

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

တရားစီရင်ရေး ဥပဒေများနှင့်
စီရင်ထုံး ကိုးကားမှု (စာ - ၄၈)

BURMESE
CLASSIC

- စည်းဖောက်သည့် ည (စာ - ၁၅၈)
- လရောင်လေးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (စာ - ၁၇၄)
- ရန်ငြိုးကြီးသော မြွေဟောက်မ (စာ - ၁၉၂)
- လှပသော ထီးတစ်လက် (စာ - ၂၁၀)
- လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် (စာ - ၂၃၄)

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပြုံး(မြ-၀၂၉၆၀)၊ အမှတ်-၁၀၃(ပ)၊ တိုက်-၂/၄၊ (၄)ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ
ဇာတ်ဝေ၍ စန္ဒာညွန့် ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၁၇၁၊ မြေညီထပ်၊ လမ်း(၄၀)၊ အထက်ဘလောက်၊
ဧရာဝတီတံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

BURMESE
CLASSIC

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

မင်းသား နန်းသား၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး၊ မင်းသမီး

မဂ္ဂလင်း

မာတိကာ

၂၀၁၅ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ အမှတ် (၂၃၇)

ကဗျာ ပြစ်မှု

သွေးရည်၊ ကိုကိုလွင်၊ ဘုန်းမြင့်ချို(သာယာဝတီ)၊
အောင်သိန်းဝင်း(ပွင့်ဖြူ)၊ နွယ်ဦးမွန်(ကျိုဒါး)၊
မောင်စစ်ကြည်(ပန်းတနော်)၊ စောအောင်ခ(ဘားအံ)၊
မောင်မိုးလှိုင်(သစ္စာမြေ)။

ကာတွန်း ပြစ်မှု

ရန်ကြီးအောင်၊ စောဟန်၊ မြင့်သန်း(မင်္ဂလာဒုံ)၊ ပေါက်ကျိုင်း၊
မြေရိုင်း၊ သခွတ်၊ လေနီကြမ်း၊ သူရိန်။

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ရယ်စရာ
ကိုရွှေတေးသား _____ ၂၉

ဥပဒေ ပြစ်မှု

တရားစီရင်ရေးဥပဒေများနှင့် စီရင်ထုံးကိုးကားမှု
ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) _____ ၄၈

မှားမှန်ရောတွေး အမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ
လင်းဦးအောင်သိန်း _____ ၁၀၇

ပြည်ဖုံးကားရှေ့ မတင်ဆက်လိုက်ရသော်လည်း(၅)
သုသိတ် _____ ၁၆၇

အမှုတွေပြောအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ
ဦးစောလှိုင် _____ ၂၈၃

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာ စောယုနွယ် _____ ၂၂၆

www.burmeseclassic.com

ရာသ ပြစ်မှု

ကျားမိတ်လှပွဲ...	
မိုးကျော	၁၁၆
ဆန်းကြယ်သောဖူးစာ	
တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)	၁၂၂
လင့်စင်ထက်မှာ တစ်ညတာ	
လေးမောင်	၁၂၈
ဘုရားမ,တဲ့ လှဝင်း	
စိုးယဉ်ထွန်း	၁၄၂
တိုက်တိုင်းအောင်ရဲ့ သဲလွန်စ	
ပန်းတနော်နောင်လတ်	၁၄၈
နှုတ်ကုသျှာနှင့် လက်ကွဲသျှာ	
ဟန်သီလင်	၁၅၄
စည်းဟောက်သည့်ညဉ့်	
မင်းရဲကျော်	၁၅၈
ကျွန်တော်ချစ်သည့် မိတ်ဆွေဆိုး	
ရန်နိုင်	၁၆၂
ဟိုး...ဝေးဝေးက လရောင်လေးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ	
လုပ်ပြု(ချင်းတောင်တန်း)	၁၇၄
ဖြူလေး	
ရွှေမျိုအောင်သန်းလင်း	၁၈၀
မှဆိုးကြီးနှင့် ရန်ငြိုးကြီးသော မြေဟောက်မ	
မဟူရာငှက်ဖျား	၁၉၂
တစ်ခရံဒေါသ အဝိဇ္ဇာ အမှောင်လွှမ်းသောအခါ	
မောင်ခက်ကျူ(ရွှေစကျ)	၂၀၂
လှပသွားသော ထီးကလေးတစ်လက်	
ထိပ်တင်ထွေး(ယာဉ်/စက်)	၂၁၀
အမှောင်ညတို့ လွန်ပြောက်၍	
မော်ကျွန်းရဲခိုင်	၂၁၆

သက်မဲ့တရားခံ

ပန်းတနော်နောင်လတ်	၂၂၆
ထနောင်းမြိုင်	
ဌေးပုလဲ	၂၂၈
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်	
နိုင်မင်းထက်	၂၃၄
ကြုံ...ကြုံသေးတော့	
သန်းထွန်း(ကျေကျေ)	၂၄၀

နိုင်ငံရပ်ခြားသတင်း ဆောင်းပါး ပြစ်မှု

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းများ	
လူဖိုး(ပညာရေး)	၃၁
အန္တတစ်ရေခဲပြင်ထုထည်နှင့် ပဲ့ထွက်ခြင်း	
မောင်မောင်စန်းထွေး	၄၁
၂၀၀၉ နောက်ပိုင်း၌ စင်ကာပူတွင် ရာဇဝတ်မှု...	
မြသိန်း	၂၂၃
အနည်းဆုံးလူ(၆၉)ယောက်မနည်းသေသော...	
ဦးဦးသိန်း	၂၃၉

BURMESE
CLASSIC

ဆောင်းပါးပြစ်မှု

ချစ်ရာရောက်ဖို့	
ပိုက်မင်းဝေ	၃၃
မသင်းတို့က ပျင်းတောင်ပျင်းသေး	
ထွန်းအောင်ရင်	၃၅
သဘောပေါက်	
ဝင်းမြအောင်(မြတ်)	၃၇
ကိုယ့်မိတ်နှင့် နှိုင်းသော်လည်း	
ဟန်သီလင်	၃၉

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

ဘဝတစ်ကွေ့ သံဝေဂတွေ့စရာ ရောဝတီမြစ်ဆုံအနီးမှာ(၃)	
ထွန်းတောက်	၅၄
မြွေဟောက်စံမင်း(၄)	
မြင့်ဦးမောင်	၆၂
ကြက်ခြေခတ်လမ်းကို စွန့်ပြီးသော်... (၁၃)	
ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)	၇၂
ခံဝံ့မိုက်(၃)	
ကျော်မြသန်း	၈၀
အတိတ်အကြောင်း ဟောင်းသည်မရှိ(၂၄)	
မင်းဟိန်းထိပ်	၉၀
လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသော ဘဝများ(၃)	
ညွန့်မောင်ဦး	၁၀၀
ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၉၈)	
ပဟိုစော	၂၄၆

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ	
အမ်ကေ	၂၅
ပြစ်မှုစာအုပ်စင်	
ကသစ်နီ	၂၇

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

စာဖတ်ခြင်း	
စိုးယဉ်ထွန်း	၁၂၀
လမ်းဖြောင့်	
ပိုက်မင်းစာ	၁၂၇
မှားသွားပြီ	
မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)	၁၅၇
ဖြစ်ရပ်များ	
အသင်္ခယာ	၁၇၃
အိပ်မက်နှင့် လားရာဆီ	
ဘစောတူ	၁၇၉
ကြမ်းပိုးလူ	
ပန်းတနော်နောင်လတ်	၁၈၅
ခွေးကလေး	
ချိုသာ	၁၉၁
သူသနားပုံက	
မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)	၂၀၁
မတန်မရာ	
စိုးယဉ်ထွန်း	၂၀၉
လူစွမ်းကောင်းလေးများ	
ငြိမ်းအောင်(သစ်လုပ်ငန်း)	၂၁၅

မျက်နှာဖုံးဂရုပ်ဖတ်
အတွင်းဖလင်
ကွန်ပျူတာစာစီ
စာအုပ်ချုပ်
အတွင်းပန်းချီ

- စိုးဝင်းထွဏ်း
- မျိုးဝင်းကျော်
- တင်မိုးခိုင်
- ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း၊
- ကျော်ဦး KNi ပညတ်၊ လှဖုန်း၊
ဖိုးအောင်၊ သန့်ဇော်သစ်၊ ဖိုးဝေ၊
စံလွင်မောင်၊ ကျော်ဝင်းမောင်၊
အောင်နိုင်လတ်၊ နော်လ်အိမ်ခန့်၊

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့် ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

“ကျွန်တော့်
ကြက်ခေါင်းပေဒင်
မှန်တယ်မဟုတ်လား
အရာတင်အေး”

ထွန်းဒတာက်-----၅၄

“သံပုံးနဲ့ မလောက်ရင်
ပေပါနဲ့ကို
လောင်းပစ်မယ်၊
မသေမချင်းကို...”

ဖြူနိုးနိုးစောင်-----၆၂

“ငွေမပါဘဲ
ပစ္စည်းတာနဲ့ဝယ်မှာလဲ၊
ရောင်းသူက
ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ညွန့်စောင်နိုး-----၁၀၀

“သားစိမ်း ငါးစိမ်းစားပြီး
ကျားပါးစပ်က
အမြဲပုပ်ဟောင်နံ့စေ့နေတာ
ဘယ်အကောင်အနံ့ကိုခံလို့...”

ဖိုးကျော်-----၁၁၆

“သေဆုံးခဲ့သော
သတို့သား၏ မိဘများပါ
ရောက်လာကြသဖြင့်
ပြဿနာတက်ရပြီဟဲ့...”

တင့်ထူး(ပျော်ဝတီ)-----၁၂၂

“ချေလှောင်ဆိုတဲ့
အကောင်မျိုးပဲ
ဂမ္ဘီရဆန်တယ်၊
ကျည်မီးမကူးဘူး”

လေးမောင်-----၁၂၈

“ဟဲ့...

လှဝင်းရဲ့
ဘုရားမတာ
ခါလားဟဲ့”

စိုးဟန်ထွန်း-----၁၄၂

“သူက

အဆဲကြမ်းတော့

ကျွပ်ခေါသကို

မထိန်းနိုင်တော့ဘူးလေ”

ဟန်သီဇင်-----၁၅၄

“ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ
မအူကုန်းတင်မောင်ကြီး၏
ဘဝကား
ကြမ်းတမ်းလှသည်”

မင်းရဲကျော်-----၁၅၈

“ဖထီးမိုး

ယာထဲက မြွေဟောက်မ သေပြီး

လူဝင်စားပြန်လာတာကို

အိပ်မက်ရထားတာ”

ဗဟူရာဌကဗျား-----၁၉၂

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့

ဒါဆိုရင်

မင်းလွတ်တော့မယ်

ပူတီးသာ မှန်မှန်စိပ်”

သန်းထွန်း(ဂျေဂျေ)-----၂၄၀

“အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်

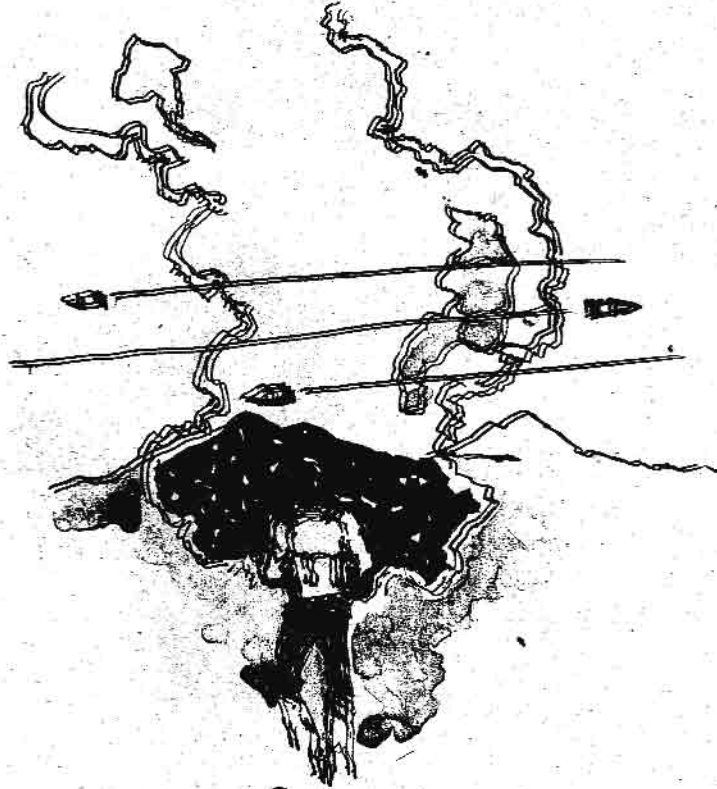
Water Follow

Fish Follow

နေသွားကြဖို့ပဲဗျ”

ဗဟိုစော-----၂၄၆

မှော်

ရွှေစာ

✦ ယမ်းငွေတွေကြား မှော်သမားရယ်
ဇားကန်အပြန် သူနဲ့တန်အောင်
ပိုက်ဆံကြေးငွေ မပါပေလို့
အိမ်နေကြင်သူ နှုတ်ခမ်းစုကာ
ညည်းညာရဲ့ဟန် ဆူမယ်မကြန့်
လူပြန်ရောက်တာ ဝမ်းသာဦး။ ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

တာဝရဆုတောင်း

ကိုကိုဗွန်

- ♦ ကမ္ဘာမှာ
အရေးကြီးဆုံးဟာ
ငြိမ်းချမ်းရေးပါပဲ
ဘယ်သူငြင်းဆန်မလဲ ... ဖြေ။
- ♦ တစ်သိန်းတစ်သိန်းအတွေးများ
ဝက်ပါထဲ
စိမ်းလန်းအသွေးအသား
လက်ာဝဲလို့
ငြိမ်းချမ်းရေးတရား
အစဉ်သာမြဲပါစေ။

- ✦ အူမတောင့်လို့
သီလစောင့်တာလား
သီလစောင့်လို့ အူမတောင့်တာလား
တွေ့ရသမျှကွာခြား။
- ✦ ယနေ့အနေအထား
သီလမစောင့်လို့
အူမတောင့်သူကများ။ ။

ပစ္စုပ္ပန်
ဘုန်းမုန့် (သားယာဝတီ)

- ◆ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြ၊ မာန်တက်ကြွ၍
ကေသရာဇာ ထင်နေ၏။
- ◆ နွားခြေရာခွက်၊ ကျင်ငယ်ထက်၌
ပင်လယ်နက်ကြီး ထင်မှတ်၏။
- ◆ နွားချေးပုံထက်၊ သူ့ခန့်တက်၌
ဝေရက်ထက် မြင့်နေ၏။
- ◆ ပိန်းကြာဖက်တွင်
နေရစဉ်၌
သူပင်ပိုက်နက် ကျယ်ဝန်း၏။
- ◆ နားထင်သွေးခ၊ ခြေမြှောက်ဆ၍
မာနတံခွန်၊ အတ္တလွန်ခိုက်
သိန်းစွန်ထိုးသုတ်၊ ခြေသည်းကုတ်မှ
“မဟုတ်ပါလား၊ ငါတကား”ဟု
လွဲမှားမာန၊ ခိုက်နှောင်တနှင့်
မရဏလမ်း မြန်းသတည်း။

မားမိုက် စောင့်ကြည့်နဲ့ပဲ (ပွင့်ဖြူ)

♦ ခြောက် ...
သူများညီအစ်ကိုတွေ
ချစ်လိုက်ကြတာ
တစ်ယောက်ပေါင်ပေါ်
တစ်ယောက်ခေါင်းအုံ၊
ကြည့်သာရွှင်ပြီး
ကြင်နာတွေဖုံး ...။

♦ တို့ညီအစ်ကိုမှာ ...
ကိုက်လိုက်
တိုက်လိုက်
တအုန်းအုန်း
သွေးချင်းချင်း
နီလို့မဆုံး
ဘဝအဖြစ်ရုံး
အမုန်းစရိုက်ထားတဲ့
ငတုံး ငရိုက်သားတွေပါလား ...။

သုကိုတ်ဘာလီ ကုတ်မုတ်ရည်

စွယ်စုံမုတ် (ကျုံဒါး)

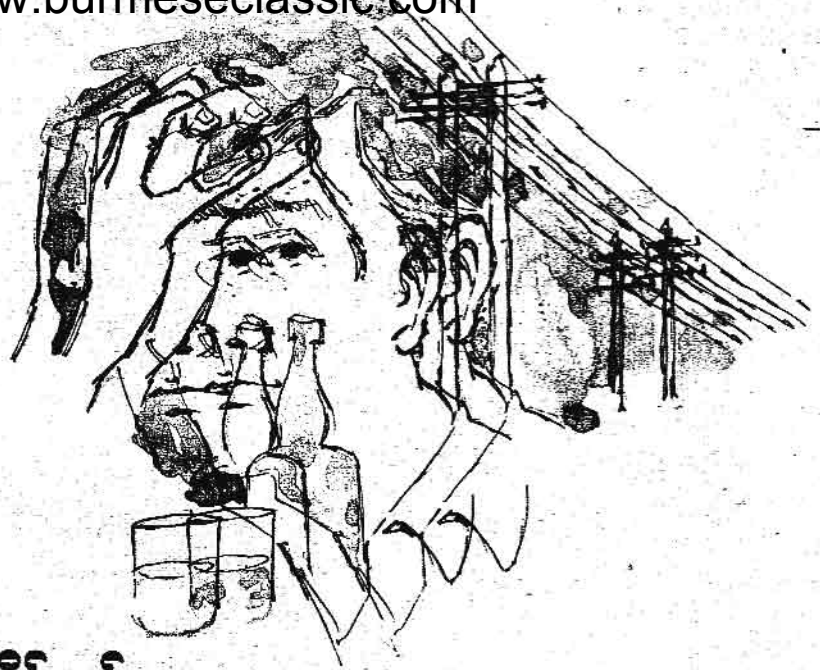

ရင့်ကျက်စား

မေတ္တာ (ပန်းတနော်)

- ♦ ရင်ထဲမှာ စူးနေတဲ့
ဆူးကလေးတွေ ...။
- ♦ တစ်ဘဝလုံးတောထဲလို့
မင်းမူနေ ...။
- ♦ စိတ်ဓာတ်တွေ ...
နင်းမြေနေသတဲ့လား။
- ♦ မြေမကြေရင်ခွဲကြည့်
မအတိကျောက်သား။

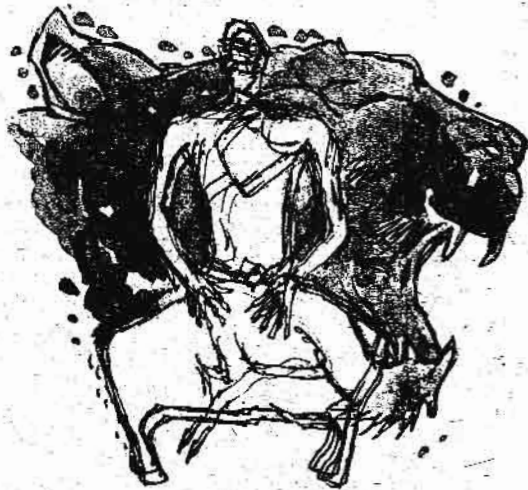
အိပ်မက်ည

အိပ်မက်ည (အားအံ)

- ✦ အိပ်မက်တွေကို ကြိုးသီထားတဲ့ည
ဆေးလိပ်မီးဖြစ်ဖြင့် တမြေမြေလောင်ကျွမ်းရင်း၊
ခြေလှမ်းတွေကို
စားထောက်ထားတာတောင်
အိမ်ပြန်ချင် အဆွေးရိပ်တွေက
ရွက်ကြွေကလေးလို အတယ်တာမဲ့ခဲ့ရပေါ့။
- ✦ အလျားလိုက် ဆန့်ထုတ်ထားတဲ့ည
ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေနဲ့ ခုတ်မောင်းနေရဆဲဘဝ
ဓာတ်မီးတိုင်ကလေးတွေရဲ့အောက်မှာ
ငိုက်မှောက်အိပ်ရင်း
ကိုယ့်မိခင်ကို ပြန်နမ်းနေမိတော့တယ်။
- ✦ အရက်တစ်ခွက်စာ
တစ်ဘဝလုံးမှူးချင်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ ...
မြစ်တစ်စင်းလို
ရေစီးကမ်းပြိုရင်း၊
သဘာဝတရားဆီကနေ ချစ်သူကိုပြန်တောင်တ
ကော်ဖီအိုင်ကလေးထဲ ဘဝကို မွှာကြဲပစ်လိုက်တယ်။

- ♦ ဝ ... မရှိဘဲ
ပိလုပ်ချင်တဲ့အကောင် ...။
- ♦ န ... မရှိဘဲ
နီလုပ်ချင်တဲ့အကောင် ...။
- ♦ ဝနေ ... တောသား
တောထဲသွားတော့
ကျားဆွဲသွားပြီမဟုတ်လား ...။
- ♦ (က) ငါမပြောဘူးလား
ဧ ... မရှိဘဲ
ဇာတ်ထုပ်ခင်းတော့
ဖိကုပ်ခံရတာ နည်းသေးတယ်။ ။

ညှင်းဆိုရာများ(၃) မောင်မိုးစိန် (သစ္စာမြေ)

ပလက်ဖောင်းတွေက..အပျံစား
ခေါင်းသင်္ဃာတွေက အကန့်မသား

TAXI တွေက
အငြိမ့်မယားပေါ့ကွာ

ကဆွန် နေကြရတယ်..

ဒါနဲ့ပဲ
ဒါနဲ့ပဲ

စိတ်ကြမ်းရင်တော်သေးတယ်
လူကြမ်းရင်အချုပ်ထဲရောက်မယ်
ဆိုတာကို သတိလည်းထားဦး...ရှင်၊

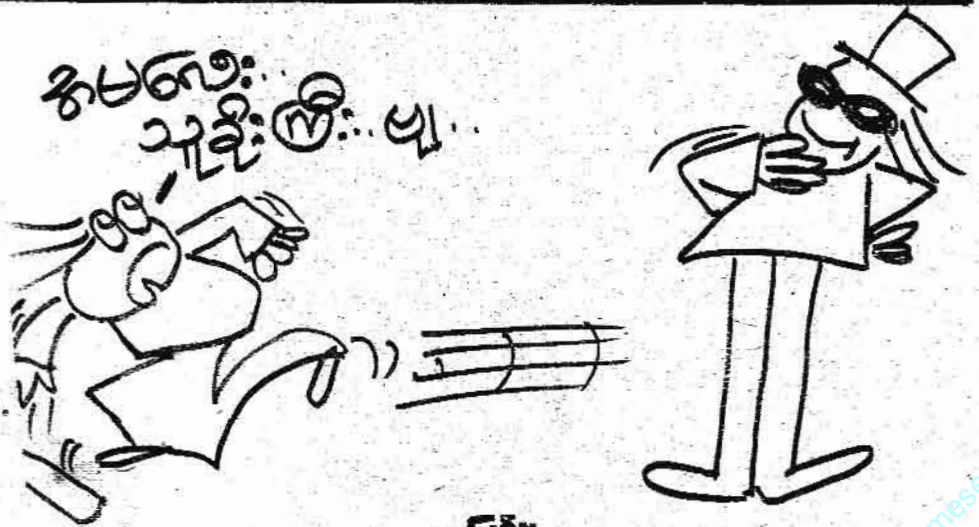
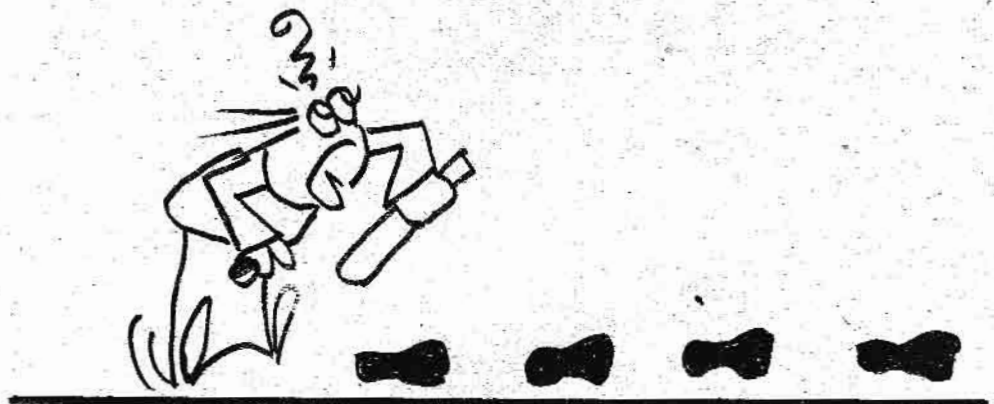
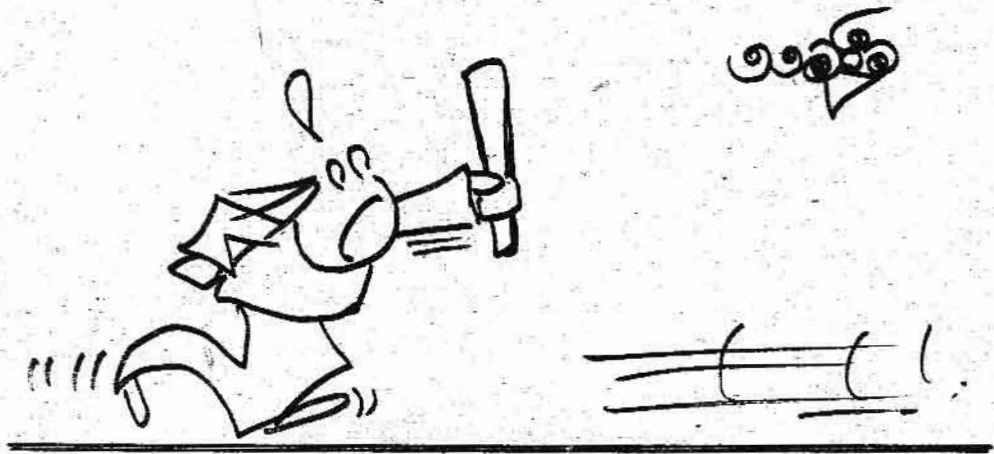
ရပ်ကွက် မျဆိုးစာရင်းရဲ့
ထိပ်ဆုံးနေရာ မူထားတဲ့
မင်းက ချက်ချင်းစီး မူလိမ္မော်
ဝတ်ဆွဲပြီးရတာက

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
အပေါ်သိတယ်တော့
အခုလို အကျင့်စာကိုပေး
ကောင်းမှုနဲ့စောင့်ထောက်
ခံချက်ပေးလို့ကတော့ပေါ့
ဟဲဟဲ

www.burmeseclassic.com

ဒုစလောင်းပြိုင်လူသတ်မြ
တစ်ကယ့်အဖြစ်မှန်ကိုမိမိ
ရိုက်မလိုက်တာ...ကောင်းပါတယ်
ဖြစ်သင့်ပါတယ်...

ငါးလောင်းပြိုင်
လူသတ်မြက...
တစ်ကယ့်...
ဖြစ်ရပ်မှန်
မဟုတ်တာကျ
နေတာပဲ
နော်...

ရဲသန်ကြွယ်
CARTOON

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းသို့ အောက်ဒိုးထွက်မည့် စင်ကာပူနှင့် မြန်မာပန်းချီဆရာများ

စင်ကာပူနိုင်ငံမှ ပန်းချီဆရာများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံနိုင်ငံမှ ပန်းချီဆရာများ ပူးပေါင်းပါဝင်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်းရှိ အင်းလေး၊ ပင်းတယ၊ ကလောမြို့များသို့ ထွက်ခွာကာ သာယာလှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းများ၊ ဒေသဗဟုသုတများ၊ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများကို အောက်ဒိုးပန်းချီရေးဆွဲမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အောက်ဒိုးပန်းချီရေးဆွဲမည့် ခရီးစဉ်တွင် စင်ကာပူနိုင်ငံမှ ပန်းချီဆရာ ၂၂ ဦး ပါဝင်မည်ဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှ ပန်းချီစိုးမိုး၊ ပန်းချီတင်ဝင်း(ဗိဿနိုး)၊ ပန်းချီဘိုကြည်၊ ပန်းချီဝေမင်းအောင်၊ ပန်းချီတင်ဝင်းဇေ၊ ပန်းချီသိန်းရွှေကြည်နှင့် ပန်းချီသားကြီးအပါအဝင် ၁၇ ဦး ပါဝင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ဖြစ် အလှူပေးသည့် နန်းခင်ဇေယျာ

မြန်မာအလှပယ် နန်းခင်ဇေယျာ၏ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မတ်လ ၅ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ သာကေတမြို့နယ်၊ မှန်ကင်းဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်း၌ အရုဏ်ဆွမ်း၊ နေဆွမ်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ခြင်း၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ လှူဒါန်းခြင်းများကို သွားရောက်ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

နန်းခင်ဇေယျာသည် မတ်လဆန်းပိုင်းတွင် မန္တလေးမြို့၌ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် We are Myanmar အဖွဲ့၏ အလှူငွေကောက်ခံမှုတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ အထက်ပါအလှူ ဒါနကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မှန်ကင်းတောင်ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းအတွက် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးကိုပါ လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

လွမ်းပိုင်နှင့် နီနီခင်ဇော် စုံတွဲတင်ဆက်မှုနှင့် အဆိုရှင်များ၏ ဖျော်ဖြေပွဲ

အဆိုတော် လွမ်းပိုင်နှင့် နီနီခင်ဇော်တို့၏ စုံတွဲတင်ဆက်မှုနှင့် အဆိုရှင်များ၏ ဖျော်ဖြေပွဲကို မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့၊ မျှော်စင်ကျွန်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ ဖျော်ဖြေပွဲတွင် လွမ်းပိုင်နှင့် နီနီခင်ဇော်တို့၏ စုံတွဲတေးသီချင်းဖျော်ဖြေမှု၊ တစ်ဦးချင်းဖျော်ဖြေ တင်ဆက်မှုများ ပါဝင်သည့်အပြင် Bobby Soxer၊ ရဲရင့်အောင်၊ X-Box၊ ဝေလ၊ ရွှေထူး၊ Nine One၊ မိစန္ဒီ၊ Snare၊ ထက်ယံ၊ LILZ တို့ ပါဝင်သီဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ အစီအစဉ်ကို Close Up သွားတိုက်ဆေး မှ စီစဉ်တင်ဆက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ကြယ်ကလေးတို့ရဲ့ မိုးကောင်းကင် နောက်ဆုံးအဆင့် ပြိုင်ပွဲကျင်းပ

ကြယ်ကလေးတို့ရဲ့ မိုးကောင်းကင် နောက်ဆုံးအဆင့်ပြိုင်ပွဲကို ဝါရင့်အကဲဖြတ်နိုင်များ ပါဝင်စေ၍ မတ်လ ၅ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ရှိ Excel Hotel ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အဆိုပါ ပြိုင်ပွဲမှာ အသက်ရှစ်နှစ်မှ ၁၃ နှစ်အကြား ကလေးငယ်များကို အဆင့်ဆင့် ယှဉ်ပြိုင်စေသည့် သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကြယ်ကလေးတို့ရဲ့ ဂီတမိုးကောင်းကင် သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲ နောက်ဆုံးအဆင့် ပြိုင်ပွဲတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ကလေးငယ် ခြောက်ဦးအား ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်စေ၍ အကဲဖြတ်နိုင်သူကြီးများအဖြစ် အဆို

တော် မာမာအေး။ ရီရီသန့် စန္ဒရားတင်ဝင်းလှိုင်၊ ခင်မြတ်မွန်နှင့် တေးရေးအောင်နိုင်စန်းတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် ပြိုင်ပွဲဝင် ကလေးငယ်ခြောက်ဦးမှ မြန်မာသံစဉ် တေးသီချင်းများ ယှဉ်ပြိုင်မှုနှင့် စတီရီယိုတေးသီချင်းများ ယှဉ်ပြိုင်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အဆိုပါ အစီအစဉ်မှ ကလေးအဆိုရှင် ဝိုင်းလမင်းအောင်၊ မေသက်ထားဆွေတို့ကို မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးကျင်းပ

ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆွေးနွေးပွဲကို မတ်လ ၅ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ ရုံးခန်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ အစည်းအဝေးသို့ ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ရှင်ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ဝင်များအနက် ဒါရိုက်တာ မင်းထင်၊ ကိုကိုကြီး၊ ဒါရိုက်တာကြည်ဖြူသျှင်တို့နှင့်အတူ ဧည့်သည်အဖြစ် ဦးထင်ကျော်လည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး အလှူငွေများ ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသည့် နှင်းဆီအငြိမ့်အဖွဲ့သားများအား ဂုဏ်ပြုပွဲပြုလုပ်ပေးရန်နှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ဆက်လက်ရိုက်ကူးရေးအတွက် အလှူငွေများ ဆက်လက်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရေးတို့ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။

လောကကိုင်ဒေသရှိ တပ်မတော်သားများ၊ စစ်ဘေးရှောင်များနှင့် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့များသို့ လှူဒါန်းရန် အနုပညာရှင်များ ရန်ပုံငွေရှာဖွေ

လောကကိုင်ဒေသရှိ တပ်မတော်သားများ၊ စစ်ဘေးရှောင်ပြည်သူများနှင့် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့များသို့ လှူဒါန်းရန်အတွက် We Are One, Myanmar အဖွဲ့မှ ရန်ပုံငွေရှာဖွေရာတွင် အနုပညာရှင်များလည်း တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ခဲ့ကြကြောင်း သိရသည်။

အဆိုပါ ရန်ပုံငွေရှာဖွေပွဲ၌ ထိုင်းမင်းသမီး ကရင်၊ မြန်မာအနုပညာရှင်များအနက် ဖြိုးငွေစိုး၊ ဟိန်းဝေယံ၊ နေမင်း၊ ဟက်ကက်၊ ယုန်လေး၊ နေဒွေး၊ ကောင်းပြည့်၊ ဆန်းတိုးနိုင်၊ အလင်းရောင်၊ အောင်လေး၊ အောင်မင်းခန့်၊ အစွယ်၊ အားတီ၊ သိန်းလင်းစိုး၊ ဦးပြည့်၊ ဇော်ဇော်အောင်၊ ဂျီအာ၊ မေကဗျာ၊ မိုးယုတ်၊ စံရတီမိုးမြင့်၊ ခရစ္စတီးနား၊ နန်းဆုဦး၊ သီရိရှင်းသန်း၊ မြေမြင့်မိုရ်၊ စိုးနန္ဒာကျော်၊ ဝင်းယုတ်လှိုင်၊ ဆန်းသစ်လ၊ အေးချမ်းမိုး၊ သဒ္ဓါထက်၊ ဂုဏ်ရည်အေးကျော်၊ မေမြတ်နိုး၊ ထားထက်ထက်၊ ဟန်သီ၊ သန္တာဗိုလ်၊ ယွန်းမီမီကျော်၊ ဘောဘီ၊ မောင်၊ ဝိုင်းလေး၊ ခိုင်သခင်ဝင်း၊ မိုးမြင့်သခင်၊ ဇွန်သံစဉ်၊ ဟယ်လင်မျိုးကို၊ ချွန်းချွန်း၊ ပိုးအိုဖြူစင်၊ ဆုမြတ်နိုးကျော်၊ အိမ်မြတ်နိုး၊ ရှိုင်းသူသူမောင်၊ ဂုဏ်ရိန်ဝင်းထည်၊ အလင်္ကာခေတ်တို့ ပါဝင်ကြပြီး ထွန်းထွန်း(Example) ကလည်း ဇာတ်ကားရိုက်ကူးနေရာမှ တစ်ရက်ပါဝင်ကူညီ အားဖြည့်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အမ်ကေ (စုည်းတင်ပြသည်)

မြန်မာ့စာပေအသင်း မြန်မာ့စာပေအသင်း မြန်မာ့စာပေအသင်း

ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်၏ ပြည်ရွှေဘိုက သူရဲကောင်းအောင်လေယျ

နိုင်ငံတော်အဆင့် စာပေဆု သုံးဆူရ၊ လက်
ဝှေ့နည်းပြဆရာ၊ မျိုးချစ်စာရေးဆရာကြီး ဘာမထီ
ခင်အောင်၏ တိုင်းကျိုးပြည်ပြု လက်ရာမွန် ဝတ္ထု
စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့သမိုင်း၌
ကုန်းဘောင်ခေတ်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူမှာ
ငါးမည်ရပြည်ရွှေဘို ဇာတိဖွား ဦးအောင်လေယျ (ခေါ်)
အလောင်းမင်းတရား ဖြစ်ပေသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်လေယျ၏
ထူးခြားချက်မှာ စင်ဆင်ရေးများ၌ ဘယ်သောအခါမှ
နောက်တန်းတွင်မနေဘဲ ရှေ့တန်း၌ မားမားမတ်မတ်
ရပ်ကာ ရန်သူများကို ကိုယ်တော်တိုင် ယိမ်းနှိုးပေးစား
ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် သူရဲကောင်း
ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း မြန်မာနိုင်ငံ
၏ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများက “အလောင်းမင်းတရားကြီး
ဦးအောင်လေယျဟေ့”ဟု ဆိုလျှင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင်
ကြောက်ရွံ့ကြပေသည်။ ခံညားလေးစားကြပေသည်။
စင်စစ် ရွှေဘိုသားစစ်စစ် ဦးအောင်လေယျ၏ မျိုးချစ်
စိတ်၊ ရဲသွေးရဲမာန်တို့မှာ စံထားဖွယ်ကောင်းလှသည်။
သို့ဖြစ်၍လည်း အမေကျော် ဒွေးတော်သာမက အဖေ
ကျော် ပထွေးလွမ်းချင်ကြသူ ခေတ်သရုပ်ပျက် လူငယ်
လူရွယ်တို့ကို အော့နာလုံးနာလျက် အမြင်မှန်ရလာစေ
ရန်၊ အတုယူလာစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဖြင့် ရေး
ထုတ်လိုက်သော စံထားလောက်သည့် စာအုပ်ကောင်း
တစ်အုပ်ဟု ညွှန်းလိုသည်။

ဤစာအုပ်ကို ရွှေကျေးစာပေမှ ဒုတိယအကြိမ်
အဖြစ် တန်ဖိုး ၂၀၀၀/- ကျပ် သတ်မှတ်လျက် ဖြန့်ချိ
လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မောင်နေသစ်(ရှေးဦး)၏ ငါတို့ပေးလိုက်ရတဲ့ ရွှေနံများ

“သမိုင်းတာဝန်ဆိုတာ သမိုင်းရှိနေသရွေ့ ပခုံး
ပေါ်မှာ၊ လေပြည်ညံ့ညင်း ပျံသင်းရာသီ ရောက်လာ

ပြီလား။ ကျေးဇူးတင်တေးဆို အရှက်ကြီးရာသီဦး ရောက်
လာပြီလား။ သူငါတမ်းမျှော် ရွှေပြည်တော်ကြီး နီးပြီ
လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းမြင် စိတ်ကူးတချို့နဲ့
အိတ်ထဲ ကဗျာတွေ ကျွန်တော်ဖြန့်ခင်းချလိုက်ပါပြီ။
ပကတိရင်နဲ့ ကြင်နာနမ်းရှိက်နိုင်ကြပါစေ...”ဟူ၍
သမိုင်းကိုဖုန်ခါလျက် အနာဂတ်သစ်ကို မျှော်ကြည့်
လိုက်သော ကဗျာဆရာ မောင်နေသစ်(ရှေးဦး)၏
ကဗျာစာအုပ်ကောင်းလေးတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကဗျာပုဒ်ရေပေါင်း ၇၀ တိတိ
ခံစားချက်ဝေဒနာများ အရင်းခံလျက် ရေးဖွဲ့ဖော်ပြ
ထားပေသည်။ အတွေးနက်နက်ဖြင့် ဖော်ကျူးသိဖွဲ့
လိုက်သော “ငါတို့ပေးလိုက်ရတဲ့ ရွှေရောင်နှစ်များ”
အား ပန်းချီမှတ်သုတ်၏ မျက်နှာဖုံးဖြင့် သင်းစာပေမှ
တန်ဖိုး ၁၅၀၀/- ကျပ် သတ်မှတ်ကာ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိ
လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကြည်ဇော်၏ ငါးဂျင်းအယ်ဇာတ်တော်လာ သိမှတ်ဖွယ်ရာပုံပြင်များ

ပညာရေးလောကတွင် ကြာမြင့်စွာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဆရာကြည်ဇော်၏ (၄၉)အုပ်
မြောက် စာပေလက်ရာမွန်ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် ပုံပြင်ပေါင်း ၂၃ ပုဒ်ဖော်ပြထား
ရာ...အသံကိုတစ်မက်၍ ဒုက္ခဖြစ်ရသည်။ ကျိုး
ကြောင်းဆင်ခြင် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၊ ကျေးဇူးသိသော
လင်းတများ၊ မိတ်ဆွေရန်သူ မခွဲခြားတတ်သူ၊ ဘုန်း
ကံရှိမှ ဘုန်းကံရှိသောဘဝရောက်မည်၊ တာဝန်ကျေ
သော ကျိုးစစ်သူကြီး၊ ကျေးဇူးပြုသူကို ကျေးဇူးဆပ်
ခြင်း၊ စိတ်ဝေတနာသာလျှင် အဓိက၊ ပြောသံကြားဖြင့်
တစ်သစ်ချမှယှဉ်သင့်၊ လူမိုက်ကောင်းစား တစ်ခဏ၊
မင်းက တရားစောင့်လျှင် တိုင်းပြည်သာယာမည်၊ လူ
လိမ္မာရောက်လျှင် လူမိုက်ပြေးပြီ၊ ဒါနကို အရင်းပြု
လျှင် မဆင်းရဲနိုင်၊ သတိရှိလေ အသက်ရှည်လေ၊
ဘေးစကားယုံလျှင် ဘေးဖြစ်တတ်သည်၊ ဓန္ဒာစွမ်း
အားနှင့် ဉာဏ်အားပြိုင်၊ မကောင်းကြံတော့ ဘေးလက်
ထိပြီ၊ အပြောနှင့်အလုပ် မညီသူ ဒုက္ခတွေ့၊ ပညာဂုဏ်

ဆောင် အောင်မြင်မည်၊ အမွန်မြတ်ဆုံး မိတ်ဆွေ၊ အောင်နိုင်သူအစစ် ဖြစ်ရပြီ၊ သားကိုရှင်ပြု သဒ္ဓါမှုပြည့် လှုံ၊ အရွယ်ငယ်လည်း အသိကြွယ်သူတို့ ဖြစ်ကြ သည်။

ကလေးငယ်တို့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကောင်း စွာ ပြုစုထားသော ဤပုံပြင်စာအုပ်အား ရွှေပဒုမ္မာ စာပေက တန်ဖိုး ၃၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်သည်။

ရွှေဒါးမောင်မြင့်ထွန်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)၏ စာဖတ်ခြင်းအနုပညာ

ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန်အတွက် အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်မှီခိုရသကဲ့သို့ ဦးနှောက် အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့အတွက်ဆိုပါက စာပေ ဗဟုသုတကို လေ့လာလိုက်စားဖို့လိုပေသည်။ သည် အတွက် ဆရာရွှေဒါးမောင်မြင့်ထွန်း(အမျိုးသားစာပေ ဆုရ)က ဤ“စာဖတ်ခြင်းအနုပညာ” စာအုပ်ကလေး ကို စေတနာရှေ့ထားလျက် ရေးသားထုတ်ဝေလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဆရာနန္ဒာမိုးကြွယ်၏ အမှာစာ၊ စာရေးသူ၏အမှာစာ၊ ကျေးဇူးမှတ်တမ်း၊ ကန်တော့ပန်း တို့ကို ရှေ့တန်းတင်ဖော်ပြထားပြီး စာဖတ်ခြင်း၊ စာဖတ် ခြင်းမိတ်ဆက်၊ စာဖတ်ခြင်းအနုပညာ၊ စာဖတ်ခြင်းနှင့် ကျန်းမာခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းနှင့် အသိဉာဏ်၊ လူငယ်နှင့် စာဖတ်ခြင်း၊ လူငယ်နှင့် စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ သိကောင်းစရာ၊ စာဖတ်ခြင်းလမ်းညွှန်၊ စာဖတ်ခြင်းနှင့် အတွေးအမြင် စသည်တို့ကို ရေးသားဖော်ပြထားရာ လက်မလွှတ်တမ်း လေ့လာဖတ်ရှု မှတ်သားထိုက် သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းစာ အုပ်ကို ပန်းဝေဝေစာပေမှ တန်ဖိုး ၁၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဘုန်း၏ မရှိမဖြစ် ဟိမင်းဝေး (ဘဝနှင့်စာပေ) လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ

နီငယ်-မြန်မာစာပေပွဲတော် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ဓမ္မစာပေမှ ဂုဏ်ယူစွာ ထုတ်ဝေလိုက်သော

ဆရာဘုန်း၏ ဘာသာပြန်လက်ရာ စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့စာပေ၌ စာရေးဆရာကြီး အားနက် ဟိမင်းဝေးသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာပေနိ ဗယ်ဆရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်သည် သူ၏ ဘဝနှင့်စာပေအပြင် သူရေးသားခဲ့သော စာပေများစွာ အနက်မှ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန် တင်ဆက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ စာအုပ်ရှေ့ပိုင်း၌ ဟိမင်း ဝေး၏ ဘဝ၊ ဒဿနများကို ဖော်ပြထားပြီး ဝတ္ထုတို များအဖြစ် စပ်ပြန်စံအိမ်၊ အတိုက်အခိုက်သမား၊ ကျွန် တော်အဘိုးကြီး၊ အီလီယော့တ် လင်မယား၊ ယနေ့ သောကြာ၊ တော်လှန်ရေးသမား၊ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်၊ ဆရာဝန်နှင့် သူ၏ဇနီး၊ နင်းမြူလွှာကြားဝယ်၊ ရာသီ ဥတုဒဏ်ကို အန်တုရွှ်၊ တိုင်းတစ်ပါးဝယ်၊ ဆင်ဖြူ တောင်တန်း၊ တို့ခေတ်ချိန်ခါ၊ မုန်တိုင်းစလေသော်၊ လူရိုင်းနီစခန်း၊ တစ်နေ့တုန်းက၊ ကမ္ဘာ့ပြုတော်၊ တံတား ပေါ်က အဘိုးအို၊ တစ်စုံတစ်ရာ၏ နိဂုံးတို့ကို ဖော်ပြထား သည်။ ဤစာအုပ်ကို တန်ဖိုး ၁၅၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဝယ် ယူဖတ်ရှုနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး)၏ တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်

လွတ်လပ်ရေးစခင်နှင့် အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမွေးနေ့ နှစ်(၁၀၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်သော စာအုပ် ကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)က စာအုပ်အမည်ကို “တော်တော်ရယ် ရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်” လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ရှားပါးအကြောင်း အရာ သိလိုသူများ၊ မြူးရယ်လိုသူများအတွက် မော် မြန်မာစာပေ တန်ဖိုး ၅၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

◆ ကသစ်နီ ◆

ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ၊ ဒဂုန်မော်ကွန်းမြေ

လမ်းအဆုံး

မကောင်းသော မိန်းကလေးများနှင့် ပျော်ပါးရာမှ
ရောဂါရလာသူတစ်ဦးအား မိတ်ဆွေဖြစ်သူသည် နှစ်သိမ့်
အားပေးစကား ပြောဆိုလေ၏။

မိတ်ဆွေ ။ ။ ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်
နဲ့သိတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ရှိပါ
တယ်။ တွေ့လိုက်ရင် ခင်ဗျားရောဂါ
ရှင်းရှင်းကို ပျောက်သွားမှာပါ။

ရောဂါရှင် ။ ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဆီ ရောက်
ပြီးသွားပါပြီ။ သူက ကျွန်တော့်ကို 'ဖြတ်
မှ' ဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မိတ်ဆွေ ။ ။ ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်
ဆရာနဲ့ အဆင်မပြေတော့လည်း မြန်မာ
ဆရာနဲ့ စခန်းသွားကြတာပေါ့။ ကျွန်
တော့်အသိ မြန်မာဗိန္ဒာဆရာ ဦးအောင်

ကြီး ရှိတယ်။ သူ့ဆီကို ခေါ်သွားပေး
မယ်။

ရောဂါရှင် ။ ။ အဲဒီလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဗိန္ဒာ
ဆရာကြီးကတော့ ပြောရှာသား။ ဖြစ်
စရာ မလိုပါဘူးတဲ့။

မိတ်ဆွေ ။ ။ ဟာ ... ဒါဆို ဝမ်းသာစရာ အလွန်
ကောင်းပေါ့။ သူနဲ့ကုရင် ကောင်းမယ်။

ရောဂါရှင် ။ ။ ကုလည်းမထူးပါဘူးဗျာ။

မိတ်ဆွေ ။ ။ မဖြတ်ရဘူးဆိုမှတော့ ထူးနေပြီပဲ
မဟုတ်လား။

ရောဂါရှင် ။ ။ ဆရာကြီးက မဖြတ်ရပါဘူး။ သူ့အလို
လို ပြတ်ကျသွားမယ်တဲ့။

မိတ်ဆွေ ။ ။ အယ် ...။

အရင်းခံအကြောင်းတရား

အိမ်စာသင်္ချာတွေပေးလိုက်တိုင်း အမြဲတမ်း မှန်အောင် တွက်လာတတ်သော ကျောင်းသားအား သင်္ချာဆရာက သဘောကျနေ၏။ အတန်းထဲ၌လည်း အများရှေ့မှောက်တွင် ချီးကျူးစကားဆို၏။ ကျောင်းသား၏ ဦးလေးဖြစ်သူမှာ သင်္ချာဘာသာနည်းပြဆရာ ဖြစ်သည်ကိုလည်း သိထား၏။ 'မျိုးရိုးမီဇေမှန်လေစွ' ဟုလည်း သင်္ချာဆရာက သူတပည့်ကျောင်းသားအပေါ် ကောက်ချက်ချ၏။

တစ်နေ့တော့ သင်္ချာဆရာသည် သူချီးမွမ်းသော ကျောင်းသားနှင့် ပတ်သက်၍ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကာ ဒေါလည်း ပွနေတော့၏။

ဆရာ ။ ။ ဟေ့ ... တပည့် လာစမ်းပါဦး။ မင်းက ငါ့တပည့်လေး တော်လှ၊ တော်လှနဲ့ ယောက်မမြင်းစီးထွက်တာလား။

တပည့် ။ ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ။

ဆရာ ။ ။ ဘာဖြစ်ရမလဲကွ။ ခါတိုင်းပေးလိုက်တဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ အိမ်စာသင်္ချာတွေကိုတောင် အကုန်မှန်အောင် တွက်နိုင်ပြီး ဘာမှမခက်တဲ့ ပုစ္ဆာတွေကျတော့ အကုန်လုံး သွက်သွက်ခါအောင်မှားနေပါလား။ ဒါ ... ဘာဖြစ်တာလဲ။

တပည့် ။ ။ အဲ ... မ ... မနေ့ညက ကျွန်တော့်ဦးလေး အိမ်ပြန်မအိပ်လို့ပါ ဆရာ။

ကံသီပေလို့

သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရာဇ်ခေတ်က ဖြစ်၏။

ရာဇဝတ်ပြစ်မှုပေါင်းများစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့သော တရားခံနှစ်ယောက်သည် တောင်စွယ်တွင် နေအကွယ်၌ လက်စတုံး စီရင်ခံရရန် လက်ပြန်ကြီး တုတ်ဆိုင်းခံရလျက် သူသတ်ကုန်းရှိရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ အာဏာသားများမှာ မြည့်နေအောင် သွေးထားသော ဓားများကို တဆဆလုပ်နေကြသည်မှာ မြင်ရသူတိုင်း ကျောချမ်းစဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုလိုကြသော သွေးကောင်းသည့် လူတစ်စုသည် သူသတ်ကုန်းသို့ ရောက်လာကြပြီး မြင်ကွင်းကောင်းကောင်း မြင်ရစေရန်အလို့ငှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေတော့၏။ တောင်စွယ်တွင် နေလုံးကွယ်ခါနီးပြီမို့ အာဏာသားများသည် ရာဇဝတ်သားနှစ်ယောက်အား ခူးထောက်ထိုင်စေ၍ ဇက်စင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် အဆိုပါမြင်ကွင်းကို အားပါးတရ ရှုစားလိုသဖြင့် သစ်ပင်ထက် တက်ကြည့်မိကြသောသူတို့မှာ ဝန်းဆို သစ်ကိုင်းကျိုးကျမှုကြောင့် မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။ သစ်ကိုင်းမှာ ခြစားခံရ၍ အတွင်း၌ ကလိုင်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို သတိမထားခဲ့ကြသောကြောင့်ပင်။ ထိုသို့ အမြင့်မှ ပြုတ်ကျ၍ စပ်စုလိုသော လူတစ်ယောက် ပွဲချင်းပြီးသွားခဲ့၏။ ဒဏ်ရာရကျိုးပဲ့သူတွေလည်း မနည်း။ သည်အကြောင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံ ကြားရတော့ လက်ပြန်ကြီး အတုတ်ခံနေရသော ရာဇဝတ်သားနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောဆိုကြလေတော့၏။

ပလူ ။ ။ အဲဒီသစ်ပင်ပေါ် တို့နှစ်ယောက် မတတ်မိတာ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ။ နိမဟုတ်ရင် တွေးငုံစရာ မရှိဘူး။

ဒုလူ ။ ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကံသီပေလို့ ... ကံသီပေလို့။

ခွဲချက်တစ်ခုပဲ တင်ပေးပါ

တရားရုံးတစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ တရားသူကြီးသည် တရားခံအား အမှုအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ကြောမေးမြန်းလျက်ရှိ၏။

တရားသူကြီး ။ ။ မင်းအမှုနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးက မှတ်ချက်တွေဟာ မနည်းပါကလား။ ပထမဦးဆုံး လိုင်စင်မရှိတာ။ နောက် 'မဝင်ရ' တဲ့လမ်းတွေကို ဝင်တယ်။ 'မဖြတ်ရ' ဆိုတဲ့ လမ်းတွေကို ဖြတ်တယ်။ အဲ ... 'ဟွန်းမတီးရ' ဆိုတဲ့ နယ်မြေမှာလည်း မင်းကြောင့် ဆူညံသွားတာပဲတဲ့။ ပြီးတော့ တစ်နာရီကို မိုင် ၃၀ ထက် ပိုမမောင်းပါနဲ့ ဆိုတာတောင်

မင်းက မိုင် ၅၀ လောက် အထိတောင် မောင်းသတဲ့။ ဒီ
ထက်ဆိုးတာက အရှိန်နဲ့မောင်းရင်း လူတစ်ယောက်ကို
ထိုက်ပြေးသွားတာပဲ။ အမှုတွေက နည်းမှမနည်းပါပဲ
ထလား။ ကဲ ... မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ။

ထရားခံ ။ ။ တကယ်ဆိုရင် အဲဒါတွေဟာ အရမ်း
အပြစ်မကျပါဘူး။ တကယ်တမ်း စွဲ
ချက်တင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို အပြစ်တစ်ခုတည်းပုံချပြီး
နှံ့ချက်တစ်ခုတည်းသာ တင်သင့်ကြောင်းပါ။

ထရားသူကြီး ။ ။ ဘာကြောင့် စွဲချက်တစ်ခုတည်း တင်
ရမှာလဲ။

ထရားခံ ။ ။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်မောင်းလာ
တဲ့ကားက ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ခိုးလာတာပါ။ ဒါကြောင့် ကားခိုးမှုအတွက်ပဲ စွဲချက်
တင်ပေးပါ။ ဒီကားကိုသာ ခိုးမလာဖြစ်ခဲ့ရင် အစွယ်အပွား
တွေ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။

□ □ □

ကိစ္စရှိပါသည်

အဝေးပြေးကားတစ်စီးသည် ခရီးအတော်အတန်
မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုအရောက်
တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကားပေါ်တွင် ပါလာ
ကြကုန်သော ခရီးသည်တို့သည် အပေါ့အပါးသွားသူသွား
ကြကုန်၏။ အစားအသောက်များ စားသောက်သူ စား
သောက်ကြကုန်၏။

သိပ်မကြာလိုက်။

စပါယ်ယာသည် ခရာတွတ်လိုက်၏။ ခရီးသည်များ
အလျှိုလျှိုနှင့် ကားပေါ်ပြန်တက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကား
ကြီးသည် ဝှူးဆို မောင်းထွက်သွားလေရာ အတော်ဝေးဝေး
နေရာသို့ ရောက်မှ ကားနောက်ခန်းမှ အသံတစ်သံ ထွက်
ပေါ်လာခဲ့သည်။

အသံရှင် ။ ။ ဟိုး ... ကားဆရာ၊ ရပ်ပါဦး ... ရပ်
ပါဦး။

စပါယ်ယာ ။ ။ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။

အသံရှင် ။ ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်တဲ့သူ ကား
ပေါ်ပါမလာဘူး။ စားသောက်ဆိုင်မှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီနဲ့တူတယ်။

စပါယ်ယာ ။ ။ ... ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီအတွက်တော့
မပူနဲ့။ အဲဒီ ခရီးသည်အတွက် ကားခကို
ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရထားပြီးသား။

အသံရှင် ။ ။ အဲဒီအတွက် ပူတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ
ဘေးနားမှာချထားတဲ့ ကျွန်တော့်အိတ်
မရှိတော့လို့။

စပါယ်ယာ ။ ။ ဟော ... ဗျာ။

□ □ □

ပြန်လှည့်သွားသော မြားဦး

သားငယ် ။ ။ ဟာ ... ဖေဖေ။ ဖေဖေခေါင်းမှာ ဆံပင်
ဖြူတွေထွက်လာပြီ။ သားနှုတ်ပေးရ
မလား။

ဖခင် ။ ။ နေပါစေသား ... နှုတ်မနေနဲ့။ နှုတ်ရင်
တစ်ခေါင်းလုံးပြောင်ပြီး အကြည့်ရဆိုးမိမ့်

မယ်။ သူ့အတိုင်းသာ ထားလိုက်ပါ။ နောက်
လည်း ထပ်ထွက်ဦးမယ့် ဥစ္စာ။

သား ။ ။ ဒါထက် ... ဖေဖေခေါင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့
ခုလို ဆံပင်ဖြူရတာလဲဟင်။

(ဤ၌ ပြောရဆိုရခက်သော သားအား ဆိုဆုံးမရန်
အကွက်ငင်သွားပြီ ဖြစ်လေရကား ...)

ဖခင် ။ ။ ဒါကတော့ သားရယ်၊ ဆံပင်ဖြူတာနဲ့ ပတ်
သက်လို့ စကားတစ်ခွန်းကြားဖူးပါရဲ့။ အဲဒါ
ကတော့ ဆိုဆုံးမခက်တဲ့ သားသမီးတွေ
ရှိရင် အဲဒီသားသမီးရဲ့ မိဘဟာ ဆံပင်ဖြူ
တတ်သတဲ့။

သား ။ ။ ဟာ ... ဒါဆို ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့ ဘွားဘွား
ကြီးတို့ ဆံပင်တွေ ဘာကြောင့် ဖြူရတယ်
ဆိုတာ သားခန့်မှန်းလို့ရပြီ။

ဖခင် ။ ။ အယ် ...။

ခိုင်းစရာရှားလို့

အချက်အပြတ် ညံ့ဖျင်းလှစွာ သော စားသောက်
ဆိုင်မှန်းမသိ၍ အစားအသောက် ဇီဝာကြောင်လှသူတစ်
ဦးမှာ ဝင်ရောက်သွားမိ၏။ စားပွဲထိုးက အလိုရှိသည်အား
မေးမြန်းရာ သူကလည်း ဆိုင်၏နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
အစားအသောက် စာရင်းများကိုကြည့်၍ စားသောက်ဖွယ်
ရာ အချို့ကို မှာယူလိုက်၏။ မကြာခင်မှာပင် စားပွဲပေါ်သို့
မှာကြားထားသည်များ ရောက်ရှိလာလေရာ ယင်းတို့ကို
မြည်းစမ်းကြည့်ရင်း ဇီဝာကြောင်သူမှာ အကြီးအကျယ်
စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

ဇီဝာကြောင်သူ ။ ။ ဟေ့ ... လာစမ်းပါဦး။ ဒါ ... မင်း
တို့ဆိုင်က အကောင်းဆုံးလက်ရာမွန်
တွေလား။

စားပွဲထိုး ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ မနေ့ကမှ ရောက်
လာတဲ့ စားဖိုမှူးအသစ်ရဲ့ လက်ရာ
တွေပါ။

ဇီဝာကြောင်သူ ။ ။ ရော့ ... ကျသင့် ငွေ ယူသာသွား။
ပြီးတော့ ပြန်လာသိမ်းချေတော့။

ဘယ့်နှယ် ... ချက်ထား၊ ပြုတ်ထား
လိုက်တာ ခွေးတောင်မှ စားချင်စိတ်
ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

စားပွဲထိုး ။ ။ ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာသမား စားချင်
စိတ်မရှိရင်လည်း ပြန်သိမ်းသွားပါမယ်
ခင်ဗျာ။

ဇီဝာကြောင်သူ ။ ။ အယ် ...။

ခေတ်မီဆိုင်းဘုတ်

တောင်ပေါ်မြို့နယ်လေးတစ်ခု၏ ကားလမ်းဘေး
အကွေ့တစ်နေရာတွင် ချောက်ကြီးတစ်ခုရှိလေ၏။ နမော်
နမဲ့နိုင်သော ကားမောင်းသမားများ၊ အရှိန်နှုန်းကို လျှော့
ပေါ့ခြင်းမရှိသော ကားမောင်းသမားများကို ပညာပေး
လျက်ရှိသော ချောက်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ ခဏခဏဆိုသလို
သတိမဲ့သော ကားများသည် ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျကာ
ပျက်စီးသွားရလေ့ရှိ၏။ သည့်အတွက် သက်ဆိုင်ရာမှ ကား
များထိုးကျလေ့ရှိသော ချောက်အစွန်းနေရာတွင် “သတိ
အန္တရာယ်ချောက်” ဆိုသည့် သတိပေးဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို
ထင်ထင်ရှားရှား စိုက်ထူထားလေ၏။ သို့ရာတွင် တော်
တော်များများသည် သတိမူခြင်းမရှိသဖြင့် ကားအချို့သည်
ချောက်တွင်းသို့ ထိုးကြစမြဲဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဉာဏ်ကြီးရှင် တစ်ယောက်ကြောင့် ထို
သို့သောအဖြစ်မျိုး ထွက်ပေါ်လာသည် မကြားရတော့။
အကြောင်းမူကား ဉာဏ်ကြီးရှင်သည် စိုက်ထူထားသော
ဆိုင်းဘုတ်၏ စာသားကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သောကြောင့်
ဖြစ်၏။

“သတိ ... ဤဆိုင်းဘုတ်၏ နောက်ဘက်တွင်
သင်လိုအပ်သော မော်တော်ကား အပိုပစ္စည်းများကို အခမဲ့
ရရှိနိုင်သည်”

ဟူသတတ်။

မြို့ဗေတ္တာမူမယ်

ကိုရွှေတောသား

ချစ်ရာရောက်ဖို့

■ ဝိုက်မင်းဝေ

ကားကို တိုက်ရှေ့ 'ပေါ်တီကို' အောက်သို့ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး 'သူ' ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ တိုက်အတွင်း ဝင်မည်ဟု ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် တိုက်အတွင်း ညှော်ခန်းမှ စကားသံတချို့ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ခြေစုံရပ်၍ နားစွင့်နေမိသည်။

“ကိုကိုရယ် ... ဝယ်ပေးလိုက်

ပါနော်”

“ဟာကွာ ... ကိုယ်တို့သားက ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ”

“ကိုကိုကလည်း သားက ဆယ်တန်းတောင် ရောက်နေပြီပဲ။ နောက်တော့ သူတက်နေတဲ့ကျူရှင်မှာက သူနဲ့ရွယ်တူကျောင်းသားတွေဆို ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းပြီး တက်နေတာ”

“အခု စီးနေတဲ့ကားနဲ့ မောင်းပို့တဲ့ ဒရိုင်ဘာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားကလည်း မော်ဒယ် နည်းနည်း အောက်နေပြီတဲ့။ ဒရိုင်ဘာနဲ့လည်း မသွားချင်ဘူးတဲ့၊ ကဲ ...”

“ဟ ... အန္တရာယ်ကင်းအောင် အသောက်အစားကင်းပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ ယာဉ်မောင်းငှားပေးထားတာ

ဘယ်လောက် သက်သောင့်သက်သာ နဲ့ အဆင်ပြေလဲ”

“အဲဒါတော့... မသိဘူး ကိုရေ သူ့ဘာသာသူ မောင်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့က မယ်တဲ့။ အသစ်ပေါ်တဲ့ မော်ဒယ်ကား လေးတစ်စီး ဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာနေတာ။ ကျောင်းမှာဆို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မော်ဒယ်အသစ် ကားလေးတွေနဲ့။ ကျွန်မသားလေး မျက်နှာငယ်ရတာ ကျွန်မတော့ မကြည့်ရက်ဘူး။ ကား တစ်စီးလောက်များ ဘာဖြစ်သွားမှာ ခိုလို့ တွန့်တိုနေရတာလဲ”

“တွန့်တိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ဟေ့”

“မောင်းရင်းနဲ့တော့ ကျွမ်းသွား မှာပေါ့။ ရှင်မဝယ်ပေးလည်းနေ၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ဝယ်ပေးလိုက်တော့မယ်”

သူရင်ထိတ်သွားသည်။ သူဌေး လင်မယား၏တစ်ဦးတည်းသော သား လေးမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်မျှပင် ရှိနေပြီမည်။ ကားမောင်းသည်ကိစ္စ က သူဌေးကတော်တွေ့သလို ပေါ့ပေါ့ တန်တန် မဟုတ်သည်ကို လက်ရှိ ကားမောင်းနေသော ‘သူ’သာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ကားမောင်း သည်ဆိုရာဝယ် အသိ သတိ အမြဲရှိရ မည်။ စိတ်တို၍လည်း မဖြစ်။ အမှား မခံ။ မိမိသည်ပင်လျှင် အသောက် အစားကင်းကင်း၊ သတိနှင့် မောင်းရာ တွင် ကိုယ်ကမမှားဘဲ သူများက မှား သည့်တိုင် တော်တော်ကလေး ရှင်း ရ၏။ သူဌေးတို့၏ ကလေးအတွက် ရင်လေးပါဘိ။

သူဌေးလင်မယား စကားအမျှင် ပြတ်လောက်မှ သူအိမ်ထဲ လှမ်းဝင်

လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဆရာ... ဆရာ ဗိုဗိုဦးလိုက် တဲ့ပစ္စည်း ဝိုဦးသွားပြီ ဆရာ”

“အေး... အေး ဒါဆိုလည်း ကားသိမ်းပြီး ပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက် သူဌေးကတော် ပေါ့ပေါ့တွေးပြီး သား သမီးအပေါ် အလိုလိုက်ပုံကို စဉ်းစား ပြီး ရင်လေးမိသည်။ စာစောင်တွေ၊ ဂျာနယ်တွေ မဖတ်ဘူးလားမသိ။ ယာဉ်တိုက်မှုမပါဘဲ စာစောင်၊ ဂျာနယ် တွေ မရှိ။ ကားတွေက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ များပြားလာနေသည်နှင့်အမျှ ယာဉ်တိုက်မှု မဖြစ်ရလေအောင် ယာဉ်မောင်းများ သတိကပ်ထားသင့် သည် အချိန်အခါဖြစ်သည်။ စဉ်းစား တွေးတောရင်း သူအိမ်သို့ပြန်ရောက် ချေပြီ။ ဇနီးဖြစ်သူက စီး၍ကြိုသည်။

“အစ်ကို သည်နေ့ စောလူချည် လား”

“အေးကွာ... သည်နေ့ ဝိုဗိုဦး တဲ့ပစ္စည်း နည်းလို့”

“ဒါဆိုလည်း ရေမိုးချိုး ပြီးရင် ထမင်း အတူစားကြမယ်”

“ငါ့သားလေကော”

“ဆော့လို့၊ စားလို့ ဝပြီး ခုလေး တင်မှ အိပ်ပျော်သွားတယ်”

နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော သူတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်။ အိပ်ပျော် နေသော သားလေးကို ကြည့်ပြီး သူ အပန်းဖြေရသည်။ ရေမိုးချိုးပြီး သကာ လ သူတို့လင်မယား ထမင်းလက်ဆံ စားစဉ် ဇနီးဖြစ်သူက စကားစ၏။

“အစ်ကို... အစ်ကိုမှာ ပိုက်ဆံ အပိုရှိသေးရင် သားလေးကို ဓာတ်ခဲ ထည့်ပြီး မောင်းရတဲ့ ‘ရီမုဒ်’ နဲ့ကား လေး ဝယ်ပေးပါလား”

သူဝါးနေသော ထမင်းလုတ်ကို မျိုချပြီး ...

“သားလေးက ဆော့ကော ဆော့တတ်လို့လားကွာ”

“အို... အစ်ကိုကလည်း ဘေး အိမ်က ကလေးလေးက အဲသည့်ကား လေးနဲ့ ဆော့နေတာကို ကျွန်မတို့သား လေးက ငေးငေးကြည့်နေရတာသနား လို့ပါ။ သည်လိုပဲ ဆော့ရင်း၊ ဆော့ရင်း နဲ့ ဆော့တတ်သွားမှာပေါ့”

သူ့အတွေးတွေက ချက်ချင်း သူဌေးကတော်ပြောသော စကားလုံး တွေဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“မောင်းရင်းနဲ့တော့ ကျွမ်းသွား မှာပေါ့”... တဲ့လေ။ နောက်ဆက်တွဲ အတွေးများကလည်း တစ်ဆက် တည်း ဝင်လာသည်။

“ငါတို့ မိသားစုလည်း ချမ်းသာ ခဲ့ရင်၊ ငါ့သားလေးလည်း ငါ့သူဌေးရဲ့ သားအရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရင်၊ ငါ့မိန်းမလည်း သူဌေးကတော်ကဲ့သို့ စိတ်ထားများ ဝင်လာခဲ့ရင်... ဟူ သော အတွေးများနှင့် နောက်ဆုံးပိတ် ဝါးနေသော ထမင်းကို ဆက်မဝါးနိုင် တော့ဘဲ ရေခွက်ကိုယူ၍ အတင်း သောက်ကာ မျှောချလိုက်လေတော့ သည်။

ပိုက်မင်းငေ

မသင်းတို့က

ပျင်းတောင်ပျင်းသေး ထွန်းအောင်ရင်

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့
ခေါ်ယောက်ျားကိုး”

“ဘယ်သူလဲ... မခေါ်တာ”

“ဪ... မေ့သွားလို့၊ ခင်မ္မန်
... ခင်မ္မန် .. ခင်မ္မန်ကို ပြောတာပါ”

မနက်အစောကြီး ကတည်းက
ခင်မ္မန် ကျွန်မဆီ လာသွားကာ မနက်
၉ နာရီလောက်ကျရင် သူ့ယောက်ျား
ကိုအောင်ထွန်း ကျွန်မဆီလာမယ့်
အကြောင်းနဲ့ ကျွန်မက အလိုက်သင့်
ပြန်ပြောပေးဖို့ ကြိုမှာထားပြီးသားပါ။
ဒါကို ကျွန်မက မသိချင်ယောင်ဆောင်
ပြီး တမင်ပြောလိုက်တာလေ။ ဒါက
လည်း အကြောင်းရှိလို့ပေါ့။

“ကျွန်တော် အန်တီသင်းကို
ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

“ထိုင်လေ ... မောင်အောင်
ထွန်း၊ ဘာများ ဆွေးနွေးချင်လို့လဲ”

ကျွန်မက မေးမယ့်သာမေးတာ
ပါ။ အောင်ထွန်း ဘာပြောမယ်ဆိုတာ
မခေါ် ပြောပြထားလို့ ကြိုသိထားပြီး
သား။ ဪ... မခေါ်တာ၊ ခင်မ္မန်
ကို ပြောတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဆပ်သွား
တော အခွန်လွတ်ဈေးထဲမှာတော့
ခင်မ္မန်လို့ပြောရင် လူတွေက သိပ်သိ
ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မခေါ်လို့ပြောမှ
သိတာ။ ဒါကလည်း ခင်မ္မန်က နှစ်လုံး

ထိ အရမ်းထိုးတော့ အဲဒီလိုနဲ့ မခေါ်
.. မခေါ်ဘဲပြီး ဈေးထဲမှာ ပိုက်ဆံမကုန်
ဘဲ ရထားတဲ့ နာမည်ပေါ့။ ကဲ ...
ထားတော့။

“ဒီလိုပါ .. အန်တီသင်း၊ ကျွန်
တော့်မိန်းမ အန်တီသင်းဆီမှာ ချေး
ထားတဲ့ငွေက အားလုံး ဘယ်လောက်
ရှိလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့”

မသိသလို ကျွန်မ မေးလိုက်
တော့ ...

“ကျွန်တော် အဲဒီအကြွေးတွေ
အကုန် အကြေဆပ်မလို့၊ သူ ကျွန်
တော့်ကို တွက်ပြလိုက်တဲ့ စာရင်း
လည်း ကျွန်တော့်မှာ ပါလာတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ပြပါဦး
မင်းစာရင်းကို”

ကျွန်မက ဟန်ဆောင်ပြီး တောင်း
ကြည့်တာပါ။

“အားလုံး အတိုးရော၊ အရင်း
ရောဆို သုံးသိန်းခွဲဆို အဲဒါဟုတ်လား”

ကျွန်မက အောင်ထွန်းပေးတဲ့
အကြွေးစာရင်းကို ခပ်တည်တည် ယူ
ကြည့်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ် ... အားလုံး သုံး
သိန်းခွဲ ရရှိပါတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်

တော်နဲ့ အန်တီသင်းတို့ နည်းနည်း
ညှိနှိုင်းစရာ၊ ဆွေးနွေးစရာရှိနေတယ်”

အောင်ထွန်းလေသံကို ကျွန်မ
နားမဝင်ပေမယ့် ကိုယ်က ပိုက်ဆံရ
မယ့် လူဆိုတော့ ...

“ဘယ်လို ဆွေးနွေးချင်တာလဲ
မောင်အောင်ထွန်းရယ်”

ဒါကိုလည်း ကျွန်မက ကြိုသိ
နေပြီးသားပါ။ သူ့ဘာပြောမယ် ဆို
တာကိုလေ။

“ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော့်မိန်းမ
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အန်တီသင်းဆီ
က ချေးထားတဲ့ ငွေက တစ်သိန်းခွဲပဲ
ရှိတယ်။ ကျွန်တို့ ငွေနှစ်သိန်းက အတိုး
မီးတွေပဲ။ ဒါတောင် ကြားထဲမှာ
အတိုးဆပ်နေတာတွေက မှီသေးတယ်”

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲ။ လို
ရင်းသာပြောပါ မောင်အောင်ထွန်း”

“ကျွန်တော် အဲဒီအတိုးရင်း
ပေါင်း ငွေသုံးသိန်းခွဲကို အပြတ်အခု
တစ်ခါတည်း ဆပ်ပေးမယ်ဗျာ။ အန်
တီသင်းက အပြည့်တော့ မရဘူး။
သုံးသိန်းတော့ရမယ်။ အဲဒါ လက်ခံ
နိုင်၊ မနိုင် ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

ဒီအဖြေကလည်း ကျွန်မချက်
ချင်း ဖြေလိုရတဲ့ အဖြေပါ။ ဒီတနေ့

မနက် မချဲလာတုန်းက အဲလိုလာပြောရင် လက်ခံတယ်လို့ ပြောပြီး သူပေးမယ့် ငွေသုံးသိန်းကို ယူထားလိုက်ဖို့ ကျွန်မကို ပြောထားပြီးသားပါ။ ကျွန်မက စဉ်းစားသလို အိုက်တင်လုပ်နေပြီးမှ ...

“အေးလေ ... လက်ခံပေးရမှာပေါ့”

ကျွန်မ စကားဆုံးတော့ အောင်ထွန်းက သူကျောပိုးအိတ်ထဲက ငွေထုပ်ကိုထုတ်ပြီး အကျီအိတ်ကပ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကိုပါ ထုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဒါက အကြွေးငွေအားလုံး ပေးဆပ်ပြီးပါပြီဆိုတာကို ရေးထားတဲ့ စာချုပ်ပါ။ နောက်နှောင် ခင်မ္မန့် အကြွေးရှိလာရင် ကျွန်တော် ခုလို ရှင်းမပေးတော့ဘူးနော်။ သူ့ကိုလည်း အန်တီသင်း ငွေမချေးပါနဲ့။ ငွေတိုးချေးစားတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ဥပဒေမှာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ အန်တီသင်း အနေနဲ့ သိပြီးသားနေမှာပါ”

ဒီတောင့် စကားတွေက ကျွန်မ သိက္ခာပိုင်းကို ထိပါးလာပြီမို့ ...

“မောင်အောင်ထွန်း ... မင်းမဆိုင်တာတွေ လာမပြောပါနဲ့။ မင်းကိစ္စ မင်းပြောပါ။ အခု မင်းပြောသလို ငါ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်မယ်။ မင်းမိန်းမ မချဲကိုလည်း နောက် ငါ့ဘယ်တော့မှ ငွေမချေးတော့ဘူး။ အဓိကက ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီမှာငွေ ရေကြည့်ပါ အန်တီသင်း”

ကျွန်မ ပိုက်ဆံရေရင်းနှင့် မနက်က စောစောစီးစီး မချဲရောက်လာပြီး ကျွန်မကိုပြောခဲ့သော စကားများကို

ပြန်ကြားနေမိသည်။

“အဲဒါပဲ အန်တီသင်းရေ။ သူရွာက အမွေဆိုင်ခြံလေး ရောင်းပြီး ငွေလေးရလာတာနဲ့ ကျွန်မအကြွေးတွေ ဆပ်ပေးမယ်ပြောလို့ ကျွန်မက အန်တီသင်းကို ပေးရမှာက နှစ်သိန်းပဲနော်”

“အရင်လက်ကျန် အတိုးဖိုးတစ်သိန်း ရှိသေးတယ်လေ”

“အဲဒါ ကျွန်မ မဲအလှည့်ရောက်မှ ယူမယ်ဆို။ အခု ကျွန်မ ယောက်ျားငွေသုံးသိန်းလာပေးရင် အန်တီသင်းက လက်ခံထားလိုက်။ အဲဒီငွေထဲက ငွေနှစ်သိန်းကို အန်တီသင်းယူလိုက်။ ကျန်တစ်သိန်းကို ကျွန်မ ချဲ့ခိုင်မှာ ချဲ့ဖိုးဆပ်ရမှာ။ အဲဒါ အန်တီသင်း ကူညီပေးပါ။ ချဲ့အကြွေးက သူသိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ကောင်မ ငါ့ကိုပါ စားစာခံလုပ်ခိုင်းတယ်”

ကျွန်မ ငွေရေရင်း ကျွန်မကိုယ်အသုံးချသွားတဲ့ မချဲကို သဘောကျနေမိတယ်လေ။

“ပြည့်တယ်မို့လား အန်တီသင်း”

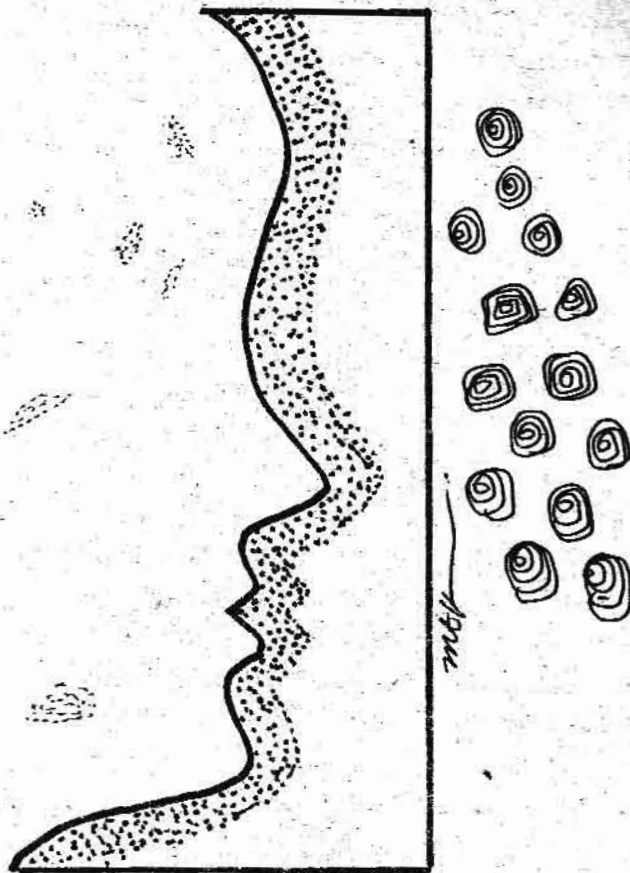
“ပြည့်တယ် ... ပြည့်တယ်”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ လုပ်နေတာတွေကို ကျွန်တော်က ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ နေပြန်တိုးနဲ့ ချေးပြီး လုပ်နေတာ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လောက်နှစ်နာတယ်ဆိုတာ မတွက်ချက်တတ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးသိတယ်။ အားလုံးနားလည်တယ်။ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးဘွဲ့ရပြီးသားပါ။ အိကိုနဲ့ ကျောင်းပြီးထားသူပဲ။ သိတာပေါ့”

ကျွန်မကို အပေါ်စီးကလေးနှင့် ခပ်ကြားကြားပြောရင်း ဟန်ပါပါထွက်သွားတဲ့ အောင်ထွန်းကို ကြည့်ပြီး ..

“အောင်ထွန်းရေ ... မင်းလို ပြောကြွေးဆိုရင်လေ မသင်းတို့က ခုနစ်တန်းတောင် မအောင်ဘူး။ ငွေတိုးချေးစားလာတာ မင်းအသက်လောက် ရှိတော့မယ်။ မင်းမိန်းမလိုမျိုး ငါ့ဖောက်သည်တွေကိုလေ။ ငါအခု ငွေချေးနည်း အသစ်တစ်ခုနဲ့ ချေးနေတာ မင်းမသိဘူးမို့လား။ ခုမဲတွေ ငါ့ကိုင်ထားတယ်။ တစ်စုကို ၁၀၀၀၊ ဘယ်နှစ်ခုထည့်မလဲ ထည့်လို့ရတယ်။ မဲစလို ၁၅ ရက်လောက်ရောက်ရင် မဲနံပါတ်ဝေးတဲ့သူတွေကို မဲကြိုငွေ ထုတ်ပေးထားတာလည်း သူတို့သွင်းထားတဲ့ ငွေလောက် ငါက ပြန်ထုတ်ပေးလိုက်ရုံပဲ။ ၁၀ ရက် တစ်မဲအလှည့်ကျတဲ့အခါ သူတို့ယူထားတဲ့ငွေကို အတိုးနဲ့ပေါင်းပြီး တစ်ခါတည်း ဖြတ်ချလိုက်ရင် ပြီးသွားတာလေ။ ဒီရွာမှာ မသင်းလုပ်စားလာတာ အံ့တိုရုံမကဘူး။ အံ့တောင် မရှိတော့ဘူး။ စားရလွန်းလို့ မင်း အိကို စီးပွားရေးဘွဲ့လောက်ကတော့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်ဟေ့။ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်ကွဲ့။ မင်းအဆင့်က ငါ့ကို မိဖို့ မပြောနဲ့ မင်းမိန်းမ အဆင့်လောက်တောင်မရှိသေးဘူး ကိုအိကိုကြီးရေ ...”

ထွန်းအောင်ရင်

၆၆ သဘောပေါက် ၇၇

● — ဝင်းမြအောင် (မြတ်)

အနုပညာနယ်က ဇာတ်
ခုံပေါ်တွင် မျက်နှာဖုံးကတ္တီပါကန့်
လန့်ကာဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဒါရိုက်
တာ၏ ဇာတ်ညွှန်းပါအတိုင်း ရွေး
ချယ်ထားသော ဇာတ်လိုက်များက

ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ သရုပ်ဆောင်ပေး
ရသည်။ ဘဝဇာတ်ခုံတွင် ဒီလို
မဟုတ်...။ နံနက်ခင်းအလင်း
ရောင် မျက်နှာဖုံးကတ္တီပါကန့်လန့်
ကာဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ်ကိုယ်

တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်၊ ကိုယ့်ဇာတ်
ညွှန်း ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ကိုယ့်ဘဝ
ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
သရုပ်ဆောင်နေကြပါသည်။ ဒီ
အခါမှာ စည်းကမ်းလိုက်နာသူက

လိုက်နာသည်။ စည်းကမ်းမလိုက်
နာသူက မလိုက်နာ။ အတ္တကြီး
သူကကြီး၊ ပရမ္မသူကမ္မ။ ကိုယ့်
ဇာတ်ရုပ်ကို ဟုတ်သယောင်
ယောင်နှင့် သရုပ်ဆောင်နေကြ
သည်ကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။
ထိုအခါ အိတ်ဖောင်းလို့စိတ်
ပြောင်းသူကပြောင်းသည်။ အိတ်
ပြားပြန်လည်း စိတ်ထားမှန်သူက
မှန်သည်။ ထို့ကြောင့် လူတွေကြား
မှာ နီတိစကားရှိ၏။ ...။ ခလဇာ
တော=ယုတ်မာသော သဘောရှိ
သောသူသည်။ နှမ်းစေ့လောက်ရှိ
သော သူတစ်ပါး၏ အပြစ်ကိုမြင်
တတ်ပြီး အုန်းသီးလောက်ရှိသော
မိမိ၏ အပြစ်ကိုမမြင်တတ်ဘူးတဲ့။

ဆိုလိုသည်မှာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို လူကောင်းလူတော်ဟူ၍
အမြင်အမှတ်ဖြင့် ထင်ဟပ်နေကြ
ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မိမိအကြောင်း
ကောင်းမကောင်းကို မိမိသာလျှင်
အသိဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော်...
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းတာတွေထဲ
ဘာလက်ခုပ်တီးပြီး မကောင်းတာ
ကို ဒို့အရေးမဆိုပါက သဘာဝ
မကျ ဖြစ်ပေမည်။ ဘာပဲပြော
ပြော လူတစ်ယောက်၏ ကာယ
ကံနှင့် ဝစီကံကတော့ စိစိတိတိ
ကင်မရာမှတ်တမ်းပင်ဖြစ်သည်။

(ခ)

အနောက်ဘက်က မီး
သတ်ကြီး၊ အရှေ့ဘက်က ကြေး
ရုပ်၊ တောင်ဘက်က ကန်ခေါင်း

(၃) မျက်နှာတည်ရှိရာ ကရနီလမ်း

ဆုံးမီးပွိုင့်ဟူ၍ ဗြိတိမြို့မှာ ရှိသည်။
ကန်ခေါင်းဘက်သို့ သွားလိုသူ
ကြေးရုပ်ဘက်ကလာသောဆိုင်ကယ်
များသည် မီးပွိုင့်တွင်မီးနီးပြနေ
သဖြင့် ရပ်စောင့်နေကြသည်။ မီး
သတ်ကြီးဘက်က ဖြတ်မောင်းခွင့်
ရှိသော ဆိုင်ကယ်များ မရှိဖြစ်နေ
စဉ် ရပ်စောင့်နေသော စည်းကမ်း
လိုက်နာသူအများကို ကွေ့ပတ်
ကျော်ဖြတ်၍ ခပ်တည်တည်ဖြင့်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကမောင်းနှင်သွား
သည်ကို ရပ်စောင့်နေသူအားလုံး
တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဟာ... ဟိုမှာတွေ့
လား၊ မီးပွိုင့်တပ်ဆင်ထားပြီး
စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သူကို ဖမ်း
ဆီးအရေးယူမယ့် တာဝန်ရှိသူ
မော်တော်ပီကယ်မရှိတော့ မီးပွိုင့်
တပ်ထားတာ စည်းကမ်းလိုက်နာ
သူတွေ အလကားဖြစ်တာပေါ့”

ကျွန်တော်၏ ဆိုင်ကယ်
နောက်မှလိုက်ပါလာသော ဦးရန်
ရှင်းကို ကျွန်တော်ကပြောပြသော
အခါ ...

“ဟုတ်တယ်လေ...
အလုပ်ဖြစ်ချင်ရင်၊ အခုလို စည်း
ကမ်းမလိုက်နာတဲ့ သူတွေကို
စောင့်ဖမ်းပြီး အလစ်ဖြုတ်ရတယ်
ကွ၊ အလစ်ဖြုတ်တော့ အလုပ်ဖြစ်
တယ်၊ မီးပွိုင့်တပ်ပြီး တာဝန်ရှိတဲ့
မော်တော်ပီကယ်လည်းရှိတယ်၊
စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သူကိုအရေး
မယူဘူး ဆိုပြန်တော့ မီးပွိုင့်တပ်
ထားတာ အလကားပေါ့ကွ၊ ပြီး

တော့ရှိသေးတယ်... စည်းကမ်း
နှင့်အညီ မီးစုံအောင်တပ်ဆင်
ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ဘေးတွယ်တွေ
ညညကျရင် ဂျက်လေယာဉ်ပျံလို
ပျံနေကြတာ ဘယ်သူက ဖမ်းဆီး
အရေးယူလို့လဲ၊ အဲဒီတော့ မီးပွိုင့်
ဆိုတာ မလိုအပ်ရင်လည်း မတပ်
နဲ့၊ တပ်ထားရင်လည်း စည်းကမ်း
အတိုင်းလိုက်နာတတ်သွားအောင်
စောင့်ဖမ်းအရေးယူ၊ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ရင်တော့ ရှင်းရှင်းလေး
ပဲ...”

“အလစ်ဖြုတ်... အလုပ်
ဖြစ်၊ အလစ်မဖြုတ်... အလုပ်
မဖြစ်ဆိုတဲ့အတိုင်း မီးပွိုင့်တပ်ပြီး
အလုပ်မဖြစ်တာဟာ “အလစ်မ
ဖြုတ်”လို့ပေါ့ကွာ”

ဟု ဦးရန်ရှင်းက ပြောပြ
တော့မှ...

“မီးပွိုင့်တွေ အလုပ်မဖြစ်
သည်မှာ... အလစ်မဖြုတ်လို့”

ဟု သဘောပေါက်မိပါ
တော့သည်။

ဝင်းမြအောင် (မြိတ်)

ကိုယ့်စိတ်နှင့် နှိုင်းသော်လည်း ဟန်သီရင်

မနော်ခမ်းတို့လင်မယား မြန်မာ
ပြည်အနှံ့ တိုင်းပြည်တာဝန် ထမ်း
ဆောင်ပြီး ပင်စင်လည်းရ၊ စုဆောင်း
ငွေများပိုက်ကာ မနော်ခမ်း ဇာတိရွာ
သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့ ... ရွာမှာပဲနေပြီး
အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတာပေါ့”

ကိုမရစ်ကလည်း မိန်းမနှစ်ဦး
ပြောစရာ မလိုပါ။ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ
မနေလိုသောစိတ်လည်း ရှိသဖြင့်
တောရိပ်တောင်ရိပ်၊ မြစ်ချောင်း၊ သစ်
ပင်နှင့် စိမ်းစိုသော အရပ်ဒေသမှာသာ
နေချင်သည်။ မချမ်းသာလျှင်နေ၊ စိတ်
ချမ်းသာဖို့သာ အဓိကဟု ကိုမရစ်က
နှလုံးသွင်းထားသည်။

မနော်ခမ်းတို့ ရှိသမျှ ထုခဲ့
ရောင်းချပြီးနောက် ဇာတိရွာမှာ မြေ
ကွက်ဝယ်ပြီး တဲနဲ့ပဲနေရနေရဆိုပြီး
ရသည့်ငွေထုပ်ကို သံသေတ္တာအတွင်း
လုံခြုံအောင် အထပ်ထပ်ထည့်ပြီး
အဝတ်အစားအသုံးအဆောင် အိတ်
တစ်လုံးစီဖြင့်ရွာသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

မနော်ခမ်း အမေအိမ်သို့ ခေတ္တ
ဝင်နားခိုရင်း နေစရာစုံစမ်းရသည်။

“အေး ... ဟိုး တောင်အစွန်း
ဘက် မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေ အကွက်
ရိုက်ပြီး လမ်းဖောက်ရောင်းနေတာ
ရော”

“ကွက်သစ်ဘက်လား အမေ”

“ဟုတ်တယ်”

ကိုမရစ်နှင့် မနော်ခမ်း အချိန်
ဆိုင်းမနေတော့။ အမေအိမ်က ကျဉ်း
ကျဉ်း၊ အိမ်ထောင်ကဲ့ သို့၊ ညီမမိသား
စုကများနှင့် မလှည့်သာ မရှောင်သာ
နှင့် နေရထိုင်ရ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှပါ
ဘိ။ သို့နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်
ကွက်သစ်ဘက်သွားကာ မြေကွက်
ဝယ်ရန် စုံစမ်းခဲ့သည်။

“ခုတော့ လူနေသိပ်မရှိပေမယ့်
နောင် လူစည်လာမှာပဲဟာ။ ကျွန်မတို့
နေသာရုံ အိမ်ဆောက်မယ်။ မြို့က
ကုန်ဝယ်ပြီး ဈေးရောင်းကြတာပေါ့”
ထုံးစံအတိုင်း ... မနော်ခမ်း
သဘောအတိုင်းပင်။

“အမေ... သမီးတို့ မြေကွက်
ဝယ်ပြီးပြီ။ ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းတော့မယ်”

“ဟဲ့ ... အိမ်ဆောက်ပြီးမှ
ပြောင်းပါလား”

“ရပါတယ်အမေ။ မြေကွက်မှာ
တဲထိုးပြီးနေမယ်။ အိမ်ဆောက်ရင်း
နေလိုက်တော့မယ်”

နေ့စဉ် အိမ်ဆောက်လျှင် သွား
ကြည့်ရမည့် ဒုက္ခလည်းအားရန် ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မနော်ခမ်းတို့
ကပ်ရက် အနောက်ဘက်ခြံမှာတော့
သူတို့ရွာမှာနေခဲ့တဲ့ ကိုအိုက်စံတို့အိမ်
ရှိတော့ အဖော်ရသည်။ သူတို့က ယာ
လည်းစိုက်သည်။ အရက်ချက်ရောင်း

သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ယာခင်းစိုက်
ပျိုးသော မိသားစုရှိသည်။ မနီးမဝေး
အိမ်ခြေ ဆယ့်ငါးလုံးမျှ ရှိပါသည်။
မြန်မာပြည်အနှံ့နေထိုင်ခဲ့ပြီး အစိုးရ
ဌာနဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့သဖြင့် မနော်ခမ်း
တို့က ဗဟုသုတကြွယ်သည်။ စာပေ
ဗဟုသုတကြွယ်သဖြင့် လမ်းပန်းဝေး
ကွာဒေသရှိ ရွာခံလူများအတွက် နေ
မကောင်းတာကအစ ရပ်ရေးရွာရေး
ပါ တိုင်ပင်ကြသည်။

တိုင်းရင်းသားများပီပီ ရင်းနှီး
နွေးထွေးကာ သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ် ဝင်
ထွက် စားသောက်ကြသည်။ ကုစရာရှိ
ပိုင်းကူပေါ့။ အိုက်စံနှင့် အိုက်ခေါင်
ညီအစ်ကိုကတော့ မနော်ခမ်းတို့
အတွက် အိမ်ဆောက်ရာမှာ အတော်
အားကိုးကြရသည်။

တစ်နေ့ ...

“ဒေါ်ကြီးနော် ကျွန်တော်အမေ
နေမကောင်းလို့ ငွေတစ်သောင်း
လောက် ချေးပါလား”

ဒေါ်နော်ခမ်း အလွယ်တကူပင်
ခေါင်းညှိတ်ခဲ့သည်။ သူတို့အပေါ် အမြဲ
ကူညီခဲ့သူတွေဖြစ်၍ အိုက်စံရှေ့မှာပင်
တဲအတွင်းမှာထားသည့် သံသေတ္တာ
ကိုဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ထုတ်
လူပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ကြီးနော်”

“ရပါတယ်ကွယ်”

ကျုပ်က ပိုက်ဆံချေးတော့ ဒေါ်ကြီးက ကျုပ်ရှေ့မှာ
သေတ္တာဖွင့်လိုက်တယ်။ ငွေတွေဖွေးခနဲတွေ့လိုက်တော့
ကျုပ်စိတ်တွေမှာ ဒီငွေတွေကို လိုချင်လာတယ်။
အဲဒီစိတ်ကို ထိန်းမရတော့ဘူး။

အိုက်စံခြံအရောက်မှာ
“ယောက်ျားရေ ဒီနေ့ ဈေးနေ့
ဆိုတော့ ဈေးမီအောင်ပြေးဦးမယ်”

အော်ပြောကာ ပလိုင်းလွယ်ကာ
ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကိုမရမ်းကလည်း
အိမ်ဆောက်ရာမှာသာ အာရုံကဝင်
စားနေသည်။ သည်လိုနှင့် ညနေ
စောင်း မနော်ခမ်းပြန်ရောက်လာ
သောအခါ ...

“ယောက်ျားရေ ကျုပ်တို့ ငွေ
ထည့်တဲ့သေတ္တာ မရှိတော့ဘူး”

“ဟေ ...”

မည်သို့မှ စဉ်းစားမရ။ သူတို့
တစ်သက် သည်လိုဒေသမှာ ခိုးဝှက်
သူ မရှိခဲ့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များက
လည်း ရွာထဲမှာအသုဘရှိ၍ သွားကူ
နေကြသည်။ မနက်က အိုက်စံငွေလာ
ချေးတာပဲ ရှိသည်။ သူတို့ကတော့
သားသမီးလို ဖြစ်နေ၍ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။
နောက်ဆုံး ရဲစခန်းသို့ အမှုသွားဖွင့်ရ
တော့သည်။

အမှုဖွင့်လာပြီဆိုတော့ ခရီးဝေး
သည်။ နီးသည် စဉ်းစားတွေဝေ၍မရ
ပါ။ စခန်းမှူး နယ်ထိန်းတာဝန်ခံရဲအုပ်
တာဝန်မှူးအပါအဝင် ဒေသခံ အုပ်
ချုပ်ရေးမှူးတွေခေါ်ကာ လေ့လာစစ်
ဆေးရပြီ။

ဘယ်သောအခါမှ ယခုလို ခိုး

ယူသောကိစ္စ မဖြစ်ဖူးသောဒေသမို့
ရွာခံများက မကျေနပ်ပေ။

“ဒီကိစ္စ ရအောင်ဖော်ထုတ်မယ်
ကွာ”

ဟု ပြောလာကြသည်။

သုံးရက်မျှအကြာ သတင်းပေး
သူရှိလာသည်။

“ကျွန်တော် အိုက်စံတို့ညီအစ်
ကို ယာခင်းချုံတောထဲမှာ သေတ္တာကို
ရိုက်ဖွင့်နေတာ မြင်ခဲ့တာပါ”

သို့နှင့် အိုက်စံတို့ညီအစ်ကိုအား
မသင်္ကာမှုဖြင့် ခေါ်ယူစစ်ဆေးရတော့
သည်။ သက်သေအထောက်အထား
နှင့် ပြောပြမေးလေရာ တစ်ခါမှူးမှူး
သူများမဟုတ်၍ ဝန်ခံကြသည်။

“ကျုပ်က ပိုက်ဆံချေးတော့
ဒေါ်ကြီးက ကျုပ်ရှေ့မှာ သေတ္တာဖွင့်
လိုက်တယ်။ ငွေတွေဖွေးခနဲတွေ့လိုက်
တော့ ကျုပ်စိတ်တွေမှာ ဒီငွေတွေကို
လိုချင်လာတယ်။ အဲဒီစိတ်ကို ထိန်း
မရတော့ဘူး။ ကျုပ်ညီကိုပြောပြတော့
နှစ်ယောက်အတူ သေတ္တာကို သွားယူ
ခဲ့တာပဲ”

“ငွေထုပ်တစ်ဝက်ကို ဟိုးယာ
ခင်းထဲမှာ တွင်းတူးပြီး ဝှက်ထားခဲ့
တယ်။ အားလုံး သိန်းလေးဆယ်
လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်”

“နောက်ငွေထုပ်က အိမ်အောက်

က တိုင်နားမှာ မြှုပ်ထားတယ်။ အဲဒါ
က သိန်းသုံးဆယ်လောက်ရှိမယ်ထင်
တယ်”

ဖြစ်မှုဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် တောင်း
ပန်၍ မရနိုင်ပေ။ လူ့စိတ်မနောဆိုတာ
က အခက်သားလား။ လျှပ်တစ်ပြက်
အတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် လောဘမီး
သည် တောက်လောင်စဉ်ချိန်မှာတော့
မသိ။ အမှားကျူးလွန်ပြီးမှ နောင်တရ
သော်လည်း တရားဥပဒေပုဒ်မ-၃၈၀
၏ အဆုံးအမကိုတော့ မလွဲမသွေ ခံ
ရပေတော့မည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မက အိမ်
နီးချင်းမိသားစုလိုပဲ ဝင်ထွက်ခင်မင်နေ
တော့ ကိုယ့်လိုစိတ်မျိုးပဲလို့ တွေးထင်
ထားမိတယ်လေ။ အင်း ... ခုလိုဆို
တော့ စိတ်လည်းမကောင်းပါဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ လွယ်လျှင်
သူကြွယ်တောင်မယုံရ စကားရှိတာ။
မိမိရဲ့ငွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဖိုးတန်မှန်သမျှ
သို သိုသိပ်သိပ်ရှိကြလျှင် မိမိရော သူ
တစ်ပါးပါ ဒုက္ခမများတော့ပေ။

ဤစာစုကြောင့် စာဖတ်သူများ
အသိသတိရှိကြပါစေဟု။

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများ

လှမိုး(ပညာရေး)

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ
လ ၁၇ ရက်။

ချောမွေ့တောက်ပနေသော အစိမ်းနုရောင် သလင်းကျောက် ပြားများ ကာရံထားသည့် ခန်းမ ဆောင်ကြီးအတွင်း ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသော ပရိသတ် ၅၀၀ ကျော်ခန့်သည် မကြာမီ အတွင်း စီရင်ချက် ချမှတ်တော့ မည့် အမှုကြီးအတွက် စိတ်ဓာတ်နေ ကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကား မပြောနိုင်ကြ။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရအောင် တိတ် ဆိတ်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနောက်ဂျာမနီနိုင်ငံ (ထိုစဉ်က ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ အရှေ့ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ အနောက်ဂျာမနီနိုင်ငံဟု ခွဲခြားထား ခဲ့သည်။) ဘာလင်မြို့ရှိ တရားရုံး ချုပ်ကြီး၏ တံစက်မြိတ်မှ ခိုများ၏ ညည်းသံ၊ တရားသူကြီးများထိုင် နေသည့် စင်မြင့်ပေါ်မှ စာရွက်လှန် သည့်အသံနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ တရား ရုံးချုပ်ရှေ့ လမ်းပေါ်မှ မော်တော် ကား တစ်စီးတလေ ဖြတ်မောင်း သည့်အသံသာ ကြားရ၏။

ခန်းမဆောင်ကြီး၏ ပြတင်း ပေါက်များမှ အနီရောင်ခန်းဆီးများ

ဓာတ်ရုပ်နှင့် မိဖုရားကြီး

သားတော်နှင့် သမီးတော်လေးပါး

သည် တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေ ပြည်တွင် လွင့်လျက်ရှိနေကြသည်။ ထူထဲသော ခန်းဆီးများကြောင့် ဖေဖော် ဝါရီလ၏ နေရောင်သည် ခန်းမကြီး အတွင်း ဝင်သင့်သလောက် မဝင်သဖြင့် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း၊ ခပ်မှန်မှန် ဖြစ်နေသည်။ တရားသူကြီးများ ထိုင်နေသော စင်မြင့် နောက်ဘက်တွင်မူ ဟိုဘက်၊ သည် ဘက် လျှာမထွက်သော ချိန်တွင်တစ်ခု ကိုကိုင်ထားသော နတ်မိမယ်ရုပ်တုကို မြင်နေရ၏။ ထိုရုပ်လုံးကြွရုပ်တုသည် တရားမျှတခြင်း၊ ပြောငဲ့မတင်ခြင်း၊ မှန် ကန်ခြင်း သော တရားဥပဒေတို့၏ အမှတ်အသားများကို လှစ်ဟဖော်ကျူး နေပေသည်။

ထိုနေ့ထိုရက်မှာ ၁၉၁၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့က ရှုရှုနိုင်ငံ၊ ဆိုက်ဗေးရီးယားပြည်နယ်၊ ယူရယ်

တောင်တန်းဒေသ၊ အီကင်ထရင်ဘတ် မြို့တွင် ဘိုရီဘစ်တော်လှန်ရေး ရဲခိုများ က ကွပ်မျက်ခြင်းခံရသော ရုရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာင် ဇာဘုရင် နီကို လက်(စ်)မိသားစုမှ အသက်မသေ ထူး ထူးဆန်းဆန်း လွတ်မြောက်လာသည် ဆိုသော စတုတ္ထသမီးတော် အင်နာ စတာရှာ (ယခု မစ္စကအင်ဒါဆင်) ဆို သူက ဇာဘုရင်မိသားစု ယခင်က နိုင်ငံ တကာဘာဏ်များတွင် အပ်နှံထားသော ရတနာပစ္စည်းများနှင့် ငွေများကို အမွေ ဆက်ခံသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရန် လျှောက်ထားသော အမှုဖြစ်သည်။ ထိုအမှုကြီးကား ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ကာလအကြာဆုံး အမှုကြီးဟု မူခင်း သုတေသီများက တညီတညွတ်တည်း ဆိုခဲ့ကြသည်။ မှန်ပါသည်။ ၁၉၃၀ ပြည့် နှစ်က စတင်စစ်ဆေးခဲ့သော ယင်း

အမွေဆက်ခံရန် လျှောက်ထားမှုကြီးမှာ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလကျမှပင် စီရင်ချက်ချနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအမှုကြီး ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြိုခေတ်က စတင်စစ်ဆေးခဲ့ပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးပြီး နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ကြာမြင့်မှ စီရင်ချက်ချနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ ၂၀ ရာစုနှစ်များအတွင်း ရုရှားနိုင်ငံ ဇာဘုရင် မိသားစုသည် အချမ်းသာအကြွယ်ဝဆုံး မိသားစုဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်း မိသားစုသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဆွစ်ဇာ လန်နိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရှိ ဘာဏ်တိုက်ကြီးများတွင် ရွှေချောင်း များ၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော နန်းစဉ် ရတနာပစ္စည်းများ၊ ထိုစဉ်ကာလက (၁၉၁၈ ခုနှစ်) ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၂-၇ သန်းရှိသောငွေများ၊ အမေရိကန်

ပြည်ထောင်စု၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ပြင်သစ် နိုင်ငံနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတို့မှ ဓာတ်သတ္တု ရှာဖွေရေးကုမ္ပဏီများ၊ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီများ၊ မီးရထားလမ်း တည် ဆောက်ရေးကုမ္ပဏီများရှိ အရာရှိယံ အများဆုံးပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုပစ္စည်းများကို တဘုရင်၏ စတုတ္ထသမီးတော်ဆိုသူက အမွေဆက် ခံရန် လွန်ခဲ့သော ၃၇ နှစ်ကျော်က လျှောက်ထားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

ထိုရှာနိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာဇ် ၏ အမွေများကို ဆက်ခံရန် အမွေစား အမွေခံအဖြစ် လျှောက်ထားသည့်အမှု သည် ထိုစဉ်ကာလက ကမ္ဘာကြီးအား ကိုင်လုပ်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ ရှား နိုင်ငံတွင် တော်လှန်ရေးကြီးဖြစ်ပွားခဲ့ ပြီးနောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာ ခဲ့သော နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ ဆွေမျိုး သားချင်းများ၊ ရှားတော်လှန်ရေးကြီး မဖြစ်ပွားမီက ရှားနိုင်ငံ၏ စစ်ဘက်၊ နယ်ဘက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ဥရောပ နိုင်ငံအသီးသီးတွင် နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေ သော အမှုထမ်းများ၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ဥရောပတို့ နိုင်ငံအသီးသီးမှ ရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာဇ်နှင့် မိဖုရားကြီးတို့ ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ပြင်သစ်နိုင်ငံ နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့သို့ ထွက်ပြေး၍ နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေသော နောက်ဆုံးကေရာဇ်နှင့် မိဖုရားကြီးတို့ ၏ နန်းတွင်း မှန်နန်းအမျိုးတော်များနှင့် ကေရာဇ်မိသားစုများ၏ အလိုတော်ရိ များသည် သက်သေခံအဖြစ် ရုံးတော် တွင် ထွက်ဆိုနိုင်ရန် အထူးခုံရုံးတော် သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ သက်သေများ ၏ ထွက်ဆိုချက်များ၊ နောက်ဆုံးကေ ရာဇ်၏ သမီးတော်ဟုဆိုသူ အင်နာ စတာရှာအား ရှားနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာစဉ်က ဆေးကုသပေး ခဲ့သည့် ဆေးပညာရှင်များလည်း တရား ခွင့်၌ စစ်ဆေးခံရန် တက်ရောက်ခဲ့ကြ ရသည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုနေ့ တရားခွင့်မြင် ကွင်းမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ငံတကာ သံရုံးများမှ သံအမတ်ကြီးများ၊ ကောင် စစ်ဝင်များနှင့် နိုင်ငံတကာမှ အသံလွှင့် ဌာနများမှ အမှုထမ်းများ၊ နိုင်ငံတကာ သတင်းဌာနများ၏ ကိုယ်စားလှယ်များ၊ စာနယ်ဇင်းသမားများ၊ သမိုင်းသုတေသီ များလည်း ထိုအမှုအမိန့်ချမှတ်မည်ကို နားထောင်ရန် တက်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ဤမှန်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ
လည်း ဆန်းကြယ်လှ၏။
ဒဏ္ဍာရီဆန်လှ၏။
စာရေးသရုပ်များအတွက်လည်း
ရေးကွက်များ ရရှိခဲ့ကြပြီး
စတုတ္ထသမီးတော်
အင်နာစတာရှာအကြောင်း
ရေးသားထုတ်ဝေသည့်
စာအုပ်များ လက်သစ်ချိုး၍
ရေတွက်မရအောင်
ထုတ်ဝေခဲ့ရ၏။

ထူးထူးခြားခြားဟု ဆိုရမည်ဖြစ် ပါသည်။ ထိုစဉ်က သံကန့်လန့်ကာဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံထားရသော ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံ(ယနေ့ ရုရှား) မှ တက်(စ်)သတင်းကိုယ်စားလှယ် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအမှု အမိန့်ချမှတ် ကို နားထောင်ရန် တက်ရောက်လာခဲ့ ပြီး မှတ်တမ်းတင်ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်သေ ရိုက် ကူးသူများ၊ သတင်းဌာနများမှ ဓာတ်ပုံ ဆရာများ၊ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ လည်း တက်ရောက်ကြသည်။

ထို့ပြင် နိုင်ငံတကာမှ ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီကြီးများကလည်း မှတ်တမ်းတင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် စုဝေးရောက်ရှိလာခဲ့ ကြသဖြင့် ကမ္ဘာ့မှူးမင်းသမိုင်းတွင် အံ့ဖွယ်မှတ်တိုင်ထူခဲ့သောနေ့ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တရားသူကြီး အဖွဲ့မှ တရားသူကြီးဖြစ်သူသည် ရည် လျားသော စီရင်ချက်ကို မိနစ် ၉၀ ကျော် ဖတ်ကြားခဲ့သည်။

စီရင်ချက်အဆုံးတွင် ရှားနိုင်ငံ၊ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ စတုတ္ထသမီး တော် အင်နာစတာရှာ ဖြစ်ပါသည်ဟု အမွေစားအမွေခံအဖြစ် လျှောက်ထားခဲ့ သူ မစွမ်းအင်ခံဆင်သည် သက်သေများ၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပါရှုများ၊ နောက်ဆုံး ကေရာဇ်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းအချို့နှင့် နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ အိမ်တော်ပါ အမှုထမ်းများ၊ မှန်နန်းအမျိုးတော်များ၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် အခြားနိုင်ငံဟသော အထောက်အထားများအရ နောက်ဆုံး ကေရာဇ်သမီးတော် အင်နာစတာရှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ရုံးတော်က ယူဆကြောင်း သိရှိ၍ မစွမ်းအင်ခံဆင်၏ အမွေစား

အမွေခံလျှောက်ထားချက်ကို ခုံရုံးတော်က ပယ်ချကြောင်းဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဤစီရင်ချက်သတင်းကို နိုင်ငံတကာမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု သမ္မတနိုင်ငံ (ယနေ့ ရုရှား)မှ ထုတ်ဝေသော ဆိုဗီယက်အစိုးရ၏ အာဘော်ဖြစ်သော ပရဟဒါသတင်းစာကြီးနှင့် အက်(စ်)ဗက်ရှားသတင်းစာကြီးများသည် အထက်ဖော်ပြပါ မှုခင်းကြီး၏ သတင်းအပြည့်အစုံနှင့် စီရင်ချက်ကို အပျော်ချထားခြင်း၊ သတင်းဖြတ်တောက်ခြင်းမပြုဘဲ ဓာတ်ပုံသာကေ အထောက်အထား ဝေဝေဆာဆာနှင့် ဖော်ပြပေးခဲ့သဖြင့် နိုင်ငံတကာမှ စာနယ်ဇင်းသမားများက စာအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

မုတ်တမ်းများအရ ထိုအမှုကြီး၏ သက်သေအဖြစ် သွက်ဆိုထားခဲ့သူများ၏ ထွက်ဆိုချက်များသည် စာအုပ်ပေါင်း ၄၀ ရှိပြီး စာမျက်နှာပေါင်း ၇၀၀၀(ရှစ်ထောင်) ရှိခဲ့သည်။ သက်သေခံသူများမှာ နိုင်ငံတကာမှ တော်ဝင်မိသားစုများ၊ ရုရှားနိုင်ငံမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာရသူများနှင့် နောက်ဆုံးကေရာဇ်နှင့် ဗီရှားကြီးတို့၏ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံအသီးသီးတွင် နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေကြသော မင်းဆွေပမ်းမျိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အချို့သက်သေအများစုမှ နောက်ဆုံးကေရာဇ် ရုရှားနိုင်ငံတွင် စိုးစံ

နေစဉ်ကာလက နိုင်ငံတကာမှ သံရုံးများတွင် သံအမတ်ကြီးများ၊ သံရုံးဝန်ထမ်းများအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူများ၊ နောက်ဆုံးကေရာဇ်မိသားစု၏ ပန်းတိမ်တော်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူများနှင့် ထိုမိသားစု၏ ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူများ၊ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ သားတော်လေးနှင့် သမီးတော်လေးယောက်တို့အား စာသင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ မိသားစုများလည်း ပါဝင်သည်ဟု သိရ၏။

ဤမှုခင်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာလည်း ဆန်းကြယ်လှ၏။ ဒဏ္ဍာရီဆန်လှ၏။ စာရေးဆရာများအတွက်လည်း ရေးကွက်များ ရရှိခဲ့ကြပြီး စတုတ္ထသမီးတော် အင်နာစတာရှာအကြောင်း ရေးသားထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်များ လက်ဆစ်ချဲ့၍ ရေတွက်မရအောင် ထုတ်ဝေခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုပါ 'အင်နာစတာရှာ'၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဟူသော စာအုပ်မှာ အရောင်းရအသွက်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘာသာအမျိုးမျိုး ပြန်ဆို၍ အကြိမ်ကြိမ် မှန်မီထုတ်ဝေခဲ့ရသော စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမှုခင်းကြီးကို အခြေခံ၍ ရိုက်ကူးခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားများ၊ ပြဇာတ်များသည် တန်းစီ၍ နံပါတ်ထိုးမရလောက်အောင် များပြားခဲ့သည်။ ထိုမှုခင်းကြီးကို အခြေခံ၍ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး အင်ဂရစ်ဘတ်မင်းကိုယ်တိုင် အင်နာစတာရှာအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ခန့်က ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်

မြို့လယ်ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးတစ်ရုံတွင် ရက်သတ္တပတ်ပေးပို့များစွာ ပြသခဲ့ရပြီး သောက်သောက်လဲ ဝင်ငွေရရှိခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားကြီးတစ်ကား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မှန်ပါသည်။ ရုရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ စတုတ္ထသမီးတော် အင်နာစတာရှာအား ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ လူထုသည် ကရုဏာသက်ခဲ့ကြသည်။

ယခင် ဆိုဗီယက်သမ္မတနိုင်ငံတော် ပြိုကွဲသွားပြီး ရုရှားနိုင်ငံသမ္မတကြီးအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရသော ဘောရီယာဆင်သည် ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် အငြင်းပွားခဲ့ရသော ရုရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ မိသားစုများ၏ ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကို တိတိပပ မှန်မှန်ကန်ကန် သိရှိနိုင်ရန် အထူးစူးစမ်းစစ်ဆေးရေး ကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့ပြီး ရုရှားနိုင်ငံ၊ ဆိုက်ဗေးရီးယားပြည်နယ်၊ အီကာထရင်ဘတ်မြို့အနီးရှိ ညီနောင်လေးဖော် သတ္တုတွင်းဟောင်းတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော နောက်ဆုံးကေရာဇ်မိသားစု အလောင်းများကို မြန်မာပြည်တူးဖော်စေခဲ့သည်။

ထိုအလောင်းများ၏ အရိုးစုများကို စိန့်ပီတာစဘက်မြို့သို့ သယ်ဆောင်စေခဲ့၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနမှ မှုခင်းဆေးပညာပါရဂူများ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ မှုခင်းဆေးပညာရှင်များနှင့် ရုရှားနိုင်ငံမှ မှုခင်းဆေးပညာပါရဂူများကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးစေခဲ့သည်။ ယခင် ဆိုဗီယက်အစိုးရမှပင် တမ်းအာဆီရီလျှင် နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ မိသားစုဝင် ခုနစ်ဦး၊ မိသားစုဆရာဝန်ကြီး၊ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ အဖေ

အဝါးတစ်ဦးနှင့် မိဖုရားကြီး၏ အဖိုးသမီးအိမ်စေတစ်ဦး၊ စုစုပေါင်း ၁၁ ဦးတို့အား အထက်ဆောင်းပါး တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အိကာထရင်ဘတ်မြို့ရှိ နောက်ဆုံးကေရာပ်နှင့် မိသားစုများခေတ္တစံနေသော ပါမောက္ခအိုင်ပါရေ့စံအိမ်အောက်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ရဲနီတပ်မှူး ယူရော့(စ်) စကီးတို့အဖွဲ့က ယူရယ်တောင်တန်းဒေသ ကော်မတီအမိန့်အရ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ အလောင်းများအားလုံးကို အိကာထရင်ဘတ်မြို့မှ ခုနစ်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော ညီနောင်လေးဖော်သတ္တုတွင်းဟောင်းတွင် မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က သူပြောကိုယ်ပြော ပါးစပ်ပြောသတင်းများအရ မိသားစုအားလုံးအား အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်၏ အစီအစဉ်အရ ကယ်ဆယ်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆိုဗီယက်အစိုးရကမူ အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း မိသားစုဝင်များ၊ မိသားစု

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် အစေအပါးနှစ်ဦးပါ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ညီနောင်လေးဖော်သတ္တုတွင်းဟောင်းတွင် မြှုပ်နှံထားပြီး ဖြစ်သည်ဟု တရားဝင်ကြေညာချက်ထုတ်ခဲ့သည်။ သမိုင်းသုတေသီအများကလည်း ဆိုဗီယက်အစိုးရ၏ ကြေညာချက်ကို အတည်ပြု၍ ရုရှားနိုင်ငံ၏ နောက်ဆုံးကေရာပ်၏ မိသားစုအားလုံး အသတ်ခံခဲ့ရသည်ဟု မှတ်ယူခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝက သင်ကြားခဲ့ရသော သမိုင်းစာအုပ်များတွင် အထက်ဖော်ပြပါ ကြေညာချက်အတိုင်း သင်ကြားခဲ့ကြရ၏။

သို့သော် အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ပြိုကွဲခဲ့ပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင်မူ ရုရှားနိုင်ငံသမ္မတကြီး ဘောရ်ရှာဆင်၏ အမိန့်အရ တာဝန်ရှိသူများသည် ယခင် ဆိုဗီယက်ရဲနီတပ်သားများ နောက်ဆုံးကေရာပ်မိသားစုအား မြှုပ်နှံထားသည့် ညီနောင်လေးဖော် သတ္တုတွင်းဟောင်းရှိ သင်္ချိုင်းအား

စနစ်တကျ ထုခေါ်စစ်သေကြသော အခါ အလောင်းတို့အား အနိစ္စများကို တွေ့ကြုံရပြီး ရုရှပြည်ထောင်စုမှ ပြည်သူများ နိုင်ငံတကာမှ သမိုင်းပညာရှင်များ တအံ့တကြမ်းကြရသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသောအလောင်းမှာ မည်သူတို့၏အလောင်းများ ဖြစ်သနည်းဆိုသော အချက်မှာ ဖတေဇ္ဇီတစ်ဖုန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ မှောင်းဆေးပညာပါရဂူများ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ မှောင်းဆေးပညာပါရဂူများနှင့် ရုရှားနိုင်ငံမှ ဆေးပညာပါရဂူများသည် ရုရှားနိုင်ငံကေရာပ်မိသားစု အလောင်းများကို ခေတ်မီနည်းပညာများ ခေတ်မီကိရိယာများ၊ ယခင်ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်များနှင့် စနစ်တကျ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးခဲ့သောအခါ ပျောက်ဆုံးနေသော အလောင်းနှစ်လောင်းမှာ စတုတ္ထသမီးတော် အင်နာစတာရှာနှင့် သားတော်ကလေးတို့၏ အလောင်းများ ဖြစ်နေသည်ဟု တာဝန်ရှိသူများက အတည်ပြုပြောကြားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ နိုင်ငံတကာမှ သမိုင်းသုတေသီများ၊ ရုရှားနိုင်ငံမှ ပြည်သူလူထုနှင့် ရုရှားနိုင်ငံအရေးအခင်းများကို စောင့်ကြည့်လေ့လာသူများသည် အံ့အားသင့်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်ခန့်က အနောက်ဂျာမနီတရားရုံးတော်တွင် မစ္စစ်အင်ဒါဆင်ဆိုသူက သူသည် ရုရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာပ် သမီးတော်ဖြစ်သဖြင့် ရုရှားနိုင်ငံကေရာပ်မိသားစု၏ အမွေများကိုဆက်ခံရန် တောင်းဆိုချက်ကို ပယ်ချခဲ့ခြင်းသည် တရားရုံး

ရုရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာပ်၏မိသားစုများ၏ အရိုးစုများတွင် စတုတ္ထသမီးတော်၏အရိုးစုများ မတွေ့ရဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် အနောက်ဂျာမနီတရားရုံးတွင် စတုတ္ထသမီးတော် အင်နာစတာရှာဟု လျှောက်ထားသူ မစ္စစ်အင်ဒါဆင်သည် အမှန်ကကယ် နောက်ဆုံးကေရာပ်၏သမီးတော် အင်နာစတာရှာလော။

တော်၏ မှားယွင်းမှုလောဟု နိုင်ငံတကာ
မှ လူထုအဖို့ စဉ်းစားစရာ အငြင်းပွား
ဖယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သမိုင်း၏ ပဟေဠိ
တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့ရတော့သည်။

ဤပဟေဠိအစကား ဤသို့ဖြစ်ပါ
သည်။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
၁၈ ရက်နေ့တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ ဘာလင်
မြို့မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများ
၏ မျက်နှာဖုံးတွင် စာလုံးမည်းကြီးများ
ဖြင့် ဖော်ပြထားသော သတင်းတစ်ပုဒ်
ကြောင့် သတင်းစာဖတ်ပရိသတ်မှာ
အံ့အားသင့်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသတင်းမှာ
ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်၊ ည ၉ နာရီ
အချိန်ခန့်တွင် ဘာလင်မြို့ လင်းဂါ(ဒ်)
တူးမြောင်းအတွင်းသို့ အသက် ၂၀
အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ခုန်ချ
၍ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ရန် ကြံစည်
သည့်သတင်းဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ထို
သတင်းမှာ ထူးလွန်နှင့် မဆန်းဟု ဆို
နိုင်သော သတင်းဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်ကာလက ဂျာမနီ
နိုင်ငံသို့ ရုရှနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားနေသော
ပြည်တွင်းစစ်မီးကြီးကြောင့် ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်လာရသော ဒုက္ခသည်
၅၀၀၀၀ ခန့် ရှိခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်း
များအရ သိကြရ၏။

ထိုစစ်ပြေးဒုက္ခသည်အများမှာ
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် င်ဒီကိုယ်
မိမိ အဆုံးစီရင်သူ အတော်အသင့်ရှိ
သည်ဟု သိရ၏။ သို့သော် အထက်
ဖော်ပြပါ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သူ
ရုရှအမျိုးသမီးကလေးကိုမူ ဘာလင်
မြို့အဖွဲ့မှ ရဲသားနှစ်ဦးက ကယ်ဆယ်

နိုင်ခဲ့သဖြင့် အသက်အန္တရာယ်ဘေးမှ
လွတ်ကင်းခဲ့သော်လည်း သူမည်သူဖြစ်
သည်၊ မည်သည့်ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်
သည်ဆိုသည်ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးမရ
သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများက
ထိုအမျိုးသမီးကလေးအား ဘာလင်မြို့
တော်ရှိ အယ်လီဘောက်ဆေးရုံကြီးသို့
ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် သတင်းဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းမှာ ဤတွင် နိဂုံးချုပ်
မသွားခဲ့ပေ။ အယ်လီဘောက်ဆေးရုံကြီး
မှ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြု ဆရာမများက
ထိုမိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခဲ့သော
အမျိုးသမီးကလေးအား အမျိုးမျိုးစုံစမ်း
စစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း ထိုရုရှအမျိုး
သမီးကလေးမှာ စကားတစ်စုံတစ်ရာ
ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် စိတ်ပျံ့လွင့်နေ
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်
သည်ဟု ယူဆ၍ ဘာလင်မြို့တော် ဆင်
ခြေဖျံရှိ ခူ(လ်)ဒေါ့(ဖ်)စိတ်ရောဂါဝေဒနာ
ကုသသည့် ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့
ရသည့်သတင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ထို
အမျိုးအမည်မသိရသေးသော ရုရှား
အမျိုးသမီးငယ်ကလေးမှာ ထိုစိတ်ရော
ဂါကုဆေးရုံကြီးတွင် အတွင်းလူနာ
အဖြစ် အခြားစိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင် ၂၀
နှင့်အတူ ဆေးဝါးကုသခြင်း ခံယူခဲ့ရ၏။

၁၉၂၂ ခု၊ ဇူလိုင်လတွင် စိတ်
ရောဂါဝေဒနာပျောက်ကင်းသဖြင့် ဆေး
ရုံမှ ဆင်းခွင့်ရသူ ဂျာမန်အမျိုးသမီး
ကလယ်ရာပေါ(လ်)ဆိုသူ အမျိုးသမီး
တစ်ဦးက သူ ခူ(လ်)ဒေါ့(ဖ်)စိတ်ရော
ဂါကုဆေးရုံတွင် ဆေးကုသခံယူနေစဉ်
ရုရှအမျိုးသမီးငယ် လူနာတစ်ယောက်
မှာ ထိုစဉ်ကာလက ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ ဘာ

လင်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော ဘာလင်ရပ်စုံ
ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြထားသော ရုရှား
နိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ စတုတ္ထ
သမီးငယ်နှင့် ချွတ်စွပ်တူနေကြောင်း၊
ထိုအမျိုးသမီးငယ်လေးမှာ ရုရှားဘာ
သာ၊ ဂျာမန်ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
နှင့် ပြင်သစ်စကားကို ကျွမ်းကျင်တတ်
မြောက်ကြောင်း၊ သို့သော် မိမိ မည်သူ
ဆိုသည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်းမရှိ
သဖြင့် ဆေးရုံမှ သူနာပြုဆရာမများနှင့်
ဆရာဝန်များက ထိုမိမိကိုယ်မိမိ သေ
ကြောင်းကြံသူ ရုရှားအမျိုးသမီးငယ်
အား “မအမည်မသိ” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့
ကြောင်း၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် လုံ့လနှင့်
ထိုသွင်းခြင်းခံရသည့် ဒဏ်ရာများ တွေ့
ရှိရကြောင်း ပြောပြခဲ့၏။

ထိုသတင်းအား ဘာလင်တွင်
နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေထိုင်သူ ရုရှားဘုရင်
တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးဟောင်းနီကိုလိုင်
ဆိုသူ ကြားရသည်နှင့် အထက်ဖော်ပြ
ပါ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံတွင် ဆေးကု
သမှုခံယူနေသော ရုရှအမျိုးသမီးငယ်
ကလေးအား သွားရောက်ကြည့်ရှုစုံစမ်း
ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီးဟောင်း နီကို
လိုင်မှာ တစ်ချိန်က ရုရှနိုင်ငံ နောက်
ဆုံးကေရာဇ်မိသားစု၏ လုံခြုံရေးကို
အနီးကပ်တာဝန်ယူခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ သို့
ဖြစ်၍ ဗိုလ်ကြီးနီကိုလိုင်သည် အထက်
ဖော်ပြပါ စိတ်ရောဂါဝေဒနာကု ဆေး
ရုံသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးခဲ့ရာ
မှာ ထိုရုရှအမျိုးသမီးငယ်မှာ ရုရှား
နိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ စတုတ္ထ
သမီးတော် အင်နာစတာရာ ဖြစ်နိုင်
သည်ဟု အတည်ပြုပြောကြားခဲ့သည်။

ဤတွင် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးခိုလှုံ
နေထိုင်ကြသော ရုရှားစစ်ပြေးဒုက္ခ
သည်များလောကတွင် ထိုသတင်းမှာ
တောမီးသဖွယ် ပြန့်နှံ့သွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကာလက ဂျာမနီနိုင်ငံတွင်
စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအဖြစ် နေထိုင်ကြ
သော ရုရှားမင်းဆွေမင်းမျိုးများ၊ ထိုမင်း
ဆွေမင်းမျိုးများအား ထောက်ခံသူ နိုင်ငံ
တကာမှ တော်ဝင်မိသားစုများအတွင်း
အထူးဂယက်ရိုက်ခတ်သည့် သတင်း
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဥရောပတိုက် နိုင်ငံအသီးသီး
မှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများ၏
မျက်နှာဖုံးတွင် ထိုအမျိုးသမီး၏ ဓာတ်ပုံ
ကို ဖော်ပြခဲ့ရာ ရုရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံး
ကေရာဇ်သမီးတော်နှင့် ရုပ်ဆင်တူ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ်ကာလက ဘာလင်မြို့တွင်
နိုင်ငံရေးခိုလှုံနေသော ပိုလန်နိုင်ငံ၊ ရဲမင်း
ကြီးဟောင်း အာသာမွန်ကလစ်မှာ
ယခင်က နောက်ဆုံးကေရာဇ်မိသားစု
နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေထိုင်ခဲ့
သူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗွန်ကလစ်သည်
အင်နာစတာရာဖြစ်သည်ဟု နာမည်
ကျော်နေသော ဒုက္ခသည်အမျိုးသမီး
အား သွားရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၍ သူ
တို့မိသားစုနှစ်ရာသာ သိရှိထားသော လျှို့
ဝှက်ချက်များကို စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့သည်။
ထိုအမျိုးသမီးကမူ ၁၉၁၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်
လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် သူတို့မိသားစု
အား ဆိုဗီယက်ရဲနီများက သတ်ဖြတ်
ခဲ့ကြောင်း သူတစ်ပါးတည်းသာ အသက်
ရှင်ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ ရဲနီတပ်သား
အလက်ဗန္ဓာချိုင်ကော်စကီး၏ အကူ
အညီနှင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့

ကြောင်းကို အထောက်အထားများ သူ
ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများကို ပြသ၍
အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ မိသားစု
ဆရာဝန်ကြီး ဂလက်ဘိုကင် (နောက်
ဆုံးကေရာဇ်မိသားစုနှင့်အတူ အသတ်ခံ
ရသူ)၏ သားဖြစ်သူ ဂလက်ဘိုကင်
ဂျူနီယာက သူနှင့် အင်နာစတာရာတို့
သည် ကစားဖော်များ ဖြစ်ကြသည်။
ထိုဒုက္ခသည်အမျိုးသမီးအား လာ
ရောက်တွေ့ဆုံပြီး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်
ကလေးမှာ အမှန်တကယ် ရုရှားနိုင်ငံ
နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ သမီးဖြစ်သည်ဟု
ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့၏။

ဤတွင် ယင်းဒုက္ခသည်မကလေး
သည် မိတ်ဆွေများ၏အကူအညီနှင့်
ဂျာမနီနိုင်ငံ တရားရုံးတွင် သူ့အား ရုရှား
နိုင်ငံ နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏ စတုတ္ထ
သမီးတော်အဖြစ် ကြေညာပေးရန်
လျှောက်ထားခဲ့၏။ ဤသို့လျှောက်ထား
သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာမှ စစ်ဆေးနေစဉ်
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။
အင်နာစတာရာသည် သူ့မိတ်ဆွေ
ဂလက်ဘိုကင်၏ အကူအညီနှင့် အမေ
ရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဗာဂျီးနီးယားပြည်
နယ်သို့ တိမ်းရှောင်လာခဲ့စဉ် အမေရိ
ကန်ပြည်ထောင်စုသား သမိုင်းပါမောက္ခ
ဒေါက်တာဂျွန်အီမင်နာဟင်နှင့် လက်
ထပ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီး
ဆုံးပြီးနောက် ဤဆောင်းပါးအစတွင်
ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုအမျိုးကြီးအား
အနောက်ဂျာမနီနိုင်ငံ တရားရုံးက ပြန်
လည်စစ်ဆေး၍ နိုင်ငံတကာတရား
ဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။
ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသမ္မတ
နိုင်ငံ မြို့ကွဲပြီးနောက် ရုရှားသမ္မတကြီး
ဘောရစ်ရာဆင်သည် အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စုနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတို့မှ မှုခင်း
ဆေးပညာပါရဂူများအား ဖိတ်ခေါ်၍
နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏မိသားစုအလောင်း
များကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးခဲ့၏။ အမေ
ရိကန်ပြည်ထောင်စု မှုခင်းဆေးပညာ
ပါရဂူအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာပီလီ
ယန်မာပယ်၏ ထုတ်ဖော်ပြောပြချက်
အရဆိုလျှင် အီကာထရင်ဘတ်မြို့ ညီ
နောင်လေးဖော်သတ္တုတွင်းဟောင်းမှ
တွေ့ရှိရသော ရုရှားနိုင်ငံ နောက်ဆုံး
ကေရာဇ်၏ မိသားစုများ၏ အရိုးစုများ
တွင် စတုတ္ထသမီးတော်၏ အရိုးစုများ
မတွေ့ရဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်လျှင်
အနောက်ဂျာမနီတရားရုံးတွင် စတုတ္ထ
သမီးတော် အင်နာစတာရာဟု ချမှတ်
ထားသူ မစ္စစ်အင်ဒါဆင်သည် အမှန်
တကယ် နောက်ဆုံးကေရာဇ်၏သမီး
တော် အင်နာစတာရာလော။ စဉ်းစား
စရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စတုတ္ထသမီး
တော်ဟုဆိုသော မစ္စစ်အင်ဒါဆင်
မကွယ်လွန်မီ ငါးနှစ်ခန့်က အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စု၊ မာသာဂျက်ဗဆင်း ဆေး
ရုံကြီးမှ ဆရာဝန်များက စတုတ္ထသမီး
တော်ဆိုသူ အင်နာစတာရာအား DNA
စနစ်ဖြင့် သွေးစစ်ဆေးခဲ့ရာ နောက်ဆုံး
ကေရာဇ်မိသားစု အုပ်စုနှင့် မတူ
ကွဲပြားခြားနားသည်ဟု သိကြောင်း။

လှဝိုး(ပညာရေး)

တရားစီရင်ရေးဥပဒေများနှင့် စီရင်ထုံးကိုးကားမှု

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ မှုခင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာလျှင် စွပ်စွဲခံရသူတို့အတွက် ဦးစွာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည်ကား အာမခံကိုစွဲဖြစ်သည်။ စွဲဆိုခံရသည့် အမှုသည် အာမခံပေးနိုင်သည့် အမှုလား၊ အာမခံမပေးနိုင်သည့် အမှုလား၊ သာမန်ပြည်သူတို့အနေဖြင့် ထိုကိစ္စသည် ဥပဒေပြဿနာဖြစ်၍ စဉ်းစားမရနိုင်။ ဥပဒေပညာရှင်တို့သာ ဆိုင်ပေ၏။ စွပ်စွဲခံရသူတို့အနေဖြင့် အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့်ရရေးသာ စိတ်စောကြပေလိမ့်မည်။

တရားစီရင်ရေးများအနက် “အာမခံပေးခြင်းသည် ကျင့်ထုံးဖြစ်၍၊ ငြင်းပယ်ခြင်းသည် ခြွင်းချက်ဖြစ်၏” ဖြစ်မှုဆိုင်ရာမှုခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် အာမခံပေးနိုင်သောအမှု၊ မပေးနိုင်သောအမှုဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားပေ၏။ ဇယားကွက်နှင့် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း

ဖြစ်၍ စွပ်စွဲခံရသူအား စတင်ဖမ်းဆီးစဉ်ကမင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့အနေဖြင့် ဝရမ်းမပါဘဲ ဖမ်းဆီးခွင့် ရှိမရ၊ ကျေအေးခွင့် ရှိမရ စသည့် အချက်အလက်များကိုလည်း ပါဝင်ပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။ တက်သစ်စ ရှေ့နေငယ်တို့အနေဖြင့် ထိုဇယားကို သိထားခြင်းဖြင့် မိမိအား လာရောက်ဆွေးနွေးသော အမှုသည်တို့ကို ကူညီနိုင်ပေသည်။

အထက်တွင် ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့သည့် ဆိုရိုးစကားသည်လည်း ရှေ့နေငယ်တို့နားတွင် အမြဲယဉ်ပါးနေသင့်ပေသည်။ ရှေ့နေလုပ်ငန်းသည် အမှုသည်တို့၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုအပေါ်တွင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်ဖြစ်ပေ၏။ ငယ်စဉ်ကာလတွင် ဧရာမဖြစ်မှုကြီးများကို မျှော်ကိုးမရနိုင်ကြောင်း အားလုံးသိကြပေသည်။ သို့တိုင် ကြုံဆုံလာခဲ့သော် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရမည်ကို အပတ်

ထကုတ် သင်အံလေ့လာရပြီ ဖြစ်၏။ ရှေ့နေ၏အမှားကြောင့် မိမိအမှုသည် မနစ်နာစေရေး အမြဲနုလုံးသွင်းထားရပေသည်။

ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့ကား ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေတို့ကို မျက်ခြည်ဖြတ်၍ မရသလို၊ စီရင်ထုံးများကိုလည်း ဗတ်ရှုလေ့လာရ၏။ ဝမ်းဗိုက်အတွက် အစာအာဟာရကို ဖြည့်ရ၏။ ဦးနှောက်အတွက် အတွေးအမြင်ရှင်သန်နေစေရန် 'စာ' အာဟာရကို ဖြည့်ရပေသည်။ ဥပဒေနှင့် စီရင်ထုံးတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်ခဲ့ပါက ဝမ်းဗိုက်အာဟာရပြတ်သည်ထက် အရပ်ဆိုပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ မျက်ဝါးထင်ထင် ကျင့်သုံးခဲ့ကြရသော "တရားစီရင်ရေးဥပဒေ" များကို တင်ပြလို၏။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် မဆလ တစ်ခေတ်လုံးတွင် ပြည်သူတရားသူကြီးအဖွဲ့ဥပဒေ (၁၉၇၄ ခုနှစ် ပြည်သူ့လွှတ်တော် ဥပဒေအမှတ်-၃)ဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ထိုပြည်သူတရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် လူထုအရေးတော်ပုံကြီးပေါ်ပေါက်လာခြင်းနှင့်အတူ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

၁၉၈၈ နဝတ အစိုးရခေတ်တွင် ဥပဒေအမှတ်-၂/၈၈ တရားစီရင်ရေးဥပဒေကို ၂၆.၉.၁၉၈၈ ရက်နေ့၌ ပြဋ္ဌာန်း၏။ ထိုဥပဒေပုဒ်မ-၂၁ ဖြင့် ပြည်သူတရားသူကြီးအဖွဲ့ဥပဒေကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။ ၂၃.၆.၂၀၀၀ ရက်နေ့တွင် နဝတအစိုးရမှ နအဖအစိုးရလက်ထက်သို့ ကူးပြောင်းသွားမှုအရ တရားစီရင်ရေးဥပဒေအသစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ထိုဥပဒေကား နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ ဥပဒေအမှတ်-၅/၂၀၀၀ ဟုခေါ်သော ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေ ဖြစ်ပေသည်။ ထို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဥပဒေပုဒ်မ-၂၈ ဖြင့် နဝတ ဥပဒေအမှတ်-၂/၈၈ တရားစီရင်ရေးဥပဒေသည် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရပြန်သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၌ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များအနက် "နာဂစ် မုန်တိုင်း" တိုက်ခတ်ခြင်းခံရ၏။ ထိုကာလတွင်း ယနေ့ကျင့်သုံးနေသော ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေကြီးကို ဆန္ဒမဲပေးခဲ့ကြရသည်။ ထိုဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ပြည်သူ့လွှတ်တော်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ နအဖ အစိုးရ

သည် ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ-၄၄၃ တွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားစီရင်ရေးလုပ်ငန်းများ ချောမွေ့စွာဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ပြည်ထောင်စု တရားစီရင်ရေးဥပဒေကို ၂၈.၁၀.၂၀၁၀ ရက်နေ့တွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ယင်းဥပဒေကား ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း ကျင့်သုံးနေသော တရားစီရင်ရေးဥပဒေ ဖြစ်ပေသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေကိုမူ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ-၇၄ ဖြင့် ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်မှ ယနေ့အထိ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပေါင်း လေးရပ်ကြုံဆုံခဲ့ရပေသည်။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များကို မျက်ခြည်မပြတ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ပေါ်လွင်အံ့ထင်၏။ စီရင်ထုံးတို့နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေနည်းတူပင် ဖြစ်ပေသည်။ လမ်းညွှန်စီရင်ထုံးတစ်ရပ်ဖြင့် သာဓကဆောင် တင်ပြလို၏။

ကျွန်တော် ဤစာစု၏ နိဒါန်းတွင် အာမခံကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ဖော်ပြခဲ့ပေရာ ကာလတစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကြားတွင် ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေ အပြောင်းအလဲ၏ အရေးပါမှုကိုလည်း ပေါ်လွင်စေမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်၊ နောင်ချိုမြို့တွင်ဖြစ်ပွားသော အမှုဖြစ်၏။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ-၃၈၀/၁၁၄ အရ စွဲဆိုခြင်းခံရသော တရားခံလေးဦးအနက် မလေးလေးဖြူ၊ မဦးမိုးလင်းနှင့် ဦးနေဝင်းတို့က အာမခံလျှောက်ထားသည်။ နောင်ချိုမြို့နယ်တရားရုံးက အာမခံလျှောက်ထားလွှာကို ပလပ်၏။ ထိုအမိန့်ကို ကျောက်မဲခရိုင်တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု အမှတ်- ၁၀/၂၀၁၂ ဖြင့် လျှောက်ထားသည်။ ခရိုင်တရားရုံးက ၁၅ သိန်းတန် ခံဝန်သူနှစ်ဦးစီဖြင့် အချုပ်လွှတ် ထုချေခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချခဲ့သည်။

ကျောက်မဲခရိုင်တရားရုံးက တရားခံများအပေါ် အာမခံပေးခဲ့သည့် အမိန့်ကို နောင်ချိုမြို့နယ် တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုသူ တရားလို ကျော်မြင့်သန်းက မကျေနပ်။ ရှမ်းပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။ ကျော်မြင့်သန်း၏ ပြင်ဆင်မှု ပလပ်ခံရ၏။ ထိုပလပ်ခံရမှုကို ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။ ဤတွင် စီရင်ထုံးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစီရင်ထုံးကား ပူပူနွေးနွေးဟု ဆိုရပေမည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် စီရင်ထုံးများတွင် ပါဝင်ပေသည်။

ကျော်မြင့်သန်းနှင့် မခင်လှမိုးတို့သည် ယခင်က လင်မယားတော်စပ်ခဲ့ကြသည်။ ဤအမှုဖြစ်ချိန်၌ ကွာရှင်း ထားကြသည်ဟုဆိုသည်။ ၁၉၈၁ ခု ၂၀၁၁ ရက်နေ့ နံနက် ၈:၄၅ နာရီအချိန်တွင် ကျော်မြင့်သန်းနေအိမ်သို့ မခင်လှမိုး နှင့် ညီမနှစ်ဦး၊ အမျိုးသားတစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြပြီး၊ ဗီရိုသော့ဖျက်ကာ ဗီရိုထဲမှ CDMA ဖုန်းတစ်လုံး၊ ငွေကျပ် သိန်း ၆၀ တို့ ယူဆောင်သွားကြောင်း နောင်ချိုရဲစခန်းသို့ ကျော်မြင့်သန်းက အမှုဖွင့်တိုင်ကြားမှုဖြစ်ပေသည်။ နောင်ချို ရဲစခန်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ-၃၈၀/၁၁၄ တို့ဖြင့် တရားစွဲသည်။ စွဲဆိုထားသည့် ပုဒ်မများကား အဆောက် အအုံအတွင်း ဝင်ရောက်နိုးယူမှု၊ ထိုခိုးယူမှုကို အားပေးကူ ညီမှုတို့ ဖြစ်ပေသည်။ ဤအစုတွင်ကား အာမခံကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဥပဒေရေးရာကိုသာ တင်ပြလိုရင်း ဖြစ်သော ကြောင့် အကျယ်မချဲ့လိုပြီ။

ခရိုင်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ- ၄၉၈ အရ အချုပ်လွှတ်ထုချေခွင့် ပြုခဲ့သည်။ ပြည်နယ် တရားလွှတ်တော်က ခရိုင်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ-၄၉၈ အရ အချုပ်လွှတ်ထုချေခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိကြောင်းနှင့် ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော် ချုပ်သို့သာ လျှောက်ထားရန်ဖြစ်ကြောင်း စီရင်ထုံးကိုးကား လျက် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်က ကိုးကားခဲ့သော စီရင်ထုံးနှင့် တရားစီရင်ရေးဥပဒေ အပြောင်းအလဲ၊ တရား လွှတ်တော်၏ စီရင်ပိုင်နှင့် အာဏာတို့ကို ဤစီရင်ထုံးက မျက်စိဖွင့်ပေးခဲ့ပေသည်။

ပြည်နယ်လွှတ်တော်က ကိုးကားခဲ့သော စီရင်ထုံး သည် တရားလွှတ်တော်များ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိမီ ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေ ရှင်သန်ဆဲကာလ ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ- ၅၆၁(က) အာဏာကျင့်ထုံးခွင့်သည် တရားရုံးချုပ်၌ ရှိဆဲ ကာလ ဖြစ်ပေသည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေး အာဏာပြန်ကြက်သည့်အခါတွင် တရားလွှတ်တော်၌ ကျင့် သုံးခွင့် ရှိလာခဲ့ပေသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေ ကျင့်သုံးဆဲကာ လက ပြည်နယ်/တိုင်းတရားရုံးတို့၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ-၅၆၁(က) အခွင့်အာဏာမရှိပေ။ ထိုအာဏာကို

တရားရုံးချုပ်က ကျင့်သုံးနိုင်ပေသည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် စီရင်ထုံး ဖြစ်ရပ်သည်လည်း အနည်း ငယ် သိထားသင့်၏။ တိုင်းရုံးက အာမခံပေးထားသည်။ ထိုအမိန့်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုနိုင်။ ပြည် နယ်/တိုင်း တရားရုံးက အာမခံပေးထားခြင်းကို တရားရုံး ချုပ်ကသာ ပယ်ဖျက်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ ထိုစဉ်က ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးတို့သည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေအရ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို ကျင့်သုံးရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဤမျှဆိုလျှင် တရား စီရင်ရေးဥပဒေ၏ အာဏာသက်ရောက်မှုသဘောကို တီး ခေါက်မိအံ့ထင်၏။

စာအုပ်စာပေ လူမိတ်ဆွေ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်၏ သက်တမ်းကား ရှည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူသားအားလုံး စာဖတ်ခြင်းဖြင့် သုတဘဏ်တိုက်ကြီး ဖွံ့ဖြိုးဖို့လိုအပ်၏။ ဥပဒေနယ်ပယ် တရားရေးလောကအနေ ဖြင့် အဆင့်မြင့်ရုံးတော်သည် မိမိလက်အောက် တရားရုံး များ၏ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှုများကို တည်မတ်ပေး၏။ နောင် အစဉ်အဆက် လိုက်နာဖွယ်ရာများကိုလည်း စီရင်ထုံးအဖြစ် ပြုစု ပြဋ္ဌာန်းပေးပေသည်။

ရှေ့နေရှေ့ရပ် ဥပဒေပညာဖြင့် အသက်မွေးသူတို့ အနေဖြင့် ‘ကျမ်းမျိုးစုံမှ ဉာဏ်ဟုန်ပြင်း’ ဆိုသည့် ဆိုရိုး စကားအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရပေသည်။ ဥပဒေ အောက်တွင် နေထိုင်ကြသော ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ဥပဒေကိုသိရှိထားခြင်းဖြင့် အခွင့်မရှိနိုင်ပါကြောင်း ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကိုးကား

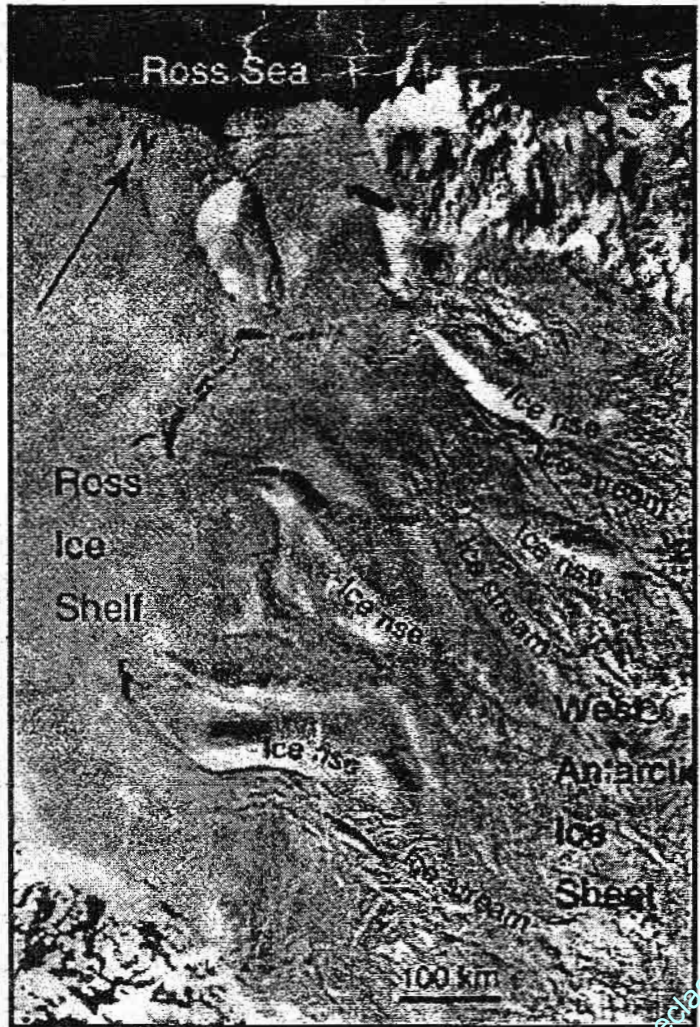
- တရားစီရင်ရေးဥပဒေများ
- ဦးတင်အေးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ (၁၉၉၅ မတစ-၄၈)
- ကျော်မြင့်သန်းနှင့် ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၄ (၂၀၁၃ မတစ-၁)
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ

အန္တာတစ်ရေခဲပြင်ထုထည် နှင့် ပွဲထွက်ခြင်း

■ ဟောင်ဟောင်စန်းထွေး

ကမ္ဘာတိုက်ကြီးများတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည့် အန္တာတစ်တိုက်သည် ရေခဲပြင်ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် အန္တာတစ်ရေခဲပြင်နှင့်ပတ်သက်၍ သိပ္ပံပညာရှင်များသည် အမြဲတစေ လေ့လာစူးစမ်းမှုများ ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ လေ့လာစူးစမ်း သုတေသနပြုချက်များအရ အသစ်တိုင်းထွာချက်တွင် အနောက်အန္တာတစ်ရေခဲပြင်ကြီး ထူထပ်လာမှုကို သိပ္ပံပညာရှင်များက ကမ္ဘာကြီးပူဇွန်လားခြင်းကြောင့် အပူချိန်မြင့်တက်လာကာ အန္တာတစ်ရှိ ဧရာမရေခဲအလွှာ အရည်ပျော်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေကြသည်ဆို၏။ ရေခဲအလွှာကြီး အရည်ပျော်ခဲ့သော် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် မြင့်တက်လာနိုင်သည်ဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွမ်းကျင်သူ အချို့က ရေခဲအလွှာကြီး အရည်ပျော်လျှင် ကမ္ဘာကြီးပူဇွန်လားမည်ဆိုသည့် အထောက်အထား အနည်းမျှသာ ရှိသည်ဆို၏။

အန္တာတစ်သည် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းကို ပတ်လည်ဝန်းရံထားသည့် ကမ္ဘာတိုက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကမ္ဘာတွင် အအေးဆုံးနှင့် ရေအခဲဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။

ရေခဲပြင် ထူထပ်မှုပြပုံ

မုန်တိုင်းကျရောက်လေ့ရှိသော အန္တာတစ်၊ အိန္ဒိယနှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာများသည် အန္တာတစ်တိုက်ကို အခြားတိုက်ကြီးများနှင့် ခွဲခြားထားသည်။

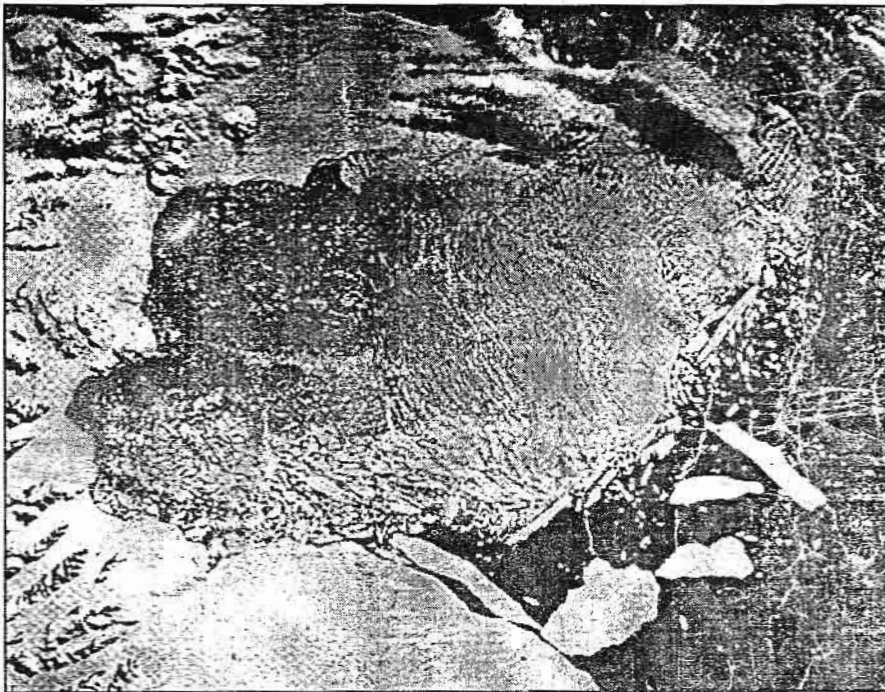
အန္တာတစ်ရေခဲတောင်သည် ထူထဲသော ရေခဲပြင်အလွှာနှင့် ဆီးနှင်းများ တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးနီးပါး ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ရေခဲအရည်ပျော်လာလျှင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သုမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာသည်လည်း မြင့်တက်လာကာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ကမ်းရိုးတန်းဒေသများတွင် ရေလွှမ်းမိုးမှု ဖြစ်ပေါ်လာပေမည်။ ရေခဲအမြဲဖုံးလွှမ်းနေသော ရေခဲအလွှာများကို ရေခဲအဆင့်များဟု ခေါ်သည်။ ၎င်းသည် အန္တာတစ်အနီး ပေါလောပေါ်လျက်

ရှိသည်။ ရို့စ်အိုင်စ်ရှီတ်(Rose Ice Sheet) ဟုခေါ်သည့် ရေခဲအဆင့်သည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အနောက်အန္တာတစ်မှ ရေခဲလွှာအဆင့်သို့ စီးဆင်းကြသည်။ ဧရာမရေခဲအဆင့်ကြီး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပဲ့ထွက်သွားပြီး ပင်လယ်ထဲ တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်သွားသည်။ အနောက်အန္တာတစ် ရေခဲအလွှာသည် လောလောဆယ် စတုရန်းကီလိုမီတာ ၉၀၀,၀၀၀ ကျော် လွှမ်းမိုးထားသည် ဆို၏။

ဆန်တာခရစ်ရှ် ကာလီဖိုနီးယား နည်းပညာတက္ကသိုလ်နှင့် ကာလီဖိုနီးယားတက္ကသိုလ်တို့မှ သုတေသီများသည် အသစ်လေ့လာ

မှုပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ သုတေသီများသည် အနောက်အန္တာတစ်ရှိ ရေစီးချောင်းမှာ ရော့စ်ရေခဲအဆင့်သို့ စီးဆင်းမှုကို လေ့လာကြသည်။ ရေခဲစီးဝင်ချောင်းများသည် ရေခဲမြစ်ကြီးများစီးနေပုံနှင့် ဆင်တူသည်ဆို၏။ သုတေသီများသည် ဂြိုဟ်တု၊ ရေဒါအသစ်များကို အသုံးပြုလျက် ရေခဲပြင်၏ထူထဲမှုကို လေ့လာနေကြသည်။

စောစောပိုင်း လေ့လာမှုများအရ ရေခဲသည် ပါးလွှာပြီး ပင်လယ်ဘက်သို့ အမြန်ရွေ့လျားနိုင်ခဲ့သည် ဆို၏။ သို့ရာတွင် ဂြိုဟ်တုမှ အသစ်ရရှိထားသည့် သတင်းအချက်အလက်များအရ ရေစီးချောင်းသည် ရေခဲ

ပဲ့ထွက်သွားသော ရေခဲပြင်ပုံ

ကိုသာရရှိပြီး၊ ရေခဲဆုံးရှုံးမှုမရှိဟုဆိုသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်များက နှစ်စဉ် ဖျမ်းမျှ ရေခဲတန်ချိန် ၂၆,၀၀၀ ကျော် ရရှိသည် ဆို၏။ စောစောပိုင်းလေ့လာမှုတွင် တစ်နှစ်လျှင် ရေခဲတန်ချိန် ၂၁,၀၀၀ နီးပါး ဆုံးရှုံးမှုရှိခဲ့ကြောင်းဖော်ပြသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်များက ရေခဲတိုးပွားလာမှုသည် ခိုင်လုံသော အထောက်အထားများ ရှိသည်ဆို၏။ သို့တိုင်အောင် သုတေသီများ ယူဆသည့် အတိုင်းအယွာတွင် ရေ

ခဲလွှာသည် တဖြည်းဖြည်း အရည်
ပျော်နေကြောင်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်
၁၁၀၀ ကျော်က ရေခဲခေတ် (Ice
Age) နောက်ဆုံးအချိန်တွင် တွေ့ရ
သည် ဆို၏။ သုတေသီအချို့က
အတ္တရပ်တွင်းပိုင်း၏ အပူချိန်ကြောင့်
ရေခဲအလွှာများပါးလာသည်။ သို့
တော် ထုလာသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အန္တာတစ်ရေခဲပြင် ပဲ့ထွက်
သွားခြင်းသည် တိုင်းပြည်ငယ်တစ်ခု
၏ အရွယ်ပမာဏရှိသည့် ရော့စ်
ရေခဲအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု အန္တာ
တစ်မှ ပဲ့ထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။
၎င်းဖြစ်ရပ်ကြောင့် ထောင်ပေါင်း
များစွာသော ရေခဲတုံးများ ပင်လယ်
ပြင်ပေါ် ပေါလောပေါ် မျောနေ
သည်ဆို၏။ ၎င်းကို ဝက်ဒဲလ်ပင်
လယ်(Weddell Sea)ပြင်တွင် ဖန်
တီးခဲ့သည် ဆို၏။ အမေရိကန်နှင့်
ဗြိတိန်မှ သိပ္ပံပညာရှင်များက ၎င်း
သည် အကြီးမားဆုံးရေခဲတုံးဖြစ်ပြီးခဲ့
သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က ပဲ့
ထွက်ခဲ့သည်ဆို၏။ သိပ္ပံပညာရှင်
များက လာဆန်ဘီရှဲလ် (Larsen B
Shell)ဒေသမှ ပဲ့ထွက်သွားသည်မှာ
ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့မှ စတင်၍
ပဲ့ထွက်ခဲ့ရာ ၃၅ ရက် အချိန်ကြာခဲ့
သည်ဆို၏။ ဤဒေသရေခဲသည်
အန္တာတစ်ကျွန်းဆွယ် အရှေ့ဘက်မှ
ဖြစ်ပြီး၊ ၎င်းကျွန်းဆွယ်သည် အန္တာ
တစ်ဒေသအတွင်းပိုင်းရှိ အာဂျင်တီး
နားနှင့် ချီလီတောင်ပိုင်းနှင့် နီးကပ်
စွာတည်ရှိသည်။ ၎င်းကို ပင်လယ်မှ

သုံးဘက်သုံးတန် ဝိုင်းရံထားသည့်
အတွက် ရသီဥတုမျှတသည် ဆို၏။

လာဆန်ဘီရှဲလ်သည် အန္တာ
တစ်ရှိ ရေခဲအဆင့်များအနက် တစ်
ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပြီး ရေခဲအဆင့်များ
သည် အလွန်ကြီးမား၍ ရေပေါ်တွင်
ပေါလောပေါ်မျောနေပြီး အန္တာတစ်
ဘက်သို့ တိုးချဲ့ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ဆို
၏။ ရေခဲအဆင့်များသည် ရေခဲ
အလွှာများ ဖြေပြင်မှ ရေထဲသို့ မရွေ့
လျားနိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ထားသည်။
လာဆန်ဘီရှဲလ်ရေခဲ အဆင့်၏ ပဲ့
ထွက်သွားသည့် အပိုင်းသည် မီတာ
၂၀၀ ထူ၍ စတုရန်းကီလိုမီတာ
၂၀,၀၀၀ခန့် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။
သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ အဆိုအရ ရေခဲ
အဆင့်သည် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း
၁၂,၀၀၀ ခန့်က အဓိကကျသော
ရေခဲခေတ်တစ်ခုတည်း အဖြစ်နိုင်
သည်ဆို၏။

ထို့ပြင် သိပ္ပံပညာရှင်များက ပဲ့
ထွက်သွားသော လာဆန်ဘီရှဲလ်
ကြောင့် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် မြင့်
တက်မလာခဲ့ဟုဆိုသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ရေခဲသည် ရေပေါ်
တွင် ပေါလောပေါ်နေခြင်းကြောင့်
ဟုဆိုသည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာ
ပြင်တွင် ရေမြင့်တက်မှုသည် ရေခဲ
ပြင်မှ မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ထဲမှ အစ
ပြုပြီးဝင်လာပါမှသာ မြင့်တက်နိုင်
သည်ဆို၏။

လေ့လာမှုအချို့တွင် အန္တာ
တစ်၏ အခြားနေရာများသည် အေး

မည်ဟု ဆိုသည်။ မကြာမီက တွေ့ရှိ
ခဲ့သောလေ့လာမှုတစ်ခုတွင် အနောက်
အန္တာတစ်ရေခဲပြင်သည် ထူထဲခြင်း
ကြောင့် အရည်မပျော်နိုင်ဟုဆိုသည်။

လာဆန်ဘီရှဲလ် ရေခဲအဆင့်
နှင့်ပတ်သက်၍ သတိထားလေ့လာ
မှုကို ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့
သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြောက်ဘက်ရေခဲ
အဆင်းပိုင်း၊ သို့မဟုတ် လာဆန်
အေ (Larsen A) သည် အလားတူ
အခြေအနေမှ ပဲ့ထွက်ခဲ့သည်ဆို၏။
သိပ္ပံပညာရှင်များက ကောင်ပိုင်း
ရေခဲအဆင့်၊ သို့မဟုတ် လာဆန်စီ
(Larsen C)သည်လည်း အန္တာတစ်
တွင် အပူချိန်ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေ
မည်ဆိုပါက ပဲ့ထွက်နိုင်သည်ဟု ဆို
သည်။

သိပ္ပံပညာရှင်အချို့က ရေခဲ
အဆင့်များ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခွဲထွက်
မှုသည် လူသားများ၏ လှုပ်ရှား
ဆောင်ရွက်မှုများနှင့် ဆက်နွယ်
လျက် ရာသီဥတု ပူနွေးလာမှုဖြစ်
သည်ဆို၏။ သို့ရာတွင် အခြားသော
သိပ္ပံပညာရှင်များက ရေခဲပြင် ပဲ့
ထွက်ခြင်းသည် သဘာဝပူနွေးမှု
ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မောင်မောင်ခန်းထွေး

REF : American MOSAIC

ဘဝတစ်ကွေ့ ဘဝတစ်ကွေ့စာ

ကျောင်းတစ်ခုအား နှိုးနှိုး၊

၊ အိုးတောင်း၊

ဘဝတစ်ကွေ့ သံဝေဂတွေ့ရ ရောဂါတစ်ဖြစ်ဆုံနန်းမှာ (၃)

ထွန်းတောက်

သည်နေ့ ရိက္ခာစိုရှာဖွေရန် တာဝန်ကျသည်မှာ တပ်ကြပ်တင်အေးနှင့် တပ်ကြပ်ဘွားရယ်တို့ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး တက်တက်ကြွကြွရှိနေကြသည်။ မိုးမလင်းမီ စောစောထပြီးလည်း အားလုံး အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ အဆာပြေစားသောက်ရင်း လက်ပတ်နာရီကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုး၍ ကြည့်ကြရာ မနက် ၆ နာရီ ထိုးနေလေပြီ။

အအေးပို၍ နှင်းကြီးသောအရပ် ဖြစ်သောကြောင့် မနက် ၆ နာရီ ထိုးနေသည်တိုင်အောင် မိုးကောင်းစွာ မလင်းသေးပေ။ သို့သော်လည်း နယ်သစ်၊ ပြည်သစ်၊ နယ်စိမ်း၊ ပြည်စိမ်း ဖြစ်၍ အမဲပစ်ရန်သွားရမည့် ခရီးအနီးအဝေးကို မသိနိုင်၊ နားမလည်နိုင်သောကြောင့် နေရောင်ကိုမြင်ရစေအချိန်မှာပင် စခန်းမှ ထွက်လာကြ၏။

“ဆရာတင်အေး ... ညက ကျွန်တော် ကြက်ခေါင်းဗေဒင် တွက်ကြည့်တယ်ဗျ။ ခရီးမနီးမဝေးမှာပဲ သားကောင်ကြီးကြီးရမယ်လို့ အဖြေထွက်တယ်ဗျ”

ဆရာဘွားရယ်က ပြော၏။

“အမဲသားကောင်ကြီးကြီး ရရင် ဂိုဏ်းကောင်းတာပေါ့။ အမဲသားကောင်ကြီးကြီးရရင် ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး အဝအပြလည်း စားရမယ်။ ငွေလည်း များများရမယ်လေ”

“အေး ... ဒါလည်း ထည့်တွက်ရမယ်။ တစ်နေ့က ဆရာကြီး ထွန်းရီတို့ တောဝက်ကြီးဟစ်ကောင်ရလို့ ဆုငွေလည်း ငါးဆယ်ရကြတယ်။ မနေ့က ဆရာစုရီတို့ အဖွဲ့ကတော့ မျောက်တစ်ကောင်သာရလို့ ဆုငွေငါးကျပ်ပဲ ရကြတယ်”

“ငါးက ဆုငွေထဲမှာ မပါဘူးနော်”

“အင်း ... ငါးက ရေသတ္တဝါ ဖြစ်လို့ထင်တယ်။ ဆုငွေထဲမှာ မပါဘူးဗျ”

ထွေရာလေးပါး စကားတွေပြောရင်း မှန်မှန်လျှောက်နေကြ၏။ နှင်းများသောကြောင့် အအေးဒဏ်သည်လည်း ကဲလျက်ရှိသည်။ ဆရာတင်အေးနှင့် ဆရာဘွားရယ်တို့မှာ အအေးဒဏ်ကို အန်တူပြီးသာ တောတန်းရှိရာဘက်

ကို ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။

အင်ကုန်းယန်မြို့လေး၏ အနောက်မြောက်ဘက် တောင်ခြေနှင့် ကပ်လျက်တွင် လယ်ကွင်းပျက်များ တောင်ကျချောင်းကြီးများ၏နံဘေး ကမ်းနဖူးများတွင် ကိုင်းခင်းများ၊ ကျူတော၊ ပန်းတောများ၊ ဖုန်းဆိုးတောများ၊ တောင်စွယ်တောင်တန်းများ၊ ကျောက်ရေအိုင်နှင့် စမ်းပေါက်စမ်းချောင်းများ။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ၏။ လယ်ကွင်းပျက်များကို တစ်ကွင်းပြီးတစ်ကွင်း ဖြတ်သန်း၍ တောင်တန်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် လယ်ကွင်းပျက်တစ်ခုကို ဆက်တွေ့၏။ ကိုင်းခင်းကိုယ်ပျက် ကျူတောပန်းတောများတို့လည်း တစ်တောပြီးတစ်တော ဆက်ကာဆက်ကာ တွေ့လာရပြန် သည်။ တောနေလူထု၏ လက်ရင်းလက်ပုပ်မကင်းသေးသောနေရာများ။

ခရီးနှစ်မိုင်ခန့် ပေါက်လာကြသည့်တိုင်အောင် လူတို့၏ လုပ်ခင်းလယ်ယာ၊ လူတို့၏ လက်ရင်းလက်ပုပ်များနှင့် မကင်းသေးပေ။ ကိုင်းခင်းလယ်ပျက်၊ ယာပျက်(ခုံးဆိုးတော)

များနှင့် မကင်းသေးပေ။ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီလျက်၊ စပ်လျက်သာရှိသည်။

လူတို့၏ လုပ်ခင်းလယ်ယာ၊ တောပျက်၊ တောနု၊ ဖုန်းဆိုးတောများ ဆက်စပ်တန်းစီလျက် ရှိနေသောကြောင့် အမဲသားကောင်များလည်း ပေါလောက်သည်။ အမဲသားကောင်တို့ဟူသည်မှာ လယ်ပျက်၊ ယာပျက်၊ တောနု၊ ဖုန်းဆိုးတောများမှာသာ နေထိုင်ကျက်စားကြ၏။ ထိုထိုတောတို့သည် လယ်ပျက်၊ ဖုန်းဆိုးတောဖြစ်သောကြောင့် အစာနုပေါ၏။ အစာနုကို သားကောင်များ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်၏။

သားကောင်တို့သည် စိုသောတောတွင်ပျော်၏။ စိုသောတောတွင် စမ်းရေသောက်ရ၏။ တောတောင်ပေါင်းချုံ့တို့ ကောင်းသောကြောင့် အရိပ်အာဝါသလည်း ရ၏။ စိုသောတောတွင် အပင်စုံတို့ပေါက်သောကြောင့် သားကောင်များမှာ အစုံစားသောက်ကြရ၏။

တောနွဲ့ကျင်လည်ရသော မုဆိုးများအဖို့ သတိထားရသောအကြောင်း စုံလည်းရှိ၏။ တောနွဲ့ သားကောင်ပေါသောကြောင့် သားရဲများလည်း ရှိတတ်၏။ သားကောင်များကို ချောင်းမြောင်းရင်း ကိုက်ဖမ်း၍ထားသော သားကောင်စားကြွင်းစားကျန်များကို မကုန်မချင်း စိမ်ပြေနေစားသောက်ခိုအောင်း၍ နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အမှတ်မထင် ပက်ပင်းတိုးတတ်၏။

ထိုအခါ အစာရမ္မက်ကြောင့် မုဆိုးအား တိုက်ခိုက်တတ်၏။ အစာရမ္မက်ဒေါသကြောင့် သဲကြီးမဲကြီး

တိုက်ခိုက်ခံရတတ်သလို ချောင်းမြောင်းပြီး အပိုင်တိုက်ခိုက်သည်ကိုလည်း ခံရတတ်၏။ သူတို့လည်း လူမုဆိုး၊ ကိုယ်လည်းကျားမုဆိုး အမဲလိုက် အသားစားချင်းတူ၍ လူမုဆိုးများသည် သူ၏ သားကောင်စားကျက်ကို လာရောက်လုယက်သည်ဟု ထင်ပြီး အငြိုးအတေးဖြင့်လည်း တိုက်ခိုက်တတ်၏။

ကျားများသည် လူတို့နီးနီးဉာဏ်များသောကြောင့် လျှော့တွက်၍မရပေ။ အမဲကို ချောင်းဖမ်းသည့်အခါတွင် လူတို့ထက်ပင်သာလွန်၏။ တိုက်ခိုက်ရေးပရိယာယ်ကိုသုံးပြီး အလွယ်တကူပင် သားကောင်များအား ဖမ်းယူရရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးများသည် ကျားရန်ကို အထူးသတိထားကြရ၏။

☆ ☆ ☆

ရှေ့မှသွားနေသော ဆရာတင်အေးသည် လမ်းဘေးသစ်မြစ်ဆုံတစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခြေသလုံးတွင် တွယ်ကပ်ပါလာသော ကျွတ်များကို ဓားဖြင့်ခြစ်ချကာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပိုင်းလိုက်၏။ သွေးများ ခြင်းခြင်းနီသွားလေသည်။

ဆရာဘွာရယ်၏ ခြေထောက်မှာလည်း ကျွတ်လေးငါးကောင် တွယ်ကပ်ပါလာသည်။ တချို့ကျွတ်များမှာ ကိုက်တွယ်စမျှသာရှိသေးပြီး တချို့ကျွတ်များမှာမူ သွေးဝ၍ ဖောင်းအိနေကြပြီ။ ဆရာဘွာရယ်သည် ဆရာတင်အေးနည်းတူပင် ကျွတ်များကို ဓားဖြင့်ခြစ်ချပြီး တစ်ကောင်မကျန်ခတ်ပိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဆရာတင်အေးရေ၊

တောထဲမဝင်ခင် ဆေးလိပ်ဖွာထားရင် ကောင်းမယ်ဗျ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဆရာဘွာရယ်သည် ဖက်ကြမ်းတစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး ဖွာရှိုက်နေ၏။ ဆရာတင်အေးက တောတောင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်များကို ကြည့်သည်။ သည်နေရာနှင့် သားကောင်များ ရှိနေနိုင်သည့် နေရာက သိပ်ပြီး ကွာလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဆေးလိပ်ကြိုက်တတ်သော မုဆိုးတို့သည် တောထဲသို့မဝင်မီ ဆေးလိပ်ဖွာလေ့ရှိသောကြောင့် ဆရာဘွာရယ်အား တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်မသင့်ဟုသာ နားလည်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် သူလည်းဖွာ၏။ ဆေးလိပ်ကြိုက်သည့်အထဲတွင် ဆရာတင်အေးလည်း ပါဝင်၏။ ဆေးလိပ်ကို ဖိန်နှင့် အရသာခံပြီးပင် ဖွာရှိုက်တတ်၏။ ဆေးလိပ်ဖွာခြင်းမှာ မုဆိုးများနှင့် အဆင်မပြေဟု သိသော်လည်း စွဲနေသောကြောင့် ဖြတ်ရန်ခက်သည်။

“ကဲ ... ဆရာဘွာရယ်ရေ၊ ဆေးလိပ်ဖွာပြီးရင် ဘယ်တောစဝင်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားမှဖြစ်မယ်ဗျ”

ဆရာဘွာရယ်က ဆေးလိပ်မီးခိုးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပူတ်ထုတ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်များကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ပြောသည်။

“ဒီလောက်အထိ ရွက်နုတွေ ပေါတဲ့ တောတောင်တွေ ရှိနေတာတော့ ဆရာရယ် ဘယ်တော့ပင် သားကောင်နဲ့ လွဲနိုင်စရာ တောမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် ကြက်ခေါင်းပေဒင်

ကလည်း အဟောရှိထားလေတော့ ဆရာနဲ့ကျွန်တော် နေမမြင့်ခင်ပဲ သား ကောင်ကြီး တစ်ကောင်မဟုတ်တစ် ကောင်တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

ဆေးလိပ်ဖွာပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲ က ဆေးလိပ်မီးခိုးနဲ့ ပျောက်သည် အထိ စကားပြောရင်း ထိုင်နေကြ သေး၏။ ဖွာရှိုက်လိုက်ကြသည့် ဆေး လိပ်မီးခိုးများက ဆရာဘွားရယ်ဝံ့ လျှောက်လာကြသော နောက်ဘက် ကိုသာ စီးပျောလွင့် ပျောက်သွား၍ ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်များကိုမူ

ရိုက်ခတ်ခြင်းမရှိနိုင်လောက်ပေ။
ထို့ကြောင့် တောထဲတွင်ရှိကြ မည့် သားကောင်များသည်လည်း မုဆိုး ဆရာဘွားရယ်နှင့် ဆရာတင် အေးတို့ သူတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိကြသည်ကို သိနိုင်ကြမည်မဟုတ် ပေ။ ဆရာဘွားရယ်နှင့် ဆရာတင် အေးတို့အဖို့ အကျိုးယုတ်ဖွယ်လည်း မရှိ။ ပင်ကိုပကတိအားဖြင့် တောထဲ ဝင်ပြီး အမဲလိုက်ရှာရုံရှိတော့သည်။
“ဝူး .. ဝေါ .. ဝူး .. ဝေါ”

တောတိုးလာနေသံများကို ကြား လိုက်ရ၍ ဆရာတင်အေးနှင့် ဆရာ ဘွားရယ်တို့သည် မျက်လုံးများပြူး ကျယ်ပြီး အသံကြားရာဘက်ကို အာရုံ စိုက်ပြီးကြည့်နေကြ၏။ သားရဲသားကောင်များလာ ၍ တောတိုးသံလား၊ လေ တိုး၍ နှင်းကြွေသံများ လား ဆိုသည်ကိုလည်း သိပ်ပြီး မကွဲပြားလိုက် ကြပေ။

“ပြော ... ပြော
... ပြော”
“ဆရာတင်အေး ကျွဲအုပ်ကြီး ထင် တယ်ဗျ”
ဆရာဘွားရယ်က ပြော၏။ ဆရာ

တင်အေးကား ဘာမျှမပြောသေးပေ။ အသံလာရာဘက်ကိုသာ နားမူက်စီ စွန့်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ တောတိုး လာနေသံများကိုလည်း အဆက် မပြတ်ကြားနေရသည်။ မနက်စော စော လေတိုက်ခတ်နေ၍ နှင်းကြွေသံ များ ကျယ်လောင်နေသောကြောင့် အစတွင် သိပ်ပြီးကွဲပြားခြင်း မရှိသော် လည်း နောက်ဆုံးအနီးသို့ ရောက်လာ သောအခါ ပြတ်သားလာ၏။

ထို့နောက် လယ်ပျက်တောစသို့ မည်းမည်းကောင်ကြီးတစ်ကောင် ဦး တည်ဆင်း(လွတ်)လာပြီးနောက် ဆယ်ပေခန့်အကွာမှ သုံးကောင် ရင် ပေါင်တန်း ထပ်လွတ်လာကာ ထို့ နောက်တွင်ကား မည်းမည်းလှုပ်လျက် အုပ်လိုက်ကြီး ခုန်ပေါက်လိုက်ပါလာ နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ဆရာဘွားရယ်၊ ကျွဲ အုပ်ကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပြောင်အုပ်ကြီး ပဲ”ဟု ဆရာတင်အေး တိုးတိုးပြော၏။

“ကဲ ... ဆရာတင်အေး အရေး က နီးကပ်နေပြီဆိုတော့ အချိန်တို အတွင်းမှာ အသုံးချနိုင်မှဖြစ်မယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က ရှေ့ဆုံးက ခေါင်းဆောင် အကောင်ကြီးကို ထာဝန်ယူမယ်။ ဆရာကတော့ အဆင်ပြေသလိုကြည့် လုပ်ပါ။ အကျိုးများမယ့် ပစ်ကွင်းကို အဓိကရွေးချယ်ပါ”

ဆရာဘွားရယ်က ကျွန်းပင်ကြီး ကို အကာအကွယ်ယူသည်။ ဆရာ တင်အေးက မြစ်ဆုံကြီးထဲသို့ ကိုယ်ကို ကျုံ့ဝင်ပြီး နေရာယူသည်။ ထို့နောက် သေနတ်ကို ပြောင်အုပ်ကြီးဘက်သို့ ထိုးချိန်ပြီး ပစ်ခတ်ရန် အသင့်အနေ အထားဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ချေဆုံးမှ ဦးဆောင်လာနေသော ပြောင်ထီးကြီး ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သို့ အရောက်တွင် ဆရာဘွားရယ်က စတင်၍ ဂျီ ၃ ဖြင့် ပစ်လေ၏။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

တွဲလိုက်ဖြစ်ထားသည်ကို တစ်ချက်ညစ်လိုက်သဖြင့် ကျည်သုံးတောင့် ဆက်တိုက်ထွက်သွားလေ၏။ ဆရာတင်အေးလည်း တစ်ဆက်တည်းလိုပင် သူ၏ ဂျီ ၃ သေနတ်ဖြင့် ငါးချက်ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။ ခေါင်းဆောင် ပြောင်ထီးကြီးသည် ထိုနေရာတွင် လဲကျန်ခဲ့ပြီး နောက်လိုက်ပြောင်များ ပြေးကြသဖြင့် တောလုံးဆူညံသွားလေသည်။

ဆရာဘွားရယ်နှင့် ဆရာတင်အေးတို့လည်း ဘာမျှမလုပ်သေးဘဲ ငြိမ်၍ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဆရာဘွားရယ်ကစ၍ ပြောသည်။

“ဆရာတင်အေး သွားကြည့်ရင် အဆင်ပြေလောက်တော့မလား။ စောင့်ကြည့်ကြဦးမလား”

“နေပါဦး။ ပြောင်ဆိုတဲ့ သားကောင်မျိုးက ရန်ကြီးတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် တစ်အောင့်လောက် စောင့်ကြည့်ပြီး သွားကြည့်တာကောင်းမယ်”

သေနတ်များကို အသင့်အနေအထားလုပ်ပြီး နာရီဝက်ကြာမျှ စောင့်ကြည့်နေကြသေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည်ကား ဘာမျှထူးခြားချက် မရှိတော့ပေ။ ပကတိအားဖြင့် ငြိမ်သက်လျက်သာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ဖြင့်ထိုးချိန်၌ ပြောင်သေကြီးအနားကို တိုးကပ်သွားပြီး ကြည့်ကြသည်။

ပြောင်ထီးကြီးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ပေ။ ဒဏ်ရာကိုစစ်ကြည့်

ရာ ကျည်ဆန်သည် ဦးခေါင်းထိပ်တည့်တည့်မှဝင်ပြီး နောက်စေ့မှ ပွင့်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နေရာမှာပင် လဲကျသေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုနေရာမှ ပြောင်အုပ်ကြီးနောက်ကို ဆက်လိုက်ကြသည်။

လယ်ပျက်အစပုန်းဆိုးတောထဲတွင် တစ်ကောင် လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ကြရပြန်သည်။ ဒဏ်ရာလည်း ပြင်းသည်။ ကျည်ဆန် ရှေ့ရင်အုံမှဝင်ပြီး ထွက်ပေါက်ကို မတွေ့ရပေ။ ထို့နောက် ဆက်၍လိုက်ကြည့်ကြသော်လည်း ထူးခြားခြင်းမရှိတော့ပေ။ တစ်မိုင်ခန့်အရောက်တွင် ပြောင်အုပ်သည် တစ်ကွဲတစ်ပြား ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဆက်မလိုက်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ပြောင်သေအနားတွင် ခြေစုံရပ်မိလျှင် ဆရာဘွားရယ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ပြော၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကျွန်တော့်ကြက်ခေါင်းပေဒင် မှန်တယ်မဟုတ်လား ဆရာတင်အေး”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟုတ်ပဲ။ လက်တွေ့ပြနေမှတော့ သိပ်ကို မှန်တယ်လို့ပြော ရတော့မှာပေါ့”

ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့ဖွားကြ၏။ ထို့နောက် ဆရာတင်အေးကပြောသည်။

“ဆရာဘွားရယ်ရေ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီပြောင်သေနပ်ကောင်ကိုလည်း ဘာမှလုပ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျား၊ ကျားသစ်၊ တောခွေးများ မစားရဲအောင် သားကောင်တွေရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သစ်စိမ်းခက်တွေ ချိုးတင်ထားခဲ့ပြီး

စခန်းပြန် နွားလှည်းအကူခေါ်သယ်မှ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“ကောင်းသားပဲ ဆရာရယ်။ ကဲ ... ဒါဖြင့် အချိန်ရှိတုန်း ကျွန်တော်တို့ပြန်ရအောင်”

တောလည်ပြန် အောင်ပန်းဖြင့် ဆရာနှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်နှာများလန်းလျက် စခန်းသို့လှမ်းလာကြ၏။ အသွားတုန်းက တက်ကြွလျက် ခြေလှမ်းများသွက်သလို အပြန်တွင်လည်း မျက်နှာများကို ထန်းလျက်လူးသကဲ့သို့ ပြုံးချိုစွာဖြင့်ပင် ခြေလှမ်းများသည် အသွက်ကြီး သွက်လျက်သာ ရှိနေကြသည်။

စခန်းသို့ရောက်လျှင် ချက်ချင်းပင် တပ်ခွဲမှူးကြီးထံကို သတင်းပို့ကြသည်။ အကြောင်းစုံကိုလည်း တက်ကြွဝမ်းသာစွာဖြင့်ပင် ပြောပြကြသည်။ ထိုအခါ တပ်ခွဲမှူးကြီးကလည်း ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြော၏။

“မျောက်တစ်ကောင် ငါးကျပ်၊ ချေတစ်ကောင် တစ်ဆယ်၊ ဝက်တစ်ကောင် ငါးဆယ်၊ တောင်ဆိတ်တစ်ကောင် တစ်ရာဆိုပြီး ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်လို့ရှိတဲ့အထဲမှာ ဆရာတို့ရလာကြတဲ့ပြောင်က မပါဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ထိုကြေးငွေကို မပေးဘဲထားတာ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ရင်ချင်နေသောမျက်နှာဖြင့် ပြော၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ပွဲရဆရာနှစ်ယောက်တွင် ဆရာဘွားရယ်က ချက်ချင်းထ၍ ငေါ့လေ၏။

“တပ်ခွဲမှူးကြီး ... အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ တပ်ခွဲမှူးကြီး သတိပတ်ထားတဲ့ အကြီးဆုံးအကောင်တွေထဲ

မှာ တောဝက်တစ်ကောင် ငါးဆယ်၊
တောင်ဆိတ်တစ်ကောင် တစ်ရာဆို
တော့ အခု ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာတင်
အေးတို့ ရထားကြတဲ့ ပြောင်နှစ်
ကောင်က တောဝက်တို့ တောင်ဆိတ်
တို့ထက်ကြီးတဲ့ သားကောင်ကြီး ဖြစ်
နေတဲ့အတွက် တစ်ကောင်ကို နှစ်ရာ
ပေးသင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆုတော်
ငွေလေးရာကို မြန်မြန်ကြီး ချီးမြှင့်
တော်မူပါခင်ဗျ”

အနားတွင် ရောက်နေကြသော
ရဲဘော်များက သဘောကျပြီး ဝါးခနဲ
ရယ်လိုက်ကြ၏။ တပ်ခွဲမှူးကြီးကား
မရယ်ဘဲ ပြုံးလျက်ပင် အစကနဦးက

သတ်မှတ်ချက် မရှိသော်လည်း ပြောင်
တစ်ကောင်လျှင် တစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်
ဖြင့် ဆုတော်ငွေသုံးရာကို ချက်ချင်း
ပင် ထုတ်၍ပေးလေသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် နွား
လှည်းများငှားပြီး ပြောင်သေနစ်
ကောင်ကို သွားသယ်လိုက်ကြ၏။
ပြောင်နှစ်ကောင်၏ အသားများမှာ
စားမကုန်၊ သောက်မကုန်အောင်ပင်
များပြားသောကြောင့် တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့၊
အကြပ်စစ်သားများအပြင် အနီးပတ်
ဝန်းကျင်က ရွာသူရွာသားများကိုပါ
ခေါ်ယူပြီး ခွဲဝေပေးကြရ၏။

ထို့နောက် ဝမ်းတွင်းကလီစာ
များကို ကြော်၊ ချက်၊ ပြုတ်သုပ်
အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး ရွာသူရွာသားများ
ထမ်းလာကြသော ခေါင်အိုးခေါင်ရည်
များဖြင့် ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာဖြင့် စား
သောက်ကြ၏။ -ကချင်အက၊ ရှမ်း
အက၊ အဖီး၊ ရဝမ်၊ လီဆူးအကများ
ဖြင့်လည်း တင်ဆက်ဖျော်ဖြေကြ၏။

ထိုညအဖို့ စားသောက်မှုးရှုံး မြူးထူး
ကခုန်လျက် ညသန်းခေါင်ကျော်သည်
အထိ ဆူညံ၍နေလေ၏။

☆ ☆ ☆

သည်အဖြစ်များသည်ကား ကြာ
ခဲ့ပါပြီ။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လည်း
ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်လည်း ကိုယ်
တွေ့ဖြစ်ရပ်များကြောင့် မေ့ပျောက်
သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ဆယ်လကြာ
ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံ
များသည် စာမျက်နှာပေါ်သို့ တင်
ရေး၍ မကုန်လောက်အောင်ပင် ရှိနေ
သေး၏။ ဆက်လက်ပြီး ရေးသားရန်
လည်း စိတ်ကူးရှိ၏။

သို့သော်လည်း ယခုအခါ တစ်
ခန်းခြတ်၍ တင်ပြရန်အကြောင်းသည်
လည်း ဖန်လာလျက်ရှိနေပြန်သည်။
ထို နေရာလေးမှ ကာလကိုဆွဲဆန်၍
ရှည်လျားလာသောအခါ (ကွက်၍ဆိုရ
လျှင်) ခိုကွာစိုရှာဖွေနေတွင် မုဆိုးလုပ်
ခဲ့ဖူးကြသော ဆရာများမှာ ထိုနေရာမှ
ဆယ်လကြာ၍ အသီးသီး မိခင်တပ်

ပြောင်ထီးကြီးက
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ပေ။
ဒဏ်ရာကိုစစ်ကြည့်ရာ
ကျည်ဆန်သည် ဦးခေါင်းထိပ်
တည့်တည့်မှဝင်ပြီး
နောက်စေ့မှ
ပွင့်ထွက်သွားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ရင်းကို ပြန်ရောက်လာကြပြီးနောက် စစ်သားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း တပ်ခွဲတစ် ခွဲမှ နောက်တစ်ခွဲသို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်း ပုံ နောက်တစ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွား ကြသည်ကြောင့် ယနေ့ထိတိုင်အောင် ပင် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်၍ဆုံတွေ့ ခွင့် မရကြတော့ပေ။

သို့သော်လည်း ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်သည် ဆိုဘိသည့် စစ် သားများ၏ သတင်းကိုလည်း စစ်သား အချင်းချင်းဆောင်ရင်း ကြားရသည် မှာ ... တပ်ကြပ်ကြီးထွန်းရီ၊ ဗိုလ်ဖြစ် သည်။ ရန်သူမိုင်းထိ၊ ခြေနှစ်ဘက်၊ ဒူးနှစ်ဖက်ပြတ်။ နယ်ဘက်စက်ရုံတွင် လွှဲပြောင်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရာမှ သက်ပြည်ပင်စင်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူ သွားပြီ။

တပ်ကြပ်ငွေသိန်း၊ တပ်ကြပ် ကြီးအဆင့်ဖြင့် တိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ ကျည်ထိမှန်ပြီး လက်ျာဘက်လက်ဖျံ ဒဏ်ရာရ၊ အရိုးကျိုး သုံးမရအောင် ပျက်စီး၊ ဆေးဘုတ်ဖြင့် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူသွားပြီ။

တပ်ကြပ်နာလွယ်၊ တပ်ကြပ် ကြီးအဆင့်ဖြင့် ရန်သူကျည်ထိမှန် ညာ ဘက်ပေါင် ဒဏ်ရာရ၊ သုံးမရအောင် ပျက်စီး၊ ဆေးဘုတ်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူ သွားပြီ။

တပ်ကြပ်စုရီ၊ တပ်ခွဲတပ် ထောက်ရာထူးဖြင့် ငါးမိုင်းခွဲစဉ် ယာ ဘက်လက်ပြတ်၊ မျက်နှာတွင်လည်း ဒဏ်ရာရ၊ ဆေးဘုတ်ဖြင့် အငြိမ်းစား ယူသွားပြီ။

တပ်ကြပ်တင်အေး၊ အရာရှိ အဆင့်ဖြင့် ရန်သူမိုင်းထိ၊ ဝဲဘက်ခြေ ထောက် ဒူးအောက်မှပြတ်၊ နယ်ဘက်

စက်ရုံ လွှဲပြောင်းတာဝန် ထမ်းဆောင် ရာမှ သက်ပြည်ပင်စင်ဖြင့် အငြိမ်းစား ယူသွားပြီ။

စစ်သားတို့သည် စစ်တိုက်ရာ တွင် ကန်းသည်၊ ကျိုးသည်၊ ပြတ် သည်၊ ဒဏ်ရာရသည်ဟူရာ၌ စစ် သားတိုင်းအတွက် မဟုတ်သော်လည်း အချို့သော စစ်သားများမှာ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတတ်၏။ သို့သော်လည်း တပ်ခွဲတစ် ခွဲတည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြ သော ရိက္ခာစိုရှာဖွေရေးကော်မတီ ကျွန်တော်အပါအဝင် ခြောက်ယောက် တို့သည်ကား ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း များ စွန့်လွှတ်ရခြင်း၊ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ် ရာရရှိခြင်း စသည့်တူညီသော အကျိုး များပေးခဲ့သည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုသက် သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ငယ်စဉ်က “သူတစ်ပါး၏ အသက်ကိုသတ်လျှင် ငရဲကြီးတတ် သည်”ဟု မိဘဘိုးဘွားများ အိပ်ရာ ဝင်ပုံပြင်အဖြစ် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြော ဆိုဆုံးမခဲ့ကြသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း ပင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း ဆုံးမခဲ့ကြသည်။ အရွယ်ရောက်လာ သည့်အခါတွင်လည်း အထပ်ထပ် အဆင့်မြင့်တရားတော်များကို နာကြား ခဲ့ဖူးသည်။ မည်သည့်ဘာသာမဆို ဤ မှန်ကန်သော အယူအဆများ ရှိကြ မည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကာလဒေသကို လိုက်၍ ဘဝကိုဖြစ်သလို ထူထောင် နေကြရသော လူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ကား စောင့်ထိန်းနိုင် သူ အလွန်ရှား၍ ကျူးလွန်သူက များ လှသည်။ ငါးပါးသီလတွင် တစ်ပါးကို သော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးကိုသော်

လည်းကောင်း ဒုရာဇီဝမဟုတ်သည့် တိုင်အောင် ဒုစရိုက်ကား ဖြစ်တတ် ကြ၏။

ထိုထို ဒုစရိုက် ဒုရာဇီဝသမား များစွာတို့အထဲတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ် ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က ကချင်ပြည် နယ်၊ မလိမမြစ်ဘေး၊ အင်ဂျန်းယန်မြို့ ကလေး၌ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် နယ်မြေလိုခြုံရေး တာဝန်များကို ထမ်း ဆောင်ခဲ့ကြဖူးသော တပ်ခွဲတစ်ခွဲ၏ ရိက္ခာရှာဖွေရေးကော်မတီ၊ ကျွန်တော် တို့အပါအဝင် ခြောက်ဦးတို့သည် လည်း ပါဝင်ကြသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ တိုက် ဆိုင်မှု၊ ကံအကျိုးပေး မည်သည့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အမေမွေးပေးခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများ ချို့ယွင်းပျက်စီးခြင်း၊ စုံလင်စွာမရှိခြင်း စသော ဒုက္ခိတဘဝ သို့ ရောက်နေကြသည်တိုင်အောင် အချိန်မနှောင်းသေးပေ။

ခန္ဓာကိုယ်ရှိနေသမျှ ကာလပတ် လုံး ဤမည်သော ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ကြုံတွေ့ခံစားနေကြရဦးမည် ဖြစ်သော ကြောင့် သံသရာပြတ်၊ ခန္ဓာရပ်၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားတော် များကို ဆရာကောင်းများထံ နည်းခံပြီး ပွားများအားထုတ်ကြပါစို့ဟု နယ်မြေ ဒေသအရပ်ရပ်တွင် ကျွန်တော်နည်း တူ ဘဝအမျိုးမျိုး ပုံဖော်လျက်ရှိနေကြ သော ရိက္ခာစိုရှာဖွေခဲ့ကြသည့် ကော်မ တီဝင် မုဆိုးစစ်သည် ခြောက်ယောက် တို့အား အထူးပင် အားပေးတိုက်တွန်း လိုက်ပါ၏။

ထွန်းတောက်

ထွန်းတောက်

တောနက်ထဲကရှာမရသော...

နတ်ရွာကြီး

နှင့်

အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ

လူသူမရောက်နိုင်လောက်အောင်
 နက်ရှိုင်းသော တောနက်ကြီးထဲက
 နားမလည်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်
 အံ့ဩထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည်။

ပင်ရင်းဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်
 အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ဖုန်း-၀၉ ၇၃၁ ၇၁၃ ၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁ ၀၅၆ ၃၅၄

မြေဟောက်စံမင်း

ယခင်လမှအဆက်

○ မြင့်ဦးဦးမောင်

အခန်း(၇)

မော်လူးကို စီရင်ချက်ချသော နေ့မှာပင် ဖြစ်သည်။

ည ၉ နာရီခန့် အချိန်၌ လူနှစ်ယောက် ရဲစခန်းသို့ရောက်ရှိလာသည်။ ရေးကြီးသုတ်ဖျာ အမူအရာ မျိုးများနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဆရာ... ဆရာ... ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဓားပြတိုက်သွားတယ်”

“ဟေ... ဘယ်ရွာလဲ”

“ဗောဓိကုန်းရွာပါ ဆရာ”

“တစ်ရွာလုံးကို တိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ပန်းထိမ်ဆရာ ဦးစုအိမ်ကို တိုက်သွားတာ”

“ဟ... ဦးစုဆိုတာ လူလိမ်ပဲကွ။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ထောင်ကထွက်လာတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူ့အိမ်ကို တိုက်သွားတာ”

“ကဲ... ဆရာစံမင်း၊ ရဲအုပ်ကိုစိန်ကိုခေါ်ပြီး လိုက်သွားကြဗျာ။ ကားယူသွားကြ”

စံမင်းတို့ ချက်ချင်း အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

လက်နက်များကို အသီးသီးယူပြီး ရဲအုပ်ဦးစိန် ခေါင်းဆောင်၍

ထွက်လာကြသည်။ စုစုပေါင်း ရဲခြောက်ယောက် ဖြစ်သည်။

လှည်းလမ်းအတိုင်း နှစ်နာရီခန့် မောင်းနှင်လာကြပြီးနောက် ဗောဓိကုန်းရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ပန်းထိမ်ဆရာ ဦးစုအိမ်သို့ဝင်ရာ ဦးစုကိုအဆင်သင့်ပင်တွေ့ရသည်။

“ဟာ... ဆရာတို့... ကြွပါကြွပါ။ ဆရာမြေဟောက်လည်း ပါလာတာကိုး”

“ကဲ... မြန်မြန်ပြောစမ်းဗျာဦးစု။ တိုက်သွားတာ လူဘယ်နှယောက်လဲ၊ ဘာတွေပါသွားသလဲ”

“တိုက်တာက လေးယောက်ဆရာ။ ရွှေတစ်ဆယ်သားနဲ့ ငွေနှစ်ထောင် ပါသွားတယ်”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လူလည်တစ်ယောက် ဖြစ်ရက်နဲ့ အခုလိုအတိုက်ခံရတာ အံ့ဩတယ်ဗျာ”

စံမင်းက ဝင်၍ထောက်သည်။ ဦးစုက စံမင်းကို ကြည့်ပြီးဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ဆရာရဲ့။ ကျုပ်လည်း နယ်မှာ ဓားပြတိုက်ဖူးတဲ့သူပါပဲ။ ဓားပြမတိုက်ချင်တော့လို့ ပန်းထိမ်လုပ်စားတာ။ ပန်းပဲလူလိမ်၊ ပန်းထိမ်ရွှေခိုး မဟုတ်လား။ ဥပဒေပြင်ပလုပ်ငန်းတွေလုပ်တာ အန္တရာယ်များ

လွန်းလို့ ဥပဒေဘောင်ထဲက လိမ်နေတဲ့သူပါပဲ။ အဲ... အခုဟာက ကျွန်တော့်ယောက်ဖကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို တိုက်သွားတာဗျ”

“ဗျာ... ခင်ဗျားယောက်ဖဟုတ်လား။ ဘယ်သူလဲ”

“သောင်းလှပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ယောက်ဖ သောင်းလှပေါ့”

“ခင်ဗျား သူ့ကို မြင်ရလို့လား”

“မျက်နှာကို မမြင်ရပါဘူး။ ကျုပ်ကို ခေါင်းငုံ့ထားခိုင်းထားတယ်။ မျက်နှာကို အဝတ်အစည်းမှာ ကျွန်တော်က သူ့လုံချည်ကို မြင်လိုက်တယ်။ လုံချည်က မန်ကျည်းစေ့ကွက် ဖြစ်နေတယ်။ သူဝတ်နေကျ လုံချည်ဆိုတော့ မှတ်မိနေတယ်”

“သူ့အသံကို မမှတ်မိဘူးလား”

“သူက လုံးဝစကားမပြောဘူး။ သူ့အဖော်ကသာ ပြောတာ။ စကားမပြောလေ ကျုပ်ယောက်ဖမှန်း ပိုသေချာလေပဲ”

အားလုံးပင် သောင်းလှနေအိမ်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ ရွာ၏မြောက်ဘက် အစပ်တွင်ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ အိမ်အောက်၌ ရေဝင်ငြိုးဗွတ်ထနေသည်။

လမ်းမှာ ဖို့မြေလမ်းကလေး ဖြစ်ပြီး လမ်းနှင့်အိမ်ကို ယှဉ်ပြားနှစ် ချပ်ခင်း၍ တံတားထိုးထားသည်။ တံတားယှဉ်ပြားကို စံမင်းက ဓာတ်မီး နှင့် ထိုးကြည့်သည်။ မခြောက်သေး သော ခွံခြေရာများကို အထင်းသား တွေ့ရသည်။

သေချာပြီ။ ဦးစု ထင်သည် အတိုင်း သောင်းလှသည် တရားခံ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ စံမင်းတို့ သောင်းလှကိုနှိုးသည်။ သောင်းလှ က မထူး။ အိပ်ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ တံခါး တပုန်းပုန်း ပုတ်၍ နှိုးသည့်တိုင် မနိုး။ အိမ်မော ကျချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ဟောဏ်များပင် ဟောက်နေလိုက် သေးသည်။

သို့ရာတွင် ခေါင်းကိုသာ လုံ အောင်ဖုံးထားသော သောင်းလှ သည် ဖင်ကမူ ပေါ်နေပြီ။ ဦးစုပြော သော မန်ကျည်းစေ့တွက် လုံခြည် ရေစိုကို အိမ်ထဲမှတန်းတွင် လှန်း ထားသည်။ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်၍ မြင်နေရသည်။

အရှေ့ခုနစ်အိမ်၊ အနောက် ခုနစ်အိမ် ကြားလောက်အောင် တံခါးကို တပုန်းပုန်းထုတော့မှ သောင်း လှ၏မိန်းမ ထလာသည်။ တံခါးဖွင့် ပေးသည်။

“သောင်းလှရှိသလား”

“ရှိပါတယ်။ အဖျားတက်နေပါ တယ်”

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ သောင်းလှမှာ တဟီးဟီးအော်မြီး

အဖျားတက်ချင်ယောင် ဆောင်နေ သည်။ စံမင်းက သေနတ်ဖြင့် ချိန် ၍ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ထစမ်း . . ထ။ ဟန်ဆောင်ဖျား ဖျားမနေစမ်းနဲ့။ မင်းဟာ တော်တော်လုပ်ကြတတ်တဲ့ အကောင်”

မနေသာတော့။ သောင်းလှ လူး လဲပြီး ထရတော့သည်။ လက်ထိတ် ခတ်ပြီး သူကြီးအိမ်သို့ခေါ်လာသည်။

“ကဲ . . ပြောစမ်းကွာ သောင်း လှ။ မင်းနဲ့တိုက်တဲ့သူ ဘယ်နှယောက် လဲ”

“နှစ်ယောက်တည်းပါ ဆရာ”

“အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်က လဲ”

“ဘခက်ပါ။ စည်တိုရွာက . . ဘခက်ပါ”

သောင်းလှကို သူကြီးအိမ်တွင် ထားခဲ့ပြီး စည်တိုရွာသို့ ထွက်လာကြ သည်။ ဘခက်၏အိမ်သည် ချောင်း စပ်ကမ်းပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော အိမ် ဖြစ်သည်။

စံမင်းက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ထိုးကြည့်သည်။

လှေတစ်စင်း ဆိုက်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ လှေသည် ရေယို နေသည်။ လှေပေါ်တွင် လွယ်အိတ် အသစ်တစ်လုံးနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ်တစ်ထည်ကို တွေ့ရသည်။ ရဲတစ်ယောက်က ထိုပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

အိမ်တံခါးကို ထု၍နှိုးသည်။ ဘခက်ပင် ထွက်လာသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။ ငါ နာမည် မြွေဟောက်စံမင်းတဲ့ မှတ် ထားလိုက်ဦး”

“ဘခက်ပါ”

“ဒါ မင်းအိမ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဟိုဘက်မှာ ဆိုက်ကပ်ထား တဲ့ လှေကဇရာ”

“ကျွန်တော့်လှေပါ ဆရာ”

“လှေက အရေးမကြီးပါဘူး။ လှေထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ဟောဒီလွယ် အိတ်နဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါက ဘာ လုပ်တာလဲ မှန်မှန်ပြောနော်”

“ကျွန်တော် နေ့လယ်က ကွန် ပစ်ထွက်တာပါ ဆရာ။ ငါးထည့်ဖို့ လွယ်အိတ်ပါ”

“ဟ . . . မင်းက သူဌေးပါ လား။ လွယ်အိတ်အသစ်ကြီးနဲ့ ငါး ထည့်သလား။ ငါးထည့်တယ်သာဆို တယ် ငါးညှိနဲ့လည်း မနပ်ပါလား။ ကဲ တဘက်ကဇရာကွာ”

“ခေါင်းပေါင်းတာပါ ဆရာ”

“ကွန်ပစ်ထွက်တာ တဘက် အသစ်စက်စက်ကြီးကို ခေါင်းပေါင်း သလားကွ။ လာ မင်းငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့” နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းပြီး ရဲ ဌာနသို့ ခေါ်လာသည်။

တရားခံ နှစ်ယောက်အနက် သောင်းလှက ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကြီး။ ခဲ နိုင်ရည်ရှိပုံ ပေါ်သည်။ ဘခက်ကား ပိန်ပိန်သေးသေး။ လူ့ဖလံလေးဖြစ် သည်။

“သောင်းလှကို အချုပ်ကဲစာညှိ လိုက်။ ဘခက်ကို အောက်မှာပထား”

စံမင်း စတင်စစ်ဆေးရန် ပြင်ဆင်သည်။

လေးထောင့် ရေနံဆီ ပုံးခွဲထဲ သို့ရေများပြည့်အောင် ဖြည့်ခိုင်းသည်။ သူတို့ထံတိုင်ကမူ မက်ခွက်ကလေး တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။

“ဟေ့ . . . ဒီကောင့်ကို တန်းလျှားပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး ကြိုးနဲ့ချည်ကြစမ်း”

တပည့်များက ချည်နှောင်လိုက်ကြသည်။ ပက်လက်အနေအထားမှ ဖြုတ်လွှပ်ရှား၍မရတော့။

“ဘခက် . . . မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား။ သံပုံးထဲက ရေတွေ”

“မြင်ပါတယ် ဆရာမြွေဟောက်”

“အဲဒီရေတွေ မင်းနှာခေါင်းထဲလောင်းထည့်မလို့၊ မင်းခံနိုင်ပါ့မလား”

“မခံနိုင်ပါဘူး ဆရာ”

“မခံနိုင်ရင် ပြော။ မင်းတို့နှစ်ယောက်အပြင် တခြားနှစ်ယောက်က ဘယ်ရွာကလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း တိုက်တာပါ ဆရာ”

“ဟာ . . . မင်းဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ အကောင်ပဲ။ ကဲ . . . ကဲကွာ”

စံမင်း မက်ခွက်ထဲက ရေတစ်ဝတ်ခန့်ကို ဘခက်မျက်နှာပေါ်သို့ ပက်လိုက်သည်။ ဘခက်၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းထဲသို့ ရေများဝင်၍ ဘခက် မွန်သီးသွားသည်။

“ပြော . . . ပြောစမ်း။ တခြားနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဘခက်မပြော။ သည်တော့မှ

စံမင်းက သူ့အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ ရေဆွတ်ပြီး ဘခက်မျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်လိုက်သည်။ အပေါ်မှ ရေထပ်၍ လောင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ပြောမလား။ မပြောဘူးလား။ မပြောရင် သံစည်ပိုင်း တစ်လုံးလုံး ကုန်အောင် လောင်းပစ်လိုက်မယ်။ ဟေ့ . . . ယူခဲ့ကြစမ်း ရေပုံးကို။ မြွေဟောက်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲလို့ သိသွားစေရမယ်”

တစ်ယောက် ရေပုံးကြီးမပြီး ရွှေယူလာသည်။

စံမင်းက မက်ခွက်ဖြင့် တစ်ခွက် ခပ်လိုက်ပြန်သည်။

“သံပုံးနဲ့မလောက်ရင် ပေပါနဲ့ကို လောင်းပစ်မယ်။ မသေမချင်းကို လောင်းပစ်မယ်”

“ဆရာ ဆရာ၊ ပြောပါတော့မယ်ခင်ဗျာ။ ပြောပါတော့မယ်”

“အေး . . . ပြောစမ်း။ ဘယ်သူတွေလဲ”

“တစ်ယောက်က . . . ကိုရိုန်းဆရာ။ သူက သူကြီးကျ။ နောက်တစ်ယောက်က ကိုကြူး။ နတ်စင်ကွင်းရွာကပါ ဆရာ”

“အေး . . . ဒီလိုမှပေါ့ကွ။ စောစောကပြောရင် အခုလောက်တောင် မခံရဘူး။ ကဲ . . . သူ့ကိုကြိုးဖြုတ်။ အချုပ်ခန်းထဲထည့်လိုက်”

ဝါမရင့်သေးသော တရားခံများကို စစ်ဆေးရသည်မှာ လွယ်သည်။ လူအနာခံလေ့မရှိ။ ဟိတ်

ဟန်ဖြင့် တကယ်ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တော့မည့်ပုံမျိုး ချိုးပြလိုက်လျှင် ချက်ချင်း ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။

မနက်အစောကြီး ထွက်ကြရပြန်သည်။ ဘခက်ကိုပါ ခေါ်လာသည်။

နတ်စင်ကွင်းရွာသို့ ရောက်လာကြသည်။ မောင်ကြူးကို သူ့အစ်မအိမ်တွင် တွေ့ရသည်။ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေသည်။ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေဖြစ်ကြသော လုံချည်အင်္ကျီတွေ အိမ်အပြင်တန်းတွင် အခန့်သားလှန်းထားသည်။

ညက သူတို့ဝတ်သော အဝတ်တွေမှာ ရွံ့တွေပေနေသည်။ နောက်ဖေးဘက် အင်တုံထဲတွင် စိမ်ထားသည်။ မောင်ကြူးကိုဖမ်းပြီး သူကြီးကျ တိုရိုန်းကို ဆက်၍ဖမ်းသည်။ ရဲဌာနသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မင်းတို့ကိုင်တဲ့ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာထားသလဲ ပြောစမ်း”

စံမင်းက မောင်ကြူးနှင့် ကိုရိုန်းကို လူခွဲလိုက်ပြီး မောင်ကြူးကိုစတင်စစ်သည်။ မောင်ကြူးက မဖော်။ ကိုရိုန်းပိုင်သည့် လက်နက်များ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ကိုရိုန်းကိုပြန်စစ်သည်။ ကိုရိုန်းကလည်း မောင်ကြူးပိုင်သည့် လက်နက်များဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံပြန်သည်။ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ဘော်လီဘော ပုတ်နေကြသည်။

စစ်၍မပေါ်သောအခါ စံမင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ မောင်ကြူး

ကိုကြည့်၍ . . .

“အဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြ
ေးတာပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ပြောပြီး ရဲဌာနအတွင်းမှ
ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ ပြန်ရောက်
လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပလတ်

စတစ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးပါလာသည်။
စံမင်းက ပလတ်စတစ်အိတ်
ကို စုစုပေါင်းလိုက်သည်။ အဝကျဉ်းသွား
မှ ပါးစပ်ဖြင့်တော့၍ လေကိုမှုတ်သွင်း
လိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီး
ဖောင်းတက်လာသည်။ လေလုံ
ကြောင်းသိသာထင်ရှားသည်။ အပေါက်
မရှိ။

စံမင်းက မောင်ကြူး၏ ဦး
ခေါင်းကို ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ဝှပ်
လိုက်သည်။ အိတ်ဝသည် လည်ပင်း
သို့ ကျရောက်နေသည်။

စံမင်းက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
မောင်ကြူး၏လည်ပင်းကို အသာ
ညှစ်လိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်
ဝနှင့် လည်ပင်း ထိကပ်သွားသည်။
အသားမနာသော်လည်း အိတ်ထဲသို့
ကား လေထပ်၍ မဝင်တော့။

မောင်ကြူးမွန်းပြီး အိတ်ထဲ
တွင်ရှိသော အောက်ဆီလျင်များ ရှူ
ရှိုက်၍ ကုန်လုနီးလေလေ မျက်လုံး
ကြီး ပြူးလာလေလေ ဖြစ်သည်။
ပလတ်စတစ်အိတ်မှာ အပါးစားဖြစ်
သောကြောင့် မောင်ကြူး၏မျက်နှာ
ကို အပြင်မှ မြင်ရသည်။

မောင်ကြူး ပါးစပ်လှုပ်လှုပ်
လှုပ်လှုပ်ဖြင့် စကားပြောသည်။
အိတ်ထဲတွင် လေနည်းသွားလောက်

ပြီဆိုလျှင် စံမင်းက လည်ပင်းမှ
ပလတ်စတစ်အိတ်ကို အနည်းငယ်
ဖွင့်ပေးသည်။ လေအနည်းငယ် ဝင်
သွားပြန်သည်။ ပြန်၍ ပိတ်ထား
လိုက်ပြန်သည်။

မောင်ကြူးက ကြာလေမွန်း
လေ၊ အသက်ရှူကျပ်လေ ဖြစ်လာ
သည်။ အနေရအထိုင်ရ ခက်လာ
သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှနေ
၍ ပြောပါတော့မည် ဖော်ပါတော့
မည်ဟူ၍ ဆိုသည်။ သည်တော့မှ
ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်
သည်။

“ကဲ . . . ပြောစမ်းမောင်ကြူး။
မင်းငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း
ကြီး သိသွားပြီ”

“မွန်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။
အသက်ထွက်သွားတော့မလားအောက်
မေ့ရတယ်”

“အေး . . . ငါက တရားခံကို
ဘယ်တော့မှ အကြမ်းဖက်ပြီး မစစ်
ဆေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါစစ်ပြီဆိုရင်
ရိုက်တာထက် နာစေရမယ်။ သေ
ချင်စော် နံ့သွားစေရမယ်”

သည်တော့ မောင်ကြူး ဖော်ရ
တော့သည်။ လက်နက်များထား
သောနေရာကို ပြောသည်။ စတင်
ဂန်းတစ်လက်နှင့် ပစ္စတိုတစ်လက်
ကို ထုတ်ဖော်လိုက်နိုင်သည်။ လက်
နက်ပုန်းလည်းပေါ်၊ ဓားပြမှုလည်း
ထင်ရှားသွားသည်။

ထောင်ဒဏ်အသီးသီး အပြစ်
ပေးခံကြရသည်။

မြွေဟောက်ဟော့ဆိုလျှင် ဒုစ

ရိုက်သမားများ ငြိမ်သက်သွားရ
သည်ချည်း။

x x x

အခန်း(၈)

ခရိုင်ရဲဝန်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့များ
နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်လာကြပြန်
သည်။ ရဲကင်းကိုလည်း စစ်ဆေး
သည်။ ခိုင်ခံ့ပြည့်စုံအောင် ပြုပြင်
စေသည်။

နယ်မြေရှင်းလင်းရေး အတွက်
လည်း တိုက်ကင်းလှည့်ရန် တာဝန်
ပေးသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ တပ်ခွဲတစ်
ခွဲစာမျှထိအောင် အားဖြည့်ပေးသည်။

ရဲကြပ်ကြီး စံမင်းအား ခရိုင်ရဲ
ဝန်က သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်
သွားသည်။ နယ်မြေ ကျွမ်းကျင်သူ
ဖြစ်၍ ခေါ်သွားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်ဖြင့်
ချီတက်ကြရသည်။ နှစ်ရက်မြောက်
သောနေ့တွင် ထောက်ကြံ့ပင် ကျေး
ရွာကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။
သူကြီးအိမ်တွင် ခရိုင်ရဲဝန်က တည်း
ခိုသည်။

သည်မှာ လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေး
ဦးဘကွန်းလည်း သူကြီးအိမ်သို့ရောက်
လာသည်။ ခရိုင်ရဲဝန် ဦးခင်မောင်
ဒွေးနှင့် လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘကွန်းတို့မှာ
ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းနေ
ဘက်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြ
သည်။ ဦးဘ ကွန်းကိုယ်တိုင်လည်း
တက္ကသိုလ်မှ ဘီအေအောင်ထားသူ
ဖြစ်သည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်ကြ၍ ဖက်လဲတကင်း နှုတ်
ဆက်ကြသည်။ အလာပ သလ္လာပစ
တားများ ပြောဆိုကြသည်။ ပြော
ရင်းဆိုရင်းပင် ဦးဘကွန်းက ရဲဝန်ကို
အကူအညီတောင်းသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်းရောက်တုန်း
တစ်ခုတော့ ကူညီပေးခဲ့ပါဦးကွာ”

“ဘာများလဲ သူငယ်ချင်းရ”

“ငါ့လယ်တွေ ခိုက်ပြီးနယ်ပြီး
လို့ စပါးတွေ ပုံထားတယ်။ ဒီနှစ်
စပါးငါးထောင်လောက် ရတယ်။
အဲဒါ ကြောင်ကတိုးရွာမှာ ပုံထားတဲ့
စပါးတွေကို လူခိုးတယ်ကွ”

“ဟ . . သူငယ်ချင်း အစောင့်
ချမထားဘူးလားကွ”

“ချထားတာပေါ့။ ခက်နေတာ
က အဲဒီအစောင့်တွေက ခိုးနေတာကွ”

“ဟေ . . ဒါဆိုရင် အဲဒီအစောင့်
တွေကိုဖြုတ်ပြီး တခြားလူ အစားထိုး
လိုက်ပေါ့ကွာ”

“ထိုးမလို့ပါဘဲ။ ခိုးတယ်ဆိုတာ
ကို သိတာက မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိ
တာ။ သူတို့ခိုးထားတဲ့ စပါးတွေကို
ပြန်ရပြီးရင် သူတို့ကိုဖြုတ်ပြီး လူစား
ထိုး အစောင့်ခိုင်းမှာပါ”

“ဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရ
မှာလဲ”

“အဲဒီအစောင့် နှစ်ယောက်ကို
စပါးခိုးတာ ပေါ်အောင်စစ်ပေးပါ။
သူတို့ခိုးတဲ့ စပါးတွေ ဘယ်မှာထား
တယ်ဆိုတာ ပေါ်လာရင် တော်ပါ
ပြီ။ သူတို့ကို ထောင်ကျစေချင်တဲ့

သဘောတော့ မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ့လူတွေ
လွှတ်လိုက်မယ်။ ဘယ်လောက်ဝေး
သလဲ”

“နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်”

“ဆရာစံမင်း . . ဆရာနဲ့
တပည့်သုံးယောက် လိုက်သွားလိုက်
ပါ။ ပေါ်အောင်စစ်ခဲ့ပေါ့”

“စိတ်ချပါ ဝန်မင်း”

စံမင်းက ရဲဘော်သုံးယောက်
ကိုခေါ်ပြီး ကုန်းကြောင်း ခြေလျင်
ခရီးထွက်လာကြသည်။ ကြောင်ကတိုး
ရွာသို့ ရောက်သည်နှင့် စပါးတလင်း
ထဲမှ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ဖမ်း
သည်။ လှည်းတစ်စီးငှားပြီး လက်ပြန်
ကြိုးတုပ်၍ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်မှာ မြန်မာ
ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကုလား
ဖြစ်သည်။ ဗမာစကား အတော်
အတန်တတ်သည်။

လှည်းကိုမောင်းခိုင်းရင်း လှည်း
ပေါ်တွင်ပင် ဆရာစံမင်းက အမှုကို
စစ်သည်။ စစ်ရာတွင် ကုလားကို
စစ်သည်။ သူတို့ယံတိုင် ကုလား
စကားတတ်သောကြောင့် ကုလားလို
စကားပြော၍ စစ်သည်။

စံမင်းက မြန်မာနှင့်ကုလားကို
စ၍သွေးခွဲပြီ။ မျက်စိလည်အောင်
လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ . . ကုလား။ မင်း အိန္ဒိယ
ကရောက်လာတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါ

သေးတယ် ဆရာကြီး”

“ဒါတောင် မင်းက မြန်မာ
စကား တော်တော်တတ်နေပါလား”

“မြန်မာပြည်မှာနေရင် မြန်မာ
စကား တတ်မှပေါ့ ဆရာကြီး”

“မင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။
ငါနာမည် မြွေဟောက်လို့ ခေါ်တယ်
မှတ်ထားဦး”

“ဘဲလူးပါ ဆရာကြီး”

“မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ဦးဘ
ကွန်းရဲ့စပါးတွေကိုခိုးပြီး ဘယ်မှာ
သွားထားသလဲ”

“ကျွန်တော် မခိုးပါဘူး ဆရာ
ကြီး”

“ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့အတူတူစောင့်
တဲ့ မောင်လွန်းက ခိုးတာလား”

“သူလည်း မခိုးပါဘူး ဆရာ
ကြီး”

“မမိဘဲ ဒီစပါးတွေဘယ်ပျောက်
ကုန်သလဲ။ တင်းပေါင်းသုံးရာလောက်
တောင် လျော့နေတယ်ဆိုပါ လား”

“နေပူတော့ စပါးလျော့ပါတယ်
ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ခိုးတာ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟ . . ဦးဘကွန်းဆိုတဲ့သူက
တစ်သက်လုံး လယ်ပိုင်ရှင် လုပ်စား
လာတာ။ သူက စပါးအကြောင်း
ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပဲ။ မသေချာဘဲ
ဘယ်ပြောမလဲ။ သူက လူကြီးလူ
ကောင်းလည်း ဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ မခိုးတာ အမှန်
ပါဆရာကြီး။ သူက ကျွန်တော်တို့လို
စောင့်ခိုင်းပါတယ်။ စောင့်ခိုင်းတယ်။

စောင့်ခရရက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခိုး
စရာမလိုပါဘူး”

“မင်းတို့ မခိုးရင် တခြားသူတွေ
လာခိုးသလား”

“ဘယ်သူမှ မခိုးပါဘူး ဆရာ
ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတာပဲ။
ကျွန်တော်တို့လည်း မခိုးဘူး။ ဘယ်
သူမှလည်း လာမခိုးပါဘူး”

“မင်း သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်
မြင်ဖူးသလား”

“သနပ်ခါးသွေးတဲ့ ကျောက်
ပျဉ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မြင်ဖူးပါတယ် ဆရာကြီး”

“အေး . . သနပ်ခါးကျောက်
ပျဉ်ကို ပုလင်းထဲ ထည့်လို့ရမလား”

“မရပါဘူး ဆရာကြီး”

“အေး . . အဲဒီလိုပဲ မင်းပြော
တဲ့ စကားတွေဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ
ဖြစ်နေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။
ယုတ္တိမတန်ဘူး။ မြွေဟောက် စိတ်
ဆိုးလာအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“ကျွန်တော်တို့ မခိုးတာတော့
အမှန်ပါ ဆရာကြီး”

“အေးပေါ့ကွာ။ မင်းက အဲဒီလို
ငြင်းကွယ်နေရင် ငါကလည်း မပေါ်
ပေါ်အောင် စစ်ပြရမှာပေါ့။ ဘဲ . .
မင်းစကား ဝင်မပြောနဲ့။ ငါ မောင်
လွန်းကို စစ်မယ်။ မင်းဒီဘက်ကို
လှည့်နေ။ တစ်ခွန်းဝင်စွက်ရင် မင်း
သေပြီသာမှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ကုလားက မျက်နှာရိပ်မျက်နှာ

ကဲဖြင့် အချက်ပေးမည် စိုးသော
ကြောင့် စံမင်းက မောင်လွန်းနှင့်
ဘဲလူးကို ကျောချင်းကပ်ထားစေ
သည်။

“ကဲ မောင်လွန်း မင်းဘာငြင်း
ချင်သေးလဲ”

“ဘာလဲဆရာ”

“ဘဲလူးက ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး
စပါးတွေခိုးတာ မင်းတစ်ယောက်
တည်းတဲ့။ ကုလားလိုပြောလယ်”

“မ . . မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး။
ကျွန်တော်မခိုးပါဘူး”

“မင်းမခိုးရင် ဘဲလူးခိုးတယ်
လို့ ဆိုချင်တာလား”

“သူလည်း မခိုးပါဘူး ဆရာ
ကြီး”

“ဒါဆို ဘယ်သူခိုးသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မခိုးပါဘူး ဆရာ
ကြီး။ နေပူလို့ လျော့သွားတာပါ”

မောင်လွန်းကလည်း ဘဲလူး
နှင့်တစ်လေသံတည်းမင်ထွက်သည်။
ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မည်မျှပင် စစ်
သော်လည်း လုံးဝ ဝန်ခံခြင်းမရှိ။

စံမင်းကလည်း သူ့ကိုယ်သူ
လည်လှပြီဟူ၍ ထင်မှတ်နေသည်။
ဘဲလူးက သူ့ထက်လည်သည်။ မောင်
လွန်းနှင့် ကျောချင်းကပ်ထားသော်
လည်း ဘဲလူး၏ တံတောင်ဆစ်က
မောင်လွန်းကို နှစ်ချက်သုံးချက် ထိ
ပြီး သတိပေး အချက်ပေးပြီး ဖြစ်နေ
သည် မဟုတ်လား။

ထိုအထိမ်းအမှတ်၏ အဓိပ္ပာယ်
ကို မောင်လွန်းက နားလည်သည်။

ဘဲလူးကို ကုလားလိုပြောပြီး စစ်
ဆေးသော်လည်း ဝန်ခံချက် မပေး။
ယင်းကြောင့် မိမိကို အစ်အောက်
မေးမြန်းသော်လည်း ဝန်ခံစရာမလို။
ယင်းသို့ နားလည်ထားသည်။

နေကလည်း လွန်စွာပူသည်။
လယ်တွင်းတချို့သည် ခြောက်သွေ့
ခြောက်တပ်နေသည်။ ရိုးပြတ်တိုက်
လေးများသာ ငုတ်တုတ် ငုံးတိတိ ရှိ
နေကြသည်။ လှည်းလမ်းကြောင်း
တစ်လျှောက် လယ်တဲကလေးများ၊
စပါးပုံများ၊ ကောက်ရိုးပုံများသာ ကြုံ
ကြားကြုံကြား တွေ့ရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် စိမ်းစိမ်းစိုစို
အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း သစ်ပင်များ ဖုံး
လွှမ်းနေသော ရွာများကို လှမ်းမြင်ရ
သည်။ ပေါ်အောင်ကား စစ်ရပေမည်။
မပေါ်၍မဖြစ်။ မပေါ်လျှင် အထက်
လူ ကြီးရှေ့မှောက်တွင် ညံ့ရာကျပေ
တော့မည်။ မိမိ ရာဇဝင်ရိုင်းကာ
သမိုင်းသေတော့မည်။

သို့ရာတွင် ရိုက်နှက်၍ အကြမ်း
ဖက်ပြီးစစ်ရန်လည်း မဖြစ်။ ဒီနည်း
က ပညာမဲ့ဆန်လွန်းသည်။ သူ၏ရဲ
သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင်
အကြမ်းဖက်၍ ရိုက်နှက်၍ တစ်ခါ
မျှ စစ်ဆေးဖူးခဲ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။

သူကား အမှုတစ်ခုကိုစစ်လျှင်
ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်စိမ်း၊
ဉာဏ်ဝါတွေသုံး၍သာ စစ်ဆေးသည်။
သူစစ်သော အမှုတိုင်းသည်လည်း
အမှုမှန်အတိုင်း ပေါ်ခဲ့ရသည်သာ။
ယခုကား စံမင်းအခင်းတွေ

ပြီ။ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ပြီ။

မကြာမီ ရဲဝန်ရှိရာ ရွာကို ရောက်တော့မည်။ ရွာသို့ရောက်၍မှ အမှုမပေါ်လျှင်လည်း ညံ့ရာကျတော့မည်။ သိက္ခာကျတော့မည်။

ပြီးတော့ . . . သည်စပါးများကို မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးခိုးကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။ သူတို့စောင့်နေသော စပါးပုံကို ဘယ်သူလာခိုးမည်နည်း။

ဘွဲ့ရလျက်နှင့် လခစား ဝင်မလုပ်ဘဲ တစ်သက်လုံး လယ်ပိုင်ရှင်ဘဝနှင့် ချမ်းသာအောင်မြင်နေသူ ဦးဘကွန်းအနေဖြင့်လည်း မသေချာဘဲ တိုင်ကြားမည်မဟုတ်။ သူ့လုပ်ငန်းတွင် လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍လည်း မှားယွင်းစွာ တိုင်တန်းခြင်း မဖြစ်နိုင်။

သည်အမှုက သိမ်မွေ့သည်။ သူကြားဖူးသော အမှုတစ်ခုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။ ပညာပါသည်။

တစ်ခါက သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ရှိကြသည်။ လွန်စွာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည်။

သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်လုံးက မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း အား ပြိုင်တူ ချစ်ကြိုက်မိကြသည်။ တစ်ယောက်စွဲသွား၊ လက်ထပ်ယူသွားသည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကား မောင်ကျန်ရစ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သည်မှာ မောင်ကျန်ရစ်က မောင်ဖိုးစွဲကို လည်ဆည်ပြီး အမှုဆင်သည်။ မောင်ဖိုးစွဲသည် မိမိထံမှ

ငွေနှစ်ထောင် ချေးယူပါသည်။ ထို့ကြည်ရသူ သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ စာချုပ်မချုပ်၊ အတိုးမယူဘဲ ပေးလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သက်သေနှစ်ယောက်ကား ရှိပါသည်။ ထိုသက်သေများမှာ မောင်ကကြီးနှင့် မောင်ခကွေး ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့တိုင်သည်။ တရားသူကြီးက စစ်ဆေးသောအခါ၌လည်း မောင်ကကြီးနှင့် မောင်ခကွေးတို့က သက်သေအဖြစ် ဟုတ်မှန်ကြောင်း မိမိတို့ရှေ့မှောက်တွင်ပင် ချေးယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

မောင်ဖိုးစွဲ ဒုက္ခရောက်ပြီ။ လိမ်လည်မှု အပြစ်ခံရတော့သည်။

သည်မှာ မောင်ဖိုးစွဲ၏ ရှေ့နေက သင်ပေးသည့်အတိုင်း မောင်ဖိုးစွဲကျင့်သုံးလိုက်နာရတော့သည်။ ထိုကျင့်သုံးမှုကား . . .

ရှေးဦးစွာ မောင်ကျန်ရစ်ထံမှ ငွေနှစ်ထောင် ချေးယူခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံရခြင်းပင်။

သို့ရာတွင် ထိုချေးယူထားသောငွေကို အတိုးနှင့်တကွ ပြန်ဆပ်ပြီး ကြောင်း မောင်ဖိုးစွဲက လျှောက်ထားသည်။ သက်သေအဖြစ် သူ့လူနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မောင်ဂဇယ်နှင့် မောင်ယကြီးတို့ကို ပြသည်။ မောင်ဂဇယ်နှင့် မောင်ယကြီးတို့ကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြန်ဆပ်သည်ကို မြင်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

သည်မှာ မောင်ကျန်ရစ်ခံမျှ အမှုရှုံးရတော့သည်။ မောင်ဖိုးစွဲ၏

ရှေ့နေသည် ဝညာသားပါဝါဖြင့် မြှောင့်ကွယ်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးတို့အဖြစ်မှာ ဆိုခဲ့သော အဖြစ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်။ သူတို့သည် အတွင်းသူခိုးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ဝန်ခံခြင်းမရှိလျှင် အာသက်သေအထောက်အထားမျှ မရှိသောကြောင့် အရေးယူ၍ ရမည်မဟုတ်။

စံမင်း အကြံအိုက်လာသည်။ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလာသည်။

နေကလည်း ပူပြင်းလွန်း။ ရေက လည်ချောင်းခြောက်လောက်အောင် ငတ်ပါသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ရေပမာ။ သူ့ရေဘူးထဲမှရေလည်း ကုန်နေပြီ။

သူက တွေးရင်းတောရင်း ဘေးဘီဝန်းကျင်သို့ ကြည့်သည်။ လှည်းလမ်းနှင့်ကပ်လျက် ရေကန်ငယ်တစ်ကန်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ရေများ ခန်းခြောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရေကန်အလယ်တွင်သာ ရေအနည်းငယ်သည် အိုင်ကလေးတမျှ စုစုကွက်ကွက်ကလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ . . . လှည်းသမား လှည်းရပ်ဟေ့၊ ရေငတ်တယ်၊ ရေသောက်ကြမယ်”

လှည်းသမားက လှည်းကိုရပ်ပေးသည်။ စံမင်း လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ရေကန်ထဲသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရေဝင်သို့ရောက်

သွားသည်။

သည်မှာ စံမင်းက ရဲဘော်တွေနှင့် မောင်လွန်း၊ ဘဲလူးတို့ကို သတိရ၍ လှည်းဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . မင်းတို့လည်း လာသောက်ချင် သောက်ကြလေ။ ဟိုတရားခံတွေလည်း သောက်ချင်သောက်ကြပါစေ”

“ကျွန်တော်တို့ မသောက်ချင်ပါဘူး ဆရာကြီး”

မောင်လွန်းက လှမ်းပြောသည်။ ဘဲလူးက မလှုပ်။

ရဲနှစ်ယောက်သာ လှည်းပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။

သို့ရာတွင် ထူးခြားချက်တစ်ခုကို စံမင်း သတိထားမိ၊ မြင်တွေ့မိသည်။ မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူး နှို့မဲ့သွားကြသော မျက်နှာပေးကြီးများကို သတိထားမိလိုက်သည်။

သူက ရေကန်ဘက်သို့ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

သူတို့ယ်တိုင်လည်း မျက်နှာကြီး မဲ့သွားသည်။ ကြက်သေသေသွားသည်။

ရေကန်ထဲမှ ရေစုစုကလေးထဲတွင် မျော့တွေပါတကား။

လူတို့မြင်သည်နှင့် ဖျာချပ်ကြီးတစ်ချပ်ပမာ မည်းမည်းတုတ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြပါတကား။ အိမ်သာကျင်းထဲမှလောက်တွေ လုံးထွေးနေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါတကား။

ရုတ်ခြည်း ကြက်သီးမွေးညှင်း

တွေထလာသည်။ တစ်ဆက်တည်း ပင်လျှင် သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သန်းသွား၊ လွှမ်းသွားသည်။

အိုကေမှာ စိုပြည်ပြီး ကံတရားသည် သူ့ဘက်မှ ကူညီနေပါပြီ။

ရေသောက်ချင်စိတ် ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုအတွက်ကား အလင်းညာဏ် ရလိုက်ပါပြီ။

စောစောက ရေသောက်ရန် ခေါ်စဉ်က မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးတို့၏ မျက်နှာကြီးနှစ်ခု နှို့မဲ့သွားကြသည်မှာ ဤကန်ထဲတွင် မျော့တွေရှိကြောင်း သူတို့ သိထား မြင်ထား၍ ဖြစ်မည်။

သူတို့သည် သည်နယ်သည် ပယ်တွင် ရပ်ခံရွာခံများ ဖြစ်ကြသည်။ သည်ဝန်းကျင် သည်နေရာနှင့် ထိတွေ့နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သည်လိုအချိန်တွင် သည်ကန်၌ မျော့များရှိကြောင်း သိနေမည်။ ယင်းကြောင့် မျက်နှာကြီးနှစ်ခုစလုံး နှို့မဲ့သွားကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ဟာ ဆရာ မျော့တွေပါလား”

ရေစပ်သို့ ရောက်လာသော ရဲဘော်ကလေးများ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားသော အရိပ်အယောင်များ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေသည်။ မျော့တွေက ယောက်ယက်ခတ်ကာ ရွစ်ရွစ် ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်လား။ သွေးဆာနေကြသည် မဟုတ်လား။

“အေးကွ . . မျော့တွေ။ မင်းတို့ ဒီရေကို သောက်ခံလား”

“မသောက်ရဲဘူး ဆရာ။ ရေငတ်ပြီး သေချင်သေသွားပါစေ။ ဒီရေကိုတော့ မသောက်ရဲဘူး ခင်ဗျ။ မသတိဘူး”

“ဟဲ . . ဟဲ၊ ငါလည်း သောက်ချင်စိတ်ကုန်သွားပြီကွ။ ရေငတ်တဲ့စိတ်တောင် ပျောက်သွားပြီ”

“ဒါဆိုရင် သွားကြပါစို့ ဆရာကြီး”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်ဦးမလဲကွ”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ဆရာကြီး”

“လုပ်ရမှာပေါ့ကွ။ လုပ်စရာလုပ်ကွက်က ကြုံလာပြီ။ စံမင်း မြွေဟောက်စံမင်းပဲကွာ။ ဘာရမလဲ မြွေဟောက်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားစေရမယ်”

ရဲနှစ်ယောက် စံမင်းကို ငေး၍ ကြည့်နေကြသည်။ နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေကြသည်။

“ကဲ . . . တရားခံနှစ်ယောက်ကို လှည်းပေါ်ကဆွဲချပြီး ခေါ်ခဲ့။ လက်ပြန်ကြီးတုပ်ထားတာကိုမဖြုတ်နဲ့။ သူတို့ကို ရေတိုက်ရမယ်ကွ”

ရဲနှစ်ယောက် မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ကန်ရေစပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ . . . မင်းတို့ခိုးတာကို မဖော်ချင် နေကြဦးကွာ။ ဟေ့ . . . ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို ရေဝန်ထဲချလိုက်။ ရေငတ်နေလို့ ရေငတ်ပြေ

ရေသောက်ကြပါစေ”

ရဲနှစ်ယောက်က မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးကို ရေကန်ထဲသို့ ကန်ချလိုက်ကြသည်။ မောင်လွန်းရော ဘဲလူးပါ ရေကန်ထဲသို့ ထိုးကျသွားကြသည်။ ရေမှာ ပေါင်လယ်လောက်သာရှိ၍ မတ်တတ်ရပ်လျက်သားဖြစ်နေကြသည်။

မျော့တွေက တက်ပြီး ခြေသလုံးနှစ်ဖက်ရော၊ ပေါင်နှစ်ချောင်းရော မျော့များ ကပ်ကြပြီ။

“ကြောက်ပါပြီဗျာ ဆရာကြီး၊ ကြောက်ပါပြီခင်ဗျာ ဆရာကြီး”

“ဟေ့ . . . ရပ်နေ။ အဲဒီအတိုင်းရပ်နေ။ ခွေးသားတွေ မလှုပ်နဲ့။ လှုပ်ရင် ပစ်သတ်မယ်။ မြွေဟောက်ကို လာစမ်းရင် မြွေဟောက်က ပေါက်တတ်တယ်”

“ကြောက်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ပြောပါတော့မယ်ခင်ဗျာ”

“ပြော . . . အခုပြော။ မင်းတို့ခိုးတဲ့ စပါးတွေ ဘယ်မှာထားလဲ”

“မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထားပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ယောက်ျားအိမ်မှာပါခင်ဗျာ”

“ဘဲလူးခိုးတဲ့ စပါးတွေရော”

ဆရာစံမင်းက ကုလားလို မေးသည်။

“ရှိပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်လယ်ထဲမှာ မြှုပ်ထားပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါမယ် ဆရာကြီး”

မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးမှာ ရေ

ထဲတွင် ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲဖြစ်နေကြသည်။

အသည်းရော၊ အူရော ယားနေကြပြီ။ မျော့တွေက သူတို့၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို တွယ်ကပ် သွေးစုပ်နေကြပြီ မဟုတ်လား။

ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ပြီး စံမင်းက ဆိုသည်။

“မင်းတို့ပြောတာ အမှန်နော်။ နောက်ကျတော့ ငြင်းဦးမှာလား”

“မငြင်းတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ပြန်ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ”

သည်တော့မှ စံမင်းက မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးကို ကုန်းပေါ် ပြန်တက်စေသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် တွယ်ကပ်နေသော မျော့များကို ဘဲနက်အသွားဖြင့် ခြစ်ချကြရသည်။

မျော့တွေကား ကွာကျသွားကြပြီ။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေသလုံး၊ ပေါင်များတွင် သွေးများကား ခြင်းခြင်းနီရဲနေသည်။

လှည်းပေါ်သို့တင်၍ ခေါ်သွားသည်။ ထောက်ကြန့်ပင်ရွာသို့ရောက်ကြသည်။ မောင်လွန်းနှင့် ဘဲလူးကို ခရိုင်ဝန်ရှေ့သို့ ခေါ်သွားသည်။

တရားခံ နှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်မှ ထွက်နေကြသော သွေးများကို ကြည့်ပြီး ခရိုင်ရဲဝန်က စံမင်းကို မေးသည်။

“ခြေထောက်မှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား။ ဘာဖြစ်လာသလဲ နှစ်ယောက်လုံး”

“စစ်မရလို့ ခြေထောက်တွေကို

ဘဲနက်နဲ့ထိုးပြီး စစ်လာခဲ့တာပါ ဝန်မင်း။ သည်တော့ ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးကြပါဦး”

“ဟာ . . . တပည့်ရာ မင်း ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒီလိုစစ်တာ မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်”

သည်တော့မှာ စံမင်းက အပြုံးတစ်ချက်ကို ဖန်တီးလိုက်ပြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။ ခရိုင်ရဲဝန်ရော အခြားသူများပါ တသောသော ရယ်မောကြတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကုလားဘဲလူး၏ ပေါင်ကြားမှ မျော့တစ်ကောင် ကွာကျလာသည်။ သွေးဝ၍ ကွာကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။

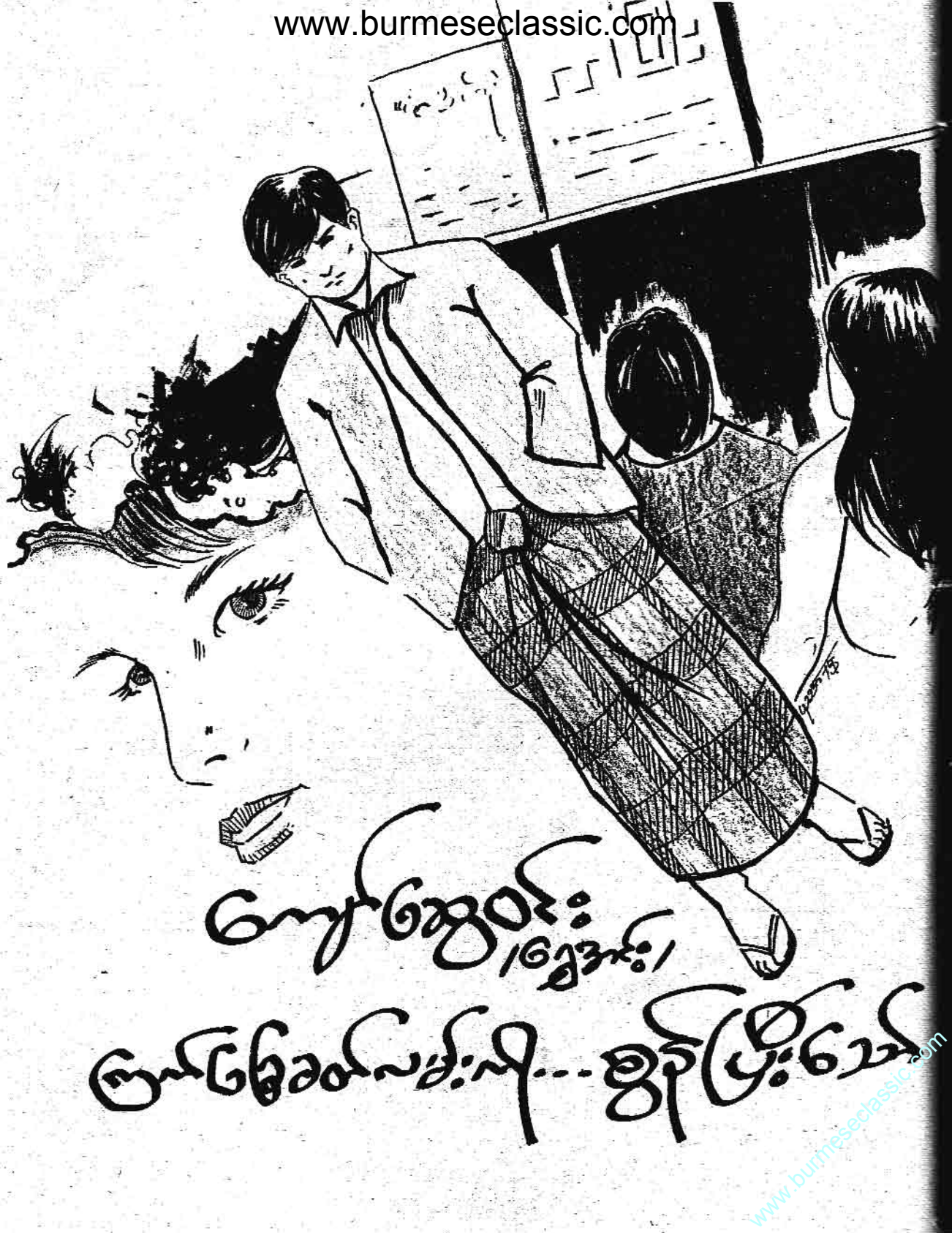
“ဟေ့ . . . မျော့ကြီးကွ။ မျော့ကြီး။ သူငယ်ချင်း ဘကွန်း၊ ဒါ မင်းအရက်မြည်းဖို့ ငါ့တပည့်က လက်ဆောင်လူလာတာ။ မြွေဟောက်ရဲ့ မျော့တစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေါ့ကွာ”

အားလုံး ပွဲကျသွားပြီး တဝါးဝါး ရယ်မောလိုက်သံကား မဆုံးတော့။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး အုန်းအုန်းကျက်ကျက် ဖြစ်သွားသည်။

မြွေဟောက်စံမင်း ဉာဏ်နှင့် ရှင်းလိုက်ရသော ပွဲပါပေ။ ဗီဇအားနည်းချက်ကို ခိပ်မိသိရှိကာ အသုံးချလိုက်ခြင်းပေတည်း။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ပြင်ဦးလွင်

ကျွန်းကျွန်း
/ ရွှေအင်း /

ကျွန်းကျွန်း... စွန့်ပြန်သွား

ကြက်ခြောက်လမ်းကို ခုန့်ပြီးသော်

ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)

(ယခင်လမှအဆက်)

ထို့ကြောင့် နေလွမ်းက စိမ့်စိမ့် အား လှမ်းကျော်ကြည့်ရင်း . . .

“စိမ့်စိမ့် စောစောက ကသွားတဲ့ ရွေးခေတ်နှစ်ပါးသွားပုံစံနဲ့ အခု ကသွားတဲ့ ခေတ်နှစ်ပါးသွားပုံစံကို ဘယ်ဟာပိုကြိုက်လဲ”

ဟု သွေးတိုးစမ်း မေးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ စိမ့်စိမ့်က . .

“ဟာ . . . အစ်ကိုကလည်း၊ ဒီပုံစံကိုပဲ ကြိုက်တာပေါ့ဗျ”

ဟု သွက်သွက်လက်လက် ပြန်ပြောလေသည်။ မြနန်းမူကတော့ တိုးညှင်းသောအသံဖြင့် . . .

“စောစောက ကသွားတဲ့ ရွေးခေတ်နှစ်ပါးသွားပုံစံလေးက တော်တော်ကောင်းတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ နေလွမ်းမှာ မြနန်းမူ၏ အကြိုက်နှင့် သူ့အကြိုက် တစ်ထပ်တည်းကျနေသောကြောင့် ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်နေမိလေသည်။

မကြာမီ နှစ်ပါးသွားတင်ဆက်ခူ အစီအစဉ်များ ပြီးဆုံးသွားပြီး နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ကို စပြုလေသည်။ ဇာတ်ထုပ်စသည်နှင့် ဖျာများ၌ လူပါးသွားလေသည်။ နေလွမ်းက ခူ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ကို တစ်ခါမျှ

ဇာတ်ပွဲတွင် မကြည့်ဖူးခဲ့သော်လည်း ယခုပြနေသည်မှာ ကက်ဆက်အသံချဲ့စက်များတွင် သူမကြာခဏကြားဖူးပြီးဖြစ်သော မြစိမ်းရှင်သိုက်သမိုင်းဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မြနန်းမူနှင့် အတူယှဉ်တွဲ ကြည့်နေရသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်မိသည်။

နှစ်ပါးသွားကိုသာ ကြိုက်တတ်ပြီး ဇာတ်ထုပ်ကို လုံးဝကြိုက်ဟန်မတူသော စိမ့်စိမ့်မှာ ဇာတ်ထုပ်စပြုကတည်းက တဝါးဝါးနှင့်သမ်းလိုက်၊ ခါးဆန့်ကာ ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းလျက် ဇက်ကြောများလျှော့လိုက်လုပ်နေသည်။ မြနန်းမူကတော့ ဇာတ်စင်ပေါ်က ပြကွက်များကိုသာ အာရုံနှစ်၍ ကြည့်ရှုနေလေသည်။ နွေနှောင်းရာသီ ဖြစ်သော်လည်း မနက်လင်းပိုင်းရောက်လာသည်ကြောင့် အအေးဓာတ်က ဝင်လာကာ ချမ်းအေးမှုကို အနည်းငယ်ခံစားလာရသည်။ ထိုကဲ့သို့ လေကလေးမြူးပြီး အေးလာချိန်တွင် မြနန်းမူတို့နှစ်ဦးက သူတို့ဝင်ရောက်ယူလာသော ခြုံတဘက်ကြီးများကို ကိုယ်စီခြုံလိုက်ကြသည်။

နေလွမ်းမှာ ပွဲကြည့်ဖို့လည်း

အစီအစဉ်မရှိခဲ့သည့်အပြင် ညဦးပိုင်းကတည်းက တိရစ္ဆာန်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုသာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ပြီး၊ ဂျာကင်အင်္ကျီ ဝင်မပါခဲ့သောကြောင့် ချမ်းလာသောအခါ လက်ကလေးပိုက်ပြီး စီးကရက်ကိုသာ အသွင်ရှိုက်ဖွာနေလေသည်။

“အစ်ကို . . . အေးနေရင် ဒီတဘက်ခြုံထားပါလား”

မြနန်းမူက သူ့ချမ်းနေသည်ကို ကြည့်ပြီး စာနာစိတ်ဖြစ်သွားပုံနှင့် သူမခြုံထားသောတဘက်ကို ပေးလေသည်။

“ဟာ . . . နေပါပေး ညီမရယ်။ အစ်ကိုက ရပါတယ်။ ညီမကတော့ မှာပေါ့”

“အို . . . ညီမကိုသာ အေးနေမယ်ပြောနေတယ်။ အစ်ကိုပဲ အေးအေးနေပြီမဟုတ်လား”

သူမက အတင်းပင်သူတစ်ယောက်ကို ထိုးပေးနေပြန်သည်။ နေလွမ်းက

“မလုပ်ပါနဲ့ညီမရယ် ညီမပဲခြုံထားပါ”

ဟု ပြောသောအခါ သူမက

“ငါဖြင့်ရင်လည်း ဒီဘက်တိုးလေ”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ

နေလွမ်းကလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် သူမဘက် တိုးပေးလိုက်လေသည်။ ဤတွင် သူမက သူမ၏ခြုံတဘက် ကြီးကို အစွန်းတစ်ဖက်မှကိုင်၍ ခြုံ လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်ကို နေလွမ်း ၏ပခုံးပေါ် ပတ်ခြုံပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှပင် သူမတိုးခိုင်းသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နေလွမ်းကသိသွားပြီး ခြိုးတိုးရှုန်းတန်းဖြင့် ရုတ်သလိုလိုကြီး ခံစားရကာ ရင်ဖျားလည်း တဒိန်း ဒိန်းခုန်နေတော့သည်။

ဒီအသက်အရွယ် ရောက်လာ သည်အထိ မိန်းကလေးများနှင့် နီးနီး ကပ်ကပ် မနေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် နေ လွမ်းမှာ ယခုတခုသို့ သူ့နှလုံးသား တွင် စိုးမိုးဝင်ရောက်လာသော မိန်း ကလေးတစ်ဦးနှင့် တဘက်တစ် ထည်တည်းကို နှစ်ယောက်အတူခြုံ ပြီး နီးကပ်စွာထိုင်နေရသောအခါ ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ် ဖြစ်မိသော် လည်း ရုတ်ခွဲစိတ်နှင့်အတူ စိတ်ဖျား လှုပ်ရှားနေမိသည်က အမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ သူမကတော့ ဘာမျှမထူးခြား သည့်အလား . . . အမြင်အာရုံရော၊ အကြား အာရုံကိုပါ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ပို့ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမနှင့် ပို၍နီးကပ်စွာ နေရမှ ပင် နေလွမ်းနှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင် လာသော သူမ၏ကိုယ်သင်းနံ့မှာ တကယ့်ကို ညမွှေးပန်းနံ့နှင့် တူနေ မှန်း နေလွမ်းသတိထားမိသည်။ ထို အချိန်တွင် သူ၏စိတ်က မြရောင် ခြယ်ထိပ်ထားဆိုသော အမျိုးသမီး

ကို သတိရကာ ကြက်သီးမွေးညင်း များ ထမိပြန်သည်။

စင်ပေါ်မှ ဇာတ်ထုပ်တင်ဆက် မှုမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဇာတ် ရှိန် မြင့်တက်လာနေလေသည်။

နေလွမ်းက ဇာတ်ထုပ်ထဲ အာ ရံပြန်သွင်းပြီး ကြည့်မိသောအခါ ချစ် ဇနီးဖြစ်သူ မမြစိမ်းကိုတွေ့ချင်၍ ကိုဖုန်းကြွယ်က သိုက်ဆရာကိုယုံစား ပြီး အားကိုးတကြီးခေါ်သွားချိန်တွင် သိုက်ဆရာက မမြစိမ်းတို့သိုက်နေ ရာကို သိရသည်နှင့် ကိုဖုန်းကြွယ် အား ရက်ရက်စက်စက် နှင်ထုတ်နေ သည့်အခန်းဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို ချစ်လွန်းသောစိတ်နှင့် တွေ့ချင်နေ သည့် စိတ်ကလွဲ၍ စဉ်းစားဆင်ခြင် တုံတရား နည်းပါးစွာ တစ်ဖက်သား ကို ယုံစားအားကိုးမိခြင်းကြောင့် သောကတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ကိုဖုန်းကြွယ်အဖြစ်က တကယ့်ကို သနားစရာ။ ခေါင်းဆောင်ဇာတ်မင်း သား၏ အသံက ပန်ကျာကြည်လင် လောက် မကောင်းသည့်တိုင် သူ့ငို ပေါက်နှင့် သူ့အသံက လိုက်ဖက်ပြီး နားထောင်သူကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆွဲ ဆောင်နိုင်သည့် ကရုဏာသံပါသော ကြောင့် နေလွမ်းပင် ရင်ထဲမှာခံစား လိုက်ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ည မွှေးပန်းရနံ့သည်ကား တကယ့်ကို သင်းသင်းယုံ့ယုံ့ နှာခေါင်းထဲစွဲဝင် လာသည်ကြောင့် သူက မြနန်းမှုကို ဝဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက သူလှည့် ကြည့်သူကိုပင် သတိမထားမိဘဲ ဇာတ်

စင်ပေါ်သို့ မျက်တောင်မခတ် ငေး ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်များက ပါး ပြင်နှစ်ဖက်ပေါ် စီးကျနေလေသည်။

“ညီမ”

သူက တီးတိုးခေါ်ကြည့်လိုက် သည်။ သူမက ပြန်မထူးပေ။ မကြား ရိုးလား။ မကြားချင်ယောင်ဆောင် နေသည်လား မသိ။ ထို့ကြောင့် သူ က ထပ်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ညီမ”

သူမက မထူး။ သည်တစ်ကြိမ် တွင် နေလွမ်းက လက်ကပါ သူမ လက်ချောင်းကလေးများကို လှမ်း ကိုင်ရင်း လှုပ်၍ခေါ်လိုက်သည်။

“ညီမ”

သူမက လုံးဝမထူး။ မျက်ရည် များက ပါးပြင်ပေါ် တလိမ့်လိမ့်ဆင်း လာလျက် အသက်ရှူသံမြန်နေ သည်။ ထို့အပြင် သူမ၏လက်ဖျား များ အေးစက်စေးကပ်လာသည် ထင်ရသောကြောင့် နေလွမ်းမှာ သူမ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဟု တွေးမိပြီး လန့် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်မှ အိပ်ငိုင်းနေသော စိမ့်စိမ့်အား . . .

“စိမ့်စိမ့် . . . စိမ့်စိမ့် လုပ်ပါ ဦး။ ဒီမှာ မြနန်းမှု ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ပင် စိမ့်စိမ့်မှာလည်း ငိုက်နေရာမှ လန့်နိုးသွားပုံနှင့် . . .

“ဟင်”

ဟုညည်းပြီး မြနန်းမှုကိုကြည့် သည်။ မြနန်းမှုအဖြစ်ကိုမြင်သည်နှင့်

သူမမှာ မျက်လုံးပြုံးမျက်ဆန်ပြုံးဖြစ်
သွားရင်း...

“ဟဲ့... နန်းနန်း... နန်းနန်း
သတိထားဦးလေဟယ်”

ဟုဆိုကာ မြနန်းမူ၏ပခုံးကို
တိုင်လှုပ်သည်။ ပြီးလျှင် လက်တစ်
ဖက်က မြနန်းမူ၏လည်ကုပ်ပေါ်မှ
အကြောများကိုနှိပ်ပေး၍ တစ်ဖက်
က ခြေသလုံးသားကို နှိပ်ပေးသည်။
နေလွမ်းမှာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရ
မှန်းမသိဘဲ ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ
သတိပြန်ဝင်လာကာ သူမ၏လက်
ချောင်းကလေးများကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်
နယ်ပေးပြီး လက်တစ်ဖက်က ပခုံး
ကြောများကို အနည်းငယ်အားစိုက်
ပြီး ကုတ်ညှစ်ပေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်
မှလည်း...

“ညီမ... ညီမ”

ဟု တွင်တွင်ခေါ်ကြည့်သည်။
သည်တော့မှပင် သူမမှာ...

“ဟင်”

ဟု အာမေခိုတ်ပြုရင်း မျက်
ရည်ပြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံက
မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်
ခတ်လှုပ်ရင်း နေလွမ်းကိုတစ်လှည့်
စိမ့်စိမ့်ကို တစ်လှည့်ကြည့်နေလေ
သည်။

“နန်းနန်း... သတိရပြီမဟုတ်
လား”

စိမ့်စိမ့်က သူမကို စိုးရိမ်သော
မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ရပါတယ်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ရင်း တိုး

တိုးဖြေသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်
လွှမ်းဆဲ မျက်လုံးများနှင့်ပင် နေလွမ်း
ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်
က နေလွမ်းရင်ထဲကို စူးနစ်သွားစေ
ပြီး ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်း
သည်ဟု နေလွမ်းထင်သည်။

“ညီမ... နေကောင်းပါတယ်
နော်”

နေလွမ်းကမေးပြီး သူမလက်
ချောင်းကလေးများကို ဖျစ်ညှစ်နှိပ်
နယ်ပေးသည်။ သူမက...

“နေကောင်းပါတယ်”

ဟုပြောပြီး ယုံယုံပြုံးပြသည်။

“စောစောက ညီမလက်ချောင်း
လေးတွေ အေးစက်ပြီး စေးကပ်လာ
တာ အခုမှပြန်နွေးလာတယ်”

နေလွမ်းက သူမ၏လက်က
လေးများကို ဆွဲခါပြီး လွှတ်ပေးလိုက်
သည်။ သည်တော့မှပင် သူမက
ပတ္တာအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါလေး
ကိုထုတ်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှ မခြောက်
သေးသော မျက်ရည်များနှင့် မျက်
ဝန်းတွင် စိုရွှဲနေဆဲမျက်ရည်တို့ကို
သုတ်လေသည်။

စိမ့်စိမ့်က နေလွမ်းကို မျက်ဖြူ
လှန်၍ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မက အိပ်ငိုက်နေတာ
အစ်ကိုပြောလို့ တော်သေးတာပေါ့။
သူက ဒီလိုပဲအစ်ကိုရဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ
တွေတွေ့လို့ သိပ်ပြီးခံစားသွားရရင်
သူ့နှလုံးက မခံနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

“သူ့ အရင်ကရော ဒီလိုဖြစ်ဖူး

လား”
“ဒီလိုပေါ့ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်
ကြေကွဲစရာတွေကြုံရင် ဖြစ်တတ်
တယ်”

စိမ့်စိမ့်က ထိုသို့ပြောလိုက်ချိန်
တွင် နေလွမ်း၏စိတ်ထဲ၌ မြနန်းမူ
တွင် နှလုံးရောဂါအခံများ ရှိနေ
သလားဟု တွေ့မိရင်း သနားစိတ်
များလည်း ပို၍ ယုံဖိတ်လာမိကာ
မြနန်းမူ၏မျက်နှာကလေးကို ကြင်
နာစွာငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမမှာ ယခုအခါ ပုံမှန်အနေ
အထားအတိုင်း ကြည်လင်လန်းဆန်း
နေကာ မူလကတည်းက လှပသော
မျက်နှာကလေးက အပြစ်ကင်းစင်
သော ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ချစ်
စရာတောင်းနေလေသည်။

“အစ်ကိုလည်း ညီမနဲ့ပတ်
သက်ပြီး အလုပ်ရွပ်သွားတယ်နော်”

သူမက နေလွမ်းကိုကြည့်ပြီး
အားနာဟန်နှင့်ပြောသည်။

“အလုပ်ရွပ်တာက အကြောင်း
မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်။ အစ်ကိုက
ညီမတစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေမိ
တာ”

နေလွမ်းက ထိုသို့ပြောသော
အခါ သူမက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ
နေလွမ်းကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြီး စိုက်
ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်က နေ
လွမ်း၏ရင်ကို လှုပ်ရှားစေပြီး သံ
ယောဇဉ်ပါသောအကြည့်ဟု နေလွမ်း
ထင်မိလေသည်။

ယခုအခါတွင် နေလွမ်းတို့

ဘေးပတ်လည်ရှိ ဖျာများ၌ ပွဲကြည့်သူများ တော်တော်ပါးသွားပြီး ရှိသည့်သူများကလည်း ပွဲကြည့်သူကြည့်၊ အိပ်ငိုက်သွက်မို့ မြန်မာမှု ထိုသို့ဖြစ်လိုက်သည်ကို ဘေးလူများက သတိမမူမိလိုက်ကြပေ။ စင်ပေါ်က ဇာတ်ထုပ်ကတော့ ဇာတ်ရွှန်တက်ဆဲ မင်းသားရော၊ မင်းသမီးရော ငိုကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲ . . သွားကြမှထင်တယ်” စိမ့်စိမ့်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီမ ဆက်ကြည့်ချင်သေးလား”

နေလွမ်းက မြန်မာမှုအားကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“တော်ပါပြီအစ်ကိုရယ်၊ ဆက်ကြည့်ရင်လည်း ညီမစိတ်က ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ ငိုမိဦးမှာပဲ”

မြန်မာမှုက ထိုသို့ပြန်ပြောသောအခါ စိမ့်စိမ့်ကလည်း . . .

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူက သိပ်ခံနိုင်ရည်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားကြမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး ပွဲခင်းထဲမှ ထပြန်လာတော့သည်။ မစန်းရီဆိုင်နား မရောက်မီတွင် နေလွမ်းနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာသော မြန်မာမှုက နေလွမ်းအား တွေ့ခနဲကြည့်ရင်း . . .

“ညီမတို့ မိုးလင်းရင်ပြန်မှာ၊ နောက်မှဆိုကြသေးတာပေါ့နော်” ဟုဆိုလေရာ နေလွမ်းရင်ထဲ

တွင် ဝမ်းနည်းသွားမိလေသည်။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ဂိုဏ်းသောအခါ သူမက . . .

“တကယ်လို့ . . . လမ်းကြိုရင် အစ်ကိုလာခဲ့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညီမဆီတို့တော့ တန်းမလာနဲ့။ စိမ့်စိမ့်ဆီကို အရင်ဝင်”

“ရတယ်၊ ကျွန်မဆီကို အရင်ဝင်၊ ကျွန်မဆီရောက်ရင် သူနဲ့တွေ့ရမှာပဲ”

စိမ့်စိမ့်ကပါ ဝင်ပြောတော့ နေလွမ်း ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးက အသက်မဲ့နေမည်ကို သူ့ဘာသာသိသည်။

မစန်းရီဆိုင်အထိ သူတို့ကိုပို့ပေးပြီးသောအခါ နေလွမ်းလည်း ကစားဝိုင်းတန်းသို့ဝင် မသွားဘဲ ရွာထဲမှ တည်းခိုအိမ်သို့ တန်းပြန်ခဲ့တော့သည်။

* * *

အခန်း(၁၇)

နေလွမ်း တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် မနက် ၄ နာရီကျော် နေပြီဖြစ်ပြီး ရောင်နီပင်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ဆရာဖြစ်သူ ဦးဖိုးထိန်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုမြင့်နှင့် ကိုလှသန်းတို့မှာ မအိပ်ကြသေးဘဲ ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းကာ စကားပြောနေကြဆဲပင် ရှိသေးသည်။ သူတို့အပြောအရ သူတို့အဖွဲ့လည်း ဝိုင်းသိမ်းပြီး ပြန်လာကြသည်မှာ

မကြာသေးဟုသိရသည်။ အခြေအနေကိုမေးကြည့်တော့ ဒီည အတော်လေးစားလိုက်ရသည်ဟု သိရသည်။

နေလွမ်းစိတ်ထဲတွင်တော့ ဘာကိုမှ သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် တစ်ညလုံး မြန်မာမှုတို့နှင့်အတူ ပွဲကြည့်ရင်း ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်များကိုသာ ပြန်မြင်ယောင်နေသည်။ ဒီမနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မြန်မာမှုတို့ကို သူတွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။ ဒီအတွက် ရင်ထဲမှာဟာပြီး ဝမ်းနည်းသလိုခံစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချရင်း အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး ကြိုက်မှိုက်အိပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

မျက်စိအကျင့်၊ ဝမ်းအချင့်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း အကျင့်ရနေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးက နံနက် ၆ နာရီခွဲသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲပွင့်လာပြီး အိပ်နေရာမှနိုးလာသည်။

ညက တစ်ညလုံး ပွဲကြည့်ထားသည့်ဒဏ်၊ လေစိမ်းတိုက်ခံရသည့် ဒဏ်နှင့် အိပ်ရေးပျက်ထားသည့် ဒဏ်တို့ကြောင့် ကိုယ်လက်များညောင်းညာကိုက်ခဲပြီး မျက်လုံးများက ကျိန်းထပ်နေသော်လည်း နေလွမ်းက ဆက်အိပ်မနေဘဲ ဖျတ်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဆရာ ကြွေဖိုးထိန်နှင့် ကိုမြင့်တို့အဖွဲ့မှ လူအချို့မှာလည်း အိပ်ရာမှနိုးနေကြပြီကို တွေ့ရသည်။

နေလွမ်းက အိပ်ရာများကို အမြန်ဆုံးသိမ်းလိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်

ရင်းနှင့် ရေပါ တစ်ပါတည်းချိုးပစ်
လိုက်သည်။ ရေချိုးလိုက်သဖြင့် လန်း
ဆန်းသွားသလိုရှိသော်လည်း အိပ်
ရေးယုတ်ကားသည့် ဇဏ်ကြောင့်
ကြောင်စိစိတော့ ဖြစ်နေသည်။ သူ
အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်တွင် ကိုမြင့်
နှင့် ကိုလှသန်းတို့လည်း အိပ်ရာမှနိုး
လာကြသည်။

ကိုမြင့်တို့ ရေသွားချိုးနေသည်
ကို စောင့်ရင်း ကြွေဖိုးထိန်က နေ
လွမ်းအား . . .

“မောင်နေရေ ပွဲက ဒီညတစ်
ညပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ပြောတယ်ကွ။
ကွင်းထဲရောက်လို့ အခြေအနေ နည်း
နည်းပါးပါး စုံစမ်းပြီးရင် ငါတို့လည်း
ပြန်ဆုတ်သင့် ဆုတ်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။
“ဘယ်လိုအခြေအနေကို ပြော
တာလဲ ဦးလေး”

နေလွမ်းက နားမရှင်းသဖြင့်
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပွဲအခြေအနေကို ပြောတာ
ကွ။ အခု ငါတို့တူဝရိုးနှစ်ယောက်
ဒီသိုလာလိုက်တာ စားပြီးသောက်
ပြီး၊ သုံးပြီးစွဲပြီး ငွေလေးသောင်း
ကျော်လောက်တော့ အိတ်ထဲထည့်
ပြီး ပြန်နိုင်ပြီလေ။ ဒီငွေနဲ့ ငါတို့တူ
ဝရိုးနှစ်ယောက် လာမယ့်တစ်ဖူးတွင်း
လုံး ထိုင်စားလို့ရပြီပဲကွာ။ ပြန်လို့ရပြီ
ပေါ့။ ပြီးတော့ ပွဲက ဒီတစ်ညပဲ ရှိ
တော့တယ်လို့ကြားတာလေ။ နောက်
တစ်ညများ ထပ်တိုးရင်တော့ ငါတို့
တစ်ညထပ်အိပ်ပြီး မောင်မြင့်တို့ကို

ဝိုင်းကုရင်း ခွင်လေးဘာလေး စောင့်
ကြည့်တာပေါ့။ နောက်တစ်ည ထပ်
မတိုးဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်ဆုတ်မယ်။
မောင်မြင့်တို့လည်း သိပ်ကစားမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး”

“ပွဲည ထပ်မတိုးတော့တာနဲ့
ကိုမြင့်တို့က ဘာကြောင့် သိပ်မကစား
တော့မှာလဲ”

“ဒါက ကစားသမားပါးဝတဲ့
လူတွေရဲ့ ထုံးစံပဲကွ။ ဒီပွဲဇယားမှာ
ပွဲမစခင်ကြားရက်တွေမှာ ကတည်း
က မောင်မြင့်တို့က နေ့တိုင်း စစ်စား
လာတာ။ အခု ပြီးခဲ့တဲ့ညကလည်း
သူတို့ တော်တော်လေး စားလိုက်ရ
တော့ သူတို့လက်ထဲမှာ တော်တော်
စုမီနေပြီ။ တကယ်လို့ဒီညဟာ နောက်
ဆုံးညဖြစ်ပြီး ပွဲဆက်ကလည်း မရှိ
တော့ချိန်မှာ သူတို့က မိုက်မိုက်ကန်း
ကန်း ဇယားဖွင့်ကစားလို့ မတော်
တဆ ကြွေစောင်းပြီး လျော်လိုက်ပြီ
ဆိုရင် အဲဒီငွေကို ဘယ်မှာဆက်
ကစားပြီး ပြန်ရှာမှာလဲ။ ဒါကြောင့်
အတော်အသင့်စားထားတဲ့ ဒိုင်တွေ
က ပွဲနောက်ဆုံးညတွေမှာ စရိတ်ရ
ရုံလောက်ပဲ ထိန်းကစားကြတယ်ကွ။
အရင်းပြန်မရသေးဘဲ နိမ့်နေတဲ့ဒိုင်
တွေကသာ အရင်းပြန်ရလိုရငြား
တွန်းကစားတတ်ကြတာ။ ဒါဟာ
ကစားသမားတွေရဲ့ အထာပဲ”

အခုမှပင် နေလွမ်းမှာသဘော
ပေါက်နားလည်သွားပြီး၊ ကစား
သမားလုပ်စားသူတို့၏ ဉာဏ်ပြေးရ
ပုံနှင့် အမြော်အမြင်ရှိပြီး အကင်း

အညာလည်း ပါးရန်လိုအပ်ပုံတို့ကို
သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

ကိုမြင့်တို့ ရေချိုးရာမှ ပြန်လာ
ပြီး အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ကြပြီး
သောအခါ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကွင်းထဲ
သို့ထွက်ခဲ့ကြပြီး ထုံးစံအတိုင်း နံနက်
အစောစာစားရန် မစန်းရီဆိုင်ဘက်
သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့
လျှောက်သွားခိုက်မှာပင် နေလွမ်းက
ပြန်ကြားရေးမဏ္ဍပ် နောက်နားဆီမှ
အချုပ်ခန်းဆီသို့ အမှတ်မထင် လွမ်း
ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ အချုပ်ခန်း
ထဲတွင် မည်သူမျှမရှိတော့။ ရုတ်
တရက် ညကအဖြစ်အပျက်များကို
ပြန်သတိရမိသည်။ ပြန်စဉ်းစားလျှင်
ညက ဆွဲကြိုးဖြတ်ပြေးသော ခါးပိုက်
နှိုက်ကြောင့်ပင် သူနှင့် မြန်မိုးတို့
တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။
ယခုတော့လည်း ထိုရင်းနှီးခင်မင်မှု
များတပင် လွမ်းစရာ၊ ဆွေးစရာ ဖြစ်
နေရပြန်လေသည်။

မစန်းရီဆိုင်သို့ ရောက်သော
အခါ မစန်းရီဆိုင်မတွေ့ရ။ ကျန်လူ
များကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ကြွေ
ဖိုးထိန်နှင့် ကျန်လူများအားလုံး
ထမင်းကြော် မှာစားကြသော်လည်း
နေလွမ်းမှာ စားချင်စိတ်မရှိသော
ကြောင့် ကော်ဖီခါးခါး တစ်ခွက်သာ
မှာသောက်နေလိုက်သည်။

“ဟိတ်ကောင် ဖိုးခွား၊ မင်း
အန်တီစန်းရီ မတွေ့ပါလားကွ”

နေလွမ်းက ကော်ဖီပန်းကန်
လာချပေးသော ဖိုးခွားကို မေးလိုက်

ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဒေါ်ကြီး ဇေယျဝတီက သူ့တူမတွေပြန်ပို့ရင်း ဖြူကို ဈေးသွားဝယ်တယ်ဗျ”

ဖိုးခွားလေးကပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ နေ့လွမ်းရင်ထဲ ပြောမပြတ်တတ်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်က နေရာ ယူထားလေသည်။ ဪ... သူတို့ တကယ်ပြန်သွားကြပြီ ကိုးဟု စိတ်ထဲမှ ပြောရင်း သူလည်း ငါ့လိုပဲ သတိရနေမှာလားဟု တွေးမိ ပြန်လေသည်။

အားလုံး စားသောက်ပြီးသော အခါ ကြွေးဖိုးထိန်နှင့် ကိုမြင့်တို့အဖွဲ့က ထုံးစံအတိုင်း ကစားဝိုင်းတန်းသို့ ထွက်သွားကြသည်။

နေ့လွမ်းက ကြွေးဖိုးထိန်အား “ဦးလေး... ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏထိုင်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်ပြီး တော့မှ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟုပြောပြီး ဒူးယားစီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနှိုက်ရင်း နေခဲ့သည်။

နွေနှောင်းရာသီ ဖြစ်သောကြောင့် နံနက် ၈ နာရီကျော်ရံနှင့်ပင် နေပူရှိန်ကပြင်းလာသည်။ တောင်ပြန်လေက တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်မွေ့ပြန်သောအခါ ဖုန်များက တလုံးလုံး၊ သူက အားရပါးရ ဖွာနှိုက်ယူထားသော စီးကရက်မီးခိုးအေးများကို တစ်တန်းလိုက် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ပွဲခင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ရှေးဦးစွာ သူ၏မျက်ဝန်းထဲ ပေါ်လာသည်က တောင်လေအဝှေ့တွင် တလွင့်လွင့် ရွှေမျောပြေးလွှားနေသော စက္ကူစများ၊ ပလတ်စတစ်အိတ်ခွံများ၊ ဆီးထုပ်ခွံ၊ နေကြာစေ့အိတ်ခွံများ၊ ပြီးတော့ လယ်ကန်သင်းခုံနှင့် ပုစွန်ကျစ်စာခဲများ၊ ဇာတ်ခုံရှေ့ ပွဲခင်းပြင်ရှိ နေရာတကျမဟုတ်တော့သော အခင်းများ၊ ဂုန်နီအိတ်များနှင့် မြေဩဇာအိတ်ခွံများ၊ တာလပတ်မိုးကာစများ၊ လေလှန်ထားသော လိပ်ခေါက်နေသည့်ဖျာများ၊ သည့်နောက်တွင် ညက မီးရောင်အောက်တွင် အရောင်တမိတ်မိတ်တောက်နေသော်လည်း လက်ရှိတွင် ရွှေရောင်များ ကွက်တိ ကွက်ကျားသာကျန်ပြီး ခပ်ညစ်ညစ်ဖြစ်နေသည့် မှန်စိရွှေချဆိုင်းဝိုင်းများ၊ ဗုံများနှင့် သေတ္တာကြီးများ၊ ဆွဲကြိုး တိုးလိုးတွဲလောင်းနှင့် လေတလွင့်လွင့် ဖြစ်နေသော ဟောင်းနွမ်းနေသည့် ကားလိပ်များ၊ ဇာတ်ခုံအမိုးဆီမှ လေတစ်ဝက်တစ်ပျက် လှန်ထားသော သက်ငယ်ပျစ်များ၊ တချို့တစ်ဝက်စုတ်ပြဲနေပြီဖြစ်လေသော ဇာတ်သဘင်အမည်ဆိုင်းဘုတ်ပြား စသည်တို့က နေရောင်ကျဲကျဲအောက်တွင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ။

ညက မီးရောင်စုံ မိတ်ကပ်ခြယ်၍ အလှအပများနှင့် ပျိုမျစ်ခဲ့လေသော ပွဲခင်းကြီးမှာ ယခုအခါတွင် အိုမင်းရွတ်တွဲပြီး မြင်ရသူကိုပင် ကြေကွဲပူလောင်စေပါလားဟု တွေး

ရင်း ပြီးခဲ့သည့်ညက ကြုံဆုံခဲ့ရသော မြနန်းမူ၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ယခုတော့ လှပသည့် သူ၏ ညကလေးသည် အိပ်မက်လို ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး သူ၏နှလုံးသားသည်လည်း ပွဲပြီးမိုးလင်း၌ မြင်တွေ့နေရသော ခြောက်သွေ့သည့် ပွဲခင်းပြင်ကြီးကဲ့သို့ ပူလောင်ခြောက်သွေ့ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

သူက စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနှိုက်လိုက်ရင်း ဟိုမှာဘက်ဆီမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဈေးဆိုင်တန်းများဆီ အကြည့်ရောက်သည်။ ညက ပရိသတ်များဖြင့် မီးရောင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေခဲ့သော ဆိုင်များမှာ ယခုအခါ နေပူကျဲကျဲအောက်တွင် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့၊ တချို့ဆိုင်များက ယင်းလိပ်လိုက်ကာများ ရှေ့ကချပ်တထားပြီး အိပ်ကောင်းနေဆဲ။ အချို့ဆိုင်များ နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ မီးခိုးတအူအူတန်းပြီး ချက်ပြုတ်နေသော်လည်း ဆိုင်ထဲမှလူများက တန်းလျားစားပွဲ များ ပေါ်တို့ ပေါ်တို့ ပတ်လက်တစ်မျိုး၊ မှောက်ခုံတစ်သွယ် အိပ်မောကျသူတွေက ကျလျက်။ အားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်တော့ ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ည မှောင်ရီသန်းလာသည်နှင့် ဤပွဲခင်းကြီးသည်ပင် ရေမိုးချိုး၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး သနပ်ခါးမိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်ထားသည့်

အပျိုမလေးတစ်ယောက်လို လှလှ
ဝဝကြွကြွရွှေလေး ပြန်လည်အသက်
ဝင်လှုပ်ရှားလာပေးဦးတော့မည်။ သို့
ရာတွင် ဤပွဲက မည်မျှလှပသည်
ဖြစ်စေ နေလွမ်းအတွက်တော့ အလင်း
ပျောက်နေသည့် ပွဲခင်းဉာဏ်ဖြစ်နေ
ပေတော့မည်။

နေလွမ်းမှာ မြင်တွေ့နေရ
သော စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကို
ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ကစားဝိုင်း
တန်းဆီသို့ လေးလံသောခြေလှမ်း
ချားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကစားဝိုင်းခုံများမှာလည်း ပွဲည
တို မိုးလင်းအောင် လှုပ်ရှားကျော်
ခြတ်ထားခဲ့ပြီမို့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကစား
မည့်သူရွားပါးနေသေးရာ တစ်ဝိုင်းစ
နှစ်ဝိုင်းစလောက်သာ ငွေခပ်ပါးပါး
နှင့် စိတ်ချည်ချည် ဖွင့်ပေးနေကြ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုမြင့်တို့မှာတော့ ငွေကျပါး
ပါး လူရွားရွားဖြစ်နေသေးသည်မို့
ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်
ထားပြီး ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် စကား
ပြောရင်းစောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

နေလွမ်းရောက်သွားပြီး မကြာ
မီအချိန်မှာပင် ကစားဝိုင်းကန်ထဲရှိက်
လုပ်သူများ အောင်လံကြေးကောက်
ရန် ရောက်ရှိလာကြရာ ကိုမြင့်နှင့်
တိုလှသန်းတို့က ပွဲနောက်တစ်ည
အစီအစဉ်ရှိမရှိ မေးမြန်းကြလေ
သည်။ ကန်ထဲရှိက်များ၏ အဆိုအရ
ပွဲဖြစ်မြောက်ရေး ဆပ်ကော်မတီက
တတိယညအဖြစ် ပွဲတစ်ညထပ်တိုး

ရန် စီစဉ်ပြီး ဇာတ်ပွဲနှင့် ညှိနှိုင်းသော်
လည်း မဖြစ်တော့ကြောင်း။ ဇာတ်ပွဲ
ကို မူလက နှစ်ညတည်းသာ ငှားရမ်း
ထားခဲ့သောကြောင့် ဇာတ်ပွဲမှာ
နောက်ညတွင် တခြားပွဲကူး ရှိနေ
ကြောင်း သိရ လေသည်။ ထို့ကြောင့်
ယခုလာမည့် တစ်ညမှာ နောက်ဆုံး
ညပင် ဖြစ်ကြောင်း သေသေချာချာ
သိလိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်
ကြွဖိုးထိန်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးမှာ
မူလအစီအစဉ်အတိုင်း တောင်ငူသို့
ပြန်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ရွာထဲ
မှ တည်းခိုခန်းအိမ်သို့ပြန်ကာ ခရီး
ဆောင် အဝတ်အစားအိတ်များကို
သိမ်းဆည်း၍ အိမ်ရှင်ကိုနှုတ်ဆက်
ပြီး ပွဲခင်းထဲသို့ပြန်လာသည်။ အချိန်
မှာ မနက် ၁၀ နာရီထိုးလုနေပြီမို့ နေ
မြင့်နေပြီဖြစ်ရာ ဖြူးသို့ မည်သည့်
အစီအစဉ်ဖြင့်သွားရမည်ပင် မသိ
ဘဲဖြစ်နေရာ ကိုမြင့်က နွားလှည်း
တစ်စီးလောက်ငှားသွားရန် အကြံပြု
လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘုန်း
ကြီးပျံသို့ ရန်ကုန်မှလာသော ဧည့်
သည်များ ငှားရမ်းလာသည့် မြင်း
လှည်းတစ်စီးရောက်လာရာ တံခွန်
တိုင်အထိပြန်မည့် ထိုမြင်းလှည်းကို
ပင် ဖြူးအထိလိုက်ပို့ရန် အော်ခါငှား
ပြီး သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ပြန်ခဲ့
ကြလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဖြူးမြို့သို့ရောက်
သောအခါ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲနေပြီမို့
နေ့လယ်စာထမင်းကို ခုံးကျော်နှင့်

ပဲခူးလမ်းထောင့်ရှိ ဟုတ်ကျီချန်း
ထမင်းဆိုင်တွင် စားလိုက်ကြသည်။
ထို့နောက် နာရီဝက်ခြား တစ်စီးထွက်
နေသော ဖြူး-တောင်ငူလမ်းကားဖြင့်
တောင်ငူသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

ဖြူးမြို့မှထွက်လာပြီး ဇေယျဝ
တိမြို့သို့ ရောက်သောအခါ နေလွမ်း
၏စိတ်ထဲတွင် မြနန်းမှုအား အထူး
သတိရနေမိတော့သည်။ ယခုအချိန်
ဆိုလျှင် မြနန်းမှုတစ်ယောက် သူမ
၏နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ရေး
ပျက် ခဏ္ဍိန်းလာသည့်အကဲဖြင့် အနား
ယူ အိပ်မောကျနေပေတော့မည်။
သူ့မှာသာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
စက်အနားယူချိန်မရသေးဘဲ ခရီး
ဆက်ရင်း သူမကို သတိရလွန်းဆွတ်
သောစိတ်ဖြင့် ကြောင်တောင်တောင်
ငေါင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။

ဇေယျဝတိကားဂိတ်တွင် ကား
ရပ်နားနေစဉ် နေလွမ်းမှာ ကွမ်းယာ
ဆင်းဝယ်ရင်း ကွမ်းယာဆိုင်မှ ကုလား
လေးအား အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်
ဘယ်မှာရှိကြောင်းနှင့် အနောက်ပိုင်း
လမ်း မည်သည့်နေရာတွင်ရှိကြောင်း
စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်လေသည်။

(ဆက်ရန်)

ကျော်သွဝင်း(ရွှေအင်း)

မင်းသိန်းသိန်း

သံသရာ

ခံဝံ့မှ ဗိုက်

(ယခင်လမှအဆက်)

■ ကျော်ပြသန်း

(ခုနစ်)

သားဦးယောက်ျားကလေး။

မူနေအောင်လှသည် မခင်ချောနှင့် ဖြူဖြူသန့်သန့်၊ ခန့်ချောချောကိုသင်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှ ဖွားသန့်စင်လာသည့် ရင်သွေးငယ်မှာ နုနုဖွေးဖွေး ချစ်စရာလေး။

ဆံပင်က နီထွေးထွေး မြန်မာရုပ်သွင်သို့ မနွယ်။ ဘိုကပြားကလေးများသို့နွယ်။ ရုပ်သွင်လက္ခဏာက တစ်မူထူးခြားသည်မို့ ဘိုလေး၊ ဘိုလေးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ရာမှ ဘိုလေး (ခေါ်) မောင်ဘိုဟူ၍ အမည်တွင်ခဲ့သည်။ နေ့သင့်နံသင့်ပေးသည့် နာမည်မှာ ပျောက်နေသည်။

နေ့သင့်နံသင့် မှည့်ခေါ်သည့် နာမည်မှာ ထွန်းတင်။

သို့စေကာမူ ထွန်းတင်နာမည်မှာ အခေါ်မတွင်။ မောင်ဘိုအမည်သာ အခေါ်တွင်ခဲ့သည်။ ကြီးတော့ အခေါ်တွင်လာသည့်အမည်မှာ ကောက်ထွန်း။ ထွန်းတင်က စနေသား။ နေတက်ရေတက်ချိန် မွေးဖွားခဲ့ရာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရှေးရိုးဥပါဒ်အစွဲကြောင့် သားဦးရတနာရသော်လည်း မိဘမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။ စိုးရိမ်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

‘သားဦးစနေ မီးလိုမွှေ’ဟူသော စကားကြောင့် မခင်ချောကို မွေးဖွား

ပေးသည့် အမေသုန်ကို ဆန်တစ်ပြည်၊ ငွေတစ်မတ်နှင့် ရောင်းရသည်။ မီးထွက်သည်နှင့် မခင်ချော အိမ်ပြောင်းရွှေ့ပြီး အိပ်ရသည်။

ဒါတင်မက ...။

စနေသားအတွက် လူကြီးသူမတွေပြောသမျှ အကုန်လုပ်ရသည်။ အဲဒီလောက်လုပ်တာတောင် ပြောစရာအဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်။ ခိုက်သည်ဟူသော အစွဲအလမ်းကြောင့်လား မသိ။ ဘိုလေးကိုမွေးပြီးနောက် စီးပွားရေးအဆင်မပြေခဲ့။ ကိုသင်းမောင်ကျန်းမာရေးလည်း ချို့တဲ့လာသည်။ ဘိုလေးနှင့် နှစ်နှစ်ခြားပြီး မွေးသည်မှာ သမီးကလေး။

အမေရော၊ အဖေရော ဖြူပါလျက် သူ့ကျတော့ ညိုသည်။ ညိုတာမှ အမည်းဘက်သို့ အလေးသာအောင် ညိုသည်။ အမေတူသမီးဆိုတော့ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကိုသင်းမောင်က မိသားစုသံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသည့်အလျောက် ရက်ကန်းလုပ်ငန်း အဆင်မပြေသော အခါ ကျပ်ပြင်ကိုပြန်ပြီး သူကျွမ်းကျင်သော ကျောက်လုပ်ငန်းကို ပြန်လုပ်ခဲ့ပြန်သည်။

စီးပွားရေးပြန်ပြီး အဆင်ပြေလာ

ပေမယ့် ကျန်းမာရေးက အဆင်မပြေ။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သန့်သန့်စင်စင်ရှိသည့် သူ၏အသားရေမှာ ညိုညစ်မွဲချောက်လာသည်။ ဝဝဖြိုးဖြိုး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှ အသားဆိုင်များမှာ လျော့ပါးလာသည်။

လုပ်အားနှင့်မမျှအောင် အမောလွန်လာသည်။ ချောင်းဆိုသည်မှာ အဆမတန်။ သို့တစေ ဆေးရုံကိုမပြ။ ဆရာဝန်နှင့်မကုဘဲ မြန်မာဆရာဖြင့်သာ ကုခဲ့သည်။ သက်သာသလိုရှိလိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နှင့် ရောဂါလုံးချာလိုက်နေသည်။

အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့ ရောဂါကျွမ်းနေပြီ။

သွားရင်းလာရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တပ်နိပ်နိပ်တလိပ်လိပ် နေခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော်၊ ခုနစ်နှစ်နီးပါး ဘာရောဂါမှန်းမသိ။ မြန်မာဆရာကတော့ မြစ်ချောက်နာဟု ပြောသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် နောက်ဆုံးတော့ လက်လျော့လိုက်ရသည်။ ကိုသင်းမောင် သူတို့သားအမိကို မျက်ကွယ်ပြုသွားတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ...

မောင်ဘိုက လေးတန်း၊ မိသီက နှစ်တန်း။

သားသမီးနှစ်ယောက်ကို လူလားမမြောက်သေးသည့် အရွယ်တွင် မုဆိုးမဘဝရောက်ခဲ့ရသည့် မခင်ချောလက်ထဲမှာ ထုပ်ထုပ်ထည်ထည်မကျန်ခဲ့။ ရှိသမျှငွေကြေးနှင့် ရွှေတိုရွှေစများကို ကိုသင်းမောင်အိပ်ရာထဲလဲနေစဉ်က ဆေးဖိုးရောစားဖို့ပါ သုံးခဲ့ရသည်။ မှီခိုတွယ်ကပ်ရမည့် ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာလည်း ရရစားစားသမားတွေ။ ဟုတ္တိပတ္တိပြည့်စုံသူ မရှိ။

လူချစ်လူခင်များသည့် မောင်ဘိုကို မွေးစားချင်သူတွေ ရှိခဲ့သော်လည်း မခင်ချောက သားသမီးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ခွဲထုတ်မပေးနိုင်။ သားနှင့်သမီးကို ရင်အုပ်မကွာ ထိန်းပြီး ရုန်းကန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မိန်းမသားတို့၏ အားမာန်နှင့် သတ္တိ ဘယ်လောက်ကြီးမားသည်ကို မုဆိုးမဘဝတွင် ထင်ရှားသိသာသည်။ သားသမီးများ၏တာဝန်ကို ဖခင်များထက် ပိုယူနိုင်သည်။ ဖခင်များထက် ပို၍ အနစ်နာခံနိုင်အားရှိသည်။

သူတို့ရွာတွင် ဘုန်းတော်ကြီး မူလတန်းကျောင်းပဲရှိသည်။

မောင်ဘို လေးတန်းအောင်ရင် ဝမ်းတွင်းကိုပို၍ ပညာသင်စေရမည် ဖြစ်ရာ မြို့ခံလူရှိရမည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်ရမည်။ မခင်ချောလို မုဆိုးမတစ်ယောက်အနေနှင့် မစဉ်းစားနိုင်ရာ သောအကြောင်း ဖြစ်စေကာမူ သားလေးတန်းအောင်ရင် မြို့ကျောင်းပို့မည်ဟု အားခဲထားခဲ့သည်။ အားမာန်အပြည့် မောင်းတင်ထားသည်။

သို့ပေမယ့် ...

မောင်ဘို လေးတန်းမအောင်။

နောက်တစ်နှစ်လည်း စာမေးပွဲကျသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျောင်းမနေချင်ပါဘူးဟု ဆိုလာသည်ကို ဘယ်လိုမှပြောမရသည့်အဆုံး သူ့သဘောကျသလိုနေပါစေဟု ခွင့်ပြုထားလိုက်ရသည်။ ဖတဆိုသားအပေါ် အလိုလိုက်တာလည်း ပါသည်။

တကယ်တော့

မုဆိုးမရှာစာမှာ ခါးလှဖို့ထားလို့ ဝမ်းဝဇ္ဇာကိုပင် အနိုင်နိုင်။ သားက လေးတန်းအောင်ပြီး မြို့ကျောင်းသွားနေချင်ပါသည်ဆိုရင်သာ အခက်။ သားကို ကျောင်းမထားနိုင်ရင် ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမည်။ ခုဟာကမူ ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ဆိုရမလို။

ဆယ့်လေးနှစ်သားမှာ မောင်ဘိုမယ်ဒလင်စကိုသ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်မဝယ်နိုင်တော့ သူ့အဖေ၏မိတ်ဆွေ ဦးစိန်လှ၏သားကိုင်သည် မယ်ဒလင်ကိုမျှဝေပြီး တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင် လုပ်ရသည်ပါ။

ဆွေမျိုးတွေက ဘယ်လိုပဲဝိုင်းပြောကြပေမယ့် မခင်ချောက သားဖြစ်သူကို မခိုင်းရက် မစေရက်။ သူပျော်သလိုနေပါစေဟု သဘောတူခွင့်လွှတ်ထားလိုက်သည်။

မောင်ဘိုက အဖေမျိုးနွယ်ဘက်သို့ ပါသမို့လားမသိ။ ဂီတနှင့်ထုံမွေပြီး အဆို၊ အတီးဘက်မှာ ထူးထူးချွန်ချွန် ရှိခဲ့သည်။

ဦးစိန်လှကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် သားကို မယ်ဒလင်ရော၊ ပတ္တလားပါ သင်ပေးသည်။ မောင်ဘိုက ဆရာထက်တောင် လက်စောင်းထက်သေးဟု ဆိုရမလို အရမြန်သလို ထူးချွန်သည်။

ဂီတဆိုတာကလည်း ပါရမီပါမူ

နို့မဟုတ်ရင် ဝိုးသာကုန် မောင်ပုံစောင်းမတတ်ဆိုတာလို ဖြစ်တတ်တာမျိုး။ ပါရမီပါမှ ထူးချွန်သည်။ ပါရမီမပါသူတွေကျတော့ တီးတတ်ရုံအဆင့်ကနေ ရှေ့ကိုတိုးမတက်။ အနုပညာမှန်သမျှ ပါရမီအခံရှိမှ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သည်။

မောင်ဘိုက ဆရာကောင်းမတွေ့ပေမယ့် ပါရမီအခံပါလာသမို့ ဖြစ်ထွန်းသည်။ မယ်ဒလင်ထက် ပတ္တလားတီး ပိုကောင်းသည်။ နားထောင်ဖူးသူတွေက အဖေ့လက်ကျလက်နမိသည်ဟု ပြောကြ၊ ချီးမွမ်းကြသည်။

ထိုကမှ ပတ္တလားဆရာတောက်ကြီး၏သား ဆရာမြထံမှာ ပတ္တလားအတီးပညာကို ဆက်လက်ဆည်းပူးခွင့်ရခဲ့သည်။ အနုတော လူချောသို့ နယ် လက်မထောင်နိုင်သည့် အဆင့်လောက် ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။

မောင်ဘိုလက်သံကို ချီးမွမ်းသံကြားလေ အမေ့ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်ရလေ။ မောင်ဘိုကိုချီးမွမ်းတိုင်း ကိုသင်းမောင်နာမည်ပါလာစမြဲဆိုတော့လည်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသပေါ့။

ရပ်ရပ်က သန့်သန့်ချောချောမို့ ဂီတနှင့်နွယ်လာသောအခါ စန်းပွင့်လာသည်။ အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆုံလာသည်။ တလွဲဆံပင်ကောင်းဟု ဆိုရမလားမသိ။ အမေကလည်း ဒါကို ဂုဏ်ယူနေသည်။

မောင်ဘိုက အိမ်မကပ်။ ရွာမှာပင် အနေနည်းလာသည်။ မခင်ချောက သားကို အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးသည်။ သူ့အင်အားနှင့် မမျှသည့် အဝတ်အစားဆင်သည်။ အသုံးစရိတ်ပေးသည်။ သားသမီးကို ကြားကြားယားယား နေစေချင်သည်။

ဤသည်မှာ မိဘတို့၏ မေတ္တာ စေတနာဟု ဆိုနိုင်ရာသော်လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်သည့် အင်အားနှင့်မျှတအောင် ပေးကျွေး၊ ဝတ်ဆင်စေသင့်သည်။ ခုဟာက ဝန်နှင့်အား မမျှဟု ဆိုရမည်သို့ရှိနေရာ မခင်ချော အခြေအနေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွားနေပြီ။

မခင်ချော နောက်အိမ်ထောင်ပြုရသည့် အကြောင်းထဲမှာ သားကိုပံ့ပိုးချင်သည့် အကြောင်းလည်းပါသည်။

သားတောင်းရင် ခေါင်းမခါချင်။ ကိုယ့်မှာ လက္ခဏာရှားပါးနေသည်တိုင် ဖွင့်မပြောရက်။ တစ်ခါနှစ်ခါ ပြောကြည့်ဖူးရာ သားမျက်နှာညှိုးပြီး မှိုင့်တွေသွားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ရင်ထဲမှာ မချည်။ သားသမီးအပေါ် အလိုလိုက်လွန်းသည့် မိဘထဲမှာ မခင်ချောလည်းပါသည်။

မခင်ချောမှာ အပျိုတုန်းကလို မှန်နေအောင်မလှပေမယ့် အလှရိပ်မပြယ်သေး။ စိတ်ဝင်စားစရာ အလှရိပ် တွယ်မိုးနေဆဲ မုဆိုးမလေးမို့ မခင်ချောကိုမျက်စိတည့်ချင်သူတွေ အများကြီး။ ဒါပေမယ့် ...

မခင်ချောက သားနှင့်သမီးကိုပဲ ပြီးစွေလာသမျှမျက်ဝန်းများကို ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်မှာ ရှစ်နှစ်ကျော်၊ ကိုးနှစ်သို့တိုင်ခဲ့ပြီ။

ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းက ကိုဘသိန်းနှင့် မျက်စိကျသွားသည်။ သက်ရွယ်ချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်း။ ကိုဘသိန်းက ကားဒရိုင်ဘာ။ ရရစားစားမဟုတ်။ သုံးသုံးစွဲစွဲနေနိုင်သူ၊ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ လူပျိုကြီး။

ဒါပေမယ့် စစ်စစ်သားသား လူ

ပျိုကြီးတော့မဟုတ်တန်ရာ။ ဒရိုင်ဘာပါးစပ်ဆိုတာက စည်းသတ်မျဉ်းမှိန်သည်။ အပြောအဆို ရဲတင်းသလို လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသည်။

မခင်ချော မရှောင်နိုင်တော့။ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ်လျက် ပျက်ချိန်တန်ပျက်သည့် နိယာမတရားအတိုင်း ဖြစ်ချိန်တန်တော့လည်း ငဲ့ရမည့်အကြောင်း၊ ထိန်းသိမ်းရမည့်အကြောင်းတွေကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ရတော့၏။

မခင်ချော သူ့အမှားကို သူပြန်မြင်သည်မှာ သားဖြစ်သူ အချုပ်ထဲရောက်သည့် အချိန်။

“အမေ့အမှားကြောင့်ပါ သားရယ်”

အဲသည်လိုပြောလာသည့် အချိန်မှာ နောက်အိမ်ထောင် ကိုဘသိန်းတစ်ယောက်မှာတော့ မြေကြီးထဲရောက်သွားပြီ။ သားဖြစ်သူ မောင်ဘိုကလည်း အချုပ်ထဲမှာ။

နောက်ကျသွားပါပြီ။

တစ်မှိုက်နီးပါးရှည်၍ စပါးလုံးတစ်ထောက်ခန့်နီးပါးနက်သည့် တင်ပါးကဒဏ်ရာကြောင့် ပက်လက်အိပ်လို့မရ၊ ထိုင်ဖို့ကမလွယ်။ ဒဏ်ရာမရှိသည့်ဘက်သို့ တစ်ဖက်တည်းစောင်း၍ ထိုင်ရ၊ အိပ်ရသည်။ ဆောင်းတွင်းကာလ အနာရင်းလွယ်သည်မို့ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ့သည့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

အမှုဖြစ်ကြောင်းတွင် ကိုဘသိန်းကြောင့်ဟု သူကြီးဖြစ်သူနှင့် တစ်ရွာလုံးနီးပါး သူ့ဘက်က သက်သေလိုက်၍ ထွက်ဆိုကြသော်လည်း ဥပဒေ

သဘောအရ အဖမ်းအဆီးကင်းလွတ်ခွင့်မရ။ တရားရုံးကိုမတင်ဘဲ အမှုပြီးစေ လုပ်လို့မရ။

အမှုတစ်ခု ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲမှန်မှန်၊ သူက ဘယ်လောက်ပဲမှားမှား အရပ်စကားပြောသလို အလွတ်မဲ့ပြောလို့မရ။ တရားရုံးမှာ တရားရုံးစကားပြောရမည်။ တရားရုံးက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတိုင်း လုပ်ရမည်။

ကိုဘသိန်းက ဓားနှင့် စခုတ်သည်။ မောင်ဘိုက ဓားနှင့်ပြန်ခုခံသည်။ မောင်ဘိုမှာ ဓားဒဏ်ရာရသည်။ ကိုဘသိန်းက သေဆုံးသည်။

အဖြစ်အပျက်ကို အကြမ်းဖျင်းကြည့်ရင် မောင်ဘိုမလွန်။ ဒါပေမယ့် မှုခင်းလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ မောင်ဘိုကိုဖမ်းရမည်။

တရားရုံးတင်၍ စစ်ဆေးရမည်။ အပြစ်ရှိ၊ မရှိ ဆိုသည်ကို တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ရမည်။

အချုပ်ထဲမှာ အနေအထိုင်ကျဉ်းကျပ်၍ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲရှိစေကာမူ အရိုက်အနက်အညှိုးအပန်းကင်းလွတ်သည်။

သူက ဖြောင့်ချက်ပေးထားသည့် တရားခံ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရဲအတွက် အလုပ်မရှုပ်ရသော တရားခံဟု ဆိုရပေမည်။

တရားခံ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ရဲအတွက် အလုပ်ရှုပ်ပြီး ပြဿနာပေါ်ရသော တရားခံနှင့် အလုပ်မရှုပ် ပြဿနာမပေါ်သော တရားခံဟုရှိရာ မောင်ဘိုက အလုပ်မရှုပ်၊ ပြဿနာမပေါ်သော တရားခံမို့ အရိုက်အနက်လွတ်သည်။ အချုပ်ထဲမှာ အေးအေးဆေး

ဆေးနေရသည်။

ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့သည် ပြစ်မှုကို မဖော်သည့် တရားခံအတွက် ရဲကစစ် ဆေးမှုလုပ်ရသည်။ အလုပ်ရှုပ်ရသည်။ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်လျှင် ပြဿနာ ပေါ်ရသည်။

မောင်ဘိုက ရဲစခန်းမှ မလုပ်ရ သောတရားခံ။ အမှုသွားအမှုလာအရ ကြိုးဒဏ်၊ ကျွန်းဒဏ်နှင့် နီးစပ်ဖို့ အကြောင်းမရှိ။ ထောင်ဒဏ်လောက် တော့ ခံရဖို့ရှိသည်။

အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ် အရွယ်သည် လူ့ဘဝတွင် ပျော်လို့ပါး လို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်။ အဲဒီအရွယ် မှာ မောင်ဘိုတစ်ယောက် ထောင်ထဲ သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ချစ်သူလည်းရှိနေပြီ။ သူထောင် ကလွတ်သည်အထိ ဖောင့်နေပါမည် လား။ ဒါက ပြဿနာ။

သူ့ချစ်သူက သူ့ထက် အသက် လေးနှစ်ကြီးသည်။ ရွာမှ ကြေးရတတ် စာရင်းပေါက်သူထဲမှာ ပါသည်။

ဖြစ်လာမှတော့ မတတ်နိုင်...။ နောက်ကြောင်းကို အတွေးဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။

သို့သော် မရ။ မိမိထံတွင်သာ တရစ်ဝဲဝဲလည်နေသည်။

(ရှစ်)

ချစ်ဦးသူနာမည်က မတင်လှ။ သူ့ထက် အသက်လေးနှစ်ကြီး သည်။ မမအရွယ်။ ချစ်တာနှင့် ကြီး တာ၊ ငယ်တာမဆိုင်။ မတင်လှတို့ မိသားစုက သူတို့ရွာမှာ ကြေးရေတတ် စာရင်းဝင်တွေ။ အသက်ကွာသလို မိသားစု အဆင့်အနေအထားလည်း

ကွာသည်။

ဘာတွေဘယ်လိုကွာကွာ ချစ် တာက ချစ်တာပဲ။

အသားညှိပေမယ့် စိုပြည်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း ချောပြေသန့်စင်သည်။ ကျောက် ပေါက်မာ တိမ်တိမ်လေး ကွက်ကျား ရှိနေသော်လည်း သနပ်ခါးထူထူလိမ်း လိုက်ရင် မသိသာ။ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်မှာ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ပြည့် ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိသည်။

မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် ရွာစဉ် ရောက်ခဲ့စဉ်က မျက်နှာပွင့်လန်းသလို စန်းလည်းပွင့်ခဲ့သည်။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်ဟန်ပြသတဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ရှိခဲ့သည်။ သူ့မျက်စိကပဲ အကြည့် လည်သလား။ မြားနတ်မောင်ကပဲ အဆုံးအဖြတ် ချော်လေသလား မသိ။ သူ့၏နှလုံးသားမှာ ပုံရိပ်စွဲထင်သူ မရှိ ခဲ့။ ကိုယ့်ရွာသူ မတင်လှနဲ့ကျတော့ မှပဲ သဲသဲစင်စင် စွဲထင်ခဲ့သည်။

မမလှဟု အခေါ်နှုတ်ကျိုးခဲ့သူ မတင်လှက သူ့ကို ဘိုဘိုလို့ခေါ်သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မောင်ဘို လို့ခေါ်သည်။

မတင်လှတို့မှာ မွေးချင်းငါး ယောက်ရှိသည့်အနက် နှစ်ယောက် သေဆုံးသွားခဲ့ရာ သုံးယောက်ကျန် သည်။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးတစ်ယောက် နှင့် မတင်လှအောက်မှာ ညီမတစ် ယောက် ရှိသည်။ ညီမနာမည်က မတင်မြ။ မောင်ဘိုထက် တစ်နှစ်ပဲကြီး သည်။ မတင်မြက မတင်လှထက် အလှရိပ်ပိုကြွယ်သည်။ သက်တူရွယ် တူဟုပြောရသလို ပိုလှသူ မတင်မြကို မောင်ဘိုက စိတ်မဝင်စား။

သို့သော် သူကတော့ မမလှကို

သာ စိတ်ဝင်စားသည်။ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းအမှုအရာဖြင့် အသိပေး သည်။ မျက်လုံးအလုပ်ပေးခဲ့သည်။ သွယ်ဝိုက်သောစကားဖြင့် အပေး အယူလုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း အပြောအဆိုတော့ မရှိ သေး။ နှလုံးသားအသိကတော့ ပြက် ပြက်ထင်ထင် သိနေကြပြီ။

တစ်နေ့...

ရက်ကန်းစင်မှာ လွန်ကြိုးပြတ် ရှင်းထုတ်နေသည့် မတင်လှကို မောင် ဘိုက သူ့နှလုံးသားခံစားချက် ဝေဒ နာကို မျှဝေပြလိုက်သည်။ မတင်လှ၏ တုံ့ပြန်အပြုံးမှာ မဆိုတရဲ့။

“တစ်နေ့ကျ ဘိုဘို ဒီလိုပြော လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မမလှ တွက်ပြီး သားပါကွယ်”

“ဒါဖြင့် မမလှသဘောထားက ကော”

“အေးလေ...။ သည်ကိစ္စက အလွယ်တကူ အလောသုံးဆယ် ဆုံး ဖြတ်လို့မှ မဖြစ်တာ။ အသက်ချင်းက လည်း ကွာကြတယ်လေ။ မမလှက လေးနှစ်တောင်ကြီးတာ”

“ကြီးတာ၊ ငယ်တာက ချစ်တာ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး မမလှရယ်။ ကျွန် တော်က မမလှကိုချစ်တာ။ မမလှက ကျွန်တော့်ကိုချစ်ရင် ပြီးတာပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီလိုလွယ်လွယ်ပြောလို့ ဘယ် ရမလဲ ဘိုဘိုရယ်...။ အစ်ကိုကြီး အကြောင်းလည်း ဘိုဘိုသိသားပဲ ဟာ။ ပထမဆုံး အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု ကို ဘိုဘိုလုပ်ရမယ်။ တည်တည်တံ့တံ့ အလုပ်တစ်ခုခုပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဒီရွာမှာ ဘာအလုပ်ရှိမှလဲ မမလှရဲ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဘိုဘို။ အလုပ်မရှိဘဲနဲ့ မမလှတို့ ဘယ်လိုလုပ် စားသောက်နေထိုင်ကြမလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ဘကြီးနဲ့လိုက်ပြီး ချည်အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ်”

ပြောနေဆဲ စကားတစ်ခုရပ်သွားသည်။ အပြင်မှပြန်လာသည့် ကိုဘကျော်က သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်သွားသောကြောင့်ပါ။

မောင်ဘိုအပေါ် ကိုဘကျော်က အမြင်မကောင်းခဲ့။ အလုပ်ကို မည်မည်ရရမလုပ်ဘဲ မယ်အလင်တစ်လက်နှင့် ယောင်ခြောက်ဆယ်လုပ်နေသည်ကို သဘောမတွေ့။

မုဆိုးမမိခင်ကို ဘာမှမကူညီဘဲ ပေါ်ကြော့နေတာကိုလည်း မကြိုက်။

ကိုဘကျော်တို့က အလုပ်ကို မနားမနေလုပ်သူတွေမို့ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း အတိအလင်းပြောထားသည်။

မခေါ်မပြောရ ဆိုသည်အထိတော့ မပိတ်ပင်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဖို့ မဆက်ဆံဖို့ပြောထားသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုဘကျော်မရှိသော အချိန်ကိုရွေးပြီး တွေ့ကြရသည်။

ကိုဘကျော်အကြည့်ကို မောင်ဘိုကလည်း သိလိုက်သည်။ ပြောလက်စ စကားကို ဘိုရိတ်အုပ်ပြီး အမြန်ဆုံးလစ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ခြံထွက်ရုံရှိသေး ကိုဘကျော်၏ဟိန်းသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မတင်လှ အဆူအကြိမ်းခံရတော့မည်မှာသေချာသည်။

မတင်လှတို့မှာ အဖေမရှိ၊ အဖေကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားကတည်းက

ကိုဘကျော်က အစ်ကိုကြီးအဖရာဆို သလို ညီမတွေကိုအုပ်ထိန်းပြီး မိသားစုစီးပွားရေးကို ဦးစီးဦးကိုင်လုပ်ခဲ့သည်။

ကိုဘကျော်က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရွယ်လွန်သည့်တိုင် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဥမကွဲသိုက်မပျက်အောင် အတ္တအကျိုးကို စွန့်ခဲ့သောကြောင့် မတင်လှတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အစ်ကိုကြီးကို အလွန်အမင်း ချစ်ကြောက်ရုံသေရသည်။

ကိုဘကျော်က ရိုးအေးသည်။ အနေအထိုင် တည်တံ့သည်။ ရွာမှာဆို လူငယ်ပိုင်းသာမက လူကြီးပိုင်းကပါ အရေးပေးအရာသွင်းခံရသူ။ ရပ်ရွာရေးတွင် ဦးစီးဦးဆောင်ပိုင်းမှ ပါဝင်ရသူ။ သတ္တိကို ဟန်ရေးတပြု မလုပ်တတ်သော်လည်း ကိုဘကျော်မှာ စိတ်ထက်သလောက် သတ္တိကောင်းကြောင်း မဟုတ်မခံစိတ်ရှိကြောင်း ဖြစ်လာရင် နောက်မတွန့်တတ်ကြောင်း တုတ်တုတ်ချင်း၊ ဓားစားချင်း ရင်ဆိုင်ဝံ့သူဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုခံရသူဖြစ်၏။

မောင်ဘိုကလည်း ကိုဘကျော်ကို ရှိန်သည်။ ရှိန်ပေမယ့် မောင်ဘိုကလည်း နောက်မတွန့်။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်ရဲကြသည်မှာ လူငယ်တို့၏ မွေးရာပါ သတ္တိဟု ဆိုရမည်ပါ။

မတင်လှနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မတွေ့ရသည်မှာ အတော်လေးကြာပြီ။ ကိုဘကျော်မလစ်သမို့ တိတ်တခိုးပဲ တွေ့နေရသည်။

တစ်နေ့ ...။
ကိုဘကျော် မန္တလေးသို့ ခရီး

ထွက်သွားစဉ် မောင်ဘို မတင်လှတို့ အိမ်ပိုင်းထဲ ရောက်သွားသည်။ လမိုက်ရက် ညဉ့်ဦးယံအချိန် မတင်လှတို့ အမေကြီးက အိမ်ပေါ်မှာ။ မတင်လှက အောက်ထပ် ရက်ကန်းစင်မှာ တခြားစင်က လူငှားတွေ မရှိကြ။

ကိုဘကျော်ရှိနေရင်တော့ သည်အချိန်မျိုး ဘယ်သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကိုဘကျော်မရှိတော့ ရဲရဲတင်းတင်း။ တွေ့ချင်သည်မှာ ကြာပြီ။ မတင်လှက တောင်းပန်ထားသောကြောင့် အောင့်အည်းနေခဲ့ရသည်။

“ဟယ် ... ဘိုဘို အချိန်မတော်ကြီး”

“မတွေ့ရတာ ကြာလို့”

မတင်လှမမျှာ နှင်ရအခက်၊ လက်ခံရအခက် ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အပြောလွှတ်အောင် အိမ်ပေါ်တက်စကားပြောမလို့ ရက်ကန်းစင်က ငဲ့အထွက် မောင်ဘိုက မတင်လှကိုယ်လုံးကလေးကို ဆွဲယူပြီး သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်သည်။

“အို ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဘိုဘို”

“ချစ်လို့ပါဗျာ”

“လွှတ်ပါကွယ် သူများတွေ မြင်သွားမှဖြင့်”

“ချစ်တယ်လို့ပြောမှ လွှတ်မယ်”

“ပြောစရာလိုသေးလို့လား ... ဘိုဘို”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

မတင်လှ၏ တစ်တစ်ရစ်ရစ် ကိုယ်လုံးကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ထိုတစ်ညနောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စွယ်တော်ရွက်လို့ မတင်လှက အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေ

စုစီနှင့် ရှေ့ရောက်စွဲများ ပြောကြရာ မောင်ဘိုက ဘကြီးဖြစ်သူ၏လုပ်ငန်း တွင် ဝင်လုပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်၏။

ချစ်နောင်ကြီး သွယ်တန်းရစ် ပတ်မှုမှာ ခိုင်ခိုင်ကြည်ကြည်။

မတင်လှဆီက ကတိစကားချပြီး သည့်နောက် မောင်ဘို၏အနေအထိုင် မှာ ဣန္ဒြေရရ ရှိလာသည်။ အဝင် အထွက်အသွားအလာ ကိုယ်ရှိန်သတ် ၍ ကိုဘကျော်ကြီး အမြင်ရှင်းအောင် အနေအထိုင် ပြောင်းလဲလိုက်၏။

ဘကြီးဖြစ်သူနှင့်အတူ ရွာစဉ် လျှောက်၍ ဆိုးဆေးဖြန့်၊ အထည် ကောက်လုပ်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လနီး ပါးရှိခဲ့ပြီ။

မောင်ဘို အနေအထိုင်ပြောင်း လဲပုံကို အများကပင် အသိအမှတ်ပြု အပြောအဆိုရှိလာသည်။ အမေကဆို ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေတွေကျ ခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းသဘောကို အသင့် အတင့် ကျွမ်းဝင်နားလည်လာပြီ ဖြစ် သော်လည်း ကိုယ့်ငွေမပါတော့ အကျိုး အမြတ်ကို မခံစားရ။ ဘကြီးပေးသမျှ မုန့်ဖို့၊ ပဲဖိုးပဲရသည်။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဘကြီးအိမ်မှာစားနေရသည့် ကျေးဇူး ကိုထောက်ရမည်။ ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် လုပ်မှ အမြတ်အစွန်းကို ခံစားရမည်။

သို့သော် ကိုယ့်မှာက ကိုယ်ပိုင် ငွေ ရာထောင်မရှိ။ အမေ့ကိုပြောရင် ပထွေးဆီကတစ်ဆင့် ရကောင်းရနိုင် စရာရှိသည်။ ဒါပေမယ့် သူက ပထွေး နှင့် မပတ်သက်ချင်။

ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ် ရေးဆိုသလို မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် အမေ့ကိုပြောကြည့်သည်။ ရလောက် လိမ့်မည်ကို မထင်ပေမယ့် အမေ့ဆီ က မမျှော်လင့်ရာသော ပစ္စည်းတချို့ ထွက်လာသည်။

ကြိဆစ်လက်ကောက် တစ်ရန့် နှင့် လက်စွပ်တစ်ကွင်း။

“ဟောဒီလက်စွပ်က မင်းအဖေ ရဲ့ပစ္စည်း။ ဟောဒီလက်ကောက်က အမေ့ပစ္စည်း။ အရေးဟယ်၊ အကြောင်း ဟယ်ကျ အသုံးပြုဖို့ မေမေသိမ်းထား တာ။ ဒီပစ္စည်းတွေအကြောင်းကို ကိုဘသိန်းလည်း မသိဘူး။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို မင်းဘကြီးလက်ထဲကို အပ်ပြီး သားလုပ်ချင်တာကို ဖွင့်ပြော။ မင်းဘကြီး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

ဝမ်းသာလိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။ သူ့သာမဟုတ် အမေလည်း ဝမ်းသာ ရသည်။ သားနှင့်ပတ်သက်၍ မလွတ် မကင်း ပြောသံဆိုသံများကြောင့် စိတ် ဆင်းရဲနေရသည့်အဖြစ်မှ လွတ်ကင်း တော့မည်မို့ ဒေါ်ခင်ချောလည်း ပျက် ရည်လည်အောင် ဝမ်းသာရသည်။

“အဲဒီပစ္စည်းတွေက အမေ ကိုယ်ပိုင် နောက်ဆုံးလက်ကျန်ပစ္စည်း တွေပဲသား။ မေမေ ဘကြီးကို ပစ္စည်း တွေအပ်ပြီး အလုပ်ကိစ္စအတွက်ပါ ပြောပေးမယ်”

“စိတ်ချပါမေမေရာ ကျွန်တော် တကယ်အလုပ်လုပ်မှာပါ”

ဘာကြောင့်၊ ဘယ်သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်မည်ကိုတော့ သူက ဖွင့် မပြော။ ပြောဖို့ အချိန်မတန်သေး။ အမေ့စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွား လိမ့်မည်။ ယုံထင်ကြောင်ထင် ရှိသွား

လိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် လေသံသော်မှ မဟာခဲ့။

ဒေါ်ခင်ချောကိုယ်တိုင် ပစ္စည်း တွေကို အစ်ကိုကြီးလက်ထဲအပ်ပြီး သား၏ဆန္ဒကို ပြောပြခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင် ချောပြောစဉ်က သူက အိမ်မှာ။ ပြန် လာတော့မှ ဘကြီးက အမေးစကား ဆိုခဲ့သည်။

ဘကြီးကို သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့မပြော ရဲ့။ မဝံ့မရဲပြောရသည်။ သူပြောသည် ကို နားထောင်နေသည့် ဘကြီးက မပြီးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

“နေပါဦး ငဘိုရာ။ မင်းက မင်း အမေ့ကို လုပ်ကျွေးသမျှပြုချင်လို့ အလုပ်လုပ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်”

ဘကြီး စကားမဆက်ဘဲ ရပ် ထားလိုက်သော်လည်း မျက်နှာထား က ပြုံးစိစိ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ လိပ်ပြာ လန့်သွားသည်။ သူတို့ကိုစွဲကိုများ ဘကြီး သိနေရောသလားလို့။

သူ၏အခြေစကားမှာ ဝေ့လည် ကြောင်ပတ်။

“ကျွန်တော် ဘကြီးနဲ့လိုက်ရင်း စိတ်ဝင်စားလာလို့ပါ”

“အေးပေါ့လကွာ။ အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားတာတော့ ကောင်းတာပေါ့။ နို့... နေပါဦး မင်းမှာ ရည်းစားသနာ ကော ရှိနေပြီလား”

မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်သွား သည်ကို ဖျတ်ခနဲ ဣန္ဒြေပြန်ဆယ် လိုက်ရသည်။

“မရှိသေးပါဘူး ဘကြီး” ဘကြီးမျက်နှာထားက မချို

မချဉ်။

“မင်းအရိုးပြောတော့ တစ်မျိုး ပါလားကွ”

ဘကြီး၏ ထပ်ဆင့်စကားက အရင်းအဖျားမရှိ။ ဆိုလိုချက်ကို တိုက် နိုက်မပြောသမို့ အမေးစကားပြုလိုက် ရသည်။

“အရိုးက ဘာပြောလို့လဲ ဘကြီး”

“မင်း ဘကျော်တို့အိမ်ကို အဝင် အထွက်များနေတယ်ဆိုပါလား။ မိတင် မြက်များ မျက်စိကျနေသလားလို့တဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ရိုးရိုးတန်း တန်းပါ”

သူက ကပျာကသီ ကာကွယ် စကား ဆိုလိုက်ရသည်။

“ဟ... ငဘိုရ၊ ဆန်းတယ်ဆို တာ ရိုးရိုးတန်းတန်းကစတာပဲ မဟုတ် လားကွ။ အေးလေ၊ လူကြီးတွေမျက် နှာပျက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။ စကားထဲက ဇာတ်ပြဆို မဟုတ်လား။ ခု ဘကြီးပြောတာက ထင်ကြေး။ မတင်မြန်က ရွယ်တူဆို တော့လည်း ထင်ပေမပေါ့။ မတင်လှ နဲ့တော့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ သက်ရွယ် ချင်းက တူမှမတူဘဲကိုး။

အရိုးကြီးက ပစ္စည်းတွေယူပြီး ငွေထုတ်ပေးသည်။ ရောင်းသည်။ ပေါင်သည်သဘောတော့ မဟုတ်။

“မင်း အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လို့ အကျိုးအမြတ်ရှိလာရင် မင်းတို့ပစ္စည်း တို့ ပြန်ယူပေါ့။ အတိုးရယ်၊ ဘာရယ် လို့ရစေလို့ သဘောမထားဘူး။ မင်း အလုပ်လုပ်တော့ ခင်ချောနဲ့ မသိတို့ ထည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အကူ

အညီရတာပေါ့လကွာ”

ဝမ်းသာလိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း။

ကျွဲကျွဲကလေး ထိုင်နေရာက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်သည်။ ဘကြီးတို့လည်း ဝမ်းသာသွားကြသည်။ သူ့ကို ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်မထင်။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားပြီး ထောင့်မကျိုးသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် လို့ ထင်နေကြသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဖွင့်ပြောသည်။

သည်အကြောင်းကို အမေ့ဆီ ပြေးပြီး ပြောချင်သည်မှာ ပါးစပ်တ ယားယား။ သို့တစေ တကယ်ရောက် သွားသည်က အမေ့ဆီသို့ မဟုတ်ပါ။ မမလှထံသို့။ သည်အတိုင်းဖြစ်သည် ကို သဘာဝကျသည်ဟု ဆိုရမည်။ ချစ်သူနှင့်ယှဉ်လာလျှင် အမေက နောက်ပေါ့။

ပြီးတော့မှ အမေ့ဆီကို။

အမေ့ပါးပေါ်မှာ ဝမ်းသာမျက် ရည်များ စီးကျနေသည်။ သူ့ကိုဖက် ထားသည့် အမေ့ကို နှုတ်မှပြောလိုက် သည်စကားများမှာ ဗလုံဗထွေး။

လုပ်ငန်းစပြီး သုံးလေးလအတွင်း မောင်ဘိုခြေသွက်လာသည်။ ရန်ကုန် မန္တလေးထက် ဈေးပိုသက်သာသည့် နယ်စပ် တံခွန်ဖြူထဲအောင် ခြေဆန့်ခဲ့ ရာ အတော်လေး တွက်သားကိုက် သည်။ ဆိုးဆေးပစ္စည်းများမှာ မိုရေ ကို ကုန်းလမ်းမှတစ်ဆင့် ဝင်လာရာ ဈေးအလွန်သက်သာသည်။

(ကိုး)

တမူးက မြန်မာပြည်နယ်စပ် အဆုံးမြို့၊ မိုရေက အိန္ဒိယပြည် နယ် စပ် အဆုံးမြို့။

တမူးနှင့်မိုရေအကြားမှာ တံတား ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ တံတားကြီး၏ တစ် ဝက် သည်ဘက်အခြမ်းကို မြန်မာနိုင်ငံ က ပိုင်သည်။ တံတားကြီး၏ ဟိုဘက် အခြမ်းကို အိန္ဒိယကိုင်သည်။ တံတား အဆုံး ဟိုမှာဘက်တွင် ကတ္တရာလမ်း ရှိသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ် လောက် လျှောက်လိုက်ရင် မိုရေကို ရောက်သည်။

မိုရေက မြို့မဟုတ်၊ ရွာ။ နယ် စပ်ရွာမှာ အိန္ဒိယစစ်တပ် ရဲ့ အတောက် ခွန် စသည် ဌာနများ ရှိသောကြောင့် မြို့ဟုခေါ်ကြသည်။

မိုရေမှာက အိန္ဒိယထွက်ပစ္စည်း မျိုးစုံ ရသည်။

မုံရွာကနေ ကလေးမြို့၊ ကလေး မြို့ကနေ တမူးကို ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ခဲ့ရာ ဘကြီးဖြစ်သူကပင် လက် ဖျားခါရသည်။ အဲဒီတုန်းက သွင်းကုန် လိုင်စင်နှင့် တရားဝင်ဆိုးဆေးတွေ ဝင် နေသည်။ သွားရင်းဟန်လွှဲ တခြား ပစ္စည်းများကိုလည်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ခဲ့သည်။

အလုပ်မလုပ်ခင် မယ်အလင်တစ် လက်နှင့် ခြေဗွေမွေ့ခဲ့သလောက် အလုပ်လုပ်ပြီးဆိုတော့လည်း ခြေလှမ်း ကျယ်သည်။ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ် ခဲ့သည်။

မောင်ဘို တကယ်အလုပ်လုပ် နေပြီကို အသိအမှတ်ပြုသူများအထဲ

တွင် သူ့ကိုအထင်သေးခဲ့သည့် ကိုဘ
ကျော်လည်းပါသည်။ သူ့အပေါ် ယခု
ကလောက် မျက်နှာထားမတည်
မတင်းတော့။ မေးထူးခေါ်ပြော လုပ်
လာသည်။

ယခင်ကထက်စာရင် လိုက်လိုက်
လျော့လျော့ရှိလာသည်ဟု ဆိုရမည်။
သို့တိုင်အောင် မောင်ဘိုမှာ နားရွက်
မခတ်ရဲသေး။ အလုပ်ကလည်း အဆင်
ပြေ၊ ချစ်မမနှင့်ကလည်း အဆင်ချော
သလိုရှိပေမယ့် ပန်းအဝင်လှအောင်
သိုသိုသိပ်သိပ်နေလျက်ရှိနေသည်။

အစစ အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရ
မည်သို့ ရှိခဲ့ရာမှ အမေ မကျန်းမာ
ဖြစ်လာသည်။ ကြီးကြီးမားမားရောဂါ
တော့မဟုတ်။ မိန်းမတို့ဘဝ အာဝေခီ
က ဝေဒနာဖြစ်သော သွေးဆုံးကိုင်
သည်ရောဂါ။

အမေမာတော့ အိမ်ကို အဝင်
အထွက်လုပ်ရပြီ။ မဆိုချင်သောမျက်
နှာကို မလွှဲသာ ဆုံရဆိုင်ရသည်။
စကားတော့ လုံးဝမပြော။ ခါတိုင်း
ကိုဘသိန်း အိမ်မှာရှိနေရင် အဝင်
အထွက်မလုပ်ခဲ့။ ယခုတော့ အမေ
ကြောင့် မနေသာ။ ကိုဘသိန်းက သူ့
ထုံးစံအတိုင်း အရက်ကလေး တမြဲမြဲ
နှင့်။ အမေက ဝေဒနာခံစားနေရစေ
ကာမူ သားနဲ့တွေ့ရင် ညှိုးသောမျက်
နှာကို လှန်းအောင်၊ မဲ့ရိပ်ထင်သည်
ကို မဲ့ရိပ်မထင် ပြုံးရိပ်ထင်အောင် နေ
ခဲ့သည်။

ကိုဘသိန်းက အိမ်မှာ အရက်
တမြဲမြဲနှင့် မင်းမူနေသည်ကို သဘော
မတွေ့။ မျက်နှာလွှဲသာသလို လွှဲနေ
ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် ခိုးလိုးခိုးလုဖြစ်
ရသည်မှာ ညီမဖြစ်သူ မိသိရအဖြစ်။

ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် ပြင်ပေးရ
သည်။ အမြီးအတွက် အမဲခြောက်ဖုတ်
နှင့် ကြက်ဥကြော်ကို ရှေ့အရောက်
ချပေးရသည်။

ဒါကိုတော့ ခွင့်မလွှတ်သာ။
မျက်စိမြင်ပြင်းကတ်သည်မို့ အမေ့ကို
ပြောရသည်။ အမေကတော့ ဖာဖာ
ထေးထေး။ ကာကာဆီးဆီး။

သူနေကောင်းစဉ်က သည်အလုပ်
တွေ မိသိမလုပ်ရ။ ကိုဘသိန်းရဲ့ဝေယျာ
ဝစ္စအလုပ်မှန်သမျှ အမေကပဲ လုပ်
ပေးခဲ့သည်။ ခု သူမမာသည့်ရက်ပိုင်း
ကလေး လုပ်ရတာပါ။ ကိုဘသိန်းက
သူတို့သားအမိအပေါ် တာဝန်ကျေ
တော့ တုံ့ပြန်ရမည်ဝတ္တရားရှိသော
ကြောင့် လုပ်စေရသည်ဟု ဖေးဖေးမမ
စကားဆိုခဲ့သည်။

မောင်ဘိုကတော့ ဘဝင်မကျ။
ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် ပြင်ဆင်ပေးရ
သည်ကို မဆိုလို။ လုပ်ပေးရမည်
ဝတ္တရားရှိသည်။ ဒါကိုတော့ လက်ခံ
သည်။ အရက်သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေး
ရတာတို့၊ အမြီးပွဲရှေ့အရောက် ချပေး
ရတာတို့ကို လက်မခံနိုင်။

ညီမဖြစ်သူထားလို့ အမေလုပ်
ပေးရတာမြင်သော်မှ လက်မခံနိုင်ရာ။
သူ့ကြိုက်တတ်လို့သောက်ရင် သူ့ဟာ
သူလုပ်ပါစေ။ အမေတို့၊ ညီမတို့က
လုပ်ပေးစရာမလို။ သူ့သဘောထားကို
ပြတ်ပြတ်ပဲပြောခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ... မြင်ပြင်းကတ်လာ
သည်နှင့် ပြောင်ပဲ ပြောလိုက်သည်။
အမြီးချပေးရ။ ဖန်ခွင်ပြင်ရအလုပ်ကို
မိသိလုပ်ပေးစရာမလို။ သည်လိုမခိုင်း
သင့်ကြောင်း ကိုဘသိန်းကိုပြောရာမှ
ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်ကြသည်။ စကား

အရာကိုကျော်လွန်၍ တုတ်တစ်ပြက်
ဓားတစ်ပြက် အနေအထားသို့အထိ
ရောက်လုဆဲဆဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အဲဒီပြဿနာ ဖြစ်ကတည်းက
အမေအိမ်ကို အဝင်အထွက်ကျသွား
သည်။ ဘကြီးကလည်းတာဖြစ်သည်။
ကိုဘသိန်းရှိနေလျှင် လုံးဝမသွား။ မရှိ
မှပဲ သွားသည်။ အမေကလည်း သူ့ရှိ
ရင် မလာဖို့ တားသည်။

“သားရယ် ... ဖြစ်ကြစတမ်း
ဆို သားပဲနစ်နာမှာမို့ အမေ ရင်နာနာ
နဲ့ တားရတာပါကွယ်။ အမေသဘော
ကို သားနားလည်ပါလိမ့်မယ်။ သူ
လည်း သမီးကို နောက်ထပ် မခိုင်းရဲ
တော့ပါဘူး”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မသွားတာ
အကောင်းဆုံး။ အရက်ဖောဖောနေ
သည့် အစ်တစ်တစ်မျက်နှာကြီးကို
မကြည့်ချင်။ ဒါကြောင့်လည်း အမေ
အိမ်ကို ခြေဦးမလှည့်မိအောင် ရှောင်ခဲ့
သည်။ ပထွေး။ မိထွေးနှင့် မယားပါ
သား။ လင်ပါးသားတို့မှာ သင့်မြတ်ရိုး
ထုံးစံမရှိ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စိဒေါက်
ထောက်ကြည့်ပြီး အပြစ်မြင်ကြ စမြဲရှိ
ကြသည်။

သည်လိုနေကြရင်း တစ်နေ့ ခဏ
ထွက်ရာကအပြန် သူငယ်ချင်း ထွေး
မောင်ထံမှ မနစ်မြို့စရာသတင်းကို
ကြားလိုက်ရသည်။ ထွေးမောင်က
ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ အချိန်မီ
ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်အတွက် သတိပေး
စကားပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်မြသန်း

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျပ်၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ၊ ၊ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် ဓားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝမပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် မန္တလေးပြို့ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုပိတ္တ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀)၊ (၅)လွှာ၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၃၄၂၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၊ ၁၃-၁၇လမ်းကြား၊ ၈၀-၈၀လမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ မန္တလေး။ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၈၀၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

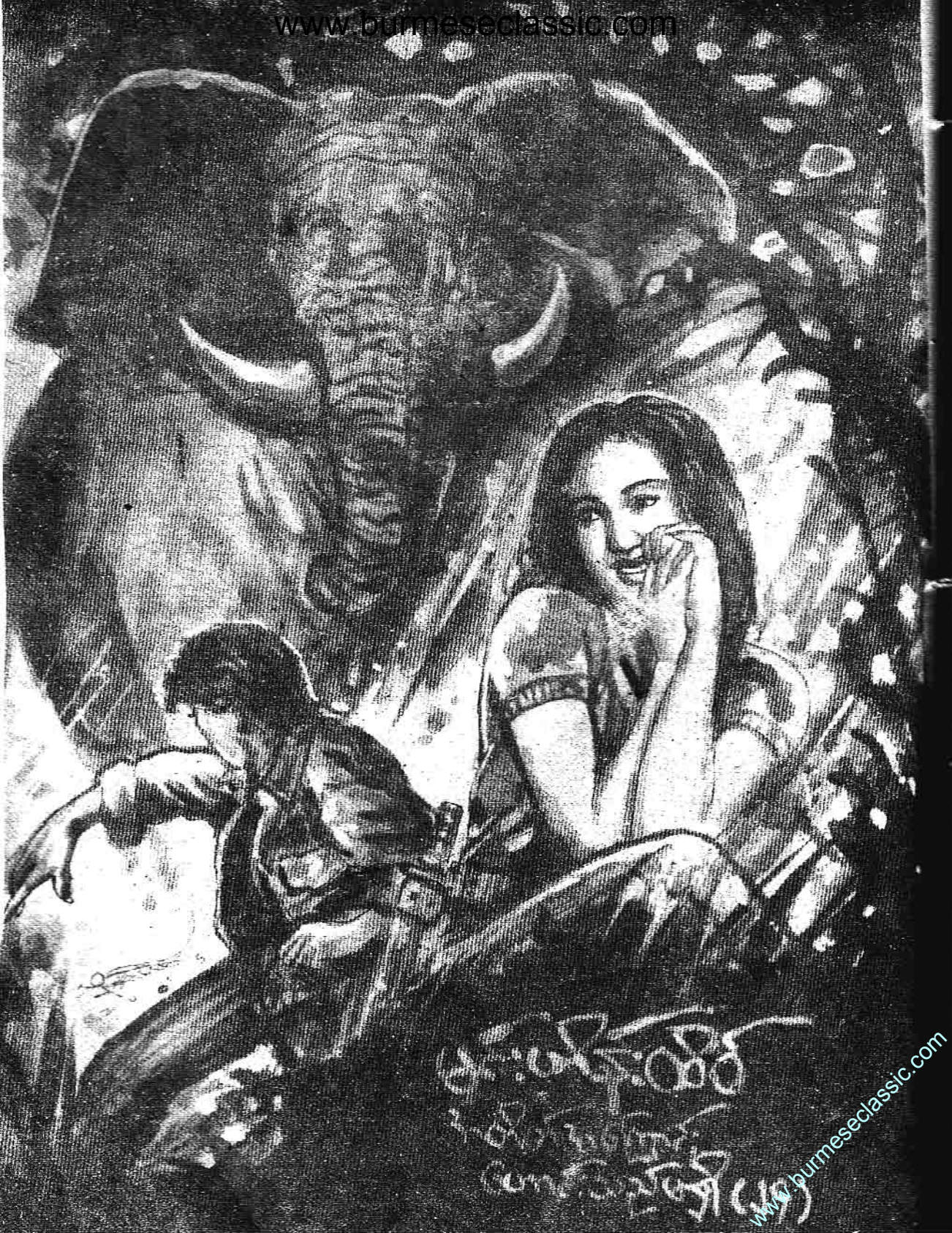
ထောက်ခံချက် - ၀၁/ ၀၉၃၄၀/ထာ

ဗိုက်တယ် သောက်ရေသန့်
Purified drinking water
 20 Litre

Product of Myanmar

အမှတ် (၁၉)၊ အင်းဝ (၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံအရှေ့ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။ ဖုန်း- ၀၉ ၈၀၃၂၇၇

www.burmeseclassic.com

အတိတ်အကြောင်း ဟောင်းသည်မရှိ

(၂၄)

အ ခ န် : ဆ က် ဝ ဣ ၇ ည်

(ယခင်လမှအဆက်)

မင်းဟိန်းထိပ်

“ကျားကြီးကလည်း သေချင်တယ်။ တို့ကို အတင်းလိုက်ဖမ်းလို့ မရလိုက်ဘဲ ဝါးဖောင်ပေါ်ကို ရောက်သွားတော့ ဆင်းကို မဆင်းတော့ဘူး။ ဝါးဖောင်ကို အပိုင်ရသွားလို့ အထင်ကြီးသွားသလားတော့ မသိဘူး”

“အထင်ကြီးသွားတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ကြောင်သွားပုံရတယ်။ တို့ကိုလည်း ရန်မလုပ်။ ဝါးဖောင်ပေါ်ကလည်း မဆင်းတတ်တော့ဘဲ ဝဲထဲမှာ လည်နေတာ ကြည့်ပါလား။ ကိုကို ဓားနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်မှ ရေထဲပြုတ်ကျသွားတာ”

“ဝူးဝါး ... ဝူးဝါး”

တောင်ကမ်းပါးယံဆီက ကျားကြီး၏ အူသံသည် ဆူညံသွား၏။ ကျားတို့၊ ကျွဲတို့သည် သေလုမျောပါးခံစားရသောအခါ ထိုကဲ့သို့ အူတတ်၏။ အော်သံနှင့်လည်း မတူပေ။ သက်ထွက်လုလုအခါမျိုးတွင် ညစ်အော်သော အသံမျိုးသာဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျားကြီး တောင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး ရွက်ကြွေတောတွင် အကြောဆွဲနေသည်ကိုလည်းကြားလိုက်ရသည်။

“သွားပါပြီ ယုမေရဲ့။ ကျားကြီး

နုမြောလိုက်တာ”

ယုမေသည် မောင်အေးချမ်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ဆုတ်လ၏ မပီပီးတဝါးအရောင်ဖြင့် မြင်နေရသည်။ မောင်အေးချမ်းက ရယ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယုမေသည် ပို၍ စိတ်ဆိုးသွားပြီး ဝါးဖောင်ကို ဆောင့်နှင်းကာ အော်သည်။

“ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ တောနက်ကြီးထဲမှာ မပြောကောင်း ပြောကောင်း”

မောင်အေးချမ်းက အရယ်ရပ်ပြီး “ယုမေတော့ အသက်လုပွဲတွေနဲ့ချည်း တိုးတိုးနေရတော့ အရမ်းစိတ်ဒုက္ခရောက်ပြီး ကြောက်လည်းကြောက်၊ လန့်လည်း လန့်နေမှာပဲ။ ငါ့အနေနဲ့တော့ ဒီပွဲမျိုးက မဆန်းတော့ဘူး။ ဒီလိုပွဲမျိုး တိုးခဲ့ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး။ နောက်လည်း တိုးကောင်း တိုးနေဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ ယုမေငါ့ကိုယုမယ်ဆိုရင် စဉ်းစား”

“ယုမယ် ... ယုမယ်”

ဟု ယုမေက ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြော၏။ ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းအသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ စသည်။

“လောကဝံတိုက်ပွဲ ဘဝတိုက်ပွဲတွေကို လူအချင်းချင်း တိုးလိုက်၊ သားရဲသားကောင်တွေနဲ့ တိုးလိုက်နဲ့။ သိပ်ကိုပျော်စရာကောင်းတာ။ ယုမေလည်း ပျော်တယ်မဟုတ်လား”

“ပျော်တယ်။ နင်ရှိနေရင် ဘယ်နေရာကို သွားသွား၊ ဘာနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရ ပျော်တယ် ... လုံးဝမကြောက်ဘူး”

ယုမေ ဒေါသထွက်လာသည်ကို သိ၍ မောင်အေးချမ်း ဆက်မပြောတော့ပေ။ ယုမေလည်း မငိုရုံတစ်မည်သာရှိတော့သည်။ ပါးပြင်မို့မိုလေးတွင် မျက်ရည်ပုလဲများပင် တွဲခို၍နေပေပြီ။ လဆုတ်ည၏ လခြမ်းကွေးကလေးသည် သစ်ရိပ်မှ လွတ်မြောက်လာ၍ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်များသို့ပင် လင်းလက်စ ပြုလျက်ရှိသည်။

ချောင်းဝဘက်ဆီမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကိုကြား၍ မောင်အေးချမ်း ကြည့်လိုက်ရာ တောဆင်အုပ်ကြီးတစ်အုပ် ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်း ခေါင်းကြီးသွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ...

“ယုမေ ... ဖောင်ပေါ်က မြန် မြန်ခုန်ချ။ ဟိုမှာ တောဆင်အုပ်ကြီး လာနေပြီ။ ကျောက်ခေါင်းထဲကို မြန် မြန်ဝင်”

ယုမေသည် ဆူညံစွာဖြင့် တော ဆင်အုပ်ကြီး ဆန်တက်လာနေသော ချောင်းဝဘက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှလှည့် ကြည့်ပြီး ဖားကလေးတစ်ကောင်လို ဖောင်ပေါ်မှ ကားခနဲခုန်ချကာ သူ ယခင် ကပ်လျက် ရပ်နေခဲ့သော ကျောက်ခေါင်းကြီးထဲသို့ သုတ်ခနဲ ဝင် သွားလေသည်။

မောင်အေးချမ်းကား သည် အတိုင်း ကျောင်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ပြေး၍ မဖြစ်သေး။ ဝါးဖောင်ပေါ်ကပစ္စည်း များကို ကျောက်ခေါင်းထဲသို့ သွင်းရန် ရှိနေသည်။ သည်အတိုင်းထားခဲ့လျှင် တောဆင်အုပ် တက်နင်း၍ ပျက်စီး သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါးဖောင်ကို ထိုးဝါး အထောက်မမီ၍ ထိုးဝါးဖြင့် လှော်ယက်ကာ ကျောက်ခေါင်းဝင် ရောက်အောင်ပို့၏။

ထို့နောက် စောင်နှင့် ခေါင်းအုံး များကို လုံးထုပ်ပြီး ယုမေသို့ မြှောက် ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိုးခွက် နှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို ခပ်မြန်မြန် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ပစ္စည်းများ ကျောက်ခေါင်းထဲကို အားလုံး ရောက် သွားချိန်တွင် တောဆင်အုပ်ကြီးသည် လည်း ရေအိုင်ကြီး၏အစပ်သို့ ရောက် လာနေလေသည်။

မောင်အေးချမ်း သေနတ်တစ် လက်ကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး တစ် လက်ကို နောက်ကျောလွယ်ကာ အိုင် ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၏။ ရေထဲသို့ ငုပ် ဆင်းသွားပြီး သဲပြင်ကို ခြေထောက်

ဖြင့် တအားကန်ကာ ကျောက်ခေါင်း ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကျောက်ခေါင်း က အဝတွင် နှစ်လံခန့်ကျယ်ပြီး အထဲ ကို နှစ်လံခန့် နက်သည်။ အထဲတွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ကျောက်တန်းလေး လည်းတစ်ခု ရှိသည်။

မောင်အေးချမ်း မောင်းပြန် သေနတ်ကို မောင်းထိုးပြီး နောက်ပြန် ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းဆောင် စွယ်စုံ ဆင်ကြီးသည် အိုင်အလယ်နားသို့ ရောက်ကာ ယုမေနှင့် မောင်အေးချမ်း တို့အား စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ မောင် အေးချမ်းနှင့် ယုမေတို့က ရေထဲသို့ တစ်ကိုယ်လုံးနှစ်ထားပြီး ကျောက် တန်းကို အကာအကွယ်ယူကာ မျက် လုံးများပေါ်ရုံသာဖော်ထား၍ ဘာမှန်း မသိ ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

ကိုးပေခန့်ရှိသော စွယ်စုံဆင် ပြောင်ကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ကြည့် ပြီး ယုမေ အတော်လေး ကြောက်နေ လေ၏။ မောင်အေးချမ်း၏ လက် မောင်းကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားပြီး တုန် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆင်ပြောင် ကြီးကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အလွန် အမင်း ကြောက်စရာ ကောင်းနေလေ သည်။ လည်ပင်းကြီးကို ထောင်ပြီး နားရွက်ကြီးကိုလည်း ကားလျက်ထား သည်။ အမြီးကို ထောင်ပြီး နှာမောင်း ကြီးကိုလည်း ကွေးထားသည်။

“ကိုကို ... ဆင်ကြီး ယုမေတို့ ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျောက် ခေါင်းဝကိုလာပြီး နှာမောင်းနဲ့ ယုမေ တို့ကို လှမ်းဆွဲရင် မီလောက်တယ် နော်” ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြော၏။

“ရတယ် ယုမေ။ ဆင်ကြီးက အဲဒီလိုသာ လုပ်လာရင် သေနတ်နဲ့

လှမ်းပစ်လိုက်မှာပေါ့။ အသေတော့ ဘယ်ခံမလဲ”

“ရတယ်လုပ်မနေနဲ့ ကိုကို။ ပစ် မယ်ဆိုရင် အခုကတည်းက ပစ်လိုက် ပါ။ နှာမောင်းနဲ့ လှမ်းဆွဲတာကို ခံရပြီး မှသာဆိုရင် ပစ်လို့ရချင်မှ ရတော့ မှာနော်”

“အဲလို ကြုံပြီးပစ်လို့လည်း မဖြစ် သေးဘူး ယုမေ။ ဒီနေရာက တို့ကို လူဆိုးတွေ စောင့်လို့ ရှိနေနိုင်တဲ့ ဆင် ခုန်တိုင်ချောင်းဝနဲ့ သိပ်ပြီးမဝေးဘူး။ ဒါကြောင့် သေနတ်သံကို သူတို့ကြား လို့ မဖြစ်ဘူး။ အသက်ကို လုရမယ့် အနေအထားမျိုးကိုရောက်မှ ပစ်သင့် ရင် ပစ်ရမှာ”

တောဆင်ကြီးက မောင်အေး ချမ်းနှင့် ယုမေတို့အား စိုက်ကြည့်နေ ရင်းက ဝါးဖောင်သည် ဝဲလှည့်၍လည် လျက် တောဆင်ကြီး၏ အနားသို့ ရောက်သွား၍ တောဆင်ကြီးသည် ဧါသထွက်သွားလေသလား မသိ။ နှာမောင်းနှင့် ဝါးဖောင်ကြီးကို တအား ရိုက်ပြီး နင်းခြေလိုက်လေသည်။ ဝါး ဖောင်သည် ပြိုပျက်ပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ် သွားလေသည်။

ထို့နောက် တောဆင်ကြီးလည်း ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး တောင်ကမ်း ပါးယံသို့ တက်ပြေးလေ၏။ နောက် လိုက်ဆင်များပါ တက်ပြေးကြသဖြင့် တစ်တောလုံး ဆူညံသွားလေသည်။ သို့မှ မောင်အေးချမ်းနှင့် ယုမေတို့ လည်း အသက်ကောင်းစွာ ရှူနိုင်ပြီး ကျောက်ခေါင်းကြီးထဲမှ ထွက်လာ ကြလေသည်။

“သွားပြီ ယုမေ။ ဝါးဖောင်ဟာ ညက်ညက်ကျေသွားပြီ”

ဟု မောင်အေးချမ်းက အိုင်ထဲတွင် ကျိုးကြပြန်ကုန်သော ဝါးများကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရှိပါစေ ကိုကိုရယ်။ တောဆင် နှိုင်းကြီးသတ်လို့ မသေဘဲ အသက်ချမ်းသာရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ဝါးပဲ ခုတ်ရင်ရပါတယ်”

မောင်အေးချမ်း ရေထဲမှသေနတ်ကို ငုံ့ပြီးယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြောက်လုံးပြူးရှိနေမ... နေရာကို မှန်းပြီး ရေထဲသို့ ငုပ်ရှာသည်။ သုံးလေးကြိမ်ငုံ့ရှာမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မောင်အေးချမ်းရော ယုမေပါ အေးလွန်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြပြီ။

ထို့ကြောင့် ကပျာကယာ ဒိုက်သရောပုံထဲမှ ထင်းခြောက်ဝါးခြောက်များကိုဆွဲပြီး မီးဖို၍ လှုံကြရ၏။ မီးလို့ရင်း မောင်အေးချမ်း လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ၄ နာရီကျော်၍ အရုဏ်တက်စပင် နီးနေလေပြီ။

“ကဲ... ယုမေ တို့ မနက်စာချက်ရအောင်။ မနက်စာ စားပြီးရင် ကျားသေက ဓားမြှောင်ကို သွားနှုတ်ယူပြီး တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျောက်ခေါင်းထဲ ဝင်အိပ်ကြမယ်။ အိပ်ရာကနီးရင် ဝါးခုတ်ပြီး ဝါးဖောင်ဖွဲ့မယ်။ ညနေစာထမင်းကိုတော့ မိုးချုပ်လို့ လူအသွားအလာ မရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုမှ ချက်စားကြတာပေါ့”

ည ၉ နာရီကျော် အချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ မောင်အေးချမ်းနှင့် ယုမေတို့ ကုန်ခဲ့သည့် ညကအတိုင်း ဝါး

ဖောင်ဖြင့် စုန်ဆင်းလာကြသည်။ ဤနေရာမှ ဝါးဖောင်စုန်၍ ရွှေသုံးလေး ကွေ့မျှလျှင် ဆင်ခုံတိုင် ချောင်းဝကို ရောက်ပြီ။ ဆင်ခုံတိုင်ချောင်းဝသည် မောင်အေးချမ်းနှင့် ယုမေတို့အတွက် အထူးအရေးကြီးသောနေရာဖြစ်သည်။

လူဆိုးသုံးဖွဲ့တွင် နှစ်ဖွဲ့(လေးယောက်က ရှင်းသွားပြီ။ ပထမ... ကျားကိုက်၍ နှစ်ယောက်သေသည် အကြောင်းကို ယခု လက်ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း သိနိုင်သည်။ မောင်အေးချမ်းနှင့် ယုမေတို့ ရှင်းလိုက်သော နှစ်ယောက်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်သောအဖွဲ့ (နှစ်ယောက်)သည် ဒုတိယအရေးပါဆုံး ဖြစ်သော ဆင်ခုံတိုင်ချောင်းဝတွင် ကျိန်းသေ ရှိနေလောက်သည်။ အသက်နှင့် ဘဝနှင့် အနီးဆုံးနေရာဖြစ်၍ ကျိန်းသေသလောက် အခြေအနေတွင်ရှိသော ထိုဆင်ခုံတိုင်ချောင်းဝကို လျှော့တွက်၍မရတော့ပေ။ အလေးအနက် အရေးတကြီး ဂရုစိုက်ရမည့် နေရာသာ ဖြစ်သည်။

“ယုမေ... ဆင်ခုံတိုင်ချောင်းဝကို လှမ်းမြင်နေရပြီနော်။ သတိထား”ဟု မောင်အေးချမ်းက ယုမေအား သတိပေးလိုက်သည်။

“ရတယ် ကိုကို။ စိတ်ချ... အသင့်ပဲ”

“ဒါပေမယ့် အရေးကြုံရင် စိတ်လောပြီး အရမ်းကာရော မဖြစ်စေနဲ့။ ငါက လုပ်ဆိုမှလုပ်၊ ပစ်ဆိုမှပစ်။ အားလုံး ကွက်တိဖြစ်ပါစေ”

“ဟုတ်”

ယုမေသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ စောင်မြိုက်ကသာ ပြောနေ၏။

အတော်လေးသတိရှိပြီး စိတ်ငြိမ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်၏။ သေပေါက်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် တိုးလာခဲ့ပြီး အသက်ဘေးက သိသိလေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် မည်သည့်အခါမျှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အကြောက်လွန်သော ကိစ္စမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။ ပြဿနာကို တည်တည်ငြိမ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရဲသော သတ္တိရှိသည်။ မောင်အေးချမ်း၏ ရှက်ထွေးကြမ်းတမ်းသောဘဝတွင် မှတ်တမ်းဝင်မည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးများစွာတို့အထဲမှ ရှားရှားပါးပါးတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ဆင်ခုံတိုင်ချောင်းဝ သဲခုံကို လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်၏။ ဆုတ်လ ညလယ်ပိုင်း ဖြစ်သောကြောင့် လရောင်မရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင်ရှိ၏။ ကြယ်ရောင်ဖြင့် သဲပြင်တွင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်နှစ်ခုကို တွေ့နေရ၏။ လူလော၊ ကျားလော၊ သစ်၊ ခွေးလော၊ သစ်တုံး၊ ဒိုက်သရော၊ ကျောက်ခဲလော မကွဲပြားသေးပေ။

နီးလာသောအခါ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်နှစ်ခုတွင် တစ်ခုသည် ထရပ်လာပြီး ဝါးဖောင်ကို ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးသည်။ အိပ်နေသော ယုမေကို ရော ဖောင်ထိုးနေသော မောင်အေးချမ်းကိုပါ အသေအချာ ထိုးကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဒိုလ်သံပါပါဖြင့် ငေါက်ဆတ်ဆတ် လှမ်းမေးသည်။

“ဝါးဖောင်သမား ဘယ်ကလဲ”

“အမ်းမြို့ကပါ ခင်ဗျ”

“ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘယ်ကလာတာလဲ”

“အမ်းချောင်းဖျားမှာနေတဲ့ ဖိတ်

ဆွေ ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ကို သွားရင်း
က မိန်းမများလို အခုလို အရေးတကြီး
ဝါးဖောင်နဲ့ စုန်ဆင်းလာကြတာပါ။”

ဟု လိမ်ပြောလိုက်၏။ ထိုလူ
သည် တစ်အောင်လေး စဉ်းစားနေပြီး

“မေးစရာရှိလို့ ဝါးဖောင်ကို ဒီ
ခဏကပ်စမ်း။”

မောင်အေးချမ်း ထိုလူ၏ အနေ
အထားကိုကြည့်သည်။ ကြယ်ရောင်မျှ
သာရှိသော်လည်း မြင်သင့်သလောက်
လှမ်းမြင်နေရသည်။ သေနတ်ကို စစ်
သားလွယ် လွယ်ပြီး ရင်မှာပိုက်ကာ
ကိုင်ထားသည်။ ညှို့ကိုတော့ လက်
ညှိုးတင်ထားပုံရသည်။ သို့သော်လည်း
မျက်နှာချင်းဖြစ်နေ၍ သေနတ်
ပြောင်းဝသည် မောင်အေးချမ်းဘက်
မှာ မရှိပေ။

မောင်အေးချမ်းလည်း ခြောက်
လုံနည်းကို ခါးမှာထိုးပြီး ခါးပိုက်စွန့်ဖြင့်
ဖိညှပ်ထားသည်။ ထိုလူကို ထိုးဝါးဖြင့်
လှမ်းရိုက်ခွင့်မသာလျှင် ခြောက်လုံနည်း
ဖြင့် လှမ်းပစ်ရန် အသင့်အနေအထား
မှာ ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ
တစ်ယောက်သည် သဲပြင်မှာထိုင်ပြီး
စောင်ကိုခြုံကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်
ကိုတွေ့နေရသည်။ ထိုလူမှာ သေနတ်
ပါမပါကို မသိရပေ။

မောင်အေးချမ်းက ထိုးဝါးကို
ထိုး လည်းမထိုး၊ ယက်လည်းမယက်။
ဘယ်ပြန် ညာပြန် လှေ့လှော်သကဲ့သို့
လှော်၍သာ သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်သွား
သည်။ ဤသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။
ထိုးဝါးဖြင့်လှမ်းရိုက်သောအခါ သီးသန့်
ရွယ်နေရန် မလိုတော့ပေ။ သွားရိုး
သွားစဉ် အရှိန်အတိုင်း လှမ်းရိုက်ရုံ
သာရှိသည်။

အဆင်က သာ၍ပြေချင်တော့
သေနတ်သမားသည် မူလက အဝေး
မှာရပ်နေပြီး မောင်အေးချမ်းနှင့် နီး
လာသောအခါ သူသည်လည်း ရေစပ်
နားသို့လျှောက်လာသည်။ မောင်အေး
ချမ်း အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို တည်
ငြိမ်အောင်ထားသည်။ အရေးကြီးဆုံး
အနီးကပ်တိုက်ပွဲဟုလည်း လေးလေး
နက်နက် စွဲမှတ်ထားသည်။

မောင်အေးချမ်း၏ ဝါးဖောင်
ကမ်းနားသို့ ရောက်သည်နှင့် သေနတ်
သမား၏ ယာဘက်လက်မောင်းကို
ထိုးဝါးဖြင့် ခပ်ဆက်ဆက် ရိုက်ချလိုက်
ရာ သေနတ်လက်မှ ပြုတ်ကျသွား
လေသည်။ နောက်လက်တစ်ဖက်ကို
လည်း ဆက်ရိုက်ကာ မောင်အေးချမ်း
ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ဤတွင် စောင်ကိုခြုံပြီး ဆေး
လိပ်ထိုင်ဖွာနေသောလူသည် ပြေး
လိုက်လာပြီး သေနတ်ကိုကုန်းကောက်
သဖြင့် မောင်အေးချမ်းက ခါးဆစ်ကို
တအား ဆောင့်ကန်လိုက်၏။ သို့သော်
လည်း ကန်ချက်လွဲသွား၍ တင်ပါးဆုံ
(ခါးအောက်နား)ကိုသာကန်မိ၍ အထိ
မနာဘဲ လဲရုံသာ လဲသွားသည်။

ထိုလူ ကုန်းထနေစဉ်တွင် လက်
နှစ်ဖက်သုံး၍မရအောင် နာကျင်သွား
သော သေနတ်သမားက မောင်အေး
ချမ်းအား ဆောင့်ကန်သဖြင့် မောင်
အေးချမ်းသည် ကုန်းထနေသူ၏ရှေ့သို့
ဟပ်ထိုးလဲသွား၍ ထိုလူ ခွစီးလှိုမိုထိုး
သည်ကို ခံရလေသည်။ သို့သော်
လည်း သိပ်ပြီးအထိနာသည်တော့
မဟုတ်ပေ။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ နဖူးမှ
ရင်ဘတ်တိုင်အောင် ပူးကပ်ကာကွယ်

ရင်း သူ့ဘယ်ဘက်ကို ထိုးလျှင် ကိုယ်
က ယာဘက်ကိုရှောင်၊ ယာဘက်ကို
ထိုးလျှင် ဘယ်ဘက်ကိုရှောင်၊ ရှောင်
ရင်း သူ့ထိုးချက် အသွားအောင်
ကိုယ်ကို တအားလွှဲလိုက်ပြီး သူဟန်
ချက်ပျက်ကာယိုင်သွားစဉ်တွင် သူ့နဖူး
ကို တအားဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

သည်အကြိမ်တွင်လည်း လက်
နာနေသောလူက မောင်အေးချမ်း
ကုန်းအထက် ဆောင့်ကန်သဖြင့်
မောင်အေးချမ်းသည် လဲနေသူ၏
ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖိလဲသွားပြန်သည်။ ထို့
နောက် မောင်အေးချမ်း ဆတ်ခနဲ
ပြန်ထပြီး လက်နာနေသောလူကို ဆွဲ
လှဲလိုက်၏။ ထိုးဝါးကို ပြေးကောက်ပြီး
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ခြေ
များကို တဖြောင်းဖြောင်းဖြင့် ရိုက်ပစ်
လိုက်သည်။

ကျိုးကြေအောင် ရိုက်သည်
တော့ မဟုတ်ပေ။ နာရုံ၊ ပူးရောင်သွား
ရုံသာ ရိုက်သည်။ လက်ကျိုးသွား၍
ထိုမျှအထိ အရေးမကြီးသော်လည်း
ခြေထောက်ကျိုးသွားလျှင် အမ်းမြို့သို့
ရောက်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်အား
ဖမ်းခေါ်ဆောင်ရမည့်အရေးမှာ မည်
သည့်နည်းနှင့်မျှ အဆင်ပြေမည်
မဟုတ်တော့ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် သဲပြင်၌ နာ
ကျင်စွာဖြင့် လှိုမိုအော်နေကြတုန်း
မောင်အေးချမ်းက သေနတ်ကို
ကောက်လွှယ်ပြီး ဝါးဖောင်ပေါ် နှုတ်
တက်ကာ ယုမေဆီကို လျှောက်သွား
၏။ ယုမေက မျက်လုံးကလေး ပြူး
ကျယ်ပြီး သေနတ်ဖက်ထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် မောင်
အေးချမ်းအား ပြောသည်။

“ကိုကို ... ဟိုနှစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့သလား။ တော်ကြာ ထွက်ပြေးသွားလို့ ခက်နေလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုပြန်လုပ်ရင်လည်း ခံရမှာနော်”

“စိတ်ချ။ မပြေးနိုင်အောင် ထိုးဝါးနဲ့ ခြေထောက်တွေကို နာနာရိုက်ထားခဲ့သလို လက်တွေကိုလည်း သုံးမရအောင် ရိုက်ထားခဲ့တယ်”

ဟုပြောကာ မောင်အေးချမ်းက အသံကို တိုးနှိမ်ပြီး -

“ယုမေရဲ့ သေနတ်တွေကိုပေး။ အိုင်ထဲ ပစ်ချလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲကိုကို” ဟု ယုမေကလည်း တိုးတိုးလေး ပြန်မေးသည်။

“ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖုံးကွယ်ချင်လို့ပေါ့။ သေနတ်တွေကို သာပေး။ ငါဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ယုမေ ကြည့်သာနော်။ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့”

မောင်အေးချမ်းသည် ယုမေဆီက သေနတ်နှစ်လက်ကိုယူပြီး ဆင်ခုန်တိုင်ချောင်းဝ ခွဆုံအိုင်ကြားထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ထိုနောက် ခါးက ခြောက်လုံးပြူးကိုပါ ပစ်ချလိုက်သည်။ လိုရမည့်ရ ခုတ်ယူလာသော ရေညင်းနွယ်ကို အလိမ်ဝအောင်လိမ်ပြီး ကမ်းပေါ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ရေညင်းနွယ်ကို အလိမ်ဝအောင် လိမ်လိုက်လျှင် လျှော်များကို ပူးပြီး ကြိုးကျစ်ရန် ပြင်ဆင်သကဲ့သို့ (ကြိုးလွန်း) ဖြစ်သွားလေသည်။ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းလည်းရှိသွား၍ ကိုင်တွယ်ချည်နှောင်ရန် အလွန်ကောင်းသည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ထိုနှစ်ယောက်တို့အား ရေညင်းနွယ်ဖြင့် ဖမ်း

တုပ်ပြီး ကျောချင်းကပ်၍ ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိမိနှင့် ယုမေတို့ လွန်ကျူးခဲ့သော အမှုကိစ္စများကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက် တမင်တကာ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး မေးမြန်းလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့မှာ ... လူခြောက်ယောက်လို့ သိရတယ်။ ခြောက်ယောက်မှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေကြတယ်လို့လည်း သိရတယ်။ ဒီအထဲမှာ နှစ်ယောက်က ကျားကိုက်လို့သေပြီ။ ဒီကိစ္စကိုတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း သိပြီးသားပဲဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ နောက်ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကော ဘယ်မှာလဲ”

သူတို့ မဖြေကြပေ။ မောင်အေးချမ်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ပြောပါ။ ခင်ဗျားတို့ မပြောဘဲ နေလို့မရဘူး။ ဒီနေရာဟာ ဥပဒေပြင်ပ။ လူသူနဲ့မနီးတဲ့ အရပ်ဆိုတာကို မမေ့ကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် လုပ်ချင်သလို လုပ်ပစ်လို့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိကြတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ လူစုခွဲပြီး သေနတ်တွေနဲ့သတ်ဖို့ လိုက်ရှာနေကြရင်းက အခု ကျွန်တော့်လက်အောက်မှာ ပြားပြားမှောက်နေကြရပြီဆိုတာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေကြပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ဆက်ပြီး မရက်စက်ချင်တော့ဘူး။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် အခု ဘယ်မှာလဲပြော”

ကျန်သော လူနှစ်ယောက် ဆိုသည်မှာ မောင်အေးချမ်းနှင့် ယုမေတို့ သတ်ခဲ့ကြသော လူနှစ်ယောက်တို့ကို ဆိုလို၏။ သည်ကိစ္စကို သူတို့ မသိကြသေး၍ တမင်တကာ ရမယ်ရှာပြီး

လမ်းစပျောက်ဖုံးကွယ်လိုသောကြောင့်သာ မေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

မူလက သေနတ်ကိုင်ပြီး မောင်အေးချမ်းကို လှမ်းခေါ်သောလူကပင် စ၍ ပြောသည်။

“ပထမနှစ်ယောက်က ကျားကိုက်လို့ သေပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခုတင်ကပဲ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အဲဒီတုန်းက ယုမေလွတ်မြေးသွားပြီး ကျွန်တော် အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးတုပ်ပြီး ခေါ်လာနေတုန်းမှာ နောက်ကလူကို ကျားလိုက်ဆွဲတယ်။ ကျွန်တော်က ထွက်ပြေးတယ်။ ရှေ့ဆုံးကသွားနေတဲ့ သေနတ်ပါတဲ့လူက ကျားကိုပစ်မလို့ သေနတ်ကို မောင်းထိုးနေတုန်းမှာ ကျားခုန်အုပ်တာကို ခံလိုက်ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေရာက တန်းပြေးပြီး ချောင်းထဲကိုခုန်ဆင်းကာ လက်က ကြိုးတွေကို ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်ဖြတ်လို့ ပြတ်စရှိသေးတယ်။ ကျားကြီးရောက်လာလို့ ကျောက်ခဲနဲ့ တအားပေါက်အော်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ယုမေကို လိုက်ရှာပြီး တွေ့တယ်ပေါ့။ ကံ ... ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စကို အဲလောက်ထိ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်နှစ်ယောက်ဆိုတာကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ အဲဒီလူနှစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲဆိုတာကိုပဲ ခင်ဗျားပြောပြပါ”

မောင်အေးချမ်းက အကွက်ကျကျ အစမထွက်အောင်ပင် အကြောင်းအရာကို ဖော်သလိုသဘောမျိုးဖြင့် ဖုံးဖိပြောလိုက်၏။ သို့မှ ရုံးလော့သို့

ရောက်သောအခါ ဤကိစ္စကြီးသည်
မိမိအား အမှုမပတ်ဘဲ တခြားကိစ္စ
ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တို့နှစ်ယောက်က မင်းတို့
ကို လိုက်ရှာနေကြတာပဲ”

ဟု သူကပြောပြနိုင်သည်။ နောက်
တစ်ယောက်သည်ကား ဘာမျှမပြော
ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချစ်သော နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေ
ကြတယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာ လိုက်ရှာ
နေကြတာလဲ”

“အဲဒီ မင်းတို့ စုန်လာခဲ့ကြတဲ့
အထက်ဘက်မှာပေါ့”

မောင်အေးချမ်း တစ်ချက်နှစ်
ချက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
တို့ နောက်ရန် မကင်းသေးဘူးပေါ့။
ရတယ်လေ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ
လည်း သေနတ်ရောက်နေပြီပဲ ...။
သေနတ် မရှိခင်တုန်းကတောင်မှ
သေနတ်သမားတွေကို ယှဉ်သတ်ပြီး
အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ အခု လက်
ထဲကို သေနတ်ရောက်နေမှတော့ မှု
စရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ယှဉ်သင့်
ယှဉ် သတ်သင့်သတ်၊ ပစ်သင့်ပစ်ပေါ့။
လက်နှေးနေမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

နှစ်ယောက် ဘာမျှမပြောတော့
ဘဲ မျက်နှာများရှုံ့မဲ့ပြီး မောင်အေးချမ်း
ရှိုက်နှုတ်ထားသော ဒဏ်ရာများကို
လက်နှင့်ပွတ်သပ်ရင်းက ငြိမ်နေကြ
သည်။ မောင်အေးချမ်းလည်း ဤမျှ
လောက် ပြောဆိုလိုက်လျှင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး
သည့်ပြဿနာများအတွက် လုံလောက်
ပြီ။ တစ်စုံတစ်ရာ မိမိတို့အား အမှုပတ်
ရန် မရှိနိုင်တော့ဟု သုံးသပ်နားလည်
မိ၍ စကားဆက်ကိုဖြတ်ကာ ဝါးဖောင်

ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာခဲ့သည်။
ယုမေက တစ်ချက်ပြုံးပြီး တိုး
တိုး ပြောသည်။

“တော်တယ်။ အရမ်းကိုတော်
တာပဲ။ ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ဟာ
ကွက်မရှိ ကွက်တိကျအောင် စွမ်းနိုင်ပါ
ပေတယ်။ ကိုကိုရဲ့ ရှေ့နောက်မြော်
မြင်မှုနဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်တွေကိုလည်း
နားမလည်နိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်
ရပါတယ်။ အမှန်ကိုပြောရရင် ယုမေ
က ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ အောင်မြင်ရေး
တစ်ခုကိုသာ စဉ်းစားခဲ့မိတယ်။ ပြီး
တော့ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဘာ
မှဖြစ်မလာအောင် ဘယ်လိုတွေ ပြင်
ဆင်ရမယ်ဆိုတာမျိုးကို လုံးဝ မစဉ်း
စားမိခဲ့ဘူး”

“မစဉ်းစားလို့ မရဘူး ယုမေ။
တစ်ကွက်ဟာရင် တစ်သက်နာ ဖြစ်
သွားနိုင်တဲ့ အနေအထားကို ရောက်
နေတယ်။ အခုလို ဖြစ်လာနိုင်တဲ့
အကြောင်းအရာတွေကို ကြိုတင် ရိုက်
ချိုးပိတ်ဆို့ထားလိုက်ရင်တော့ ဘာ
ပြဿနာမှဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်း
မရှိတော့ဘူး။ အခု လူနှစ်ယောက်ကို
ငါ့ကိုယ်တိုင် အချုပ်ခန်းထဲ သွားထည့်
မှာဖြစ်လို့ တို့သတ်ထားခဲ့တဲ့ လူနှစ်
ယောက်ရဲ့အကြောင်းဟာလည်း ပေါ်
လာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ သူ
တို့ကိစ္စလည်း ဆေးခြောက်မှုခင်းကြီး
ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ရည်ထောင်ဒဏ် ကျ
ခံရမှာအမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ရွာတွေ
က ဆေးခြောက်ကို အဓိကထားပြီး
လုပ်ကိုင်နေကြတာဆိုတော့ မှုခင်းထဲ
မှာ လူပေါင်းများစွာ ပါဝင်သွားနိုင်
တာကြောင့် ရွာတောင် ပျက်သွားနိုင်
တယ်။ သူတို့ပြစ်မှုတွေကလည်း ဆေး

ခြောက်မှုသက်သက်မကတော့ဘဲ ငါနဲ့
ယုမေကို ဖမ်းမရလိုက်တဲ့အတွက်
စခန်းကို မီးရှို့၊ တရားမဝင် မောင်းပြန်
သေနတ်ကြီးတွေကို ကိုင်တွယ်အသုံး
ပြုမှု၊ ငါနဲ့ ယုမေကို သတ်ဖျတ်ရန်
ကြံစည်မှု စတဲ့ ဆင့်ကဲမှုခင်းကြီးတွေ
က အများအပြားရှိနေတော့ ရွာကို
စွန့်ခွာပြီး ဝရမ်းပြေးသွားကြတဲ့လူတွေ
ကလည်း ရှိနေကြဦးမယ်။ ဒီတော့ တို့
သတ်ခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်တော့မှာလဲ။ အဖမ်း
ခံရတဲ့လူတွေ ထောင်ကလွတ်မှ ...
မသင်္ကာလို့ အဲဒီနေရာတွေကို သွား
ရှာကြည့်လို့လည်း အရိုးအရေ အစ
အနုကိုစောင် တွေ့မှာ မဟုတ်တော့
ပါဘူး။ ကျားပေါ်တဲ့ တောနက်ထဲမှာ
ဖြစ်လို့ အခုလောက်ဆိုရင်တောင်
ကျားစားလို့ကုန်ရောမယ်”

မောင်အေးချမ်း၏ ရှည်လျားစွာ
ဖြင့် ရှင်းလင်းဆက်စပ် ပြောပြသည်ကို
ယုမေ သဘောကျပြီး ငြိမ်လျက် နား
ထောင်နေ၏။

“ကဲ ... ယုမေ။ ထမင်းချက်ရ
အောင်”

“မစောလွန်းဘူးလား ကိုကို”

“မစောဘူး။ ၄ နာရီတောင် ထိုး
တော့မယ်။ ခုချိန်က ချက်ပြုတ်စား
သောက်ရင်တောင် မိုးလင်းသွားနိုင်
တယ်။ ဒီက စောစောကြီး ထသွားရင်
တောင် မိုးချုပ်လို့ အမ်းမြို့ကိုရောက်
ရင် ကံကောင်းပဲ။ ဒီထဲ ဟိုလူနှစ်
ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်ကို ငါရိုက်
ထားလို့ ထင်သလောက်တောင် သွား
နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကြို
ပြန်ဆင်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

မောင်အေးချမ်းက ယုမေ ထမင်းချက်နေတုန်းတွင် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တက်ပြီး သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ကင်းစောင့်နေ၏။ ကျောချင်းကပ်၍ ချည်နှောင်ထားသော လူဆိုးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ လူဆိုးနှစ်ယောက်ကိုမူ ဖိုက်နှက်ထားခြင်း နှင့် ကြိုးတုပ်ထားခြင်းတို့ကြောင့် ထွက်ပြေးခြင်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခြင်း စသည်ဖြင့် စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ပေ။

ယုမေ ထမင်းချက်၍ ကျက်ပြီးနောက် မောင်အေးချမ်းနှင့် ယုမေတို့က အလျင်စားကြသည်။ ဟင်းက ချေသားခြောက်နှင့် ကင်းသားအကျန်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် လူဆိုးနှစ်ယောက်တို့ကိုလည်း ကျွေးကြသည်။ မူလက စောင်ကိုခြုံနေသည့် လူဆိုးက မစားချင်စားချင် အမူအရာမျိုး လုပ်နေပြီး “ကောင်လေး ... တို့ကို ကြိုးလျှော့ ပေးကွာ။ မင်းချည်ထားတဲ့ကြိုးက ဒီလောက်အထိ တင်းနေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စားလို့ရမလဲ”

ဟု အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။ မောင်အေးချမ်း တင်းသွား၏။ ထို့ကြောင့် အနားသွားရပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူတို့ ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ ထမင်းကျွေးဖို့ တာဝန်မရှိဘူးနော်။ ကိုယ့်ကို လက်နက်ကိုင် အနိုင်ကျင့်ပြီး အသက်ကို အန္တရာယ်လိုက်ပြုနေတဲ့ လူတွေကို လူသူမနီး တောကြီးထဲမှာ လက်ရဖမ်းမိထားတာ သတ်ပစ်ဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ကို သတ်ပစ်လို့လည်း ဘယ်သူမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်ချည်ထားတဲ့ ကြိုးလည်း အဲဒီလောက်ထိ တင်းတာ

မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ စားချင်ရင် စားကြ။ ဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့။ ထမင်းရော ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ပါ ချောင်းထဲ ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ ကုန်းစားနေကြ၏။ မောင်အေးချမ်းနှင့် ယုမေက ရေနွေးသောက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားပြီးနောက်လည်း ရေနွေး တစ်ယောက်တစ်ခွက် ပေးလိုက်သည်။ အချိန်အားဖြင့် မနက် ၅ နာရီကျော်စ ဖြစ်သည်။

“ဝူး ... ဝေါ”
“ရွန်း ... ဘောင်း ... ဒိုင်း ... ဝွန်း”

ချောင်းအထက်ဘက်ဆီမှ တောတိုးသံ၊ ဆူညံသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ တောဆင်များဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ တောဆင်များသည် လူနေအရပ်တွင် သိပ်ပြီး နေလေ့မရှိဘဲ လူနှင့်ဝေးသော တောနက်ထဲမှာသာ အနေများသည်။ အုပ်လိုက် နေတတ်သည်။ တစ်နေရာတွင် စွဲ၍မနေဘဲ ဦးတည်ရာမဲ့လည်း သွားနေ ကျက်စားတတ်သည်။

“ဟိုက် .. ကောင်လေး။ တောဆင်တွေလာနေသံ ကြားတယ်ကွ”

“အေး ... နေရာရွှေ့ပေးမယ်။ ယုမေ တို့ ကမ်းပါးထိပ်က ရေသဖန်းပင်ကြီးအောက်ကို သွားနေလိုက်”

မောင်အေးချမ်းသည် လူဆိုးနှစ်ယောက်တို့၏ ခြွေထောက်က ကြိုးများကိုရော၊ လက်က ကြိုးများကိုပါ လျှော့ပေးပြီး ရေသဖန်းပင်ကြီးနားကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ရေသဖန်းပင်ကြီးက ချောင်းကမ်းပါးအထက် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ပေါက်နေ၍ အတော်လေးမြင့်ပြီး ချောင်းဘက်ကို အုပ်မိုး

နေသည်။

မောင်အေးချမ်းတို့လူသူ ရေသဖန်းခြေရင်းကို ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းဆောင် တောဆင်ကြီးသည်လည်း ချောင်းသဲခုံကို ရောက်လာလေသည်။ မောင်အေးချမ်းတို့လည်း သဖန်းပင်ပေါ်ကိုမတက်ဘဲ ပင် ခြေတွင် စုထိုင်ကာ တောဆင်အုပ်ကြီး၏ အခြေအနေကိုသာ အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

တောဆင်များက လူနဲ့ရ၍ဖြစ်စေ၊ လူများကို မြင်သွား၍ဖြစ်စေ၊ နင်းသတ်ရန် ပြေးလိုက်လာလျှင်လည်း လူများဆီကို ချက်ချင်းကြီး ရောက်မလာနိုင်ဘဲ ကမ်းပါးယံစောက်ကြီးကို ကပ်ကပ်တက်ပြီးမှ ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ သေနတ်ပါသောကြောင့် သိပ်ပြီး ကြောက်စရာမလိုပေ။ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ရုံဖြင့် လန့်ပြေးသွားနိုင်သည်။

တောဆင်အုပ်သည် အကြီး၊ အငယ် အားလုံး နှစ်ဆယ့်သုံးကောင် ဖြစ်သည်။ အကြီးက ဝိ၌များသည်။ ခေါင်းဆောင် စွယ်စုံကြီးသည်ကား ကိုးပေကျော်ပေလိမ့်မည်။ ဆင်အုပ်ကြီး သံပြင်သို့ရောက်လာကြသည်နှင့် အားလုံး ရပ်တန့်သွားကြသည်။ လူများ လောလောလတ်လတ် နေသွားသည်ဟု သိ၍လား။ လူနဲ့ကိုပင် ရ၍လားမသိ။ ဆင်အုပ်ကြီး အမူအရာပြောင်းသွားလေသည်။

ခေါင်းဆောင် စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် ခေါင်းထောင်၊ နားရွက်ကာ၊ အမြီးကိုပါထောင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်များကိုသာ အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေကြလေသည်။ မောင်အေးချမ်းလည်း သေနတ်ကိုမောင်းထိုးပြီး အသင့်အနေအထားလုပ်ကာ ဆင်အုပ်ကြီး၏အခြေ

အနေကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ထားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ... မူလက သေနတ်ကိုင်သောလူသည် မောင်အေးချမ်းကို ဆောင့်တွန်းလဲသွားသည်နှင့် ပြေးပြီး ယုမေ၏လည်ပင်းကို ညှစ်လေသည်။ နောက်တစ်ယောက်က မောင်အေးချမ်းကို ဝင်လုံးသည်။ မောင်အေးချမ်းကား သတိရှိသည်။ လူလဲသွားသော်လည်း လက်ကသေနတ် ပြုတ်ကျ၍ မသွားပေ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်က အုပ်မိုးပြီး စီးဖမ်းလာသူကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထောင်း၍ နောက်ဘက်သို့ လန်ကျသွားသည်နှင့် မောင်အေးချမ်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

ယုမေ လည်ပင်းအညှစ် ခံနေရသည်ကို မကူနိုင်သေးဘဲ ခေါင်းဆောင်ဆင်ပြောင်ကြီး မောင်အေးချမ်းတို့ဆီ ပြေးတက်လာနေ၍ သေနတ်ဖြင့် နားရွက်ဖောက်ပစ်လိုက်ရ၏။ ဆူညံသွားသော သေနတ်သံကြီးနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်အုပ်ကြီး လန်ပြီးပြေးသွားကြမှ မောင်အေးချမ်းလည်း ခြေထောက်ဖြင့် ယုမေ၏လည်ပင်းကို ညှစ်ထားသူအား ဖြတ်ကန်လိုက်လေသည်။

ခြေချင်းဝတ်ဖြင့် လည်ပင်းကို ဖြတ်ကန်ခံရ၍ ထိုလူဆိုးသည် ဘေးဘက်သို့ လွင့်စဉ်ကာ ပက်လက်လန်လဲလျက် သတိမေ့သွားလေ၏။ မောင်အေးချမ်းသည် လူဆိုးများကိုဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ ဆင်အုပ်ကြီးဘက်သို့ ကြည့်သည်။ ဆင်အုပ်ကြီးသည် ဟိုဘက် သောင်ကမ်းယံကို တက်ပြေးသွားကြသဖြင့် တောလုံး ဆူညံသွားလေသည်။

ဆင်အုပ်ကြီး၏ရန်ကို စိတ်ချရပြီးနောက် ဝင်လုံးသော လူဆိုးအား

နောက်စွဲကိုးနှင့်တိုက်လိုက်၍ မှောက်လျက်လဲကျသွား၏။ ကုန်းထလာသည်ကို ဝမ်းဗိုက်တစ်ချက် ပင့်ကန်လိုက်၍ ကမ်းပါးယံသို့ လိမ့်ကျသွားလေသည်။ အတော်လေး နာသွားဟန် ရှိ၏။ ချက်ချင်း ပြန်မထနိုင်ဘဲ အော်ညည်း၍ နေလေသည်။

မောင်အေးချမ်းက ယုမေကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ယုမေ ဘာတွေ ဖြစ်သွားသေးလဲ” ဟု မေး၏။ ယုမေက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“လည်ပင်းကို မေးစေနဲ့ ညှစ်ထားလို့ ဘာမှတောင် မဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်သူအား (မောင်အေးချမ်း လည်ပင်း ဖြတ်ကန်၍ မေ့လဲရာမှ ပြန်မထနိုင်သူအား) ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ထိုလူဆိုးကလည်း ကမ်းပါးယံသို့ကျသွားပြန်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တက်လာခဲ့ကြစမ်း။ ကိုယ့်အပေါ် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သေကြောင်းကြံတွဲလူတွေ ဖြစ်လျက်နဲ့ ညင်ညင်သာသာ ဖမ်းထားတာတောင် ခင်ဗျားတို့က တိုက်ခိုက်လာကြသေးတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ တက်ခဲ့ကြစမ်း။ ပုံစံပြရဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြပေ။ နာလွန်၍ မထနိုင်သလိုလို မကြားသလိုလို၊ ဂရုမစိုက်သလိုလို ဖြင့် အော်ညည်း၍သာ နေကြသည်။

“ကဲ ... ယုမေ။ တုတ်တစ်ချောင်း ခုတ်လိုက်စမ်း။ ဒီလူတွေကို မရက်စက်လို့ မရတော့ဘူး။ တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်ပြီး ခေါ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်မှ သူတို့နှစ်ယောက် ကုန်းကွေ့အမှုအရာဖြင့် ထ

ပြီး ကမ်းပါးယံမှ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် တက်လာကြသည်။

မောင်အေးချမ်းက -

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို သတ်လို့ရရင်သော်၊ သတ်လို့မရရင် ယုမေကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်နက်ချခိုင်းမလို့ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဉာဏ်ကို ကျွန်တော် အကုန်သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလိုတော့ တစ်ခုမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကိုသာ ပိုင်နိုင်အောင် ပြန် မလုပ်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြရင်လည်း တောဆင်နင်းသတ်လို့ အားလုံး သေကြမှာပဲ။ ခုတင်ကတောင် ကျွန်တော် လက်ပြန်လိုက်လို့သာ။ အဲလိုသာမဟုတ်ရင် ခုလောက်ဆို ဆင်နင်းသတ်လို့ အားလုံး သေလောက်ပြီပေါ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လုံးဝပြန်မလုပ်နိုင်အောင် ဆုံးမထားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုပြောပြီး မောင်အေးချမ်းက ယုမေခုတ်ပေးသော လက်မသာသာခန့် တုတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟ ... ညီလေးက တို့ကို တကယ်ရက်စက်မှာလားကွာ”

ဟု အော်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးများ ပြူးနေကြလေ၏။

“ရက်စက်ရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို မရက်စက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အစက ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဒီနေရာဟာ ဥပဒေအပြင် ဖြစ်နေတယ်။ အချိန်မရွေး သတ်ပစ်လို့ရတယ်လို့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ပြောလောက်အောင် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထားတာတောင် ခင်ဗျားလို့က တော

ဆင်ချပ်ကို ကြောက်နေရတဲ့အထဲ
အခွင့်ယူပြီး သေကြောင်းကြံ
ညံ့လာကြတဲ့ လူတွေကို ဒီအတိုင်း
ထားလို့ မရတော့ဘူး။ လုံးဝ ပြန်မလုပ်
နိုင်အောင် လုပ်ပစ်ရတော့မှာပဲ”

“ညီလေး...တို့ နောက်မင်းကို
ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ခင်ဗျားတို့လည်း စိတ်ချပါ။
ကျွန်တော် သေအောင်မသတ်ပါဘူး။
လုံးဝ ပြန်မလုပ်နိုင်အောင်ဘဲ လုပ်မှာ
ပါ”ဟု ပြောပြီး မောင်အေးချမ်းသည်
တုတ်ဖြင့် တဖြောက်ဖြောက် သူတို့၏
လက်ဆစ်များကို ရိုက်လေသည်။

“အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျ”
“ညီလေး... ကိုတို့ကို မရက်
စက်... အောင်မယ်လေးဗျ”

သူတို့၏ လက်ဆစ်များ ဖူး
ရောင်သွားမှ မောင်အေးချမ်း အရိုက်
ရပ်လိုက်၏။ ခြေထောက်များကိုမူ
လမ်းမသွားနိုင်ဘဲနေမည်စိုး၍ လုံးဝ
မရိုက်ပေ။ စဖမ်းစဉ်က မပြေးနိုင်ရုံ
ရိုက်ထားသည်မျှသာ ရှိသည်။ ထို့
နောက် ခြေထောက်များကို မပြေးနိုင်
အောင် လက်များကိုလည်း ပြန်မလုပ်
နိုင်အောင် ကြိုးများကို ပြုပြင်ချည်
နှောင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးစင်စင် လင်းနေ
လေပြီ။

နေထွက်၍ သိပ်ပြီးမကြာမီပင်
ပူ အိုက်လာ၏။ ခပ်မြန်မြန် လှမ်း
နေကြသော မောင်အေးချမ်းတို့ လူ
တစ်စုလည်း ချွေးပြန်လာကြသည်။
အအေးဓာတ်ကင်းပျောက်ပြီး ရှိန်းတိန်း
တိန်း ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ချွေးစို့

လာသည်။

ဆင်ချပ်တိုင် ချောင်းဝ အဖြစ်
အပျက်၌ တင်ပြရန်တစ်ခု ကျန်ခဲ့
သေးသည်။ ယင်းမှာ တောဆင်များ
သည် ချောင်းသဲခုံတွင် မောင်အေး
ချမ်းတို့ သဖန်းပင်ကြီးနားသို့ သွားနေ
ရာတွင် ကျန်ခဲ့သော အဝတ်ပုဆိုး၊
စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ အိုးခွက်၊ ဝါးဖောင်
ဘာမျှမချန် အားလုံးကို နင်းခြေဖျက်
ဆီးခဲ့၍ ဘာမျှမရလိုက်ပေ။

ထို့ကြောင့် နေလယ်စာအတွက်
အခက်တွေ့နိုင်သည်ကို မောင်အေး
ချမ်း ခန့်မှန်းမိသည်။ ဆင်ချပ်တိုင်
ချောင်းဝ အောက်တစ်မိုင်ကျော် နေ
ရာများမှစ၍ အမ်းချောင်းကြီးတစ်
လျှောက်တွင် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား
များ ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု ရှိနေတတ်
သော်လည်း မောင်အေးချမ်းတို့မှာ လူ
လေးယောက်ကြီးတောင်ဖြစ်၍ ထမင်း
တောင်းစားရန်ကို အားနာနေမိသည်။

ကိုင်းသမား၊ ယာသမားများ ဟူ
သည်မှာ ဆန် စသော စားစရာများကို
အိမ်မှ ရွာမှ ထမ်းတင်ယူထားကြခြင်း
သာဖြစ်သည်။ အမ်းမြို့နှင့် ဤနေရာ
သည်လည်း တစ်ရက်ခရီးမျှ ရှိသည်။
ထို့ကြောင့် သည်တောင်းစားရမည့်နေ
ရာ၏ တမင်းတစ်နပ်တန်ဖိုးကို တွက်
ဆပြီး အားနာနေမိသည်။

သည်ခရီး၏အလယ်ဟု ခန့်မှန်း
ရသော လောဝ(ဆိုခဲ့သည့် ပုဏ္ဏား
ချောင်းဝဟုလည်းခေါ်သော ပတ်ကွေ့
ချောင်းဝ၏အောက်နား)တွင် ဦးဂွဏ်တို့
မိသားစု မိုးရေ၊ နွေရေ တဲတွင်နေ
ထိုင်ပြီး တောင်ယာစိုက်ခင်းများ လုပ်
ကိုင်၍ ရှိကြသည်။ နွေရေ မိုးရေ
တဲဝင်နေကြ၍ ဆန်ဝမ်းစာကိုလည်း

အပြည့်အဖြိုး စုဆောင်းထားကြပေ
လိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း လောဝကိုရောက်
အောင် သွားမည့်အရေးမှာ လွယ်မည်
မဟုတ်ပေ။ သည်နေရာမှာ လူသန်
မြန်များ ခပ်မှန်မှန်သွားရုံဖြင့် မနက်စာ
ထမင်းစား မိနိုင်သော်လည်း ယခု
တရားခံနှစ်ယောက်တို့မှာ မောင်အေး
ချမ်း ဆုံးမထား၍ တစ်ပတ်ရစ်နေကြ
ပြီ။ ခြေထောက် နှစ်ဖက်လုံးသည်
လည်း အတော်လေး နာနေကြသည့်
အပြင် ကြိုးချည်ခံထားရ၍ သွားရေး
လာရေးမှာ များစွာ အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေလေသည်။

တရားခံနှစ်ယောက်တို့မှာ သူတို့
အပြစ်နှင့်သူတို့ အပြစ်များမှာလည်း
ထပ်ဆင့် နှစ်ကြိမ်ပင်ရှိနေကြ၍ ဘာမျှ
မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထော့နင်းထော့နင်း
ဖြင့်သာ သွားနေကြလေသည်။ ဤမျှ
တောနက်ထဲ၌ သူတို့၏ ခြေထောက်
ကကြိုးကို ဖြုတ်ပေးပါ၊ လျှော့ပေးပါ
ဟု ဆို၍လည်း မောင်အေးချမ်း လက်
ခံမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း အဆင်ပြေ
သော တစ်နေရာကို ရောက်လျှင် ခြေ
ထောက်မှ ကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးရန်
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ယခုတွင်မူ ခြေ
ထောက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းသာရုံမျှ လျှော့
ချည်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း
မတော်တဆ ချော်လဲကျလျှင် လှမ်း၍
ကိုင်၍ လက်ထောက်၍ ရနိုင်ရုံ ရှေ့
ဘက်မှထားပြီး ချည်နှောင်ထားသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

မင်းဟိန်းဝိပ်

လောကလူမှုရေးသမား ဘဝများ အပန်းဖြေ အားပေး

ရွှေ့ကံလမ်းခရီးသော ဘဝများ

ညွန့်မောင်ဦး

(ယခင်လမှအဆက်)

“လာပါ... ကြုံတုန်းတစ်ခွက်
လောက် သောက်သွားပါ။ ခင်ဗျားကို
လည်းအကူအညီတောင်းစရာရှိတယ်။
သည်မှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒုက္ခ
ရောက်နေလို့ပါ”

“ဘာကူညီရမှာလဲ ပြောပါ။
ကူညီနိုင်ရင် ကူညီမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်ပါဘူး။
သည်လူကို ကူညီရမှာပါ”

ရဲက ကျွန်တော်တို့အကြောင်း
အတိုအချုပ်ပြောပြလိုက်ရာ ထိုလူက
ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ကျင့်ဘယ်နေရာမှာ
နေလဲဟု မေးသည်။

“ရန်ကုန် တောင်ဥက္ကလာပမြို့၊
(၁၀)ရပ်ကွက်၊ လမ်း(၂၀)မှာ နေပါ
တယ်”

“နေပါဦး၊ လမ်း(၂၀)မှာနေတာ
ကျွန်တော့်ယောက်ျားက အိမ်ကိုသိ
လား”

“သိပါတယ်၊ ခုအချုပ်ခံနေရ
တာ အိမ်အိမ်နားကလူပါ”

“ကျွန်တော်က အသွားအလာ
မရှိလို့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့
သမီးကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို သိချင်သိ
မယ်။ လာဗျာ၊ အိမ်ကိုလိုက်ခွဲ”

“ကဲ... အာမခံအတွက် စိတ်
ချရပြီ။ သောက်ကြပါ။ ကျွန်တော်ပြန်
မယ်။ အိမ်ပြန်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။

ညနေမှလာတွေ့မယ်။ မိန်းမနဲ့ ကလေး
တွေကို တွေ့ရဦးမယ်”

ထိုလူ့အမည် ကိုမောင်သိန်း။
ကောင်စီအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သည်။
အိမ်ရောက်သွားသောအခါ သူ့သမီး
က ကျွန်တော့်ကို သိသည်။

“ဦးလေး... ကျွန်မကိုမသိဘူး
လား။ ဦးလေးသမီး ညွန့်ညွန့် သူငယ်
ချင်းလေ။ ဦးကျော်သမီးတွေနဲ့ ကျွန်မ
က ကစားဖက်တွေ။ အဖေမြန်မြန်
သွားခေါ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ညနေ ထမင်း
ကျွေးမယ်။ ဦးကျော်က စိတ်ကောင်းရှိ
တယ်”

ကိုမောင်မောင်သိန်းနှင့် ကျွန်
တော် စခန်းကိုသွားသောအခါ သူ
သမီးက နောက်ကစက်ဘီးနှင့် လိုက်
လာသည်။ ကိုမောင်သိန်းက စခန်းထဲ
ဝင်သွားပြီး မကြာမီမှာ ကိုကျော်ကို
ခေါ်လာသည်။ ကိုကျော်က မိန်း
ကလေးကိုမြင်သောအခါ ဝမ်းသာအား
ရ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲ့... သိတာ၊ နင်ဘယ်က
လိုက်လာတာလဲ”

“ကျွန်မ သည်မြို့မှာ နေတာ
လေ။ ဟောဒါ ကျွန်မအဖေ။ လာပါ
ဦးအိမ်ကိုသွားပြီး စကားပြောရအောင်။
သည်ညနေ အိမ်မှာ ထမင်းစားပါ”

ကိုမောင်သိန်းလိုက်ထုတ်ပေး ၍
အာမခံရသွားပြီး သိတာမှာ ကျွန်တော့်

သမီးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ဖော်ရွေသည်။
ကိုကျော်နှင့်လည်း ရင်းနှီးသည်။ ထို
ညက ကျွန်တော် သိတာတို့အိမ်မှာ
မအိပ်ရဘဲ တောင်ငူသစ်တောရုံးကို
ညဘက်ကားနှင့် သွားရပြီး ကျွန်တော့်
အစ်ကိုကို သွားတွေ့ရသည်။ မန္တလေး
မှခေါ်လာသော ပစ္စည်းရောင်းသည့်
အမျိုးသမီးကိုလည်း သစ်တောရုံးမှ
ခေါ်ထားသည်။ ထိုညက အစ်ကိုနှင့်
အမူအကြောင်းပြောဆိုကြပြီး နံနက်
စောစော ကျွဲပွဲစခန်းကို ပြန်လာသည်။
ကျွန်တော်တို့ အမှုသည်များ ရုံးချိန်ကို
စောင့်၍ စကားပြောနေကြစဉ်မှာ ကျွန်
တော့်မိတ်ဆွေ ရဲတပ်ကြပ်က သတင်း
ပေးပါသည်။

“ခင်ဗျားလူ ကံကောင်းတယ်။
အမှုလည်း စစ်လို့မရတော့ဘူး။ လွတ်
သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကံကောင်းတာလဲ
ပြောပါဦး”

“သည်အမှုမှာ တရားခံမရှိတော့
ဘူး။ ခုမနက် ၄ နာရီလောက်မှာ သေ
သွားပြီ”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးသေ
တာလဲ”

“သည်ဆင်ဦးစီးက ဖျားနေတာ။
နေရာတာကလည်း ဗွက်ထဲမှာ၊ လာ
ကြည့်မယ်လူလည်းမရှိ၊ အရက်လည်း
မသောက်ရတော့ သေတာလို့”

ကိုကျော်အမှုပြီးသွားသောအခါ ကျွန်
တော့်သားအလတ်မှာ အရောင်း
အဝယ် နည်းနည်းနားလည်လာ၍
သူ့ကို ကျွန်တော်စိတ်ချရမည်ထင်ရ
သော လူတစ်ယောက်နှင့်တူ၍ နယ်မြို့
တွေမှာ ကျွဲချိုများ လိုက်ဝယ်ခိုင်း
သည်။ နှစ်ယောက်သား နယ်မြို့များ
မှာ လိုက်ဝယ်ကြရာ ထိုလူမှာ ရိုးသား
သော်လည်း ကျွန်တော်မမြင်ရာမှာ
အရက်အလွန်သောက်သည့်အကြောင်း
သားက ပြန်မပြောပါ။ သည်လိုနဲ့
လေးငါးလကြာသောအခါ ကျွန်တော့်
သားပါ သောက်တတ်လာကြောင်း
သိရ၍ ကျွန်တော်အလုပ်ဖြုတ်လိုက်
သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ကို သားက
ပြောသည်။

“အနံ့ဆိုးတွေ၊ ဗွက်တွေကြား
မှာ ဖြတ်သွားရတာ အရက်သောက်
သွားမှ ဖြတ်လို့ရတာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်
တော်လည်း သောက်ပြီးဖြတ်ရသည်”
ဟုပြောသည်။ နောက်ပိုင်း ထိုကမ္မဏီ
ကို ကျွဲချိုမသွင်းတော့ဘဲ ရပ်လိုက်
သည်။ သားနှင့် အရောင်းမိန်းကလေး
ကို ဆိုင်မှာထားပြီး ကျွန်တော်ပစ္စည်း
များ လိုက်ဝယ်ရောင်းလုပ်နေသည်။
ဆိုင်နှစ်ဆိုင်မှ သုံးဆိုင်ဖြစ်လာသည်။
ကျွန်တော်နောက်ဆုံးဆိုင် ဝယ်ပြီးချိန်
မှာ ၈၈ အရေးအခင်းဖြစ်လာသည်။
အရေးအခင်းမဖြစ်ခင်က တော်လှန်
ရေးကောင်စီ အခြေခံအလုပ်သမား
အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သောအခါ အရေးအခင်း
ကာလမှာ သမဆိုင်မှ ပစ္စည်းများကို
ဝေပေးသောအဖွဲ့မှာ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာ
သည်။ နောက်ဆုံးရွှေတိဂုံ ကုန်းတော်
ပေါ်မှာတာဝန်ကျနေသော တပ်မ(ရဝ)
မှ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်အေးက

ဈေးလူကြီး အဖွဲ့လေးဦးဖွဲ့ပေးရာမှာ
ကျွန်တော်ပါသွားသည်။ ထိုအချိန်က
အရောင်းအဝယ်မကောင်းသော်လည်း
ယခင်ဆက်သွယ်ထားသော နယ်ကုန်
သည်များနှင့် အရောင်းဖြစ်သင့်
သလောက် ဖြစ်သည်။ သည်လိုနှင့်
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က
ကျားသရေတစ်ချပ်လာရောင်းရာ
မရောင်းရ၍ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အပ်
သွားသည်။ ထိုကျားရေမှာ မိုးတွင်းမှာ
ရ၍ ကျားရေကို ကျပ်တိုက်ထားသည်။
ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်သောအခါ
ကျားရေက အစိုပြန်၍ အဖုအဖောင်း
များ ထနေသည်။ ထိုလူက ၁၅ ရက်
လောက် မလာသောအခါ ပျက်စီး
သွားမှာစိုး၍ ကျွန်တော်က ဝယ်သူကို
လျှော့ဈေးနှင့် ရောင်းလိုက်သည်။
နောက် ထိုလူလာသောအခါ သူကျား
ရေရောင်းသည့်အပေါ်မှာ ကျွန်တော်
ဖြတ်စားလုပ်သည်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို
စကားမပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်က
လည်း အရောင်းအဝယ်မကောင်းချိန်
ဖြစ်၍ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်မှ ဘာ
သာရေးသမားများနှင့်ပေါင်း၍ ဝါတွင်း
သီလခံယူသောအဖွဲ့နှင့် တစ်ပတ်မှာ
တစ်ကြိမ် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားမှာ ပုတီး
စိပ်သီလယူလိုက်နေသည်။ ထိုအဖွဲ့မှာ
လူ ၃၀၀ ခန့်ရှိပြီး အမျိုးသမီးများ
လည်း ပါသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်မှ အဘိုးကြီးတစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုဈေးမှ ဆိုင်ရှင်များ
လည်း ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ
အပတ်စဉ်အဖိတ်နေ့ တောင်ပေါ်
အရောက်သွားကြရပြီး ဥပုသ်နေ့
အရုဏ်ဆွမ်းကပ်သည်။ ထို့နောက်
ဥပုသ်နေ့မှာ သီလယူပြီး ပွဲများလှူ

သည်။ ပွဲလှူရာတွင် ပွဲ ၁၃ ပွဲလှူ
သည်။ ၁၃ ပွဲမှာ ဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုး
မင်းခေါင်၊ ဘုရားပွဲနှင့်တောင်ပေါ်မှာ
စောင့်ရှောက်နေသော ကျားဆွဲ ဘိုး
ဘိုးဟုန်နတ်ကြီး၊ အဘိုးနီ၊ နန်းတင်၊
ရွှေနန်းကျင်ပွဲများ ပါသည်။ သက်
သတ်လွတ်လည်း စားရပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့ အဓိဋ္ဌာန်အဖွဲ့ကို ကျိုက်ထီး
ရိုးဆရာတော် ဦးပဏ္ဍဝက အခန်းနှစ်
ခန်းပေးထားသည်။ လပြည့်ကျော် ၁
ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြသည်။
ထိုသို့ကျွန်တော် ဘာသာရေးလုပ်နေ
စဉ်မှာ ကျွန်တော့်ဆရာ ကိုကျော်က
သူ့ကို ဆင်စွယ်အပိုင်းနှစ်ပိုင်း၊ ရှစ်
ပိဿာကို ကုန်သည်လာစပ်၍ လိုက်
ဝယ်ပေးရန်ပြော၍ ကျွန်တော်ကုန်
သည်နောက် ငွေယူပြီး လိုက်သွား
သည်။ လိုက်မည့် ညနေမှသာ ကျွန်
တော်နှင့် စကားများထားသော လူ
ဖြစ်မှန်းသိရသည်။ သို့သော် ကိုကျော်
လိုချင်နေ၍ လိုက်သွားသည်။ ကျွန်
တော်တို့ ရန်ကုန်မှ ကားထွက်ချိန်မှာ
နေ့လယ် ၂ နာရီကျော်ဖြစ်၍ နတ္ထ
လင်းမြို့ကို ည ၁၀ နာရီကျော်လောက်
မှာ ရောက်သည်။ အိမ်ရောက်သော
အခါ အိမ်မှာ ညစာမစားဘဲ သူတို့
မြို့တွင် ကျင်းပနေသော ဘုရားပွဲဈေး
မှာ ညစာသွားစားကြသည်။ ညစာ
စားပြီးပြန်လာသောအခါ ည ၁၁ နာရီ
ကျော်ဖြစ်၍ အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ ထိုလူ
က ကျွန်တော့်ကို စကားပြောသည်။
“ကိုမောင်မောင်... ကျွန်တော်
တို့ မနက် ၄ နာရီမှာ ထပြီး ပေါင်း
တည်ကိုသွားရမယ်။ ပေါင်းတည်က
တောင်ပေါ်ကားနှင့်လိုက်ရမယ်။ နယ်
မြေကကြမ်းလို့ ခင်ဗျားတွေကို သည်

မိမိမှာ သော့ခတ်ထည့်ထားပြီး သော့ယူခဲ့ပါ။

“ငွေမပါဘဲ ပစ္စည်းဘာနဲ့ ဝယ်မှာလဲ။ ရောင်းသူက ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“သည်အတွက် ခင်ဗျားမပူပါနဲ့။ ပစ္စည်းနဲ့ ပိုင်ရှင်ကို ခေါ်လာပြီး သည်မှာငွေချေမယ်လို့ ပြောပြီးသားပါ။”

“ခင်ဗျားပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငွေလည်းထားခဲ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ခင်ဗျားစဉ်းစားလေ။ ညဉ့်နက်နေပြီ။ နံနက်စော စောထရမှာ။ ကျွန်တော်အိပ်တော့မယ်။ ပစ္စည်းကောင်းကို ခင်ဗျားလက်လွှတ်သွားမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး အခန်းထဲဝင်သွား၍ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာပြင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးပါသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးသောအခါ အရပ်ရပ်မျက်နှာကို စဉ်းချသောဂါထာကို ရွတ်ပြီး နတ်များ၊ သတ္တဝါများကို အမျှဝေပြီးမှ အိပ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေ့လုံး ကားစီးလာ၍ ပင်ပန်းပြီး အိပ်လိုက်သည်နှင့် မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ တစ်ကြိမ်မှမနိုးတော့ဘဲ ထိုလူလာနှိုးမှသာ နိုးပါသည်။

“ဟေ့လူ... ထ... ထ... ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။ သွားရအောင်”

သူပြော၍ ကျွန်တော်နာဇီကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် ၅ နာရီကျော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။

“၅ နာရီခွဲရှိပြီ။ သွားလို့မရတော့ဘူးထင်တယ်”

“မရတော့ဘူး ကားထွက်သွား

ပြီ။ ချိန်းထားသူလည်း လွဲသွားပြီ”

“သွားမရတော့လည်း ပြန်ရုံပဲရှိတာပေါ့ဗျာ”

“ဟာ... မပြန်နဲ့။ သည်ပစ္စည်းမျိုး ရခဲတယ်။ တစ်ရက်နောက်ကျတာ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ မနက်ဖြန်မနက် စောစောသွားမှာပေါ့။ သည်နဲ့ အိမ်မှာပဲ နားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အပြင်သွားဦးမယ်။ ကျွန်တော့်သား လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်။ အပြင်မသွားနဲ့။ အိမ်မှာ ကက်ဆက် နားထောင်နေပါ။ ထမင်းစားချိန် ကျွန်တော်ပြန်လာမယ်”

ကျွန်တော်က ထိုလူလှုပ်ရှားပုံ တွေ့ကြည့်ပြီး အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ပြန်ရင်ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားထားပြီး သူအပြင်ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း အပြင်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့သားလေးက အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ဦးလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အဖေက သူကုန်သည်ကို အပြင်ဘက် မသွားစေခဲ့လို့ မှာခဲ့တယ်။ မသွားပါနဲ့။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပေးမယ်”

“ဦးလေးအပြင်မသွားပါဘူး။ သည်ရထားလမ်းဘေးမှာ လမ်းခဏ လျှောက်ပြီး မင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်မှာပါ”

“ဒါဖြင့် စက်ဘီးယူသွားပါ။ ကျွန်တော်က သည်နားက ဆိုင်မှာ ဝယ်မှာ”

ကျွန်တော်က မြို့ထဲဘက်သွားချင်၍ မြန်မြန် စက်ဘီးစီးပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဝန်ထမ်းဘဝက

နတ္ထလင်ဗြို့မှာ တာဝန်မကျဘူးသော်လည်း တွန့်တော့သူငယ်ချင်း နတ္ထလင်ဗြို့မှာ တာဝန်ကျနေသည်ကို တွေ့ရအောင် သွားရင်၍ တာဝန်လမ်းမှာရှိသော မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တွေရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နီးထည်ဆီ၍ သွားတွေ့သည်။

“မင်းရခိုင်ကပြန်ပြီး အထုပ်ထွက်သွားတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သည်လိုပဲ ရရစားစားပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ မင်းသည်မှာနေတာကြာပြီဆိုတော့ ကျားမောင်(အမည်လွှဲ)ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း မင်းသိလား”

“သိတာပေါ့။ ကျားမောင်က သည်ဗြို့မှာ (Black List) စာရင်းဝင်ပဲ သိတာပေါ့”

“(Black List) နာမည်ပျက် စာရင်းဝင် ဖြစ်ရအောင် ဆိုးလို့လား”

“မင်းမေးနေတာ သူနဲ့အရောင်းအဝယ် လုပ်တာရှိလို့လား။ မင်းသိချင်ရင် သည်လူကိုမေးကြည့် သူပြောမြဲလိမ့်မယ်။ သူက ငါ့မိတ်ဆွေ ရဲ့”

ဘေးနားမှ ကျားကြီးအကြောင်း နားထောင်နေသူက ကျွန်တော့်ကို ကျားနှင့် ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိကြောင်းမေးရာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်လိုက်လာရသည့်အကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ထိုလူက ကျားကြီးတို့အဖွဲ့ ဆင်စွယ်ခိုးဖြတ်ရာမှာ ပစ္စည်းကိုရှာမရသေး၍ ယခု ကျွန်တော့်ကို ရောင်းမည်ပစ္စည်းမှာ ထိုပစ္စည်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုကူညီပါ။ ခင်ဗျား လုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော် စခန်းဖျားနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ပါမယ်။ ခင်ဗျား သူ့ခေါ်တဲ့နေရာကိုလိုက်သွားပေးပါ။ ကျွန်

တော်တို့လည်း လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် အချိန်မရတော့လို့ ပါ။ သည့်နေ့ပဲ ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ ငွေ အပ်ခဲ့ရမယ်ဆိုတာပါတယ်။ မအပ်ခဲ့နဲ့။ မင်းလိုက်သွားရင် ငါ့ကိုအပ်ခဲ့။ ငွေ ကြောင့် မင်းဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

“ငွေက ငါ့ဆီမှာပါတယ်။ သူ များငွေဖြစ်လို့ မအပ်ရဲဘူး။ မင်းယူ ထားရင်တော့ ဖြစ်တယ်”

“သည်လိုလုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ။ တစ်ရက်ပဲကြာမယ်။ အစောင့် လည်းထည့်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား လိုက် သွားထားနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်း မြင်ရမယ့်သက်သေတွေ့ရင် ဖမ်းလိုက် ရဲ့ပဲ”

“ကူညီလိုက်ပါ။ မင်းလည်း ဝန် ထမ်းစိတ်ရှိတာပဲ။ ကူညီရင် ငါလည်း လိုက်မယ်”

“မင်း လိုက်လို့သိသွားရင် ငါ့ကို သတ်မှာပေါ့”

နောက်ထပ် ရဲတစ်ယောက်ပါ ရောက်လာပြီး ဝိုင်းပြော၍ ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သည်။ အမှုလိုက်ရဲ က ကျွန်တော့်ကိုမှာလိုက်သည်မှာ ..

“ခင်ဗျားတို့သွားခါနီးမှာ ဗီရို သော့တောင်းပြီး ဗီရိုထဲကို တစ်ခုခု ထည့်ပြီး ဗီရိုသော့ပြန်ခတ်ပြီး သော့ကို ယူထားလိုက်ပါ။ သူပြောသည့်အတိုင်း ခင်ဗျားငွေထားခဲ့တယ်လို့ သူထင်လိမ့် မယ်”

“ခင်ဗျား ရဲရဲသာလိုက်သွား။ ကျွန်တော်တို့ ညကတည်းက ကျွန် တော်တို့ကားဂိတ်မှာ အစောင့်ချထား မယ်”

“ငါလည်းလိုက်ခဲ့မယ်။ မင်း အားမငယ်နဲ့။ မင်းနဲ့ ကားတစ်စီး တည်းစီးမှာ”

ကျွန်တော် ဟန်မပျက် ကျား ကြီးအိမ်ကို ပြန်သွားသည်။ ကျားကြီး က ပြန်မရောက်သေးပါ။ ကျားကြီး သားလေးက သဘောကောင်းပုံရ သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းဖူးကြော် တစ်ပန်းကန်နှင့် လက်ဖက်ရည်တိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြောင်းဖူး ကြော်ကြိုက်၍ လေးငါးစွန်းစားလိုက် ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို ဒုတိယအကြိမ် သောက်သည်။ ရေနွေးလည်းသောက် သည်။ ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို ကက်ဆက်ဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ကို မတက်ဘဲ အောက် ထပ်မှာပင် ကက်ဆက်နားထောင်နေ သည်။ ထိုအချိန်မှာ ရဲတစ်ယောက် စက်ဘီးနှင့်လာပြီး ခြံဝမှာ ဘဲလံတီးနေ ၍ ကျားကြီးသားလေးက အပြင်ဘက် ထွက်သွားရာ ရဲက စက်ဘီးပေါ်ကနေ ပြီး စကားပြောပြီး အထုပ်ကလေးတစ် ခုကမ်းပေး၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကောင်လေးက အထုပ်ယူပြီး ကျွန် တော့်ရှေ့က အပေါ်ထပ် တက်သွား သည်။ ကျွန်တော်က သိချင်၍မေး သောအခါ ကောင်လေးက ...

“ဘာထုပ်လဲမသိဘူး။ တောင် ပေါ်သွားမယ်ဆိုလို့ လာပေးတာ”

“လူကြိုပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ မင်းအဖေသွားတာကြာပြီ။ မင်း အမေကလည်း အစောကြီးသွားတာပဲ လား”

“အဖေက အပေါင်းအသင်းများ တယ်။ အမေက သားဖွားဆရာမလေ။ လူနာကြည့်ဖို့ ဆေးရုံသွားတာ”

“ထမင်းက ဘယ်သူချက်လဲ”

“ကျွန်တော် ကျောင်းမသွားခင် ချက်တယ်။ ဟင်းကတော့ ဝယ်စား တယ်။ အမေလည်းချက်တဲ့အခါ ချက် တယ်”

“မင်း ဘယ်နှုတ်နန်းရောက်ပြီ လဲ”

“သည်နှစ် ခုနှစ်တန်း တက် တယ်”

ကျွန်တော် ကောင်လေးနှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာ ကျားကြီး ပြန် လာသည်။ လာလာချင်း ရေနွေးတစ် ခွက်သောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြော သည်။

“လာဗျာ၊ ကမ္ဘာပိုမိုကျောင်း သွားရအောင်။ ဘုန်းကြီးက ရောင်း မယ်လို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားအပြန် စရိတ်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက် ချန်ပြီး ဈေးစစ်ပြီး ပွဲခပေးပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကျောင်းကဝေး လား”

“မဝေးပါဘူး။ စက်ဘီးနဲ့ သွား မယ်။ ကျောင်းက လယ်ကွင်းနားမှာ။ ပြန်မှ ထမင်းစားမယ်။ သည်အချိန်ဆို ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတည်းရှိတယ်။ လာ သွားရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် သွား၍ ကျောင်းရောက်သောအခါ ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် တွေ့ သည်။ ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ပြီး ကမ္ဘာပိုအကြောင်းမေးကြည့်ရာ ဘုန်း ကြီးက ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှာ တက် ကြည့်ရန်ပြောသည်။ ဟိုအခါ ကျား ကြီးက ဘုန်းကြီးကို လျှောက်သည်။

“တပည့်တော် နားမလည်လို့ ကုန်သည်ကို ခေါ်လာကွာ။ သူက

ချေးမှန်ပေးမှာပါ”

“ဘုန်းကြီးမှာ သုံးစုံတောင်ရှိတယ်။ နှစ်စုံရောင်းမယ်၊ အပေါ်တက်ကြည့်ပါ”

ဘုန်းကြီးခွင့်ပြု၍ ကျွန်တော် အပေါ်တက်ကြည့်သောအခါ စာအုပ် ဗီဒီယိုမှန်ကမ္ဘာဝါချပ်တွေ ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကမ္ဘာဝါသုံးစုံလောက် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရွေးနေသည်။ ကျားကြီးတက်မလာပါ။ ခဏနေသောအခါ အောက်ထပ်မှာ စကားပြောသံတွေကြားရပြီး ကျားကြီးအပေါ်ကို တက်လာပြီး ပြောပါသည်။

“ကိုမောင်မောင် ... အောက်မှာ ဘုန်းကြီးတကာတွေ ရောက်နေတယ်။ ကမ္ဘာဝါကို ရောင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်ရအောင်။ နောက်မှ တစ်ခေါက်လာရအောင်”

အောက်ကိုရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးက လူနှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ သည်လိုနှင့် အိမ်ပြန်ပြီး မနက်စာစားကြသည်။ မနက်စာစားနေတုန်းမှာ ရဲတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ လာခေါ်၍ ကျားကြီးက ထလိုက်သွားသည်။

“ကိစ္စလေးရှိလို့ လိုက်သွားဦးမယ်။ အလုပ်က သိပ်များတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတစ်ရေးလောက်အိပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်သားနဲ့ ကက်ဆက်နားထောင်ပါ။ သား ... နေ့လယ်ကျရင် မင်းဦးလေးကို လက်ဖက်ရည်တိုက်လိုက်ပါ”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် နေတတ်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်မဝယ်ပါနဲ့။ ရေခဲခဲသောက်တာပေါ့”

“ဦးလေးက ပြောင်းဖူးကြော်ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ကြော်ပေးမယ်”

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ပြောင်းဖူးကြော်နှင့် ရေခဲခဲသောက်သည်။ ရေခဲခဲသောက်နေစဉ် ကောင်လေးက သီးသီးကို ထန်းလျက်နှင့် ရော၍ ဇွန်းနှင့်ခေါက်ပြီးကျွေးရာ သီးသီးကိုကြိုက်၍ ကျွန်တော် လေးငါးဇွန်းခတ်သောက်လိုက်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ မနက် ၄ နာရီထဲပြီး ပေါင်းတည်ကို သွားကြ၍ တောင်ပေါ်ကား စီးကြသည်။ တောင်ပေါ်ကားမှာ လော်လီကားကြီးဖြစ်ပြီး ကားဝမ်းထဲမှာ ဝါးများနှင့် ထပ်ခိုးလုပ်ထားသည်။ ထပ်ခိုးပေါ်မှာလည်း ခရီးသည်များ စီးကြသည့်ကားမှာ တစ်နေ့တစ်စီးသာထွက်၍ ခရီးသည်များ အလွန်များသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျားကြီးမှာ ကားအစပ်နားမှာ စီးကြသည်။ တောင်ပေါ်လမ်းမှာ လမ်းဆုံးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကားဆောင့်လျှင် လူမြောက်တက်သွားသည်။ သည်လိုစီးသွားရင်း ကျွန်တော် ဝမ်းသွားချင်လာသည်။ ဝမ်းသွားချင်သည်ကို ကျိတ်မှိတ်အောင့်ထား၍ အန်ချင်လာပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် စားထားသော ပြောင်းဖူးကြော်နှင့် သီးသီးက တန်ခိုးပြလာမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အနားမှာ ထိုင်လာသော လူခုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော် မျက်နှာမဲ့ရှုံ့နေသည်ကို အကဲခတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ မျက်နှာ

လည်း မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကားပေါ်ကျမှ ဝမ်းသွားချင်လာပြီး နေမကောင်းဘူး”

ထိုအခါ ခင်ဗျား ကရင်လူမျိုးလားဟု ကရင်စကားနှင့် ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။ ကျွန်တော်အဖေက ကရင်လူမျိုးဟု မြန်မာလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကရင်ပဲ။ အမျိုးသားချင်း ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ဆေးမပါဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်ရွာကိုသွားမှာလဲ”

“ကွင်းကျယ်ရွာလို့ ပြောတာပဲ။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ကွင်းကျယ်ရွာသွားမှာပဲ။ အတူတူသွားမယ်။ ခင်ဗျား ဟိုလူနဲ့လိုက်လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေကြသည်ကို ကျားကြီးကြားသော်လည်း ဘာမှဝင်မပြောပါ။ သည်လိုနှင့် လော်လီကားကြီးမှာ တအိအိနှင့် တောင်ကုန်းလမ်း ကြမ်းကြမ်းပေါ်မှာ တက်လိုက်ဆင်းလိုက် သွားနေသည်။ ကျွန်တော်က ဝမ်းသွားချင်စိတ်ကို ကျိတ်မှိတ်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ နံနက် ၁၁ နာရီလောက်မှာ ကားက ကြိုပင်အိုင် ကားဂိတ်ကိုရောက်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ကြိုပင်အိုင်မှာ ထမင်းဆိုင်ရှိ၍ ခရီးသည်များ ထမင်းစားဆင်းကြသည်။ ကျွန်တော်က ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကားလမ်းဘေးရှိ ချောင်းနားကို ပြေးဆင်းသွားပြီး ဝမ်းသွားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသွားပြီး အန်လည်းအန်လိုက်သည်။ ကိစ္စများပြီး၍ ကျွန်တော် ထမင်းဆိုင်ထဲဝင်သွားသောအခါ ကျား

ကြီးက ထမင်းစားပြီး ထိုင်စောင့်နေသည်။ ဟိုလူက တခြားစားပွဲ တစ်လုံးမှာ ရေနွေးသောက်နေသည်။ ကျွန်တော်က လမ်းမှာ ကားစီးလာစဉ်က ပင် ရေသောက်ချင်နေ၍ ရေသောက်ရန် အိုးနားကိုသွားစဉ် ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို တားသည်။

“ခင်ဗျား ရေစိမ်းမသောက်နဲ့။ ရေနွေးလာသောက်။ ဝမ်းသွားတာ ရေမသောက်ရဘူး။ ဝမ်းမရပ်ဘဲ ဆက်သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ရေနွေးသောက်ပြီး သောအခါ နေမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၍ နေအလွန်ပူသည်။ ထိုလူက သူ့ဖထီးကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို လိုက်မိုးပေးသည်။ တစ်လမ်းလုံး ဝမ်းသွားချင်သည့်အခါ လမ်းဘေးချုံ့ထဲဝင်တိုင်း ကျွန်တော် သူတို့နောက်ကလိုက်သွားရာ ၂ နာရီလောက်အကြာမှာ ပြောင်းစိုက်တောတဲတစ်တဲမှာ ဝင်နားကြသည်။ တဲရှင်က ထိုလူကိုမြင်သောအခါ ပျာပျာသလဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဆရာဟုလည်းခေါ်သည်။

“လာပါ။ တဲမှာခဏနားပါဦး။ ဦးဦးဖျားဖျား ပြောင်းဖူးပြုတ်ကျွေးမယ်”

“ပြောင်းဖူးနောက်မှပြုတ်၊ ရေနွေးအရင်တည်ပါ။ သည်မှာ နေမကောင်းသူ ပါလာတယ်။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ သည်မှာ ခဏနားရအောင်။ ရေနွေးကျက်ရင် ခင်ဗျားကို တိုက်မယ်”

ကျွန်တော်က လမ်းမလျှောက်နိုင်၍ နားနားချင်း တဲပေါ် လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ ကျားကြီးလည်း တဲရှင်နှင့် သိ၍ စကားပြောကြသည်။ ကျွန်တော်

က ပင်ပန်းလာ၍ အိပ်လိုက်ရာ ရေနွေးမကျက်ခင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူတို့ ရေနွေးကျက်၍ နှိုးတိုက်သော်လည်း အိပ်ချင်နေ၍ မထတော့ပါ။ သူတို့စကားပြောနေကြသည်ကိုတော့ ကြားသည်။

“ကျွန်တော့်လူ လမ်းမသွားနိုင်တော့ဘူး။ အထမ်းသမားရှာမှ ဖြစ်မယ်”

“သည်အချိန် ခေါ်လို့မရဘူး။ ပြောင်းခင်းထဲ ရောက်နေကြတယ်။ ညနေဆိုရင်တော့ ရနိုင်တယ်”

“မိုးချုပ်မှရောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူက ဧည့်သည် ဖြစ်နေတယ်”

“ကိုကျားကြီး သည်လိုလုပ်ဗျာ။ ခင်ဗျားသွားနှင့်ပါ။ ကျွန်တော်စောင့်ခေါ်ခဲ့မယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်လိုက်မယ်။ မနက်မှ ခင်ဗျား ဆီပို့ပေးမယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားနှင့်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်လည်း ဆရာပဲ ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက်လုပ်ရမှာ”

ကျွန်တော်က မထချင်ဘဲ မိန်းမနွေ၍ နှုတ်မဆက်ပဲ ကျားကြီး ထွက်သွားသည်။ ကျားကြီး ထွက်သွားသောအခါ ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို နှိုးပြီး ရေနွေးကြမ်းတိုက်သည်။ ခဏအိပ်လိုက်၍ ကျွန်တော့်မှာလည်း လန်းဆန်းလာသည်။

“ကျွန်တော်တို့သွားရအောင်။ နေလည်းကျလာပြီ။ ခင်ဗျားလမ်းလျှောက်နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဖြည်းဖြည်းခေါ်သွားပါမယ်”

“နည်းနည်း အားပြည့်လာပါပြီ။ လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအချိန်က မိုးတွင်းဖြစ်၍ လမ်း

တွေပျက်၍ ဗွက်ပေါက်နေသည်။ ကျွန်တော်က ဖဲထီးကြီးဆောင်းပြီး ထိုလူနောက်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး စကားပြောလာကြ၍ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရာ စိမ်းလန်းသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားစဉ်မှာ ဝင်ခါနီး နေလုံးနီနီကြီးက အနောက်ဘက်ကို ရွေ့လျားနေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ ဖြူဖွေးနေသော ဗျိုင်းတစ်အုပ်က ပျံသန်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က အားအင်များ ကုန်ခန်းနေသော်လည်း စိတ်ထဲက ထိုသဘာဝပန်းချီကားကိုကြည့်၍ ကြည်နူးနေပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်ကို ပင်ပန်းခံ၍ ခေါ်လာသူမှာ ရိုးရိုးတောသားတစ်ယောက်ဟု ထင်မိနေစဉ်မှာ သည်နယ်မှာ ဆေးပျိုးဖြစ်နေ၍ အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်မိသည်။ ထိုလူ၏ အသံစိတ်မှာ အမျိုးကိုချစ်သောစိတ်က အဓိကဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် လူသားချင်းစာနာသောစိတ်နှင့် ကယ်ဆယ်ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က မွန်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ကရင်လူမျိုးများနှင့် နေဖူးသောကြောင့် ကရင်စကား၊ တောင်သူစကားများကို နားလည်သည်။

(ဓမ္မလဆက်ရန်)

ညွှန်မောင်ဦး

မှားမှန်ရောထွေး အမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

‘စီရင်ထုံး’ဆိုသည်ကို ဦးစွာ ရှင်းပြပါမည်။ အလုပ် သင်ရှေ့နေလေးများသာမဟုတ်၊ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်စ ရှေ့နေ လူငယ်မောင်မယ်လေးများသည်ပင် ကယနဏ မသိကြ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သာမန်အမှုသည်ဆိုသည်က တော့ ငေးရော။ သာမန်ပြည်သူများသည် တရားသူကြီး၊ ဥပဒေအရာရှိကိုပင် ခွဲခြားမသိကြ။ အမှုအခင်း ဖြစ်ဖူးသူ၊ တရားရုံးနှင့်နီးစပ်သူများသာ ကောင်းစွာ သိကြသည်။ အချို့ ပွဲစားများသည် တရားသူကြီးများနှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ရင်းနှီး တွဲဖက်ဝင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီးအမှုပွဲစား များ ဖြစ်သည်။ တရားသူကြီးအိမ် ဝင်ထွက်၊ ထမင်းဟင်း

ချက်၊ အဝတ်လျှော်ပေး၊ သူ့အမှုသည်၊ သူ့ရှေ့နေ၊ သူ့တရား သူကြီး အားလုံး အဆင်ပြေနေသည်။ တရားသူကြီးက မုန့်ဖို၊ပဲဖို၊ ရှေ့နေဆီကတော့ အကျိုးဆောင်ခ၊ ကော်မရှင် ထက်ဝက်နီးပါးလောက် အပေးအယူရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ အမှုသည်ကတော့ ရှေ့နေထက် ပိုအားကိုးသေးသည်။ ပွဲစားကို ကယ်တင်ရှင်ကြီးဟု သဘောထားသည်။ ပွဲစားက လည်း ပညာပါသည်။ အမှုသည်ဆီက တောင်းတာမရှိ။ ပေးလျှင် ငြင်းသလိုဟန်လုပ်ပြီးမှ အားနာပြီး ယူရသည်။ ပိုမျိုး အချိုးချိုးထားတော့ ပေးတဲ့သူတောင် အခက်တွေ့နေရ

သည်။ ပေးတိုင်းငြင်း ပြီးမှယူ၊ ကျွေးတိုင်းငြင်း ပြီးမှစား ရှေ့နေထက် ပညာပိုနေသေးသည်။

ယခင် တရားရုံးချုပ်၊ ယခု ပြည်ထောင်စုတရား လွှတ်တော်ချုပ်မှာ ဆုံးဖြတ်သည့် အမှုအားလုံး စီရင်ထုံးပြု သည်ဟု ထင်မှတ်ကြသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ တရားလွှတ် တော်ချုပ်မှ စီရင်ဆုံးဖြတ်သည့် အမှုများမှ ရွေးချယ်စိစစ်၍ စီရင်ထုံးအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေ သည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ အချို့နှစ်များတွင် သုံးလတစ် ကြိမ် ခွဲ၍ထုတ်ဝေသော စာအုပ်များလည်း ရှိပါသည်။

စီရင်ထုံးဟူသည် ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီးသော စီရင်ထုံး အဟောင်းများကို လက်ခံပြီး လိုက်နာသည်များ ရှိသကဲ့ သို့ ခေတ်နှင့်မလျော်ညီတော့သော စီရင်ထုံးများကို ပယ် ဖျက်သည်များလည်း ရှိပါသည်။ လက်ငွေများသည် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး မတူကွဲပြားသကဲ့သို့ စီရင်ထုံးများသည်လည်း လက်ရှိဖြစ်နေသော အမှုများနှင့် ထပ်တူမကျနိုင်ပါ။ အကျိုး ဆောင်ကြီးများ၊ ဥပဒေအရာရှိများသည် မှုခင်းတစ်ခုတည်း အပေါ်မှာပင် အမြင်မတူကြသလို စီရင်ထုံးများကို အားကိုး အားထားပြုရာ၌လည်း အမြင်မတူရာမှ အကောက်အယူ များ ကွဲပြားသွားပါတော့သည်။ သဘာဝကျကျ တင်ပြနိုင် သူကို တရားရုံးက လက်ခံပါလိမ့်မည်။ ရှေ့နေ၏ ဝါစဉ်က လည်း စကားပြောပါသည်။

ဦးစံလင်း ရှေ့နေလိုက်စ အမှုတစ်မှုတွင် တစ်ဖက်မှ ဝါရင့် ရှေ့နေကြီးနှင့် ကြုံရပါသည်။ ဦးစံလင်းတို့က ၁၉၈၀ ပြည့်နှောက်ပိုင်းမှ ချိန်ဘာဆင်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက် ရှေ့နေကြီးမှာ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုခေတ်တွင် တာဝန်ထမ်းခဲ့ပြီး လမ်းစဉ်ပါတီ (မ. ဆ. လ)ခေတ်တွင် အငြိမ်းစားယူပြီး ရှေ့နေလိုက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ငွေတိုက်၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားစီရင်ရေးတို့ကို ဝန်ထမ်းဘဝက တာဝန်ယူဆောင် ရွက်ခဲ့ရသည်ဟုသာ သိရပါသည်။ ပူးတွဲ တာဝန်ထမ်း ဆောင်သည်လား၊ ဌာနကူးပြောင်းခြင်းလား မသိပါ။

အမှုမှာ မိဘက သားသမီးကို မြေနှင့်အိမ် ပေးထား သည်။ ဖခင် မရှိတော့။ မိခင်သာ ရှိတော့သည်။ အကြီး ဆုံးသားကို ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သားကြီး မိသားစု နေရန်အတွက် ပေးထားသည်။ သားကြီးက ဘဏ်မှာပေါင် သည်။ ငွေကို ကိုယ်ကျိုးသုံးစွဲသည်။ အဖြစ်အပျက်က ရိုးစင်းသည်။

ဦးစံလင်းကလည်း အရှိ အရှိအတိုင်း တင်ပြသည်။ လက်သမားပညာနှင့် ပြောရလျှင် အနုစိတ်မမြယ်မှုနားတတ် သေး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလက်ရာလှပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဦးစံလင်း ခံရပြီ။ ပေးထားတာဖြစ်သည့်အတွက် ယုံကြည် အပ်နှံခြင်းမဟုတ်တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ အခိုင်အမာ ဆောက် ထားတဲ့ တိုက်အိမ်ဟာ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ် တယ်။ အလွဲသုံးစားမှုနဲ့ စွဲလို့မရဘူးတဲ့။ သွပ်မိုးခွာရောင်း တာမျိုးပဲ စွဲလို့ရပါတယ်တဲ့။ ဦးစံလင်း ချွေးပြန်ပြီ။ တရားခွင် မှာ အလဲထိုးခံရပြီ။ ဘာမှ မချေပနိုင်ဘူး။ အရပ်ထဲမှာလို ပြောချင်တိုင်း ပြောလို့မရဘူး။ ရာဇသတ်ကြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ သက်သေခံဥပဒေ၊ စီရင်ထုံး၊ အမိန့်ညွှန် ကြားလွှာ စသည်ဖြင့် အကန့်အသတ်တွေ ရှိတယ်။ ချေပ တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်က ဥပဒေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိထားမှကိုး။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး။ တရားသူကြီးအဖွဲ့ကို ဥပဒေအကြံဉာဏ်ပေးတဲ့ တရားရေး အကြံပေးတွေရှိတယ်။ ဥပဒေအရာရှိတွေကို မေးမယ်ဆို မေးလို့ရတယ်။ လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်မှာ တရားရေး အကြံ ပေးတွေထက် ဥပဒေအရာရှိတွေက ပိုပြီးတွင်ကျယ်တယ်။ အရာရောက်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဥပဒေအရာရှိတွေက တရားခွင်မှာ အမြဲထိုင်ရတော့ တရားသူကြီးတွေနဲ့ ပိုရင်းနှီး မှုရှိတယ်။ ဒီတော့ မသိတာ ဆွေးနွေးသလိုနဲ့ မေးမြန်း နိုင်တယ်။

ဦးစံလင်း တရားခွင်မှာ အလဲထိုးခံရပေမယ့် အကြံ ပေးက တစ်ဖက်ရှေ့နေကြီး တင်ပြချက်ကို လက်မခံဘူး။ တရားသူကြီးတွေက ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ၊ ဥပဒေ နားမလည်ကြဘူး။ ကျောင်းဆရာ၊ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ထမ်း အငြိမ်းစားတွေဆိုတော့ အကြံပေးပြောတာပဲ လက်ခံကြ တယ်။ ယေဘုယျပေါ့။ အကြံပေးတင်ပြတဲ့အတိုင်း မလိုက် နာတာတွေလည်း အများကြီးပဲ။ မ. ဆ. လခေတ် ညောင် လေးပင်မြို့နယ်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ အကြံပေး(ဦးစီးမှူး)က ပင်စင်နီးနေပြီ။ သူက "Necessary obey no law." ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့ဆီဝင်တဲ့ အမှုသည်ဘက်က အသာ ပေးပြီး အကြံပေးသည်။ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ အထက်က အင်္ဂလိပ်စာသားလေး ကို ရွတ်ဆိုလေ့ရှိသည်။ တရားသူ ကြီးတွေက ပြစ်မှုမှာတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ ဆုံးဖြတ် ကြသည်။ အဂတိတရားလေးပါး ကင်းကင်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်

တော့ တရားမျှတမှု၊ မှန်ကန်မှုရှိတာ များပါတယ်။ မကျေနပ်လို့ တိုင်းတက်တယ်ဆို မလွယ်ဘူး။ တရားသူကြီးတွေက ဗိုလ်မှူးတွေများတယ်။ သူတို့ လက်ခံအောင် တော်တော်ပြောနိုင်မှ တန်ကာကျတာ။ မဲ ဆဲ လခေတ် တရားစီရင်ရေးမှာ တရားရေးမဏ္ဍိုင် တည်မတ်တယ်လို့ပဲ ယေဘုယျဆိုရမယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက ကြည့်တာလောက်တော့ရှိတယ်။ စွက်ဖက်တာ သိပ်မရှိလှဘူး။

အထက်အမှုမှာ စမ်းတဝါးပါးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် စီရင်ထုံး ထွက်လာတော့မှပဲ ယနေ့တိုင် အစဉ်တစိုက် လိုက်နာကြရတယ်။ စာမျက်နှာ(၁၇)မှာပါတဲ့ ဦးစောနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ-၃ အမှုမှာ ယုံကြည်အပ်နှံအလွဲ သုံးစားမှုမှာ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းအကျုံးဝင်ကြောင်း တရားရုံးချုပ်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြည်မြို့နယ်တွင် ဖြစ်ပွားသော အမှုဖြစ်သည်။ အမှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်း ဟင်ပြရလျှင် ဦးစောသည် ပြည်မြို့၊ ခေတ္တရာမြို့သစ်တွင် မြေကွက်နှင့် သုံးပင်နှစ်ခန်းပါ အိမ်လေးကိုဝယ်ကာ တိုးချဲ့ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ သုံးဘီးကား သုံးစီးထောင်ထားသည်။ သုံးဘီးကား ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးသောင်းစိန်နှင့် ဒေါ်ညွန့်စိန် ဇနီးမောင်

နှံကို အခမဲ့နေခွင့်ပေးထားသည်။ ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဦးမြင့်ကြည်၊ ဒေါ်စိန်စိန် ဇနီးမောင်နှံသို့ အကြွေးပေးရန်ရှိသဖြင့် နေခွင့်ပေးထားသော အိမ်နှင့်မြေကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။

ဦးစောက ဦးသောင်းစိန် ဇနီးမောင်နှံကို တရားစွဲသည်။ ပြည်မြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်သည်။ ဦးသောင်းစိန်တို့က ပဲခူးတိုင်း (ပြည်မြို့နယ်စု) တရားရုံးသို့ စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။ ပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံပြီး မူလရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ စွဲချက်မတင်မီ တရားရှင် လွှတ်လိုက်သည်။ ဦးစောက ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။

ပဲခူးတိုင်း (ပြည်မြို့နယ်စု)တရားရုံးက ၁၉၂၉ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်စီရင်ထုံး အတွဲ(၈)၊ စာ-၁၃ ပါ ဦးကဒိုးနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အမှုကို ကိုးကား၍ တရားရှင်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကဒိုးသည် သစ်တောအရာရှိ ဖြစ်သည်။ ဦးဒိုးသီးဆိုသူက အော်လဲနတ်သတ်ကျွန်း ၁၀ တန် ခုတ်ခွင့်ရသည်။ ဦးကဒိုးအနေဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီခုတ်ရမည့် ကျွန်းပင်များကို တံဆိပ်ရိုက်၍ ခွင့်ပြုရမည့်အစား ကျွန်းပင်ပေါက်များကို ခုတ်လှဲခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် တရားစွဲခံရသည်။ တရားလွှတ်တော်က နိုင်ငံတော်အစိုးရသည် သစ်တောအရာရှိ ဦးကဒိုးအား ၎င်းတာဝန်ကျရာ နယ်ပယ်တစ်ခုလုံးရှိ ကျွန်းတောကို အပ်နှံထားခဲ့ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် ဆိုသည့် အချက်အား အဆုံးအဖြတ်ပေးရာ၌ အခက်အခဲတွေ့ရကြောင်း၊ ကျွန်းပင်မှာ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ပဲခူးတိုင်း (ပြည်မြို့နယ်စု) တရားရုံးက ကိုးကားသော စီရင်ထုံးမှာ ယခု အမှုဖြစ်ရပ်နှင့်မတူ။ ဦးကဒိုးမှာ နိုင်ငံဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ဦးသောင်းစိန်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ပေါ်တွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် နေထိုင်သုံးစွဲနေသူများဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နေထိုင်ရင်း ပိုင်ရှင်သဘောမတူဘဲ မိမိ၏ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ကြွေးရှင်သို့ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသည် ရာဇဝတ်မကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေးဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်နိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သော သက်သေခံချက်များ ရှိနေသည်ဟုကောက်ယူသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၄၀၅ တွင် “ပစ္စည်းကို

ရပေါက်ရလမ်းရှိသည့်
အလုပ်မျိုးသာ ရုံးတက်မပျက်လုပ်
သည်။ ဝင်ငွေရလမ်း မမြင်ပါက
အလုပ်၌ စိတ်မပါတော့။
ရေသာခိုအချောင်သမား
များလာသောအခါ ထိုဌာနသည်
နိုင်ငံတော်အတွက်
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသာဖြစ်တော့ရာ
ဖျက်သိမ်းရသည့်အဆင့်သို့
ရောက်ရှိသွားနိုင်ပေသည်။

သို့တည်းမဟုတ် စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ယုံကြည်အပ်နှံခြင်းခံရသည်တွင် ထိုပစ္စည်းကို မရိုးမမြောင့်သော သဘောဖြင့် အလွဲသုံးစားပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိ၏ပစ္စည်းအဖြစ် ပြောင်းလဲလျှင် ထိုသူသည် ရာဇဝတ်မကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်သည်မည်၏”ဟု ပြဌာန်းထားသည်။

ပစ္စည်းဟူသော ဖော်ပြထားသည်။ ရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း၊ မရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းဟု ခွဲခြားမထားပေ။ ထိုပုံမ၏ ဥပမာ(က)တွင် “သေသူ၏ အမွေပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းစီမံခန့်ခွဲရန် သေတမ်းစာဖြင့် လွှဲအပ်ခြင်းခံရသူက သေတမ်းစာပါ ခွဲဝေပေးရန် ညွှန်ကြားသည့်ဥပဒေကို မရိုးမမြောင့်သော သဘောဖြင့် ဖိဆန်၍ မိမိပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် သုံးစွဲခြင်းသည် ရာဇဝတ်မကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်သည်”ဟု ဖော်ပြထားသည်။

အမွေပစ္စည်းဟုဆိုထားသဖြင့် မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့် အိမ်၊ ခြံမြေများလည်း ပါဝင်သည်ဟု ကောက်ယူသည်။ ပဲခူးတိုင်း (ပြည်နယ်) တရားရုံးက ဦးကဒိုးအမှုတွင် ကျွန်းပင်သည် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူကာ ဦးစော စွဲဆိုခဲ့သော အမှုမှ တရားခံဇနီးမောင်နှံကို စွဲချက်မတင်ဘဲ လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဦးစောစွဲဆိုသော အမှုနှင့် ဦးကဒိုးအမှုမှာ ဖြစ်ရပ်ချင်းမတူကြောင်း၊ ဦးသောင်းစိန် ဇနီးမောင်နှံသည် မိမိအကြွေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးသုံးခြင်းမှာ ပိုင်ရှင်၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ပြုလုပ်ခြင်းသည် မရိုးမမြောင့်သည့် သဘောဖြင့် ပြုလုပ်ရာသက်ရောက်ကြောင်း သုံးသပ်ကာ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုခဲ့ပါသည်။

ဦးစလင်းလိုက်ပါခဲ့သည့် အချိန်က ဦးစောအမှု စီရင်ထုံးမထွက်သေးပါ။ ယခု နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲဆိုသော အမှုများတွင် ရွှေပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းအတွက်သာဟု အငြင်းမပွားရတော့ပါ။ ဦးစောအမှုကို လမ်းညွှန်စီရင်ထုံးအဖြစ် လိုက်နာနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုနောက်ဆုံး ထုတ်ပြန်သော ၂၀၁၃ ခုနှစ် စီရင်ထုံးကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင်မှ ထုတ်ဝေနိုင်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်အကယ်ဒမီ ဆုပေးပွဲကဲ့သို့ တစ်နှစ်ပြည့်သည်နှင့် ထုတ်ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။

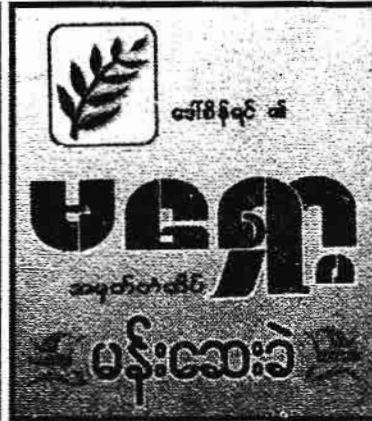
စီရင်ထုံးပြုစုသည့် အဖွဲ့အနေဖြင့် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်မှ ဆုံးဖြတ်သည့် အမှုများကို လေးလတစ်ကြိမ် ကာလပိုင်းခြား၍ စီစဉ်ဆောင်ရွက် ထားရှိမည်ဆိုပါက နှစ်ကုန်ပြီး လေးလအတွင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်များကို စာအုပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲထုတ်ဝေနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် စီရင်ထုံးစောထွက်ခြင်း၊ နောက်ကျထွက်ခြင်းသည် စီရင်ထုံးပြုစု ထုတ်ပြန်သည့် အဖွဲ့အပေါ် အကျိုးကျေးဇူးသက်ရောက်မှု မရှိသည့်အတွက် အားကြီးမာန်တက် စောနိုင်သမျှ စောအောင်ဟု မည်သူမျှ ကြိုးစားအကောင်အထည်ဖော်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

တရားရုံးသာမဟုတ်။ ဌာနဆိုင်ရာအများစုသည် လုပ်ငန်းများ မြန်မြန်ပြီးပြတ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်မည် ဟူသော စိတ်ကူးမရှိကြ။ တာဝန်မရှိသလို၊ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်သလို သူဟာသူ ပြီးပြီ၊ မပြီးပြီဟူသော စိတ်သာမွေးကြသည်။ ကိုယ့်ဌာနကောင်းအောင်၊ တိုးတက်အောင် တာဝန်ယူသည့်အခိုက် လုပ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသူမရှိ။ ရပေါက်ရလမ်းရှိသည့် အလုပ်မျိုးသာ ရုံးတက်မပျက်လုပ်သည်။ ဝင်ငွေရလမ်း မမြင်ပါက အလုပ်၌ စိတ်မပါတော့။ ရေသာခို အချောင်သမား များလာသောအခါ ထိုဌာနသည် နိုင်ငံတော်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသာဖြစ်တော့ရာ ဖျက်သိမ်းရသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ပေသည်။

တရားစီရင်ရေးမှာ ဖျက်သိမ်း၍ဖြစ်နိုင်သော ဌာနမဟုတ်။ ကျရာ၊ ရောက်ရာနေရာတွင် ရာထူး၊ အဆင့်မရွေး မိမိစွမ်းအားရှိသလောက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်သွားကြမည် ဆိုပါက ပြည်သူများ ယုံကြည်ကိုးစားအားထားလာသော တရားစီရင်ရေးစနစ်ကို ထူထောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ တရားရေးမဏ္ဍိုင် တည်မတ်သည်နှင့်အမျှ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ၏ အရည်အသွေးများလည်း ပြောင်းလဲတိုးတက်လာမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သန့်ရှင်းမွန်မြတ်သော တရားစီရင်ရေးလုပ်ငန်း အကောင်အထည်ဖော်ရန်မှာ အဆင့်ဆင့်သော တရားသူကြီးများတွင် အဓိက တာဝန်ရှိပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပေတော့သည်။

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

အိမ်တိုင်းဆောင် အောင်စုံဆေး

ပင်ရင်း - အောင်နန်းရပ်၊ မိုးကုတ်မြို့။ ၀၉-၆၅၃၈၄၀၅

ဖြင့် ဆော့ကစားမပျက်။ ပျားတုပ်ခံရတာကော ဟုတ်များမှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု သံသယဝင်ချင်စရာ။ သည်တုန်းမှာပင် ဖိုးကဲလေး၏မိခင်က စကားဆိုလေသည်။

“အံ့ဩနေသလား အစ်ကို၊ ညီမလေးတို့လည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ပူထူသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘဲ ဆေးခန်းသွားမလို့လုပ်တုန်း အိမ်ရှေ့အိမ်က ဘကြီးပြီး ရောက်လာပြီး ဆေးခဲလေးတစ်ခဲကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ်ကိုသွေးပြီး လိမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဖိုးကဲလေးကလည်း အငိုက်သံသွားတော့တာပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ်လည်းလိမ်းလိုက်ရော ဘာမှမဖြစ်တော့သလို ပျောက်သွားတော့တာပဲ အစ်ကိုရဲ့”

“ဟဲ့...တော်တော်...ညည်းစွမ်းပါလား။ ဘာဆေးများလဲ ညီမရဲ့...”

“ဒေါ်စိန်ရင်ရဲ့ မရှေ့တံဆိပ် မန်းဆေးခဲ တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ပျား၊ ပိတုန်း စတဲ့ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါတွေ ကိုက်ခဲတာကို နိုင်တဲ့ အပြင် ခြင်္သေ့ကိုက်ခဲရတာ၊ ပိုးကောင်ကိုက်ခဲရတာ၊ လူငယ်တွေ၊ ဝက်ခြံ၊ မိတ်ဖု၊ သွေးယား၊ ဆီပု၊ ရေနွေးပူလောင်၊ ဆီးချိုကြောင့် အနာပေါက်တာ မန်းအနာပေါက်တာတွေလည်း နိုင်တယ်ဆိုပဲ”

“ဟာ...တယ်ဟုတ်တဲ့ ဆေးပါပဲလား”

“ဒါတင်မကသေးဘူး။ အပြေကျော်ဆေး ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ အစားများ၊ ဆေးများ၊ မူးမော်၊ အဆိပ်၊ အစာအိမ်၊ လေထိုးလေအောင်၊ အဆိပ်အတောက်ရှိတဲ့ အစာတွေအပြင် သတ္တဝါတွေရဲ့ ကိုက်ခဲမှုကြောင့်ဖြစ်တဲ့အနာတွေကိုဘောင် သတ်သောပျောက်ကင်းတယ်တဲ့။ ထိခိုက်ရှနာများကတော့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“တယ်လည်းကောင်းတဲ့ ဆေးပါပဲလား။ ဘယ်မှာများ ဝယ်လို့ရခိုင်းမလဲဟင်၊ လူတိုင်း ဆောင်ထားနိုင်လို့ပါ”

“ညီမလေး မှတ်ထားတာကတော့ ပင်ရင်းဌာနဟာ မိုးကုတ်မြို့၊ အောင်နန်းရပ်မှာ။ (ဖုန်း-၀၈၆-၂၁၁၁၀)ဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းဆေးဝါး ထုတ်ဝေအမှတ် TMR 012013(0516) နဲ့ ထုတ်လုပ်ထားတာ အစ်ကိုရဲ့...”

“ဟုတ်ပြီပျား၊ အစ်ကိုတော့ အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဆိုသလို နီးစပ်ရာကို သတင်းကောင်းလေး ဖြန့်ပေးချဉ်းပေးဟေ့”
“ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

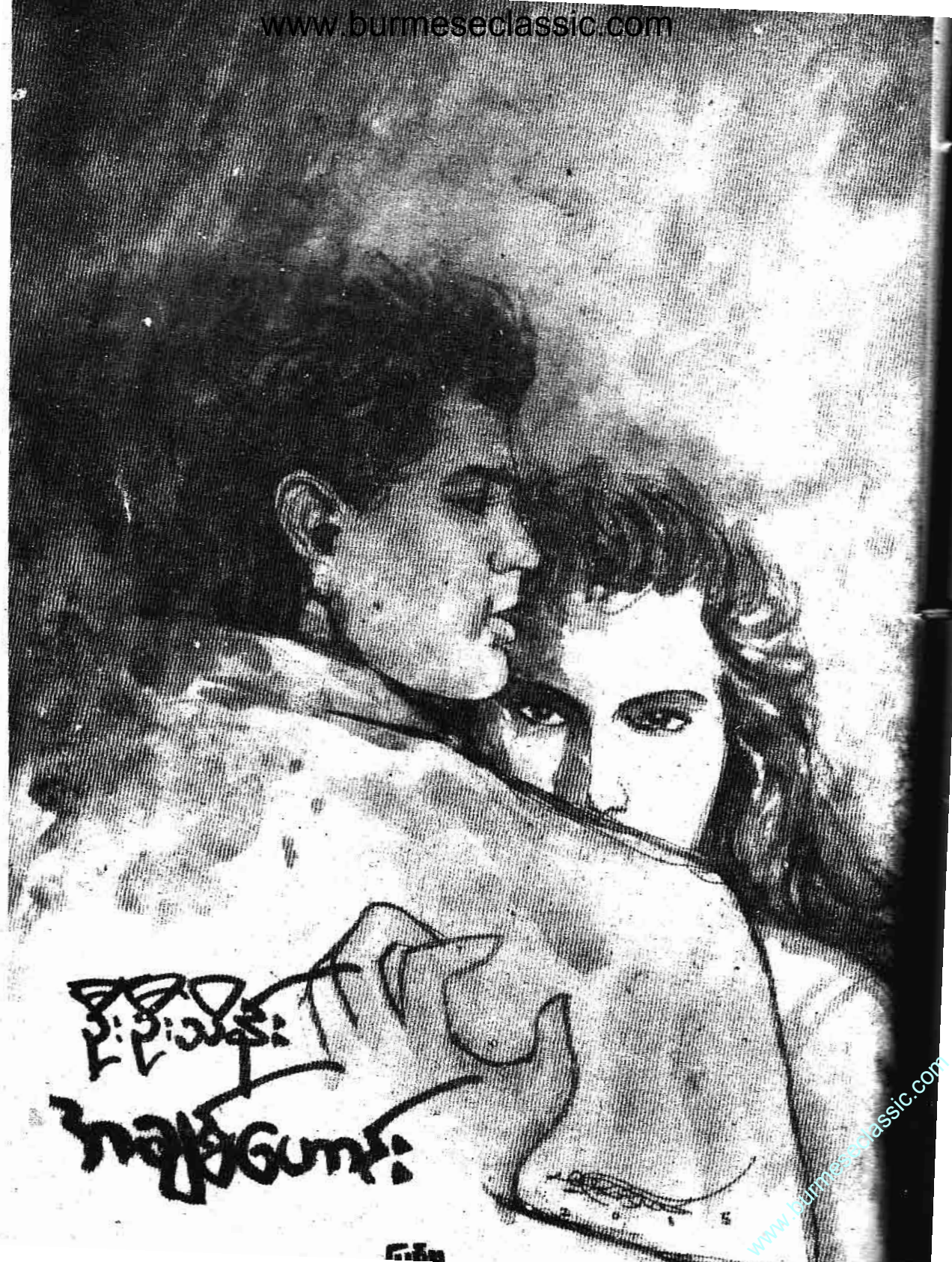
ခရီးလွန်နေ၍ သည်ကနေမှပဲ အိမ်သို့ ပြန် ဖြစ်တော့သည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ကြားရသည့်စကားက နားဝမှာ မသက်သာ။ ခြေရင်းအိမ်က ဖိုးကဲလေး တစ်ယောက် မနေ့က ပျားတုပ်ခံရသည်ဆိုပဲ။ ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေး ထိတ်သွားရသည်။ ပျားတို့၊ ပိတုန်းတို့ ဆိုသည်မှာ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ မဟုတ်ပါလား။ သည်အတွက် မိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ခြေရင်းအိမ်သို့ကူးခဲ့သည်။

“ဟင်...ဖိုးကဲလေး...”

ကြားရသည့်သတင်းနှင့် မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းက မကိုက်ညီ။

ဘာကြောင့်ဆို ပျားဆိပ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေရမည့် ကလေးငယ်သည် ယခုမှ ပြုံးပြီးရယ်ရယ်

အိပ်ငြိမ်း
အိပ်ငြိမ်း

အချစ်ဟောင်း

■ ဦးဦးသိန်း

နေ့ခင်းအချိန် လူစည်ကားရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေနေရာမျိုး၌ လူသပ်ရန်မှာ သတ္တိရှိဖို့လိုအပ်၏။

ဂျက်ဆောင်းဒါး၌ ထိုသတ္တိမျိုးရှိ၏။ မက်ဂီကိုရှင်းပစ်ရာတွင် ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် နောက်ဆုံး၌ သတ္တိရှိရှိ လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် ဘေးအကင်းဆုံးဟု သဘောပေါက်ထား၏။

သူ့ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးတွင် မက်ဂီသည် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေ၏။ မက်ဂီကို နင်းခြေပြီးမှ သူသည် ရှေ့ခရီးကို ဆက်ရမည်။ မက်ဂီကို မရှင်းပစ်လျှင် အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် ကြုံမှာ မလွဲဟု ဂျက်ဆောင်းဒါး သိထား၏။

မေရီရိုမီးတာ၊ သူဌေးသမီး မေရီရိုမီးတာ။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြပြီးနောက် ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ရိုမီးတာသည် အချစ်ကိုသာ အလေးထား၏။ မိမိ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်သည်၊ မည်သည့်အလုပ်လုပ်သည်ကို လုံးဝမစပ်စုသော ရိုမီးတာ။

ဂျက်ဆောင်းဒါး အင်္ဂလန်မြေပေါ်တွင် ရိုမီးတာနှင့်ဆုံပြီး ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့၏။ ရိုမီးတာမိဘများသည် ရိုမီးတာ၏ချစ်သူကို လက်ခံကြ၏။

သူတို့ ဩစတြေးလျသို့ ပြန်လျှင်လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမည်ဟု ပြောကြသည်။

ယခု သူတို့မိသားစုသည် ပြင်သစ်မြေသို့ ရောက်နေ၏။ ပါရီတွင် သူတို့ဆစ်ရက်၊ နှစ်ရက်သာ နေပြီး ဂျက်

ဆောင်းဒါးကိုခေါ်၍ ဩစတြေးလျသို့ ပြန်ကြမည်။ ထို့ကြောင့် ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် လန်ဒန်မှ ပါရီသို့သွားရန် အမြန်စီစဉ်မှုပြုရလေတော့သည်။

သူ၏ မင်္ဂလာခရီးကို နှောင့်ယှက်မည့်သူမှာ သူ၏ချစ်သူဟောင်း မက်ဂီသာဖြစ်၏။

သူနှင့် မက်ဂီတို့သည် ဘဝတူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထောင်ထွက်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒါးပိုက်နီကိစ္စ၊ အလစ်သုတ်မှု စသော ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ထောင်ထဲသို့ မကြာခဏ ရောက်ကြရသူများဖြစ်သည်။ သူ၏ချစ်သူဟောင်း မက်ဂီတစ်ယောက် သူ၏အတွင်းရေးကို သိထားလေသောကြောင့် ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် မက်ဂီကို ရှင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင်။

မက်ဂီသည် ဂျက်ဆောင်းဒါးတစ်ယောက် မေရီရိုမီးတာနှင့် ချစ်သူဘဝ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိ၏။ မက်ဂီသည် မိမိအကြောင်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမှန်း ဂျက်ဆောင်းဒါးသိ၏။

မက်ဂီက မိမိနှင့် မေရီရိုမီးတာ အကြောင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ခြင်းမှာ ဆင်ကြံကြံနေခြင်းသာဖြစ်ရမည်ဟု ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် မှတ်ယူထားပြီး မိမိပါရီသို့သွားမယ့်နေ့၌ မက်ဂီကို အပြီးအပိုင်နှုတ်ပိတ်ရန် ဂျက်ဆောင်းဒါး စီစဉ်ထားပြီးလေပြီ။

ပါရီသို့ သွားမည့်နေ့တွင် ကူးတို့

ဆိပ်သို့ မက်ဂီကိုခေါ်သွားမည်။ ကူးတို့ဆိပ်သို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ကားစီးသွားရင်း ကား၏နောက်ခန့်၌ မိမိသည် သတ္တိရှိရှိ သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် မက်ဂီကို နှုတ်ပိတ်လိုက်မည်။

အကယ်၍ ထိုအစီအစဉ် အဆင်မပြေလျှင် ဒုတိယအစီအစဉ်မှာ ကူးတို့ဆိပ်သို့ဆင်းရာ မလွမ်းမကမ်း၌ မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုရှိရာ ၎င်းချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ကျသွားသူသည် ချောက်ကမ်းပါးအောက် ခြေသို့ရောက်လျှင် အသက်နှင့်ကိုယ်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲမည်မှာ ကောက်မုချဖြစ်မည်။

ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် ကူးတို့ဆိပ်သို့ဆင်းမည့်နေ့၌ မက်ဂီကို ကူးတို့ဆိပ်သို့အတူသွားရန် ပြောသောအခါ ..

“ဟုတ်ကဲ့” ဟုသာ သူမကပြောသည်။ သို့သော် မက်ဂီသည် ဂျက်ချိန်းသည်နေ့၌ ဂျက်နှင့်အတူကွဲ ကားတစ်စီးတည်းစီး၍ မသွား။

ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် ချိန်းသည်အချိန် မက်ဂီရောက်မလာ၍ တစ်ယောက်တည်းသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မက်ဂီရောက်မလာသည်အတွက် ဘဝင်မကျ။

သို့သော် ဂျက်ကား ကူးတို့ဆိပ်သို့ မရောက်မီ ချောက်ကမ်းပါးရှိရာ လမ်းဆုံ၌ မက်ဂီသည် ကားတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာသည်။

“အား... ဂျက်၊ ကျွန်ုပ်နောက်ကျတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်” ဟု မက်ဂီက မျက်ရည်စိစီးလေးနှင့်ပြောရာ ဂျက်သည်

ကျေနပ်လိုက်ရ၏။

သို့သော် ဂျက်သည် ဒေါသသံဖြင့် မက်ဂီကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သေးသည်။ မက်ဂီသည် အပြုံးမပျက်ပေ။ မက်ဂီသည် အလွန်စိတ်မကောင်းသော အမူအရာဖြင့် ဂျက်ကိုပွေ့ဖက်ပြီး တောင်းပန်စကားကို အထပ်ထပ်ပြော၏။

မက်ဂီက မိမိကို ပွေ့ဖက်သော အခါ ဂျက်ကလည်း အလိုက်သင့်ပြန်ဖက်ပြီး မက်ဂီကိုနှမ်းလိုက်သည်။ မက်ဂီသည် ဂျက်ဆောင်းဒါးကို အငမ်းမရပြန်နှမ်း၏။ မက်ဂီ၏အနမ်းမှာ စူးစူးရှရှုရုံရာ ဂျက်သည် သွေးဆူလာပြီး မက်ဂီကို ပြန်နှမ်း၏။

“အိုး .. ဂျက် .. အိုး .. ဂျက်” မက်ဂီ၏နှုတ်မှ အသံထွက်လာ၏။

ဂျက်သည် မက်ဂီကိုသနားသွား၏။ သူ၏စိတ်မှာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဂျက် ... ရှင်သိပ်ကြာနေတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကိုစောင့်နေမှာနော်” မက်ဂီက ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုအခိုက် မက်ဂီသည် ဂျက်၏လက်နှစ်ဖက်ကြားမှ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်ရင်း ...

“အိုး ... ဂျက်၊ ကူးတို့သဘောထွက်တော့မယ်ထင်တယ်။ ဟိုမှာ ခရီးသည်တွေ တန်းစီနေကြပြီ”

မက်ဂီက ထိုသို့ပြောသောကြောင့် ဂျက်သည် ကူးတို့ဆိပ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ကျေးဇူးတင်တယ်မက်ဂီ။ ကိုယ်သွားမယ်နော်။ ကိုယ် အမြန်ဆုံးပြန်လာမှာပါ အချစ်ရယ်”

ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် ထိုသို့ ပြောပြီးလျှင် သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ယူကာ ကူးတို့ဆိပ်သို့ အပြေးဆင်းသွား

၏။ မက်ဂီသည် ဂျက်၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလာနေသော တက္ကသိုလ်တစ်စီးကိုတားပြီး အဝေးသို့ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဂျက်သည် သူ၏အစဉ်နှစ်ခုစလုံး မအောင်မြင်သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရင်း ကူးတို့ဆိပ်သို့ရောက်လာသည်။ သူ့အချစ်ဟောင်း မက်ဂီ။ သူ့အပေါ် နှမ်းသွားသည့် အနမ်းကို သူမပေး။ မက်ဂီသည် သူ့ကို ယခုလိုအနမ်းမျိုး တစ်ခါမှ မနှမ်းခဲ့ဖူးပေ။

ကူးတို့သဘောရှိရာသို့ အသွား၌ ခရီးသည်များသည် အကောက်ခွန်ဂိတ်နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဂိတ်များ၌ စစ်ဆေးခြင်းကို ခံကြရ၏။ တန်းစီနေသော ခရီးသည်များ၏ နောက်ဆုံးနေရာသို့ ဂျက်ဆောင်းဒါးရပ်ပြီး ရပ်နေရင်း ခရီးသည်များ၏စကားသံများ၊ ရယ်မောသံများကို နားထောင်ရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးတိုးသွားသည်။ ထိုအခိုက် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ အသံတစ်သံ ကျယ်လောင်စွာထွက်လာသည်။

“ဗြိတိသျှခရီးသွား ပက်စ်ပို့ကိုင်ထားသူများ ဒီဘက်ကိုလာကြပါ။ သင်တို့ရဲ့ခရီးသွားပတ်စ်ပို့တွေကို အဆင်သင့်ထုတ်ပြီး ကိုင်ထားကြပါ”

ဗြိတိသျှပတ်စ်ပို့ စစ်ဆေးသူများ အနီးသို့ ရောက်ခါနီးမှ ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် သူ၏အပေါ်အကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ပတ်စ်ပို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပတ်စ်ပို့ကို မတွေ့ရတော့။ သူသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။ သူ့အထားမှားလို့လား။ အထည့်မှားလို့လား။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်ရှိ အိတ်တိုင်းကို လက်ဖြင့်နှိုက်၍ရှာသည်။ လုံးဝမတွေ့။

ဂျက်သည် ဘေးသို့ထွက်၍ လက်ဆွဲ အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ပတ်စ်ပို့ကို ရှာပြန်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ပတ်စ်ပို့ ပျောက်သွားပြီထင်တယ်”

သူ့အနီးမှ လူတစ်ယောက်၏ အသံ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က သူ၏လှုပ်ရှားနေမှုများကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့အိတ်ထဲမှာ သေသေချာချာထည့်ယူလာတာပါဗျာ”

ဂျက်သည် တုန်တုန်ယင်ယင် အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရပြီ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ ပေါ့ပါသိ”

ဝန်းထမ်းက သူ့ကို ထိုသို့ပြောတော့မှ သူသည် သူ၏အချစ်ဟောင်း မက်ဂီကို သတိရလိုက်သည်။ ခါးပိုက်နှိုက်မ မက်ဂီ။

သူ၏ဒေါသသည် မက်ဂီအပေါ်သို့ ပုံကျသွား၏။

“ပတ်စ်ပို့မရှိရင် ခင်ဗျားကူးတို့သဘောစီးလို့ မရတော့ဘူး။ ဟောဟိုမှာ ခဲကင်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာတိုင်ချက်သွားဖို့”

ဂျက်ဆောင်းဒါးသည် သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲလျက် ခဲကင်းဆီသွား၏။

ခဲကင်းတွင် သူသည် တိုင်ချက်ဖွင့်နေစဉ် ကူးတို့သဘောသည် ဥဩမှတ်ပြီး ကူးတို့ဆိပ်မှ ခွာသွားနေလေပြီ။

ဦးဦးသိန်း

(ဝီရိတ်ဇာတ်၏ လက်ရွေးစင် နှစ်ထောက်ဝတ္ထုများမှ မီးတောက်မီးလွှဲအဟောင်း)

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

အဓိအာဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးမြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ မွေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံဇာတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ထံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

- ၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

- ၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သားကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

- ၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကုန်းကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

- ၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပနက်တင်မင်္ဂလာ

- ၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

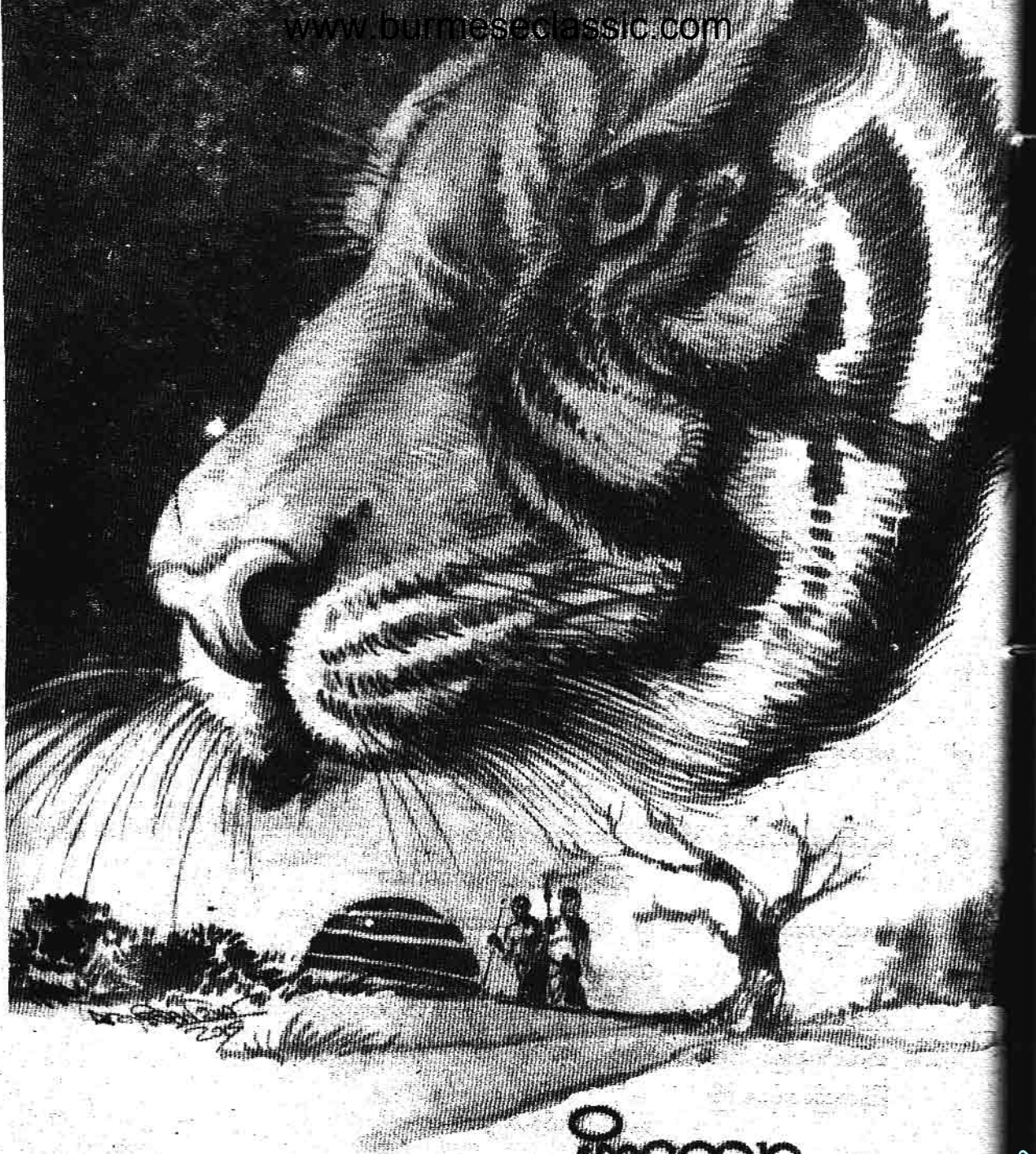
အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်- ၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဇန်နဝါရီ-၀၁-၆၄၃၀၃၀

မြန်မာ
အမျိုးသမီး

ကျားမိတ်လွှဲ

■ ဖိုးကျော

“ဟေ့... မြို့ကြီးပြကြီးတွေ မီးသွေးတစ်ပိဿာ လေးငါးရာဖြစ်ကုန်ပြီတဲ့ကွ။ ဒီနှစ်မှ ကျုပ်တို့ လက်မည်းကြီးတွေ ငွေမကိုင်ရရင်တော့ ဘယ်တော့မှကိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

သိန်းအောင် အာကျယ်ကြီးက သူကြားခဲ့ရသော သတင်းကို ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်အော်သွား၏။

သူပြောသောသတင်းမှာ အမှန်ပင်။ မကြာမီမှာပင် သူတို့မြို့နယ်လေးက မီးသွေးကုန်သည်များ၊ မီးသွေးပွဲရုံလုပ်သူများသည် ရွာစဉ်လျှောက်ရင်း ဆွေမျိုးသားျင်း တော်စပ်သူများကို ကြိုတင်စရန်ငွေပင် လာပေးနေကြ၏။ မီးသွေးကောက်သူ၊ မီးသွေးဖိုကို ချုပ်ယူမယ့်လူတွေလည်းရောက်လာကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မီးသွေးဖုတ်သူများမှာ သက်ဆိုင်ရာ တောခေါင်း၊ ချောင်းခေါင်းများမှတစ်ဆင့် မီးသွေးဖုတ်ခွင့်ရရန် ခွင့်ပြုချက်ယူကြရသည်။ ဒေသခံများအတွက် အိမ်သုံးယာသုံး ခွင့်ပြုထားသော “အပတော”များကို လိုင်စင်ယူကြရသည်။ အထူးသဖြင့် သစ်မာတောကြီးများနှင့် ဆက်စပ်နေသော အပတောများကို ပိုပြီး လက်ဦးမှရယူကြ၏။ ထိုသို့လက်ဦးအောင် ထုပ်ကြရခြင်းမှာ ‘အပတော’ကို အကြောင်းပြု၍ မီးသွေးကောင်းရနိုင်

သော သစ်တောကြီးများထဲက သစ်မာများကို ဥပဒေလွတ် ခုတ်ယူမီးသွေးဖုတ်နိုင်ကြရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖက်သန်းကုန်းရွာက ဦးကြီးထွန်းတို့အဖွဲ့သည် မီးသွေးဖုတ်ရန် တောင်တက်လာကြသည်။ လှည်းသုံးစီးတွင် ဂိက္ခာပို့သမားအပါအဝင် လူကိုးယောက်ပါသည်။ သူတို့မှာ မီးသွေးဖုတ်ရင်း တောထဲတောင်ထဲ၌ သုံးလေးလခန့် နေကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် လက်နက်ဂိက္ခာများနှင့် စားအိုးစားခွက်များကိုလည်း အပြည့်အစုံ လှည်းပေါ်တင်ယူလာကြ၏။

ရှေ့ဆုံးကသွားနေသော လှည်းပေါ်တွင် သိန်းအောင်၊ ရွှေမော်နှင့် ကြည်ဝင်းတို့ ပါသွားကြသည်။ ဒုတိယလှည်းမှာ မောင်သိုက်၊ လှဝင်းနှင့် ထွန်းအောင်တို့ဖြစ်ကြသည်။ တတိယနောက်ဆုံးလှည်းမှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးကြည်ထွန်း၊ ကျော်စိန်နှင့် တင်ဆိုင်တို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

မနက် ကြက်ဦးတွန်စကပင် တောင်တက်လာကြသော သူတို့အဖွဲ့သည် နေထွက်တစ်ပြု၍ ဒေါင်းရန် ချောင်းကိုရောက်လာကြသည်။ ဒေါင်းရန်ချောင်းမှာ ရိုးမထဲက စီးဆင်းလာသော ချောင်းဖြစ်သော်လည်း နွေလတွင် ချောင်းအပြည့် ရေမရှိ။ ချောင်း

တစ်လျှောက်တွင် ရေအိုင်၊ ရေခွက်တွေသာ ထင်ကျန်နေ၏။

ကြက်ဦးတွန်စကပင် ရွာကထွက်လာကြသောသူတို့မှာ နေမွန်းမတိမ်းမီ မီးသွေးဖုတ်ကြရမည့် တောထဲရောက်လာကြ၏။ ထိုအခါ မနက်ကပင် ချက်ပြုတ်ယူလာကြသော ထမင်းဟင်းများကို စုဝိုင်းစားကြပြီး ဂိက္ခာပို့သူများကို နေမဝင်မီ ရွာပြန်ရောက်ရန် လှည်းသုံးစီးနှင့် လူသုံးယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကြသည်။

ဦးကြီးထွန်းအပါအဝင် ကျန်လူခြောက်ယောက်မှာ သူတို့ သုံးလေးလစခန်းချနေကြရမည်တို့ကို မိုးမချုပ်မီ အပြီးထိုးကြရ၏။ သူတို့မှာနောက်တစ်နေ့၌ မီးသွေးဖုတ်ရန် မီးသွေးဖိုကို တည်ဆောက်ကြရပေဦးမည်။

xxx xxx

ဦးကြီးထွန်းနှင့် သူတို့ဆောက်လုပ်နေသော မီးသွေးဖိုမှာ ‘မြေတိုက်’ခေါ်သော မီးသွေးဖိုဖြစ်သည်။ မြေတိုက်မီးသွေးဖိုကို မြေပေါ်၌ တည်ဆောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းကြောင့် ‘မြေပေါ်ဖုတ်နည်း’ဟု ခေါ်၏။

မီးသွေးဖုတ်လုပ်ခြင်းကို မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်၌ ဖုတ်လုပ်ကြ၏။ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ မတူကြားချ။

‘တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်
ပုဒ်ဆန်း’ဆိုသလို ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ်
လုပ်ကိုင်ကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မီး
သွေးကောင်း၊ မကောင်းမှာ မီးသွေး
ဖုတ်လုပ်သော သစ်သားအပျော့အမာ
ပေါ်၌သာ မူတည်လေသည်။

သူတို့ပြုလုပ်နေကြသော မြေ
တိုက်မီးသွေးဖို၏ ပေရှည်အလျားမှာ
ပေ ၄၀ ခန့်ရှိ၏။ အနံမှာ ဖုတ်သစ်
ကိုးပေ၊ အမြင့်မှာ ရှစ်ပေ ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်သိုက်က မီးသွေး
ဖိုပေါ် တစ်ချက်မော့ကြည့်၍ မေး၏။

“ဦးကြီးထွန်း ကုန်းပေါင်ထိုးပြီး
တင်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

ဦးကြီးထွန်းက မောင်သိုက်ဆီ
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ကုန်းပေါင်ကတစ်ဆင့် လိုမ့်
တင်ကြကွာ။ ဟေ့ .. ကျော်စိန်တို့၊
ငသိန်းကြီးတို့၊ ဝိုင်းကြဦးလေကွာ။
ထွန်းအောင်က တောင့်ထား။ ဖြည်း
ဖြည်း ... ဖြည်းဖြည်း”

ထွန်းအောင်နှင့် ရွှေမော်တို့က
ထိပ်ဝ တောင်ဆုတ်ခန့်ရှိသော သစ်
လုံးကြီးကို အစွန်းတစ်ဘက်စီကိုင်၍
ကုန်းပေါင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် မီးသွေးထင်း
ပုံပေါ်သို့ရောက်အောင် တွန်းတင်နေ
ကြသည်။

“ကိုင်း .. တွန်းဟ .. တွန်းဟ။
သတိလည်းထားကြ။ အေး .. အေး
ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ နောက်တစ်လုံး”

ဦးကြီးထွန်းသည် လူငယ်များ
တွန်းတင်ပေးသော သစ်လုံးများကို
သစ်ပုံပေါ်၌ နေရာတကျစီစဉ်သည်။

“တို့ဖိုက အလျားပေးလေးဆယ်

အနံကိုးပေဆိုတော့ ရံတိုင်တစ်ခုစီရဲ့
အကွာအဝေးကတော့ - ဆယ်ပေ
လောက် မုန်းပြီးစိုက်ကြတာပေါ့ကွာ။
ကဲ .. လုပ်ကြတော့၊ လုပ်ကြလုပ်ကြ”

သည်လိုနှင့် ရက်ဆက်လုပ်
လိုက်ကြရာ ပထမသုတ် မီးသွေးဖို
သုံးဖိုစလုံးပြီးစီးသွားပြီ။ ပထမသုတ်က
ပထမမီးသွေးဖိုကိုလည်း မီးတင်ထား
ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ဦးကြီးထွန်းအပါ
အဝင် လူကြီးသုံးယောက်က မီးအခြေ
အနေကို ကြည့်ရှုလေ့လာနေကြစဉ်
သိန်းအောင်နှင့် ရွှေမော်တို့သည်
နံနက်စာစားပြီးကတည်းက ညနေကို
ခါချဉ်ဟင်းချက်စားကြမည်ဟု မီးသွေး
ထင်းရှာစဉ်ကပင် သူတို့တွေ့ထား
သော ခါချဉ်ထုပ်များရှိရာသို့ ထွက်လာ
ကြသည်။

“တောက် ... ဒီကောင်တွေ
ကွာ မိုးချုပ်နေဝင်”

ဦးကြီးထွန်းသည် ဤစကားကို
လေးငါးခါထက်မနည်း ရေရွတ်ကာ မီး
သွေးဖိုဘက် ထွက်သွားလိုက်၊ တံထဲ
ပြန်လာကြည့်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်
နေ၏။

ဦးကြီးထွန်း ထိုသို့ဖြစ်မည်ဆိုက
လည်း ဖြစ်စရာ။ မနက်စာစားပြီးက
တည်းက သိန်းအောင်နှင့် ရွှေမော်တို့
သည် မီးသွေးထင်းသွားရှာစဉ်ကပင်
တွေ့ထားခဲ့ကြသည်ဆိုသော တောထဲ
ကို ခါချဉ်ထုပ်ယူရန် ထွက်သွားကြသည်။

ယခု နေလုံးမှာ နိုးမပေါ်မေးတင်
နေလေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ယခု
ထိ စခန်းသို့ပြန်မရောက်လာကြသေး။

တောမှာ၊ တောင်မှာ နေညီသည်နှင့်
စခန်းပြန်ရောက်နေကြရမည်ကို မသိ
လေသလားဟု လူကြီးဖြစ်သူ သိန်း
အောင်ကို ဦးကြီးထွန်း ဒေါသထွက်
နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်မလာ
နှင့် ပြန်လာကြသည်ကို မြင်သည်နှင့်
ဦးကြီးထွန်းက -

“ဟေ့ကောင် သိန်းအောင်။ ခု
ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ။ မင်းတို့ကိုငါ ဘယ်
လိုမှာထားလဲ”

ဟု ဆီးဟောက်၏။

“ဦးကြီးထွန်းရယ် .. အဖြစ်က
တော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ ဒီကောင်ပဲ
မေးကြည့်ပါတော့”

သိန်းအောင်က ရွှေမော်ကိုသာ
မေးကြည့်ပါတော့ဆိုသဖြင့် ဦးကြီး
ထွန်းက ...

“ကဲ ... ကဲ ... ပြောပါဦး။
တောင်မှာ၊ တောမှာ ဘယ်လိုဖြစ်လို့
ဒီလိုမိုးချုပ်နေဝင် နေကြရ ...”

ဦးကြီးထွန်း၏ စကားမဆုံးမီပင်
‘သိန်းအောင်နှင့် ရွှေမော်တို့က ယနေ့
တောထဲ၌ သူတို့ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို
ပြောပြကြသည်။’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပထမဦး
ဆုံး ညနေ ငါးပိရေနှင့်တုံ့စားရန် ကြိမ်
ခါးဖူးခတ်ကြသည်။ ပြီးတော့မှ ခါချဉ်
ထုပ်ထဲက ခါချဉ်ကောင်မဖြစ်လာသေး
သော ခါချဉ်ကောင်လောင်းအထုပ်
တွေ၊ ဥတွေကို သစ်ပင်ပေါ်ကခုတ်ချ
နေကြသည်။ ခါချဉ်ထုပ်နှစ်ထုပ်၊ သုံး
ထုပ်သာ ခုတ်ချရသေး၏။ ခါချဉ်ထုပ်
ကိုဖျက်၍ ခါချဉ်ဥခါချဉ်ကောင်လောင်း
တွေကိုပင် မကောက်ယူကြရသေး။
ကျားဖြည့်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြ

ရသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်က အောက်ကို မဆင်းခဲ့ကြတော့ဘဲ ကျား မြည်သံကြားရာဘက် လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

ကျားမြည်သံမှာ သူတို့စခန်းထဲက ကြားနေကျ ကျားမြည်သံနှင့်မတူ။ နီးမထဲကကျားဟိန်းသံ။ ကျားကောင်တစ်သံနှင့်လည်း မတူ။ အစကမူ ကြောင်အော်သလားဟုပင် ထင်လိုက်မိကြသေးသည်။ သို့သော် ကြောင်မည်သံက ဤမျှမကျယ်။ အိမ်ကြောင်၊ တောကြောင်များ မိတ်လိုက်ကြသည့်အခါ မြည်သံလို အသံမှာဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် သံရည်ဆွဲ၍မြည်နေသည်။

မကြာမီပင် ထိုအသံရှင်ကျားတစ်ကောင်သည် သူတို့အနီးကို ရောက်လာ၏။ ကျားမှာ အပြီးဂနာ မငြိမ်ဘဲ လှုပ်ယမ်းနေသလို ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် သံရည်ဆွဲ၍ 'ငြါငြါ'မြည်သောအသံကလည်း ပြတ်မသွား။ ပါးစပ်ကြီးကိုမဟဘဲ အံကြိတ်မြည်နေသလိုပင်။ ပြီးတော့ ကြောင်ခြစ် (ကြောင်ဗေဒင်ကွက်)ဟု ပြောကြသလို သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို ဒေါသတကြီး ကုတ်ခြစ်နေပြန်သည်။ ထိုသို့ ကုတ်ခြစ်နေစဉ်လည်း ပါးစပ်ထဲက အော်မြည်နေသံ ရပ်မသွား။ အတွင်းကြိတ်၍ အော်မြည်သံလို 'ငြါ'နေသည်။

ကျားကြီး ထိုသို့ကုတ်ခြစ်လုပ်နေသည်ကိုကြည့်ကာ ရွှေမောင်မှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာ၏။ သူ့ဆရာကြောင်ဗေဒင်ကွက်သလို ကျားကြီးသည် သူတို့ မည်သည့်သစ်ပင်တွင် နို့နေကြသနည်းဟု ကျားက ဗေဒင်

တွက်နေပြီဟု ထင်လိုက်သည်။

ထိုသို့ကျားက သစ်ပင်စည်ကို ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်၊ ပါးစပ်က ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် မြည်လိုက်၊ မြေပြင်ပေါ်လိုဗိုလိုက်လုပ်နေစဉ် မြည်သံတစ်မျိုးပေးကာ သူ့ထက်ကြီးသောကျားတစ်ကောင်ရောက်လာပြန်၏။ နောက်ရောက်လာသော ကျားက ပထမကျားအနီးကို သွားကပ်ရာ ပထမကျားက နောက်ရောက်လာသော ကျားကို အကပ်မခံဘဲ ရန်မူသံနှင့် လိုက်ကိုက်၏။ ထိုအခါ ပထမကျားနားကို မကပ်ဝံ့ဘဲ ဒုတိယရောက်လာသော ကျားသည် ခြင်္သေ့ထိုင်ထိုင်ကာ ပထမကျားကို စိန်စိန်ကြည့်ပြီး မတိုးမကျယ်အော်မြည်နေ၏။

ခဏအကြာမှာ ပထမနည်းတူ ဒုတိယကျားက ပထမကျားနားကို သွားကပ်ပြန်၏။ ပထမကျားက အကပ်မခံ။ ပထမနည်းတူ မတိုးမကျယ်မြည်တမ်းကာ မြေပြင်တွင် လူးလိုဗိုနေ၏။

နှစ်ကောင်စလုံး၏ မြည်သံမှာ ရောယှက်နေပြီး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် စိန်ခေါ်နေသလိုပင်။ ဒုတိယရောက်လာသောကျားက ပထမကျားဆီအလစ်ဝင်ရန် ချောင်းနေသည်။ ပထမကျားကလည်း သူ့အနားကို အကပ်မခံ။ အနားရောက်လာတိုင်း မြေပြင်ပေါ်က ခေါင်းထောင်၍လှမ်းလှမ်းကိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒုတိယရောက်လာသော ကျားကလည်း ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် တရစပ်မြည်လာ၏။

ကျားကြီးနှစ်ကောင် ထိုသို့မြည်လိုက်၊ အော်လိုက်ဖြစ်နေကြစဉ် နောက်ထပ် ကျားတစ်ကောင်သည် ဘယ်က

ဘယ်လို ပေါက်ချလာသည် မသိ။ အသံပေးကာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အော်မြည်နေကြသော ကျားနှစ်ကောင်နား ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ အလုံးအရပ်ကလည်း သိပ်မတွာလှသော ဒုတိယကျားနှင့် နောက်မှရောက်လာသော တတိယကျားတို့သည် အသေအလဲကိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကိုက်လိုက်ကြသည်မှာ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်နှင့် ရရာကိုဆွဲကိုက်သဖြင့် တစ်ကောင်မှာ နားရွက်စုတ်သွားပြီး နောက်တစ်ကောင်မှာလည်း လက်ပြင်မှ သွေးထွက်လာ၏။ သို့သော်လည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အရှုံးမပေးဘဲ သဲကြီးမဲကြီးကိုက်ကြတုန်း။

ဒုတိယကျားနှင့် တတိယကျားတို့ ထိုသို့ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် အသေအလဲ ကိုက်နေကြချိန်တွင် ပထမဦးဆုံး သူတို့စမြင်သော ကျားကမူ 'မြေပြင်ပေါ်မှ လူးလိုဗိုထလာကာ မည်သည့်အကောင်ဘက်မှ ဝင်မပါဘဲ အပြီးတနုနုနှင့်လှုပ်ကာ ပါးစပ်ကလည်း မြည်ပြီး ဟိုနှစ်ကောင်ကို သည်အတိုင်း စိမ်းစိမ်းကြီးမလှုပ်မယှက် ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကိုက်ခဲ့နေကြသော ကျားနှစ်ကောင်မှာ မည်သည့်အကောင်က ဒုတိယ၊ မည်သည့်အကောင်က တတိယ၊ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသော အကောင်ဟုပင် ခွဲခြားမမှတ်မီ နိုင်ကြတော့ဘဲ လုံးသွေးကိုက်ခဲ့နေကြသည်ကို သစ်ပင်ပေါ်က ကြောက်ကြောက်နှင့် ငုံ့ကြည့်နေမိကြသည်။

တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လုံး ထွေးကိုက်ခဲနေကြသည်မှာ ကွမ်းတစ် ယာညက်ပင် မကြာ။ နားရွက်စုတ် သွားသောအကောင်မှာ ပါးစပ်ကပါ သွေးထွက်လာပြီး ထွက်ပြေးသွား တော့သည်။ ထိုအခါ လက်ပြင်တွင် သွေးစသွေးနုထွက်နေသော ကျားကြီး သည် သူတို့နှစ်ကောင် အသေအလဲ ကိုက်ခဲနေကြသည်ကို မှင်တက်မိကာ ကြည့်နေသောကျား၏ ကုပ်ဆက်ကို ရုတ်တရက်ဝင်ခဲ့ပြီး ခွစီးထားလိုက် သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ကောင်စလုံး သံ သေးသံကြောင်တွေနှင့် မြည်အော်ကာ မြေပြင်တွင်လူးလို့မ့်နေကြ၏။

ထိုအခါမှ ပထမဦးဆုံး သူတို့စ မြင်သောကျားသည် ကျားမ ဖြစ်နေ ကြောင်း သိန်းအောင်နှင့်ရွှေမော်တို့က သိလိုက်ကြရသည်။

ထိုကျားထီး ကျားမ နှစ်ကောင် တို့မှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်သွားကြသော်လည်း ထိုနေရာက တော်တော်နှင့် ခွာမသွား ကြသေး။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လက်ပုတ်၊ ခေါင်းပုတ် ကျီစယ်ကိုက်ခဲ နေကြသည်မှာလည်း အကြာကြီး။

သိန်းအောင်နှင့် ရွှေမော်တို့မှာ နေညိုလာသည်နှင့် သူတို့နှစ်ကောင် အား စခန်းရှိလူများက စိုးရိမ်နေကြ မည်ကိုလည်းသိ၏။ သို့သော် ကျား လင်မယားစုံတွဲက ထိုနေရာနားက မခွာကြသေးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် မှာ နေ့တစ်ဝက်နီးနီး သစ်ပင်ပေါ်က အောက်ကိုမဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သည့်နောက် နေတော်တော်ကျ သွားပြီး ရိုးမဘက်က ကျီ(ချေ)ဟောက်

သံကိုကြားတော့မှ ကျားလင်မယားစုံ တွဲသည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထိုးတိုက်ကျီစယ်ကာ ရိုးမတောနက် ဘက် ထွက်သွားကြ၏။ သို့သော် သူ တို့နှစ်ယောက်မှာ သစ်ပင်ပေါ်က ချက် ချင်းမဆင်းရဲကြသေး။ မ၊လာလှသော တတ်ယကျား အနားဝန်းကျင်တွင် ရှိ များရှိနေသေးလားဟု ကြည့်ကြရသေး ၏။ ထို့နောက် ကျားလင်မယားစုံတွဲ ထွက်သွားကြသောဘက်မှ တော ကြက်တစ်အုပ် ထပျံပြီး ကြက်မတစ် ကောင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကတော်လိုက်သံကို ကြားရတော့မှ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းပြီး စခန်းသို့ ပြေးလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို ကျော်စိန်က ...

“တော်တော် ခါချဉ်ကြော်ဟင်း ငတ်ကြီးကျဟဲ့ကောင်တွေ။ ကျားက လည်း ကြောင်လိုပဲ သစ်ပင်ပေါ်တက် တတ်တယ်နော်။ ကျားဆရာကြောင် ဆိုမှတ်လား။ ကျားကြီးတွေက အနံ့ခံ ပြီး နှင်တို့ကို သစ်ပင်ပေါ်တက်မကိုက် တာပဲ ကံကောင်းတယ်မှတ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရွှေမော်က -

“ကိုကြီးစိန်ကလည်း... ကျား မှာ နာခေါင်းပေါက်မှမပါတာ။ ဘယ် လိုလုပ်ကျွပ်တို့ကို အနံ့ခံတက်ကိုက် လို့ရမလဲ”

“ပေါက်ကရ မင်းကိုဘယ်သူ ပြောလဲ။ နာခေါင်းပေါက်မပါရင် ဘယ် လိုလုပ် အသက်ရှူမလဲ၊ သေမှာပေါ့”

ထွန်းအောင်က ဝင်ပြောပြန်၏။

“ကဲ ... ကျားမှာ နာခေါင်း ပေါက်ပါရင် မင်းပြောသလို ဘာဖြစ် လို့ အနံ့မခံတတ်လဲ ပြော”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်တော့။ သားစိမ်းငါးစိမ်းစားပြီး ကျားပါးစပ်က အမြဲပုပ်ဟောင်နံ့စော်နေတာ ဘယ် အကောင်အနံ့ကို ခံလို့ရမှာတုံး။ ကျား သာ အနံ့ခံကိုက်တတ်ရင် သတ္တရဘန် မှာ တိရစ္ဆာန်ရယ်လို့တောင် ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးကြီးထွန်းက ကျားအနံ့မရ သည်ကို အဖြေထုတ်ပြော၏။

“ကျားကို ကြောင်က သစ်ပင် တက်တော့ သင်ပေးခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေ မယ့် ဆရာစားအနေနဲ့ အဆင်းကို တော့ သင်ပေးခဲ့တာတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သစ်ပင်ပေါ် တက်ပဲတက်တတ်ပြီး မဆင်းတတ်လို့လည်း မင်းတို့နှစ် ကောင် ဒီနေ့ ကျားပါးစပ်ထဲမရောက်ခဲ့ တာပေါ့”

ဟု ထပ်ဆောင်းကာ ဝင်ပြော ပြန်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ခု ဘယ် အချိန်ရှိပလဲ။ လုပ်ကြလုပ်ကြ။ ရွှေ မောင်နဲ့ သိန်းအောင်ကြီးတို့ရလာတဲ့ ခါချဉ်ကြော်ဟင်းနဲ့ ထမင်းစားကြရ အောင်ကွယ်တို့”

ဦးကြီးထွန်း ရွှေအော်ပြောလိုက် မှ သူတို့ ကျားစကားပိုင်းရပ်ပြီး ညနေ စာ စားဖြစ်ကြတော့သည်။

ကိုသိန်းသည် ရောက်ရာကြိုရာတွင်ရော၊ ကျွန်တော်အိမ်မှာပါ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ် မျိုးစုံတို့ကို ဟောင်းဟောင်း၊ သစ်သစ် အလှအယက် အငမ်းမရဖတ်သည်။ စာပေကိုဝါသနာပါ၍ အလွန်စာဖတ်သူအဖြစ် ကျွန်တော်က သဘောကျမိသည်။ အားလည်းပေးရင်း စာဖတ်ခြင်းကြောင့်ရသော နိုင်ငံရေးအသိ၊ တိုင်းပြည်၏ တိုးတက်မှုအကြောင်းနှင့် အထွေထွေ အသိဗဟုသုတများကိုလည်း ဖောက်သည်ချ။ လက်ဆင့်ကမ်းစေချင်၍ စကား စလိုက်မိသည်။

“ကိုသိန်း... ခင်ဗျားဗျာ အတော်စာဖတ်တာပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကြီး ကြီးငယ်ငယ် ခင်ဗျားလို စာဖတ်ကြရင် အသိဉာဏ်ဗဟုသုတတိုးလို့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ အသိပွားပြီး မကောင်းမှုကိုရှောင်ကြပြီး ဘဝအရှိနဲ့ စာအသိပေါင်းလိုက်ရင် အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိမှာဗျ”

ကိုသိန်းက ကျွန်တော့်စကားလမ်းကြောင်းကို နားထောင်ပြီး မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်ရင်းမှ -

“အဟင်း ဆရာထွန်း ကျွန်တော့်ကို စွတ်ပြီး အထင်ကြီးနေ

တာကိုး”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသိန်းရဲ့”

“ကျွန်တော်ဖတ်တာ ဘာလဲသိလား”

“အင်းဗျာ ... ပြောမှပဲသိမယ်လေ”

“ကျွန်တော်ဖတ်တာက သတင်းစာနဲ့ ဂျာနယ်မှာပါတဲ့ အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာကိုဖတ်တာဗျ”

“ဗျာ ... ဒါဆိုရင် ကိုသိန်းက နေ့တိုင်းဖတ်တာတောင် အလုပ်ခေါ်တာ မတွေ့ဘူးလား”

ကိုသိန်းက ... အလုပ်အကိုင်အတည်တကျမရှိသူ။ အလုပ်ကိုတော့ မရွေးဘဲလုပ်သူ။ ဒါပေမဲ့ ကိုသိန်းရဲ့ စာဖတ်ခြင်းအကြောင်းကို သိလိုက်ရတော့ တစ်မျိုးပင်အံ့သြမှုဖြစ်ပြီး အဖြေကိုပါ သိချင်မိ၍ ကိုသိန်း၏ပြောမည့် စကားကို နားစွင့်ထားမိသည်။

“အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာတွေကတော့ တွေ့ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဘွဲ့တစ်ခုခု ရရမည်။ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်ရမည်။ အသက်က ၃၅ နှစ်အောက် ဖြစ်ရမည်ဆိုတာတွေနဲ့။ အခုထပ်တိုးလာတာက တရုတ်စကား

ပြောတတ်ရမည်။ ကိုးရီးယားစကားတတ်ရမည် ဆိုတာတွေနဲ့ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းရမည်လို့ဆိုတာတွေကြီးပဲ ဖတ်ဖတ်နေရလို့ စိတ်တောင်ညစ်လာ... ြ နှစ်ရာထွန်းရယ်”

“အေးလေဗျာ။ လစာကောင်းတော့ အရည်အချင်းနဲ့ ခေါ်တာကိုး”

“အင်း... ဒါဆိုရင် မြန်မာစာပဲတတ်၊ မြန်မာစကားပဲပြောတတ်၊ အသက် ၃၅ နှစ်ကျော်တဲ့သူတွေ ထမင်းမစားရတော့ဘူးလားဗျာ”

“အဲ ... ဟို .. အလုပ်လက်မဲ့ပပျောက် ... ပျောက်”

“တော်ပါပြီဗျာ။ ဆရာထွန်းရယ် ဒီနေ့ကစပြီး သတင်းစာဂျာနယ်တွေလည်း မဖတ်တော့ပါဘူး”

“ဗျာ ...”

ကိုသိန်းက ကိုင်ထားသော သတင်းစာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် ပြောစရာစကားရှာမတွေ့ဘဲ ကျန်ခဲ့ရသည်။

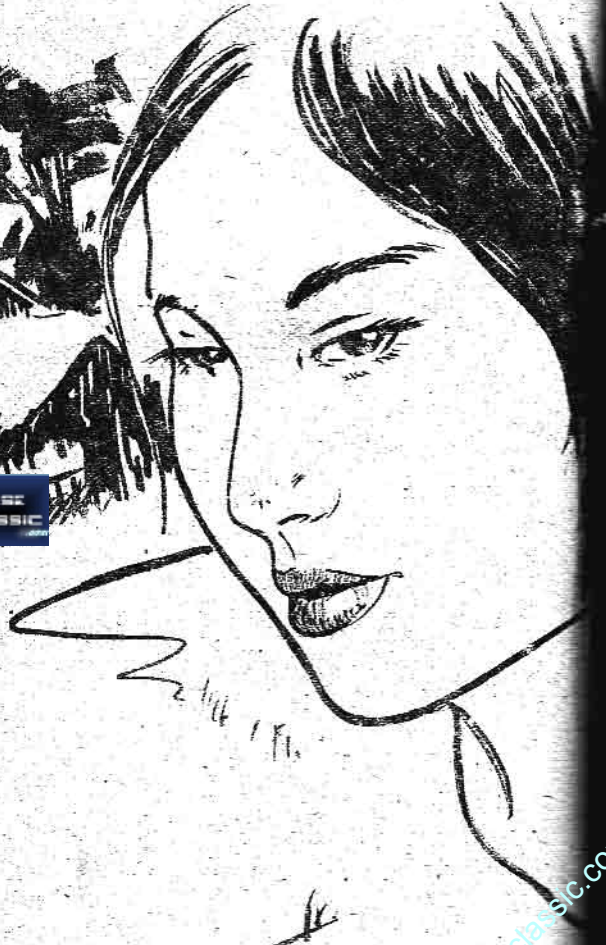
စိုးယဉ်ထွန်း

အိုး: ငယ်သော ဖိုးစာ

တင်ဆက်: (ရေပျံဝေ)

BURMESE
CLASSIC

ဆန်းကြယ်သောစာ

● တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

ဆရာညိုမောင်မှာ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရန် စုံစမ်းရှာဖွေနေခဲ့ရာ လောလောဆယ်တွင် မူလတန်းပြဆရာများအတွက် အလုပ်လျှောက်လွှာခေါ်နေသဖြင့် ဝင်ရောက်လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

“ငါ့အခြေအနေက မိဘတွေက တက္ကသိုလ်ဆက်ထားပေးခဲ့ကြရလို့ ငွေကုန်ကြေးကျတွေ များခဲ့ကြတယ် ဆိုတော့ ငါ့မိဘတွေကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် ပြန်လည်လုပ်ကျွေး စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ရရာ အလုပ်တစ်ခုခုဝင်လုပ်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ပေးရတော့မှာပဲ”

ထိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် အလုပ် ဝင်လျှောက်ထားခဲ့ရာ ရေးဖြေအောင်မြင်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... မောင်ညိုမောင်၊ ငါတို့တော့ ရေးဖြေအဆင့်တော့ အောင်ခဲ့ကြပြီနော်။ မကြာမီမှာ နှုတ်ဖြေဝင်ရဦးမယ်ကွ။ ဒါကြောင့် အထွေထွေ ဗဟုသုတတွေကိုလည်း ရှာဖွေလေ့လာထားကြရမယ်”

“အထွေထွေ ဗဟုသုတတွေ လောကအခါ နိုင်ငံတွေ၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေ၊ ကမ္ဘာ့အရှည်ဆုံး မြစ်တို့၊ အနက်ဆုံးအိုင်တို့ကို မေးလာရင်တော့ ထွယ်ဘူးနော်”

“အိုကွာ ... ငါတို့ဝင်လုပ်ရမှာ

က ကျောင်းဆရာပဲကွ။ ဒီလောက်ခက်ခဲတဲ့ဟာတွေ မမေးနိုင်လောက်ပါဘူးကွာ”

ညိုမောင်တို့လည်း နှုတ်ဖြေမဝင်မီ ကြိုတင်၍ ဗဟုသုတ ပြည့်စုံနိုင်သလောက် ပြည့်စုံအောင် လေ့လာထားကြလေသည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဘာသာရေးက စလို့ နှစ်စဉ်အောင် လေ့လာထားခဲ့ကြသည်။

“ကဲဟေ့ ... ဒီနေ့တော့ ငါတို့အလုပ်ရဖို့၊ မရဖို့ အဆုံးအဖြတ် ပေးမယ့် နှုတ်ဖြေဖြေဆိုကြရမယ်နဲ့ပဲကွ”

“မလွဲမသွေ အမေးခံရမှာဆိုတော့ သိတာကို ဖြေပြီး၊ မသိတာကို ရှိုးရှိုးပဲ မသိတဲ့အကြောင်း ပြောရမှာပေါ့ကွာ”

နှုတ်ဖြေ ဖြေဆိုရမည့်နေ့တွင် တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးကြသည်။ ညိုမောင်တို့ကို နာမည်မခေါ်သေးသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

“မောင်ညိုမောင်”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“နှုတ်ဖြေခန်းထဲ ဝင်သွားပါ”

ညိုမောင်မှာ သူ့အလှည့်ရောက်လာသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် နှုတ်ဖြေခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အထဲတွင် စာပွဲကြီးတစ်လုံး၏ ပတ်လည်တွင် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် မျက်မှန်များနှင့်

လူကြီးလေးငါးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ ထိုလူကြီးများက သူတို့စာပွဲဝိုင်းရှေ့တွင်ချထားသော ကုလားထိုင်လွှတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်စေခဲ့ကြသည်။

“မောင်ရင်က မောင်ညိုမောင် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့် နာမည် မောင်ညိုမောင်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းဆရာ ဝင်လျှောက်ထားတာက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လျှောက်ထားတာလဲ”

“စာမတတ်သေးတဲ့ ကလေးငယ်တွေကို အဖတ်၊ အရေး၊ အတွက်တွေ စာတ်သိလာအောင် သင်ပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ပါခင်ဗျာ”

“အင်း .. အင်း .. ဟုတ်ပါပြီ”

“ဒါနဲ့ မောင်ရင် ဘုရားရှိခိုးတတ်သလား။ ရှိမှီးတတ်ရင် ရှိမှီးပြပါ”

ညိုမောင်လည်း သူ့အိမ်တွင်ရှိမှီးနေကျအတိုင်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှဆင်းပြီး အခန်းတွင်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှိ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ဩကာသမုစ၍ ငါးပါးသီလခံယူ၍ အစအဆုံးရွတ်ဆိုကာ ဘုရားရှိမှီးပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချတော့သည်။

“ကျွန်တော် ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလတွေပါ ရှိမှီးတတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“အင်း...အင်း...တော်ပါပြီ ကွာ။ မင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

ညိုမောင်လည်း သူ့အား သွားခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် နှုတ်ဖြေခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့...မြသိန်း၊ မင်းကို ဘာတွေမေးလိုက်လဲကွ။ ငါ့ကိုတော့ ဘုရားရှိခိုးခိုင်းလို့ ဘုရားရှိခိုးပြခဲ့ရတယ်ကွာ”

“ငါ့ကိုတော့ တုံတေးသိန်းတန်ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုခိုင်းလို့ ဆိုပြပေးခဲ့ရတယ်လေကွာ”

များမကြာမီ အချိန်မှာပင် ညိုမောင်တို့၊ မြသိန်းတို့ မူလတန်းပြဆရာများအဖြစ် ခန့်ထားခံခဲ့ကြရလေသည်။ အလုပ်ရခဲ့ကြပေမယ့် တာဝန်ကျသည့် နေရာက မတူကြဘဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီမှာ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဆရာညိုမောင်မှာ ပြောင်သေရွာ မူလတန်းကျောင်းတွင် တာဝန်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုရွာက အိမ်ခြေနှစ်ရာကျော်မျှရှိကာ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိကာ မိုင်ဝက်မျှလောက်သာ ဝေးသဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ချောင်းကမ်းဘေးရှိ လူသွားလမ်းမှ ခြေလျှင် လျှောက်သွားလျှင် တစ်ခဏနှင့်ပင် ရောက်လေသည်။ ထိုကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ဦးသာ ရှိ၏။ ထိုကျောင်းဆရာကြီးမှာလည်း မူလတန်းဆရာဖြစ်သင်တန်းသို့ တစ်နှစ်တက်ရောက်နေရသဖြင့် ထိုဆရာကြီး၏ နေရာတွင် ဆရာညိုမောင်အား ယာယီခန့်ထားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ...ကျောင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိနေတာပဲ။ ငါ

ကျောင်းပေါ်တက် စာမသင်မီ ဆရာတော် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ် အရင်သွားပြီး ကန်တော့လေမှပဲ”

“ဪ...ဒီကျောင်းကို တာဝန်ကျလာတဲ့ ဆရာနဲ့တူတယ်”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား”

“အင်း...အင်း ဆရာရောက်လာပြီဆိုတော့ ကလေးတွေတော့ အတော်ပျော်သွားကြမှာပဲလေ”

“မှန်ပါတာပဲ။ တပည့်တော်လည်း အခုမှ ဆရာအလုပ်စပြီးဝင်ခဲ့တာဖြစ်လို့ အဆင်မပြေတာ ရှိခဲ့ရင် တပည့်တော်ကို ဆုံးမပါဘုရား”

“ကဲ...ကဲ...ဆရာလည်း ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး တပည့်တွေနဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦးလေ”

“မင်္ဂလာပါဆရာ”

“အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါတပည့်တို့”

“မင်းတို့အားလုံးကို ဒီကျောင်းမှာ တွေ့မြင်ရလို့ ဆရာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ ဆရာက ဒီကျောင်းမှာ တာဝန်ယူပြီး မင်းတို့ကို သင်ပေးမယ့် ဆရာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာခင်ဗျ”

ကလေးများမှာ ဆရာမရှိသဖြင့် ဆရာကို မျှော်နေတုန်း ယခုဆရာညိုမောင်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် အားလုံးဝမ်းသာနေကြလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာညိုမောင်လည်း ကလေးများအား သူ့အတန်းအသီးသီးသို့ ပြန်ဝင်စေလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အတန်းအသီးသီးအား ဆရာညိုမောင် ကစ်ဦးတည်းဖြင့် မနိမ့်မနင်း ထိန်းကျောင်းပေးကာ သင်ကြားပေးနေခဲ့ရတော့သည်။

“ဟော...ဆရာရောက်လာပါပြီလား ဆရာ”

“အေး...ရောက်လာပြီ။ သမီးတို့ရော ကျောင်းမသွားသေးဘူးလားကွ”

“သွားတော့မှာပါ ဆရာရဲ့။ ကျွန်မမောင်လေးကို စောင့်နေတာ”

“ဟဲ့...ဆရာကို လမ်းပေါ်မှာ ရပ်စကားပြောနေရသလားကွယ့်။ အိမ်ထဲကိုခေါ်ပါလား သမီးလေးရယ်”

“ဪ...ဆရာ၊ ကျောင်းချိန်စောသေးရင် အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပြီး ရေခဲခဲကြမ်းသောက်ပါဦးလားဆရာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ ဒီကလေးတွေပြီးရင် အတူသွားနိုင်အောင် ခဏတော့ ဝင်ထိုင်ပါမယ် အဒေါ်”

“သမီးကြီးရေ...ဆရာအတွက် သီးမွှေးငှက်ပျောသီးမှည့်တွေ ချကျွေးပါဦး သမီးရယ်”

“ဆရာ...သီးမွှေးငှက်ပျောသီးတွေ သုံးဆောင်ပါဦး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာညိုမောင်လည်း သီးမွှေးငှက်ပျောတစ်လုံးဖြတ်၍ စားလိုက်သည်။ ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက် သောက်ပြီးလျှင် ကလေးများပြီးကြ၍ သူတို့နှင့်အတူ ကျောင်းသို့သွားကြတော့သည်။

“သမီးတို့အစ်မက အိမ်မှာ စက်ချုပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ သမီးတို့အစ်မက စက်ချုပ်သင်ထားပြီး အိမ်မှာ အပ်ထည်တွေ ချုပ်ပေးနေတယ်လေ”

“သမီးတို့အစ်မက နာမည်ဘယ်လို ခေါ်သလဲကွယ့်”

“အစ်မ မြမေလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာ”

ဆရာညိုမောင်လည်း မြမေ၏ လှပကြော့ရှင်းသော မျက်နှာ၊ ဖော်ရွေသော အပြုံးများဖြင့် ပြောဆိုလာသည်ကို သူ့ရင်ထဲ စွဲနေမိတော့သည်။

“အဒေါ် ကလေးတွေ ကျောင်းသွားကြပြီလား”

“မသွားကြသေးဘူး ဆရာ။ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်နေကြလေရဲ့။ ဆရာ ဝင်ထိုင်ပါဦးလား”

ဆရာညိုမောင်လည်း သူ့တပည့် လေးများကို စောင့်ရှင်း ဝင်ထိုင်ကာ အနားယူခဲ့သည်။

သို့နှင့် ဆရာညိုမောင်လည်း ကျောင်းလာတက်ရင်းမှ ထိုမြမေတို့ အိမ်သို့ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုး ပြကာ ဝင်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ မြမေနှင့်လည်း အတွေ့များတော့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တော့သည်။

“အင်း... ဒီကျောင်းဆရာဟာ ငါ့သမီးကို မျက်စိကျနေပြီပဲ။ ဒီဆရာက ကျောင်းဆရာဆိုတဲ့ ပညာဂုဏ်ကလေးကလွဲပြီး သူ့မိဘတွေက ဆင်းရဲကြတာပဲ။ ငါ့သမီးလေးသာ တိမ်းညွတ်သွားခဲ့ရင် ချို့ချို့တဲတဲပဲ ဖြစ်လာကြမှာပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ဆရာကိုတော့ ငါအိမ်အမြွက် ဖွင့်ဟထားမှ ဖြစ်မှာပါ”

တစ်နေ့လည်ပိုင်းတွင် ဆရာညိုမောင်အား မြမေ၏ မိဘများက နေ့လည်စာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးကြသည်။ ဆရာညိုမောင် စားသောက်ပြီး၍ ရေနွေးကြမ်း ထိုင်သောက်ကာ မြမေ၏ အမေနှင့်ထိုင်၍ စကားစမြည် ပြောဆိုနေလေသည်။

“ဆရာရယ်... ကျွန်မတို့မှာ မြမေက အကြီးဆုံး သမီးပဲလေ။ ဒါပေ

“သမီး မြမေ။
ဒီလိုပဲ အိမ်တွင်း
အောင်းနေမှာလား
သမီးရယ်။
မပေါင်းထိုက်လို့
ကြုံရတဲ့အဖြစ်တွေကို
မေ့ပစ်လိုက်ပြီး
လူသစ်၊ စိတ်သစ်နဲ့
နေစမ်းပါသမီးရယ်”

မယ့် ဒီသမီးလည်း မကြာမီ အိမ်ထောင်ချပေးရ တော့မှာပါ။ ဟို... ကျွဲပွဲက ဈေးလည်းရောင်းပြီး ကားတွေလည်းပိုင်တဲ့ မိဘတွေက သမီးကို သဘောကျပြီး သူတို့ရဲ့သားနဲ့ လက်ဆက်ပေးကြဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ကြတယ်လေ။ လက်ဆက်ပေးပြီးရင်တော့ သမီးမြမေက အဲဒီကျွဲပွဲက ကောင်လေးအိမ်ကို သွားနေရတော့မှာပါ ဆရာ။ အခု ဆရာ့တပည့် ကလေးတွေပဲ အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့တော့မှာပါ”

မြမေ၏အမေမှ ရှင်းပြသယောင်ယောင်နှင့် မြမေနှင့်သူ့အား မနီးစပ်စေချင်သည်ကို ဆရာညိုမောင် နားလည်ခဲ့လေသည်။

“ကောင်းပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ကြတော့လည်း ထိမ်းမြားပေးရမှာ မိဘတို့ရဲ့ ဝတ္တရားပဲလေ။ ပြီးတော့ ဘယ်မိဘမဆို သားသမီးတွေကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရိတာကိုသာ မြင်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား။ အခု ယောက်ျားလေးဘက်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံဆိုတော့ အဒေါ်တို့လည်း စိတ်အေးချမ်းသာရတာပေါ့လေ”

အမှန်တကယ်တော့ ထိုစကားများကို ဆရာညိုမောင် ပြောဆိုနေရပေမယ့် စိတ်ထဲက လုံးဝမပါခဲ့ပါပေ။ မိမိနှင့်ကလည်း ဘာမျှပတ်သက်မှု မရှိသေးတော့ တားပိုင်ခွင့်လည်း မရှိခဲ့ပေ။ မိမိ၏ မပြည့်စုံခဲ့သည့် ဘဝပေးအခြေအနေကိုသာ တွေးရင်း မယုဉ်သာသည့် မိမိ၏အဖြစ်ကိုသာ ရင်နှင့်အောင် ခံစားခဲ့ရတော့သည်။

“ဟယ်... မြမေက ဟိုကျွဲပွဲက ကားပိုင်ရှင် သူဌေးသားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်တဲ့”

“ဟာ... ဟုတ်လား။ ငါတို့က ဆရာညိုမောင်နဲ့ အဝင်အထွက်များနေလေတော့ ညားကြလိမ့်မယ် ထင်ကြတာလေ။ အခုတော့ ဟိုတစ်ရပ်တစ်ကျေးက ကောင်နဲ့ဆိုတော့ မြမေလိုက်သွားရတော့မှာပေါ့နော်”

“အေးဟယ်... ဆရာညိုမောင်တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ဖြစ်ပြီး သနားစရာပါပဲဟယ်”

ဆရာညိုမောင်အား ရွာသူ၊ ရွာသားများက ဝိုင်းသနားခဲ့ကြလေသည်။ ဆရာ့ဘဝပေးအခြေအနေက မပြည့်စုံခဲ့လေတော့လည်း မယုဉ်သာဘဲ ကျန်ရစ်ဘဝနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဪ... ဒီကနေ့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ မြမေတို့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပတဲ့နေ့ပါလား”

ဆရာညိုမောင်မှာ ထိုမင်္ဂလာပွဲ သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ရန် ခွန်အား မရှိခြင်းကြောင့် လူကြွပါးကာ လက်ဖွဲ့ ခဲ့ရတော့သည်။

တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် ဆရာ ညိုမောင်ကျောင်းတက်ရန် လာခဲ့ရ လေသည်။

“ဟော ... ဆရာ။ ကျောင်း တက်ဖို့ လာပြီလားဗျ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုမြရေ။ ဒီနေ့ ကျောင်းဖွင့်ရက်လေဗျာ”

“ဪ... ဒါနဲ့ ဟို... မြမေ တို့ အိမ်ဘက် လှမ်းကြည့်မိတော့ အိမ် ထဲမှာ တစ်ယောက်မှမမြင်မိပါလားဗျာ”

“ဟင် ... မြမေတို့အကြောင်း ဆရာ ဘာမှမသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ မြမေတို့ ဘာ တွေ့ဖြစ်ကြလို့လဲဗျာ”

“ဒီလိုဗျ။ မနေ့က မင်္ဂလာပွဲပြီး သွားတော့ သတို့သားက မြမေကိုခေါ် ပြီး ပြန်ကြတယ်လေ။ ဟိုရောက်တော့ သတို့သားရဲ့ ကားသမား အသိုင်း အဝိုင်းက သတို့သားကို မင်္ဂလာဦးမှာ သူတို့ကို ခဲဖိုးအဖြစ် ကျွေးရမယ်ဆိုပြီး စားသောက်ဆိုင်ကိုသွားကြပြီး သောက် စားခဲ့ကြတယ်တဲ့ဗျ။ တော်တော်ညဉ့် နက်မှ ပြန်မယ်ဆိုပြီး သတို့သားက မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ ကားကိုတက်မောင်းခဲ့ တော့ လမ်းဘေးထိုးကျခဲ့ပြီး ကုက္ကိုပင် နဲ့ ဆောင့်မိခဲ့တဲ့အတွက် သတို့သား ရော၊ သူ့အပေါင်းအသင်း တချို့ပါ သေခဲ့ကြတယ်တဲ့ဗျ”

“ဟာ ... ဟုတ်လားဗျာ။ ကျုပ်

အဲဒါတွေ အခုမှပဲ သိခဲ့ရတာလေဗျာ”

“အင်း ... မြမေတစ်ယောက် ယောက်ျားနဲ့မပေါင်းလိုက်ရဘဲနဲ့ မုဆိုးမ အသစ်စက်စက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီပေါ့လေ”

ဆရာညိုမောင်မှာ မြမေတို့ အဖြစ်ကိုသိရကာ စိတ်မကောင်းခဲ့ရှာ ပေ။ မြမေတို့မိဘများ၏ သဘောထား ကြောင့် သူ့အနေနဲ့လည်း မဝင်ထွက်ရဲ ခဲ့ပေ။

မြမေအဖို့လည်း အရှက်ရကာ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် လုံးဝမထွက်ခဲ့ပါချေ။

“သမီး မြမေ။ ဒီလိုပဲ အိမ်တွင်း အောင်းနေမှာလားသမီးရယ်။ မပေါင်း ထိုက်လို့ ကြုံရတဲ့အဖြစ်တွေကို မေ့ပစ် လိုက်ပြီး လူသစ်၊ စိတ်သစ်နဲ့ နေစမ်း ပါသမီးရယ်”

“နောက်တစ်ခု သမီးကိုပြောချင် တာက သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆိုရင် သမီးစိတ်တိုင်းကျစိစဉ်ဖို့ အမေ တို့ ခွင့်ပြုပေးပါတယ် သမီးလေးရယ်”

“အမေတို့ တကယ်ပြောတာ လားဟင်”

“တကယ်ပါ သမီးရယ်”

“ဒါဆိုရင် သမီး ဆရာကိုသနား တယ်။ ဆရာဟာ သူ့ဘဝမပြည့်စုံလို့ အမေတို့ စိစဉ်ကြတာကို ဟန့်တားချင် ပေမယ့် မဟန့်တားခဲ့ဘူး။ ရင်နာနာနဲ့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီး သိတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးလေ ဆရာ ကို သမီးရဲ့ဘဝဖော်အဖြစ် လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့မယ်”

သမီးမြမေ၏ ဆန္ဒသဘောထား ဖြစ်၍ မိဘများလည်း မကန့်ကွက်ကြ တော့ဘဲ လက်ထပ်ပေးရန် မင်္ဂလာပွဲ ကို ကျင်းပပေးခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲတွင် သေဆုံးခဲ့သော

သတို့သား၏ မိဘများပါ ရောက်လာ ကြသဖြင့် ပြဿနာတက်ကြရပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ... သမီးလေးမြမေ။ သမီး ဟာ အမေတို့ မတော်လိုက်ရတဲ့ ချွေး မလေးပါကွယ်။ သားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ပြီးရင် ခွဲပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဟောဒီငွေ သိန်း ၁၀၀ ကို အခုသမီးတို့ မင်္ဂလာပွဲ မှာ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ကျေကျ နှပ်နှပ်ပေးပါရစေကွယ်”

ထိုအဖြစ်၊ ထိုစကားများကိုကြား ကြရသည့် မင်္ဂလာပွဲလာ ပရိသတ် များလည်း အံ့ဩဝမ်းသာခဲ့ကြကာ မဏ္ဍပ်ကြီးထဲတွင် လက်ခုပ်ဩဘာသံ များ ညံ့ထွက်သွားခဲ့တော့သည်။

“ကဲ ... သမီး၊ အမေတို့ ပြန် တော့မယ်။ သားနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ချွေးမ အဖြစ် မတော်လိုက်ရပေမယ့် အမေ တို့ကို မမုန်းပါနဲ့သမီးရယ်။ မိဘလိုပဲ သဘောထားကြပြီး သမီးရော၊ မောင် ညိုမောင်ပါ မကြာမကြာ လာလည် ကြပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အမေရယ်။ သမီးတို့ လာလည်ပေးကြပါမယ်”

ထိုနေ့က မွန်းတည့်ချိန် ရောက် ခဲ့လျှင် မင်္ဂလာညော်ခံပွဲလည်း ပြီးဆုံး သွားခဲ့တော့သည်။ မောင်ညိုမောင်နှင့် မြမေတို့ ဖူးစာမှာလည်း ဆန်းကြယ် သော ဖူးစာအဖြစ် သူတကာတို့၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

လမ်းပြော

ပိုက်မင်းဝေ

၁၁

သည်ကနေ ကျွန်တော့်နားရက် ဖြစ်သည်။ မနေ့ကဝယ်လာသော စာအုပ် ကိုယူ၍ အိမ်ရှေ့ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရေနွေးကြမ်းလေး ငွဲ့ သောက်လိုက်၊ စာအုပ်လေး ဖတ်လိုက် နှင့် ဖိပ်ကျနေခိုက် အိမ်ရှေ့မှ ကျွန်တော့် အမည်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုပိုက်ကြီး ... ကိုကြီးပိုက်ကြီး ဝေး ... ကိုပိုက်ကြီး”

“မောင်ဇော်ပါလား။ လာလေကွာ အစ်ကိုကြီးရှိပါတယ်။ သည်နေနားတယ်”

တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေသော မောင်အောင်ဇော်ဆိုသည့် ချာတိတ်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်အား အစ်ကိုကြီးအရင်း တစ်ယောက်သဖွယ် ခင်ရှာလေသူ ဖြစ် သည်။ ဘွဲ့ရပြီးသား။ အလုပ်ကိုင်ကိုင် မည်မည်ရရ မရှိသေး။ သူ့ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော့်အား တိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ သည်ကောင် ကျွန်တော့်ဆီမလာသည်မှာ တစ်လနီးပါးခန့်ရှိပြီ။ နယ်က သူ့ဦးလေး ထံ သွားရောက်ဦးမည်ဟု မသွားခင်က ကျွန်တော့်အား ပြောသွားခဲ့လေသည်။

“ညကပဲ ပြန်ရောက်တယ် ကိုပိုက် ရယ်”

“အေးကွာ မင်းသည်တစ်ခေါက် တော်တော်ကြာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရယ်။ ဦးလေး က ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုလို့ အရင်း အနီးထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်လေး ရန်ကုန်မှာ လုပ်မယ်ဆိုလို့”

“မင်း ဘာအလုပ်လုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်လို့လဲ”

“အဲဒါတော့ မမေးဘူးကိုကြီးရဲ့။ မင်းက ဘွဲ့ရပြီးသားပဲ။ မင်းဘာလုပ်လုပ် ဦးလေးကတော့ အလုပ်လုပ်ရင် ကျေနပ် တာပဲလို့တော့ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်လောက် ထုတ်ပေးလိုက် သလဲ”

“သိန်းငါးဆယ်”

“ဟိုက်ရှားဘား”

“ဘာလဲ ... မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ်ကွာ။ မင်းဦးလေးက ကျောက်တွင်းသူဌေးပဲ။ ဒါနဲ့ ... မင်းဘာ လုပ်မှာတုံး”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးဆီလာတာ ပေါ့။ အကြံလေးဘာလေး တောင်းရ အောင်”

“အေးလေ ... သည်အရင်းအနီး နဲ့ဆို လုပ်ငန်းလေးတစ်ခုတော့ လုပ်လို့ ရတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ကိုကြီးရ”

“ဘာလုပ်၊ ဘာလုပ်တော့ မပြော တော့ပါဘူးကွာ။ မင်းလည်း ပညာတတ် ပဲ။ တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ စံနမူနာပြစရာရှိတဲ့ လူတွေအများကြီးပဲ။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက် သူဌေးဦးကျော်စွာပဲကြည့်။ ဟိုးအရင်က ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နဲ့ ခြူးခြူးခွေးတာပြီး အလုပ်လုပ်။ ဟော... အရင်းအနီးလေးရှိလာတော့ ကွမ်းခိုင်တွေ က ကွမ်းတွေဝယ်၊ ကွမ်းယာဆိုင်လိုက် သွင်း။ အဲသည်ကစ အရင်းအနီးတွေပွား၊ အရင်းအနီးများလာတော့ သူ့ထက်မြင့်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ လေ့လာပြီး အလုပ်လုပ် လိုက်တာ ဟော ... အခု တိုက်နဲ့၊ ကား နဲ့၊ နမူနာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုကြီး”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ကဲ ... ကြည့်၊ တို့ရပ်ကွက်ထဲက ကိုစိုးဝင်းကို ကြည့်။ အစကတော့ အလုပ်လုပ်လိုက် တာ ဖရောင်းစက်ရုံတောင်၊ အောင်မြင် လိုက်တာ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့၊ နောက်တော့ အပေါင်းအသင်း တပည့်တန်းတွေများ

လာ။ အသောက်အစား အပျော်အပါးနဲ့ မကြာဘူး လုပ်ငန်းတွေထိုးရပ်။ လုပ်ငန်း ပြန်စမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ အရင်းအနီးက မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဖြတ်လမ်းကလိုက် နှစ် လုံးတွေ၊ သုံးလုံးတွေထိုး။ နောက်ဆုံး နေ့စရာအိမ်ပါ ပေါင်ထိုး၊ ရောင်းထိုး လိုက်တာ ခုတော့ သူများအိမ်သေး၊ အဖီ လေးမှာ ကပ်ပြီးငှားနေရတဲ့ဘဝ။ နောက် ဆုံး အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်သွားတာ ပဲလေ”

“ဟုတ်ပါ အစ်ကိုကြီးရာ”

“မင်းလည်းကျောင်းမှာ သင်ဖူး တယ်မဟုတ်လား။ ပညာရှိလည်းဖူးလေ၊ သူလိုကျင့်ပါလား။ အောင်မြင်ရမှာပေါ့။ ရှေ့ကသွားနှင့်တဲ့လူရဲ့ လမ်းအတိုင်း ဆိုး တာကိုမယ်၊ ကောင်းတာယူရင် မင်းရဲ့ လိုချင်တဲ့ပန်းတိုင် ရောက်ရမပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုကြီး ရာ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကောင်းတယ် ကိုကြီး ...”

“မင်း ... မင်းက ဘာများလုပ် မလို့လဲ”

“ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့ ဂီတ။ ကျွန်တော် စီးနီးထုတ်မယ်ဗျာ။ ဝါသနာပါ တာလည်းဖြစ်၊ စီးပွားလည်းဖြစ်ပေါ့”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဟိုတုန်းက အောင်မြင်ပြီးသားသီချင်းတွေ၊ ဆုံသွား တဲ့ အဆိုတော်တွေရဲ့သီချင်းတွေ ပြန်ဆို မှာပေါ့ဗျာ။ အစ်ကိုကြီးပြောသလို မကောင်း တာပယ်၊ ကောင်းတာယူ၊ လျှောက်ပြီး သားလမ်း အေးဆေးလိုက်လျှောက်ရုံပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ နာမည်တော့ ကျန်နား၊ မကောင်းဘူးလား”

“မအေးပေး”

ပိုက်မင်းဝေ

ဗုဒ္ဓ

သုတေသန

လင်းစင်ထက်မှာ တစ်ညတာ လေးဖော်

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စခန်း(အထိုင်) ချရန် စီစဉ်လိုက်သည့်နေရာက လုံးပတ် အလွန်ကြီးမားသည့် 'ကညင်ပင်ကြီး' တစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုအပင်ကြီးအထက် ၁၂ ပေအမြင့်၊ ဟန်ချက်ညီညီ ထောင်တက်နေသည့် သစ်ကိုင်းကြီးလေးခုတွင် သစ်ကိုင်းကြီးများကို ခုတ်ဖြတ်၊ စတုဂံပုံစံအသွင် နွယ်ကြိုးများနှင့် အခိုင်အမာ တုပ်နှောင်လိုက်ကြပြီး ထိုသစ်ကိုင်းကြီးတို့အထက်တွင် 'ဝါးနက်ဝါး'တို့ဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ စိမ့်တင်လိုက်ပြီး ကြိမ်နီကြိုးတို့ဖြင့် အခိုင်အမာ ပြုတ်ထွက်မသွားအောင် တုပ်နှောင်လိုက်ကြကာ ဆောက်လုပ်သည့် လူ ၁၀ ယောက် စာခန့် ချောင်ချောင်ချိချိ နေထိုင်နိုင်သည့် လင်းစင်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း ချွန်အုတ်တို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ တက်ညီလက်ညီ တည်ဆောက်လိုက်ပြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ လင်းစင်ကို ဦးစွာတည်ဆောက်နေခြင်းကိစ္စက ညအမှောင်အက်ကို လှလာသည်နှင့် လင်းထက်ဆီသို့ တက်ရောက်အနားယူ အိပ်စက်ကြရန်အတွက်ပင်။ လင်းအောက်အပင်ကြီးအနီးတွင် အိပ်ကြမည်ဆိုလျှင် ယခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရောက်နေသော နေရာသည် တောနက်ပိုင်းကြီးအတွင်း ဖြစ်သည့်အတွက် သားရဲကြောက်စိတ်ရန်ကို စိုးရိမ်ကြရသည်။

အတွက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအပင်ကြီးအထက် ဆောက်လုပ်ထားသည့် လင်းထက်ဆီသို့ တက်ရောက်ကြရန်အတွက် ဝါးပိုးဝါးလုံးကြီးကို အဆစ်ခံ ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ်ပြီး နွယ်ကြိုးတို့ဖြင့် ကြိုးလှေကားအသွင် ပြုလုပ်ထားကြသည်။ ညပိုင်း လင်းထက်ဆီသို့ တက်ရောက်နေရာယူပြီး ထိုကြိုးလှေကားကို လင်းထက်ဆီသို့ ဆွဲတင်ထားလိုက်ကြရုံပင်။ လင်းထက်တွင် သဘာဝ မှက်၊ ခြင်္သေ့၊ ဖြုတ်တို့ အန္တရာယ်ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ရန်နှင့် ရေခွေးအိုးတည်ရန် မီးဖိုတစ်ဖိုနှင့် ထင်းခြောက်တို့ကို တင်ဆောင်ထားကြသလို၊ နေ့ပိုင်းတွင် ထမင်းနှင့် ဟင်းတို့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရန် အတွက်ကိုမူ အောက်ခြေမြေပြင်တွင် မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ပြုလုပ်ထားပြီး ထင်းတုံးကြီးတို့ကိုလည်း ရှာဖွေကာ စုပုံထားသည်မှီ အသင့်အနေအထားပင်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ထိုနေရာဆီ ရောက်ရှိသော အချိန်သည် မွန်းမလွဲမီအချိန်မှီ ယူဆောင်လာကြသော ထမင်းထုပ်တို့ကို စားသောက်လိုက်ကြပြီး အရေးအကြီးဆုံး လင်းကို အချိန်မီပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ်ကြရန်အတွက် သစ်၊ ဝါး၊ နွယ်ကြိုး၊ ကြိမ်၊ နွယ်ကြိုးတို့အပြင် ထင်းခြောက်များ ရှာရခြင်းလုပ်ငန်းတို့ကို ဖယ်ဆက်သလို လူတိုင်းကိုယ်စီ လုပ်ကိုင်ဆောင်

ရွက်နေကြရသဖြင့် လုပ်ငန်းယူ ယူ စသိမ်းချိန်သည် ညနေ ၄ နာရီပင် ကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ညနေစာထမင်းမချက်ကြရသေးသလို၊ ဟင်းစားလည်းမရှိ ဖြစ်နေသည်ကို သတိရသွားသော အဘကောင်းက-

“လှမြင့်နဲ့ ကိုဦးရေ... ထမင်းချက်နေတုံး ဟင်းစားရှာလိုက်ကြရအောင်ကွာ။ ယဉ်ကျိုက်က ဇရစ်ရိုးသွားချိုးရင်း ညောင်ချဉ်ဖူးခူးကွာ။ ဟင်းစားမရှိတော့လည်း ငါးပိရည်နဲ့ ဇရစ်ရိုးပြုတ်ပေါ့။ ချဉ်ရည်ဟင်းလေးနဲ့ ပေါ့ကွာ”

“ဟင်းစားအတွက်က မပူနဲ့ အဘ။ ကျွန်တော် နီးတွေကို ချောင်းဘဏ် ရေသွားစိမ်ရင်း ငါးတွေ တဂုန်းဂုန်းဖြစ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေကြားမှာ သွားခုတ်လိုက်ရင် တစ်ဟင်းစားဆို ခဏလေးရမယ်ဗျ”

ကိုလှမြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည် စကားကြောင့် အဘကောင်းက -

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ငါတို့ကိုယ်လက်ဆေးကြောရင်း ညနေဟင်းစားရှာလိုက်ကြရအောင် သွားလိုက်ကြမယ်လေ”

အဘကောင်း ပြောလိုက်သည်မှီ ကျွန်တော်တို့ ဆေနတ်၊ စားနှင့် ပလိုင်းတို့ကိုယူဆောင်ကာ ချောင်းဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပေသည်။ အဟန်

ကြာကြာ လျှောက်လှမ်းလိုက်ကြ
တော့ ချောင်းအနီးဆီမှ -

“ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဝေါင်း”

ချောင်းဘက်ဆီမှ ချေဟောက်
သံကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် လှမ်း
လက်စမြေလှမ်းတို့ကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်
ထားကြသလို၊ ရပ်တန့်နားစွင့် လိုက်
ကြစဉ် အစ်ကိုကြီးသိန်းလွင်က ပွိုင့်
တူးတူး(ဘရူနိုလ်) သေနတ်ကလေးကို
နောက်ကျောတွင် ပြောင်းပြန်လွယ်ပိုး
ထားသော ကျွန်တော့်အား -

“ကဲ... ညီလေး၊ ငါတို့အကြား
က မင်းကိုရွေးပြီး ခေါ်နေတယ်။ မင်း
သွားပြီး မိတ်ဆက်လိုက်ပါဦး။ ငါတို့
ဒီကစောင့်နေမယ်”

အမှန်တော့ သည်ခရီးတွင် သား
ကောင်ငယ်တို့ဖြစ်ကြသည့် မျောက်၊
လင်းယုန်၊ အောင်လောင်၊ ရစ်၊ တော
ကြောင်၊ တောကြက်တို့လိုအကောင်
မျိုးကို ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အတွက် ပွိုင့်
တူးတူး(ဘရူနိုလ်) သေနတ်ကလေးကို
ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုသေနတ်က
လေးကား ကာလီဗာ (.၂၂) ပြောင်း
အဝကျယ်နှင့်မို့ အဝေးတွင် လှမ်းမြင်
ရသည့် အထက်က တင်ပြခဲ့သည့်
အကောင်ကို ပစ်ခတ်လိုရနိုင်သလို၊
အလေးချိန် ၁၀ လောက်သာရှိသော
ကျီလိုအကောင်မျိုး၊ အလေးချိန် ၂၅
လောက်ရှိသည့် ဒရယ်လိုအကောင်မျိုး
အပြင် သူတို့ထက် အလေးချိန်ပိုသည့်
ဆတ်လိုအကောင်မျိုးထိ ပစ်ခတ်လိုရ
ရှိသည်။ သို့သော် သေကွင်းရှိရာကို
တည်မတ်စွာ ချိန်တွယ်ပစ်ခတ်ပါမှ
ရသည့် သေနတ်ကလေးပင်။ သူနှင့်
ပစ်ခတ်ရသည့် ကျည်ဆန်က ငါးမျိုး
လောက်ရှိသည်။ ထိုငါးမျိုးအတွင်းမှ

မှဆိုးလုပ်ကြသူတို့ အပစ်များသည့်
ကျည်ဆန်က ထိပ်ဖူးရိုးရိုးနှင့် ဆော
လစ်(SOLID)ကျည်၊ ထိပ်ဖူးတွင်
အခေါင်းပေါက်ပါသည့် ဟောလိုး
(HOLLOW) ကျည်ဆန်မျိုး။ ထို
ကျည်တံက ထိပ်ဖူးတွင် အခေါင်း
ပေါက်ပါသည့်အတွက် သားကောင်
ကို ထိမှန်ခံလိုက်ရပါက အရိုးနှင့် ထိ
လိုက်လျှင် ထပ်မံပြီး နောက်တစ်ဆင့်
ကွဲသဖြင့် ထိချက်ပိုနာသည့် ကျည်
ဆန်ပင်။ နောက်တစ်မျိုးက (HON-
EST LONG) ဟုခေါ်သည့် ကျည်
ဆန်ပင်။ ပိုမိုရှည်လျားသည်။ ထင်
သာ၊ မြင်သာအောင် ပမာပြရလျှင်
(အမ်-၁၆) ကျည်ဆန်အတိုင်းပင်။ သို့
သော် ကာလီဗာက (.၂၂) ပုံစံ
အတိုင်းပင်။

ထိုကျည်ဆန်များတို့မှာ သူတို့
နိုင်ငံ သေနတ်ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီ
အသီးသီးတို့က ငှက်ပစ်ရန်အတွက်
သက်သက် ထုတ်ထားသည့် သေနတ်
များဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့က
ကျည်ဆန်ရှားပါးသည့်အတွက် ငှက်
တို့ကိုချည်း လိုက်လံမပစ်ခတ်နိုင်။ ကျီ
ဒရယ်၊ ဆတ်နှင့် သမင်တို့လို အကောင်
မျိုးကို သေကွင်းကို အပိုင်ချိန်ရွယ် ပစ်
ခတ်နေကြ ရသည့် အနေအထားမျိုး။

သို့အတွက် ကျွန်တော်က ပခုံး
တွင် လွယ်ကြိုးနှင့် ပြောင်းပြန်လွယ်
ပိုးလာခဲ့သော သေနတ်ကလေးကို
နောက်လက်ပြန် ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဘိုးလ်
တံကို နောက်သို့ဆွဲလှန်ကာ ကျည်
တစ်တောင့်ကို ပြောင်းရင်းအတွင်း
ရိုက်သွင်းလိုက်ပြီး လုံခြုံရေးမောင်း
ခလုတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ရန်
အနေအထားဖြင့် ချေဟောက်သံကြား

လိုက်ရာ ချောင်းဘက်ဆီသို့ တောချုံ
ပုတ်တို့ အကြိုအကြားမှ သားကောင်
မရိပ်မိစေရန် ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် ခြေ
သံကိုလိုအောင်နင်းကာ တိုးကပ်သွား
နေ သည်ကို သူတို့က နှစ်လိုအားရစွာ
ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြပေသည်။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဝေါင်း”

ချေဟောက်နေသည့် အသံက
ချောင်းဘေးကမ်းစပ်ဆီမှ၊ ကျွန်တော်
က ယခုရောက်ရှိနေသည့် တောချုံပင်
တို့အတွင်းမှ လှမ်းကြည့်မည်ဆိုလျှင်
ချောင်းကမ်းပါးယံတို့ ထက်ဆီတွင်
ကျူပင်ရိုင်း၊ ကိုင်းပင်ရိုင်းစို့က ပိတ်
ဆီးထားသဖြင့် လှမ်းမမြင်ရ။ ကိုင်းပွင့်
ဖြူဖြူတို့က ယိမ်းထိုးကခုန်နေကြသည်။
ထိုကိုင်းတောဆီသို့ ခြေသံလိုလိုဖြင့်
တိုးကပ်ဝင်ရောက်သွားလိုက်ရင်း
ချောင်းဘေးတွင် ရေသောက်ရင်း၊
ဟောက်သံပေးနေသည့် ချေကိုအသာ
လှမ်းကြည့်ကာ သူရိုနိုင်သည့် နေရာ
တို့ကို ရှာဖွေနေလိုက်သည်။ အသံ
ကိုသာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြား
နေရသည်။ အကောင်ကိုကား မတွေ့
ရ၊ မမြင်ရ။ ဖြစ်ရပ်က အတော်ပင်
ထူးဆန်းနေသည်။

ကျွန်တော့်အမြင်တို့ကလည်း
မဝေဝါ။ လက်ခုပ်နှင့် ပွတ်သပ်ကာ
ထပ်မံကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ အရာ
အားလုံးကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား
မြင်တွေ့နေရသည်။ မည်သို့မှ သား
ကောင်ကို ရှာလိုမတွေ့သဖြင့် နေရာမှ
ထရပ်တန့်ကာ နောက်ကျောတွင် ရပ်
ပြီး စောင့်ကြည့်နေသူတို့ဆီမှ တစ်ဦး
ကို အနီးသို့လာရောက်ရန် လက်ခုပ်
ခေါ်လိုက်သဖြင့် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်း
လွင်က သူနှစ်လုံးပြူးကုန်ဆွဲကာ သူတို့

အကြားမှ ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော့်အနီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသော အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်နှင့် အတူ ကြားနေရသောအသံကို နှစ်ဦးသား လိုက်လံရှာဖွေနေလိုက်ကြပြန်သည်။ အသံကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ခုံးတစ်ဆစ်ခန့်သာရှိမည် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲတို့ကရှိနေပြီး ထိုအကြားဆီမှ ကြားနေရသဖြင့် နှစ်ဦးသား လက်ကုတ်အချက်ပြပြီး ရှေ့ကိုတိုးကပ်ကာ ကမ်းပါးယံထက်ဆီမှ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲတို့ အကြားဆီ အသေအချာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟိုက် ...”

“ဟာ ...”

မြင်ကွင်းအရ တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်က နှစ်ဦးစလုံးပင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလိုက်မိကြသည်က အမှန်။ အသံကလည်း ချေဟောက်လိုက်သည့် အသံ၊ တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည့် အကောင်ကလည်း ချေတစ်ကောင်ပင် သို့သော် အမြင်ဆန်းနေသည်က တွန့်တုံ့ပစ်ခတ်နေကြသည့် ချေတစ်ကောင်၏ အရွယ်အစားမျိုးမဟုတ်။ ထယ်ကြက်တစ်ကောင်လောက်သာ နည်းသည့် ချေကလေးတစ်ကောင်။ အပြီးတိုက်လေးကို တနှုတ်နှုတ် နားရွက်ရှည်ကလေးကို ထောင်လျက် စမ်းရေကို နှိုးသက်လိုက်၊ ငန်းကျင်ကို လိုက်လံကြည့်လိုက်လုပ်နေသည့် မြင်ကွင်းကို ကျောက်တုံးတို့အကြား နှစ်ဦးစလုံး နှုတ်ထီးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ကြရခြင်းကြောင့်ပင်။

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က သူ၏ အသံထွက်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် နှစ်

လုံးပြူးသေနတ်မောင်း ထိပ်ခလုတ်ကို တွန်းတင်လိုက်ရင်း မုဆိုးဒူးထောက်ပုံစံမျိုးဖြင့် သေနတ်ကို အောက်သို့ စိုက်လျက်ပင် ပစ်ခတ်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်က ကျည်ချန်အမျိုးအစား၊ တစ်ချက်ပစ်လျှင် တစ်တောင့်သာ ထွက်သည်။ သူ့သေနတ်က ကျည်ခဲလုံးအများအပြား ထွက်သည့် ကျည်ဆန်နှင့် ပစ်ခတ်လို့ရသည့် သေနတ်မျိုး။ အကောင်ကသေးငယ်ပြီး အောက်ဘက်ကိုစိုက်ကာ ပစ်ခတ်ရမည့်အနေအထားမို့ ကျွန်တော့်ပစ်ချက်ကို သူစိတ်ချပုံမရ။ ထိုစဉ် မောင်းခလုတ် ဆွဲဖြတ်ချလိုက်သည် -

“ချောက် ... ချောက်”

သေနတ်သံက ထွက်မလာ။ မောင်းရိုက်သံကသာ “တချောက်ချောက်”နှင့် ထွက်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက သေနတ်ကို အလိုမကျစွာ စုတ်သပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျည်သစ်နှစ်တောင့်လဲရန် သေနတ်ဇက်ကို ချိုးလိုက်စဉ် ကျွန်တော် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်က ပေါက်ကွဲသံကလေးက ချောင်းရေကို ဝါးခြင်းပြားကလေးနှင့် ရိုက်လိုက်သည့် အသံမျိုးနယ် -

“ဖန်း”

သေနတ်သံကလေးနှင့် အတူ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးက ချောင်းရေပေါ်အတွင်းဆီသို့ “စွပ်”ခနဲ နစ်မြုပ်ဝင်သွားသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် နေရာမှလန့်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားပေတော့သည်။ ချေကောင်ကလေးမှာ အကောင်သာသေးသော်လည်း ပြေး

လွှားသွားပုံက လေးညှို့မှမြားတံလွှတ်လိုက်သည့်အသွင်မျိုးမို့ တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသူတို့က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သေနတ်ပစ်လိုက်သည့် အသံကလေးကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် အဘကောင်းတို့အဖွဲ့ ချောင်းကမ်းနားဖူးထက် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာဆီသို့ ပြေးလာကြပြီး ချောင်းအတွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာကောင်ကိုမှ မတွေ့ရ။ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က သူပစ်ခတ်လိုက်သည့်ကျည်အနှစ်တောင့်ကို မကျေမနပ်နှင့် ဂိုးပေါ်သို့ ထောင်ကာ ဖောက်လိုက်တော့ -

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

အောင်မြင်စွာ မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲသံကြီးတို့နှင့်အတူ အလန်တကြား ပြေးထွက်သွားကြသော ကျေးဇူးက အော်သံတို့က ချောင်းရိုးဝန်းကျင်တွင် စီစီညှညသွားပေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား တွေ့မြင်ပစ်ခတ်လိုက်ကြရသည့် ချေကလေးအကြောင်းကို သူတို့အားလုံးကို တအံ့တဩပြောပြနေစဉ် အဘကောင်းနှင့် ကိုလုမြင့်တို့က ရယ်ဖြဲဖြဲနှင့် -

“အဲဒါမှတ်ထားကွ။ ချေလှောင်မိတဲ့အကောင်မျိုးပဲ။ ဂမ္ဘီရဆန်တယ်။ ကျည်ပီးမကျူးဘူး”

အဘကောင်း ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်က -

“အဘကောင်းရယ် ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့ အကောင်မျိုးမို့ မီးမကျူးဘူးဆိုရင်လည်း နှစ်လက်စလုံး ကျည်မထွက်ဘဲ နေမှာပေါ့။ ခုတော့ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တဲ့ တူးတူးကျတော့ ကျည်ကွက်

သွားတယ်မို့လား”

“သူ့သေနတ်က ဘာကျယ် ယမ်းလေကွာ။ မင်းပစ်တဲ့ယမ်းက ယမ်းဘီလူးဆိုတော့ ယမ်းခြင်းမတူဘူး လေကွာ။ မင်းသေနတ်က ကျည် ထွက်ပေမယ့် ပစ်လို့လွဲတယ်မို့လား”

သူပြောလိုက်သည့် စကားတို့က ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပေသည်။ ကျွန် တော်သည် သေနတ်သမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယခု ကျွန်တော်ပစ် လိုက်သည့် သေနတ်ကလေးမှာ ကျွန် တော် စိတ်ကြိုက်ပစ်ခတ်နေသည့် သေနတ်ကလေး။ ကိုက်သုံးလေးရာ အတွင်း ပစ်ခတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့် သားကောင်ကို လွဲသည်ဟူ၍ မရှိ။ ယခု ပစ်ခတ်လိုက်ရသည့် အကွာ အဝေးကလည်း ပေသုံးဆယ်ပင်မပြည့် သည့် ပစ်မှတ်။ လွဲစရာ အကြောင်းက မရှိ။ ယခုလို မြေကြွက်လောက် အကောင်မျိုးကို မပြောနှင့် ဘွတ်က လုံငှက်မျိုးကိုပင် လွဲခဲ့သည်။ ယခု တော့ဖြင့် ... ယခုတော့ဖြင့်။ သူ ပြောနေသည့်စကားကို နားထောင်နေ လိုက်ရသော်လည်း ဘယ်လိုရည်ရွယ် ပြောသည်ကို ကျွန်တော်နားမလည်။ သို့သော် အချိန်မရသဖြင့် မေးမနေ တော့ပေ။ အေးအေးဆေးဆေးမှ မေး မြန်းကြည့်ရပေဦးမည်။ နောက်တစ်ခု ကလည်း ဂျီပေါက်တစ်ကောင် ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဂျီတစ်ကောင် အင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး ဒီဗျူလောက် သေးငယ်သည့် အကောင်မျိုးကို မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည် က အမှန်။

အဘကောင်းဆိုသည်က ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့တွင် အသက်ကြီးသူတစ် ဦးဖြစ်သလို၊ မုဆိုးသမ္ဘာရင်ကျက်ပြီး

ကျွန်တော်နှင့် မဆုံစည်းခင်ကတည်း ကပင် တောတောင်တို့အတွင်း နေရာ အနှံ့အပြားတို့ဆီသို့ လိုက်လံကာ အမဲ သားကောင်တို့ကို ရှာဖွေပစ်ခတ်နေသူ တစ်ဦး။

နောက်ပိုင်း ၁၉၆၄ ခုနှစ်လောက် တွင် ရခိုင်ရိုးမကြီးအတွင်း သူနှင့်တွေ့ ဆုံကာ သဘောညီနှစ်ခြိုက်ကြသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် ပေါင်း စည်းပြီး တောပေါင်းစုံအတွင်း သွား လာပစ်ခတ်နေကြသူတို့ပင်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ... ဂျီလို အကောင်မျိုးကို နှစ်မျိုးသာသိသည်။ ထိုနှစ်မျိုးကိုလည်း ‘မုဆိုးခရမ်းချဉ်’ (ဟင်းစားအဖြစ်) ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။ အဖွဲ့သားတို့ကလည်း ပစ်ခတ်ခဲ့ကြဖူး သည်က အကြိမ်ကြိမ်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သားတို့သည် သားကောင်ကြီးများ နောက်ကိုသာ ခြေရာကောက်၊ လိုက် လံပစ်ခတ်ကြသူတို့မို့ ချေလိုအကောင် မျိုးကို သိပ်အဓိကမထား။ တစ်ခါတရံ ဟင်းစားပြတ်သည့် အခါမျိုးလောက် တွင် ရှာကြရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တိုးပါမှ ပစ်ခတ်ကြခြင်းပင်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် သားကောင်ကြီးတို့ကို သာ အဓိကထား လိုက်လံပစ်ခတ်နေ ကြသည့် မုဆိုးတို့အဖို့ နေရာတကာ တိုင်း သေနတ်သံမပေးချင်ကြသည့် အတွက် ရှောင်ကြဉ်ကြခြင်းပင်။ ပစ် ခတ်လျှင်လည်း သေနတ်ကြီးတို့နှင့် မပစ်ခတ်ကြ။ ပွိုင့်တူးတူးလို သေနတ် ကလေးနှင့် သေကွင်းကို အပိုင်ပစ် ခတ်ကြခြင်းမျိုး။ သို့မှသာ နောက်က လိုက်နေသည့် သားကောင်ကြီးတို့ အဝေးဆီသို့ လန့်မပြေးအောင်၊ အထူး

သဖြင့် ရှောင်ရှားကြခြင်းပင်။ အထူး သဖြင့် လေးမြား၊ ထောင်ချောက်တို့ ဆင်ကာ ဖမ်းယူခြင်းမျိုးကို လုပ်ခဲ့ကြ ခြင်းပင်။

ထိုကဲ့သို့ ဂျီအကောင်မျိုးကို ဟင်းစားအဖြစ် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးကြရာ တွင် များသောအားဖြင့် နှစ်မျိုးကိုသာ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး ရရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုနှစ် မျိုးကား အချိန် ၁၀ နီးပါးခန့်ရှိ ဂျီတစ် မျိုးနှင့် (ရိုးရိုးဂျီ)၊ နောက်တစ်မျိုးက ပိဿာချိန် (၁၃ မှ ၂၀) နီးပါးရှိကြ သည့် ရှားပါးလွန်းလှသော တောကြီး ချေ (ခ) ဒူးမဲ ဆိုသည့် ဂျီနှစ်မျိုးတို့ ကိုပင်။

တောကြီးချေ(ဒူးမဲ) ဆိုသည့် အကောင်တို့မှာ အကောင်ပိုကြီးသလို လွန်စွာရှားပါးလွန်းသည့် ချေဖြစ်ပေ သည်။ အထူးသဖြင့် အချိန် ၁၀ ဝန်း ကျင်ရှိ ချေတို့ကိုသာ ရရှိကြသည်က များပေသည်။

ယခု ထိုနှစ်မျိုးသော ချေအပြင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ‘ချေလှောင်’ဆိုသည့် မလောက်လေး မလောက်စား မြေကြွက်တစ်ကောင် အရွယ်မျိုးနှင့် ချေတစ်မျိုးက ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ကျည်လွဲ သည်။ ကျည်မီးမကူးဘူး ဆိုသည့် လည်း ပြောနေပြန်သည်။ ဂန္တိရဆန် သော အကောင်မျိုးဟုလည်း ပြောပြန် သည်။ ဟုတ်များနေသည်လားတော့ ဖြင့် မပြောတတ်ပေ။ တကယ့်လက် တွေ့တွင် သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်နေသည်မို့ အချိန်ကလေးရှိတုန်း ငါးဖမ်းရေးဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက် ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ နေ့ပင်းကင်း

တွင် ဘောင်းဘီတိုကလေးများနှင့် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်တို့ အကြား ဓားတို့ကို ကိုင်ဆောင်ကာ ချောင်းရေကြည်ကြည်ကလေးအတွင်း ဆင်းလိုက်ကြပေသည်။ လူကြီးသုံး ယောက်က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ရေ စိမ်ကာ နေလိုက်ကြသလို လူငယ်တို့ မှာ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံးတို့ အကြိုအကြား ငါးခုတ်ရန် လိုက်လံရှာ ဖွေနေသလို၊ အချို့က လက်နှင့် လိုက် လံစမ်းနေကြပေသည်။ သူတို့ ဖမ်းဆီး ရမိသည့် ငါးတို့ကို ပလိင်းအတွင်း ထည့်ကာ အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ် ဆူညံနေကြသည်။

ကိုလှမြင့်နှင့် ကိုဦးတို့က ကျောက် ဆောင်၊ ကျောက်တုံးတို့အကြား လိုက် လံကြည့်ရှုရင်း ကိုင်ထားသည့် ဓား တို့နှင့် လိုက်လံချိန်ရွယ်နေသည်။ နောက်ပြီး ခုတ်ချသည်။ ချောင်းရေက ကြည်စိမ်းပြီး ရေထဲမှငါးကို အတိုင်း သား ဖြင့်တွေ့နေရသည်။ ကျောက် ဆောင်အတွင်းပိုင်းသို့ ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည့် ငါးကြီးမှာ ကိုလှ မြင့်ခုတ်ချက်ကို လွှတ်အောင် ရှောင် နိုင်ဟန်မတူ။ ခုတ်ချက်နှင့်အတူ 'ရေ ငြင်ထက်ဆီသို့' "ဝ"ခနဲ ပက်လက် ထန်ကာ ပေါ်လာသည်မို့ လှမ်းကြည့် ထိုက်တော့ -

"ဟာ ... ကျောက်ငါးလူးကြီး ခါလာတာကွ။ ကြီးလိုက်တဲ့အကောင်" အဘကောင်းက လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။ သူပြောသည်က ထည်း ဟုတ်နေသည်။ ငါးကြီးမှာ နှစ် ချိတ်ကြီးဖြစ်သည့်အပြင် သုံးပိသာ အထက်ပင်။ သူတို့သုံးယောက် လိုက် ထံခုတ်ပိုင်းရင်း ရလိုက်သည့် ငါးကြီး

တွေက ကျောက်ငါးလူး၊ ငါးအိုက်၊ ငါးရံ၊ ငါးပတ်နှင့် ကကတစ်ငါး ငါး ကြီးများတို့ပင်။ အကောင်ကြီးတွေက ရှစ်ကောင်လောက်မို့ ပလိင်းနှင့် မဆုံ သဖြင့် ပါးဟက်မှ ကြီးနှင့်သိကာ ငါး တစ်လုံးနှင့် ရှေ့နောက်မျှထမ်းပြန်ခဲ့ ရသည်။ ပလိင်းများအတွင်း ကျောက် ပုစွန်၊ ငါးခုံးမ၊ ငါးသလဲထိုး၊ ငါးမြွေ ထိုးတို့အပြင် ဓားဖားကြီးတွေက ခုနစ် ကောင်။

"ကဲ ... သွားကြမယ်ဟေ့။ ညောင်ချဉ်ဖူး ခူးဖို့မမေ့ကြနဲ့။ ငါးချဉ် ရည်ဟင်းလေးနဲ့ ပင်ပန်းနေတဲ့အချိန် ခံတွင်းလိုက်တာပေါ့ကွာ။ ထမင်းနဲ့ ငါး ကျက်ဖို့ဆိုရင် အချိန်သိပ်နောက်ကျ သွားမယ်။ သွားလိုက်ကြရအောင်။ သေနတ်သမားတွေက ရှေ့နဲ့နောက် မျှပြီးလိုက်ခဲ့ကြ"

သူက အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက် သည့် မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်မို့ ကျွန်တော်တို့လည်း အဝတ်အစားများ လဲကာ စခန်းချရာဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည့် အချိန်သည် အမှောင်ဘက်ဆီသို့ လှ နေခဲ့သည့် အချိန်ဆိုသည်ကို သတိပြု လိုက်မိပေသည်။

"ကဲ ... အားလုံးကို ပြောမယ်။ လင့်ပေါ်ကို အားလုံးတက်လိုက်ကြ။ ထမင်းနဲ့ဟင်းကို အပေါ်မှာချက်မယ်"

"အဘကောင်း ငါးကလေးတွေ ကို ကိုင်လိုက်ပါရစေဦး ခဏလေး"

"ဟေ့ကောင် ... မောင်ဦး သောက်စကားများမနေနဲ့။ အပေါ်က မီးဖိုမှာ ထမင်းနဲ့ဟင်းကိုချက်"

"ကျန်တဲ့ငါးတွေကိုတောင် မကိုင်

ရသေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"မီးဖိုကြီးကို မီးတွေဆိုင်သည်။ ငါးတွေကို သိတ်နဲ့ထိုး အောက်မှာ ထောင်ပြီး ကင်ထားကြ။ အားလုံး အပေါ်ကို တက်ကြမယ်နော်"

အဘကောင်း ပြောနေသည့် စကားတို့က အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေ ပြီမို့ ပါလာသည့် ငါးတို့ကို ကိုင်မနေ နိုင်အား။ ငါးတို့နှင့်သပ်ထိုးကာ မီးဖို ကြီးဘေးမြေတွင် စိုက်ကာ ကင်ထား လိုက်ကြသလို ငါးမှုန့်ငါးဖွားတို့ကို တောငှက်ပျောရွက်တို့အပေါ် စုပုံတင် ကာ မီးဖိုကြီးဘေးတွင် ကပ်ထားလိုက် ကြရင်း ကျွန်တော်တို့ လင့်ထက်ဆီသို့ တက်ရောက်ကာ နေရာယူလိုက်ကြပြီး လင့်ထက်တွင် ထမင်းနှင့်ဟင်းတို့ကို ချက်ပြုတ်နေလိုက်ကြပေသည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... ယဉ်ကြိုင် တစ်ယောက် မရှိပါလား။ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့သလဲ။ တယ် ငါအတန် တန် သတိပေးနေပါလျက်နဲ့ ခုလင့် ပေါ်မှာ ယဉ်ကြိုင်မရှိဘူး။ လှေကားကို ပြန်ချ။ အားလုံးဆင်းရှာကြ"

အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စိုးရိမ်တ ကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် လင့်ထက်တွင် ရှိနေသည့် လူတွေကို စစ်လိုက်တော့ "ယဉ်ကြိုင်" မှတစ်ပါး အားလုံးရှိနေသည်က အမှန်။

ထိုစဉ် ကုလားကြီးသန်းညွန့်က "ယဉ်ကြိုင်ကို အဘကောင်း ညောင်ချဉ်ဖူး ခူးခိုင်းလိုက်တယ်မို့ လား"

"ညောင်ချဉ်ဖူး ခူးရမယ့် အပင် က ဟိုမှာလှမ်းပြင်နေရတာပဲကွ။ တွေ့ ရမှာပေါ့။ ခုဟာ တွေ့မှမတွေ့ရတဲ့ ဟာ"

အဘကောင်း ပြောသည်စကား တို့ကလည်း ဟုတ်နေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးလှေကားကို အောက်ကိုချကာ သေနတ်တို့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် ကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက်ကြပေသည်။ အောက်ဆီသို့ ရောက်တော့ ကိုဦးက ညောင်ချည်ပင်ရှိရာဆီသို့ ဦးစွာပြေးသွားပြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်က -

“ဒီကို အမြန်လာကြဗျို့။ ယဉ်ကြိုင်ကို မြွေကြီးညှို့ထားတယ်ဗျ”
ကိုဦးက အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သေနတ်တို့ကို ပစ်ခတ်ရန် အနေအထားနှင့် မောင်းတင်ကာ ပြေးလွှားသွားကြရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြေပြင်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း သူ၏လက်နှစ်ဖက်တွင် ခူးထားသည့် ညောင်ချည်ဖူးရွက်များကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝါးတစ်စုံကိုင်ခန့်အကွာတွင် မြေပြင်တွင် သူ၏အခြီးပိုင်းကို ရစ်ခွေပြီး လူတစ်ရပ်နီးပါးအမြင့်လောက်ထိ ခေါင်းထောင်ကာ ကြီးမားသည့် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုလျက် လက်လေးဆစ်ခန့် အစွယ်ကြီးတို့အကြားမှ မီးခိုးတန်းကဲ့သို့ အခိုးအငွေ့တို့ကို မှုတ်နေသည်။ ပေါင်လုံးနီးပါးခန့်ကြီးမားသည့် အညှို့နှင့် အဖြူတို့ရောစပ်နေသည့်အပေါ်တွင် အနက်ကွက်ကြီးတို့နှင့် အတိရှိသည့် စပါးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝိုင်းပြီး သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်စဉ် ရွာခံမုဆိုး ကိုဦးက မောင်ယဉ်ကြိုင်ထိုင်လျက် ငိုငဲ့တွေတွေ ဖြစ်နေရာဆီသို့ ပြေးလွှားဖက်တွယ်လိုက်ရင်း လျှိုစောင်းအောက်ဘက်ရှိရာဆီသို့ လိုမ့်ချလိုက်စဉ် -

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”
အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်နှင့် မွန်တို့နှစ်ယောက် ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တို့က ပစ်ခတ်ပြီး ဖြစ်နေပေသည်။ ရှည်လျားသော ခေါင်းပိုင်းနှင့် နီရဲသော လျှာကြီးနှစ်ခွ၊ ဖန်ဂေါ်လီလုံးခန့် ကြီးမားသည့် မျက်လုံးအစုံ၊ ကြီးမားသော ပါးစပ်ကြီးကို ဟလျက် သွားစွယ်ကြီးအတွင်းမှ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များလို အခိုးအငွေ့များကို လွှတ်ကာ မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို သူ၏ဝမ်းစာရေးအတွက် အပိုင်ညှို့ယူထားသော အစာဇောက်နေသည့် စပါးကြီးမြွေကြီးမှာ သေနတ်သံများတို့နှင့်အတူ ငှက်ပျောပင်ထိပ်ဖျားကို ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်း ဖြတ်တောက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့်သဖွယ် အရပ်ကြီးပြတ် မြေပြင်သို့ ပစ်ကျသွားရင်း သွေးသံရဲရဲတို့နှင့်အတူ လူးလိုမ့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

“မောင်ယဉ်ကြိုင် ... မောင်ယဉ်ကြိုင်”
လျှပ်တစ်ပြက် ကိုဦးက ပြေးဖက်ရင်း ကုန်းကမူအောက်သို့ လှိုမ့်ချလိုက်ခြင်းခံလိုက်ရရှာသော မောင်ယဉ်ကြိုင်မှာ စပါးကြီးမြွေကြီး၏ အခိုးလွှတ်ကာ ညှို့ယူထားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် သတိပြန်လည် မရရှိသေးသဖြင့် အတင်းလှုပ်ခါ ဝိုင်းဝန်းသတ်ရအောင် ပြုလုပ်နေကြပေသည်။ ထိုစဉ် အဘကောင်းက အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး လက်တွင်အသင့်ပါလာသော ရေဘူးကိုဖွင့်ကာ ခေါင်းမှလောင်းလျက်ပေးလိုက်သည့်အတွက် ‘အင်းအင်းအဲအဲ’ နှင့် ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ကိုလှမြင့်က ‘တောင်စွန်းရွက်’ တို့ကိုထပ်လျက် ယပ်ခပ်ပေးလိုက်ရင်းက -
“ကျုပ်တို့ အသိဦးသွားတာရယ်၊ ဒီအကောင်ကြီးက အခိုးလွှတ်ညှို့လိုက်တာရယ်ကြောင့် ကံကောင်းသွားတယ်ဗျာ။ နို့မို့ဆိုရင် မြွေဗိုက်ထဲက ခွဲထုတ်ယူရမှာ သေချာတယ်”
မောင်ယဉ်ကြိုင်ကား မြွေကြီးအခိုးလွှတ်ကာ အညှို့ခံထားရသည့်အတွက် အိနောက်နောက် ဖြစ်နေသည်ဟန်။ အော့ချင်အန်ချင်စိတ် ရှိနေသည့်အတွက် ထိုနေရာတွင် ဝမ်းထဲမှ အစာတို့ကို ထိုးအန်ချနေစဉ် ကျွန်တော်က မြွေကြီးတွင် လူးလိုမ့်ရင်း သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းတို့ကို လိပ်ညှစ်ချိုးနေသည့် စပါးကြီးမြွေကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကြီးမားပြီး ရှည်လျားသည်။ အဖြူခံနှင့် အဝါပျော့ပျော့အောက်ခံတွင် အနက်ကွက်ကြီးတို့က ပိန်းခံနေသည်။ အားကောင်းမောင်းသန် မြွေကြီးမျိုး ညည်း ဖြစ်သလို၊ ဒေါသရှိသလို၊ မာန်လည်းရှိမည်။ သားကောင်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားသည့်အတွက် မလှုပ်မယှက်အသွင်မျိုးကို ပစ်ခတ်လိုက်ကြရပေမယ့် တကယ်တမ်း လျင်မြန်သွက်လက်ပြီး အားကောင်းမောင်းသန် အနေအထား၊ အစာဇောက်နေသည့်အတွက် ကုသိုလ်ကံတရားက ကိုယ့်ဘက်ကသာသည်ဟုဆိုရပေမည်။
“ကဲ ... မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို တွဲခေါ်ခဲ့ကြဟေ့။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ လင့်ပေါ် တက်လိုက်ကြရအောင်”
အမှောင်ဘက်ဆီသို့ လုနေပြီဆို အဘကောင်းပြောသည့်အတိုင်း မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို တွဲခေါ်လျက် လင့်ရှုရာ

www.burmeseclassic.com

ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပေတော့သည်။ စပါးကြီးမြွေကြီးက ယခုချိန်ထိကို အသက်ပျောက် ငြိမ်မသွားသေး။ သစ်ပင်ငယ်နှင့် သစ်ခက်တို့ကို လိမ်ညှစ်ကာ ချိုးတုန်း၊ ဖဲ့တုန်းပင်။

ကျွန်တော်က ထိုစပါးကြီးသည်းခြေကို မနက်ဖြန်မှ ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျန်းမာရေးမကောင်း (လေခြစ်ခြင်း)ခံထားရသည့် 'ဦးအုန်းမြိုင်' ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဆောက်/လျှပ်အတွက် ပေးရန်စိတ်ကူး နေလိုက်မိပေသည်။

စခန်း(အထိုင်)ချရာ လင့်ထက်သို့ အားလုံးရောက်ရှိတော့ မောင်ယဉ်ကြိုင်ကို လင့်ထက်တွင် မှေးစက်အနားယူခိုင်းလိုက်ပြီး ကျန်အဖွဲ့သားတို့က ထမင်းချက်၊ ငါးဟင်းကိုချက်၊ တျာ်ရှိသော ငါးတို့ကို ကိုင်ကြကာ ငါးညှပ်နှင့် မီးကင်လိုက်သောအချိန်သည် အမှောင်ထုက မင်းမူလာပြီ။ ညအစာဇာတ်တို့၏ အော်မြည်သံကို ကြားရစပြုနေပေပြီ။

ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ချက်နေဆော်လည်း အောက်ဘက်ဆီမှ ထင်းတုံကြီးတွေကို ဆိုင်၍ ထည့်ပေးထားသော မီးဖိုဘေးတွင် တုံတိုင်းကာ ကင်ထားသော ငါးကင်တို့ထဲမှ အနံ့က ဆင်ဆင်းပျံ့ထွက်ပေါ်လာပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုလှမြင့်နှင့် ကိုဦးတုန်းယောက် ဝန်းကျင်အနံ့ထက်နှိပ်ဘတ်မီးဖြင့် လိုက်လံထိုးကြည့်ရင်း -

“ဉာဏ်ကျယ် .. သေနတ်ကို ဆင့်ကိုင်ထား။ ငါတို့အောက်ကို

ဆင်းမလို့”

“အောက်ဆင်းပြီး ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ထင်းတုံးတွေဆိုင်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်ကြရအောင်ကွာ။ ဟိုမှာထည့်ထားတဲ့ထင်းတွေ မီးကြွင်းလို့ ကုန်တော့မယ်”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ရင်း ကိုလှမြင့်နှင့် ကိုဦးတုန်းယောက် လင့်အောက်ကိုဆင်းကာ မီးဖိုကြီးအတွင်း ထင်းတုံးကြီးတွေကို ဆိုင်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ငါးကင်တို့ကိုယူလျက် ပြန်တက်ကာ ကြီးလှေကားကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားလိုက်ကြပေသည်။ ထိုအချိန် ကောင်းကင်ထက်တွင် လတစ်ခြမ်းပွဲကလေးနှင့်အတူ ကြယ်တာရာ အစက်အပြောက်တို့၏ အလင်းရောင်ကို ချိုတဲ့စွာလှမ်း မြင်တွေ့လိုက်ရပေသည်။

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က လေကွယ်ရာ သစ်ပင်အကိုင်းကြီး ဘေးတွင် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဖယောင်းတိုင်ကိုထုတ်ကာ မီးထွန်းလိုက်သဖြင့် အထိုက်အလျောက် အလင်းရောင်ကို ရလာသည်။ အောက်ဘက်ဆီရှိ မီးဖိုကြီး အငွေ့အသက်တို့ကြောင့် မှက်၊ ခြင်၊ ဖြတ် မလာခဲ့ကြဟန်ထင်၊ ပြဿနာမရှိ ပကတိအေးဆေးနေပြီ။ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပုလင်းကိုယူလိုက်စဉ် ငါးဟင်းချက် ပန်းကန်ကိုလည်း ကိုဦးက အသင့်ခပ်ကာ ချထားပေးလိုက်သည်။ အရက်ကို ငါးဟင်းအပြင်၊ ငါးကင်တို့နှင့် စားသောက်နေလိုက်ကြပေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်က -

“ဒီမှာ အဘကောင်း”

“ဟေ ... ဘာလဲကွ။ အထိတ်တလန့်ကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလိုက်မိကြပေသည်။ ဘာတွေကိုတွေ့တော့မှန်းတော့ဖြင့် မသိ။

“ဂျီက ဘယ်နှမျိုးရှိသလဲ ... အဘ”

ကျွန်တော်မေးလိုက်သည့်အတွက် စူးစူးပါးပါး ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း -

“မှဆိုး လုပ်နေပြီး သေပဲသေတော့မယ်။ ခုအချိန်ထိ ဂျီဘယ်နှမျိုးရှိမှန်း မသိဘူးလား။ လေးမျိုးရှိတယ်။ မသေမချင်း မှတ်ထား”

“အဘကလည်း စိတ်မတိုစမ်းပါနဲ့။ မသိလို့ မေးမိတာကို”

“မင်း တကယ်မသိလို့မေးတာလား။ ငါ့ကို ရစ်နေတာလား”

“တကယ် မသိလို့ မေးတာပါအဘရယ်။ ကျွန်တော်သိတာက ရိုးရိုး အချိန်တစ်ဆယ်နီးပါးလောက်ရှိတဲ့ ချေရယ်၊ နောက်တစ်မျိုးက တောကြီးချေလို့ခေါ်တဲ့ (ဒူးခဲချေ)လေး၊ အဲဒါက အင်မတန်လည်းရှားတယ်။ ပိဿာချိန်ကလည်း ၁၃ က ၂၀ လောက်ရှိတယ်။ ပစ်လို့လည်း ရခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတစ်ခါတွေ့လိုက်ရတဲ့ဂျီက မြေကြွက်လောက်ရှိတဲ့ ချေလှောင်ပဲ။ အဲဒီချေကို ခုမှပဲလက်တွေ့မြင်ဖူးတော့တယ်။ နောက်တစ်မျိုးက ဘယ်လိုအမျိုးအစား ဆိုတာကို ရှင်းပြပါဦး အဘရယ်နော်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အမှန်တကယ် မသိလို့ မေးခြင်းကို လက်ခံသွားသဖြင့် ပြောပြနေသည်က -

“မင်းတို့ လက်နှိပ်ဘတ်မီးတွေ အသင့်ပြင်ထားကြ။ သေနတ်တွေနဲ့ ဒူးလေးတွေကိုလည်း အသင့်ပြင်ထား

ကြကွာ။ ဟိုမှာလှမ်းမြင်နေရတဲ့ စွန်
ဘရပ်ပင်က အသီးတွေမှည့်နေတော့
တစ်ကောင်ကောင် ပစ်ရမယ်လို့ ငါ
ထင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လက်နိုင်ဓာတ်
မီးကိုယူပြီး သူက စွန်ဘရပ်ပင်ရှိရာကို
လှမ်းထိုးပြလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ
အသီးတို့မှာ မှည့်ပြီး အချို့မှာ အက်
ကွဲ၍ မြေပြင်သို့ အမြွှာတို့ပင် ကျနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

စွန်ဘရပ်ပင်ဆိုသည်က ပိန္နဲပင်
ပုံစံအတိုင်းပင်။ အရွက်လည်းတူသလို၊
အသီးလည်းတူသည်။ အတွင်းရှိ
အမြွှာတို့သာ ပုံစံအနည်းငယ် ကွာ
သည်။ သို့သော် ထိုအသီးကို တော
ကြောင်တို့ အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်
သည့် စားပင်ဖြစ်ပေသည်။ အချို့လူ
တို့ကလည်း စားသောက်ကြသည်။
တောခေါင်ခေါင်ကြီးအတွင်း လွတ်
လပ်စွာ သီးပွင့်နေရသည်မို့ ပြွတ်ခဲ
အောင်သီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ
ပေသည်။

ထိုအသီးများ ကြွေကျပါက ဂျီ၊
ဒရယ်၊ ဆတ်၊ တောဝက်နှင့် ဖြူ စား
သည့် စားပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ခူးလေးနဲ့ပစ်တဲ့
မြားဆိပ်ကို ဘာအဆိပ်ကို သုံးကြလဲ”

ကျွန်တော်မေးသည်ကို သူပြန်
မဖြေသေး။ သူသိလိုသည်ကို မေးမြန်း
နေသည်။ အကြောင်းမဲ့တော့ဖြင့်
ဟုတ် ဟန်မတူသည်ကို သိထားသည့်
ကျွန်တော် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်စား
နေလိုက်ချိန်၊ လှမြင့်က -

“ဒေါင်းသည်းခြေနဲ့ ငှက်ကျပင်
အစေးကို အခြားဆေးပင်တွေနဲ့ရောပြီး
ကျိုချက်ဖော်စပ်ထားတယ် အဘ”

“ဒီရိုးမကြီးထဲမှာ ငှက်ကျပင်က
ဘယ်အနားမှာရှိလဲ”

“ယင်းတိုက်ကလေးက ဖုန်းဆိုး
တောမှာ အပင်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သွား
ပြီး အစေးထုတ်ယူတယ်”

(မှတ်ချက် - အခြားသော ရော
စပ်ရသည့် ဆေးဖက်ဝင် ပစ္စည်းများ
ကို ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြချခြင်းသည်၊
မလိုလားအပ်သည့်သူများ သိရှိသွား
ပါက အန္တရာယ်ရှိနိုင်သဖြင့် မဖော်ပြရ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ငှက်ကျပင်ဆိုသည်က ထိုအပင်
ထက်ဆီသို့ ကျေးငှက်တို့ ဝင်ရောက်
နားခိုလိုက်လျှင် မူးနောက်ပြီး အပင်
ပေါ်မှ မြေပြင်သို့ပြုတ်ကျကာ သေဆုံး
သည့် အပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအပင် အနံ့
ကြောင့်လား၊ မြေပြင်နှင့် ဆောင့်မိ၍
သေသလားဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့်မသိ။
သို့အတွက် ထိုအပင်ကို ငှက်ကျပင်ဟု
ခေါ်ကြခြင်းပင်။

ဒေါင်းဆိုသည့် အကောင်ကို
သည်းခြေကိုမစားရ၊ စားလျှင် သေ
တတ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော်သိ
သည်။ ထိုသည်းခြေနှင့် အခြားသော
ဆေးဝါးပင်နှင့် အစေးတို့ရောပြီး
အဆိပ်ဖော်ထားခြင်းပင်။ ထိုစဉ် -

“ဘိုလေးမေးတဲ့ နောက်ချေ
တစ်မျိုးက အများကတော့ တစ်ပင်
တိုင်ချေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အချို့လူ
တွေကတော့ ချေလက်ဝက်ကားလို့
လည်း ခေါ်ကြတဲ့ ချေပဲကွ”

“ဟုတ်လား၊ သူ့ကို တစ်ပင်
တိုင်ချေလို့လည်းခေါ်တယ်၊ ချေလက်
ဝက်ကားလို့လည်း ခေါ်တယ်ဟုတ်
လား။ ဘာကြောင့် အဲသလို ခေါ်ကြ
တာလဲဟင်”

“ချေလက်ဝက်ကားလို့ ဘာ
ကြောင့်ခေါ်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး
ကွ။ တစ်ပင်တိုင်ချေလို့ ခေါ်ရတဲ့
အကြောင်းက သူ့မှာဦးချိုတစ်ချောင်း
တည်း ရှိလို့ခေါ်တယ်လို့ ထင်တာမဲ။
ထူးခြားတာက အဲဒီ ဂျီလေးမျိုးမှာ
ခုမင်းကိုပြောပြနေတဲ့ ဂျီလှောင်နဲ့ တစ်
ပင်တိုင်ချေ (ချေလက်ဝက်ကား) နှစ်
မျိုးက ဂန္တိရဆန်တယ်လို့ ပြောလို့ရ
တဲ့ကောင်တွေကွ”

“ဟုတ်လား အဘ၊ ဘယ်လို
ဂန္တိရဆန်တာလဲဟင်”

“ကျည်မထွက်တာလည်း ရှိ
တယ်။ အချို့ကကျည်လွဲတာမျိုးပေါ့ကွ”

“ခု အဘပြောတဲ့ တစ်ပင်တိုင်
ချေ (ချေလက်ဝက်ကား)ဆိုတဲ့
အကောင်က ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိ
သလဲ။ အဘကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူး၊ ပစ်ဖူး
သလား”

“တွေ့ဖူးရုံတင်မက ပစ်လည်း
ပစ်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ။ အရွယ်ကတော့ ငါ
တို့ပစ်လို့ ရနေကြတဲ့ အချိန် ၁၀ နီးပါး
ပါပဲ။ ထူးတာက သူ့မှာ ဦးချိုတစ်
ချောင်းတည်း ရှိတာပဲ”

“ဘယ်လို ပစ်ခဲ့ရတာလဲ အဘ။
ပစ်ရပုံကလေး ပြောပြပါလား”

“ဒီလိုကွ။ ငါမဟာမြိုင်တောကြီး
ဘက်ကို ရောက်တယ်လေကွာ”

“ဘယ်မဟာမြိုင်တောကို ပြော
တာလဲအဘ”

“မြစ်ကြီးနားဘက်ကပေါ့ကွာ။
အမှန်တော့ မြစ်ဆုံ၊ ကရိန်နော်၊ ပျား
အုံဘက်ကို သွားရင်း မဟာမြိုင်တော
ကြီးကို လှည့်ဝင်တာကွ။ ထိုတိုင်းပြော
ရရင် ထော်သာရွာဘက်က ပစ်ခဲ့ကြ
တာ။ ငါဦးတည်တာက ဖုန်းထုန်း

ချောင်း၊ ပေါ်ပြိုင်ချောင်းဘက်ကနေ ကျောင်းကြီးကုန်းရွာဘက်ကို ရွေးခဲ့တာကွ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မဟာမြိုင်တောကြီးရဲ့ အရှေ့မြောက်မှာ ရွာခုနစ်ရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာတွေက ကျောင်းကြီးကုန်းရွာ၊ ချင်းချောင်းရွာ၊ ဝေပုံရွာ၊ အဲဒီရွာသုံးရွာက ခရီးအဝေးဆုံး၊ တောလည်းအခေါင်ဆုံး ရွာတွေရှိလို့ပဲကွ။

အဲဒီရွာတွေက တောအခေါင်ဆုံး နေရာတွေဖြစ်ပြီး၊ ခရီးလမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း ဝေးလွန်းတော့ အခေါင်ဆုံးလည်းဖြစ်၊ တောနက်ပိုင်းလည်း ဖြစ်တဲ့နေရာဆိုကို ရွေးပြီး ငါကသွားချင်တာကိုးကွ။ အဲဒီရွာတွေက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း ဆက်သွယ်မှုနည်းသလို၊ ဒေသထွက်ကုန်ကလည်းရှားတဲ့နေရာ၊ ပြောရရင်၊ အင်တွဲ၊ ပျားရည်၊ လျော်နဲ့ သစ်မွေးတို့ လောက်သာ ထွက်တဲ့နေရာလေ။ အထူးသဖြင့် သားကောင်တွေ အလွန်ပေါ့တဲ့နေရာမျိုးဆိုတော့ အမဲလိုက်သမားတွေဟာ သူတို့အတွက် ဟင်းစားလိုမှ လိုသလောက်အကောင်ကို ပစ်ပြီး ချက်စားတဲ့နေရာမျိုးတွေကွ။ အကောင်ကြီးကိုပစ်လို့ အသားတွေပိုနေရင် ရောင်းလို့ မရတဲ့နေရာမျိုးတွေကွ။ အံ့ရောကွာ။ အဲဒီနေရာကို ရွေးသွားခဲ့တာ။

အဲဒီလည်းရောက်ရော ရွာခံအဆိုးလုပ်တဲ့သူက သားကောင်တွေကို ခိုက်မပစ်ပါနဲ့။ စားပင်ကို သွားစောင့်ရင် အများကြီးလာစားကြတဲ့ သားကောင်တွေထဲက ရွေးပြီး ပစ်ချင်တဲ့အကောင်ကို ပစ်ပါလို့ဆိုတော့ ငါလည်း အတော်အံ့သြသွားတယ်ကွ။ သိသိလည်းအသိပဲ။ စားပင်အောက်

ဝင်တဲ့ သားကောင်ကို ပစ်ရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ခုသူပြောပုံက အုပ်လိုက်ဝင်စားတဲ့ သားကောင်တွေထဲက ကိုယ်ပစ်ချင်တဲ့အကောင်ကို ရွေးပစ်ပါဆိုတော့ ငါက ဘယ်ယုံမလဲကွ။ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ကြဖူးတာ ကိုး”

“ဘာစားပင်လဲ အဘ”

“အပင်က နှစ်ပင်ကွ။ လင်းယောနဲ့ သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီး နှစ်ပင်”

“ဆက်ပါဦး အဘရယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ပါ”

“ဒါနဲ့ ငါလည်း သူ့ကိုခေါ်ပြီး စားပင်ပေါ် တက်စောင့်တော့ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရဘူးဟေ့။ ဂျီလေးတစ်ကောင် ဝင်လာပြီး ကြွေကျထားတဲ့ လင်းယောသီးနဲ့ သစ်ဆိမ့်သီးတွေကို စားနေတာပဲလေ။ ငါသေသေချာချာ ကြည့်တော့ ဂျီတွေပဲကွ။ အဖိုနှစ်ကောင်နဲ့ အမနှစ်ကောင်၊ အလေးချိန်ကတော့ တစ်ဆယ်ဝန်းကျင်တွေပဲ။ ထူးခြားတာက သူတို့ခေါင်းမှာ ဦးချိုကတစ်ချောင်းတည်းကွ။ အဖိုကောင်က ချိုရှည်ပြီး အမကောင်က တိုတာပဲကွာတယ်။

ငါလည်း အထက်စီးကဆိုတော့ နှစ်ကောင်တို့ကို ကိုင်ထားတဲ့ နှစ်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်ချလိုက်တာ။ ပေါက်ကွဲသံကြီးကို သူတို့ကြားလိုက်ရပေမယ့် အစားမပျက်ဘူးဟေ့။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တော့ သေနတ်သံလာရာအပေါ်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး ယိုင်ယိုင်၊ နွဲ့နွဲ့၊ လေးလေး၊ မှန်မှန် တောထဲကို ပြန်ဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတော့တာပဲကွ။ သူကတော့ ကျည်ထွက်ပြီး ကျည်လွဲတယ်။ သေနတ်သံကြီး နှစ်ချက်ကြား

လိုက်တာတောင် အမူမထားတဲ့ အကောင်မျိုးတွေ”

အဘကောင်း ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားကြပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဂျီနှင့်ပတ်သတ်ပြီး နှစ်မျိုးသာ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးပြီး ‘ချေယောင့်’ဆိုသည်ကို စောစောကမှ ကြုံဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ပစ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ယခုပြောသည့် “တစ်ပင်တိုင်ဂျီ (ချေလက်ဝက်ကား)” ဆိုသည့် အကောင်ကို ပစ်ဖူးမို့ မပြောနှင့် မြင်တောင် မမြင်ဖူးခဲ့ကြသည်က အမှန်။ ယခု သူပြောပြသည့်အတွက် ချေဆိုသည့် အကောင်တို့သည် လေးမျိုးဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ကြခြင်းပင်။

ကျွန်တော်တို့မှာ စကားပြောလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်၊ ငါးဟင်းကို စားလိုက်ကြနှင့် လုပ်နေစဉ် -

“အူးဝါး ... အူးဝါး”

ကျွန်တော်တို့ တက်ရောက်နေထိုင်သည့် ကညင်ပင်ကြီး ထိပ်ဖျားထက်ဆီမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည့် အောင်ဝါငှက်ကြီးတစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် အပင်ထက်ဆီသို့ အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်စဉ် တထိတ်တလန့် ပျံသန်းပြေးထွက်သွားသည်ကို လရောင်နှင့် တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေသည်။

အောင်ဝါငှက်မျိုးဆိုသည့် ... အကောင်မျိုးက တောတောင်ကြီးတို့အတွင်း ငှက်ဆိုးစာရင်းဝင်သော ငှက်မျိုးပင်။ သူတို့၏ ယခုလို အော်ဆိုမှု အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရပါက မလိုလားအပ်သည့်အကြောင်းတစ်ခုခု ဖြစ်လာတတ်သည်ကို အဖွဲ့

သားတို့ သိရှိ၊ သဘောပေါက် ခံယူထားကြသည်။ ယခု ထိုငှက်ကြီးက ကျွန်တော်တို့လင့်ထက်တွင် နားခိုရင်း ကြောက်ခမန်းလိလိအသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်သံကြီးကိုပေးကာ ပျံသန်းသွားသည်က မည်ကဲ့သို့ သဘောမျိုးကို ဆောင်နေသည်တော့ဖြစ်မသိ။ အဘကောင်းက ထိုအချက်ကို ကြိုမြင်ထားသဖြင့် လက်နက်နှင့် မီးတို့ကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားရန် စေခိုင်းထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အဆင်သင့်၊ ထိုစဉ် -

“အိန် ... အိန် ... အိန်”
ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ‘တအိန်အိန်’ အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုလှမြင့်က -

“တောခွေးအုပ် အမဲလိုက်နေတဲ့ အသံဗျ။ အောက်မှာမီးဖိုထားတာမို့ ဒီဘက်ကိုတော့ လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သတိတော့ထားရမယ်။ ဘာကောင်လိုက်နေသလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်လား ကိုလှမြင့်၊ ခုကြားလိုက်ရတဲ့အသံတွေက တောခွေးတွေ အမဲလိုက်ကြတဲ့ အသံဟုတ်လား။ သူတို့အသံက ဟိုခွေးတွေလို မဟောင်ကြဘဲ တအိန်အိန်နဲ့နော်”

“အမှန်တော့ တောခွေးဆိုတဲ့ အကောင်တွေက အလွန်သိပ်သည်းကျစ်လျစ်ကြတယ်ဗျ။ အသံတောင် ပေးကြတဲ့ အကောင်မျိုးတွေမဟုတ်ဘူး။ ခုကြားနေရတဲ့ အသံတွေက သူတို့အမဲလိုက်ကြရင်း အချက်ပေးတဲ့ အသံမျိုးမို့ ကြားရတာဗျ။ သူတို့သဘာဝစရိုက်က မအူကြဘူး။ မဟောင်ကြဘူးလေ”

“ဟုတ်လား ကိုလှမြင့်၊ တော

ခွေးနဲ့ ခွေးအ ဆိုတာကို ဘယ်လို ခွဲခြားသိနိုင်မလဲဗျ။ ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ နောက်တစ်ခုက သားတောင်တွေပြေးတဲ့လမ်းကို ချဲ့တွေ့ပေါ့။ သေးနဲ့ပန်းပြီး မျက်စိကန်းအောင် လုပ်ကြတာက ဘယ်ခွေးမျိုးလဲဗျ”

ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်တွင် သူပြန်ဖြေလိုက်သည်က -

“ခွေးအဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးက အကောင်သိပ်မကြီးဘူးဗျ။ အလွန်ကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ အကောင်က ငါးပိဿာလောက်ရယ်။ အရောင်က ဝါညစ်ညစ်၊ ပိန်ကပ်ကပ်၊ လိမ်ကောက်ကောက်၊ လိမ်ဖယ်ဖယ်၊ ရွှေစောင်းစောင်းနဲ့ အလွန်ကြည့်ရဆိုးတဲ့ အကောင်တွေ။ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကျား၊ ကျားသစ်၊ တောခွေးတွေရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေကို လိုက်လံရှာဖွေ စားသောက်တတ်ကြတယ်။ အစာစားလျှင်လည်း တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ဟိန်းဟောက်၊ မာန်စီပြီး အတင်းလုယက်ဟိန်းဟောက်စားသောက်တတ်ကြတဲ့ အတွက် သူတို့အသံက ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ဆူညံနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအကောင်တွေရှိရင် သိသာတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား၊ တောခွေးဆိုတဲ့ အကောင်တွေရဲ့ သဘာဝစရိုက်ကိုလည်း ပြောပြပါဦးဗျ။ ဒီခရီး ထွက်လာခဲ့တာ ကျွန်တော့်အတွက် အားကြီး အကျိုးရှိတာပဲ။ ဂျီလေးမျိုးရှိတဲ့ အကြောင်းကို စောစောက အဘကောင်းပြောပြလို့ သိရတယ်။ ခုခင်ဗျားက ခွေးအကြောင်းကို ပြောပြလို့ သိလိုက်ရပြန်တယ်ဗျ”

“တောခွေးဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးတွေက ခုလိုတောနက်ကြီး တွေထဲမှာ

နေည အုပ်ဖွဲ့ပြီး နေထိုင်လေ့ရှိကြတယ်။ သူတို့အုပ်က အချိန်အခါမရွေး အမဲလိုက်လေ့ရှိကြပြီး ငါးကောင်က နေ အကောင် ၃၀ လောက်ထိ သူတို့အုပ်က ရှိကြတယ်။ ဘယ်နေရာကို ရောက်ရောက် အချိန်မရွေး သားကောင်တွေကို သူတို့ အစာအဖြစ် လိုက်လံရှာဖွေ စားသောက်ကြဖို့ အတွက် အလစ်မပေးတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးလောက်ထိ သူတို့လိုက်ပြီး ကိုက်ခဲစားသောက်တတ်ကြသလဲဗျ။ ခင်ဗျားပြောပုံအရဆိုရင် အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်မျိုးတွေပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အားကြီး ပါးနပ် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အကောင်မျိုးတွေ။ တောဆင်ရိုင်း၊ ပြောင်၊ စိုင်တို့လို အကောင်ကြီးတဲ့အုပ်တွေထဲမှာဆိုရင် အရင်ဆုံး အားနည်းတဲ့အကောင်တွေကိုရွေးပြီး သူတို့ ပစ်မှတ်ရှာကြတော့တာပဲလေ”

“ဟုတ်လား ... အားနည်းတဲ့ အကောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“အားနည်းတဲ့ အကောင်မျိုးဆိုတာက အကောင်ပေါက်၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်နေတဲ့ အကောင်၊ မြီးလိမ်ဖင်စောင်းလို အကောင်မျိုးတွေလေဗျာ”

“ဟုတ်လား ... တောခွေးက အကောင်ရောကြီးသလား ကိုလှမြင့်”

“အေးဗျ။ စောစောက ခင်ဗျားမေးတဲ့ အထဲမှာ တောချွန်နွယ်ပင်တွေကို ဖြတ်ပြီးတဲ့ သားကောင်မျက်စိဘဲကို သေးရည်တွေဝင်ပြီး မျက်ခါကန်း

အောင်လုပ်တဲ့ ခွေးက အဲဒီတောခွေး
တွေပဲဗျ။ သူတို့ခေါင်းကနေ ဖင်အထိ
ဆိုရင် အရှည်က သုံးတောင်ခန့် ရှည်
တယ်။ သူ့အမြီးကလည်း တစ်တောင့်
ထွာလောက် ရှည်တယ်။ အကောင်က
ကြီးပြီး အလေးချိန်က ၁၅ ပိဿာ
ကျော်တယ်။ အချို့ကောင်ကြီးတွေဆို
ရင် အချိန် ၂၀ အထက်ရှိကြတယ်။
အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးတွေလောက်
ရှိကြတယ်ဗျ။ သူ့အမွေးအရောင်က
နီညိုရောင်ဖြစ်ပြီး အမြီးကျတော့ အညို
နဲ့ အနက်ရောထွေးနေတယ်။ အမြီးဖွာ
ကြီးပေါ့။ သူတို့စရိုက်က မအူကြသလို
မဟောင်ကြဘူးလေ။ ခုလို အမဲလိုက်
ကြရင်တော့ တအိန်အိန်နဲ့ အသံပေး
ပြီး လိုက်တတ်ကြတယ်။ ဒီအကောင်
တွေဟာ ကြီးမားသန်မာပြီး လွန်စွာ
ခုန်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြတယ်။ သွား
စွယ်ကြီးတွေကလည်း ရှည်လျားချွန်
ထက်ပြီး သွားတွေကလည်း ပြတ်ရှု
လွန်း။ ထက်မြက်လွန်းတယ်။ အလွန်
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်
တွေပဲလေ။

သားကောင်ကြီးတွေအုပ်ထဲမှာ
သူတို့ပစ်မှတ်ထားရာ အကောင်မျိုးမရှိ
ဘူးဆိုရင်လည်း အဲဒီအုပ်ကို ခြောက်
ထွန်ခွဲထုတ်ပြီး ဦးတည်ရာကို တထိတ်
ဆလန့် ထွက်ပြေးတဲ့ သားကောင်ကြီး
နောက်ကို လိုက်ပြီး ကိုက်သတ်စား
သောက်ပစ်ကြတယ်။ ကျားနဲ့ ကျား
သစ်လိုအကောင်မျိုးကိုတောင် အလွတ်
ပေးကြဘူးလေ။

ကျားက သစ်ပင် မတက်နိုင်လို့
သူတို့ ကိုက်သတ်စားသောက်ခြင်းကို
မခံစားမယ့် ကျားသစ်(သစ်ဆင်)လို
အကောင်မျိုးကျတော့ သစ်ပင်ပေါ်
တက်ပြေးမှာ စိုးတဲ့အတွက် သစ်ပင်

ကြီးတွေ မရှိတဲ့ လွင်ပြန့်ကွက်သာတွေ
ဘက်ကို မောင်းသွင်းပြီး ကိုက်သတ်
စားသောက် ပစ်တတ်ကြတယ်လေ။
အံ့ရောပဲ။

အထူးသဖြင့် သီတာကြရအောင်
ပြောပြချင်တာကတော့ ခွေးအ၊ တော
ခွေးဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ အိမ်
မွေးခွေးတွေနဲ့ အနွယ်တူကြတယ်ဆို
သော်လည်း အမြီးမထောင်ကြဘူး
လေ။ အောက်ကို အမြဲတမ်းလို တွဲလဲ
ချထားလေ့ရှိကြတယ်။ သူတို့အမြီးက
လည်းရှည်ကြတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲဗျ။

ကိုလူမြင့်က ကျွန်တော်တို့ကို
ရှင်းပြလိုက်ပြီး ဝါးဆစ်ခွက်အတွင်းမှ
အရက်ကို သောက်လိုက်ပြီး ငါးကင်
ကိုဖဲ့ကာ ဝါးစားလိုက်ရင်း လုပ်နေစဉ်
လူငယ်တို့ ထမင်းစားသောက် နေကြ
ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ငါးဟင်း
နှင့် ငါးကင်ကို စားလိုက်ကြသည်မို့
ထမင်းပင် မစားနိုင်ကြတော့ပေ။

စောစောက စကားပြောနေကြ
ရင်း စပါးကြီးမြွေကြီး တွန့်လိပ်လူးလိပ်
နေသည့်အသံကို တစ်စွန်းတစ်စကြား
နေရသော်လည်း ယခုအခါ ငြိမ်သက်
သွားပေပြီမို့ အသက်ပျောက်သွား
သည့် အသွင်၊ အခြေအနေကလည်း
ထူးမလာသဖြင့် အချို့လူငယ်တို့ လင့်
ထက်တွင် ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းခု
ကာ တုံးလုံးပက်လက် မှေးစက်နေကြ
ပေပြီ။ ကျွန်တော်က အိပ်ချင်စိတ် မရှိ
သေးသည့်အတွက် လင့်ထက်မှ ဝန်း
ကျင်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေလိုက်မိ
ပေသည်။

လအကွေးကလေး၏ မှုန်ပါးဝါး
အလင်းရောင်သည် ရိုးမကြီးအတွင်း
ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်တွင် ဝိုးတဝါး
ထွန်းလင်းလျက်သာ ရှိနေသည်မို့ မိုင်း

ညိုညိုလအရိပ်သည် တောရိပ်တို့နှင့်
ရောထွေးနေသည်မို့ စိမ့်အေးချမ်းမြေ့
နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ညင်းညင်း
ညံ့ညံ့ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေ
ပြည်တို့က သစ်ခွက်တို့ကို ပွတ်တိုက်
တိုးစေ့နေကြသည်ဖြစ်ရာ တရှုံ့ တေး
ဆိုနေသည့် အသွင်း။

တောကြီး စိမ်းစိမ်းမို့ အမှောင်
ထုက သိပ်သည်းလာသည်နှင့်အမျှ
အအေးဓာတ်ကလည်း စိမ့်တိုးလာ
သည်။ စောစောပိုင်းက မျက်စိအောက်
တွင် လိုက်လံကြည့်ရှု မှတ်သားထား
သည့် သစ်ရိုင်းပင်၊ ဝါးတောကြီးတို့နှင့်
ချုံနွယ်တောကြီးတို့အပြင် ကျွန်တော်
တို့ အဖွဲ့လင့်စင် ဆောက်ကာ တက်
ရောက်နေသည့် ကညင်ပင်ကြီးသည်
ပင် ချောက်ချားမွှယ်ရာအတိ ပုံစံမျိုး
ဖြစ်လာသည်။ သို့အတွက် ပုလင်းထဲ
ရှိသည့် အရက်ကို ဝါးခွက်အတွင်း
ထည့်ကာ အနည်းငယ် မော့လိုက်
တော့မှ သွေးပူလာသဖြင့် အနည်း
ငယ် သက်သာလာသည်။ သူတို့ကို
ကြည့်လိုက်တော့ တုံးလုံးပက်လက်
တွေနှင့် အိပ်မက်များပင် မက်နေကြ
ပြီလားမသိ။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အတူ စော
စောပိုင်းက မည်သို့မျှ မထူးခြားသော
တောကြီးသည် ညဉ့်နက်လာသလို
စိမ့်အေးလာသည်နှင့်အမျှ ဟိုအနား
သည်အနားများတို့ဆီမှ ချိုးချိုးချွတ်
ချွတ်အသံတို့က မျိုးစုံထွက်ပေါ်လာ
သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျားဝမ်းရုပ်သံ၊
ဝံကြီးများ ဝမ်းရုပ်သံတို့ကို ကြားလာ
ရသလို “ဟဲ” ခနဲမာန်သွင်းသံ၊ ကျား
ဟိန်းသံတို့ကိုလည်း ကြားလာရပြန်
သည်။ ကျွန်တော် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
နှင့် သေနတ်ကို ပူးတွဲကိုင်ဆောင်

အားတင်းပစ်လိုက်ရသော်လည်း သူတို့ကား အိပ်ပျော်နေကြဆဲပင်။

အိပ်မရသဖြင့် သေနတ်အားကိုးနှင့် အခြေအနေကို စောင့်စားနေလိုက်စဉ် အောက်တွင်ဖိုထားသော မီးခိုးကြီး၏ မီးအရှိန်ကြောင့် အနားဆီသို့ မကပ်ရဲကြဟန်ထင်။ ထူးခြားမလားသလို စောစောက ကြားနေရသည့် အသံတို့ အတော်ပါးသွားသည်။ အစာရှာထွက်သွားကြသဖြင့် အဝေးဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီထင်။

ကျွန်တော် ယခုရောက်ရှိနေသည့်နေရာကို စဉ်းစားရင်း အတော်ကလေး စိုးရိမ်သွားမိသည်။ စိုးရိမ်စိတ်တို့က ကိုယ့်အတွက်လည်းပါသလို၊ အဖွဲ့သားတွေ အတွက်ပင်။ လက်လွတ်စပယ် သွားလာလှုပ်ရှားလို့ မရသည့်နေရာပင်။ တစ်ချက်ကလေး သတ်မဲ့လိုက်သည်နှင့် အသက်ပေးလိုက်ရမည့် နေရာမျိုးပင်။ ထိုစဉ် ချောင်းဘက်၊ ကျွန်တော်တို့ မြွေကြီးကို ပစ်သတ်ထားသည့် ဘက်ဆီမှ ‘ဟိန်းသံနှင့် မာန်ဖိသံ’ တစ်ချက်နှစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြန်လည်ငြိမ်သွားတော့ လင့်ထက်ရှိ တိုင်လုံးကို ကျောပေးမှေးကပ်လိုက်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

မှေးခနဲဆိုပေမယ့် အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်ကိုတော့ဖြင့် မသိ။ ကြားလိုက်ရသည့် အသံကြီးကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာတော့ အရုဏ်တက် အလင်းရောင် မှုံ့ဝါးဝါးတို့ပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်တော့ အိပ်မောကျနေတုန်း။ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်နှင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ပြိုင်

၍များပင် ဟောက်သံပေး နေကြပြန်သည်။

“ဝုန်း ... ဗျော ... ဝေါ”
သတိရသဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကာ အသံတရားတို့ကို ကပ်မိသည့် အချိန်တွင် ထပ်မံကြားလိုက်ရသည့် အသံကြီးတို့က လေများ တဝေါဝေါနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေမှုကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတို့ ပြိုလဲသံ၊ သစ်ကိုင်းကြီးတို့ ကျိုးကျသံ၊ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လင့်ထက်တွင် အိပ်ပျော်နေကြသူတို့ကို တထိတ်တလန့်အသွင်နှင့် လိုက်လံနိုးနေလိုက်စဉ် -

“ဝေါ ... ဗျောဗျောဗျော”
သားကောင်များတို့လည်း ထိုလေပြင်းတိုက်ခတ်သံဖြင့် သစ်ပင်တို့လဲပြိုကာ သစ်ကိုင်းတို့ ကျိုးကျသဖြင့် တထိတ်တလန့်အသွင်နှင့် ပြေးလွှားကြသည့်အသံတို့ကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြားလိုက်ရသည့်အချိန် အဖွဲ့သားတို့ ပြူးတူးပြတ် ထထိုင်လိုက်ကြရင်း တောင်မြောက်လေးပါး အသံကြားရာဆီသို့ လိုက်လံကာ တအံ့တကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသလို အချို့က လက်နက်တို့ကို ကိုင်ဆွဲလျက် အသံကြားလိုက်ရာဆီသို့ လိုက်လံချိန်ရွယ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။ ထိုစဉ် အဘကောင်းထံမှ အသံကထွက်လာသည်က -

“တောပြိုတာကွ။ ငါတို့တက်နေတဲ့ အပင်နဲ့ အနီးအနားမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ စွန်ဘရပ်ပင်ကြီးရဲ့ ဟိုမှာ ဘက်မှာ ကွက်ပြီးဖြစ်နေတာ”

သူပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံကြည့်နေလိုက်

ကြသည်။ အမှန်ပင် ကျွန်တော်တို့ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည့် အသံတို့ကိုသာ ကြားနေကြရသည်။ တက်ရောက်နေသည့် အပင်ကား ထိုကိစ္စသည် သူနှင့်မပတ်သက်သလိုမျိုးနှင့် ခပ်တည်တည်နှင့် ငြိမ်သက်နေသည်ကို တအံ့တကြသတိပြုလိုက်မိကြပေသည်။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် မြည်ဟည်းနေသော ထိုအသံတို့သည် ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း အသင့်ပြင်နေသည့်အကြားမှ ငြိမ်သက်သွားသည်ကို တအံ့တကြ တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။ ထိုစဉ် -

“အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အဘကောင်း”

အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင် မေးလိုက်သည့် စကားကြောင့် အဘကောင်းက -

“အဲဒါ တောပြိုတာလို့ ခေါ်တယ်ကွ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှားလို့ ခုလို တောခြောက်ရတာလဲဟင်”

“ဒီမှာ ကိုသိန်းလွင် ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ တောခြောက်တာ တစ်လုံးမှ မပါဘူး။ တောပြိုတယ်လို့ပဲ ပြောတာ။ အသားငြိမ်ပြီး စောင့်ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါဦး”

အဘကောင်းက ယခုဖြစ်သည့်ကိစ္စသည် တောခြောက်ခြင်းမဟုတ်။ တောပြိုခြင်းဟု အိုင်အမာဆိုနေသည်။ ဘယ်လိုကြောင့် ဆိုသည်ကို နောင်မှ အေးအေးသေးသေး မေးမြန်းမည်ဟု စိတ်ကူးလျက် သူပြောသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်ကြပေသည်။

“ဝုန်း... ဖျောက်... ဖျောက်... ဂလောက်... ဝုန်း”

ငြိမ်သက်သည့် အခြေအနေကို စောင့်စားကြည့် နေလိုက်ကြစဉ် မိနစ် ၂၀ ခန့်လောက်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ ၁၀ ဦး တက်ရောက်နေသည့် လင့်ထက်ဆီသို့ ‘တဝုန်းဝုန်း၊ ဘဖျောက်ဖျောက်၊ တဂျောက်ဂျောက်’ နှင့် ဘယ်ကဘယ်လို လှမ်းပစ်လိုက်ကြမှန်းမသိသော အတုံးအခဲကြီးများတို့ပင်၊ တထိတ်တလန့်အသွင်နှင့် ဝန်းကျင်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့နှင့် ဝိုင်းဝန်းထိုးကာ ဖျာဖွေလိုက်သော်လည်း လက်သည်တရားခံကို ရှာလို့ကမတွေ့။ သို့အတွက် လင့်ထက်ဆီသို့ကျလာသောအရာ များကို မီးထိုးကြည့်လိုက်တော့ စွန်ဘရင်သီးအမှည့်များ၊ ခပ်အုန်းသီး အပိုင်းအစများ အပြင် ခဲလုံးသေးသေးများနှင့် သဲများ ဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင့်ထက်ရှိ ထိုအရာအား မီးထိုးကာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အသံများကြားလာရပြန်သည်။

“ဝေါ့... ဝေါ့... အေ့... ဝေါ့”

လူတစ်ဦး အော့အန်သံမျိုး အပြင် ထိုးပြီး အန်ချလိုက်သည့် အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြန်သည့်အတွက် အနီးရှိ အဘကောင်းက ကျွန်တော်တို့အား တံတောင်နှင့် တို့ထိပြီး အသံကြားလိုက်ရာဆိုသို့ မီးထိုးပြခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က လေးခဲထိုးဓာတ်မီးကိုကိုင်လျက် ထိုးလိုက်ရာ ရဲရဲတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် မြေပြင်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လင့်ထက်ဆီသို့လှမ်းကြည့်နေသည့် အညှိ

ရောင်ဖျော့ဖျော့တွင် အနက်စင်းကြီးတို့ ရောထွေးထားသော သွားစွယ်ကြီးတို့ အဖွေးသားနှင့် ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် -

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

အဘကောင်း၊ ဦးသိန်းလွင်နှင့် မွန်တို့သုံးယောက် ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် သေနတ်တို့မှ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသံကြီးတို့က နံနက်ခင်းကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည့်နယ် ဖြစ်သွားသည်မို့ အိပ်တန်းထ ကျေးငှက်သာရကားများနှင့် မျောက်အုပ်တို့၏ တထိတ်တလန့် ယုံသန်းပြေးထွက်သွားသံ၊ အော်မြည်သံတို့က ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လွှမ်းမိုးသွားပေတော့သည်။

သေနတ်သုံးလက်နှင့် ပြိုင်တူ ပစ်ခံလိုက်ရသော ကျားကြီးမှာ မြေပြင်မှ အထက်သို့ မြောက်တက်သွားပြီး ဘေးတိုက်ပြန်ကျကာ နာကြည်းရန်လိုသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ လူးလှိမ့်အော်နေစဉ် -

“ဒိုင်း...”

အဘကောင်းထံမှ စခန်းသိမ်းပစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်အတူ ဒဏ်ရာတို့မှ သွေးတို့ပန်းထွက်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေသည်။ ထိုအချိန် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ဘက်ဆီသို့ သားကောင်အုပ်ကြီးတို့ ပြေးလာနေသည်အသံ၊ ထိုအသံတို့က စွန်ဘရင်ပင်အနီးဆီသို့ ရောက်တော့ နောက်ကြောင်းဆီသို့ အားလုံးပြန်လှည့်ပြေးသွားကြသည့် အသံတို့ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

နောက်ကြောင်းဆီသို့ ပြန်လည်ပြေးထွက်သွားကြသည့် အသံတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝေး

ကွာသွားသလို၊ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ဝေးသွားသော နေရာတို့ဆီသို့ ရောက်ရှိသွား၍လားတော့ဖြင့်မသိ။ လုံးဝအသံပျောက်သွားကြပေတော့သည်။

ထိုအချိန်ကြမှပင် ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်အုပ်က တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားကြသည့်အလား ‘ကျည်’ခနဲ ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသည့်အသံက နားပင်ကွဲလှမတတ်၊ တစ်ညလုံး အော်သံမကြားခဲ့ရသည့်အသံက ခုမှပေါ်ထွက်လာသည်က အံ့စရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သွေးသံရဲရဲနှင့် ကျည်ဆန်ဖြတ်ဖောက်ထားခြင်းခံရကာ မြေပြင်တွင် ဘေးတိုက်လဲကျ အသက်ပျောက်နေသည့် ကျားကြီးကို မီးနှင့်ဝိုင်းထိုးကာ ကြည့်နေလိုက်ကြစဉ်အတွင်း -

“အောက်... အီးအီး... အွတ်”

အိပ်တန်းထ တောကြက်ဖငယ်တို့၏ တွန်သံများကို ဟိုအနား၊ သည်အနားတို့ဆီမှ ကြားလိုက်ရပေသည်။ ထို့စဉ် အဘကောင်းက -

“တောခြောက်တာဆိုတာ အဲဒီ

အဖြစ်မျိုးပဲ မှတ်ထားကြ။ ဒါပထမည အစပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ညတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြဦးမယ်မသိဘူး။ အစစအရာရာ သတိထားကြ”

သူစကားက ဒီလောက်ပဲဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် လင့်ထက်တွင် နောက်ရက်များကို ဆက်နေရေး၊ မနေရေးကိုတော့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း ဆုံးဖြတ်ကြရမည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

လေးမောင်

ဘုရားမ,တဲ့ လှဝင်း

■ ခိုးဟန်ထွန်း

ရဲချောင်းရွာ၏ အနောက်ပိုင်း လယ်ကွင်းစပ်တွင် တဲအိမ်ကလေး တစ်လုံး။ ထိုတဲကလေးက သူရင်းငှား ကိုပန်းလှတို့မိသားစု၏ နေအိမ်တဲ ကလေး ဖြစ်သည်။ ကိုပန်းလှမှာ တံတားချောင်းရွာကို နွားပို့သွားရင်း မြွေကိုက်၍သေဆုံးခဲ့သည်။ ယခုတော့ မုဆိုးမကြီး ဒေါ်သိုင်းနှင့် သားကြီး လှဝင်း၊ သားလတ်လှစိုး၊ သမီးငယ်ထွေး မိတို့ မိသားစုလေးယောက်ပဲ ရှိတော့ သည်။ လူလေးယောက်၏ ဝမ်းရေး ကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ကို ဒေါ်သိုင်းကမိမိ၏ ဝမ်းပါ ပါပါလျက် အသက်အရွယ်နှင့် ကျန်းမာရေး၊ လင်ဖြစ်သူ ကိုပန်းလှ သေဆုံးပြီးနောက် စိတ်၏ဖိစီးမှုများ ကြောင့် စားရေးအတွက်ကို ထွက်၍ မရှာနိုင်တော့ပေ။

သည်တော့ အရွယ်ရောက်စ လှဝင်းက အမေနှင့် ညီတစ်ယောက်၊ နှမတစ်ယောက်တို့အတွက် စားရေး ကို ကျိုးရုန်းရတော့သည်။ အပေါင်း အသင်းများနှင့် ရန်ကုန်တွင် လိုက်၍ ပန်းရန်၊ လက်သမားအကြမ်း စသည် တို့ကို လိုက်၍လုပ်ကိုင်သည်။ အလုပ် က မမှန်။ အလုပ်လုပ်ရပြန်တော့ လည်း ရသည့်လုပ်ခနှင့် အသွားအပြန် လမ်းစရိတ်၊ မိသားစု အိမ်စရိတ်က ပင်ပန်းစားနှင့် မကာမိပေ။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက်တို့နှင့် အလုပ်ရှိရှိ၊ မရှိရှိ တွဲ ဖြစ်၊ နေဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... လှဝင်း၊ ရန် ကင်းမှာ ခြံစည်းရိုးအုတ်ပတ်ကား လုပ် ဖို့ရှိတယ်။ မင်းလုပ်ချင်ရင် မအညာသူ ယောက်ျား ကိုတင်မောင်ကြီးကို သွား ပြော။ ဆိုက်ဟောင်းကလူတွေပါ လိုက်မယ်ဆိုလို့ကွ ...”

“ဟာ ... လုပ်ရမှာပေါ့ တင် လှရာ။ စိုးဝင်း မင်းရောလုပ်မလား”

“လုပ်မယ်ကွာ”

လှဝင်းကို အလုပ်ခေါ်သည်တွင် စိုးဝင်းအတွက်ပါ ကူပြောပြီး ကိုတင် မောင်ကြီးကို လိုက်ရှာကြပြီး အလုပ် ခေါ်ရန်ပြောကြသည်။ ပထမလေဘာ ခေါင်းဆောင် ကိုကြီးသန်းက လူညစ်။ နေ့စားခကို သူများဆိုက်ထက်လျော့ ပေး၍ တော်ရုံအလုပ်ကြမ်းသမားများ က လိုက်မလုပ်ချင်ကြပေ။ ယခု ကို တင်မောင်ကြီးတွင် အလုပ်ရှိနေသည် ဆိုသောကြောင့် လှဝင်းက ဝမ်းသာ အားရသွားပြောပြီး စိုးဝင်းနှင့် ဖိုးခွား၊ တင်ဝေတို့ကိုပါ ခေါ်ပေးလိုက်သည်။

“အေး ... အေး၊ မင်းတို့သုံး ယောက် မနက် ၆ နာရီ ဒီကိုလာခဲ့ ကြ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“အေးကွာ၊ ကဲ ... ပြန်ကြ”

ကိုတင်မောင်ကြီးနှင့် ပြောဆို ပြီးပြန်လာကြသည်။ နောက်နေ့တွင် အလုပ်ဆင်းရမည်ဖြစ်၍ လှဝင်းက ပျော်နေသည်။ အလုပ်မရှိဘဲ နားနေရ

တာ သုံးရက်ပင် ရှိပြီဖြစ်သည်။

ရန်ကင်းဟုသာ ပြောသည်။ တိုက်တန်းဘက် ကားလမ်းအနီးက မဟုတ်။ အတွင်းဘက် ကုန်းမြင့်ပိုင်း မြေမာ၊ ချုံထူမြက်ပေါသော ခြံကြီး ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင်က ပြန်ရောင်းရန် ခြံစည်းရိုးအသစ်ကာ၊ မြက်ရှင်းခြင်းဖြစ် သည်။ မောင်အေးရှင်းချရန်ပင် မြက်ကို တော်တော် ရှင်းရသည်။ ပိုင်ရှင်သူဌေး က လာကြည့်ပြီး ကိုတင်မောင်ကြီးကို ငွေတချို့တစ်ဝက်ပေးပြီး စားစရာ မုန့် ထုပ်များပါ ပေးခဲ့သည်။

“ကဲ ... ဟေ့ကောင်လေးတွေ ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ကြကွာ။ ငါ အခုမြန် လာခဲ့မယ်”

ခြံရှင်သူဌေးပေးခဲ့သော မုန့်ထုပ် များကို ပန်းရန်ဆရာနှစ်ယောက်ကို ပေးပြီးဝေခိုင်းလိုက်သည်။ အလုပ် ကြမ်းသမား ငါးယောက်၊ ပန်းရန် ဆရာနှစ်ယောက်နှင့် ပေ ၅၀ ပတ် လည်ခြံကို မြန်မြန်ပြီးအောင် သူဌေး ကလုပ်ပါဟု ပြောခဲ့သည်ကို ကိုတင် မောင်ကြီးက အလုပ်ကို မြန်ဖို့မလိုဘူး သေသပ်ခိုင်းခန့်ဖို့ပဲ လိုသည်ဟု ပြော သည်။ တချို့ကန်ထရိုက်က အလုပ်၊ မြန်မြန်ပြီးလျှင် နေ့တွက်ရှင်းရတာ နည်း၍ သူ့အတွက် များများကျန်ရန် အလုပ်ကို တွန်း၍ မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်ခိုင်းသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် လှဝင်းတို့အလုပ်

လုပ်နေသည်ကို လူကြီးနှစ်ယောက်
လာကြည့်ပြီး တစ်ယောက်က ...

“ဟေ့ ... ချာတိတ်တွေ၊ တစ်၊
နေ့ဘယ်လောက်ရလဲ”

“ဗျာ ... ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်
တို့က တစ်နေ့သုံးထောင်၊ ပန်းရန်
ဆရာနဲ့ ကြီးကြပ်သူက ခုနစ်ထောင်၊
ရှစ်ထောင်ရပါတယ်”

“ဟာကွာ ... နည်းလိုက်တာ။
အေး ... အေး ... အဲဒီအလုပ်ပြီးရင်
တို့ဆီမှာ လုပ်မလား။ နေ့တွက်တော့
မမှန်ဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ခုနစ်
ထောင်ပဲ။ ထမင်းပါကျွေးဦးမယ်”

“ဗျာ ... ခုနစ်ထောင်”

“ဟို ... တစ်နေ့ကိုလား”

“အေး ... အဲဒီထက် ပိုဖို့ပဲရှိ
တယ်ကွာ”

လှဝင်းတို့အုပ်စုက ထိုလူကြီးနှစ်
ယောက်ပြန်သွားသည်တွင် ကျောက်
လောင်း၊ ဘီလပ်မြေလောင်းရင်းမှ

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာလုပ်ရ
မလဲတော့ မသိဘူး။ တစ်နေ့ ခုနစ်
ထောင်အပြင် ထမင်းပါ ကျွေးဦးမယ်
တဲ့ကွ။ ငါတော့လုပ်မယ်ကွာ”

“ငါတို့လည်း လုပ်မှာပေါ့ကွ”

“အေး ... ဟေ့ တရုတ်ကြီး
လုပ်မယ်မို့လား”

လှဝင်းနှင့်ခင်သိန်းတို့က လုပ်
မည်ဟု ပြောသဖြင့် အောင်ဘုကပါ
တရုတ်ကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“လုပ်မှာပေါ့ကွ။ ကိုကြီးသိန်းနဲ့
လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။
တစ်ခါမှ ငါးရာ တစ်ထောင် ပိုမပေး
ဘူး။ အခု ဦးတင်မောင်ကမှ မုန့်လေး
ဘာလေးကျွေးသေးတယ်။ တို့အတွက်
က ငါးရာ တစ်ထောင်ပိုရင်လည်း
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပျော်တယ်ကွာ”

“အေး ... လူမရှိလို့ ဆိုပြီး
ကိုသန်းကြီး လာခေါ်ရင် မင်းအမေက
ထည့်ပေးနေဦးမယ်”

ခြံစည်းရိုး အုတ်ပတ်ကားကာ
သည်က အတော်လေး ပြီးလာပြီ။
သူဌေးက လာကြည့်ပြီး သဘောကျ
သည်။ ဒုတိယနေ့က လာကြည့်သော
လူကြီးနှစ်ယောက်က ရောက်လာကြ
ပြီး လှဝင်းတို့ကို မုန့်များ၊ ရေသန့်ဘူး
များပါပေးသည်။ တစ်ယောက်က ဦး
သိန်းဆွေဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျန်တစ်
ယောက်မှာ ဦးပန်းလှ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
အလုပ်က ကုန်ပို့ကုန်သယ် လုပ်သည်
ဟု ပြောသည်။ လှဝင်းနှင့် ခင်သိန်း
ကိုရော နေ့ရပ်လိပ်စာပါမေးပြီး ပြန်
သွားကြသည်။

ခြံစည်းရိုး အုတ်ပတ်ကားကာ
သည့်အလုပ်ကပြီးသွားသည်။ လှဝင်း၊
အောင်ဘု၊ ခင်သိန်းနှင့် တရုတ်ကြီး
တို့ကို ဦးသိန်းဆွေနှင့် ဦးပန်းလှတို့က
ကားနှင့်လာခေါ်သည်။ ဦးတင်မောင်
က နောက်အလုပ်ရလျှင် လုပ်ကြမှာ
လားဟု မေးသည်ကို အောင်ဘုက
ကျွန်တော်တို့လာခဲ့မယ်ဟုပဲ ပြော
လိုက်သည်။

ဦးသိန်းဆွေနှင့် ဦးပန်းလှတို့က
လှဝင်းတို့ကို ခြံတစ်ခြံထဲမှ တိုက်ပုလေး
တစ်လုံးကို ခေါ်သွားပြီး အလုပ်လုပ်
လျှင် ဂိုဒေါင်ထဲမှပစ္စည်းကို ကားပေါ်
တင်၍ ကားနှင့်ပါလာသောပစ္စည်းကို
ဂိုဒေါင်ထဲထည့်ရုံပင် ဖြစ်သည်ဟု လုပ်
ငန်းသဘောကို အကြမ်းဖျင်းရှင်းပြသည်။

“ပစ္စည်းရလို့ နယ်လေးဘာ
လေး လိုက်ရလို့ လိုက်နိုင်ရင် ငွေပို
ရတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး၊ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အမေ
ကိုပြောပြီး လိုက်နိုင်ပါတယ်။ တရုတ်
ကြီးရော ...”

လှဝင်းနှင့် ခင်သိန်းတို့က အမေ
နှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို လုပ်
ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးနေသူများဖြစ်၍
အလုပ်ရှိရာကို လိုက်နိုင်ကြသည်။
တရုတ်ကြီး၏ အမေကတော့ သူသား
တရုတ်ကြီးကို အလုပ်ရှိရာကို ထည့်
ချင်မှထည့်မည်။

“ငါ ... အမေ့ကို ပြောကြည့်
ဦးမယ်ကွာ”

ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ စားသောက်
ပြီး အပြန်လမ်းစရိတ်ဟု လှဝင်းတို့ကို
တစ်ယောက်ကို ငွေသုံးထောင်စီ ပေး
လိုက်သည်။

“ဒီဦးလေးကြီးတွေက စိတ်
ကောင်းရှိတယ်။ အလုပ်တောင်မလုပ်
ရသေးဘူး။ တို့ကိုအပြန်လမ်းစရိတ်ဆို
ပြီး သုံးထောင်စီပေးတယ်။ တို့နဲ့ တွဲ
လုပ်တာကြာတဲ့ ကိုသိန်းကြီးနဲ့တော့
ကွာပါကွာ”

“အေး ... ကုန်ပို့ကုန်သယ်ရင်
နယ်ကိုလည်း လိုက်မယ်ကွာ”

“ဟ ... တို့က လူလွတ်တွေပဲ
ဟာ”

“ကဲ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်မယ်ကွာ။ တို့ကိုဘုရားမတာကွ”

လှဝင်းတို့လူသိုက် လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်တွင် စားသောက်၍ တီဖွဲ့ပါ
ကြည့်ရင်း ... အလုပ်မရရှိမည့် ငွေ
အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်းတို့ကို ပြော
ပြီးအချိန်ကုန်အောင်နေဖြစ်မိကြသည်။

ရွာကိုပြန်ရောက်ကြပြီး ခင်သိန်း
က သူ့အမေနှင့် အဖေကို အမြဲတမ်း
အလုပ်ရလာပြီ။ ကုန်ပို့ အသားအမ

လုပ်ရသည်ဟု ပြောပြသည်။ ကုန်
ထမ်းအလုပ်ဆို၍ ညောင်ပင်လေး
ဈေးမှာလား။ သိမ်ကြီးဈေးမှာလားဟု
မေးကြသည်။ လှဝင်းကလည်း သူ
အမေကို -

“အမေ ဘုရားမတာပဲ။ ပစ္စည်း
သယ်တဲ့အလုပ်ပေးမယ့် တစ်ဦးတစ်
ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းပဲသယ်ရမှာ။ ဈေး
ထဲမှာလို ဗျောက်သောက်မဟုတ်ဖူး။
ပွဲရုံလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ လှဝင်းလည်း။ အမေ
တို့ကို မဟုတ်တဲ့အလုပ်၊ အပြစ်မကင်း
တဲ့အလုပ်နဲ့ လုပ်မကျွေးဖို့ပဲ။ ငါးပိနဲ့
စားရစားရ၊ ဆားနဲ့စားရစားရပဲ”

“ဟာ ... အမေကလည်း။
ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေမှ ငါးပိတို့၊
ဆားတို့လောက်ပဲ ဖြစ်ရမှာလား အမေ
ကလည်း”

လှဝင်းအမေက ဘာမှမပြော
တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်၍ ကြည့်နေ
သည်။ ညီနှင့် နမကလည်း လှဝင်းကို
ကြည့်နေကြသည်။

ခင်သိန်းက လွယ်အိတ်တစ်လုံး
လွယ်ပြီး လှဝင်း၏အိမ်ရှေ့ကို ရောက်
လာသည်။ လှဝင်းကလည်း လွယ်
အိတ်နှင့် အသင့်ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... သွားမယ် လှဝင်း။
တရုတ်တို့ကို ခေါ်ရဦးမယ်”

“အေး ... အေး။ အမေ ..
ကျွန်တော်သွားပြီနော်”

“အေး ... အေး”
အလုပ်စသည်နေ့ တိုက်ခန်းထဲ
ဗိုလ်ခန့်အိတ်အထုပ်သုံးထုပ်ကို ကား
ပေါ်တင်ကြရသည်။ အထုပ်တွေက
အတော်ကြီးလေးသည်။ ကြိုးနှင့်ဆိုင်း
ပြီး သစ်သားချောင်းထမ်းပိုးနှင့် လေး

ယောက်ထမ်းရသည်။ လှေကား
အဆင်းအတက်တွင် နင့်နေအောင်
ထမ်းလိုက်ရသည်။ ဦးသိန်းဆွေနှင့်
ဦးပန်းလှတို့က ဘေးမှ လိုက်ကြည့်ပြီး

“ကဲ ... မင်းတို့ ကားပေါ်
တက်။ ဟိုရောက်ရင် ပစ္စည်းချပြီး ဒီ
ကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ကြ။ အဲဒါဆို မင်းတို့
အလုပ်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”
လှဝင်းရော၊ ခင်သိန်းနှင့် အောင်
ဘု၊ တရုတ်ကြီးတို့ပါ တော်တော်ဖား
သွားသ်။ ဒါတောင် အထုပ်က သုံး
ထုပ်ထဲဖြစ်၍။ သည်ထက်များလျှင်
လှဝင်းတို့မှာ ရဲခေါင်းရွာကိုပင် ပြန်နိုင်
မှာမဟုတ်ပေ။

“အား ... ဟူး ... လေးလိုက်
တာကွာ”

“အေးကွာ .. မာမာကြီးတွေ။
ကျောက်တုံးတွေလား။ သံတုံးတွေ
လား မသိဘူး”

“အေး ... အလုပ်က တစ်ချို့
ကောင်းပဲ။ အိမ်မဲ့သွားတာပဲကွာ”

မောင်းလာသော ကားက ရပ်
သွားသည်။ ရန်ကုန်၏ မြို့ပြင်ဖြစ်
သည်။ ခြံတစ်ခြံအတွင်း ဂိုဒေါင်လိုမျိုး
ရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။ ဘေးတွင်
ကားကြီးသုံးလေးစီးက ရပ်ထားသည်။
ကားပေါ်မှ အထုပ်များကို ဂိုဒေါင်ထဲ
ကို ထမ်းသွင်းပေးရသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲ
တွင် မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားဆင်းတု
တော်များ ဆိုဒ်ရုံအရွယ်စုံ (ဉာဏ်တော်
အကြီးအသေး)တို့ကို တွေ့ရသဖြင့်

လှဝင်းက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။
အထုပ်များချပြီး ဦးသိန်းဆွေနှင့် ဦးပန်း
လှတို့က ဂိုဒေါင်ထဲကိုဝင်လာသော
လူကြီးနှင့် စကားပြောပြီး လှဝင်းတို့ကို

စိတ်ချရပါမလားဟု မေးသံ တစ်စွန်း
တစ်စ ကြားလိုက်မိကြပေမယ့် အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့ပင် နေလိုက်ကြသည်။

“ကဲ ... ကဲ။ မင်းတို့ပြန်တော့။
ရော ... ရော ... မနက်ပြန်ကို ငါ့
တိုက်ကိုပဲ လာခဲ့ကြ။ ၉ နာရီလောက်
ပေါ့။ ဒီနေ့က ထမင်းဖိုးပါ ထည့်ပေး
လိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
အပြန်ကားပေါ်တွင် ငွေကို ရေ
၍ ခွဲကြရာ တစ်ယောက်ကို တစ်
သောင်းအတိ ရကြသဖြင့် လှဝင်းက
“ငါတို့ကို ဘုရားမတာကွာ။ တို့
ဘဝတွေ ဆင်းရဲလို့ ဘုရားက ကယ်
တာ။ ငါက ဘုရားရုပ်ပွား ဆင်းတုတွေ
တွေ့တော့ ရှိခိုးလိုက်တယ်”

“အေးပါကွာ ... ဘုရားမတဲ့
လှဝင်းနဲ့ တို့ပေါ့ကွာ။ ဘုရားတွေက
သံဘုရားတွေရော၊ ကြေးဘုရားတွေ
ပါဆိုတော့ အသစ်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်
တာနဲ့တူတယ်နော်”

လူငယ်များပီပီ ပင်ပန်းတာများ
ပျောက်ပြီး ပိုက်ဆံရလိုက်သဖြင့် ရယ်
မောပျော်ရွှင်၍ အမောပါပြေသွားကြ
သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲကို ပြန်ရောက်
ကြပြီး ကားကို ဆူးလေဘုရား(စေတီ)
အနီးတွင် ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး အားလုံး
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

လှဝင်းနှင့် ခင်သိန်းတို့က စား
စရာဝယ်မည်ဟု ဈေးဘက်ကို သွား
ကြသည်။ အောင်ဘုနှင့် တရုတ်ကြီး
က ရပ်ရှင်ရုံဘက်ကို ထွက်သွားကြ
သည်။ ရွာကိုပြန်ရောက်ပြီး လှဝင်းက
သူ့အမေကို ငွေနှင့် ဝယ်လာသော စား
စရာများကို ပေးရာ -

“ဟယ် ... ဗိုက်ဆံကလည်း အများကြီးပဲ။ စားစရာတွေလည်း ဝယ်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ။ ဒီနေ့ လုပ်ခရော၊ နောက်နှစ်ရက် အလုပ်နားလို့ နေ့တွက်ပါ ပေးလိုက်လို့ပါ”

လှဝင်းအမေက အလုပ်ရှင်များကို ကျန်းမာပါစေ၊ ပို၍ကြီးပွားတိုးတက်ပါစေဟု မေတ္တာပို့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲချောင်းရွာကွင်းစပ်မှ လယ်တဲလေးလို လှဝင်း၏ တဲအိမ်ကလေးကို ဧည့်သည်လူကြီး လေးယောက် ရောက်လာကြသည်။

“ဟေ့ ... မောင်လှဝင်း ... မောင်လှဝင်းရှိလား”

“ဟယ် ... လှဝင်းဧည့်သည်တွေ။ လာကြပါ .. လာကြ။ လှဝင်း ရေထမ်းသွားတယ်။ လာပါတော့မယ်”

လူကြီးနှစ်ယောက်က လက်ထဲမှ ကြပ်ကြပ်အိတ်အထုပ်များကို လှဝင်း၏အမေကို လှမ်းပေးရင်း -

“ကျွန်တော်တို့က မောင်လှဝင်းရဲ့ အလုပ်ရှင်တွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်ကြပါ”

“ဟာ ... ဦးဆွေတို့ ရောက်နေတာကို။ လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ဘယ်က ဧည့်သည်တွေလဲလို့”

ရေထမ်းပေးချရင်း လှဝင်းကပြောပြီး အိမ်လေးပေါ်ကို တက်ထိုင်လိုက်သော လူကြီးများကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွ၊ တို့လည်း အလုပ်အားပြီး ဒီက မိတ်ဆွေတွေက တောရွာတွေကို ရောက်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ မင်းလိပ်စာနဲ့ လာခဲ့ကြတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဆွေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်း ရေထမ်းလို့ပြီးပလား။ အဲဒါဆိုရင် ဟိုကွင်းလယ်က ဘုရားကို သွားချင်တယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရေထမ်းလို့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ပါမယ်။ အမေရေ၊ ဦးဆွေတို့အတွက် မနက်စာလုပ်ထားပါဦး”

“အဟဲ .. မောင်လှဝင်းရဲ့။ မင်းတို့ရွာမှာ စားသောက်ဆိုင်ရှိမှာမဟုတ်မှန်းသလို့ တို့က စရိတ်ငြိမ်းလုပ်လာတယ်။ မင်းအမေ ချက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဗျာ ... ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

လူကြီးလေးယောက်ဦးဆောင်ပြီး လှဝင်းက ကွင်းလယ်ဘက်ကို ထွက်လာသည်။ ကွင်းလယ်မှ တန်ဆောင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး -

“မောင်လှဝင်း .. ဒီတန်ဆောင်းနဲ့ ဘုရားက ဘယ်နှုတ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“နှစ်ဘယ်လောက်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဘိုး မမွေးခင်ထဲက ရှိတာလို့ပြောတယ်။ တန်ဆောင်းကြီးကတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်လို့ အမေက ပြောတယ်”

“ဘုရားပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်လား”

“ဟို ... ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ လုပ်ဖူးတယ်။ ရှေးဟောင်းဘုရားလို့ပြောတယ်။ လူကြီးဟောင်းတွေ မရှိထဲက ဘာမှမလုပ်ကြတော့ဘူး”

ဦးသိန်းဆွေနှင့် ဧည့်သည်တွေ

က ပလ္လင်တော်ပေါ်မှ ရုပ်ပွားတော် မြတ်ကြီးကိုသေချာစွာကြည့်ပြီး ဘုရားရုပ်ပွားတော် ဉာဏ်တော်အသေးလေးများနှင့် ကြေးခေါင်းလောင်းကိုပါ သေချာစွာကြည့်ကြပြီး လေးယောက်သားတိုးတိုးသံနှင့်ပြောကြပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးက ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ ခဏနေပြီး လှဝင်းတို့အိမ်ကို ပြန်လာကြသည်။ တဲအိမ်လေးတွင် စားသောက်၍ လှဝင်း၏အမေကိုရော၊ ညီနှင့်နမကိုပါ ဝိုက်ဆံများပေးပြီး ပြန်သွားကြသည်။ လှဝင်းကလိုက်ဖို့သဖြင့် အပြန်တွင် မုန့်တစ်သောင်းပေးခဲ့သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဂိုဒေါင်ရှင်းခိုင်းပြီး အောင်ဘုနှင့် တရုတ်ကြီးရော၊ ခင်သိန်းကိုပါ ငွေငါးထောင်စီပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ လှဝင်းကိုတော့ အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းစရာရှိသည်ဆိုပြီး ခေါ်ထားလိုက်သည်။

“မောင်လှဝင်းရေ၊ ဦးဆွေတို့မှာ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ မင်းလည်း လေးငါးသိန်းလောက် ရမယ်။ အိမ်ကလေးကို ကောင်းကောင်းပြင်ဆောက်ပေါ့ကွာ”

“ဗျာ ... လေးငါးသိန်း ဟုတ်လား။ ဦးဆွေ .. ဘာအလုပ်လဲ”

“အေးပါ .. ဟိုကောင်လေးတွေကို မသိစေချင်လို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာအင်း ... အလုပ်က ...”

“ပြောလိုက်ပါ ကိုသိန်းဆွေရာ” ဦးပန်းလှက ဝင်ပြောလိုက်ပြီး ကျန်လူကြီးနှစ်ယောက်က လှဝင်းအရိပ်အကဲကို ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီလိုကွာ ... မင်းတို့ရွာ ဘက်က ကွင်းထဲမှာရှိတဲ့ တန်ဆောင်းထဲက ဘုရားလေးတွေကို ကြည့်ည့်”

ဒီစိတ်ဆွေကြီးတွေနဲ့ တို့ပါ တည်မယ့် ဘုရားမှာ ဌာပနာထည့်ချင်လို့။ အဲဒါ မင်းက ကူညီရုံပဲ။ ကျန်တာကို တို့လူ ကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ညှိနှိုင်းပြီး ပင့်မယ်။ အဲဒါပဲ ...”

“ဗျာ ... ဘုရားပင့်မလို့”

“အေး... ကုသိုလ်ရေးပေါ့ကွာ”

လှဝင်း၏ စိတ်ထဲတွင် ဘုရား တည်ပြီး ဌာပနာဖို့ ဘုရားရှပ်ပွားတော် လေးများ ပင့်ပေးရုံနှင့် ငွေလေးငါး သိန်း ရမယ်ဆိုတော့ စိတ်ကူးအိပ်မက် ထဲတွင်တောင် မရှိဖူးသော ငွေကြေး ဖြစ်၍ ဘုရားမတာပဲဟု အတွေးပိတ် နှင့် ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောရန်ကို ဦးသိန်းဆွေ ကရော၊ ဦးပန်းလှကပါ အထပ်ထပ် မှာလိုက်သည်။ လှဝင်းက အမေနှင့် နှမအတွက်ရော၊ ညီလေးအတွက်ပါ စားစရာနှင့် လိုအပ်သည်များဝယ်ခြင်း လာခဲ့သည်။

“အမေရေ ... သားကို ဘုရား မတာပဲ။ နောက်ရက် အလုပ်အဆင် ပြေရင် ငွေကို သိန်းနဲ့ချီပြီး ရမှာဗျ”

“အေးပါ သားရယ်။ သူတော် ကောင်းတွေ ကျန်းမာပါစေ၊ အလုပ် အကိုင်များလည်းအဆင်ပြေကြပါစေ”

ထိုနေ့က ခင်သိန်းတစ်ယောက် လှဝင်းတဲအိမ်လေးကို နံနက်စောစော ကြီး ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် ဦးသိန်းဆွေ၊ ဦးပန်းလှနှင့် လူကြီ နှစ်ယောက်ပါ ရောက်လာပြီး လူရွယ် လူသစ် တစ်ယောက်ပါ ပါလာသည်။ နံနက်စာနှင့် ညစာအတွက်ပါ ဝယ် ခြမ်းလာကြပြီး လှဝင်းအမေက ချက် ပြုတ်ပေးရသည်။ နံနက်စာစားပြီး နား

နားနေနေနှင့် နေကြပြီး နေဝင်လို့ အမှောင်သန်းသည့်အချိန်တွင် ကွင်း ထဲကို ထွက်လာကြသည်။ ပါလာ သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခပ်အုပ် အုပ်ထိုးပြီး လျှောက်လာကြသည်။

တန်ဆောင်းကြီးထဲကို ရောက် ပြီး ဘုရားကြေးဆင်းတုရှပ်ပွားတော် ကလေးများကို ပီနန်အိတ်နှင့် ထည့် ယူပြီး ကြေးခေါင်းလောင်းကိုပါ ဖြုတ် ယူပြီး ပီနန်အိတ်နှင့် ထည့်ကြသည်။

“မောင်လှဝင်း ... မင်းနိုင် သလောက်အိတ်ကိုထမ်း။ ရွာလူကြီး တွေနဲ့လည်း ပြောပြီးသား။ ကျန်တဲ့ ရွာသားတွေကို မသိစေချင်လို့ အခုည မှ ပင့်ယူရတာကွ။ မင်းသူငယ်ချင်းကို ဘာလို့ မခေါ်ထားလိုက်တာလဲ”

“ဟို ... ခင်သိန်းက နေ မကောင်းလို့ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပါ”

“ကဲ... ကဲ ထမ်းကြ သွားမယ်”

တန်ဆောင်းထဲမှ ထွက်၍ လယ် ကန်သင်းရိုးတစ်ခုအရောက်တွင် လက် နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များက လှဝင်းနှင့် ကျန်လူများ၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ် ကို ကျလာပြီး -

“ဟေ့ ... ဘုရားခိုးတွေ၊ ရပ် နေစမ်း။ မင်းတို့ကို ဝိုင်းထားတယ်”

လူတစ်စုက အော်သံနှင့် ဘေးမှ ဝိုင်းလာကြသည်။

“ဟာ ... ရွာလူကြီးတွေ”

“တောက် ...”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်နှင့် တွေ့ လိုက်ရသော တုတ်၊ ဓား၊ လှံရှည်များ နှင့် ရွာသားများ၊ ရွာလူကြီး ဦးတင့်ဝေ၊ ဦးကျော်နိုင်တို့ကို ပီနန်အိတ်အထုပ် ကြီးထမ်းလျက်တွေ့လိုက်ရသော လှဝင်း က ဒူးတုန်၍ ယိုင်လဲကျသွားသည်။ ရွာထဲကိုရောက်ပြီး လူကြီးတချို့

နှင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များက လူကြီးဦးတင့်ဝေ ၏အိမ်မှာပင် စစ်မေးကြသည်။

“ခင်များတို့ ဘုရားခိုးအဖွဲ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ပြီးခဲ့တဲ့လထဲက နောက် ယောင်ခံလိုက်နေတာ။ ဒီရွာက လူ ကြီးက ရွာသားနှစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားတာနဲ့ တန်းပြီးလိုက် လာခဲ့တာ။ ကဲ ... အားလုံးကို လက် ထိတ်ခတ်၊ သွားမယ်။ ဦးတင့်ဝေ ... ကျေးဇူးပဲနော်။ လိုတဲ့အချိန် အခေါ် လွှတ်လိုက်မယ်”

အမှောင်ည၏ ရွာလမ်းမမှ လှ ဝင်း၏အမေဖြစ်သူက အော်၍ ငိုလိုက် သည်မှာ -

“ဟဲ့ ... လှဝင်းရဲ့၊ ဘုရားမ တာ ဒါလားဟဲ့”

ရိုးရိုးသားသား ပန်းရန်လုပ်စား နေရင်းက အရများ၊ သက်သာတဲ့ အလုပ်ကို မစူးမစမ်းဘဲ လုပ်မိသည့် လှဝင်း။ ခင်သိန်း၏ အကြားစကားကို ရွာလူကြီးဦးတင့်ဝေကို ပြောပြ၍မှန်း သိခဲ့လျှင် လှဝင်းတစ်ယောက် ဘယ် သို့ဖြစ်လေမည်ကိုဖြင့် မသိနိုင်ပါ။ ခင် သိန်းကလည်း လှဝင်းပြောနေကျ စကားဖြစ်သည် -

“ငါတို့ကို ဘုရားမတာ”

ဆိုသည့် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းရှင်းကြီးသိရှိသွားလေတော့သည်။ ကံကြီးထိုက်သည်ဟုတော့ ခင်သိန်း လို ယနေ့လူငယ်တစ်ယောက်က တွေးမိမည် မဟုတ်ပေမယ့် သူငယ် ချင်း၏ အဖြစ်ကို ခြံထောင်မှ မှောင်ရိပ် ခိုပြီး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက် မိသည်။

မိုးယဉ်ကျေး

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်း

ကျွန်းကျွန်း

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်း

တိုက်တိုင်းအောင်ရဲ့ သံလွန်စ

ပန်းတနော် နောင်လတ်

(၁)

သူနာမည်က 'ကြက်ကြီး'၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ 'ကြက်ကြီး' လို့မခေါ်ဘူး။ 'ကြက်ကြီး' တဲ့၊ 'ကုကြက်' တဲ့။ ကြက်ကြီးက ကြက်ဝါသနာပါတာကိုး။ ကြက်ကြီးဝါသနာပါတဲ့ကြက်က ဖိနပ်မစီးတဲ့ကြက်။

...

(၂)

ကြက် ဝါသနာပါတယ်ဆိုပေမယ့် ကြက်ကြီးဝါသနာပါတာက မွေးမြူရေးကြက် မဟုတ်ဘူး။ ဥစားကြက်ဟုတ်ဘူး။ အသားစားကြက် မဟုတ်ဘူး။ တိုက်ကြက်။

'ဇော်'၊ 'ကျော်ကြား'၊ 'ဇွဲ'ဆိုတဲ့ ဘီဇာတ်ကြက်တွေ ကြက်ကြီးမွေးဖူးတယ်။ ကြက်ကြီးက တိုက်ကြက်တွေ ဘီဇာတ်တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်မွေးတာ။ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်မွေးတာက တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်မွေးလို့။ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်မွေးတာက တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်မွေးသလို့။

ကြက်ကြီးက သူတိုက်ကြက်သူတို့ သူတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်မွေးသတိတာ။ စားဖို့မဟုတ်ဘူး။ ခွေးတွေနဲ့ သူခွေးကြီးနာမည်က 'ကံ

ကောင်း'။

ရိုက်သတ်တာပေါ့။ သူတိုက်ကြက်တွေက နိုင်မှမနိုင်တာ။ ကြက်တိုက်ပွဲမှာ ကြက်ကြီးက လောင်းကြေးငွေကို အဓိကထားဘူး။ နိုင်ဖို့ပဲ အဓိကထားတာ။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ တိုက်ကြက်နဲ့ တိုက်တိုက်သူတိုက်ကြက်နိုင်ရမယ်။ ဒါ ကြက်ကြီးရဲ့ စိတ်သဘောထား။

တိုက်ကြက်ကို ကြိုက်လို့ဝယ်ပြီဆို ကြက်ကြီးက ဘယ်တော့မှ ဈေးမဆစ်ဘူး။ တစ်သိန်းဆို တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းဆို နှစ်သိန်း၊ ပက်ခနဲ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းပေးပြီး ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါး လုပ်တတ်တဲ့ လူစား။

“ဒီကြက်ကို တစ်သိန်းနဲ့ လာပေးတဲ့လူရှိတယ်၊ ကျွန်တော်မရောင်းဘူး။ ဈေးကြောင့်မရောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လူကြောင့်မရောင်းတာ။ လာဝယ်တဲ့လူက ကြက်သမားစစ်စစ်မဟုတ်မှန်းသိလို့ မရောင်းတာ။ ကိုကြက်ကြီးကတော့ ကြက်သမားစစ်စစ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဈေးပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုကြက်ကြီးပဲ တန်မယ်ထင်သလောက် ဈေးဖြတ်ပြီးပေးပါ။”

အဲဒီလို တိုက်ကြက်ရောင်းတဲ့လူကို ကြက်ကြီးက လေးငါးသောင်းအပိုပေးဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ပါဘူး။ ကောင်း

တယ်ထင်ပြီး ကြိုက်လို့ဝယ်ပြီး တိုက်ခဲ့တဲ့ 'ဇွဲ'လည်း ပြိုင်ဘက်တိုက်ကြက်ကို ရှုံးလို့ ရိုက်သတ်ပြီး ခွေးကျွေးခံခဲ့ရတယ်။ 'ကျော်ကြား'နဲ့ 'ဇော်'လည်း အတူတူပဲ။ ကြက်ပွဲမှာ ရှုံးတာပဲ။ ရှုံးလို့ ရိုက်သတ်ခံကြရပြီး ခွေးကျွေးခံခဲ့ရကြတာ။

“ဘာလို့အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲဗျာ”

ကြက်သမားအချင်းချင်းဆို တော့ လူအပေါ်မှာသံယောဇဉ်ရှိသလို ကြက်အပေါ်မှာလည်း သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့အမေးကို ကြက်ကြီးက ဒီလိုဖြေခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော်က သူတို့ကိုကြိုက်လို့ ဈေးမဆစ်ဘဲ ဈေးကြီးပေးဝယ်ထားတာ။ အစားအသောက်ကောင်းကောင်းကျွေးတယ်။ ဆေးဝါးတွေလည်း အပြည့်အစုံနဲ့ ပြုစုတယ်။ ထားတာတောင်မှ ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့တွေ့တဲ့အတိုင်း ခြင်ထောင်အကောင်းစားနဲ့။ ကြက်ပွဲမှာရှုံးတဲ့ ကြက်ပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ လူတွေကြည့်တာ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့လို ကြက်သမားအချင်းချင်းက အထင်သေးတဲ့ မျက်စိနဲ့၊ လှောင်ပြောင်တဲ့ မျက်စိနဲ့ကြည့်တာ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ ဒီရှုံးတဲ့ကြက်နဲ့

နောက်တစ်ပွဲ ပြန်တိုက်ဦးမလား။
တိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကြက်
ကို ပြန်ပြီးအားပေး ပေးဦး ပြန်ပြင်ဦး။
စိတ်ကြိုက်တဲ့အချိန်ရောက်မှ ပြိုင်ပေါ့
ဗျာဆိုတဲ့ ရဲတဲ့စကားမျိုး ကြားရင်
တော့ ပြောတဲ့လူရဲ့ခေါင်းကို ကျွန်
တော်ရိုက်ခွဲမိမှာ သေချာတယ်”

လို့ပြောပြီး -

“တိုက်ကြက်တွေကို ကျွန်တော်
က အဲဒီလောက် ဂရုစိုက်ကျွေးမွေး
ပြုစုထားပေမယ့် သူတို့ဘက်က တာ
ဝန်မကျေလို့၊ ကျွန်တော်အရှက်ရ
အောင်လုပ်လို့ ရိုက်သတ်ပြီး ခွေးစာ
ကျွေးတာပေါ့ဗျ”

• လို့ ဖြေခဲ့ဖူးတယ်လေ။

ခုတစ်ခါ ကြက်ကြီးမွေးထားတဲ့
တိုက်ကြက်နာမည်က “တိုက်တိုင်း
အောင်”။

■ ■ ■

(၃)

“တိုက်တိုင်းအောင်ကွ”

“သတ္တိခဲဟေ့၊ သတ္တိခဲ”

“ပဝါမကူ ရေမရှူကြေးဟေ့
နော်”

အော်ဟစ်အားပေးနေတဲ့ ကြက်
ဝါသနာရှင်တွေရဲ့ အသံတွေက ဆူဆူ
ညံ့ညံ့။ ဒါတောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
လုပ်ရတဲ့ ကြက်ပွဲဖြစ်လို့။

ကြက်တိုက်ပွဲ၊ နွားတိုက်ပွဲ၊ နွား
ဖြိုပွဲ၊ မြင်းပွဲ စတဲ့ ပွဲက လောင်း
ကစားပွဲတွေ။ လောင်ကစားပွဲတွေကို
နိုင်ငံတော်က ခွင့်ပြုထားတာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒါကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်
ကြရတာ။

ခိုးချောင်ခိုးဝှက်လုပ်ရတဲ့ ကြက်

ပွဲမှာတောင် အားပေးသံတွေက ဆူဆူ
ညံ့ညံ့။ သံချောင်း၊ အောင်ကိုးနဲ့ လှ
မောင်က ကြက်ကြီးဘက်က။ ကြက်
ကြီးရဲ့ အပေါင်းအသင်း တပည့်တွေ
ဆိုပါဟေ့။ ကြက်ကြီးခြေလို့ ရံထား
ကြတဲ့ ကြက်ကြီးရဲ့ အခြေအရံတွေ။

နောက်တိုး၊ နီလေးနဲ့ ဂျူဒီက
ပါးမည်းဘက်က။ ပါးမည်းက ကြက်
ကြီးလိုပဲ ဝါရင့်ကြက်သမား။ ပါးမည်း
ရဲ့ကြက်က ‘သတ္တိခဲ’၊ ကြက်ကြီးရဲ့
ကြက်က ‘တိုက်တိုင်းအောင်’။

ဒီကြက်နှစ်ကောင်က အနိုင်မခံ၊
အရှုံးမပေး ခွပ်နေကြတာ။ ထိလည်း
ထိနေကြတာ၊ မောလည်း မောနေ
ကြတာ။ လူဆိုရင် တိုင်းအောက်
တောင်းကော အနားတောင်းမှာ သေ
ချာတယ်။

“ဖျပ် .. ဖျပ် .. ဖျပ် .. ဖြန်း”

မကြာလိုက်ပါဘူး။ တိုက်တိုင်း
အောင်ရဲ့ အတောင်နဲ့ ရိုက်ချက်၊
အတက်နဲ့ခုန်ထိုးတာ မခံနိုင်လို့ သတ္တိ
ခဲကြီး ကြက်နှစ်ကောင်အဆိုင်မှာ ဖင်
ထိုင်ကျပါလေရော။

“ဟာ .. သတ္တိခဲမျက်လုံးထဲက
သွေးတွေကျလာပြီ”

“သတ္တိခဲ လဲကျသွားပြီ”

“သတ္တိခဲ အကြောဆွဲသွားပြီး
ထင်တယ် တဆတ်ဆတ်နဲ့”

“သတ္တိခဲ ရှုံးပြီဟေ့”

“တိုက်တိုင်းအောင် နိုင်တယ်
ကွ”

တိုက်တိုင်းအောင်နိုင်လို့ ကြက်
ကြီးမျက်နှာက ပြုံးလို့။

■ ■ ■

ငါ့ရွှေဘတ်ကြီးက
တစ်ကျပ်သားရှိတယ်။
အဲဒီရွှေဘတ်ကြီး
ကျပျောက်လို့
ပြန်မရတုန်းက
ငါဒီလောက်
မနှော့ပြောဘူး၊
ဒီလောက်
ဒေါသမထွက်ဘူး။
ခုတော့ တောက် ...

(၄)

“ဒီတစ်ခါ ပါးမည်းမွေးတဲ့ တိုက်
ကြက်နာမည်က ရဲရဲနီတဲ့”

“ရဲရဲနီဆိုတဲ့အတိုင်း အဲဒီကြက်
က တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲနီနေတာပဲ
ဆရာကြက်”

အောင်ကိုးနဲ့ လှမောင်ဆီက သိ
ရတဲ့သတင်း။

“ရဲရဲနီတိုင်း ကြောက်ရမလား
ကွ။ တိုက်တိုင်းအောင်က ဘယ်ကြိမ်
မှ ဗိုလ်မထားဘူး။ နာမည်ကိုက် တိုက်
တိုင်းအောင်ဆိုတာ မင်းတို့မသိဘူး
လား”

သံချောင်းက ကြက်ကြီးစကား
ဆုံးတာနဲ့ -

“သိလို့ ပြောတာပေါ့ ဆရာကြက်ရဲ့။ ဒီတစ်ခါ တိုက်တိုင်းအောင်နဲ့ ရဲရဲနီရဲ့ပွဲမှာ လောင်းကြေးများများ ခေါ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့က ဆရာကြက်ကို ပြောတာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သူငယ်ချင်းတို့”

လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ အောင်ကိုးနဲ့ လှမောင်ဆီက ပြိုင်တူထွက်လာတဲ့ စကားသံက “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြက်”တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ပါးမှာအမှတ်အမည်းကြီး ရှိလို့ ပါးမည်းလို့ခေါ်တဲ့ ပါးမည်းနဲ့ ကြက်ဝါသနာကြီးလွန်းလို့ ကြက်ကြီးဆိုတဲ့ ကြက်သမားနှစ်ယောက် စကားဆိုင်ခဲ့တယ်။ လောင်းကြေးစကားပြောကြ၊ သဘောတူကြတယ်။ ကြက်တိုက်ပွဲလုပ်မယ့်နေ့ရက်၊ အချိန်၊ နေရာကအစ ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကြက်တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပြန်ပါလေရော။ ဟော .. ဒီတစ်ပွဲမှာလည်း တိုက်တိုင်းအောင် နိုင်တာပါပဲ။

‘သတ္တိခံ’နဲ့ ‘ရဲရဲနီ’ဆိုတဲ့ ကြက်နှစ်ကောင်ကို အနိုင်ခွပ်နိုင်တာကြောင့် ‘တိုက်တိုင်းအောင်’ရဲ့ သတင်းက အရမ်းမွေးခဲ့ပါတယ်။

“ဒီနယ်မှာ တိုက်တိုင်းအောင်ကို အနိုင်ခွပ်နိုင်တဲ့ ပြိုင်ဘက်တိုက်ကြက် မရှိတော့ဘူးဟေ့”

“ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ ဖြစ်အောင် ကြက်ကြီးက သူတိုက်ကြက်ကို တိုက်တိုင်းနိုင်အောင်၊ တိုက်တိုက်အောင်အောင် တိုက်တိုင်းအောင် လိုနာမည်ပေးထားတာ ဖြစ်ရမယ်ကွ”

“မဆိုင်ပါဘူးကွ၊ သူ့ကြက်ကိုတကောင်းလို့ နိုင်တာပါ”

“သူ့ကြက်ကကောင်းဆို .. သူ

နီလေးတို့ ဘာကိုရည်ညွှန်း၊
ပြောနေကြတာလဲ၊
ဘာကိုသဘောတူပြီး
ရယ်နေကြတာလဲ။
ပါးမည်းလည်းပါတယ်၊
ကြက်ပွဲလည်းပါတယ်
ဆိုတော့
ကြက်နဲ့ပတ်သက်မှာတော့
သေချာမယ်လို့တွေးပြီး ...

ကြက်ကိုကောင်းအောင် သူကဂရုစိုက်
ကျွေးမွေးပြုစုထားတာကိုး”

ဒီသတင်းတွေကြားတော့ ကြက်ကြီးက ပြုံးစိစိ။

(၅)

ကြက်ကြီး မပြုံးနိုင်တော့ဘူး။ ရူးရူးရူးရူးနဲ့ ဒေါသသိပ်ထွက်နေတာ တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့။ ဒေါသထွက်တာပေါ့ ... တိုက်တိုင်းအောင် အခိုးခံရလို့။

“ငါ့ရွှေဘတ်ကြိုးက တစ်ကျပ်သားရှိတယ်။ အဲဒီရွှေဘတ်ကြိုး ကျပျောက်လို့ ပြန်မရတုန်းက ငါဒီလောက် မနော့မြောဘူး။ ဒီလောက် ဒေါသမထွက်ဘူး။ ခုတော့ တောက် ... ခွေးသူတောင်းစား ကြက်သူခိုး။ ငါ့တိုက်ကြက်ကိုမှ ခိုးသွားတယ်။ ခွေး

ကောင် ... မိလို့ကတော့ အသေပဲ”
ဘယ်တပည့်ကမှ ကြက်ကြီးကို ဝင်မပြောရဲဘူး။ သံချောင်းရော၊ အောင်ကိုးရော၊ လှမောင်ရောပါ ပါးစပ်တွေကို သော့ခလောက်နဲ့ အခတ်ခံထားရတဲ့အတိုင်း။

“မင်းတို့ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာနဲ့”

ကြက်ကြီး သွားတာက အရက်အဆီဆိုင်၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့ အရက်ရောင်းချခွင့် အမိန့်ရပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ အပုကြီးရဲ့ အရက်ဆိုင်။

(၆)

နောက်တိုး၊ နီလေးနဲ့ ဂျူဒီရဲ့ လက်တွေ့ထဲမှာ အရက်တစ်ခွက်စီ ရှိတယ်။ အရက်ခွက်တွေကိုထိပြီး သူတို့သုံးယောက်က ပြိုင်တူအော်တယ်။

“ချီးယား”
အရက်ဆိုင်ထဲက လူတွေက သူတို့ကို ကြည့်တယ်။ ကြက်ကြီးကတော့ မကြည့်ပါဘူး။ မကြည့်ပေမယ့် သူတို့ ပြောတဲ့စကားကိုတော့ ကြားခဲ့ရတယ်လေ။

“ဒီပွဲကတော့ ခြိန်တယ်ဟေ့”
“အရက်လည်း သောက်ရတယ်၊ တစ်ယောက်ကို ငွေတစ်သောင်းလည်းရတယ်ဆိုတော့၊ ဟဲဟဲ ... ခြိန်တာပေါ့ကွ”

“ဂျူဒီက တကယ်ကျွမ်းတာပဲ။ အွတ်ခနဲတောင် တစ်ချက်အသံမထွက်ဘူး”
“ကင်းသမားကောင်းတွေဖြစ်တဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဆုချသင့်တယ်”

“တို့ကို အခုလိုအရက်တိုက်ပြီး ဆုငွေတွေချတဲ့ ဆရာပါးမည်း သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ”

“ဟား ..ဟား ..ဟား ..ဟား ...ဟား”

နီလေးတို့ ဘာကိုရည်ညွှန်းပြောနေကြတာလဲ။ ဘာကိုသဘောကျပြီး ရယ်နေကြတာလဲ။ ပါးမည်းလည်းပါတယ်။ ကြက်ဖွဲလည်းပါတယ်ဆိုတော့ ကြက်နဲ့ပတ်သက်မှာတော့ သေချာမယ်လို့တွေးပြီး ကြက်ကြီးစိတ်ဝင်စားသလိုဇုန်ရင်း တစ်ဖုံစိမ် အရက်သောက်လို့ အကြားအာရုံကို ဖွင့်ထားလိုက်ပါတယ်။

လက်ငွေထိုးတဲ့အခါ
လက်တံရှည်တဲ့လူက
အသာရတာမျိုး
ဖြစ်အောင်
အတောင်တွေကို
ရှည်အောင်၊
အသာရအောင်
အတောင်ကို
ဆက်ထားတာ။

“ဆရာပါးမည်း။ တစ်ခုတော့ လိုသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဘာလိုတာလဲ နောက်တိုး”

“ဒီလို နီလေးရ။ ဂျူဒီပြောသလိုလုပ်ခွင့်ရရင် တို့အရက်သောက်ရတာ လျှာပိုမိုတာပေါ့။ အရသာပိုရှိတာပေါ့ အဲဒါပြောတာ”

“အင်း ..မင်းပြောတာ ဟုတ်သလိုပဲ။ ဂျူဒီ မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါကွာ အပျိုကြီးလက်ကို အပ်လိုက်တာပေါ့။ ဟေ့ ကောင်တွေ၊ သောက်မှာသာသောက်စမ်း။ အရက်သောက်ရတာ အရသာပျက်တယ်။ တခြားဝိုင်းကလူတွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်”

ဒီကောင်တွေ အရက်သောက်ပေမယ့် အလွန်အကျွံ မမှူးသေးတာ သေချာတယ်။ ကြက်ကြီးက တိုင်ဖုံးအကွယ်နားက ခုံပုလေးမှာ အရက်သောက်နေတာဖြစ်လို့ သူတို့မမြင်ဘဲ လွှတ်ပြောနေတာ ဖြစ်ရမယ်။

ကြက်ကြီးက အရက်သောက်ရင်း ဟိုတွေ့။ သည်တွေ့ တွေးကြည့်ပါတယ်။ ပါးမည်း၊ ကြက်၊ အွတ်ခနဲတောင် တစ်ချက်အသံမထွက်ဘူး။ ဂျူဒီပြောသလို လုပ်ခွင့်ရရင် အရက်သောက်ရတာ လျှာပိုမိုတယ်။ အရသာပိုရှိတယ်။ လွယ်လွယ်လေးပါ။ အပျိုကြီးလက်ကိုအပ်လိုက်တယ်ဆိုတာတွေ တွေးပြီး ချဲ့လိုက်တော့ ကြက်နဲ့ အပျိုကြီးပဲ ကျန်တယ်။

ကြက်၊ အပျိုကြီး၊ အပျိုကြီး ကြက်လို့ ဆက်စပ်လိုက်တဲ့အခါ ကြက်သားရောင်းတဲ့ အပျိုကြီးမခင်တုတ်ကို မြင်တယ်။ အပျိုကြီးမခင်တုတ်က

တစ်ခါနှစ်ခါ ပြဿနာရှင်းခဲ့ရတယ်။ ခိုးရာပါကြက်ကိုဝယ်ပြီး ရောင်းတာကြောင့် ကြက်သူခိုးကိုမိလို့ စစ်ဆေးရာက ကြက်သားရောင်းတဲ့ အပျိုကြီးမခင်တုတ် ပြဿနာရှင်းခဲ့ရတာကို ကြက်ကြီး သတိရလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ပဲ အရက်ဖိုးပေးပြီး အပျိုကြီးရဲ့ အရက်ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

■ ■ ■

(၇)

“ဒီအိမ်တွေက ကြက်”

ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ကြက်သားရောင်းတဲ့ အပျိုကြီးမခင်တုတ်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ လင်ပန်း၊ လင်ပန်းထဲမှာ သတ်ပြီးသား၊ အမွှေးစင်စင်နုတ်ပြီးသား ကြက်သုံးကောင်နဲ့ ဓားတစ်လက်၊ ချိန်ခွင်နဲ့ အလေးတွေ။

“ဘာကြက်လဲဗျ”

“ဖိနပ်မစီးတဲ့ ကြက်ဟေ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကမေးတာ။ သူ့နာမည်က ကိုကျော်ဦး။ ကိုကျော်ဦးကလည်း လူပျော်။ ကိုကျော်ဦးရဲ့ အမေးကို ပြန်ဖြေတဲ့ မခင်တုတ်ရဲ့အဖြေကလည်း ပျော်ပျော်။

“ကျွန်တော်မေးတာက အိမ်ကြက်လား၊ မွေးမြူရေးကြက်လားလို့ သိချင်လို့မေးတာပါ မခင်တုတ်ရဲ့”

ကိုကျော်ဦးက မဝယ်ပေမယ့် သူတို့ဝိုင်းမှာထိုင်တဲ့ ဦးဝင်းမောင်အေးဆိုတဲ့ လူကြီးကဝယ်တယ်။ ဝယ်တာမှ နှစ်ကောင်တောင်။

လမ်းပေါ်မှာမခင်တုတ်။ မခင်တုတ်ရဲ့ အော်သံထွက်ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။

“ဒီအိမ်တွေက ကြက်”

မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ကြက်ကြီးကိုမြင်တော့ အပျိုကြီးမခင်တုတ်က ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်တယ်။ ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ပြုံးပြတာပေါ့။ ဒါကို ကြက်ကြီးက သူ့ကို လှောင်တယ်လို့ ထင်တယ်လေ။

ဘာမှမပြောသေးဘူး။ နေနှင့် ဦး။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး စိုးသိန်းတို့ အိမ်ဘက် ရောက်အောင် မြန်မြန်လျှောက်တယ်။

မခင်တုတ်ကတော့ ကြက်လိုက်ရောင်းတုန်း။

■ ■ ■

(၈)

“ကိုကြက်ကြီး ကိစ္စရှိလို့လား”
“အေး”

စိုးသိန်းတို့အိမ်နဲ့ ကြက်ရောင်းတဲ့ အပျိုကြီးမခင်တုတ်ရဲ့အိမ်က အိမ်နီးချင်း။ ဝါးတိုင်တန်းလေး သုံးလေးချောင်းနဲ့ပဲ နယ်မြေခွဲထားတာ။ အဲဒီနားမှာ မခင်တုတ်သတ်ထားတဲ့ ကြက်တွေရဲ့ ကြက်မွေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ ကြက်မွေးတွေကို ကြက်ကြီးကြည့်ချင်တာ။

မခင်တုတ်က မိခင်မုဆိုးမကြီးကိုရှာဖွေကျွေးမွေးနေတဲ့ အမျိုးသမီး။ မိခင်ကြီးက မကျန်းမာဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာ။ ကြက်ကြီးနဲ့ စိုးသိန်းနဲ့စိုးသိန်းက လူရင်းတွေ။

“မခင်တုတ် ဒီနေ့ ကြက်ပေါ်ထယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သုံးကောင်တောင်။ ဟိုမှာကြည့်ပါလား။ ကြက်

မွေးတွေ”

စိုးသိန်းညွှန်ပြတဲ့ ကြက်မွေးတွေကို သွားကြည့်ပြီး ကြက်မွေးတချို့ကို ယူလို့ ကြက်ကြီးက စိုးသိန်းကိုခေါ်တယ်။

“စိုးသိန်း ငါ့ကိုလိုက်ပြီး အကူအညီပေး”

နှစ်ခါမခေါ်ရဘူး။ ဘာကိစ္စလဲ မမေးဘဲ စိုးသိန်းလိုက်လာတယ်။ စိုးသိန်းလည်း ကြက်ကြီးရဲ့ အလှူဒါနပြုတာ ခံစားခဲ့ရတဲ့လူကိုး။

■ ■ ■

(၉)

တိုတိုပြောရရင် ကြက်ကြီးက ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်တယ်။ ကြက်သားရောင်းတဲ့ အပျိုကြီးမခင်တုတ်ကို သူ့နီးလက်ခံအဖြစ်၊ သက်ရှိသက်သေက ကြက်သတ်တာမြင်တဲ့ စိန်သောင်း၊ သက်မဲ့သက်သေက ကြက်မွေးတွေ။

ကြက်မွေးတွေက ပင်ကိုအတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ ရှည်အောင်ဆက်ထားတာ။ ကြက်မွေးအချင်းချင်း ဆက်ထားတာ။ ဘယ်လိုလှုပ်လှုပ် ပြုတ်မထွက်အောင် နိုင်လွန်ကြီးသေးသေးလေးနဲ့ သေသေသပ်သပ် ချည်ထားတာ။ အတောင်နှစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ကြက်မွေးတိုင်းကို ဆက်အောင်ချည်ထားတာ။ အဲဒီလို ချည်တာက ကြက်ကြီး၊ ကြက်ကြီးက သူတိုက်ကြက် တိုက်တိုင်းအောင်ရဲ့ အတောင်ပံ ကြက်မွေးတွေကို ရှည်အောင် လုပ်ထားတာ။

လက်ဝှေ့ထိုးတဲ့အခါ လက်တံရှည်တဲ့လူက အသာရတာမျိုးဖြစ်အောင် အတောင်တွေကိုရှည်အောင်၊

အသာရအောင် အတောင်ကို ဆက်ထားတာ။ ဒါကို တခြားလူမသိဘူး။ ကြက်ကြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့တာ။

ညက သူတိုက်တိုင်းအောင် ပျောက်သွားတာ။ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေ ဆက်စပ်ရရင် ကြက်နီးဖို့ အကြံပေးတာ။ ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးတာက ပါးမည်။ ကြက်နီးတာက ဂျူဒို၊ လူလစ်မလစ်ကင်းစောင့်ပေးတာက နောက်တိုးနဲ့ နီလေး။ ကြက်ကို ဂျူဒိုက အပျိုကြီးမခင်တုတ်ကို ရောင်းတာ။ မခင်တုတ်က တခြား ကြက်နှစ်ကောင်နဲ့ရောသတ်ပြီး ကြက်မွေးတွေပစ်ထားပြီး ကြက်သားရောင်းထွက်တာ။ ဒါတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး ကြက်ကြီးက စခန်းမှူးဆီမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်တာ။ ရဲက အဲဒီလူတွေကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေးတော့ ပေါ်တာပေါ့။ အားလုံး ဝန်ခံရတာပေါ့။

နိဂုံးချုပ်တော့ ပါးမည်ကအစ မခင်တုတ်အဆုံး ဥပဒေကပေးတဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရတယ် ဆိုတာကိုပါပဲ။

■ ■ ■

(၁၀)

အဆိုးထဲကအကောင်းလို ပြောစရာတစ်ခုတော့ ကျန်ပါသေးတယ်။ အဲဒီဒေသမှာ ခိုးမှုနဲ့ ကြက်ပွဲ စတဲ့ လောင်းကစားမှုတွေ ကင်းရှင်းသွားတယ်ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာသတင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပန်းတနော် နောင်လတ်

နှုတ်ကျပံနှင့် လက်ကျပံ မနုဿိ

ISORN
KIRAVCO

နှုတ်ကျံသူနှင့်လက်ကျံသူ

ဟန်သီဇင်

သည်နှစ်ရွာမှာ မိုးကောင်းကောင်း မရခဲ့။ စိုက်ထားသည့်စပါးပင်များ မဖြစ် ထွန်းတော့ ကောက်ရိုးအဖြစ် နွားစာမျှသာ ရတော့သည်။

ရွာမှာက အလုပ်သမားက ရှားသည်။ နို့စို့၊ ဂွေလိုမုံကလေးအရွယ်နှင့် တုတ်ထောက်၊ ခါးကိုင်း လူအိုများသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ အရွယ်ကောင်းများက မြို့ပေါ်တက် ကြံရာကျပ်နင်း သွားလုပ်ကြပြီ။ အဲ...အရွယ်ကောင်းကျန်သူဆိုလို့ ဦးနောက်ကျပ်မပြည့်နှင့် မူးရူးရမ်းကားကောင်မူသာ ရွာမှာကျန်သည်။

“အပုရေ လယ်ထဲမယ် ကောက်ရိုးတွေ သိမ်းဦးမှ။ အချိန်မတန် ကွက်ကျားမိုးစိုရင် ကောက်ရိုးတွေ ပစ်ရကုန်မယ်။ အင်း...အလုပ်သမားကလည်း ရှားပါတိ။ အိုကြီးအိုမ အရွယ်ကျမှ ပင်ဖန်းလိုက်တာ”

“မသွားပါနဲ့လား အစ်မရယ်... အပုက ဒီနေ့ ရွာကျောင်းမယ် ဆွမ်းချက်အလှည့်ကျတယ်။ တစ်ယောက်ထည်းမို့ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“အလိုတော်...ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်နေလာတာပဲ အရိုးဆွေးတော့မယ်”

“ဪ...အစ်မရယ်၊ နေကပြင်သမို့ ကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်မှာမို့ ပြောရတာပဲတော်”

“ညည်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်။ ပေး...ငါ့ခေါင်းပေါင်းနဲ့ တံစဉ်”

အသက် ၇၀ အရွယ် အစ်မဖြစ်

သူ ဒေါ်ခင်လှအား ပြောမရသဖြင့် ဆက်မတားတော့ဘဲ သူတောင်းသည့် ခေါင်းပေါင်းနှင့်တံစဉ် သွားယူပေးလိုက်သည်။

အသက်သာ ကြီးတာ၊ လူက အလုပ်တောမာန်က မကျသေး။ အိမ်မှာ အစ်မက အသက် ၇၀၊ အပုက ၆၅ နှစ်။ နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့သည်။ အစ်မယောက်ျားလည်း ဆုံးတာကြာပြီ။ သားသမီးသုံးယောက်လည်း မြို့တက်အလုပ်လုပ်ဆိုတော့ အပုနှင့် အစ်မသာ လယ်ကွက်တွေနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး အပုလည်း ရွာဦးကျောင်းဘက်သို့ ဆွမ်းချက်ရန် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

* * *

သည်နေ့ကျမှ ဆွမ်းချက်ကိစ္စက မိုးချုပ်လှမှ ပြီးသည်။ အိမ်သို့ရောက်စဉ် မီးလည်းထွန်းမထား။

“အစ်မ...အစ်မ”

အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ထူးသံမကြာ။ တံခါးလည်း သူပိတ်ထားခဲ့သည့် အတိုင်းပင်။ တံခါးအသာ မဖွင့်ကာ ဘက်ထရီမီးသီးဖွင့်၍ ထမင်းတစ်အိုး မီးဆွေးတည်း။ အစ်မကမလာသေး။ ဘုရားပီးပူဇော်ပြီး ထမင်းပွဲပြင်ကာ အစ်မကို မျှော်နေလိုက်သည်။

ပင်ပန်းလွန်း၍ မေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ လန့်နိုးစဉ် ခေါင်းရင်းအိမ်က တိဗ္ဗု သတင်းလာနေပြီ။ အစ်မက ပြန်

မလာသေး။ ဘယ်များ ဝင်နေပါလိမ့်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ရွာထဲထွက်ပြီး လိုက်မေးတော့ “ဒေါ်ခင်လှ မလာပါဘူး”ဟုသာ ဖြေကြသည်။

လယ်ထဲမယ် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား။ ပူပန်စွာ တွေးမိသည်။ အသက်ကကြီးပြီ။ မူးမေ့လဲလေမလား။ ပိုးများထိနေသလား။ မတတ်သာသည့်အဆုံး ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးအိမ်သို့ သွားကာ အကူအညီတောင်းရသည်။ ရွာထဲမှာ သေချာအောင် ထပ်ရှာကြသည်။ လုံးဝမတွေ့။ ရွာထဲကဆွေမျိုးနီးစပ် ယောက်ျားသားအချို့ခေါ်ကာ အပုတို့ လယ်ကွက်ဘက်သို့ ဦးဆုံးသွားရှာကြသည်။

“ဟေး...ဒီမယ် ဒေါ်ခင်လှတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲ လဲနေတယ်”

အားလုံး စုရုံးရောက်လာ ကြည့်ကြရာ လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ် ခေါင်းတင်လျက် ဦးခေါင်းရော၊ နဖူးပြင်မှာရော ပေါက်ပြဲအထဲရာတွေနှင့် သွေးထွက်ကာ သေဆုံးနေသည်။

“ကဲ...ကဲ၊ နယ်မြေရဲစခန်းကို အကြောင်းကြား”

လက်ကိုင်ဖုန်း ပါသူတွေ ဖုန်းခလုတ်တွေ နှိပ်ခေါ်နေကြသည်။

မကြာမီ ဆိုင်ကယ်များနှင့် တာဝန်ကျရဲအရာရှိနှင့်အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ လေ့လာကြရာ...

“အလောင်းနားက လျှောက်ခဲနှစ်

တုံးတွေတယ်”

ကျောက်ခဲတစ်တုံးလျှင် နှစ်ပိဿာ သုံးပိဿာမျှ ရှိပေမည်။

“ဒီကျောက်တုံးနဲ့ မသေမချင်း အထုခံရဖွယ်ဖြစ်မယ်”

ရဲသားများက အနီးပတ်ဝန်းကျင် ဝယ် သဲလွန်စရလိုကြပြီး ရှာဖွေကြရာ

“အလောင်းနဲ့ ၁၀ ပေ၊ ၁၅ ပေ အကွာမှာ သွေးကွက်တွေတယ်”

“ပေအစိတ်အကွာမှာ ယောက်ျား စီး ရာဘာဖိနပ်တစ်ရန်တွေတယ်”

“ဒီနားမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ထုပ်နဲ့ မီးခြစ်”

သက်သေခံပစ္စည်းများ သိမ်း ဆည်း မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြ၊

အလောင်းရှာဖွေတွေ့သည့် သက်သေ များ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ပတ်

ဝန်းကျင်သက်သေတွေ စစ်မေးပြီးမှ -

ဒေါ်ခင်လှအလောင်းအား ဆေးဝါး ထင်မြင်ချက် မှတ်တမ်းယူရန် တိုက်နယ်

ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ရတော့သည်။

* * *

အစ်မဖြစ်သူအတွက် ပုဆွေ၊

သောကနှင့် တရားလိုပြုကာ အပုက တိုင်ချက်ဖွင့်ရသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိ

တော့ စေ့ငုအောင် မပြောဆိုတတ်ခဲ့။

“ဒေါ်အုပုရဲ့ အစ်မက ဆေးစစ် ချက်အရ မျက်နှာဘယ်ဘက်အခြမ်း

မေးရိုးကျိုးပြီး ခေါင်းဘယ်ဘက်အခြမ်း က ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် သေ

ဆုံးရတာ။ နားမှာ နားကပ်ချွတ်ယူခံထား ရတဲ့ပုံရတယ်။ အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်

မှာတွေ့တဲ့ ဖိနပ်က ပြစ်မှုကျူးလွန်သူဟာ အမျိုးသားဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်”

အပုခမျာ သူ့အစ်မ နားကပ် အကြောင်း တိုင်ချက်ထဲ မပါတာ သတိ

ထားမိလိုက်သည်။ ရွာရှိလူကုန် ခေါ်စစ် တာဖြစ်၍ အလောင်းအနီးတွေရှိပစ္စည်း

များပြု၍ စစ်မေးရသည်။

“အဲဒီနေ့က ကျုပ်ဆိုင်ကို မြင့် ဆိုင်ရယ်...အရက်တွေမှူးရူးပြီးရောက်

လာတာ။ ကျုပ်ကိုလည်း ဆွဲလားရမ်း လား လုပ်လာလို့ ဆောင့်တွန်းခဲ့ရတာ။

ဒီမီးခြစ်လား...ကျုပ်ဆိုင်ကနေ ငွတ် ယူသွားတာလေ။ ချည်ထားတဲ့ ကြိုး

ပတ်ထားတာ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို ဒီရွာမှာ မြင့်ဆိုင်ဆိုတဲ့လူ ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတာပေါ့။ လူသွင်း၊ လူမိုက်၊ တစ်ရွာလုံးကို ပတ်ပြီး မှူးရူးရမ်းကား

မိုက်ကြေးခွဲ လုပ်စားနေတဲ့ကောင်။ တစ် ရွာလုံးက သူ့ကို ကြောက်နေရတာ”

* * *

ကျေးရွာလူကြီးအဖွဲ့နှင့် ရဲများ သူ့ ခြံဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာတာ မြင်တွေ့လိုက်

သည်။ အိမ်နောက်ဘက် ပြတင်းပေါက် ကနေ ခုန်ချပြီး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ရဲများက လျင်ပါ။ သူ့အိမ်အနီး ဝန်းကျင်မှာ ကင်းပန်းတွေချပြီးမှ လာ

ဖမ်းတာကိုး။ တော်ရုံတော့ အညံ့မခံနိုင်၊ မြင့်ဆိုင်ပဲ။ ဘာရမလဲ။ အနီးအနားကပ်

လာတဲ့ ရဲတွေကို သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ် ပြန် ပြန်ချတော့ ရဲတွေကလည်း သက်

လုံကောင်းပါဘိ။ မြင့်ဆိုင်တို့ အားမတန် လို့ မာန်ချအဖမ်းခံခဲ့ရသည်။

“ဒေါ်ခင်လှဆိုတဲ့ အဘွားကြီးက အဆဲက ကြမ်းပါဘိ။ ကျုပ်တို့ခွားတွေ

လွှတ်ကျောင်းချိန် သူလယ်ထဲ ယာခင်း

ထဲ အပင်တွေဝင်စားမိရင် ဆဲဆိုကြိမ်း မောင်းတော့တာ။

အဲဒီနေ့က ကျုပ်ကလည်း အရက် တော်တော်မှူးနေတာ။ ကုန်စုံဆိုင်က

မတရတ်မနဲ့ စကားများလာတာ။ အဖေ က သူလွှတ်ထားတဲ့ခွားတွေ သိမ်းခဲ့ဆို

လို့ ဒေါ်ခင်လှရဲ့ လယ်ကွက်ထဲ ဖြတ် မောင်းလာတာ။ အဘွားကြီးက မြင့်ပြီး

ဆဲဆိုတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ဒေါသထွက် ထွက်နဲ့ တွေ့တဲ့ကျောက်တုံးနဲ့ တရစပ်

ထုပစ်လိုက်တာ။ သွေးတွေပန်းထွက်လာ ပြီး သေသွားရော။ ဒါနဲ့ အဘွားကြီးအားမှာ

နားကပ်တွေတာနဲ့ ဖြုတ်ယူခဲ့တာ။

ဪ...ဒါက ကျုပ်သောက်နေ ကျ ဆေးပေါ့လိပ်ထုပ်။ တခြားလူတွေ

မမြင်ခင် အလန့်တကြား ပြေးရတော့ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာ။ ဖိနပ်ကျွတ်တာ

လည်း မကောက်နိုင်တော့ဘူး။

နားကပ်လား။ ကျုပ်အိမ်အနောက် ဘက် အိမ်သာထရံအားမှာ သိမ်းထား

တယ်။ ကျုပ်က လူသတ်ဖို့ ရည်ရွယ် ချက်မရှိပါဘူး။ ခုတော့ သူက အဆဲ

ကြမ်းတော့ ကျုပ်ဒေါသကို မထိန်းနိုင် တော့ဘူးလေ”

* * *

လူတိုလောက ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ မပြစ်မှားကြရအောင် မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်က အကြောင်းမဲ့ဆုံးမထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဒီ

တောက်လောင်ပြီး ခုတော့ သေသူက သေ၊ ပြဿက ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၀၂/၃၉၊ ၅၊

ဥပဒေအဆုံးအမကို ခံယူရပေစေမည်။

ဗမာ့နိုင်ငံတော်

မှားသွားပြီ

မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)

ကျွန်တော်တို့ 'လေအန်ကုန်း' စာရေးဆရာအဖွဲ့သည် တစ်နှစ်ကို နှစ်ကြိမ်လောက် မွန်ပြည်နယ်၊ တောင်စွန်းမြို့ရှိ သော်ကမြောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ရှိသော မိဘမဲ့ ကလေးများကျောင်းသို့ ကလေးများအတွက် စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာ၊ အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်များကို သွားရောက်လှူတတ်ကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကလေးများအလေးအပေါ့သွားရာတွင် အခက်အခဲရှိနေသော အိမ်သာတစ်လုံးကို မိမိနာမည် ကမ္ပည်းထိုးကာ လှူခဲ့သည်။ တစ်သိန်းကျော်လောက် ကျသည်။ မိမိလည်း သော်ကမြောင်ကို ရောက်တိုင်း မိမိလှူခဲ့သော အိမ်သာတို့ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မိမိတို့လာလျှင် ထိုမိဘမဲ့ကလေးများ ပျော်နေကြသည်။ အစား

ကောင်းလည်း စားရသည်။ အဝတ်အစားလည်းရသည်။ စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာများလည်း ရသည်။ မိမိတို့အဖွဲ့တွင် ဆိုတတ်၊ တီးတတ်၊ မှုတ်တတ်သည့် စာရေးဆရာများလည်း ပါလာသောကြောင့် ညဘက်တွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဆိုကြ၊ သူတို့ကလေးများကလည်း ဆိုနှင့် ပျော်စရာ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ကို သူတို့က မျှော်ကြသည်။

မိမိတို့ကို တွေ့လျှင် သူတို့က လက်အုပ်ကလေးများချီကာ အရိုအသေပေးကြသည်။ ဆရာတော်၏ အုပ်ချုပ်မှုကောင်းသောကြောင့် သူတို့အားလုံး လိမ္မာယဉ်ကျေးကြသည်။

တစ်ရက် မိမိက မိမိလှူခဲ့သော အိမ်သာကို ကြည့်ကာ အိမ်သာထဲဝင်၍ အန္တရာယ်ကို ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ အိမ်သာထဲကထွက်လာတော့ အိမ်သာ

ရှေ့တွင် အိမ်သာတက်ရန် ကလေးတစ်ယောက် စောင့်နေသည်။ မိမိကို မြင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အရိုအသေပေးရန် ကလေးက မိမိကို လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

မိမိက ပြုံးပြလိုက်သည်။
ပြီးတစ်ခါ သူကပြောသေးသည်။
“ဦး စားပြီးပြီလား”တဲ့။
မိမိကလည်း သူကမေးသောကြောင့် ယောင်၍ ပါးစပ်က ထွက်သွားသည်။

“အေး... အားရပါးရ စားခဲ့ပြီကွ”ဟူ။
နောက်မှ ငါတော့ “မှားသွားပြီ”ဆိုတာ သတိရလိုက်သည်။

မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)

စည်းစောက်သည့်ညဉ့်

□ မင်းရဲကျော်

‘မအူကုန်း တင်မောင်ကြီး’ အကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိရနေမိပါသည်။ မအူကုန်း တင်မောင်ကြီးကား ဖောက်ထွင်းရေးသမား၊ ဓားပြမတိုက်၊ မလှ၊ လူမသတ်၊ ပြန်ပေးမဆွဲ။ သို့သော် ဖောက်ထွင်းမှုမှာတော့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဟု ပုလိပ်အဖွဲ့က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ပေးထား၏။ ထိုဘွဲ့နှင့် လိုက်ဖက်အောင် သတ္တိရှိ၏။ ပီရိ၏။ အရာရှိကြီးတွေ၊ သူဌေးကြီးတွေ၏ စံအိမ်တွေကို သာ ရွေးကာ ဖောက်ထွင်း၏။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဆိုသည့် မအူကုန်း တင်မောင်ကြီးကား ခြံစည်းရိုး၊ သံတံခါးကြီးတွေ ပိတ်၍ အာမခံသောကြီးတွေခတ်ထားသော်လည်း ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာကြီးအတွက် အခက်အခဲမပြောပလောက် ...၊ ထူးခြားမှုမရှိသလောက်ပင်။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ မအူကုန်း တင်မောင်ကြီး၏ ဘဝကား ကြမ်းတမ်းလှသည်။ သို့သော် ထိုဘဝခရီးလမ်းကို သတ္တိရှိရှိ၊ သစ္စာရှိရှိ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သူ၊ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သူဆိုလည်း လုံးဝမမှား။ သူ့လျှောက်လှမ်းခဲ့သော ဘဝလမ်းဝယ် ကြောက်ရွံ့မှု၊ တုံ့ဆိုင်းမှု၊ တွေဝေမှု မရှိ။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲသည်ဆိုသော အသွားအပြန် တွက်ပြီးသား

မို့ မရွံ့မရဲမရှိတော့။

သစ္စာဆိုသည်မှာကား သူတွေ ကြုံခဲ့ရသော ကျေးဇူးရှင် ဆရာတစ်ဦးထံ သစ္စာခံခဲ့ဖူး၏။ ထိုသစ္စာကား အခြားမဟုတ်။ သူများသားမယား၊ သားသမီးအပေါ် သစ္စာမဖောက်ရ၊ ဖောက်ထွင်းရေးလုပ်ငန်း လုပ်နေစဉ် အစအဆုံး အရက်သေရည် မသောက်၊ မစားရဟူသော ခံယူလိုက်နာခဲ့သည့် သစ္စာကိုကား မြဲမြံသော မအူကုန်း တင်မောင်ကြီး။

မအူကုန်းဆိုသည့် ယခင်က အမှိုက်ပုံကြီး ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၅ မှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်ခန့်အထိ မအူကုန်း အမှိုက်ပုံရပ်ကွက်သည် စိုက်ပျိုးရေးမြို့တွေဖြင့် ကျေးရွာရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုရပ်ကွက်တွင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စား၏။ မအူကုန်းဘွဲ့ခံ ကိုတင်မောင်ကြီးကား လူချော၊ လူခွံ၊ မသိလျှင် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကျော်ဆွေလိုလို၊ လှံမင်းသားစံတင်နှင့်ပင် တူသလိုလို။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်၊ စတိုင်ပင်၊ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လောင်းကွတ်၊ သက္ကလတ်ဦးထုပ် ခပ်ကြီးကြီးဆောင်း၊ ဂျူးအဖြစ်၏။ သူ့အလုပ်ကား မော်လမြိုင်မှတစ်ဆင့် အချို့မှုန့်၊ အဆည်အလိပ်များ ရထား

ဖြင့်တင်ပြီး မအူကုန်းရပ်ကွက် အနီး ပုဇွန်တောင်ဘူတာမရောက်ခင် ကန်ချ၏။ အကြောင်းမှာ ရထားပေါ်တွင် တန်ဆာမလုပ်၊ ရထားလက်မှတ်စစ်တွေဖြင့် ပူးပေါင်းကာ တင်ဆောင်၏။ ဘူတာတွေမှာချပါက တန်ဆာအတွက် ဆောင်ရမည်ကို စိုး၍ ဘူတာမဝင်ခင် ကန်ချပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ရထားပေါ်မှ ဇာတ်လိုက်မင်းသားပမာ ခုန်ချ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဒိုင်ဗင်တင်လုပ်မာ ဒိုင်ဗင်ထိုးချတတ်၏။ စွန့်စားမှုကို အလွန်နှစ်သက်သူ၊ ရထားပေါ်မှ ချဆည့် ပစ္စည်းများအား သူ၏ဇနီး မေသူနှင့်အဖွဲ့မှ လျင်မြန်စွာ သယ်ယူကာ ရောင်းစားကြသည်။ တန်ဆာမဲ့ကျူးလွန်သည်မှအပ အခြားပြစ်မှုမရှိပါ။

“ဒီလူက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်လား”

“ဒီလူက လူချောလူခွံဗျ”

“ဟဲ့ဟဲ့ ... သူက သရုပ်ဆောင်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် မှောင်ခိုရာဇာ။ ဟဲ့ဟဲ့ ... မှားသွားပြီ။ မှောင်ခိုအလုပ်ဆိုပေမယ့် တချို့ပစ္စည်းတွေကတော့ ကင်းလွတ်ကုန်ပါ၊ ဪ ... သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ခုပ်ကွက်သူ၊ ရုပ်ကွက်သားတွေက မအူ

ကုန်း တင်မောင်ကြီးလို့ ဘွဲ့ပေးထား
တယ်။ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ရပ်ကွက်
ထဲမှာ ဖဲပိုင်း အရက်ပိုင်းတွေ၊ ရပ်
ကွက်အတွင်း မတော်မတရားမှုတွေ
ကြုံရင်တော့ မှန်တဲ့ဘက်က ရဲရဲတင်း
တင်း ရှင်းတတ်တယ်။ လက်တွေ့သမား
လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

စသည် စသည်ဖြင့် ရပ်ကွက်
သူ၊ ရပ်ကွက်သားများထံမှ သတင်း
ကောင်း၊ ချစ်ခင်မှုအကြောင်းတွေ
ဖောဖောသီသီ ကြားရလေသည်။ ရပ်
ကွက်အပေါ် အလှူအတန်းမှအစ သာ
ရေး၊ နာရေး ကူညီလေသော၊ လူမှု
ရေးလည်း လွန်စွာကျေပွန်သူတစ်
ယောက်။ ဒီလောက်ဆို ဖောက်ထွင်း
ဝိဇ္ဇာ မအူကုန်းတင်မောင်ကြီး၏ ဘဝ
ခရီးလမ်း အကြမ်းအနုတွေ ဖြစ်သလို၊
ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်
မှာကား။

“လူကလေး”

“ဗျာ ...”

“မင်းဘဝ ကြမ်းတယ်။ လူက
အင်း... ဥပမိရုပ်က ကောင်းပေမယ့်
လှုပ်ရှားရမှုတွေနဲ့ ဘဝအရေး ပြေး
လွှားနေရတယ်။ အင်း... မင်းဟာ
ကတိတည်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့်
အဘယညာတစ်ခုပေးမယ် ယူမလား”

“အဘ ပြောပြသလို မှန်ပါတယ်။
ဘဝအတွက် ဘာယညာရပ်တစ်ခုမှ
မရှိလို့ ပေးသနားပါ အဘ”

“ကောင်းပြီ။ ကဲ... ဒီအတိုင်း
လုပ်ပေတော့။ အေး... သစ္စာတော့ရှိ
ရမယ်နော်။ အဘစကားမပယ်ရှားနဲ့”

“စိတ်ချပါ အဘ”

သွားရင်း၊ လာရင်း၊ လှုပ်ရှားရင်း

မှ အသက် ၈၀ ကျော် အဘတစ်ဦးမှ
သူ၏လက်ညှိုးနှင့် မအူကုန်း တင်
မောင်ကြီး လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ပူးကပ်
ကာ ပညာပေး ဂါထာလား မသိ၊ ထိ
လိုက်သည်နှင့် ပူသွား၏။ ထိုနေ့မှစ၍
မအူကုန်း တင်မောင်ကြီး ဖောက်ထွင်း
ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မအူကုန်း တင်မောင်ကြီးကား
ခရီးမထွက်တော့။ ရန်ကုန်မြို့အတွင်း
သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ အရာရှိကြီးများ နေ
ထိုင်ရာ ခြံဝင်းကြီးများအား လေ့လာ
ရှာဖွေစုဆောင်း၏။ နေ့တာဝန် ပြီး
တော့ ညတာဝန်၊ ညအခါ သွားလာမှု
လေ့လာရာတွင် သုံးရက်ခန့် မမှိတ်
မသုန် ခြုံငုံမိသောအခါ ပထမဆုံးနေ့
အား သူ၏မွေးနေ့ စနေနေ့ညဉ့်ကို
သတ်မှတ်လိုက်ပါပြီ။

“ရန်ကုန်မြို့က သူဌေးကြီးဦးလော
ဘအိမ် ဖောက်ထွင်းခံရမှု သတင်း
တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ပါလာ၏။ တနင်္လာနေ့
သတင်းစာမှာတော့ အသေးစိတ်၊
ညနေသတင်းစာ ကြယ်နီမှာ စနေနေ့
ညနေ အထူးသတင်း”

“ရန်ကုန်မြို့က သူဌေးကြီးဦးလော
ဘအိမ်နှင့်ကပ်နေသော ဒုတိယအိမ်
ထပ်မံဖောက်ထွင်းခံရပြန်သောသတင်း”

“နောက်နေ့ ညနေမှာလည်း
တတိယအိမ် ဖောက်ထွင်းမှု ဖြစ်ပွား
ခြင်း”

နေ့စဉ်ရက်ဆက် တစ်အိမ်ပြီး
တစ်အိမ် ဆက်နေ၏။ ညအချိန် သန်း
ခေါင်ယံနှင့် မိုးလင်းပိုင်းမှာ အများဆုံး
ဖြစ်ကြောင်း ပုလိပ်အဖွဲ့မှ သုံးသပ်
စောင့်ဖမ်းသော်လည်း ရပ်ကွက်၊ မြို့
နယ် ပြောင်းသွားပြန်၏။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ၏ သတင်း
ကား တစ်နေ့တခြား သတင်းစာများ
တွင် ခေါင်းစီးစာလုံးမည်းကြီးများနှင့်
ဖော်ပြနေသော်လည်း ယနေ့အထိ
ပုလိပ်အဖွဲ့ ခြေရာခံမရ။ ဖောက်ထွင်း
ဝိဇ္ဇာကား ကိုယ်ပျောက်ဝိဇ္ဇာအဆင့်သို့
တိုးခဲ့လေပြီ။

“ပုလိပ်အဖွဲ့ ညှိလိုက်တာ။ တစ်
အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ဖောက်ထွင်း ဝင်
ရောက်နေတာတောင် မိအောင်မဖမ်း
နိုင်တဲ့ ပုလိပ်တွေ”

ဟူသော ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်
သား၊ လုပ်သားပြည်သူတွေ နှုတ်များ
ဝယ် အလွန် ရေပန်းစားနေလေပြီ။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ မအူကုန်းတင်
မောင်ကြီးအား ပထမအိမ်ဖောက်အပြီး
ဒုတိယ ပုလိပ်အရာရှိကြီးအိမ် ဖောက်
ရန်အသွား ပုလိပ်အဖွဲ့သည်လည်း သူ
တို့၏ အရာရှိကြီးအိမ် ပတ်ပတ်လည်
ကင်းပုန်းတွေချထားသကဲ့သို့ ပုလိပ်
အရာရှိကြီးသည်လည်း ခြောက်လုံး
ပြူး မောင်းတင်၊ ပျံ့တူးတူး သေနတ်
မောင်းတင်ကာ အိမ်အဝင်အဝ သံ
ဘာဂျာတံခါးတွင် စောင့်နေ၏။

“ဟော... ဟော လာပြီ”

ခြံတံခါးဝ ပိတ်ထားသော သော့
ခလောက်အား အသာပင် လက်ညှိုး
ဖြင့် တောက်လိုက်၏။ တံခါး ပွင့်သွား
လေပြီ။ ခြံတံခါး အသာပြန်စေပြီး တစ်
လှမ်းချင်း ဝင်ရောက် လာစဉ်မှာတော့
စောစောက ပုလိပ်အရာရှိကြီး အိမ်
ပျော်သွားသည်တွင် သံဘာဂျာ တံခါး
သော့အား လက်ဖြင့် တောက်ဖွင့်ပြီး
နောက် ပုလိပ်အရာရှိကြီးအား ကြည့်
ရင်း -

“အေးအေးဆေးဆေးသာ အိပ်
ဇီ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ခြောက်လုံးပြီး
ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့် ထုတ်ကာ
ထိုကျည်ဆန်များအား ပုလိပ်အရာရှိ
ကြီး၏ ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်
ပြီး ပွိုင့်တူးတူးကျည်ဆန်လည်း ထုတ်
ကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီးနောက်
လှေကားအတိုင်းအပေါ်တက်၊ ဖောက်
ထွင်းပြန်၏။

ခြံပတ်ပတ်လည်မှာ ကင်းပုန်း
ဝပ်နေသော ပုလိပ်တွေကား၊ လက်ပူး
လက်ကြပ် ဖမ်းရန်စောင့်နေစဉ် ခြံဝမှ
ပုလိပ်များအား လက်ကာပြု၍ ထွက်
ခွာသွားလေပြီ။

နောက်နေ့မှာတော့ ပုလိပ်အရာ
ရှိကြီးနှင့်အတူ ပုလိပ်အဖွဲ့ထဲမှ ထွက်
ပေါ်လာသော စကားသံမှာ “ဖောက်
ထွင်းဝိဇ္ဇာသည် အိပ်ပွေ့ချခြင်း၊ သော့
အားလက်နှင့် တောက်ဖွင့်သည့် မျက်
လှည့်ဆရာလား” ဟူသော သတင်း
ထပ်မံတိုးလာ၏။

တတိယနေ့ ပုလိပ်အရာရှိကြီး
အိမ်ပြီးတော့ စိန်ကုန်သည်ကြီး ဦးမောင်
မောင်အိမ်အလှည့်။ ပုလိပ်တွေ စောင့်
နေမှန်းသိသော ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာကြီး
သည် ပုလိပ်အဖွဲ့အား လက်ကာပြ
ရင်း စိန်ကုန်သည်ကြီး တိုက်အတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်သွားလေပြီ။

စိန်ကုန်သည်ကြီး ဦးမောင်
မောင်မှာ အသက် ၆၉ နှစ်ရှိသော်
လည်း ဇနီးမှာကား အသက် ၃၀ ကျော်
ကျော်မျှသာ ရှိ၏။ အလွန်လှပသော၊
ချောမောသော ဇနီးချောလေးကား
ရူပခင်ဆိုသည့်အတိုင်း မြင်သူငေး
လောက်ပါ၏။ ဒီနေ့မှာပင် ရူပခင်တစ်

ယောက်တည်း အကောင်းစား အရက်
နှစ်ပက်သောက်ပြီး နူးညံ့လွန်းသည့်
ခုတင်ကြီးပေါ်အိပ်ပျော်နေ၏။ ဦးမောင်
မောင်တစ်ယောက် မန္တလေးတွင်
ရောက်နေစဉ် ဖြစ်သည်။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ မအူကုန်းတင်
မောင်ကြီးသည် ဘယ်သောအခါမှ
သူ၏ ဆရာအမှာအကြားအတိုင်း
စည်းသိတတ်သော ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ
ကြီး။ ယခုတော့ မီးရောင်ထိန်ထိန်
အလှစံအိမ်ရှင်၏ ဝတ်လစ်စလစ်တွေ
ကြောင့် သူ၏ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်
ကာ အသာပုံရင်း ရူပခင်ဘေး ဝင်
ရောက်ထွေးသည်တွင် ...

အသားငမ်းငမ်း ရွှေကင်ကြမ်းကြမ်း
နှင့် နှစ်ယောက်သား ပျော်မြူးနွဲ့နွဲ့
ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ကြ၏။

“မောင်ရယ် ... နောက်နေ့
လည်း လာခဲ့ပါကွယ်”

“စိတ်ချ လာခဲ့မယ်အချစ်ရယ်”
မိုးမလင်းတလင်း အန္တရာယ်
ကင်းကင်းဖြင့် ရွှေငွေရတနာ မယူ၊
ကာမအလှူရှင်ထံမှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက်
ရုမ္မက်၏ အငမ်းမရ နောက်နေ့ညတွင်
လည်း နှစ်ပါးကြည်ဖြူ ကာမအလှူ
တွေဖြင့် ...။

“မောင်ရယ် ... ရူပခင်အတူ
နယ်စပ်ဒေသ တစ်ခုခုကို ထွက်ပြေးရ
အောင်လား”

“ကောင်းတယ် အချစ်ရယ်။
မောင်လည်း ဒီအလုပ်တွေစွန့်ပြီး တို့
နှစ်ဦး ကြည်နူးကြတာပေါ့”

“မောင် ... မိုးမလင်းခင်ပြန်
တော့။ အိမ်က အဘိုးကြီး ၄ နာရီ၊
၅ နာရီလောက် ပြန်ရောက်မှာတဲ့”

“အိုကေ”
ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ မအူကုန်းတင်
မောင်ကြီး တစ်ယောက် ၄ နာရီ ထိုး
သည်နှင့် ခြံထဲမှအထွက် ပိတ်ထား
သော သံတံခါးကြီး သော့အား လက်
ညှိုးဖြင့် တောက်လိုက်သည်တွင် -

“အား ...”

မျက်စိထဲ မီးတောက်သွားလေ
ပြီ။ သော့ဖွင့်၍ ပုလိပ်တွေအား လက်
ပြကာ အရှိန်ဖြင့်ပြေးရင်း မူးလာ၏။
မောလာ၏။ နောက်ဆုံး ရန်ကုန်ဆေး
ရုံကြီးသို့ အရောက် မအူကုန်းတွင်ရှိ
သော ဇနီးနှင့် သားမောင်တင်အေးတို့
အား ဆရာဝန်များမှတစ်ဆင့် အကြောင်း
ကြား၏။ ဆေးရုံကြီးတွင် မိသားစုဆုံ
မိမိနက် သူ့အဖြစ်တွေ အကုန်ပြောကာ
နောက်ဆုံးတော့ -

“ညီမနဲ့သား၊ ငါ့ရဲ့ အမှားတွေ
နောက်ကျသွားပါပြီ။ စည်းဖောက်
သောညည့် ငါ့ဘဝအဆုံးသတ်လိုက်
ပါပြီ။ မြွေပွေးရဲ့အဆိပ်ဟာ ဥပဒေ
ထက် ပြင်းထန်တယ်ကွာ။ ဟူး ...
ဥပဒေ ... ဥပဒေ ချိုးဖောက်ရင် ဖုံး
ကွယ်စရာမရှိသလို၊ ခုတော့ ... ခု
တော့ ငါ့စည်းဖောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဖောက်မိ
တဲ့စည်းက သူများသားမယားကိုပါ
စော်ကားမိလို့၊ သား မှတ်ထားနော်။
အဖေလိုအမှားမျိုး မဖြစ် ... မဖြစ်ပါ
စေနဲ့ သားရယ်”

■ မင်းရဲကျော်

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရေး အခက်အခဲများ အကြောင်း.....

ကျွန်တော်ချစ်သော မိတ်ဆွေဆိုး

ရန်နိုင်

မျက်နှာကို မြင်လိုက်တည်းက မှတ်မိသည်။ သို့သော် သူ့အမည်ရင်းထက် နောက်နောင်ပြောင်ပြောင် ခေါ်ဆိုနေကျ အမည်ပြောင်က ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာသည်။ ယခင်ကာလ များကအတိုင်း အမည်ပြောင်ကို ခေါ်လိုက်လျှင် သူ့လည်း အမှတ်ရလောက်မည်ထင်။

“မစ္စတာချောင်ချီ မဟုတ်လား” သူမော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဇဝေဇဝါ တအံ့တဩ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မှတ်မိပုံမပေါ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ချောင်ချီ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစဉ် ပင်စင်ဌာနက ငွေတိုင်စာရေးကလေးက အမည်တစ်ခုကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးဌေးရွှေ”

“ဟုတ်တဲ့ လာပါပြီခင်ဗျာ”

သူထသွားသည်။ ဘဏ်ဝန်ထမ်းတံမှ ပင်စင်လစာငွေများကို လက်ခံယူသည်။ ကျွန်တော်က သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အစမှအဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အမည်ရင်းက ကိုဌေးရွှေ၊ ‘မစ္စတာချောင်ချီ’ဟူသော အမည်ပြောင်ကို ငြင်းဆန်သူ ‘ကိုဌေးရွှေ’ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော် မလွဲမှားပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မှတ်မိ

ပါလျက် သူက ကျွန်တော့်အား မှတ်မှတ်သားသား မရှိသည်သာ ထူးဆန်းသည်။ မျက်စိအမြင်အား ယုတ်လျော့လာသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အကြောင်းရင်းခံ ခို့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို မမှတ်မိဘဲ ရှိနိုင်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မေ့လျော့ခွင့် မရှိဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ စိတ်ကို လျော့ချလိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ သူ့အပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်ဖို့ အသင့်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်မိတ်ဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကျွန်တော် ရန်နိုင်ပါ”

“ဟာ . . . ဆရာ”

သည်လိုကျတော့လည်း သူ့အမှု အရာပြောင်းလွဲပုံက တက်တက်ကြွ ကြွ ယူယူသလဲ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတွေ မကောင်း တော့ဘူး ဆရာ။ တစ်နှစ်လောက် ရှိ သွားပြီ။ ဆီးချိုသွေးချိုကြောင့် ကြည့်ရ တာ ဝေဝေဝါးဝါး။ ဆရာနဲ့ တွဲကွာ သွားတာကလည်း နှစ်နှစ်ဆယ် ကျော် သွားပြီ။ သည်ဘက်မှာ ဆရာကိုတွေ့ ရလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မထားဘူး။ ဆရာတို့ မမှတ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာရယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ” ဟုသာ ဆိုလိုက် သည်။ စိတ်ထဲ၌မူ မရှင်းမလင်း။ လိပ် ခဲတည်းလည်း။ သူက ကျွန်တော့်အား ဖက်ထားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်။ သူလည်း အသက် ကြီးလှပြီ။ ခုနစ်ဆယ်တန်းထက် မလျော့ နည်းနိုင်သော အရွယ်။

“ဆရာကို ဘယ်လိုဆက်သွယ် လို့ရမလဲ”

သူ့မျက်နှာတွင် လိုလိုချင်ချင်ပုံ ဟု ထင်သဖြင့် ကတ်ပြားလေးကို ပေး လိုက်မိသည်။

◆◆◆

သာစည်တွင် တာဝန်ကျစဉ် ကာလ။

ထိုနေ့က နွဲ့သို့စောစောရောက် သည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်မိရုံရှိသေး။ နွဲ့ ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

အိပ်ရာလိပ်ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲ လျက်။ စားပွဲတွင် ရဲရဲတင်းတင်း ဝင် ထိုင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ”

သူက ထိုင်ပြီးနေပြီ။ ထိုင်ပါဟု ခွင့်ပြုစကားက နောက်ကျနေသည်။ အဆီငေါ် မတည်။ အစီအစဉ် မကျ။

“ကျွန်တော် ငွေးရွှေပါ”

ဘုရား . . . ဘုရား။ သူ့ရောက် လာပါပေါ့ကလား။ လဆန်းကတည်း က အမိန့်စာက ရောက်နှင့်သည်။ လူ က ယခုမှ ရောက်လာသည်။ တိုင်း အဆင့်လူကြီးက သူနှင့်ပတ်သက်၍ ခေါ်တွေ့ ပြောပြထားပြီးသား။

“သတိတော့ ထားရမယ်။ လူ ကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရာထူးကျ ပြီး ရောက်လာမှာ။ သူနဲ့ မတည်တဲ့ အရာရှိကို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးတဲ့အမှု။ သူ့လုပ်သက်စာအုပ်မှာ အလားတူ အမှုမျိုး နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ထားဖူးတယ်”

“သူ့ကို ကျွန်တော့်ဆီ ဘာလို့ ပို့လိုက်ရတာလဲ ဆရာရယ်”

တိုင်းအရာရှိက ရယ်သည်။ အား ပေးစကား ပြောသည်။

“မင်း ကိုင်တွယ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်လို့ ပို့လိုက်တာ”

အလွန်မှ စိတ်ပျက်စရာ။ သတိ ထားရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်က ယခု မျက် မှောက်သို့ ရောက်နေလေသည်။ ဘာ လုပ်ရမည်နည်း။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆို စကားလည်း ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုင်းမှာ ပို့ပြီး ဝါသနာပါ

သလဲ

မေးလိုသည်က တစ်မျိုး။ လုပ် ငန်းသဘောအရ ရုံးထိုင်တာဝန်နှင့် တွင်းဆင်းတာဝန် နှစ်မျိုးအနက် မည် သည့်ဘက်တွင် အားသန်စိတ်ဝင်စား နေသနည်းဟု မေးလိုရင်း။ သို့သော် သူ့အဖြေက စိတ်ပျက်စရာ။

“ဘာမှမလုပ်ရတာကို အကြိုက် ဆုံးပါ”

အထက်အရာရှိ တစ်ယောက် ကို ပြောရမည့်စကားမျိုး မဟုတ်။ သူ့ စကားက ပေါ့ပျက်ပျက်။ လေးနက် တည်ကြည်မှု မရှိ။ အရာရာကို ဘုကျ ကျ ခွဲတိုက်လိုသည့် ပုံစံမျိုး။ ထို့ပြင် မထီလေးစား ဆက်ဆံရေးကြောင့် စိတ်မသက်သာ။

ထိုစဉ် ရုံး၏သက်သာဆိုင်မှ စားပွဲထိုးကလေးက ကျွန်တော့်အတွက် ပို့နေကျ လက်ဖက်ရည်ကို ယူလာပေး သည်။ အတွေးတစ်ချက် လက်ခနဲ တောက်ပသည်။ သူ့အား လုပ်ငန်း တာဝန်များ မပေးအပ်မီ လေ့လာဖို့လို သည်။ သူနှင့် အသင့်တော်ဆုံး လုပ် ငန်းကို မြင်မိသလိုလို။

◆◆◆

တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်ကြည့် သည့်အခါ ထင်သလောက် မဆိုးရွား။ ပေးအပ်သောတာဝန်အပေါ်တွင် လို လိုချင်ချင်။ အလုပ်ကို ဂုဏ်ယူတတ် သည်က ကျေနပ်စရာ။ နေ့စဉ် သက် သာဆိုင်၏ ရောင်းအား၊ ကုန်လက် ကျန်စာရင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် စနစ်

တကျ ရေးဆွဲသည်။ ကျွန်တော်ထံ နေလယ် ၂ နာရီတိုင်းတွင် တင်ပြနေ တာ။ ကိုဌေးရွှေတစ်ယောက် သက် သာဆိုင်တွင် ပျော်ရွှင်နေသည်။

“သက်သာချောင်ချိရေး ဆိုင် တာဝန်ခံကြီးလို့ ခေါ်ရတာ ရှည်လှ တယ်။ သူများတွေထက် ထူးထူးခြား ခြား ဖြစ်အောင် မစွတာချောင်ချိလို့ ခေါ်မယ်”

သည်စကားဖြင့် သွေးတိုးစမ်း လိုက်သည်။ သူ့ထံမှ ပြန်မှုကို သိ လိုသည်။ သို့သော် အမည်ပြောင် အပေါ် သူကလည်း ကျေကျေနပ် နပ်။ ထိုရက်မှစ၍ သူ့ကို ‘မစွတာ ချောင်ချိ’ဟု တစ်ခဲလုံး ခေါ်ကြသည်။ တရုတ်နာမည်လိုလို ဆင်တူယိုးမှား။ လူပုံကလည်း အသားဖြူဖြူမို့ လိုက် လျောညီထွေ။

သူက ညောင်ဦးသား။ ညောင် ဦးတွင် အမှုဖြစ်လာသည်။ သာစည် သို့ တစ်ဆင့်နိမ့်ရာထူးဖြင့် အပြစ်ပေး ပြောင်းရွှေ့ခံလာရသည်။ မိသားစုက ညောင်ဦးတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ သာစည် တွင် သူတစ်ဦးတည်း။ သက်သာဆိုင် တွင်ပင် နေခွင့်ပေးထားသည်။

ရုံးသက်သာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကို မူသဘောအရ ဖွင့်ရသည်။ အများအားဖြင့် နှုံးကြသည်။ ဆိုင်ဖွင့် သည်ကအစ စီးပွားရေးသဘောထက် နှုံးဆန်နေသဖြင့် ထိုသို့နှုံးရသည်ဟု သုံးသပ်တင်ပြသည့်အခါ ကျွန်တော် အံ့ဩရသည်။ ကိုဌေးရွှေ၏ အတွေး အမြင်အယူအဆက ကျေနပ်သဘော

ကျဖွယ်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါရ စေ”

သည်တစ်ကြိမ်ကဲ့သို့ ကိုဌေးရွှေ တစ်ယောက် စကားပြော ယဉ်ကျေး သည်ကို မတွေ့ကြုံဖူးသေး။ အလုပ် လုပ်လိုသူကို ကျွန်တော် ခွင့်ပြုလိုက် သည်။ ဆိုင်ကို နံနက် ၅ နာရီမှ စတင် ဖွင့် လှစ်နိုင်အောင် သူစည်းရုံးသည်။ ပုဂ္ဂလိက ဆိုင်များနည်းတူ ဝန်ဆောင် မူ အပြည့်ပေးသည်။ ညနေ ၆ နာရီ တိုင်အောင် ဧည့်သည်က ရှိနေတုန်း။

ကျားထိုးသည့် အဖွဲ့ကလည်း ဇွဲ ကြီးကြသည်။ မစွတာချောင်ချိကိုယ် တိုင် ကျားဝါသနာအိုး။ ထို့ကြောင့် ကျားပွဲများအတွက် စိတ်ရှည်သည်။ သည်းခံသည်။ လောင်းကြေးကြောင့် လက်ဖက်ရည်လည်း ရောင်းရသည်။

“ကျွန်တော်က အားလုံးထက် အလုပ်ချိန် ဝိုပါတယ်။ လူကြီးတွေက အသိအမှတ်ပြုပေးကြပါ”

သူ့စကားက အမှန်။ သို့သော် စကားပြောပုံဆိုပေါက်က ထော်လော် ကန်လန်။ အဆင်မချော။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ကျဆုံးသော အရာရှိများ နှင့် မသင့်မြတ်ရသည့် အကြောင်းတစ် ခုဟု သတိပြုမိသည်။ လချုပ်ချုပ်သည့် အခါ အမြတ်ပေါ်သည်။ ထိုအမြတ် ထဲမှ လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေး တစ်ရာ ကျပ်ကို သူ့အား ချီးမြှင့်သည့်အခါ ပျော်တပြုံးပြုံး။ ကြွား၍ဝါ၍ မော် မဆုံး။

ရာထူးတိုး စာမေးပွဲဖြေဆိုသူ များ၏ အောင်စာရင်းနှင့်အတူ ကိုဌေး ရွှေတို့၏ မူလရာထူးသို့ ပြန်လည်ပေး အပ်သော အမိန့်စာက ပြိုင်တူ ထွက် လာသည်။ ရာထူးတိုးသူတို့ များသော အားဖြင့် လက်ရှိမြို့နယ်များတွင် ပြန် လည်တာဝန်ကျကြသည်။ နေရာလပ် နှင့် မကိုက်ညီသည့်အခါ အပြောင်း အရွှေ့က ပူးတွဲပါဝင်လာသည်။ ထို အခြေအနေမျိုးတွင် တိုင်းအရာရှိများ က ကျွန် တော်တို့၏ သဘောထားကို မေးမြန်းတတ်သည်။

ဝန်ထမ်းဆိုသည်မှာ ပေးအပ် သောတာဝန်၊ ချမှတ်သော နယ်မြေ တွင် မပြင်းမဆန် ထမ်းဆောင်ကြရ မည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိသားစု အရေး၊ လူနေမှုအရေးများ အဆင်ပြေ စေလိုသဖြင့် လူကြီးများက အပြောင်း အရွှေ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး သတိထား ဆင်ခြင်ကြသည်။ နည်းမျိုးစုံ စဉ်းစား ပေးကြသည်က လူကြီးများ၏စေတနာ။

‘စေတနာ’သည် တစ်ခါတလေ ‘ဝေဒနာ’ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ သို့သော် ယခုအကြိမ်တွင်မူ လက် တွေ့ရင်ဆိုင်ရသည်။ အခြားမဟုတ်။ ကိုဌေးရွှေနှင့် ပတ်သက်သည်။ စာမေး ပွဲအောင်သဖြင့် ရာထူးတိုးပေးရမည့် သူက သုံးယောက်။ ကိုဌေးရွှေကိုလည်း ထိုရာထူးတွင်ပင် ပြန်လည်တိုးမြှင့် ပေးရမည့် အမိန့်စာ။

လူက လေးယောက်။ ရာထူး လွတ်က သာစည်တွင် သုံးနေရာသာ ရှိသည့်ပြဿနာ။ သုံးယောက်က

သာစည်ဇာတိသားများ။ မိသားစုများလည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငါး လူစွမ်းလူစလည်း ခေသူများ မဟုတ်ကြ။ ကိုဌေးရွှေက ညောင်ဦးမှ ပြောင်းလာသူ သူ့မိသားစုက ညောင်ဦးတွင် ရှိနေဆဲ။ ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် ရာထူးတစ်နေရာ လစ်လပ်နေခြင်းက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ညောင်ဦးနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းက အနီးကလေး ခရီးမဝေး။

ကိုဌေးရွှေအား ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ပို့ပေးလိုက်ခြင်းသည် ကိုဌေးရွှေအတွက် အဆင်ပြေမည်ဟု ယူဆသည်။ “ပို့မည်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့” ဆိုသည့် စကားနှင့်အညီ ကိုဌေးရွှေအား မူလရာထူး ပြန်ရစေသည့်အပြင် မိသားစုနှင့်ပါ ပြန်လည်နီးစပ်ပေးလိုက်လိုသည်ဆန္ဒ ကျွန်တော်၏ သဘောထားကို တိုင်းအရာရှိကလည်း ထောက်ထောက်ခံခံ။ “ထီးလည်းလို မင်းလည်းလို” စေသည့်တိန်း။ သာစည် နယ်ခံသားတို့လည်း ဥမကွဲသိုက်မပျက် အလွန်ကြည်နူး ကျေနပ်ရာကောင်းသည့် အစီအမံ။

အမိန့်စာထွက်လာသည်။ သက်ဆိုင်သူတို့ ဖျော်တပြုံးပြုံး၊ မကျေမနပ်ဇာတ်ရွှင်လာသူက ကိုဌေးရွှေ ညောင်ဦးသို့ သူမပြန်လိုကြောင်း ဆန္ဒပြလာသည်။ ထင်ထားသည်နှင့် လွန်စွာမှ ခြားခြားနားနား၊ အမိန့်စာ ထုတ်ပြန်ပြီးသည့်နောက် မည်သူက တက်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

“ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ သွားမည့်အစား မူလကျထားသည့် ရာထူးမှာပဲ နေမယ်”

ဟု အရေးဆိုလာသည်။ ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ပျက်မိသည်။

“ရာထူးတိုးလည်း လက်မခံဘူး၊ သာစည်ကလည်း မပြောင်းဘူးဆိုရင် ဆရာ ဘယ်လိုအရေးယူမလဲ”

ဟူသော စိန်ခေါ်စကား။

သူက အထက်အရာရှိကို လက်သီးနှင့် ထိုးခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခါ ကျွန်တော်က သူ့အား လက်သီးဖြင့် ဆွဲထိုးချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“အမိန့်ကို မနာခံရင် အရေးယူမယ်”ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ရသည်။ သူ ခွင့်သုံးရက် ခံစားသည်။ တိုင်းရုံးသို့ သွားသည်ဟု သိရသည်။ သူ့အား ထိုသို့ အမိန့်ထုတ်ခြင်းမှာ မည်သူ၏လက်ချက်နည်းဟု စုံစမ်းသည်။ တိုင်းအရာရှိမှ ကြိုတင်သတင်းရသည်။ သူ ကျွန်တော့်အား တိုင်တော့သည်။ ဪ... ကိုဌေးရွှေ။

တိုင်သည်ဆိုကတည်းက ထိခိုက်နစ်နာစေလိုသည့် ဆန္ဒက အထင်အရှား။ ထို့ကြောင့် မဟုတ်တမ်းတရမ်းတွေ ထည့်ရေးသည်။ သာစည်သား ရာထူးတိုးသုံးဦးက ကျွန်တော့်အား လာဘ်ထိုးသည်ဟူ၍ စွပ်စွဲသည်။ သူ့အား ကျွန်တော်က မလိုမုန်းထားစိတ်ရှိသည့်အကြောင်းလည်း ပုတ်ခတ်သည်။ သက်သာဆိုင်တွင် ကျွန်တော်သောက်သော လက်ဖက်ရည်ကြွေးများအကြောင်းကိုလည်း မကြွေး

မကျွန်။

ကျွန်တော်လည်း အစစ်ဆေးခံရသည်။ သူလည်း ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ မဖြစ်မနေ ပြောင်းပေးရသည်။ သူလည်းနစ်နာ၊ တိုင်ကြားစာက မဟုတ်မမှန်ကန်သော်လည်း ကိုယ့်မှာလည်း ရှက်စရာ။

“ရေမျောထင်းချောင်း ဆယ်သော်ကောင်း၏။ အကြောင်းမညှာ၊ ပညာမဲ့ထ၊ လူ့ဗာလကို၊ မစ၊ ကယ်မိ၊ အပြစ်ရှိခဲ့... ”ဟူသော မန်လည်ဆရာတော်၏ ကဗျာလေးကို စားပွဲမှန်အောက်တွင် ထားရှိခဲ့သော်လည်း မဖတ်၍ မလိုက်နာခဲ့သည်က ကျွန်တော်၏ အားနည်းချက်။

“အဲ့သည်လို တပည့်မျိုးကို ရှင်မို့ သွားနှုတ်ဆက်တယ်”

အတူပါလာသူ ဇနီးသည်က အပြစ်တင်သည်။ ကျွန်တော် ရယ်နေမိသည်။ သူ၏တိုင်ကြားချက်တွင် “ကျွန်တော်က သူ့အားမုန်းသည်”ဟူသော အချက်ကိုမူ စစ်ဆေးစဉ်ကလည်း ကျွန်တော်ငြင်းသည်။ တကယ်တမ်းလည်း ကျွန်တော် သူ့ကို မမုန်းသည့်ပြင် ယနေ့ထက်တိုင် သူ့အား ချစ်နေဆဲ။ သည်အချက်ကို ကျွန်တော် သက်သေပြလိုက်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးရပါသည်။

ပြည်ပုံးကားရှေ့ မတင်ဆက်လိုက်ရသော်လည်း အမှန်တကယ်ကပြခဲ့သည့် ကတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

(ယခင်လမှအဆက်)

■ သုသိတိ

ပြီးခဲ့သော ကတ်လမ်းအကျဉ်း

---ဌာနဝန်ကြီး၏ အိမ်၌ စိန်
ရွှေရတနာအစုံခံရမှုကို လျှို့ဝှက်စုံစမ်း
ရန် မင်းကြီးဦးဆက်၏ ညွှန်ကြားချက်
အရ ကမာရွတ်လှိုင်ရဲဌာန နယ်စီးလုံ
ခြုံရေးမှူး ဦးမောင်မောင်သန့်သည်
အင်းစိန်ရုံထောက်ဌာန၏ အကူအညီ
ဖြင့်စုံစမ်းခဲ့ရာ စိန်ရွှေရတနာထည့်
သည့် အစ်ပေါ်ရှိ လက်ဗွေရာနှစ်ခု

သည် ဝန်ကြီးအိမ်ရှိလူများ၏ လက်
ဗွေရာ မဟုတ်ကြသလို ဝန်ကြီးက
လည်း ထိုကိစ္စကို ဆက်မစုံစမ်းရန်
ပြောကြားခဲ့၍ နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူး
အခက်တွေ့နေစဉ် ဝန်ကြီးကတော်က
ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ဝန်ကြီးကတော်က
မနေ့က ဆေးရုံသွားစဉ် အတွင်းဝန်
ကတော် မနီလာသည် အိမ်ပြန် အိမ်
သာတက်ချင်သည်။ ကားခေါ်သွား
မည်ပြော၍ မိမိအိမ်သို့သွားရောက်

အိမ်သာတက်ခဲ့သည်ကို မိမိ၏မွေးစား
သမီး မစာခြည်နှင့် ယာဉ်မောင်းတို့
သိကြောင်း ထပ်မံပြောပြချက်အရ
နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးသည် ဥပယ်တံမျှ
ဖြင့် အတွင်းဝန်ကတော် ဒေါ်နီလာ၏
လက်ဗွေရာကို ရအောင်ယူခဲ့ပြီးနောက်
လက်ဗွေပါရဂူက စစ်ဆေးခဲ့ရာ စိန်
ရွှေရတနာထည့်ထားသည့် အစ်ပေါ်မှ
လက်ဗွေရာများနှင့် တူညီနေကြောင်း
စစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

(တစ်ဆယ့်နှစ်)

ဆင်ပမ်းလိုင်စင် တရားဝင်

ကျွန်ုပ်သည် ကမာရွတ်ဌာန အချုပ်ကင်းကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းပြန်ရောက်တော့ ည ၁၁ နာရီကျော်နေပြီ။ မင်းကြီးဦးဆက် ရုံးသို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်သေး၏။ ဖုန်း ကိုင်မည့်သူမရှိ မင်းကြီးအိမ်ပြန်သွားပြီ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းနေသော ဝန်ကြီးအိမ်ခိုးမှုသည် ရုပ်လုံးလည်း မပေါ်သေးသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏ဆောင်ရွက်မှုများသည် လူကြီးအိမ်နေသည်ကို နှိုးသတင်းပို့ရ လောက်အောင် ထူးခြားမှုမရှိသေး သည့်အတွက် မင်းကြီးဦးဆက်အိမ်သို့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တော့ပါ။ မနက်ကျမှ ဖုန်းဆက်သတင်းပို့တော့မည်။ မင်း ကြီးလည်း မိသားစုနှင့်အတူ အိပ်ရေး ဝဝ အိပ်ပါစေလေတော့။ ကျွန်ုပ်လည်း နေအိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်၍ အိပ်ရာဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ် သည် နေအိမ်၌ ရုံးသွားရန်အတွက် ရဲဝတ်စုံဝတ်နေစဉ် လေတပ်မှ စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်နှင့် တာမွေရဲစခန်းမှ ဒုလုံ ခြံရေးမှူး ဦးခင်မောင်ဦးတို့ ရောက်ရှိ လာကြ၏။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ခင်မောင်လေး ပါ။ ဝန်ကြီးကတော်ရဲ့ မောင်ပါခင်ဗျာ။ မမက အမှုစစ်ဆေးလို့ရပြီလို့ ပြောခိုင်း လို့ လာပြောတာပါခင်ဗျာ။ ဝန်ကြီးက အမှုကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့ ဝန်ကြီးရုံးက အတွင်းဝန်ကို တာဝန်ပေးထားတယ် ဆိုတာ လာပြောတာပါခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်ကလည်း တရားဝင်စစ်

ဆေးခွင့်ရသည့်အတွက် လုပ်ရကိုင်ရ တာ လွယ်သွားကြောင်း၊ အဲဒီခိုးမှုကို ပေါ်ပေါက်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်လို့ ဝန်ကြီး ကတော်ကိုပြောပေးဖို့ ပြောကြားလိုက် ပါသည်။ ဗိုလ်ခင်မောင်လေးနှင့် ဒုလုံ ခြံရေးမှူး ဦးခင်မောင်ဦးတို့က ကျွန်ုပ် ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြပါသည်။

ကျွန်ုပ် ရုံးခန်းသို့ရောက်ရောက် ချင်း စကားပြော ဖုန်းမှခေါင်းလောင်း သံမြည်လာပါသည်။ စကားပြောခွက် ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ မင်းကြီး ဦးဆက်ဖြစ်နေသည်။ မင်းကြီးဦးဆက် က ကျွန်ုပ်ကို ချက်ချင်း သူ့ရုံးလာခဲ့ဖို့ ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရဲကွပ်ဖြင့် တိုင်းရုံးသို့ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မင်းကြီး ဦးဆက် အား အလေးပြုသတင်းပို့ပြီး မင်းကြီး ညွှန်ပြထိုင်ခိုင်းရာ နေရာတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ မင်းကြီးဦးဆက်က ပြုံး ရွှင်စွာ စမေးသည်။

“ငါ့တပည့် ... ဘယ်နှယ်လဲ ကွ၊ ဝန်ကြီးအိမ်က ခိုးမှုအခြေအနေ ပြောစမ်းပါဦး”

“အမှုတော့ မတိုင်သေးပါဘူး မင်းကြီး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စုံစမ်း သင့်သလောက်တော့ စုံစမ်းထားပြီးပါ ပြီ မင်းကြီး”

“ဟိုဟာ၊ ဒီဟာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ငါ့တပည့်။ ခုနကပဲ အတွင်းဝန်က ငါ့ ကို ခေါ်ပြောတယ်။ အမှုဖွင့်ရမယ်တဲ့။ တိုင်စာရေးပြီး မင်းက ဝန်ကြီးကတော် ဆီသွားပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးယူလာခဲ့။ ပြီးတော့ ရဲစခန်းမှာ အက်ဖ်အိုင်အာရီ ဖွင့်ပြီး အမှုတွဲကို မင်းပဲယူထား။ တခြားသူ အစစ်မခိုင်းနဲ့၊ မင်းပဲစစ်။

ဒီအမှုစုံစမ်းစစ်ဆေးတာကို ဘယ်သူ ကိုမှ မသိစေရဘူး။ အပြင်ကို မပေါက် ကြားစေနဲ့။ သိုသိုသိပ်သိပ်လုပ်ရမယ်။ ပေါက်ကြားရင်တော့ အိပ်ရာလိပ်သာ လိပ်ပေတော့”

မင်းကြီးဦးဆက်၏ စကား ကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျောစိမ့်သွား၏။

“မင်းကြီး ... အမှုဖွင့်တာက တော့ လွယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဖမ်းရ မယ့်သူက အတွင်းဝန်ကတော်ဖြစ်နေ လို့ နောက်ပိုင်းက ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခ ပေးမှာကြောက်လို့ပါ မင်းကြီး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဘယ် အတွင်းဝန်ကတော်ကို ဘယ်သက် သေ အထောက်အထားနဲ့ ဖမ်းမှာလဲ။ အရမ်းတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ တပည့်ရေ”

ကျွန်ုပ်က မင်းကြီး စတာဝန်ပေး သည့်နေ့မှ မနေ့ည အင်းစိန်စုံထောက် ဌာနသို့သွားပြီး လက်ဗွေအတည်ပြု ချက်ရယူပုံအထိ ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက် ထားသမျှကို မင်းကြီးဦးဆက်အား အသေးစိတ် တင်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အစအဆုံးရှင်းပြပြီးတော့ မင်း ကြီးဦးဆက် စိတ်အိုက်သွားပုံရသည်။

“တပည့်ရေ ... ဒါတွေဟာ တော့ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ မင်းလုပ် စရာကိုင်စရာရှိတိုင်း ရဲဝန်ထောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငါ့ဆီသတင်းပို့ပြီးမှလုပ် မှန်တယ်ထင်တိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ် လို့မရဘူး။ ငါလည်း ဒီကိစ္စ အတွင်း ဝန်ကိုတင်ပြထားပါဦးမယ် ငါ့တပည့်”

ကျွန်ုပ်လည်း မင်းကြီး ဦးဆက် ပင် စိတ်အိုက်ပြီး မျက်နှာမကောင်းပြီ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ

အမှုအတွက် စိတ်လေးလေး ဖြစ်လာ
ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ပူနေ
သည့် မင်းကြီးကို သနားနေမိသည်။
ကျွန်ုပ်သည် မင်းကြီးဦးဆက်ကို နှုတ်
ဆက်ပြီး ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းသို့
ရောက်သည်နှင့် ဝန်ကြီးအိမ် စိန်ရွှေ
ငွေများပျောက်ဆုံးမှုကို မသင်္ကာသူ
မဖော်ပြဘဲ တိုင်စာတစ်စောင်ကို
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လက်နှိပ်စက်ဖြင့်
ထိုင်ရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝန်
ကြီးကတော်ထံသို့ သွားရောက်ကာ
ဖတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဝန်ကြီးကတော်
က ကောင်းကြောင်းပြောပြီး တိုင်စာ
တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပါသည်။

“အောင်မယ်လေး ..

ဘုရား ...ဘုရား ...ဘုရား။

ကြံကြံဖန်ဖန်

ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတာနဲ့

စမ္မာနဂိုက

နားမပေါင်ကျိုးတာ

ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူတို့အိမ်မှာ

လူတွေတစ်ပြုံကြီးတာ။

တစ်ယောက်ယောက်

ခိုးမှာပေါ့။ မဆီမဆိုင်

အစ်မကို

ဘာလို့စွပ်စွဲရတာလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် တိုင်စာကို ပြန်ယူ
လာခဲ့ပြီး ကမာရွတ်ရဲစခန်း၌ပင် အမှု
ဖွင့်လိုက်ပြီး ထိုအမှုကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
စစ်ဆေးရန် တိုင်စာနှင့် ပထမသတင်း
ပေးတိုင်ချက်တို့ကို ပြန်ယူခဲ့ပါသည်။

(တစ်ဆယ့်သုံး)

သူ့ဆန်စား ရဲမှာလား

ကျွန်ုပ်သည် မင်းကြီးဦးဆက်
ထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် မင်းကြီး
ဦးဆက်၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း
နံနက် ၁၁ နာရီခန့်တွင် ရဲဝန်ထောက်
ဦးချစ်ပုန်ထံသွားရောက်၍ ဝန်ကြီး
အိမ်မှ စိန်ရွှေငွေပျောက်ဆုံးမှုအား
တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မင်းကြီး၏ လမ်းညွှန်
ချက်ကိုပါ ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ထိုအမှုနှင့်
ပတ်သက်သည့် အတွင်းဝန် ဦးမြင့်
မောင်၏ဇနီး ဒေါ်နီလာ၏နေအိမ်ကို
ရှာဖွေလိုကြောင်း ဒေါ်နီလာအား ဖမ်း
ဆီးစစ်ဆေးလိုကြောင်း ရဲဝန်ထောက်
ဦးချစ်ပုန်အား တင်ပြခဲ့ရာ ဆရာဦးချစ်
ပုန်က “ဖြစ်ပါ့မလား တပည့်ရာ။ သူ
တို့က မျက်နှာကြီးတွေ မဟုတ်လား။
တို့များ ကွဲကုန်မှာကွဲ့။ စဉ်းစားပါဦး
တပည့်ရယ်”ဟု ပြောပါသည်။

“မလုပ်လို့လည်းမရဘူး ဆရာ။
ပစ္စည်းပျောက်တာက ဝန်ကြီးအိမ်က
ပစ္စည်းပျောက်တာ။ ဒီအတိုင်း လက်
ပိုက်ကြည့်နေလို့ကတော့ ဒီအမှုက
ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ဆူးကြားသီး
တဲ့ ဘူးသီးဖြစ်တာ အတူတူ ဆူးတိုပဲ
အစူးခံတော့မယ် ဆရာ”

“ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်တို့က
ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတွေ မဟုတ်လား

ဆရာ။ နစ်နာတဲ့ ပြည်သူ့ဘက် အမြဲ
တမ်းရပ်တည်ရမယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်
တို့က တရားဥပဒေဘက်တော်သား
တွေ မဟုတ်လား။ တရားဥပဒေဘက်
တော်သားတွေက ခိုးဆိုးလုယက်၊
မတော်မတရားလုပ်နေကြတဲ့ အဓမ္မ
ဝါဒီတွေကို ဖော်ထုတ်အရေးယူရမယ်
မဟုတ်လား။ ဆရာ စဉ်းစားပါဦး”

“တပည့်ပြောတာတွေ တစ်လုံး
မကျန်မှန်မှန်း ဆရာသိပါတယ်။ မှန်
ကန်ရင် ကွဲတတ်တယ်ကွဲ့။ အေးပါ
တပည့်ရာ။ ဆရာ မင်းကြီးဆီ တင်ပြ
ကြည့်ပါဦးမယ်”

ရဲဝန်ထောက် ဦးချစ်ပုန်က ပြော
ပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာပင် မင်းကြီး
ဦးဆက်ဆီ ဖုန်းဆက်တင်ပြပါသည်။
ဆရာဦးချစ်ပုန်နှင့် မင်းကြီးတို့ စကား
ပြောအပြီး ဝန်ထောက်ဦးချစ်ပုန်က
ကျွန်ုပ်အား မင်းကြီးဦးဆက်က “ပိုင်
ရင်တော့လုပ်ပေါ့ဟုပြောလိုက်ကြောင်း”
ပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးတွေကို စိတ်
ဒုက္ခ မပေးလိုတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏
ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ရုံးခန်းထဲတွင် အတွင်းဝန်
ဦးမြင့်မောင်အိမ်သို့ သွားရောက်ရှာဖွေ
ဖို့ကိစ္စအတွက် ချီတိုချီတိုဖြစ်နေရာမှ
နောင်မှ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ သူ
ဆန်စား ရဲရမည့် ရဲဝန်ထမ်းဘဝမို့
အတွင်းဝန်ဦးမြင့်မောင်အိမ်သို့ သွား
ရောက်ရှာဖွေရန် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါသည်။ ထို့အတူ နေအိမ်သို့
ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အတွင်းဝန် ဦးမြင့်
မောင်အိမ်သွားမည့်ကိစ္စကို ဇနီးသည်
အား ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်

ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်၍ အခြားသူ
ကို ခေါ်သွား၍မရကြောင်း သက်သေ
ကိုပင် ရင်းနှီးသူမိတ်ဆွေနှစ်ဦးကို ခေါ်
သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဇနီးအနေဖြင့်
အမျိုးသမီးရဲအရာရှိအဖြစ် ဟန်ဆောင်
လိုက်ပါပေးဖို့ ပြောရပါသည်။ ဇနီးက
လည်း လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု
ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အာတီးယားမှ
မိတ်ဆွေနှစ်ဦးထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး
သက်သေအဖြစ် လိုက်ပါပေးဖို့ အကူ
အညီတောင်းရာ လိုက်ပါပေးမည်ပြော
၍ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မဆိုင်းတော့
ဘဲ ဇနီးကို ခေါ်ယူကာ အာတီးယား
လမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားနှင့်
အသင့်စောင့်နေသော မိတ်ဆွေ ဦးဘုန်း
မြင့်နှင့် ဦးဘုန်းတင့်တို့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်တို့ ကျွန်ုပ်၏ ကားနောက်
မှ လိုက်မောင်းလာခဲ့ရန် ပြောကြားပြီး
ပြည်ထောင်စုရိပ်သာသို့ မောင်းနှင်လာ
ခဲ့ပါသည်။ ဟယ်လ်ပင်လမ်းတွင် ကား
များရပ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လေးဦး
သည် အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်အိမ်သို့
သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

(တစ်ဆယ့်လေး)

အတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အတွင်းဝန် ဦးမြင့်
မောင်အိမ်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ အတွင်း
ဝန်ကတော် ဒေါ်နီလာနှင့် ဧည့်သည်
အမျိုးသမီးတို့ စကားသိုပ်ပြောနေကြ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဒေါ်နီ
လာသည် ရဲတပ်စုတံဆိပ်သော ကျွန်ုပ်
ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာသိသိ
သာသာ ပျက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်

သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

“ဟေ့ ... မောင်ရင်၊ မောင်ရင်
က တစ်နေ့က အိမ်ကိုလာတဲ့ မော်လ
မြိုင်က ဧည့်သည် မဟုတ်လား။ အခု
ဘယ်နှယ် ယူနီဖောင်းနဲ့ပါလား။ ဦးမြင့်
နောင်ကိုရောတွေ့ခဲ့ရဲ့လား မောင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်တော်
တွေ့ပြီးပါပြီ။ အခုလာတာက ကိစ္စတစ်
ခုနဲ့ လာတာပါ”

“ဆိုပါဦး၊ မောင်ရင် ဘာကိစ္စလဲ
ပြောပါဦး။ အစ်မကူညီနိုင်တာဆို ကူ
ညီပါမယ်”

“အစ်မရဲ့အကူအညီ အများကြီး
လိုပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို
ဝင်ခွင့်ပြုပါဦး အစ်မ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ။ ကပြင်
မှာ စကားပြောကောင်းနေတာနဲ့ မေ့
နေလိုက်တာ ဝင်ခဲ့ကြပါ။ ထိုင်ကြပါ”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့လည်း ခုံအသီး
သီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်နီ
လာနှင့် စကားပြောနေသော အမျိုး
သမီးသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို အား
နာ၍ထင်သည်။ ဒေါ်နီလာကို နှုတ်
ဆက်ပြန်သွားပါသည်။ ထိုသို့ အလိုက်
သိစွာပြန်သွားသူအား ကျွန်ုပ်ကျေးဇူး
တင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော်က ကမာရွတ်ရဲဌာန
နဲ့ လှိုင်ရဲဌာနရဲ့ နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးပါ။
မောင်မောင်သန့်လိုခေါ်ပါတယ် အစ်မ။
ကျွန်တော်နဲ့အတူပါလာသူတွေနဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးပါမယ်။ သူကတော့ အမျိုး
သမီးရဲအရာရှိ ဒေါ်သီတာအေးပါ။ သူ
တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ရပ်ကွက်ကော်
မတီ ဦးဘုန်းမြင့်နဲ့ ဦးဘုန်းတင့်ပါ
အစ်မ”

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆက်ပေးနေစဉ် ဒေါ်နီ

လာ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်မိ
တော့ မျက်နှာပျက်စပြုနေပြီကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

“ကိစ္စကတော့ ဌာနတာဝန်ခံ
ဝန်ကြီးကတော်နဲ့ အစ်မတို့ ရန်ကုန်
ဆေးရုံကြီးသွားတဲ့နေ့က ဝန်ကြီးအိမ်
မှာ စိန်ရွှေငွေတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့
ကိစ္စပါ။ အဲဒီနေ့က အစ်မ အိမ်သာ
တက်ဖို့ ဆေးရုံကြီးကနေ ဝန်ကြီး
ကတော်အိမ် ပြန်သွားခဲ့တယ်မဟုတ်
လား။ ဝန်ကြီးကတော် အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ လက်ဝတ်ရတနာတွေ
မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ရဲစခန်းအမှုတိုင်လို
ကျွန်တော် အဲဒီအမှုစစ်ဆေးသူပါ
အစ်မ။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်မကို
မသင်္ကာလို့ ရှာဖွေစစ်ဖို့ လာတာပါအစ်မ”

“အောင်မယ်လေး ... ဘုရား
... ဘုရား ... ဘုရား။ ကြုံကြုံဖန်ဖန်
ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတာနဲ့ စမ္မာနဂိုက
နွားမပေါင်ကျိုးတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ။
သူတို့အိမ်မှာ လူတွေ တစ်ပြုံကြီးဟာ။
တစ်ယောက်ယောက် ခိုးမှာပေါ့။ မဆီ
မဆိုင် အစ်မကို ဘာလို့စွပ်စွဲရတာလဲ”

ဒေါ်နီလာက ပျက်စပြုသည့်
မျက်နှာကိုမြင်၍ မဟုတ်မခံပေါက်
အောင် မာမာထန်ထန်ပြောလာ၏။

“ဒီမယ် မောင်ရင်၊ အစ်မက
အတွင်းဝန်ကတော် တစ်ယောက်ပါ။
ဒီလို စွပ်စွဲတာကို မခံနိုင်ဘူး။ တော်ပြီ
တော်ပြီ ... နောက်အဲဒီအိမ်ဘယ်
တော့မှ မသွားတော့ဘူး။ ခင်မင်ရင်းနှီး
လို့ ဝင်ထွက်သွားလာမိပါတယ်။ သူ့ခိုး
အမျိုးခံရသေးတယ်။ အစ်မတို့ဟာ
ဒီလိုလူတန်းစား မဟုတ်ဘူး။ မျိုးကြီး
ရိုးကြီးတွေပါ မောင်ရင်”

“အားတော့ နာပါတယ် အစ်မ

တာဝန်ဝတ္တရားအရ ကျွန်တော့်ကို ရှာ
ဖွေခွင့်ပြုပါ။”

“ခွင့်မပြုဘူး။ ဒါ အစ်မရဲ့အိမ်
လည်း မဟုတ်ဘူး။ အတွင်းဝန် ဦးမြင့်
မောင်ရဲ့အိမ်။ ဦးမြင့်မောင် မသိဘဲ
အစ်မ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။”

ဒေါ်နီလာက မာမာထန်ထန်
ပြောလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ပျော့စိ
ပျော့စိလုပ်၍မဖြစ်တော့ပြီကို သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။ သူ့ယောက်ျား
ရောက်လာမှဆို ပို၍ဆိုးတော့မည်။

“ကျွန်တော် အချိန်လုပြီး ခုံစမ်း
နေရတာ အစ်မ။ အစ်မ ခွင့်ပြုပြု မပြု
ပြု ကျွန်တော်ကတော့ တာဝန်အရ
ရှာရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အစ်မတို့
ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကိုပဲပြီး တိုးတိုး
တိတ်တိတ် ရှာချင်တာပါ မမ”

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဒေါ်နီလာ၏
လက်ဗွေအရ ဒေါ်နီလာသည် ခိုးမှု
ကျူးလွန်သူမှန်း တပ်အပ်သိနေပြီဖြစ်
သော်လည်း ဒေါ်နီလာ၏ လက်ဗွေကို
ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ရယူထားသည့်
အတွက် ဒေါ်နီလာ စိတ်ဓာတ်ကျ ရှာ
ဖွေခွင့်ပေးလာအောင် ပြောခွင့်မရှိ
သည့်အတွက် ခြောက်တစ်ခါ၊ ချော့
တစ်လှည့် ပြောနေရသည်။

“ရှင်မှာ ဝရမ်းပါလား။ ကျွန်မကို
ပြ။ ဝရမ်းပါမှ ရှာခွင့်ပြုနိုင်မယ်”ဟု
ဒေါ်နီလာက ခပ်မာမာ၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်
ပြော၏။

“ဒါရဲ့အရေးပိုင်မှုပါ အစ်မ။ ရဲ့
အရေးပိုင်တဲ့ အမှုမှန်သမျှ ရဲ့က ဝရမ်း
မပါဘဲ ရှာခွင့်ရှိပါတယ် အစ်မ။ ဝရမ်း
ပါဖို့ မလိုပါဘူး။”

“ကျွန်မကို ဒီလို မခြောက်ပါနဲ့။
ကျွန်မယောက်ျားကို ခု ဖုန်းဆက်ခေါ်
လိုက်မယ်။ ဒါအတွင်းဝန်အိမ်ပါ။ အိမ်
ရှင်ရဲ့ရှေ့မှာပဲ ရှင်တို့ ရှာကြပါ။ ကျွန်မ
စကားနားမထောင်ရင်း ဖြစ်လာတဲ့
ပြဿနာ ရှင်တို့ဘာသာရှင်းပါ။”

ဒေါ်နီလာသည် ကျွန်ုပ်အား
ခြိမ်းခြောက်သလို ပြောခဲ့ပြီးနောက်
ညှော်ခန်းထဲရှိ စကားပြောဖုန်းဖြင့် သူ
ယောက်ျားအား ချက်ချင်း အိမ်ပြန်လာ
ဖို့ ဖုန်းဆက်နေပါသည်။ မိတ်ဆွေ
ဦးဘုန်းမြင့်တို့ ညီအစ်ကိုကလည်း
ကျွန်ုပ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ သူ
ယောက်ျားလာမှရာရန် ဝိုင်းပြောကြ
ပါသည်။ ဖုန်းဆက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်
တို့၏အနား ပြန်ရောက်လာသည့်
ဒေါ်နီလာက ဝန်ကြီးကတော်အကြောင်း
သူဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း

မကောင်းပြောနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
ကိုလည်း မကျေနပ်ကြည့်ဖြင့် ခဏ
ခဏ ကြည့်သည်။

၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာ အရာရှိကြီး
ပုံပေါက်နေသူတစ်ဦး အိမ်ထဲဝင်လာ
သည်။ အတွင်းဝန်ဦးမြင့်မောင် ဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။

“မောင် ... အခုအိမ်မှာရောက်
နေတဲ့ ရဲအရာရှိတွေက ဝန်ကြီးအိမ်
စိန်ရွှေငွေပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
နို့ကို မသကာဘူးဆိုပြီး အိမ်ကို ရှာချင်
တယ်ဆိုလို့ မောင့်ကို လှမ်းခေါ်ရတာ
မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးမင်း။ ကျွန်
တော်က ကမာရွတ်က ရဲမှူးပါ။ သူက
အမျိုးသမီး ရဲအရာရှိပါ။ သူတို့ကတော့
ရပ်ကွက်ကော်မတီတွေပါ။ ဝန်ကြီးအိမ်
က လက်ဝတ်ရတနာပျောက်ဆုံးမှုကို
ဝန်ကြီးကတော်က တိုင်တာပါ။ တရား
လိုကတော့ ဘယ်သူ့ကို မသကာဘူး၊
ဘယ်သူ့ခိုးတယ်လို့တော့ မယိုးစွပ်ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော်စုံစမ်းစစ်ဆေးလိုက်မှ
အမှုရဲ့ မသကာစရာ သဲလွန်စဟာ ဦး
ရဲ့ဇနီးအပေါ် သတ္တုကျနေလို့ပါဦး”

ကျွန်ုပ်က ဒေါ်နီလာ၏ ခပ်ပွန်း
အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်၏ မကျေ

အတွင်းဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပါလျက် နိုင်ငံခြားငွေများကို

လက်ဝယ်သိမ်းထားခြင်းသည် နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်ရေး အက်ဥပဒေကို

ချိုးဖောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအက်ဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ကြောင်း

ရှင်းပြပြီး ကျွန်ုပ်က ထိုနိုင်ငံခြားငွေများကို သက်သေများရှေ့တွင်

ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းယူလိုက်ပါသည်။

မချမ်းသည်အကြည့်ကို ရဲရဲပြန်ကြည့်ရင်း လာရင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာက ရှင်းနေတာပဲ၊ တရားလိုကတောင်မစွပ်စွဲတာ ခင်ဗျားက ဘာယ့်နယ် ကျွန်တော်မင်းကတော်အပေါ် သတ္တုချရတာလဲ။ ခင်ဗျားဟာက နိုင်ငံလည်းကနော်။ ကျွန်တော်ဟာ အတွင်းဝန်တစ်ယောက် လခထောင်ကျော်စားနေတဲ့ အရာရှိတစ်ဦးဆိုတာ ခင်ဗျားမှတ်သားထားပါ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်အိမ်ပေါ် တက်လာတာတောင် လွန်လှပြီ။ ကျွန်တော် ဒါမျိုးမခံဘူးဗျ။ ခု ကျွန်တော် ဝန်ကြီးဆီကို စကားပြောဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားမယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ထောင်းခဲဒေါသ ဖြစ်သွားသဖြင့် သူ့အိမ်ကို မဖြစ်မနေ ရှာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။

“ဦး လုပ်ချင်သလိုလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးတို့ရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုငဲ့ပြီး ခုလို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ အိမ်ရှာဖို့ ခွင့်တောင်းတာပါ။ ဦးခွင့်မပြုလည်း ကျွန်တော် ရှာမှာပဲ။ ဦး ငုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်ရင် ဦးတို့ပဲ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်အလုပ် ကျွန်တော် ခုဆက်လုပ်ပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးအနားသွားပြီး ဇနီးအား ဒေါ်နီလာကို အလစ်မပေးဘဲ ထပ်ကြက်မကွာ စောင့်ကြည့်နေရန် တိုးတိုးမှာလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သက်သေ ဦးဘုန်းမြင့်တို့ ညီအစ်ကိုအား ခေါ်ယူကာ အိမ်၏ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်က ရှာဖွေဖို့ ပြင်

ဆင်လိုက်သည်နှင့် အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်သည် ဝန်ကြီးထံသို့ ဖုန်းမဆက်တော့ဘဲ သူ့ဇနီးကိုခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်သို့ လိုက်လာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နေအိမ်အတွင်း ရှာဖွေနေစဉ် အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်သည် ကျွန်ုပ်အား ကြိမ်းဝါးပြောဆိုရင်း အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေရှာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ဗီရိုသေတ္တာများပါ ဖွင့်ခိုင်းပြီးရှာပါသည်။ ဘုရားစင်၊ အိပ်ရာ၊ မီးဖိုချောင်၊ ကြောင်အိမ်၊ အိုးခွက်၊ ပန်းကန်၊ အိမ်သာပါမကျန် ရှာဖွေသော်လည်း ဝန်ကြီးအိမ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာတို့ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် အတွင်းဝန်ဦးမြင့်မောင်၏ သေတ္တာထဲမှ နိုင်ငံခြားသုံးငွေများ ဖြစ်သော အိရူစ်၊ ဩစတြေးလျ၊ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံများသုံး ငွေစက္ကူ၊ ငွေဒင်္ဂါးများကို တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုနိုင်ငံခြားငွေများကို အဘယ်ကြောင့် လက်ဝယ်ထားရသလဲဟု အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်အား မေးမြန်းခဲ့ရာ ၎င်းက နိုင်ငံခြားတိုင်း ပြည်များသို့ သွားခဲ့စဉ်က ထိုငွေများကို အမှတ်အရအနေဖြင့် သိမ်းထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အတွင်းဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပါလျက် နိုင်ငံခြားငွေများကို လက်ဝယ်သိမ်းထားခြင်းသည် နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်ရေး အက်ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအက်ဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး ကျွန်ုပ်က ထိုနိုင်ငံခြားငွေများကို သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းယူ

လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါကျမှ အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်နှင့် ၎င်းဇနီး ဒေါ်နီလာတို့သည် ငြိမ်ကျသွားပြီး ဝန်ကြီးထံ ဖုန်းဆက်မည်ဟုလည်း ပြောဆိုခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်သေများသည် နှစ်နာရီနီးပါးကြာသည့်တိုင်အောင် ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း အမှုနှင့် ပတ်သက်သော သက်သေခံပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ဓာတ်ကျချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ရတနာပစ္စည်းသိမ်းဆည်းသည့် အစပေါ်မှ လက်ဗွေရာများနှင့် ဒေါ်နီလာ၏ လက်ဗွေရာများနှင့် တူညီနေသည့် အထောက်အထားအရ ဒေါ်နီလာအပေါ် ကျွန်ုပ်လက်မလျှော့နိုင်ပါ။ ၎င်းမိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက် စကားရှိသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်သည် သည်အမှုမှ တရားခံအစစ်အမှန်ကို မပေါ်ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်သည့်နောက် အတွင်းဝန်ကတော် ဒေါ်နီလာအား လွှတ်ထား၍ လုံးဝမရတော့ပါ။ ဒေါ်နီလာအား လွှတ်ထားလိုက်လျှင် သက်သေခံပစ္စည်းများကို အစပျောက်သွားအောင် ပျောက်ဖျက်ပစ်မည်မှာ ကေန်မုချဖြစ်၍ ဒေါ်နီလာအား ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပါတည်းခေါ်သွားမှဖြစ်ပေတော့မည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

သုသိဏ်

မြစ်ကုန်များ

အသစ်ယာ

ကျွန်တော်သုငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ရန်ကုန်ထဲမှာ တက္ကသိုလ်မောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ထဲကိုရောက်ရင် သူနဲ့ဆုံနေကျပါ။ တစ်ရက် ရန်ကုန်ထဲကို ရောက်တော့ သူနဲ့ဆုံတော့ သူက မျက်တွင်းတွေ ချောင်ပြီး မျက်နှာမကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူအခုပဲ မြို့နယ်ရဲစခန်း အချုပ်ထဲက ထွက်လာကြောင်း ပြောတယ်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ရကြောင်းနဲ့ စိတ်ညစ်ရကြောင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ပြီး ဘာအမှုနဲ့ အဖမ်းခံရကြောင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

မြစ်ပုံကို မေးတော့ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ် ၄၅ ယောက်က ဘောလုံးပွဲနိုင်လို့ သူ့ကိုလည်း ပြုစုချင်တာကြောင့် ပြည်လမ်းဘက်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို သူကားနဲ့

သွားကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ . . . ဘိယာသောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် သုငယ်ချင်းက သောက်လေ့ သောက်ထမရှိတော့ ဘိယာနှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီးတာနဲ့ မူးလာတယ်။

ပြန်ကြမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် သုငယ်ချင်းက ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်သိတော့ “ငါတော့ မူးသွားပြီဟေ့၊ သိပ်မမောင်းရဲဘူး။ တခြားကားငှားပြီး ပြန်ကြတော့ ဆိုတော့”

အားလုံး တခြားကား တစ်စီးငှားပြီး ပြန်ကြတယ်။ ကျွန်တော် သုငယ်ချင်းက ကားကို တဖြည်းဖြည်း ထိန်းမောင်းလာရင်း မူးလာတာကြောင့် မဟန်နိုင်တာနဲ့ အမှူးပြေမှ ဆက်မောင်းတော့မယ်ဆိုပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာက မာကျူရီ မီးတိုင်အောက်မှာ ကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ ကားရပ်ပြီး ၁၀ မိနစ်လောက် ကြာ

တော့ သူကားနားကို ရဲနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။

သူ့ကို ရဲစခန်းခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဘာအမှုလဲဆိုတော့ သူ့အမှုကို သူကြားလိုက်တော့ အံ့ဩသွားတယ်။

အမှုက မှောင်ရိပ်ခိုမှုတဲ့။ အဲဒါနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်၊ အိမ်ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြား၊ အိမ်ကလူတွေ ရောက်လာ၊ အခု မနက်မှ လွတ်လာကြောင်း၊ တစ်ညလုံး မအိပ်ရကြောင်း ညည်းတွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ကြည့်ပြီး “မှတ်သားလောက်ပါတယ်ကွာ” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အသစ်ယာ

ဝေလဖြူ

(ချင်းတောင်တန်း)

ဟိုး...ဝေးဝေးကလရောင်လေးရဲ့

ဒါထွက်ပြန်

မောင်မောင်
2014

ဟိုး ... ဝေးဝေးက လ ရ ခ ခ ခ လေး ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက် ဖြစ်
တယ်။ အိုဟာတိုင်မဆင်းရဲလို့ တခြား
အလုပ်သမားတွေ ဖြူထဲကို လည်ပတ်သူ
တွေရှိတယ်။ ဈေးဝယ်စရာ ခြမ်းစရာရှိ
တာတွေ ဝယ်ကြခြင်းကြတယ်။ တချို့
ကတော့ ဆယ်ကျော်သက်တွေမို့ အလုပ်
ခွင့်ထဲမှာ မျက်လုံးချင်းဆုံ ရင်ခုန်မိကြ
သူတွေနဲ့ ပန်းခြံထဲ သွားလည်ပတ်ကြ
မယ်။ တချို့က ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ကြည့်
မယ်။ ဒါမှမဟုတ် မမြင်ကွယ်ရာ တစ်နေ
ရာမှာ ချစ်ပန်းတွေ ပွင့်နေကြမယ် ထင်
မိရဲ့။

လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းထက်
သူများအကြောင်း တွေးကြ မြင်ကြ ပြော
ချင်ကြတာ အလေ့အထတစ်ခုပဲ အဖြစ်
မဆိုသာပါဘူး။ တချို့က သာမန် တွေး
ကြ၊ မြင်ကြ၊ ပြောကြရုံနဲ့တင် ရပ်တန့်
သွားကြပေမဲ့ တချို့ကတော့ တစ်ပါးသူ
ထိခိုက်နစ်နာလောက်တဲ့အထိ တွေးကြ၊
မြင်ကြ ပြောကြ၊ ကြံစည်ကြတာတွေက
ရှိနေကြစမြဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်မြေကိုယ်
ရပ်ရွာမှာ ဒီလိုမျိုး ကြုံတွေ့လာကြတဲ့
အခါ ကဲ့ရဲ့တင်းဖျင်းပြောခံရတဲ့အခါ ကိုယ်
မိဘ၊ ကိုယ့်မောင်နှမ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေ

ရဲ့ရှေ့မှာ နောက်ဆုံး အဆင်မပြေတဲ့ ဘာလဲ
ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ရင်စွပ်လေး
တွေဆိုပြီး ငိုချင်ငိုချလိုက်မယ်။ ငိုကြွေးမှု
တစ်ခုအဆုံးမှာ စိတ်ဖိစီးခံစားမှု အပိတ်
အပိုင်းတချို့က ဖြိုကွဲကောင်း ဖြိုကွဲသွား
နိုင်တာကတော့ သေချာတောင်းလို့ ခြာရဲ
မိတယ်။ အခုတော့ ခြေခံ ခံမြဲခြာ။
ပင်လယ်တွေ တောင်တန်းတွေ ခြားနေ
တဲ့ ပြည်ပတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ မိသားစု
စားဝတ်နေရေးအတွက် လာရောက် လုပ်
ကိုင်နေတဲ့ ကျွန်မဆိုတဲ့ 'လေဝ်ဖြူ'ရဲ့
အဖြစ်ကတော့ တိုင်တည်သူ ကင်းမဲ့နေပြီး

လာ။ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးမယ့်လက်
တွေ ဝေးနေပြီလား။ မျှော်လင့်ချက်တွေ
ယုံကြည်မှုတွေ ကောင်းကင်က ရွာချ
လိုက်တဲ့ မိုးစက်တွေလို ကတ္တရာလမ်း
ဘေး ရေရိုးမြောင်းထဲမှာ မျောပါသွားချေ
ပြီလား။ လေပ်ဖြူကိုယ်တိုင်ပင် မသိ
တတ်နိုင်တော့။ အင်း... တကယ်တော့
ဘယ်သူမပြု မိမိမူဆိုသလို ကံကိုပဲ ရိုး
မယ်ဖွဲ့ရတော့မှာပါလား။

လေပ်ဖြူတစ်ယောက် မိမိ ငှားရမ်း
နေထိုင်တဲ့ အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ
ကြည့်နေမိတယ်။ ဟိုးဝေးဝေးက တောင်
တန်းညိုညိုကြီးတွေကတော့ အားငယ်
သူတွေအတွက် လွမ်းအောင်ဖန်နေသလို
ရှေ့ဘက် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာတော့
ကိုယ်ပိုင်ကားတွေက အမိမြန်မာပြည်နဲ့
မတူတဲ့ မိုင်နှုန်းတွေနဲ့ အရှိန်ပြင်းပြင်း
မောင်းနှင်သွားလေရဲ့။ လမ်းတစ်ဘက်က
နေ တခြားဘက်ကိုကူးဖို့ ခပ်ရွယ်ရွယ်
ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးစုံတွဲ ရပ်
စောင့်နေတာ အချိန်အတော်ကြာပြီထင်။
ဒီနိုင်ငံမှာက လမ်းဖြတ်ကူးရင် ခုံးကျော်
တံတားလေးတွေက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွေမှာ
ရှိတတ်ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အား
လပ်ချိန် ချစ်ရင်စွဲလေးတွေ ပွန်းပွဲသွားမှာ
စိုးလို့ထင်။ အမြန်ဆုံးလမ်းကို ကူးနိုင်ဖို့
ကားအသွားအလာအကြံကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေပါတယ်။ လမ်းရဲ့
တစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းကြားထဲမှာ
က ပြည်ပရောက်စုံတွဲတွေရဲ့ 'ချစ်သူလမ်း
ကြား' လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဈေးခပ်ပေါ
ပေါ တည်းခိုဆောင်လေးတွေ ရှိတယ်
လေ။ ဒါဆို သဘောပေါက်မှာပါနော်။
ပြောသာပြောနေရတာ ဒါတွေက လေပ်
ဖြူအတွက် ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။
အခု လေပ်ဖြူ မျက်စိတစ်ဆုံး ပြတင်း
ပေါက်က ကြည့်နေတယ်များ မှတ်လား။
မဟုတ်ရော့ချမဟုတ်။ လေပ်ဖြူကြည့်တာ

“မေမေရဲ့
ဒုက္ခတွေကို
မျှဝေခံစားဖို့
အင်အားတောင်
မရှိတော့ပါဘူး။
သားတို့၊ သမီးတို့ရဲ့
အနာဂတ်လှပဖို့
အမေ
တိုင်းတစ်ပါးမှာ
လောကဒဏ်တွေကို
သံမဏိနုလုံးသားနဲ့
တွန်းလှန်ပြီးတဲ့
တစ်နေ့
ပြန်ခဲ့မယ်နော်”

က ဘဝပန်းချီကားချပ်ကို ရင်ဘတ်နဲ့
တစ်ဆုံးကြည့်နေတာရှင်။ မျက်စိမြင်ကွင်း
ရောင်စုံတွေကို ကျော်ပြီး ဟိုးဝေးဝေးမှာ
ကျန်ခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်က မိသားစု အထူး
သဖြင့် သားနဲ့သမီးကိုပေါ့။

“မေမေရဲ့ဒုက္ခတွေကို မျှဝေခံစားဖို့
အင်အားတောင် မရှိတော့ပါဘူး။ သားတို့
သမီးတို့ရဲ့ အနာဂတ်လှပဖို့ အမေ တိုင်း
တစ်ပါးမှာ လောကဒဏ်တွေကို သံမဏိ
နုလုံးသားနဲ့ တွန်းလှန်ပြီးတဲ့တစ်နေ့ ပြန်ခဲ့
မယ်နော်”

လေပ်ဖြူရင်ထဲက တိုးညှင်းစွာ
ညည်းညူလိုက်ပေမဲ့ ခံစားချက်အဟုန်က
တော့ မိုးကောင်းကင်ယံ ပျံလွင့်သွားမယ်
ထင်သည်ပဲလေ။

“အမေကြီး နိုင်ငံခြား ဘာသွား
လုပ်မှာလဲဟင်”

ငါးတန်းအရွယ် သမီးက မေးရှာပါ
တယ်။ ဒီတော့ လေပ်ဖြူ ရှင်းပြရတယ်။

“သမီးတို့၊ သားတို့ ပညာတတ်
ကြီးတွေ ဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ပညာတတ်မှ
ဘယ်နိုင်ငံရောက်ရောက် လူရာဝင်တာ
လေ။ ဒါကြောင့် သားတို့၊ သမီးတို့ ပညာ
သင်ဖို့ ပိုက်ဆံတွေ မေမေ သွားရှာမှာ
လေ”

“ဒါဆို အမေက ဘယ်လောက်
ကြာမှာလဲ”

၁၀ တန်းကျောင်းသားဖြစ်တဲ့ သား
ကြီးကပါ စူးစမ်းတဲ့အနေနဲ့ပင် မေးပါ
တယ်။

“သားရယ်... ဒါကတော့ အလုပ်
ကောင်းရင် ကောင်းသလိုပေါ့။ မကောင်း
ရင်လည်း ပြန်ခဲ့မှာပေါ့။ သားတို့၊ သမီးတို့
ရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး
မေမေရဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုတည်း ဖြစ်စေရမယ်။
ဒါဟာ မိဘတိုင်းရဲ့ စုန်ရေပဲ သားနဲ့သမီး”

ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုကို လွှဲကံလာ
တုန်းက လေဆိပ်မှာ လက်ပြန်တံဆက်

ကျန်ခဲ့တဲ့ သားကြီးနဲ့ သမီးငယ်ရဲ့ မျက်နှာ
လေးတွေဟာ ထင်ရှားဆဲပါလေ။

ပြည်ပအလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်တော့
အလုပ်က အဆင်ပြေတာနဲ့ ကြုံရတဲ့
အတွက် ဝမ်းသာရပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပြည်ပကုမ္ပဏီတွေရဲ့ထုတ်အတိုင်း အချိန်
နာရီနဲ့အမျှ အလုပ်ကိုလုပ်ရတယ်။ ထမင်း
စားချိန် ကော်ဖီချိန်ဆိုပြီး သူ့အချိန်နဲ့သူ
နားရတယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ 'အမေ' ခေါ်
တဲ့ ခေါ်သံတွေ ဝေးနေတာကလွဲလို့
ရသမျှ ဝင်ငွေလစာတွေကို ရေတွက်
လိုက်တိုင်း 'အမေ'ဆိုတဲ့ ခေါ်သံတွေ
ကြားယောင်နေသလိုမို့ လေပ်ဖြူတစ်
ယောက် အင်အားတွေရှိလိုက်တာ မပြော
ပါနဲ့။ တစ်ခါတလေများဆို မြန်မာပြည်မှာ
မိဘတွေနဲ့ အတူရှိချိန်တွေကို ပြန်တမ်း
တမိသလို သားသမီးတွေကိုလွမ်းလို့
မျက်ရည်ကျခဲ့ရတဲ့ ရက်ပေါင်းတွေက
လည်း ရှိလေရဲ့။ တကယ်တော့ မိသားစု
ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာတွေ ပျောက်ဆုံးနေ
ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရာရာတွေဟာ နေလာ
နှင်းပျောက်သလို တဒင်္ဂကြာရမယ့် အခက်
အခဲတွေသာဖြစ်တယ်လို့ လေပ်ဖြူရင်ထဲ
သန့်ဌာန်ချလိုက်တယ်။

ပြည်ပမှာ သင့်တင့်တဲ့လခနှုန်းထား
နဲ့ အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ငှားနေလိုက်တယ်။
လေပ်ဖြူရဲ့ အိမ်ခန်းအပေါ်ထပ်မှာလည်း
မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ငှားနေတယ်။
ကိုယ့်မြန်မာနိုင်ငံသားအချင်းချင်းမို့ ကူညီ
ရိုင်းပင်းချင်စိတ်က လေပ်ဖြူရင်မှာ ရာနှုန်း
ပြည့်ရှိခဲ့တာ အမှန်။ သူ့နာမည်က 'ဒေဝီ'
တဲ့။ နာမည်ကတော့ ဘိုဆန်လိုက်တာ
နော်။

"ဒေဝီ ဒီနေ့ရုံးသွားရင် ကိုယ်တို့
အတူသွားကြမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ လေပ်ဖြူ။ သွားကြ
တာပေါ့"

"ဒေဝီလည်း မြန်မာပြည် ဘယ်

တော့ ပြန်ဦးမလဲ"

"ပြန်တော့ ပြန်မှာပေါ့ လေပ်ဖြူ
ရယ်။ ကိုယ့်မှာက ငွေကြေးက ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့
လေပ်ဖြူတို့က ကိုယ်တို့ထက် ပညာ
တတ်တော့ ဝင်ငွေ ပိုကောင်းတာလေ။
အဲဒါတွေ ကွာတယ်နော်"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒေဝီ
ရယ်။ ကျားကြီးခြေရာကြီးပေါ့။ သားရေး
နားရေးကိစ္စတွေမှာ ပိုကုန်တာလည်း
ထည့်တွက်ဦးလေ"

ဒီလိုနဲ့ လေပ်ဖြူနဲ့ ဒေဝီတို့က
ညီအစ်မတွေလို ခင်မင်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်
ယောက်အခက်အခဲ တစ်ယောက်ကို
ရင်ဖွင့်ကြတယ်။ ကူညီနိုင်တဲ့အခါ ကူညီ
တယ်။ နောက်ဆုံး အလုပ်ရှင်နဲ့ အလို
မကျတာတွေရှိရင်တောင် အပြန်ကား
ပေါ်မှာ ရင်ဖွင့်ကြတယ်။ တကယ်ဆို
လေပ်ဖြူအဆင်အတန်းက ကုမ္ပဏီက
ကားစီစဉ်ပေးထားတယ်။ ကားကို လေပ်
ဖြူကိုယ်တိုင် မောင်းတယ်။ အပေါ်ထပ်
မှာရှိတဲ့ ဒေဝီကို ရုံးသွားရင် ခေါ်သွား
တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ခွဲကလွဲ
ရင် မယုံရဘူးဆိုတဲ့စကား ရှိထားလေ
တော့ ဒေဝီတစ်ယောက် ကြာလာတော့
လေပ်ဖြူရဲ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ အရေး
တယူဆက်ဆံမှုတွေကို မနာလိုမရှုမိမ့်နိုင်ခဲ့
တော့ လေပ်ဖြူအတွက် အသားထဲက
လောက်ထွက်ပြီပေါ့။

အလုပ်ထဲကလူတွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေ
လေပ်ဖြူအပေါ် အထင်လွဲအောင် လုပ်
ရာမှာ လုပ်ဇာတ်ခင်းတာတွေ၊ မဟုတ်
မမှန် အတင်းအဖျင်းပြောတာတွေ ရှိလာ
တယ်။ နောက်ဆုံး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အထင်
လွဲအောင် ပြောဆိုကုန်းတိုက်တာတွေ
အထိ ရှိလာတယ်။ လေပ်ဖြူရေ ကိုယ်
ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ။ ကိုယ်ကောင်းရင်

ခေါင်းဘယ်မရွေ့လို့ စိတ်မှာ စွဲမှတ်လိုက်
ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ဒေဝီက မျက်
နှာချိုသွေးပြီး လေပ်ဖြူကို စူးစူးလှည့်လှည့်
ခေါ်ပါတယ်။

"လေပ်ဖြူရေ ... ဒေဝီတို့ ဒီနေ့
တနင်္ဂနွေပိတ်ရက် ဈေးဝယ်ထွက်ကြ
ရအောင်နော်"

"ကောင်းသားပဲ ဒေဝီ"
မိမိရဲ့ မကောင်းသတင်းကို လွှင့်ခဲ့
ပေမဲ့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ အပြုံးမပျက် ပြန်
ဆက်ဆံလိုက်ပါတယ်။

"လေပ်ဖြူကို ရုံးသားတွေက တစ်
မျိုးတစ်မည် ပြောနေကြတယ်နော်။ အဲဒါ
ကိုယ်မြန်မာပြည်သားအချင်းချင်းမို့ ဒေဝီ
ကပြောတာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေဝီရယ်"

"ဒါနဲ့ လေပ်ဖြူရဲ့ ဘဏ်စာအုပ်
စုငွေထဲက ဒေဝီကို ပိုက်ဆံချေးပါလား။
ဒေဝီအလုပ်လုပ်ရင်း ပြန်ဆပ်သွားမယ်
လေ"

"အနည်းအကျဉ်းလောက်ဆိုရင်
တော့ ရပါတယ်။ အများကြီးတော့
မဝတ်နိုင်ဘူးနော်"

"ဘာလဲ လေပ်ဖြူက ဒေဝီကို
မယုံလို့လား"

"မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လေပ်ဖြူ
လည်း မိသားစုကရှိသေးတယ်မို့လား"

လေပ်ဖြူရဲ့အဖြေကို ဒေဝီသဘော
မကျမှန်း သိပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ ဒေဝီရဲ့
အကြောင်းတွေလည်း လေပ်ဖြူက သိ
နှင်ပြီးသားမို့ ဆင်စွဲရန်ရှောင်နည်း။ မြေ
မသေ ဘုတ်မကျိုးနည်းတော့ သုံးရမှာ
ဖြစ်တယ်။ တကယ်ဆိုရင် ဒီပြဿနာက
လေပ်ဖြူတစ်ယောက် ဒေဝီကို မိမိရဲ့
ဘဏ်စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ပြတာက
စတာပါ။ တကယ်တော့ လေပ်ဖြူက မိမိ
ရဲ့ငွေကြေး ဘယ်မျှရှိတာကို ထုတ်ကြည့်
ဝါတာ မဟုတ်။ ပြည်ပရောက် မြို့မှာနိုင်ငံ

သားလည်းဖြစ်၊ မိန်းမချင်းလည်း ဖြစ်တာ
မို့ အရေးအကြောင်းရှိရင် ကူညီနိုင်ဖို့
မြန်မာပြည်က ဆွေမျိုးတွေဆီ အကြောင်း
ကြားနိုင်ဖို့ပါ။ အဲဒီနေ့က ဘဏ်စာအုပ်ထဲ
က ငွေကိုန်းဂဏန်း အရေအတွက်ကို
ကြည့်ပြီး ဒေစီတစ်ယောက် မျက်နှာပျက်
သွားတာတော့ သတိထားလိုက်မိရဲ့။

နောက်ရက်တွေမှာ ဒေစီတစ်
ယောက် ဘာရယ်မသိ လေပ်ဖြူထဲ ပန်း
သီး၊ သစ်တော်သီးနဲ့ အချိုရည်ဘူးတွေ
နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါ ပို့ပါလေ
ရော။

“ဒါ... လေပ်ဖြူ ကြိုက်တတ်တဲ့
ကိုတာကိုလာလေ။ ဒေစီ ဈေးမှာကြုံလို့
ဝယ်ခဲ့တာ။ လေပ်ဖြူကို သောက်စေချင်
လို့လေ”

“ဟောဒါကတော့လည်း လေပ်ဖြူ
ကြိုက်တယ်လို့ တစ်ခါက ပြောဖူးတဲ့
ဆန်းကစ်၊ ဒါလည်း သောက်နော်”

ဒီလိုနဲ့ ဒေစီတစ်ယောက် လော
ကွတ်တွေက များလှပါပေတယ်။

တစ်နေ့တော့ လေပ်ဖြူတစ်
ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာကနေ အင်
အားတွေချည်နဲ့လာသလို ခံစားလာရ
တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အသားတွေ
တဆတ်ဆတ် ခုန်ယင်ကာ ဖျားတာ
နာတာတွေဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းပိန်ကျ
လာတယ်။

“လေပ်ဖြူ တဖြည်းဖြည်းပိန်လာ
တယ်နော်။ အစားအသောက် မကောင်း
လို့လား”

“အဲဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာ
ကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး”

မိမိအပေါ် မကောင်းမြင်ပေမဲ့
အခုလိုဖျားနာနေချိန်မှာ လာရောက်မေး
မြန်းဖော်ရတဲ့အတွက် ဒေစီကိုတောင်
ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသေး။ ဒီလိုနဲ့ ဝေဒနာ
မသက်သာ။ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ ဓာတ်ခွဲ

ခန်းတွေအထိ ရောက်လာပြီး နောက်ဆုံး
သွေးစစ်စစ်သပ်ချက်အရ မူးယစ်ဆေးဝါး
တစ်မျိုးကို သုံးစွဲမိကြောင်း ဆေးစစ်ချက်
ထွက်လာပါလေရော။

“ဘုရား... ဘုရား မူးယစ်ဆေး
ဝါးမပြောနဲ့ ဆေးလိပ်အငွေ့ရှူမိရင်တောင်
မူးတတ်သူဆိုတာ ဒေစီလည်း သိရဲ့သား
နဲ့”

“ဆေးစစ်ချက်ကတော့ အမှန်
အတိုင်း အဖြေပေါ်တာပဲ။ စဉ်းစားပါဦး
လေပ်ဖြူရယ်။ တကယ်လို့ သုံးစွဲရင်
လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ ငါကူညီ
နိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်”

လေပ်ဖြူအတွက် ဒေစီရဲ့ စကား
တွေက ပိုပြီး ယုံကြည်မှုကို ဖြစ်စေတာ
အမှန်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဆင်သေကို
ဆိတ်သားရေနဲ့ ဖုံးထားပေမဲ့ မကောင်းမှု
က ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ ဆိုသလို တစ်နေ့
မှာတော့ အဖြေက လယ်ပြင်မှာ ဆင်
သွားသလို သွားဘွားကြီးပေါ်လာပါတယ်။

မပေးစဖူး အပေးထူးနေတဲ့ အချို့
ရည်ဘူးတွေကို ပြင်ပဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခု
မှာ မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးကြည့်တော့
မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုန်တစ်မျိုး ထည့်ထား
တာ သိရပါတော့တယ်။

“ဪ... ရက်စက်လိုက်တာ
ဒေစီရယ်။ ကိုယ့်မြန်မာအမျိုးသမီးချင်း
ကူညီရိုင်းပင်ရမယ့်အစား အခုလိုမျိုး
မရွံ့ရိယစိတ်တွေပွားနေတာ နင်ရော ငါ
ရော အကျိုးမရှိပါဘူးဟယ်”

လေပ်ဖြူတစ်ယောက် အံ့ကြိတ်
ရင်း ကြုံးဝါးရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်
တော့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ လဲရင်ပြန်ထ
လမ်းဆက်လျှောက်ရမှာက မိမိရဲ့ခံယူ
ချက်ပဲလို့ လေပ်ဖြူ လေးလေးနက်နက်
ယုံကြည်ရင်း ဘဝကို တစ်ဖန်ပြန်လည်
တည်ဆောက်ရဦးမယ်ဆိုတာ သဘော
ပေါက်လေရဲ့။

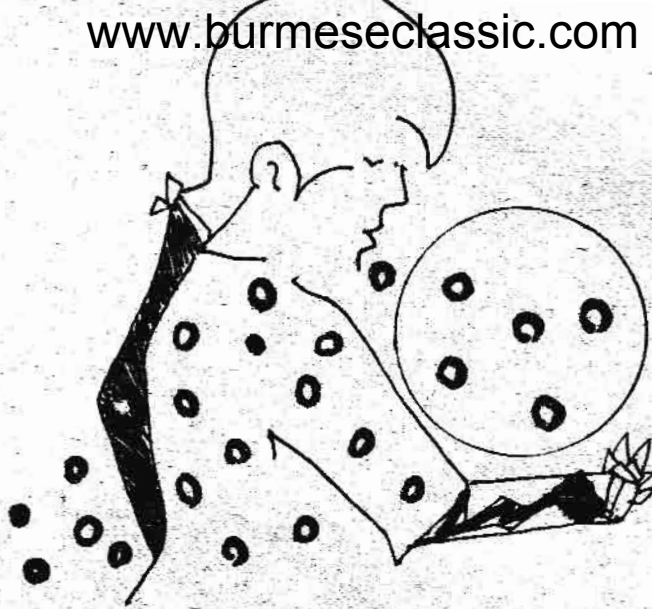
တောင်စွယ်နေကွယ်ရင် ငွေလမင်း
လေး ထွန်းလင်းမှာ သဘာဝလေ။ ဝင်
သွားတဲ့နေမင်းနဲ့ အလှအပကို ကြည့်ပြီး
နမြောတမ်းတစွာနဲ့ ငိုကြွေးနေမယ်ဆိုရင်
မျက်လုံးအိမ်မှာ ပျက်ရည်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်း
နေမှာမို့ ထွက်လာတဲ့လမင်းရဲ့ အလှအပ
ကို မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒီလို
ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့ ဘဝကို
ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့အတွက်
အခုဆိုရင် လေပ်ဖြူတစ်ယောက် အရင်
လို ကျန်းမာစွာနဲ့ အလုပ်တွေလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး
သူ့ကိုအထင်မှား။ အမြင်မှားစေခဲ့တဲ့
ဝန်ထမ်းနဲ့ အကြီးအကဲတွေလည်း စာနာ
ခွင့်လွှတ်တဲ့ အပြု-တွေနဲ့ သူ့ကို ဆီးကြို
နေကြပြီလေ။

တစ်ခုစိတ်မကောင်းတာက လေပ်
ဖြူကို ရေတိမ်နစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒေစီ
တစ်ယောက် အခုဆို မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲ
တတ်လာပြီး အလုပ်အကိုင် ပျက်တဲ့
အထိ အဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံတာတွေတော့
လေပ်ဖြူ စိတ်မကောင်းမိတာတော့
အမှန်ပင်။

လေပ်ဖြူအတွက်တော့ သင်ခန်းစာ
တစ်ခု ရလိုက်လေရဲ့။ နိုင်ငံခြားကို မိဝေး
ဖဝေး သားသမီးဝေး သွားရောက်လုပ်
ကိုင်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေအနေနဲ့
မိမိမှတစ်ပါး အခြားသူကို အလွယ်တကူ
မယုံကြည်မိဖို့နဲ့ ကိုယ့်မြန်မာပြည်သား
အချင်းချင်း မနာလိုဝန်တိုခြင်း ကင်းရှင်း
ပြီး ရိုင်းပင်းကူညီဖေးမနိုင်ကြဖို့ လိုတယ်
ဆိုတဲ့ ဘဝပေး သင်ခန်းစာလေးပါပဲ။

အခုတော့ လေပ်ဖြူဘဝမှာ မှန်
တိုင်းတွေစပြီး လေပြည်ငွေ့ ဘိုက်ခတ်
လိုလာချေပြီ။ လရောင်ဝင်းဝင်း ပန်းရနံ့
သင်းသင်းနဲ့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပျော်ပိုက်
လျက်သာ ...။

လေပ်ဖြူ(ချင်းလောင်တန်း)

အိပ်မက်နှင့် လားရှူး

ဘစောတု

အခုတလော စာရေးသူရဲ့ မနီးတစ်ယောက် တစ်မှုထူးခြားတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သတိပြုမိတယ်။ အာရုံတွေ မများကြပါနဲ့ ဆိုတဲ့ အနန္တတန်ခိုးရှင် အမွှေးတိုင်တွေ ဘုရားခန်းမှာ မြိုင်နေအောင် ထွန်းညှိနေတယ်။ တစ်အိပ်လုံး ပိန်းပိတ်မောင် မတတ်ပါပဲ။

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သူ့ရဲ့ညီမ (စာရေးသူဇနီး) ကိုရော သမီးဖြစ်သူကိုပါ “ဘာအိပ်မက်တွေ မက်သလဲ” လို့ မေးလေ့ရှိတယ်။ စာရေးသူကိုလည်း အလွတ်မပေးပါဘူး။

အိပ်မက်ဆိုတာက နတ်ပေးလို့မက်တဲ့ အိပ်မက်၊ သွေးလေချောက်ချားလို့ မက်တဲ့ အိပ်မက်၊ နီးတစ်ဝက် အိပ်မက်ရယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဆောင်းတွင်း အိပ်မက် ဂယောက်ဂယက်လို့လည်း ရှိလေရဲ့။

အိပ်မက်အဆင်အသွင် အမျိုးမျိုး ကပဲ ... ရှိပေမယ့်လို့ အိပ်မက်ဆိုတာက အလင်းရောင်လာရင် ပျက်ပြယ်စမြဲ မဟုတ်ပါကလား။

ဒါပေမယ့်လို့ အခုတလော အိပ်မက်မက်သူများသည် အလင်းရောင်လာပေမဲ့ ပျောက်ကွယ်လို့မသွား။

တစ်နေ့ စာရေးသူက စာမူပေးရန် အရေးကြီးတာမို့ မနက်စောစောထ၍ ရေးတယ်။ သမီးဖြစ်သူကလည်း ခပ်စောစောထပြီး စာကျက်တယ်ပေါ့။ မနီးဖြစ်သူနဲ့ ဇနီးတို့ကလည်း ထမင်းဟင်း ချက်နေတယ်။

မနီးဖြစ်သူက ထမင်းဟင်းချက်နေရင်းနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း “ညက ဘာအိပ်မက်တွေ မက်သလဲ” လို့ လူတိုင်းစေ့ မေးပြန်လေချေ။

သမီးဖြစ်သူက စာကျက်နေရင်း

ကပဲ ... “ညက အိပ်မက်ကို ပြောရမလား ကြီးကြီး”

“အေး ... ပြော”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ကြီးကြီးသေတယ်လို့ မက်တယ်” လို့ ပြောတယ်။ တကယ်မက်တာလား။ စိတ်အချဉ်ပေါက် နောက်သလိုပြောတာလားတော့ မသိ။ မနီးဖြစ်သူကတော့ ပိုက်ဆံအိတ် ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး အပြင်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားပါတယ်။ မနီးရဲ့ ပြောစကား စာရေးသူကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်မိလေရဲ့။

“သေတယ်ဆိုတာ သူညီ” ပါတဲ့။ မနီးဖြစ်သူ ဘယ်ကိုသွားမလဲဆိုတာ သိလိုက်တယ်လေ ...။

ဘစောတု

မေတ္တာ
မေတ္တာ
ဒေါ်သန်းလင်း

10/10/10

ဖြူလေး

ရွှေမြိုင် အောင်သန်းလင်း

ပုပြင်းအိုက်စပ်သော ရာသီဥတုရှိ သည့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရုတ်တရက်ရောက် လာ၍လားတော့မယ်။ ဖြူလေးမှာ မနေ တတ်သကဲ့သို့ လှောင်အိမ်ချိုင့်တွင် ဟို ပြေးလိုက် သည်ပြေးလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ ဖြူလေး ဤအိမ်သို့ စရောက်စဉ် တ နှစ်လသားပင် မပြည့်သေးချေ။ အမေ နို့ရည် ပြတ်စဖြစ်သော ဖြူလေးအား နေ့ နံနက် နှစ်နီး အစိတ်သားကျီကာ အအေးခံ ငြီး တိုက်ကျွေးရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ် ဆွတ်ဖြူနေသောကြောင့်လည်း ဖြူလေး ထို 'ဖြူလေး' ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခေါ်ကာ အိမ်နီးသားစုအားလုံး ဖြူလေးကို ချစ်ခင် ခြည်သည်။ ဤအိမ်ဝယ် ဇင်မီ၊ မပူတူး၊ မဟုတ်တုတ်အေး၊ အောင်အောင်ဟူသော

မောင်နှမလေးယောက်ရှိရာ ဇင်မီသည် အကဲပိုဆုံးဖြစ်၏။ ဇင်မီသည် ဖြူလေးကို ချစ်လွန်း၍ သူမ၏ မုန့်ပိုးထဲမှ ဖြူလေး အတွက် နေ့စဉ် နှားနှိုအစိတ်သား အစိတ် သားဝယ်ကာ အချိန်မှန်မှန်တိုက်ကျွေးခဲ့ လေ၏။ ယခုအခါ ဖြူလေး အသက် လေးလသားအရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မြူးထူးဆော့ကစားတတ်သော အရွယ်သို့ ပင် ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ဖေဖေ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်စဉ်က ဥရောပမြို့လေးတစ်မြို့မှ ဖြူလေးအား အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ရာပေး၍ ဝယ် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် လည်း ဖြူလေးကို မိမိတို့၏ သားသမီး အရင်းအချာပမာ ချစ်ခင်ရှာ၏။ ဖေဖေ

သည် တစ်ခါတစ်ရံ မင်္ဂလာရွာမှ ဖြူလေး အတွက် 'ကြောင်စာ' ဘူးများကို ဝယ်လာ ကာ ဘူးမှ အမဲသားတုံးကလေးများကို ရေနွေးနှင့် ပြုတ်၍ကျွေးတတ်၏။

ဖြူလေးသည် ဥရောပသွေးပါ၍ လားတော့ မယ်။ အပူဒဏ်ကို ကောင်းစွာ မခံနိုင်ရှာ။ ပူအိုက်သည့်နေ့များတွင်ဆို ဖြူလေးသည် အိမ်ရှေ့အုတ်ကန်တူးတွင် အတော်အတန်ကြာအောင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ အုတ်ကန် ပေါင်ပေါ်တွင် မှေးအိပ်၍သော်လည်း ကောင်း နေနေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဇင်မီသည် အုတ်ကန်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေ သော ဖြူလေးကို ကန်အတွင်းသို့ ကျ မသွားစေရန် အိမ်ထဲသို့ ပြေးချီသွင်းရ ည့် မှာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပြီ။

အချိန်တွေဟောင်း၍ လတွေ ပြောင်းလဲသည့်အခါ အမြဲ ဖြူလေးလည်း တစ်စတစ်စကြီးပြင်းလာကာ နှုတ်နှုတ် ဆန်ပြုတ်ကို စားတတ်လာသည်။ ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်၍ နှုတ်နှင့် နယ်ဖတ်ကျွေးလျှင် ဖြူလေး ပိုမိုသဘောကျသည်။ ယခုအခါ ဖြူလေး၏အသက်သည် ဆယ်လပိုင်းသို့ ချင်းနှင်းဝင်လာပြီဖြစ်၍ ဖြူဖြူမွေးမွေးနှင့် တသွေးတသွေးလှချင်တိုင်းလှနေလေတော့သည်။ မြူးထူးဆော့ကစားသောအသွင်မှ တည်ကြည်ရင့်ကျက်သောအသွင်သို့ ကူးပြောင်းစပြုလာပေပြီ။ မတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဖြူလေးသည် အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်သိမ်မွေ့လာသည်။ 'မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ ရှေးပေးလို့မရ' ဆိုသည့်စကားပုံကို ဖြူလေး သိနေရောလားမသိ။ ဖြူလေးသည် ဣန္ဒြေရရနှင့် ခပ်တည်တည်နေတတ်လာ၏။ အခြားကြောင်အထီးများကိုမြင်လျှင် ဖြူလေး တစ်စိလေးမျှ လှည့်မကြည့်။ ခပ်တည်တည်သာ နေလေ၏။

မှတ်မိသောသည်။ တစ်နေ့သောည၌ ဖြူလေး အုတ်ကန်ဘေးတွင် ထိုင်၍ လေညင်းခံနေစဉ် ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော ကြောင်ထီးသုံးကောင်တို့သည် ဖြူလေးအနားတွင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်ကာ ဖြူလေးအား မမှီတ်သောမျက်လုံးများဖြင့် နူးစိုက်ကြည့်နေပြီး 'ညောင်ဝါနီ' 'ညောင်ဝါနီ' ဟု ဝိုသ်ပေး၍ လူပျိုလှည့်နေသည့်ထင်ရ၏။ ဖြူလေးသည် ၎င်းတို့ဘေးမှ ရုတ်တရက် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ဇင်မီအနားတွင် ဂွတ်ကာသီကာ လုပ်ပြီးမှ ကြောင်ထီးသုံးကောင်အား အဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကြောင်ထီးသုံးကောင်လည်း ဖြူမွေး ထွက်မလာတော့မှန်းသိ၍ 'ပဲများတဲ့ ကောင်မ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ' ဟုဆိုကာ အသီးသီးထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ပျိုရွယ်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် ဖြူလေးသည် အမာစာနှင့် အပူအစပ်ကို မစားတတ်ပေ။ ထမင်းပျော့ပျော့နှင့် ဟင်းအဖြူကိုသာ စားလေ့ရှိသဖြင့် နှစ်ရှည်လများ အစာအိမ်ရောဂါရှိသည့်ရောဂါသည်နှင့် တူနေသေးတော့၏။ အမာနှင့် အပူအစပ်ကို အဘယ်သို့ စားတတ်ပါမည်နည်း။ ဇင်မီက ဖြူလေး ငယ်ငယ်လေးမှသည် ကြီးကောင်ပေါက်သည့်ယခုတိုင် အပျော့နှင့် အဖြူစာပဲ ကျွေးခဲ့သည်ကိုး။ အပူအစပ်ကင်း၍လားမသိ ဖြူလေးသည် တစ်စစနှင့် လှပလာသလို တစ်စစနှင့် ဝါဖိုး၍လာသည်။ ဝါဖိုး၍လာသည်သာမက ဗိုက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းပူ၍လာသည်။ ဇင်မီသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်လိုသဖြင့် ဆယ်တန်းကို သိပ္ပံဘာသာတွဲ ယူ၍ ကောင်းပေဟူသောကျူရှင်ကိုတက်ကာ ဆယ်တန်းကို ဒီသုံးလုံးနှင့်အောင်ရန် မှန်းထားသူဖြစ်၏။ သတ္တဗေဒဘာသာသဘောအရ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ အသွင်အပြင်လက္ခဏာနှင့် အနေအထိုင် သွားလာမှု ပြောင်းလဲပုံကို ကြည့်ရှုပြီး ဖြူလေးတွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေပြီဟု ဇင်မီ 'ဒက်'ခနဲ ပြောနိုင်၏။ တကယ်တော့လည်း ဖြူလေးတွင် အမှန်ပင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေလေပြီတည်း။

"ကောင်မ...အစက ညည်းကို ငါတို့က ဣန္ဒြေရှိတဲ့မိန်းမ။ လင်မယုဘဲ အပျိုကြီးတစ်သက်လုံးလုပ်မယ်ထင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ယောက်မ ဖြင်းစီးထွက်ပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား"

ထိုသို့ ဇင်မီက ဆူပူကြိမ်းမောင်းသောအခါ...

"မမတို့လူသားတွေတောင် အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဒီကိစ္စကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အသိဉာဏ် မရှိတဲ့သမီးတို့အတွက် ဒါတွေဟာ မဆန်းပါဘူး"

မမရယ်'ဟု ဆိုက်သကဲ့သို့ ဖြူလေးသည် ဇင်မီအား မျက်လုံးလေး ပေကလပ် စေကလပ်နှင့် ကြည့်နေလေ၏။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး အလွန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ ညညစာကျက်သောအခါ အိပ်မိဇိုက်စေရန် မေမေသည် ပုစွန်ခြောက် နှိုင်းချင်းဖြင့် ဇင်မီအတွက် လက်ဖက်တစ်ပန်းကန် တစ်ပန်းကန် သုပ်၍ ကျွေးတတ်၏။ တစ်ည ဇင်မီစာကျက်ရင်း လက်ဖက်သုပ်စားနေစဉ် ဖြူလေးသည် ဇင်မီအနားသို့ ရောက်လာကာ ဇင်မီပါးစပ်လှုပ်နေသည်ကို ပြူး၍ကြည့်နေလေ၏။ အနီးအနားတွင် ဖြူလေးအား ကျွေးရန် အစားအစာမရှိသဖြင့် လက်ဖက်သုပ်ကို သတင်းစာစက္ကူပေါ် ပုံပေးလိုက်သောအခါ ဖြူလေးသည် လက်ဖက်သုပ်ကို နှမ်းကြည့်ပြီး ပလုပ်ပလောင်းစားပေတော့သည်။ လက်ဖက်သုပ် ကုန်သွားသောအခါ ဒုတိယအကြိမ် သတင်းစာစက္ကူပေါ် ဇင်မီ ပုံပေးပြန်၏။ ဒုတိယလက်ဖက်ပုံလည်း ပြောင်သွားလေ၏။ ဇင်မီစားသော လက်ဖက်ပန်းကန်တွင် ကုန်သွားအခါမှ ဖြူလေး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး ဇင်မီအနားသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိတော့ပေ။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဖြူလေး၏ ဝမ်းဗိုက်သည် တဖြည်းဖြည်း ပူ၍ပူ၍လာသည်သာမက နားထင်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကျ၍လာသည်။ ဪ...ဖြူလေး ခရာ လစေ့၍ မကြာမီ ရင်သွေးငယ်လေးတွေ မွေးတော့မှာပါလား။

တစ်ည ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ပို၍ နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ စာကို ည ညညနက်သည်အထိ ဖတ်ထားရသောကြောင့် ဇင်မီသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။ သားဖွားခန်းတစ်ခုတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့် မိန်းမတစ်ဦးအား ဆရာဝန်က မွေးဖွား

အေးနေပြီး မွေးကင်းစကလေး၏ စူးစူး
 ခါးခါး အော်သံကို ကြားနေရစဉ် ဇင်မီ
 သည် အိပ်မက်မှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာ
 ၏။ အိပ်မက်ထဲမှ ကလေး၏ အော်သံကဲ့
 သို့ ဖြူလေးသည် တညောင်ညောင်ဟု
 နှေးနှေး အော်လျက် သူမ၏ ခြင်ထောင်
 ဆား ပတ်ပြေးနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။
 “ဖြူလေး မွေးတော့မယ် ထင်တယ်” ဟု
 ဆိုကာ သေတ္တာအဟောင်းကလေးတစ်ခု
 တိုရှာ၍ သေတ္တာအတွင်းသို့ ဝှမ်းစောင်
 အဟောင်းလေးတစ်ခုကို ခုတ်ကာ ဖြူလေး
 နွေးလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် သူမ၏ ခုတ်င်
 အောက်တွင် ပြင်ဆင်၍ ထားလေ၏။ စာ
 ဖတ်ထားသော အချိန်ကြောင့် ဇင်မီလည်း
 မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မိုးလင်းသောအခါ ဖြူလေး ပျောက်
 ချင်းမလှပျောက်နေ၏။ မွေးရန် ပြင်ဆင်
 ထားသော သေတ္တာထဲတွင် ကြောင်လေး
 တစ်ကောင်တလေမျှ မတွေ့ရှိရသဖြင့်
 ဇင်မီသည် ဒေါသအနည်းငယ်ထွက်လာ၍
 “လင်နောက် ကောက်ကောက်ပါ
 အောင် လိုက်သွားပြီး လင်နေတဲ့အိမ်မှာ
 ကလေးသွားမွေးတဲ့ကောင်မ ပြန်လာရင်
 တွေ့မယ်” ဟူ၍ ဇင်မီသည် တစ်နေကုန်
 ကြိမ်းဝါး၍ နေလေ၏။

ညနေစာ စားသောက်ပြီးနောက် ဇင်မီ
 အိမ်ရှေ့ခန်းနံရံတွင် စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်
 နေစဉ် မတ်တတ်ရပ်စီရိပ်ခေါ်၍ တိမိစက္ကူ
 သေတ္တာဘူးအခွံမှ ဖြူလေးအောက်သို့
 ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရသဖြင့် ဇင်မီ အလွန်ဝမ်းသာသွား
 ၏။ ဖြူလေး၏ ဝမ်းဗိုက်မှာ ပိန်ချပ်သွား
 သည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဖြူလေး
 မွေးဖွား၍ ပြီးသွားပြီဟု သိလိုက်ရစဉ်..

“မွေးမှမွေးတော့ ညည်းက ခေါင်း
 ဆါမှာ တက်မွေးတာကိုး။ ငါက ညည်း

ကို ဒီပြင်အိမ်မှာ မွေးပြီလို့ ထင်နေတာ။
 အခုတော့ တော်သေးတာပေါ့အေ”

ဟုဆိုကာ ဖြူလေးအား ဝမ်းသာစွာ
 ပွေဖက်နှမ်းရှုံ့နေ၏။ ဖြူလေးသည် ဇင်မီ
 ရင်ခွင်မှ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်ကာ
 ထမင်းစားစားပွဲအောက်ရှိ ရေခွက်မှ ရေကို
 လျှာဖြင့် ယက်၍ ယက်၍ သောက်နေ၏။
 ဇင်မီသည် ထမင်းပျော့ပျော့နှင့် ငါးကြော်
 လေးတစ်ကောင်ကို နယ်ဖတ်၍ ဖြူလေး
 အား ချကျွေး၏။ ဖြူလေးလည်း ထမင်း
 ကို ပြောင်စင်အောင်စားသောက်ပြီးနောက်
 ဇင်မီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ တိမိစက္ကူ
 သေတ္တာဘူးခွံသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး ထိုညအဖို့
 ထွက်လာခြင်းမရှိတော့ပေ။

ဖြူလေးသည် ညနေတိုင်း အချိန်မှန်
 ဆင်းလာလိုက် စားသောက်ပြီး ပြန်တက်
 သွားလိုက်နှင့် တစ်လခန့်ကြာသော် တစ်
 ညနေစောင်း၌ မိမိ၏ ရင်သွေးငယ် သုံး
 ကောင်ကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်ချီ
 ကာ အောက်သို့ဆင်းသက်လာသည်။ ထို
 အချိန်မှစ၍ ဖြူလေးတို့မိသားစုသည် တိမိ
 စက္ကူသေတ္တာဘူးခွံအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွား
 ခြင်း မရှိတော့ပေ။

မွေးချင်းသုံးဖော်အနက် တစ်ကောင်
 သောကြောင်လေးသည် အခြားအကောင်
 တွေထက် ပို၍ ခန္ဓာကိုယ်သေးငယ်သဖြင့်
 ၎င်းကို “အသေးလေး” ဟု ခေါ်ကြပါစို့။
 မိခင်ကြောင်မ၏ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုကြောင့်
 သုံးကောင်လုံးပင် အသတ်အပတ်အချောင်း
 အကုတ် အဖမ်းအချပ် စသော ကြက်ခုတ်
 နည်းပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။
 တစ်နေ့သောနံနက် သားအိမ်လေးဦး ဆော့
 ကစားနေစဉ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်ပြေး
 သွားသော အိမ်ခြောင်လေးတစ်ကောင်ကို
 အသေးလေးသည် လျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆုပ်
 ကာ စားသောက်ဝါးမျှစလိုက်၏။ ထိုနေ့
 မှစ၍ အသေးလေးမှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း

မရှိတော့ပေ။ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှ ငုတ်
 တုတ်ထိုင်ကာ မိမိ၏ အစ်ကို အစ်မ ဆော့
 ကစားနေသည်ကို ကြည့်နေရုံမှအပ
 လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့။ နောက်သုံးရက်ခန့်
 ကြာသောအခါ အသေးလေးမှာ ဝမ်းဗိုက်
 ပူကားလာ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖုန်းဖုန်းလဲကာ
 ခြေလက်လေးဘက်ထောင်လျက် လူးလိုခို
 နေ၏။ အသေးလေး၏ ခံစားနေရသော
 ဝေဒနာကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့သော ဇင်မီ
 သည် အသေးလေးအား မင်္ဂလာဈေး
 မှတ်တိုင်အနီးရှိ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ထံ သွား
 ရောက်ပြသ၏။

“သမီး ဆရာခေါ်ရောက်တာ အချိန်
 တော်တော်နောက်ကျသွားပြီ သမီး။ ဖြစ်
 စတုန်းက လာပြရင် ဒီကောင်လေးကို
 သန်ချဆေးတိုက်ချလိုက်ရင် ရသေးတယ်။
 အခုတော့ သန်အသေကောင်တွေက စအိုဝ
 မှာ ပိတ်ဆို့နေလို့ ဗိုက်တဖြည်းဖြည်း
 ဖောင်းကားလာတာပါ။ မကြာခင်မှာ ဒီ
 ကောင်လေး အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပိတ်
 ပြီး အသက်ရှူ ရပ်သွားလိမ့်မယ်သမီး”

“ဒါဆို သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကုလို့မရ
 တော့ဘူးလားဆရာ”

“အသက်ရှူရပ်သွားတော့မှ ဘယ်လို
 လုပ် ကုလို့ ရတော့မှာလဲ သမီးရယ်”

ဇင်မီသည် ငိုမိုခိုနှင့် သူမ၏ ကြောင်
 လေးကို ခြင်းတောင်းသို့ ပြန်ထည့်ကာ
 အိမ်သို့ ပြန်လာစဉ် သာဓကတတ်တားသို့
 မရောက်မီ လမ်းပေါ်မှာပင် အသေးလေး
 ခမျာ အသက်ပျောက်သွားရှာသည်။
 သာဓကတတ်တားသို့ ရောက်သောအခါ
 အသေးလေးအား သာဓကတတ်တားပေါ်
 မှ ပစ်ချကာ ငမိုးရိပ်ချောင်း၌ အပြီးအပိုင်
 သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့လေပြီတည်း။

မျက်ရိပ်မျက်နှာမကောင်းစွာ ပြန်လာ
 သော ဇင်မီမျက်နှာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
 ဇင်မီမပြောဘဲနှင့် “အသေးလေး သေပြီ”

ဟု မပူတူး၊ ခင်ဘုတ်ဘုတ်အေး၊ အောင်
အောင်တို့သိလိုက်ရစဉ် မောင်နှမအားလုံး
ချုံးပွဲချ၍ ငိုလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဘယ်သူသေလို့ ဒီ
လောက်တောင် သဲကြီးမဲကြီး ငိုနေကြ
တာလဲဟေ့။ တိတ်စမ်း အခုတိတ်”

ဟု မေမေ ငေါက်လိုက်တော့မှ
အားလုံး အငိုရပ်သွားကြ၏။

မိမိ၏ မျက်စိအောက်တွင် တစ်ချိန်
လုံး အပျောက်မခံ သတိထားပြီး ရင်သွေး
ငယ်များအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော
ဖြူလေးသည် ရုတ်တရက် အသေးလေး
ကို မတွေ့ရသောအခါ၊ အိမ်ပေါ် ပြေး
တက်လိုက် အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းပြေး
လာလိုက် အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက် မီးဖိုချောင်
ဝင်သွားလိုက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာနေ
ဟန် သားသမီးဇောက်လျက် ဗျာများနေ
၏။ တိရစ္ဆာန်သော်မှ သားသမီးအပေါ်
ထားရှိသော မိခင်၏ မေတ္တာသည် ဤမျှ
လောက်ကြီးမားမည်ဆိုလျှင် ဤလောက်
၌ သားသမီးအပေါ် မေတ္တာတရား
ခေါင်းပါးသော မိခင်သည် ရှိမည်မထင်။
ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း ဤမိခင်သည်
တိရစ္ဆာန်တွေထက် အကြင်နာတရား
ခေါင်းပါးသော လူသားမိခင်ပင် ဖြစ်ရ
ပေမည်။

လူသားမိခင်မဟုတ်သော ဖြူလေး
အိမ်မှ ပျောက်သွားသည်မှာ ယနေ့ပါဆို
လျှင် ငါးရက်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြကွအိန်
တွင် ဇင်မီ အမှတ်အသား ပြုထားသော
ကြက်ခြေခတ်အနီရောင်ငါးခုက သက်သေ
ပြနေသည်။ တစ်သားမွေး၍ တစ်သွေးလှ
နေသောဖြူလေးအား တစ်စုံတစ်ယောက်
က လမ်းမပေါ်မှ တိတ်တဆိတ်နိုးယူပြီး
မိမိအိမ်တွင် မွေးရန် ခေါ်သွားလေပြီလား။
ဒါမှမဟုတ် အရက်မှူးသမားများက ဖြူ
လေးကို ဖမ်းပြီး ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်

ကာ အရက်နှင့် အမြည်းလုပ်လိုက်ပြီလား
ဟု ဇင်မီစဉ်းစားနေစဉ် အိမ်ပေါက်ဝသို့
ရုတ်တရက်ပြေးဝင်လာသော ဖြူလေးကို
တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် ဇင်မီ အလွန်ဝမ်းသာ
သွား၏။ သောကမီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက်
သားသမီးပျောက်ရှာပုံတော်မှ လက်လျှော
ကာ ပြန်လာသောဖြူလေးကို သူ၏ရင်ခွင်
ဝယ် အတော်အတန်ကြာသည်အထိ ပွေ
ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။

ပူပြင်းအိုက်စပ်လှသော နွေလ၏
ညတစ်ည။ ထိုညတွင် မေမေသည်
ပူအိုက်လွန်း၍ အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် ကန်မှ
ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်
လေညင်း၏ ထိတွေ့မှုအရသာကိုခံစားရင်း
လက်ဖက်သုပ်ကို အမြည်းလုပ်ကာ ရေ
နွေးကြမ်းနှင့် မြည်း၍နေလေ၏။ စာမေး
ပွဲကြီးဖြေပြီးဖြစ်သော ဇင်မီ၊ မပူတူး၊ ခင်
ဘုတ်ဘုတ်အေး၊ အောင်အောင်တို့သည်
လည်း မေမေအနားတွင်ထိုင်ကာ တောင်
ပြော မြောက်ပြောရင်း မေမေ လက်ဖက်
သုပ်ကို ညှာပြီး စားနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် အုတ်ကန်ပေါင်ပေါ်
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ဖြူလေးအား ခင်
ဘုတ်ဘုတ်အေးက ‘ဖြူလေး မင်း မင်း
ဖြူလေး မင်း မင်း’ ဟု ဝရံတာပေါ်မှ
အသံပေးခေါ်သော်လည်း ဖြူလေး အရေး
မလုပ်၊ အုတ်ကန်ပေါင်ပေါ်ထိုင်မြဲ ထိုင်နေ
၏။ မပူတူးက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖြူလေး
အား အုတ်ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ပွေဖက်ယူ
ကာ လက်ဖက်သုပ်ကို သတင်းစာစက္ကူ
ပေါ် တင်၍ ကျွေး၏။ လက်ဖက်သုပ်
ကုန်အောင်စားပြီးနောက် ဖြူလေးသည်
အောက်သို့ဆင်းကာ အုတ်ကန်ပေါင်ပေါ်
ငုတ်တုတ်ထိုင်မြဲ ထိုင်နေပြန်၏။ မေမေ
လက်ဖက်သုပ်ဝိုင်း ပြီးသွားသည့်တိုင်
ဖြူလေး အုတ်ကန်ပေါင်ပေါ် ထိုင်မြဲ ထိုင်
နေဆဲ။

နံနက် မိုးလင်းသောအခါ အောင်
အောင်သည် မွေးနေ့ခွဲလေးပေါ်မှ မျက်နှာ
သစ်ရန် အုတ်ကန်မှ ဖလားလေးနှင့် ရေ
ခပ်လိုက်သောအခါ ကန်ရေပြင်ပေါ်ဝယ်
ပေါလောပေါလောနှင့် မျောနေသော
သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရစဉ်
“ဖြူလေး ဖြူလေး”

အောင်အောင်ထိတ်လန့်တကြားအော်
သံကို ကြားရသဖြင့် အိမ်သားအားလုံး
အောင်အောင်အနားသို့ ရောက်ရှိလာ၍..

“ဖြူလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖြူလေး
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုအမေးကို မှင်တက်မိနေသော
အောင်အောင်က ရုတ်တရက် နှုတ်ဖြင့်
မဖြေနိုင်။ အုတ်ကန်အတွင်းသို့သာ လတ်
ညှိုးထိုး၍ ညွှန်ပြနေ၏။ ကန်အတွင်းသို့
အားလုံး ပုံကြည့်ကြသောအခါ...

ဖြူလေးသည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့
ဘဲ အုတ်ကန်အတွင်းဝယ် မှောက်လျှာ
အနေအထားဖြင့် အသက်မီဝိန်းကင်းခဲ့စွာ
ဘဝချုပ်ငြိမ်းခဲ့လေပြီတကား။

ဇင်မီသည် ဘဝချုပ်ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်
သော ဖြူလေးကို အုတ်ကန်မှ ဆည်ယူ
ငမိုးရိပ်ချောင်းတွင်ပင် သွားရော
သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြန်သည်။

ဤကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသောသတ္တဝါ
နှစ်ဦးတို့၏ လွမ်းမောဖွယ် သံယောဇဉ်
ဇာတ်လမ်း၏အဆုံး၌ ‘ဤသားအိမ်နှစ်
၏ ဝိညာဉ်သည် ဤငမိုးရိပ်ချောင်း
ရေစီးကြောင်းတွင် ထာဝရ ပေါင်းစုံနိုင်
ပါစေ’ ဟူ၍သာ ဇင်မီ ဆုတောင်းလိုက်
ပါတော့သတည်း။

ရွှေမြိုင်အောင်သန်းထွန်း

ကြမ်းပိုးလူ

■ ပန်းတနော်နောင်လတ်

‘ပညာရတနာ’ အမည်ရှိစာအုပ် ဆိုင်က ဆိုင်ကြီး။ စာနယ်ဇင်းပေါင်းစုံ ရောင်းသည်။ ဝယ်သည်။ ငှားသည်ဆို သော ဆိုင်။

လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံရှိ သည်။ အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်ပေါင်း စုံရှိသည်။ လုံးချင်းဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်၊ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်မှ အစ ကဗျာ စာအုပ်များအထိ ရှိသည်။ စာအုပ်အသစ် များ အဟောင်းများကိုငှားသည်။ စာအုပ် အဟောင်းထဲမှ အကောင်း အစုတ်အပြုံ မပါရှိသော စာအုပ်များကို ဝယ်သည်။

စာအုပ်ဆိုင်မှာ အလုပ်သမား ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး လေးဦးရှိသည်။ ကောင်တာတွင်ထိုင်သော စာအုပ်ဆိုင် ပိုင်ရှင်သည်လည်း အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင် လာသည်။ ကောင်တာရှေ့သို့လျှောက် လာသည်။

“ဆရာမ ကြေးမုံကျော်မြင့်ပါ လား။ ဧည့်သည်ပါလာတာပဲ။ စာအုပ် လာငှားတာလား။”

ဆိုင်ရှင် မကေသရီစိုးက မေး၍ ဆရာမကြေးမုံကျော်မြင့်က ...

“ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး မမ။ ဒါ ကျွန်မရဲ့မေမေ ဒေါ်ငွေဌေးပါ။ အထက (ခွဲ) ဒေါ်ကြီးကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး ပါ။ မေမေ ဒေါ်ဒေါ်ပိုင်ရှင် မမကေ သရီစိုး”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာမကြီး”

ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေဌေးကလည်း “ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ညီမရဲ့ ဆိုင်က တော်တော် စာအုပ်တွေစုံတာ ပဲ။ ‘ပညာရတနာ’ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက် ပါတယ်”

ဆရာမ ကြေးမုံကျော်မြင့်က ...

“မမ ... မေမေက စာလည်း ရေးတယ်၊ ပြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်၊ ကလောင်နာမည်က ‘ညို မြင့်မေ’ ... တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဆရာမကြီးက တယ်တော်တာပဲ”

စာရေးဆရာမ ညိုမြင့်မေဆိုသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေဌေးက ပြုံးရဲသော ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“မမ ... ဆရာကြီး တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်ရဲ့ နွေကန္တာဦး ရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရဲ့ အင်း ယားကန်သို့ အိုကူးတို့ ...”

“ရှိတယ်”

“အဲဒီစာအုပ်နှစ်အုပ်ငှားပါ မမ”

ဆိုင်ရှင် မကေသရီစိုးက ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကြားအောင် အော်ပြောသည်။

“ခိုင်သဇင်ရေ .. နွေကန္တာဦးနဲ့ အင်းယားကန်သို့ကို ယူလာပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲပါ မမ”

ဆိုသော စကားဆုံးပြီး မကြာခင် ခိုင်သဇင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက စာ အုပ်နှစ်အုပ် ယူလာပေးသည်။

ဆရာမညိုမြင့်မေက ...

“ညီမဆိုက်က စာအုပ်တော်တော် များများကို ညီမဖတ်ပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့” မကေသရီစိုးက ...

“တစ်အုပ်မှ မဖတ်ရသေးပါဘူး မမ”

“အချိန်မရလို့ မဖတ်တာလား”

“အချိန်ရပါတယ်။ မဖတ်ချင်လို့ မဖတ်တာပါ”

“ဘာလို့မဖတ်ချင်တာလဲ ညီမရဲ့”

“ဝါသနာ မပါလို့ပါ”

ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေဌေးဟု ခေါ် သော စာရေးဆရာမ ညိုမြင့်မေက မေးခွန်းထပ်မံထုတ်တော့။ စာအုပ်နှစ် အုပ်ကို ဆရာမကြေးမုံကျော်မြင့်က ရင်ခွင်ပိုက်ထားသည်။

‘ပညာရတနာ’ စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မကေသရီစိုးက ...

“မမယူချင်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ယူပါ။ ကျွန်မလက်ဆောင်ပေးပါတယ်”

ဆရာမ ညိုမြင့်မေက ပြုံးရင်း

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်၊ မမယူပြီးပါပြီ”

“ဘာယူတာလဲ မမ”

“စာတစ်ပုဒ်ပါ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ၊ ဝတ္ထုရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းစာမူတစ်ပုဒ်ပါ”

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်မကေသရီစိုး၏ နှုတ်ဖျားမှ “ရှင်” ဆိုသော အံ့အားသင့် စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပန်းတနော်နောင်လတ်

အတုံအလှည့်

❖ ညီအို

ခုတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်း တွေ့ဆုံလျှင် ကျွန်တော် အမြဲတမ်းပြန်သတိရသည်မှာ ရာသီဥတုပြောင်းသွားသည့် အကြောင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၄၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလစောစောပိုင်းဖြစ်၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံ “ဗော့စဂျက်စ်” တောင်တန်းများပေါ်တွင် ဆောင်းဦးရာသီ ကုန်စပြုနေပေပြီ။ အရည်ပျော်သီးနှံများ ရောနေသော မိုးတို့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရွာမျှကြောင့် လမ်းများသည် ဗွက်တော ညွှန်တော အဖြစ်သို့ပြောင်းသွားပြီး တင်ကားများ၊ ထရပ်ကားများနှင့် ဘီးတပ်အမြောက်များကို ကျွဲစေနစ်စေတော့သည်။ ရေခဲတမျှအေးသော မိုးရေဥိုက သံခမောက်များမှစီးကျ၍ မီးဂျက်ကက်အင်္ကျီလည်ပင်းမှအောက်သို့ စိမ့်ဝင်သွားကြရာ ယူနီဖောင်းများစိုကုန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အရေပြားများ ထုံကျင်နေကြသည်။

သို့သော် ထိုနေ့က ကောင်းကင်သည် အကြည်လင်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ အမှတ် (၇)မဟာမိတ်တပ်မ၏ အမှတ် (၁၀၃)ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ ကျွန်တော် ပါဝင်သော ရှေ့ပြေးပွိုင့်တပ်စုသည် နေရောင်ခြည် နွေးနွေးအောက်တွင် လျှောက်ကြရသည်။ လမ်းများကိုနောက်တွင်ထားရစ်ခဲ့ကြပြီး ရွံ့များ၊ ဆူညံသံများနှင့် အင်ဂျင်များမှ မျက်ထုတ်သော အိပ်စောငါတ်ငွေ့များပါ လမ်းများနှင့်အတူ ကျစ်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ စီမံချက်မှာ အမြင်ပိုင်းတောအုပ်များကို ဖြတ်၍ နွားသွားလမ်းများနှင့် သမင်သွားလမ်းများအတိုင်း သွားခြင်းအားဖြင့် ဂျာမန်ခုခံရေးကို ရှောင်ကွင်းလိုဟန်ရှိသည်။ ဂျာမန်တို့က တောင်များကို အစောင့်အနေချမှထားဟု ခန့်မှန်းထားချက်သည် တော်တော်ဝေးဝေး သွားမိကြသည်အထိ မှန်နေပါသည်။

နံနက်အစောကြီး ကတည်းကပင် စစ်၏ အရိပ်လက္ခဏာကို မတွေ့ရပါ။ အဝေးမှကြားနေကျ အမြောက်သံများကိုပင် မကြားရပေ။ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲအံ့တွက် ရှိထားနှင့်သော တင်းမာမှုက တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ကျပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ အပေါ်ဘက်မှ တစ်ယောက်က လေချွန်နေပြီး စကားပြောသံများနှင့် ရယ်သံများကြားရသည်။ ချောင်းတလှိုင်း ငှက်တစ်အုပ်က ချုံပုတ်ထူထူတစ်ခုတွင် ဆူညံနေကြပြီး တောအုပ်ထဲတွင် ငှက်တို့က ဘာသာဘာဝ တွန်ကျူးနေကြသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းစောစောတွင် ကျွန်တော်တို့တပ်စုက တောင်ကြောတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် နောက်မှလိုက်လာသော တပ်စုသုံးရက်စောင့်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ကလံသမားနစ်ယောက်က ထိုးထွက်နေသော နမ်း

ဖတ် ကျောက်တုံးကြီးများအကြား
လျှောက်သွားပြီး ရှေ့မှအနေအထားကို
ရပ်ကြည့်ကြသည်။ ထိုနောက်ကျွန်တော်
တို့ကိုရှေ့တိုးလာကြရန် ခြံဟန်လက်
ဖာန်ပြသည်။ ကင်သမားတစ်ယောက်က
ရုတ်တရက် အချက်ပေးလိုက်သည်။

“နေရာယူ”

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အသက်မှာ
၁၉ နှစ်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ကျွန်တော်
အသက်က ၆၀ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း
ထိုနေ့က မြင်ကွင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား
မှတ်မိဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့
အောက်ဖက်မှ ချိုင့်ဝှမ်းခပ်ကျဉ်းတွင်
ကျောက်တုံးဖြင့် ဆောက်ထားသော တံ
တစ်လုံးတွေ့ရသည်။ သိုးကျောင်းသား
တစ်ဦး၏ ကွန်းခိုရာနေရာဖြစ်ကောင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တံ၏ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ
ထွက်သော မီးခိုးတို့က မြူခဲ့ပြာအဖြစ်ဖြင့်
တံရှေ့မှ စိမ့်တောမြက်ခင်းပြင်နှင့် တံ
နောက်ဖက်တောင်ကြောပေါ်ရှိညိုမှောင်
မှောင် ထင်းရှူးတောတန်းအပေါ်တွင်
အုပ်ဆိုင်းနေကြသည်။ အမြင်ပိုင်းရောက်
နေသော ကျွန်တော်တို့က နိမ့်လိုက်မြင့်
လိုက်နှင့် တသီတတန်းကြီးဖြစ်နေသော
တောင်ကြောများကို အဝေးတွင် မှိုင်း
ပြာပြာဖြစ်သွားသည်အထိ မြင်ကြရ
သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ကင်း
သမားကို စိတ်ဝင်စားစေသည်မှာ ထို
လှပလွန်းသော ရှုခင်းမဟုတ်ပေ။ သူက
ကျွန်တော်တို့အောက်ဖက်မှ တစ်စုံတစ်
ရာကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

ထိုအရာ ဘာဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို
ကျွန်တော်မမြင်ရပါ။ ကျွန်တော်တို့၏
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ အသက်ငယ်ငယ်
လက်ဖတ်ခင်းက မြက်ခင်းပြင်နှင့်
ကျောက်တုံးတံကို နှစ်လုံးပြီးမှန်ပြောင်း
ဖြင့်ကြည့်ရှုလေ့လာနေသည်။ ကျွန်တော်
တို့သီတိုက်လာသော လေညင်းနှင့်အတူ
သစ်သားနှင့်မြက်ခြောက် မီးခိုးနံ့ပါလာပြီး
ဘာဂျာမှတ်သံပါ ကြားရသည်။ တေး
သွားက တိုးညင်းလွန်း၍ ကြားလာလိုက်
မိန်ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့အောက်မှ
မြင်ကွင်းတွင် လူနှစ်ယောက်ပေါ်လာ
သည်။ သူတို့က ကျောက်တုံးတံဆီသို့
နွားသွားလမ်းအတိုင်း သွားနေကြသည်။
လူတစ်ယောက်က ဦးထုပ်မပါပေ။
သူ၏ ရွှေဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆံပင်တို့
သည် နေရောင်အောက်တွင် အဖြူ
ရောင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်က
စေတနာ့ဝန်ထမ်း တပ်သားတို့ဆောင်း
သောကက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားသည်။
နှစ်ဦးစလုံး ဂျာမန်ခြေလျင်တပ်၏ မီးခိုး
ရောင်အိုဗာကုတ်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ထား
ကြသည်။ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် လူက
သူ၏ဘာဂျာကို လက်ဖောင့်တစ်ဖက်
တွင်ရိုက်ခါနေသည်။ ကက်ဦးထုပ်နှင့်
လူက ခြံဟန်လက်ဖာန်အပြည့်ဖြင့်
စကားပြောလာသည်။

ကျွန်တော်တို့က အသံတစ်စက်မှ
မထွက်စေဘဲ စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ၆၀
မီလီမီတာမော်တာ (စိန်ပြောင်း) သမား

တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် အညီ
ကျွန်တော်က ထိုဂျာမန်နှစ်ယောက်နှင့်
ကျွန်တော်တို့အကြား အကွာအဝေးကို
တွက်ချက်ကြည့်ရာ ကိုက် ၃၀၀ ထက်
နည်းကြောင်း တွေ့ရသည်။ နောက်ထပ်
ဘာဆက်ဖြစ်လာမည်ဆိုသည်က
ကျွန်တော်ကိစ္စမဟုတ်တော့ပါ။ အိမ်ဝမ်း
စက်သေနတ်များနှင့်ဘရောင်နင်အော်တို
မက်တစ်ရိုင်းဖယ်များကိုဆောင်ထားကြ
သော လူ ၃၀ တို့၏ ကိစ္စသာဖြစ်ပါ
တော့သည်။ လိုမျှအကွာအဝေးမှ
ဂျာမန်နှစ်ယောက်သည် ရိုင်းဖယ်ကိုင်
တပ်စုတစ်စုအတွက် လွယ်ကူလွန်း
သော ပစ်မှတ်များသာဖြစ်ချေသည်။

ရွှေအိုရောင် ဆံပင်နှင့် လူက
သူ့ဘာဂျာကို မှတ်ပြန်သည်။ ယခုမှတ်
သော တေးသွားမှာ “လီလီမာလီနီ”
ဖြစ်သည်။ ကက်ဦးထုပ်နှင့်လူက လက်
နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ချိတ်ရင်း လမ်း
လျှောက်သည်။ သူက ပိုငယ်ပုံရပြီး ပို၍
လည်းလူကောင်းသေးသည်။ ကျွန်တော်
တို့အများစုကဲ့သို့ပင် ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ်ဖြစ်ပုံရသည်။

ကျောက်တုံးတံ၏ နောက်ဖက်ရှိ
တောထဲတွင် ဂျာမန်စက်သေနတ်များ
နေရာယူထားနိုင်ခြေရှိနေသည့်အတွက်
ထိုဂျာမန်နှစ်ယောက်အား သုံးပန်းအဖြစ်
သွားရောက်ဖမ်းဆီးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။
လက်နက်ချ အညံ့ခံရန်အော်ပြောလျှင်
လည်း လုံခြုံသော အကွယ်အလွှာ
အောက်သို့ အမြန်ပြေးပေးဘော့မည်။

ထာဝရပင်လျှင် သူတို့ခြေလှမ်းများက ကျောက်တုံးတဲဆီသို့ နီးသွားရန်ပိုနေ ပေပြီ။

လက်ဖတင်နှင့်က နောက်လှည့် ကြည့်ပြီး သူ့အမိန့်ကို စောင့်နေကြသော တပ်စိတ်ခေါင်းဆောင်များအား အမိန့် လေးလိုက်သည်။

“ပစ်”

လူတိုင်း စပစ်ကြတော့သည်။ အောက်မှ ဂျာမန်နှစ်ယောက်လည်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း စွပ်ပြေးကြသည်။ ကက်ဦးထုပ်နှင့် လူငယ်လဲကျသည်။ ကပျာကယာ ကုန်းရုန်းထပြီး ဆက်ပြေး သည်။ လမ်းကြောင်းလေးဘေးမှ ဘာချ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ပြတ်ကျသွားပြီး တဲခေါင်မိုးမှ အမိုးပြား သစ်သားစများ ဖွာထွက်သွားသည်။ သူတို့က တဲခါးအတွင်း နိုက်ထိုးဝင်သွား ကြသည်။ အပစ်အခတ် ရပ်သွားသည်။ ရိုင်ဖယ်သမားများထဲမှ တစ်ယောက်၏ ကျိတ်ရယ်သံထွက်လာသည်။

ခဏအကြာတွင် ထိုဂျာမန်နှစ် ယောက် တဲနောက်ပေါက်က ထွက်၍ တောင်စောင်းအတိုင်း သစ်ပင်များ ကြားမှတက်ပြေးကြသည်။ ထပ်ပစ်ကြ ပြန်သည်။ သို့သော်လည်းထိုနှစ်ယောက် တောအုပ်ထဲ အလျင်အမြန်ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

ကျောက်တုံးတဲသို့ တောင်စောင်း အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာသော အခါ ကျွန်တော်က ခြေလှမ်းတိုင်းရင်း

လျှောက်သည်။ စိန်ပြောင်းကိုင်စစ်သည် များအားလုံး လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော အကျင့်ဖြစ်၏။ အကွာအဝေး ခန့်မှန်း တွက်ချက်မှုစွမ်းရည် တိုးတက်ရေး အတွက် လေ့ကျင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်က ကျွန်တော် ခြေလှမ်းပုံကို သတိပြုမိသဖြင့် “ဘယ် လောက်ဝေးသလဲ” ဟုမေးသည်။

“ကျွန်တော်ရပ်ခဲ့တဲ့ နေရာကနေ ကိုက် ၂၇၀ ဝေးတယ်။ ဗိုလ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ တားကက်ပစ်လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဖို့လိုနေပြီလို့ ထင်တယ်မို့လား”

လက်ဖတင်နှင့်က ရယ်သည်။

“ငါ ဒီလိုမထင်ပါဘူးကွ”

သူ့လက်ကနေရောင်၊ တောင်များ နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆောင်းဦး၏ အရောင်အသွေးစုံအလှအပများကို သိမ်းကြုံးစေ့ရမ်းပြရင်းပြောသည်။

“ငါထင်တာကတော့ ငါတို့ရာသီ ဥတုကိုအပြစ်တင်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ထိုနေ့မှ နောက်တစ်လအတွင်း လက်ဖတင်နှင့် ဒဏ်ရာရသဖြင့် သူ နေရာ လူစားရောက်လာသည်။ ထိုနေ့က ထိုတောင်ကြောပေါ် ရပ်ခဲ့ကြသူ တပ်စု ဝင်တော်တော်များများလည်း “ရိုင်းလင်း” တောင်ပေါ်နှင့် “ဆား”မြစ်တလျှောက် တိုက်ခဲ့ကြရသော တိုက်ပွဲများအတွင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် မကြာခဏတွေ့မိသကဲ့သို့ အချို့ကလည်း တွေးမိကြသည်။ ထိုရဲဘော်များကို ကျဆုံးအောင်ပစ်ခဲ့သော ဂျာမန်သည်

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ဘာဂျာမှတ်သူပင် ဖြစ်နေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကက် ဦးထုပ်နှင့်လူငယ်လေး ဖြစ်နေမည်လော ဟုရော်ရမ်းတွေးမိကြသည်။

ဖော်ဖော်ဝါရီလကုန်တွင် ဂျာမန် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကြောင့် ကျွန်တော်၏ စစ်သားဘဝ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုမှစ၍ စစ်ပွဲ၏ အမှတ်တရဖြစ်စရာ အတော်များများတို့က ကျွန်တော်စိတ်ထဲ စွဲထင်ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုစစ်ပွဲ၏ ‘နောက် ဆုံးဆောင်းကာလတိုက်ပွဲများတွင် တွေ့ မြင်ခဲ့ရသော အကြောက်တရား’ ရဲစွမ်း သတ္တိ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့် ကိုယ် ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံမှုတို့၏ သက်သေခံ ဖြစ်ရပ်များဖြစ်သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ အတော်များများ မိန်ပျောက်လွင်ပြယ် သွားကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံသာ အိပ်မက် ဆိုးများအတွင်း ပေါ်လာတတ်သည်။ သို့သော် ထိုမိန့်ဝင်ဘာ ညနေခင်းဖြစ်ရပ် ကား အဖြေရှာမတွေ့သဖြင့် တောက် လျှောက်တွဲခိုနေခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် များ ရိုင်ဖယ်ကိုင်တပ်စု တစ်စုလုံးက သူတို့၏ ပစ်မှတ်ကို တမင်လွဲချော်ပစ်ခဲ့ ကြသနည်း။

၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဂျူလိုင်လတွင် တပ်ရင်းဝင်ဟောင်းများ ပြန်လည် မိတ်ဆုံပွဲသို့ ကျွန်တော်တက်ရောက်ခဲ့ သည်။ ထိုတွင် ကျွန်တော်နှင့် တပ်စုတူ ရဲဘော်ဟောင်းငါးဦးနှင့် ပြန်တွေ့ရသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောကြားသို

ကြရင်း သူတို့တစ်ဦးချင်းလည်း ထိုဖြစ်ရပ်ကို သတိတရရှိနေဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က ပြဿနာမေးခွန်းကို ထောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မှန်အောင်မပစ်ခဲ့သော ဂျာမန်နစ်ဦးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူတွေ ကျဆုံးခဲ့ရသလောဆိုသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြသော အကြောင်းအရာက နောက်လေးအကြောင်းတွင် ဖြစ်ခဲ့သော တိုက်ပွဲတစ်ပွဲအကြောင်း ရောက်သွားသည်။ “နိုက်ဖန်း” ရွာကို ဝင်စီးသော ညအကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသော လူလေးဆယ်အနက် လူသုံးဆယ်ကျဆုံးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က မိုင်းမူးများမြှုပ်ထားသော ကွင်းပြင်တစ်ခုထဲတွင် ခြေထောက်များ ကျိုးပြီးနေခဲ့

သည်။ ဂျာမန်စစ်သေနတ်နေရာယူထားသော နေရာမှဆိုလျှင် ကိုက် ၃၀ သာဝေးသည်။

ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို လာကောက်ကြတော့ သူတို့စကားသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အသံကို သူတို့ကြားတာ သေချာတာပေါ့။ မီးကျည်တစ်လုံး ပစ်လွှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးပဲဗျ”

သို့သော် မည်သို့အကြောင်းရှိလေ၍မသိ၊ ဂျာမန်များက ကျွန်တော်တို့ကို မပစ်ခဲ့ကြပေ။

ဤတွင်မှ လက်ဖက်ခွက်ပြောခဲ့သော “ရာသီဥတု” ဆိုသည့် စကားကို ကျွန်တော်နားလည်သွားသည်။ တစ်ခါ

တစ်ရံတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာက အသည်းနှလုံး၏ ရာသီဥတုကို အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုဆောင်းဦးရာသီနေ့၏ ဖြစ်ရပ်အတွက် အမည်တစ်ခုပင် ပေးနိုင်ပေသည်။ ၎င်းမှာ “ညှာတာထောက်ထားမှု” ဖြစ်သည်။ လူသားမဆန်သည့် စစ်ပွဲလုပ်ငန်းတွင် လူလူချင်းလေးစား၍ လူသားဆန်မှုကို ကျင့်သုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က တောင်ကြောပေါ်မှ မဟာမိတ်စစ်သားများက ရန်သူစစ်သားနှစ်ယောက်ကို မသတ်ရန်ဆုံးဖြတ်ကြပြီး သူတို့အပေါ် ကျော်ပစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လက်တွေ့လည်းမကျ စစ်ပွဲကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မနိုင်စေနိုင်သော ဆိုးရွားလှသည့်နည်းဗျူဟာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်နှစ်ပေါင်းများစွာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ ဤဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်၍ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရသော လူသားချင်းစာနာထောက်ထားမှုဆိုသည်ကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးမိခြင်းသာ အတိအကျဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို လာကောက်ကြတော့

သူတို့စကားသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသံကို သူတို့ ကြားတာ သေချာတာပေါ့။

မီးကျည်တစ်လုံး ပစ်လွှတ်ပြီး

ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးပဲဗျ”

A Strange Encounter with the Enemy by TONY HILLERMAN
1986 JULY R.D ကိုပြန်ဆိုပါသည်။

ခွေးကလေး

တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာဇော်ဝင်းက သူတတ်အတိုင်း ခွေးတစ်ကောင်ကို တက္ကသိုလ် လှမ်းနိုင် ဆီ ခေါ်ချလာလို့ လှမ်းနိုင် တိုက်ရေမှာ တားခင်းထောင် ရှင်းလိုက်ရတယ်။ အောင်မာကွာ။

နိုင်ငံခြား ရှိလှေခွေးမျိုး၊ တစ်ကိုယ် လုံး အမွေးစုတ်ဖွားနဲ့၊ မျက်စိပေါက် တောင် မပေါ်ဘူး။ အညိုရောင်များ တယ်။ ခွေးစော်ကလည်း နံလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မနည်းအသက် အောင့်ထားရတယ်။ အောင်မာကွာ။

လှမ်းနိုင် တိုက်ခန်းလုံခြုံရေး အတွက် ခွေးမွေးတယ် ဆိုပေမယ့် ခွေး ရူးရောဂါကာကွယ်ဆေးနဲ့ မေးခိုင် ရောဂါကာကွယ်ဆေး ထိုးထား၊ မထား မသိရသေးဘူး။ ခွေးရူးရောဂါဟာ (Phabdo Virus) ပိုးကြောင့် ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား။ ခွေးကိုက်ခံရမှ မဟုတ် ဘဲ ခွေးရူးရောဂါဖြစ်နေတာကိုမသိဘဲ ခွေးကိုဖြုရယူပေးတဲ့ သူတွေမှာ လည်း ရောဂါကူးစက် ပြန့်ပွားနိုင်တာမို့ လှမ်းနိုင်အတွက် အထူးစိုးရိမ်တယ်။ အောင်မာကွာ။

ဒေါက်တာဇော်ဝင်းက သူခွေး ကလေးကို 'ကျွန်ရစ်'လို့ ခေါ်သတဲ့။ အဲဒီ ကျွန်ရစ်ကလေးခမျာ သူသခင် လှမ်းနိုင် ငါစားဖို့ ထမင်းဖြုထွက်ဝယ် မလို့ သံမဏိအခေါင်းပွ တိုက်ရှေ့ တံခါးမကြီးကိုပိတ်ပြီး ထွက်သွားတော့ ရှေ့လက်ကလေးနှစ်ချောင်းပေါ် မေး ကလေးတင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ အောင်မာကွာ။

လှမ်းနိုင်က ဒီကျွန်ရစ်ဆိုတဲ့ နာ မည်ကို မကြိုက်ဘူး။ သူမိန်းမ မချို

ဆုံးပါးသွားပြီး သူခမျာ တိုက်ကြီးတစ် လုံးနဲ့ ငေါင်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ။ ခွေး နာမည် ချက်ချင်းပြောင်းခေါ်တယ်။ 'ဂျက်ကီချန်း'တဲ့။ အောင်မာကွာ။

ဂျက်ကီဟာ . . . လှမ်းနိုင်ရဲ့ အယောက် ၅၀ မြောက်ချစ်သူ အမေ ရိတန်မကိုတောင် တိုက်ထဲ အဝင်ခံ တာမဟုတ်ဘူး။ တိုက်တံခါးဝ လာရပ် လို့ အရိပ်မြင်တာနဲ့ တစ်တိုက်လုံးကြား အောင် ပွက်ပွက်ညှပ် တဝုတ်ဝုတ်ဟောင် တာ။ နိုင်ငံခြားသူခမျာ အကွဲစကတ် ကြီး ဖိုးရိုးဖားရားနဲ့ အိုးခိုင်ဂေါ်နေတာ ပေါ့။ အောင်မာကွာ။

ဂျက်ကီဟာ သူသခင် လှမ်းနိုင် ကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့နေတာ။ လှမ်းနိုင် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသွားရင် ချယ်ကလေး တချင်ချင်နဲ့ လိုက်သွား တာပဲ။ တိုက်ရှေ့ထွက် အဝတ်လှန်းရင် လည်း လိုက်တာပဲ။ သန့်စင်ခန်းထဲ၊ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ရင် အဝင်ဝမှာ ငုတ် တုတ်၊ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းတက်ပြီး ဘုရားရံခိုး၊ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရင် တိုက်အောက်ထပ် လှေကားရင်းမှာ ခေါင်းပေါ် လက်ကလေးနှစ်ချောင်း တင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုတာ။ ငါထက် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတယ်။ အောင် မာကွာ။

ဂျက်ကီချန်းသား ဂျေစီချန်း မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ ပေကျင်းမှာ အဖမ်း ခံရတဲ့သတင်း အင်တာနက်မှာ လှမ်း နိုင်တွေ့တော့ ဂျက်ကီနာမည် ချက် ချင်းပြောင်း၍ပြန်ရော။ ဖြစ်ပုံ၊ ဖြစ်ပုံ၊ လှမ်းနိုင်တို့ ရူးသွပ်ပုံကို ပြောပါတယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်။ ဒီခွေးက အင်မတန်ပါးနပ်တဲ့ လိမ္မာတဲ့ တိရစ္ဆာန်။

သူခင်အပေါ် သစ္စာရှိတယ်။ တိုက်ခန်း လုံတယ်။ ဤလို ပြောရဦးမယ်။ ခေါင်း ရင်းအိမ်ကအတွားကြီး မွေးထားတဲ့ သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တဲ့ ကြောင်ဝါ လေးကောင်၊ ကြောင်သူခိုးလေးကောင် ဆို လှမ်းနိုင်ရဲ့ အသားဟင်းခွက်တွေ ကို အမြဲခိုးစားနေကျ။ အောင်မာကွာ။

အခုတော့ ကြောင်ရိပ်မြင်တာနဲ့ ဂျက်ကီက ဝုန်းခနဲထပြီး ပြေးပြေးခုန် ဟပ်တာ။ အုပ်ထားဆိုတော့ကား လှမ်း နိုင် တိုက်ခန်းနား ကြောင်လေးကောင် သိတောင် မသိပဲဘူး။ အမေရိကန်မ လက်တိုလက်ထောင်းခိုင်းတဲ့ ဟို . . . အမည်းကောင် ကပ္ပလီကလေးဆို ဂျက်ကီကို မတရားစတာ။ ဂျက်ကီ သူ သခင်ဟန့်ထားလို့ ငြိမ်ခံနေရတာ ပဲ။ ဂျက်ကီသွားတွေ ယားလှပြီး အမည်း ကောင်ကလေး ဘယ်နေ့ ဖင်စုတ်မလဲ မသိဘူး။ အောင်မာကွာ။

x x x

ကျောက်မဲအကျဉ်းသား ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားထဲမှာ အကယ်ဒမီ မင်းသား ကြီး ဦးဝင်းဦးက အကယ်ဒမီ ဖိုးဝါကြီး ကို အရက်သောက်ရင်း တင်မောင် မောင် ခေါ်ခဲ့စမ်းဆိုတော့ အယ်လ်ဇေး ရှင်းခွေးထီးကြီး ခေါ် ချလာတယ်။ ဒီမှာ လည်း ဒီလိုပဲ။ ဒေါက်တာဇော်ဝင်း အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းသစ်ပေါ်မှာ ညိုညို ညစ်ညစ် ပေပေရေရေ လျှောက်လှမ်း လာခဲ့တဲ့ ကျန်ရစ် (မ) ဂျက်ကီချန်း(ခ) ဘိုခွေးပုကလေးကို လှမ်းနိုင်က ချစ်စနိုး နာမည်ပေးလိုက်ပြန်တယ်။ ခွေးညစ် တဲ့လေး၊ အောင်မာကွာ။

ချိုသ

မုဆိုးကြီးနှင့် ရှေ့ငြိုးကြီးသော
မြွေဟောက်မ

မဟူရာငှက်များ

ရိုးမအရှေ့

ကိုမဟူရာတို့ ပဲခူးရိုးမတောကြီး မြွေဟောက်ကြီးကို ပစ်ခတ်
နှိမ်နှင်းခဲ့သည်ကို ပထီးမူးက အပြစ်တင်မဆုံး ရှိခဲ့ရပြီ။ ရိုးမပေါ်
တက်ရောက်လာစဉ်က မြွေမစ်မုဆိုး ပြုရန်မဟုတ်၊ သတင်းစရိုး
သက်သက်သာသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုမဟူရာ၊ တွဲပက် ကိုခိုလ်လေး
မြင့်သိန်း၊ ကိုခိုလ်လေးစန်းဦး တို့သည်လည်း မုဆိုးမဟုတ်။

ရိုးမမြွေဟောက်ကြီးက အိုင်ခုံး
ချောင်း စားကျက်တွင် လူအများကို
ကြောက်ရွံ့လေးစားခြင်းမရှိဘဲ လူနေ
တဲများကို ဖျက်ဆီးခဲ့သလို တောတွင်း
လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် အမျိုးသမီး
ငယ် တချို့အတွက် အန္တရာယ်ဟု စိုး
ရိမ်ကြောင့်ကြမ္မကြောင့် ကိုဗိုလ်လေး
မြင့်သိန်းနှင့် ကိုမဟူရာတို့ ရှိငယ်
သေနတ်တစ်လက်ကို အသုံးပြုပြီး ပစ်
ခတ် နှိမ်နင်းခဲ့ခြင်းသာ။ ပြီးတော့ရရှိ
သည့် အချိန် ၈၀ ကျော်မြွေဟောက်
သားများကို ကိုမဟူရာနှင့် ဗိုလ်လေး
မြင့်သိန်း၊ ဗိုလ်လေးစန်းဦး(၂၀၀၄ မေ
တွင် တောကျွဲအင်းမြို့၌ ကွယ်လွန်)
နှင့် ဆားပုလင်းသန်းကျော်တို့ တစ်တံး

တစ်ဖတ်မျှ ယူမစားခဲ့၊ ရောင်းမစားခဲ့။
မြွေပိဿာချိန် ၈၀ ရှိသည်ကို
ပင် တွေးမိပြီး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ
ခဲ့ခြင်းကြောင့် မလွဲသာ မရွှေငင်သာ
လို့သာ ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။
ကောင်းရာမွန်ရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိ
စေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ခဲ့
ခြင်းဖြင့် ကြောက်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်လူ
လိုက်သည်။

(၂)

ဖထီးမူး၏ တံက ကွန်းချောင်း
ကမ်းပါး ဆင်တစ်ချောင်းတောင်
လက်မောင်းပေါ်တွင်ရှိပြီး မနီးမဝေး
လျှိုထိပ်ကုန်းကမူများတွင် ယာတ
ခြောက်လုံးခန့် ရှိသည်။ ယာခင်းများ
ရှိခြင်းကြောင့် ယာတများရှိသည်။
ယာတများသည် တောထူ၊ လျှိုပေါ်၊
ကုန်းမြင့် ချောင်းနီး၊ သီးနှံထွက် ယာ

ခင်းများကိုသာ အမှီသဟဲပြုနိုင်မှ
ဆောက်နေလေ့ရှိသည်။

တောတောင်ဟူသည်က သားရဲ
တိရစ္ဆာန်၊ ဆင်ရိုင်း၊ ကျားဆိုး၊ မြွေဆိုး၊
ကြက်ငှက်တို့၏ အမိမြေ ဖြစ်လေရာ
လူတို့သည် သူတို့၏အသက်ကို သတိ
ဝီရိယထား စောင့်ရှောက်ကြရင်း
အန္တရာယ်ရှိသည့် တောတိရစ္ဆာန်များ
နှင့် အတူတကွ လက်တစ်ကမ်းပြု နေ
ထိုင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရ
လေရာ မုဆိုးလို လူစားမျိုးလိုအပ်
သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွမ်း
ကျင်သော မုဆိုးဖြစ်လာသည်။ တံငါ
ဖြစ်လာသည်။

ညဉ့်နက်မှ ဖထီးမူးတဲသို့ရောက်
လာသည့် သတင်းထောက် ကိုမဟူရာ
နှင့် ကဆလိုင်မြင့်တို့အတွက် ထမင်း
ကျန်ဟင်းကျန်ပင် မရှိတော့။ ငှက်
ပျောသီး ခေါင်အရက်နှင့် ကြက်ကင်
စားပြီး ဝါးကြမ်းပေါ်မှာပဲ ခေါင်းချ
အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။

“မြွေဟောက်ကြီးက ငါ့အထင်
တော့ နှစ်အစိတ်လောက် ရှိခဲ့ပြီ မဟူ
ရာရဲ့။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမ
သေကျေအောင်မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဆင်ရိုင်း
အံ့ကုပ်လို လူမသတ်ဘူးကွ။ မြွေသူ
တော်ကောင်းကိုမှ မင်းတို့ လုပ်မိရက်
သားဖြစ်ခဲ့ပြီ”ဟု ဖထီးက စိတ်
မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

မြွေမှာ သူတော်ကောင်းရယ်လို့
ရှိခဲ့သလား။ ကျားဥပုသ် မစောင့်ဘူး
လို့ ပြောစမှတ် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်လား။
ငါ့ဝမ်းပူစာ မနေသာဆိုသည့် သတ္တဝါ
တို့၏ နိယာမ ဘယ်သွားထားမလဲ။

ပြီးတော့ တောကြီးမြွေဟောက်နှင့်
တစ်လမ်းတည်း တစ်ချိန်တည်း တော
လမ်းမှာ အတူလျှောက်သွားပြီး ယနေ့
တိုင်ရှာမတွေ့သည့် အမျိုးသမီးငယ်
သည် ကြမ္မာဆိုးခဲ့လေသလား။ သွေး
ရိုးသားရိုး ပျောက်ဆုံးနေခြင်းပဲလား။
ကိုမဟူရာက ထိုအမျိုးသမီး ပျောက်
နေသည့် သတင်းထောက်အမျိုးသမီး
လေး အန္တရာယ်ကျရောက်မည်ကို ကူ
ညီတားဆီးလိုသည်။ နောက်မှ . . .
သတင်းကိစ္စ။

ထိုပြဿနာ အဖြေရှာဖို့ ဗိုလ်
လေးစန်းဦးနှင့် ဆားပုလင်းမောင်
သန်းကျော်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးထား
ခဲ့ပြီး ဖြစ်သလို၊ ဆင်ဦးစီး ဦးချစ်ထွန်း
၏ ဆင်နှင့် ကိုမဟူရာတို့ ချောက်ကြား
လျှိုမြောင် လှည့်ပတ်စီးရင်း နော်သူဇာ
မြင့်ကို ရှာဖွေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကရင်
သင်တိုင်းအကျိုး၊ ထဘီပွင့်ရိုက် ဝတ်
ဆင်ပြီး နောက်ဆုံး ပျောက်ဆုံးသွား
လေသောကြောင့် သူမ၏ ဒီဇိုင်း
(ဝတ်စုံ)ကိုပါ ဝရုပြုရှာဖွေရသည်။
ယခု ကျောက်တံခါးမြို့နယ်၊ တောကျွဲ
အင်း သတင်းထောက် ကဆလိုင်မြင့်
ကိုပါ အဖော်ခေါ်ပြီး ရိုးမကြီးပေါ်သို့
ကိုမဟူရာတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဖထီးရာ . . . မြွေဟောက်ဆို
တာ လူကိုကိုက်ပြီး သူ့အဆိပ်နဲ့ လူ
သေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ နော်
သူဇာမြင့် ပျောက်နေတာ မြွေဟောက်
ကြီးလက်ချက် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ခုချိန်
ပြောမရသေး ဘူးခင်ဗျ”

“မင်းပြောတာလည်း မှန်ပါ
တယ်။ မြွေဟောက်ကြီးက ဟိုနေပြီ

(၃)

တွာ၊ သူ့ရဲ့ အရေခွံတွေမှာတောင်
တောက်ပတဲ့အရောင်နဲ့ အဆီမရှိ
တော့ဘူး။ အစွယ်တွေဆို ရှိတယ်ဆို
နဲ့လောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် လူကို ဘယ်
လိုမှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်တော့ဘူး။”

ကိုမဟူရာ နောင်တရသလို ဖြစ်
ချင်လာသည်။ ပိဿာချိန် ၈၀ ရှိသည့်
တောကြီးမြေဟောက်မျိုးကို မဟူရာ
ဖြတ်သန်းလာသည့် ရိုးမသက်တမ်း
နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်း မတွေ့ဖူး၊
မကြားဘူးခဲ့လည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်
သည်။ ကိုမဟူရာက ပဲခူးရိုးမတော
ကြီး မြေဟောက်အကြောင်း ‘မြေလိမ်
မြေကောက် လူတစ်ယောက်နှင့် ရိုးမ
မြေဟောက်ကြီး’ အမည်ရ ဖြစ်ရပ်မှန်
ဝတ္ထုစာမူရေးပို့တော့ အယ်ဒီတာဖြစ်
သူက စာမူအပေါ် သံသယရှိကာ
ချက်ချင်းမသုံး၊ ဆိုင်းငံ့ဖိုင်ထဲ ထည့်
ထားလိုက်သည်။ ၂၀၀၃၊ နိုဝင်ဘာလ
ကိုမဟူရာ ရန်ကုန်ရောက်လာတော့မှ
အယ်ဒီတာဖြစ်သူက တောကြီးမြေ
ဟောက်အကြောင်း၊ တောကြီးမြေ
ဟောက်၏ ဗကတိအနေအထား၊
ပိဿာချိန် ၈၀ ရှိနိုင်၊ မရှိနိုင် ပြန်လှန်
မေးခွန်းများထုတ်ပြီး ဆန်းစစ်သည်။

ဤတွင် ကိုမဟူရာ၏ လျှို့ဝှက်
ချက်အချို့ပါ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာရ
၏။ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ကျောက်တံခါးမြို့
တွင် အိမ်ငှားနေထိုင်စဉ် ဆေးဆရာ
အင်းဝိဇ္ဇာဆိုသည့် ဆေးကုဘိုးတော်
ကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံခဲ့ရာ ကိုမဟူရာ
အကွက် မြေအန္တရာယ် ကာကွယ်
ဆေးကို ကလောင်တံစုတ်ချွန်ဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျောက်တံခါးမြို့နယ်
တွင် ရဲစာရေးကြီးအေးကို(လွယ်
လွယ်) တောခေါင်းကျိုကို(ခ) ကိုမောင်
ကို၊ တောခေါင်းဦးပြုံး(အငြိမ်းစား)၊
မုဆိုးကျော်ညစ်၊ မုဆိုးမောင်ကိုတို့နှင့်
အဖွဲ့ကျပြီး ရိုးမနယ် ဆားပြင်း၊ သံပရာ
ခုံ ရေအေး၊ နောက် ဟံသာဝတီ
သတင်းထောက်ဟောင်း ဦးစောမြ
သိန်း(ထီလာမိုးသက်)နှင့် တွဲမိပြီး
ဝံချောင်း၊ ကြပ်ချောင်း၊ ဘူလီချောင်း
ဖျားနယ်တွင် တောပစ်ခဲ့သည်။ ရှိင်
ဖယ်ကျည်တစ်တောင့်မှ နှစ်ဆယ့်ငါး
ကျပ် အခွန်ပေးဆောင်ခဲ့ရလေရာ
မြို့နယ်သစ်တောဦးစီးမှူး ဦးလေး
ဦးဘိုကျော်(ကွယ်လွန်)၏ သေနတ်ကို
ကိုမဟူရာ ပိုင်ဆိုင်ထားသလို ဖြစ်နေ
တော့သည်။ ဒသမဥပဇာ အီတလီနိုင်
ငံဖယ်နှင့် ဒသမ ၃၀၃ ချက်ကိုစလို
ဗက်ကီးရား ရှိင်ဖယ်နှစ်လက် အန်
ကယ်ဦးဘိုကျော် လိုင်စင်နှင့် ကိုင်
ဆောင်ထားဟန်တူသည်။

သစ်တောနယ်စီး ဝန်ထောက်
ဖြစ်သလို ကျားသစ်များ သောင်းကျန်း
သည့် ပဲခူးရိုးမဖေဖို၊ မြို့ချောင်းဘက်
ခရီးသွားနေရခြင်းကြောင့် ကျားသစ်
ဆို သေနတ်နှင့် ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်မှ
စိတ်ချရသည် မဟုတ်လား။

ချာတိတ်ကလေး မောင်မဟူရာ
က တောဖျင်၊ ချောင်းဖျင်များထက်
သေနတ်ကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်လေရာ
တစ်ခါတစ်ရံ ရှိင်ဖယ်နှစ်လက်စလုံး
ကို ဖင်တစ်ပြန် ခေါင်းတစ်ပြန် ထမ်း
ပြီး ရိုးမသားများ၏ မျက်စိထဲဝယ်

မောင်မဟူရာ၏ ကိုးရိုးကားယားနိုင်
နေမှုက ဟာသဖြစ်နေမည်။ သို့သော်
မောင်မဟူရာ သတိမထားမိ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင် ပဲခူး
ရိုးမသည် သားရဲတိရစ္ဆာန် အပေါများ
ဆုံးကာလ ဖြစ်ပါ၏။ ဆင်ရိုင်း၊ ကျား
ဆိုး၊ ကျားသစ်ပေါက်၊ မြွေကြီးများက
ရိုးမအနှံ့။ သို့သော် အာဂန္တုဇဉ်
သည်။ ပျံကျလုပ်စားသူများ၊ သစ်ခိုး
ထုတ်သူများ မပွားများသေး။ ဒေသခံ
ရိုးမယာသမား ဖထီး၊ ဖိုးခွား၊ နော်မေ
တို့ပဲရှိသည်။ သူတို့ နေစဉ်နှင့်အမျှ
ဆင်ရိုင်းအန္တရာယ်၊ ကျားဆိုး၊ ကျား
သစ် သောင်းကျန်းမှု အန္တရာယ်နှင့်
ရင်ဆိုင်နေရသည်။ သို့သော် စား၊ လှံ၊
ဝါးညှောင့်၊ ဝါးချွန်၊ ကြိုးခွေထောက်
ချောက်က လွဲပြီး သေနတ်မရှိ (တချို့
တော့ လက်လုပ်တူမီး၊ မီးဖောက်
သေနတ်ကိုင်သည်။) မောင်မဟူရာတို့
က သေနတ်တစ်လက် ကောင်း
ကောင်းမပါလျှင် ရိုးမတောထဲ တိုး
မဝင်ရဲ။ သေနတ်ရှိသူကို ခိုကပ်ပေါင်း
သင်းပြီးမှ သွားရဲလာရဲသည်။

ဤတွင် ကိုမဟူရာ သတင်း
လမ်းကြောင်းထဲ လိုင်းတစ်လိုင်း ဝင်
လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ ထိုစဉ်က
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး
ဟု အမည်မတွင်သေး၊ သစ်တော
ထွက်ပစ္စည်းများ ထိန်းသိမ်းရေး။
ကိုမဟူရာ၏သတင်းတွေက လူနှင့်
တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ယှဉ်တွဲနေ
ထိုင်ခြင်း၏ ရလဒ် သတင်းပိုင်းဖြစ်
သည်။ ကျားကိုက်၊ ကျားသစ်ကုလံ၊
ဆင်ရိုင်းနင်း၊ မြွေကိုက်၊ မြွေဖို့နှင့် နှစ်

စဉ် လူဆယ်ဦးခန့် သေဆုံးပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို ဆင်ရိုင်းတချို့အသတ် ခံရပြီး အစွယ်ခိုးသွားမှု၊ ကျားနှင့် ကျားသစ်များပင် ထောင်ချောက်သုတ် ကိုင်း၏ အန္တရာယ်ဖြင့် နှစ်စဉ် ဆယ် ကောင်၊ ဆယ်ငါးကောင်ထက်မနည်း အိုင်ခုံး(ဖြူ၊ ကျောက်တံခါး)တွင် သေ ပွဲဝင်ရ၏။ ချေ၊ ဆတ်၊ ဒရယ်နှင့် မြောင်တို့က ယာသမား၊ မုဆိုးများ၏ ဟင်းအိုးနှင့် အိမ်ဦးကြမ်းပြင်ပမာ နေ့ စဉ် သတ်စားခံနေရခြင်းကြောင့် အတိုင်းအဆ မပြောနိုင်။ သူတို့က ပေါက်ဖွားမျိုးပြန့်နှံ့ များခြင်းကြောင့် သာ မျိုးပြန့်မသွားခြင်းသာ။

ကိုမဟူရာနှင့် ဂျီကိုတို့ ဇွဲမပေါ် တွင် ဂျီ(ချေ) လေးကောင် ပစ်ခတ်စား ပြီးနောက် ကြပ်တင် ချေသားခြောက် များကို အထမ်းငှား မောင်နှမနှစ်ဦး အကူအညီဖြင့် ညနေ ၃ နာရီခွဲမှာ ပင် ရိုးမပေါ်က အဆင်းခရီး စခဲ့ သည်။ စင်စစ်ရိုးမက ထွက်ခွာချိန် ထုံးစံမှာ နံနက် ၃ နာရီခွဲ၊ မြေပြန့် အောက်ကျင်းရောက်အောင် ခြောက် နာရီဝန်းကျင် ပြောတတ်သည်။

မိုးဦးကျ ဇွန်လဆန်းပိုင်း ဖြစ် သဖြင့် မမြင်မစမ်း မှန်းဆရမ်းဆ သွား ခဲ့သော် ခြေချော်ပြီး တောင်စောင်းက လိမ့်ကျမည့်အန္တရာယ် ကြောက်လေ သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အထမ်း သမား ငှားမရနိုင်သောကြောင့် တစ် ကြောင်း၊ ပြီးတော့ အထမ်းသမားထဲ တွင် မြို့ဆီ မိတ်ကပ်နှင့် လက်သည်း ဆိုးဆေး အဝယ်လိုက်မည့် အမျိုးမျိုး မလေးတစ်ဦး ပါနေခြင်းတို့ကြောင့်

နေကျချိန် ဆင်းပြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ လမ်းတွင် ဖွတ်ထွက်ချိန် ဖြစ် ခြင်းကြောင့် ဖွတ်ကောင်အချို့ မိတ် လိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မကြာ မီ ဖွတ်လိုက်သူများ ကျားမကြောက်၊ ဆင်မကြောက် နေ့မရွေး ညမရွေး၊ တောမရွေး၊ လျှိုမရွှောင် ဖွတ်လိုက် ဖမ်းပြီး စီးပွားရှာပေတော့မည်။ သူတို့ ဖွတ်ရှာခြင်းမှာ ဆင်ရိုင်း၊ ကျားဆိုးနှင့် ရိုးမမြေဟောက်များ လိုက်လံရှာဖွေခြင်းနှင့် မခြားပေ။ ကျားဆိုး၊ ကျားသစ်ရိုင်းနှင့် မြွေကြီး များကလည်း ဖွတ်ကောင်များကို ချောင်းမြောင်းဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်စား သောက်တတ်သော ရာသီချိန်မဟုတ် ပါလား။

ကိုမဟူရာတို့ ဇွဲမခြေရင်း ဆား ပြင်နယ် ခင်အင်းကြီးကွင်း ရောက် တော့ ညဉ့် ၁၂ နာရီ ထိုးလေပြီ။ အဖျို ဖြန်းမလေး ဇွဲမသူကား ကျွန်ုပ်တို့က ရှိလွန်းလေလားမသိ။ တစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမပြော။ ကိုမဟူရာက သူမ ခြေချော်မလဲဖို့ သေနတ်ကို လွယ် ထားရင်းက ဓာတ်မီးထိုးထိုး ပြရ သည်။ ဂရုတစိုက် ဓာတ်မီးထိုးပြသူ ကိုမဟူရာနှင့်တော့ သူမက သိပ် အကွာကြီး မလျှောက်။

“ညီမလေး အခက်အခဲရှိရင် ပြောနော်”(ဘာမှ စကားပြန်မလာ) “ထမင်းဆာနေပြီလား။ သပြေ တန်တဲရောက်ရင် အစ်ကိုမိတ်ဆွေ တွေရှိတယ်။ ချေသားဖုတ်နဲ့ ထမင်း စားကြတာပေါ့” (သူမ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင့်အင်း လောက်တောင် ပြန်မပြော)

“ညီမလေး အခက်အခဲရှိရင် ပြောနော်”(ဘာမှ စကားပြန်မလာ) “ထမင်းဆာနေပြီလား။ သပြေ တန်တဲရောက်ရင် အစ်ကိုမိတ်ဆွေ တွေရှိတယ်။ ချေသားဖုတ်နဲ့ ထမင်း စားကြတာပေါ့” (သူမ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင့်အင်း လောက်တောင် ပြန်မပြော)

လမ်းတွင် လမ်းကြုံတစ်ဦး တဲ့ လာသည်။ သူက သရဲကြောက်တတ် သူ။ ကိုမဟူရာတို့ ဓာတ်မီးကို အား ကိုးလိုက်လာပြီး ကောင်မလေးနားမှ မခွာ။

ဒီနေ့ဆီက ချက်အရက်နဲ့ ရနေ သောကြောင့် ကောင်မလေးအတွက် ကိုမဟူရာ စိတ်မချပြန်။ သို့သော် ကိုမဟူရာ၏ပခုံးက ချက်ရိုင်းဖယ် သေနတ်ကြီး၏ ဘီလူးရုပ်က ထိုင်နဲ့ကို ထိန်းထားနိုင်မည်။ ကိုမဟူရာကို သတင်းထောက် မဟူရာဟု မသိလျှင် မူကား ကိုမဟူရာသည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် လား၊ ပြည်သူ့စစ်ပေလား သူတစ်မျိုး မဟုတ်တစ်မျိုးတော့ထင်ပေရောမည်။

“အမယ်လေးဗျာ . . . မြွေ . . မြွေကိုက်တယ်”

လမ်းကြုံလိုက်သူ လယ်ကန် သင်းအောက် ခြေထောက်ရောက် သွားစဉ် ကန်သင်းပေါင်ဘေးက မြွေ တစ်ကောင်နှင့် ကြုံမ္မာဆိုးဝင် တွေ့ရှိ လေပြီဟု ကိုမဟူရာ တွက်မိကာ သူ ခြေထောက်ဆီ ကိုမဟူရာက ဓာတ်မီး နှင့် လျင်မြန်စွာ ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟ . . . ဟ . . . မြွေက လေး ကောင်တောင်”

မုဆိုးလုပ်စားသူ ကိုမဟူရာပင် အတော်တုန်လှုပ်သွားသလို တော ခေါင်းကြီး ကိုဂျီကိုပင် လက်ကိုင် တောင်ဝေးဝါးတုတ်ဖြင့် သူနား မြေ မလာအောင် မြေကြီးကို ဘုန်းဘုန်း မြည်အောင် ရိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ မလှုပ်နဲ့၊ ချေရော နောက်မှာ မြွေတွေချည်းပဲ”

ကိုမဟူရာက ဓာတ်မီးကို နေရာ
ရွှေရဲ၊ သူ့ကို သတိပေးပြီး ဂျီကိုနှင့်
အထမ်းသမား စောသာလူးတို့ကို မြွေ
မိုက်သတ်ဖို့ လှမ်းပြီး စည်းဦးပြောဆို
ရသေးသည်။

“ညီမလေး... ညီမလေးလည်း
ရောက်တဲ့နေရာ ရပ်နေနော်။ ဟို
ဘက်မှာလည်း မြွေမည်းမည်းတစ်
ကောင် တွေ့ထားပြန်တယ်”

စင်စစ်... တောကျွမ်းသော
ကိုမဟူရာ ဖွတ်ထွက်ချိန် မြွေမိတ်
လိုက်၊ ဖွတ်ငုတ်ချိန် မြွေသားပေါက်
ဆိုသော တောလေ့ကို သတိမေ့
လျော့နေခြင်းပါပေ။ မြွေများ မိတ်
လိုက်ချိန်ကို မုဆိုးလုပ်စားသူသာမက
တောနေလူတန်းစားများပါ သိထား
ရသည်။ မိုးမှန်၊ ရာသီမှန် ဇွန်လဆို
လျှင် မိတ်လိုက်သည်မြွေက မိတ်
လိုက်၊ ကြွက်နှင့် ဖားရှာစားသည် မြွေ
က ရှာစား၊ ဒီအချိန်မျိုးဆို စားဖား
တွေ၊ ဖားလတက်တွေက အလျှံပယ်
မြူးထူးခုန်ပေါက်၊ နားကလော
လောက်အောင် ညံသံပေးချိန်လည်း
ဖြစ်၏။

မြွေများ မိတ်လိုက်ချိန်ကို သတိ
ရမိလိုက်သည်နှင့် အားလုံးအတွက်
ကိုမဟူရာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ရသည်။
တဆလှိုင်မြင့် ဖိုးမပေါ်နေခဲ့သည်က
တံကောင်းနေသည်။ မြွေနှင့်လူ မည်
သူမျှမဆိုး၊ မြွေက လူကို လိုက်ကိုက်
ခဲ၏။ လူက မြွေရှိရာ သွားထိခတ်
နင်းခြေမိမှ မြွေက တုံ့ပြန်ခဲတတ်၊
တိုက်တတ်သည်။ ကိုမဟူရာ စိတ်
နောမငြိမ်သော်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်

မီးကိုတော့ မြွေကိုက်ခံရသူထံ စိုက်
လိုက်မတ်မတ် ထိုးထားဆဲ။ ကိုဂျီကိုတို့
ဘက်က အမှောင်နှင့်အရိပ်ကျသဖြင့်
ရုတ်ခြည်း မြွေကို ပြေးရိုက်ပုံဟန်မဟူ။
မြွေတွေကလည်း မပြေး။

“ဖုန်း... ပြန်း... ခွိုး... ဂုတ်
... ဂုတ်”

ကိုမဟူရာ အတော်ကလေး
အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။

ကိုမဟူရာ စိတ်မချပါဘူး ဆို
သော အပျိုဖြန်းမလေးက ဓာတ်မီး
ရောင် အောက်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးဝင်ပြီး မြွေများကို တိုင်ပေါက်၊
ကန်သင်းပေါင်နှင့် ဆွဲရိုက်သတ်၊ မြွေ
တချို့ကို အမြီးမှ ဆွဲမြှောက်လွှင့်ပစ်
နှင့် စာရင်းရှင်းလိုက်ခြင်းသာ။ သူမ၏
လက်မောင်းဆီ မြွေက ပြန်ကိုက်ဖို့
ပေါက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း လျင်မြန်
စွာ ချက်ကောင်းဆွဲကိုင် ရိုက်လိုက်
သဖြင့် တိုက်ခွင့်မသာခဲ့။

“ဟေ့... ဟေ့... ဘာလုပ်
တာတုံး၊ ဒါမြွေတွေလေ”

ချက်ချင်းပင် သူမ၏ အစ်ကိုက
ဂျီသားခြောက် အထမ်းကို ပစ်ချပြီး
ကလေးမဆီ ပြေးသွားကာ ကန်သင်း
ပေါင်ပေါ် ပွေ့ယူခဲ့သည်။ ပြီးမှ...

“ဆရာကြီး သူက မြွေဝင်စားမ
ခင်ဗျ၊ မြွေပြီးတယ်။ မြွေသားမစားဘူး၊
မြွေမသတ်ဘူး၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မြွေတွေ
ကို ဖယ်ရှားပေးတာပါ”

ကိုမဟူရာ ဘယ်ကဲ့သို့နားလည်
ပေးရမည်မသိတော့၊ လူများစုက
ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဘောဘကြောင့်
ဆန်းပြားထွေလီယုံကြည်မှု၊ ကိုးကွယ်

မှု၊ ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် ဝဋ္ဋီရမြောက်
မြောက် ပြုခဲ့ကြ၊ အားကိုးကြ၊ ဉာဏ်
သွားသလောက် ဆန်းကြယ်ပြကြ၊
လုပ်စားကြသော်လည်း မြွေဝင်စားဟု
သတ်မှတ်ခြင်း၊ လက်ခံယုံကြည်ခြင်း
ကိုတော့ ကိုမဟူရာ မမိတော့။

“နောက်မှ ပြမယ်၊ ညီမက လျှာ
နှစ်ခွခင်ဗျ၊ ဖထီးမိုး ယာတ်က မြွေ
ဟောက်မသေပြီး လူဝင်စားဖြစ်လာ
တာလို့ အိပ်မက်ရထားတာ။ ရှေ့သာ
ခရီးဆက်ပါ။ မြွေကြောက်တာထက်
တမင်းဆာလာတာက ပိုကြောက်စရာ
ဗျ၊ ပြီးတော့ လူနာကို ကျောက်တံခါး
ဆေးရုံ အမြန်ပို့သင့်တယ်”

လူနာ၏ ခြေဖမိုးတွင် မြွေစွယ်
ရာနှစ်ချက်၊ ခြေသလုံးတွင် တစ်ချက်၊
ကိုမဟူရာက တတ်သမျှ ရှေးဦးသူနာ
ပြုနည်းနှင့် အဆိပ်ခွဲထုတ်၊ ခြေသလုံး
နှင့်ပေါင်ကို ကြိုးစည်းပြီး လှည်းတစ်
စီးငှားကာ တောကျွမ်းအင်းမြို့က တစ်
ဆင့် ကျောက်တံခါးမြို့နယ် ဆေးရုံပို့
ပေးရတော့သည်။

ဤတွင် အပျိုဖြန်း တောင်ပေါ်
သူ၏ဦးလေးလာရင် မြွေဆေးကု ဘိုး
တော်နှင့် ဆုံမိပြီး ကိုမဟူရာကို မြွေ
မကိုက်သည်ဆေး ပေါက်ပေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ (မြွေမသတ်ရ၊ မြွေ
သားမစားရ၊ မသတ်ပါ၊ မစားပါဟု
သစ္စာဆိုပေးရုံသာ)

ထိုမဟူရာက ဆေးရုံပေါ်လာ
မြွေတိုက်လူနာအတွက် ကိစ္စဝိစ္စ ပြီး
သည်နှင့် ပြန်ဖို့ ဆရာကြီးနှင့် အပျို
ဖြန်းမလေးကို မပြန်မီ နှုတ်ဆက်
သည်။ အပျိုဖြန်းမလေးက ကိုမဟူရာ

ကို ဂရုတစိုက် ခင်မင်ဟန်လည်းမရှိ၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့။ ကိုမဟူရာ စိတ်ထိခိုက်ချင်လာ၏။ (နောင်မှ သိရသည်မှာ မြွေဝင်စားမလေး အပျိုဖြန်းမှာ လုံးဝစကားမပြောတတ်သော ဆွဲအသုလေး ဖြစ်ပါသတဲ့။)

(၄)

ကိုမဟူရာ ဗိုလ်လေးမြင့်သိန်း၏ နိုင်ငံနှင့် နို့မတောကြီး မြွေဟောက်ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းစဉ်က မိမိ အဆန်းတကြယ် ထူးထူးခြားခြား တွေ့ဆုံကြခဲ့ဖူးသော မြွေဝင်စားမလေးနှင့် မြွေအန္တရာယ်ဖြစ်ရပ်၊ မိမိမြွေကာကွယ်ဆေးကို သစ္စာဆိုဖူးခဲ့သော လုပ်ရပ်များကို လုံးဝ သတိမရခဲ့။ ကိုမဟူရာ၏လက်ချက်နှင့် သေဆုံးသွားခဲ့သော တောကြီးမြွေဟောက်ကို ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံဘဝသို့ ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်တိုင် မိမိ မြွေကာကွယ်ဆေးထိုးထားမှုကို သတိရခဲ့ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပေ။

ယခု ဖထီးမိုး၏ မြည်တွန်သံကို အသေအချာ ပြန်လည်တွေးဆရင်းမှ ဖျက်ခနဲ သိစိတ်ပေါ်လာခြင်းပင်။ လူနှင့် အန္တရာယ်ကြီးမားသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ အတူတကွနေထိုင်ခြင်း သဘာဝလွန် သတင်းလိုင်းအတွက် ကိုမဟူရာ သတင်းနှင့် သတင်းဓာတ်ပုံစုလိုက်၊ သတင်းနှင့် သတင်းဆောင်းပါး ရေးလိုက်၊ ပုဒ်ရေများစွာ စုဆောင်းရေးသား ဖော်ပြခဲ့ရသည်တိုင် မြွေမင်း သမီးလေး(ဝါ)မြွေဝင်စားမ

လေးအကြောင်း ထုတ်ဖော် မရေးသားမိခဲ့။

လူနှင့် အန္တရာယ်ကြီးမားသော တိရစ္ဆာန်များ နယ်မြေတစ်ခုတည်း အတူတကွ ပူးပူးကပ်ကပ် နေထိုင်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုမှုကို ကိုမဟူရာက သဘာဝလွန် လူနေမှုဘဝဟု သတ်မှတ်ပြီး သတင်းလိုင်း သစ်ဖွဲ့သည်။ သတ်မှတ်သည်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးတည်းဟူသော ကမ္ဘာ့ပြည်သူတို့၏ သိမှုဝတ္တရားကို စွမ်းအားပြည့်ပြည့် နိုးထလာစေပြီး ထိရောက်အောင်မြင်သော သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးစနစ် ပေါ်ထွန်းစေဖို့ ကိုမဟူရာက ကလောင်စွမ်းဖြင့် ဖော်ဖြေရေး ဖတ်စာပုံဝတ္ထုထဲတွင် သိသိသာသာ တစ်ချက်၊ မသိမသာ တစ်လီ ရေးနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ရိုးမတွင် အခြေချပြီး လူတို့ တောင်ယာစိုက် ဝမ်းစာရှာ၏။ ဝါးခုတ်၊ သစ်ခုတ်၊ ကြိမ်ထုတ်၊ ကညင်ဆီရှာဖြင့်လည်း အသက်မွေးကျောင်းပြု၏။ ရိုးမခြံပေါက်သဘာဝ သစ်တောသစ်ပင်များနှင့် သဘာဝဇီဝဗီဇတောရိုင်းသတ္တဝါများကလည်း သူတို့ဘဝရှင်သန်ရေး ဘဝခရီးကြမ်းတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကတည်းကပင် သစ်ပင်နှင့် တိရစ္ဆာန်ဝေဟပြု ရှင်သန်ခဲ့ကြ၏။ လူများရောက်လာတော့ လူများကို တိရစ္ဆာန်များက ရန်ပြုခြင်း၊ သတ်စားခြင်းဖြင့် မလွဲမရှောင်သာစွာနှင့် ပြဿနာဖြေရှင်း၏။ လူများကလည်း တိရစ္ဆာန်

များကို ကြောက်လန့်စိတ်နှင့် သတ်ဖြတ်သည်။ ဟင်းလျာအတွက် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်သလို၊ လူတို့အသုံးဆောင်အတွက် သစ်ဝါးများကို ခုတ်ထွင်း လူငင်သုံးစွဲရင်းက သဘာဝကို ဖျက်ဆီးသလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ (တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များက သစ်ပင်သစ်တောများကို မဖျက်ဆီးပါ။) ဤအခြေခံပြင် ကိုမဟူရာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး သတင်းများ ကြည့်ရှုနားထောင် ရှာဖွေရေးသားခဲ့ခြင်းပါလေ။

(၅)

“မြွေလိမ်မြွေကောက် လူတစ်ယောက်နှင့် ရိုးမမြွေဟောက်ကြီး” အမည်ရ စာမူမထုတ်မီ ကိုမဟူရာတို့ မိသားစု ဖြူးမြို့ကလေးမှ ကညွတ်ကွင်းမြို့ကလေးဆီ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ မြို့ကလေး၏ အနောက်ဘက် အစွန် လယ်ကွင်းစပ်က လုံးချင်းတစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို လွန်စွာသဘောကျမိခြင်းကြောင့် လျှပ်စစ်မီတာ မရှိသော်လည်း တစ်လ ကျပ် ၃၅၀၀ ငါးလစာပေးပြီး ငှားနေလိုက်သည်။

တစ်ည နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ဆီက မြွေဟောက်မှတ်သံ ကြားရခြင်းကြောင့် ကိုမဟူရာ ဓာတ်မီးဆွဲပြီး ကျွန်းတံခါးမကို ချက်ဖြတ်ဖွင့် ကြည့်လိုက်ရာ မြွေဟောက်မက ကိုမဟူရာကို ဒေါသတကြီး မှုတ်နေပါလား။

ကိုမဟူရာနှင့် မြွေဟောက်မအပြီးခဲ့သော ရက်နှစ်ဆယ်ခန့်က ခုတ်ရန်သူဖြစ်ခဲ့သည်။ (ယေဘုယျအားဖြင့် လူနှင့် အဆိပ်ရှိသော မြွေမှာ ထာဝရ

သုတ ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသည်။ ယခု
 သုတ ရန်သူဟောင်း)။ ကိုမဟူရာ
 အိမ် ဒီခြံသို့ ရောက်ရှိပြီး ရက်နှစ်
 ဆယ်ပဲရှိသေး။ ချုံတောကြီးကို ရှင်း
 သင် ခုတ်ထွင်ရာက မြွေဟောက်မ၏
 အပြီးပိုင်း တစ်လက်မခွဲ နေရာဆီ
 တော်တဆ ပေါက်ပြားထိရုံပြတ်
 သွားခြင်းပါ။ မြွေဟောက်မက ကိုမဟူ
 ရာ၏ ပေါက်ပြားကို ဒေါသတကြီး
 ဆက်လိုက်။ မှတ်လိုက်လုပ်မှ ကိုမဟူ
 ရာ မြွေမှန်းသိပြီး ခြေတစ်ယှမ်းနောက်
 ဆုတ်လိုက်သည်။ မြွေမသတ်ရ၊ မြွေ
 သားမစားရ ဆိုသော သစ္စာကိုလည်း
 သတိရလာသည်။ မြွေဟောက်မက
 ပြေးလည်းမပြေး။ ကိုမဟူရာကိုသာ
 ဆက်မဲကြီး ပါးပျဉ်းထောင်မှတ်သည်။

ကိုမဟူရာ ချုံမြတ်များ ဆက်
 ခရုင်းတော့။

အချိန်တန်လျှင် မြွေဟောက်မ
 သူခရီးသူဆက်ပြီး အန္တရာယ်ကင်း၊
 ဘေးကင်းရာ ထွက်ခွာသွားပေလိမ့်
 မည်ဟု ကိုမဟူရာက ခွင့်လွှတ်စိတ်
 ပြင် အိမ်ထဲပြန်ဝင်နေလိုက်၏

ယခု ညကြီးမင်းကြီး အိမ်
 နောက်ဖေးတံခါးဝ လာမှတ်နေသည့်
 မြွေဟောက်မမှာ ကိုမဟူရာ၏ ပေါက်
 ပြားချက်ကြောင့် အမြီးတစ်လက်မခွဲ
 ခန့် ပြတ်ခဲ့ရသော မြွေဟောက်မဖြစ်
 မှုခြင်းကြောင့် ကိုမဟူရာ၏ စိတ်များ
 နောက်ဆုံးတုန်လှုပ်ချင်လာ၏။ ခုတင်
 ခြေရင်းက လှံရှည်ကို ကယာကရာဆွဲ
 ထုတ်ပြီး မြွေဟောက်မဆီ ပြန်ကြည့်
 ဆိုသည်။ မြွေဟောက်မ ရှိနေဆဲ။

ကိုမဟူရာရင်ထဲ ကြောက်စိတ်

နှင့် စိုးရိမ်စိတ် ရောပြွန်းပူးကပ်လာပြီး
 မောဟနှင့် သတ်ဖြတ် အပြတ်ရှင်းလို
 စိတ်ဝင်လာ၏။ ထိုစိတ်ကို အချိန်မီ
 ထိန်းလိုက်ပြီး မြွေဟောက်မကို ခြံ
 အနောက်စပ် ဆူထဲရောက်သည်အထိ
 လှံရှည်နှင့် ကလော်ထုတ်လိုက်သည်။

မြွေဟောက်မ ရရှိထားသော
 ပြင်းထန်ခက်ရာကြောင့် မြွေနာဖြစ်
 နေစဉ် ကြောင်ချီလာလေသလား။ သို့
 မဟုတ် ကြွက်လိုက်ရင်း အိမ်တံခါးဝ
 ရောက်ရှိလာရာက ရန်သူ ကိုမဟူရာ
 ၏ ကိုယ်နဲ့ရရှိကာ ရန်သူဟောင်းကို
 မှတ်မိပြီး ကြောက်လန့်စိတ်။ ဒေါသ
 စိတ်တို့ကြောင့် ပါးပျဉ်းထောင် နှာ
 မှတ်ပြီး ကိုမဟူရာကို စိန်ခေါ်ခဲ့လေ
 တာများလား။ ညဘုံကျင်လည်ရာ
 အနိမ့်ဘုံသံသရာတွင် မြွေဝင်စားလူ
 ဟု ရှိမရှိ ကိုမဟူရာ မဆိုနိုင်သော်
 လည်း မြွေဝင်စား ဆွဲအကရင်မလေး
 ဆိုသူကို ကိုမဟူရာ ကြုံဖူးထားခြင်း
 ကြောင့် တွေးမိတွေးရာ ပုဂ္ဂလိက
 စိတ်ခံစားမှု ဝေဝေဝါးဝါး။ တောင်စဉ်
 ရေမကျ အဖြစ်မျိုး ကိုမဟူရာ ခံစား
 လာရသည်။ စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်
 မသွားရလေအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
 မိမိရရ ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များအတွက် ဇနီးနုနု
 ဝင်းက ပါးစပ်မလုံလေခြင်းကြောင့်
 ရပ်ကွက်ထဲ သတင်းရောက်သွားခဲ့
 သလို ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံက ဥစ္စာစောင့်၊
 ဖိုးသူတော်နဲ့ တခြားသော မမြင်အပ်
 သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ်များ ရှိကြောင်း၊
 မြွေဆိုးများလည်း ပေါကြောင်း
 သတင်းပို့ သတင်းဟောင်းများပါ ရပ်

ကွတ်သူရပ်ကွတ်သားများအတွက်
 ရေကြီးခွင်ကျယ် ပြောစရာဖြစ်သွား
 သည်။ (မီးဖိုချောင်စကား ဆိုဝါတော့)

တစ်နေ့ အိမ်ရှင် မခင်သက်
 မော် ကိုမဟူရာတို့ မိသားစုရှိရာသို့
 ရောက်လာသည်။ ဆန်သည် အပျို
 ကြီး မခင်သက်မော်ဟုဆိုလျှင် လူသိ
 များသည်။ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း
 သူ ဖြစ်သလို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။
 လာရင်းကိစ္စက ဒီလို . . .

သူ၏ ခြံဝန်းသည် အစောင့်
 ပုဂ္ဂိုလ် သူတော်စင်များရှိသည်ဟု ယုံ
 သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် မကောင်း
 ဆိုးရွားများမဟုတ်။ ထိုအတူ မမြဲများ
 လည်း ပေါများသည်။ သူမ နေထိုင်
 စဉ်ကတည်းက သူမက တိုက်အိမ်
 ကလေးထဲမှာ မသိတာဆိုသော
 သူငယ်ချင်း၊ မိခင်ဒေါ်ပြုံး၊ ညီမချော
 ယုတ်နုနှင့် အတူတကွ ပျော်ရွှင်စွာ နေ
 ထိုင်ကြပြီး မြွေများက ပန်းခြံ၊ ချုံပုတ်၊
 ငှက်ပျောပုတ်များထဲတွင် နေကြ
 သည်။ မြွေမကြောက်ဖို့ ကိုမဟူရာကို
 အတန်တန် အားပေးပြီး ပြန်သွား၏။

တစ်ဖန် ညီမငယ် ယု၊ ငှက်၊
 တရုတ်မတို့ အပျိုမလေးများ ရောက်
 လာပြီး မြွေမကြောက်ဖို့ အားပေး
 သည်။ ခြံကြီးက တစ်စကမက ကျယ်
 ပြီး ချုံများ၊ ငှက်ပျောပုတ်များ၊ ဝါးရုံ
 ပင်များ၊ မြက်ပင်နှင့် အုန်းပင်နှစ်ဆယ်
 ခန့်က တောထစေသည်။

ကိုမဟူရာက မြွေကိုမသတ်၊
 မြွေသားမစားဆိုသော်လည်း မြွေ
 အန္တရာယ်ကိုတော့ မုဆိုးမျက်လုံး၊
 မုဆိုးပညာနှင့် ကြည့်ပြီး ကာကွယ်

ရည်ရွယ်သည်။ အသက်ကို ဉာဏ် စောင့်သတဲ့။ ဓားမ၊ ပေါက်ပြား၊ တူရွင်းပြားဝယ်ပြီး ချုံများရှင်း၊ အမှိုက် များစုကာ မီးရှို့သည်။ ယာစိုက်နည်း အတိုင်း မီးလောင်ပြာနှင့် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်စိုက်ခင်း ထူထောင်မည်။

ချုံရှင်းရင်း ခြံတွင်းရှိ မြွေများ အကြောင်း လေ့လာလိုက်တော့ ရေ မြွေနှင့် မြွေဟောက်နှစ်မျိုးသာ ရှိပြီး မြွေဟောက်ကနည်းပြီး ရေမြွေကများ သည်။ ရေမြွေနှင့် မြွေဟောက်မ မိတ် လိုက်နေသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရ ပြန်သည်။ မေလဆန်းတော့ မိုးရွာ သွန်းမှု စိပ်လာပြီး ဖွတ်မုဆိုးတို့ ဖွတ် ရချိန်ဖြစ်လာရာ မြွေများမိတ်လိုက်ချိန် ရောက်လာပြီဟု ကိုမဟူရာသတိထား မိသည်။

မြွေမိတ်လိုက်ချိန်က မြွေများ အတွဲလိုက် အထွက်များပြီး လူကိုပင် ထိမထင်တတ်တော့။

(၆)

မထင်မှတ်ဘဲ လေနီကြမ်းက မြို့လေးကို လာတိုက်သည်။ ထိုအခါ အမှိုက်ပုံက မီးတစ်စရဲလာပြီး မီး စောက်ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ကိုမဟူ ရာ ဓာတ်မီးဆွဲပြီး မီးစဆီ အပြေး အလွှားသွားရလေပြီ။ မီးပေါ်ဆမူ ကြောင့် ထောင်နန်းမစံချင်။ လေက ပိုပြင်းလာသလို မီးတောက်က ပိုကြီး လာသည်။ ခြေလှမ်းသွက်ရလေပြီ။

“ဖောက် . . . ရွှီး . . . ရွှီး . . .”

ကိုမဟူရာ၏ မျက်လုံးများ မီး ထပွင့်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး ယာဘက်

ခြေသလုံး သွေးစို့ထွက်သွားသည်။

မြွေဟောက်မဟု အထင်ဖြင့် ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်တော့ ကိုမဟူ ရာ ခွဲလမ်းစွာ သတိတရ ကြောက်လန့် တကြားရှိခဲ့သော ရန်သူဟောင်း အမြီးပြတ် မြွေဟောက်မ ပါးပျဉ်း တလွှားလွှား၊ မှတ်သံ ပြင်းပြင်းပြုကာ ကိုမဟူရာ ရွှေတိုးလာလျှင် နောက် ထပ်တစ်ကြိမ် ပေါက်ဖို့ ခဲဖို့ ဒေါသ အငြိုး ကြီးနေဆဲ။ မြွေဟောက်မကို ကိုမဟူရာ ရိုက်သတ်ဖို့ တုတ်တစ် ချောင်း ရွာကြည့်သည်။ တုတ်က အလှမ်းဝေးနေသလို ခြေသလုံးကြီး ကလည်း ကျင်ပြီး မီးစနှင့် ထိုးခံထား ရသလို နာနေပေပြီ။

မြွေဟောက်မ၏ ဒေါသကြီးနေ သည့် မျက်စိနှစ်လုံးက ဓာတ်မီးရောင် ကို အစိမ်းရောင်တစ်လှည့်၊ နီညို ရောင်တစ်လှည့် ပြောင်းကစားပြီး ခဏအကြာ ချုံထဲ ခေါင်းဝှက်ပုန်းခဲ့ တော့သည်။

ယု၊ နု၊ ကိုစန်းဝင်း၊ ကျားကြီး ဝင်းမြင့်တို့ရောက်လာသည်။ ကိုမဟူ ရာ အော်သံပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝိုင်းအုံ လာကြသည်ထင်။ ကိုမဟူရာ ဘာမှ မသိတော့။

ကညွတ်တွင်းတိုက်နယ် ပြည် သူဆေးရုံ၏ ယောက်ျားဆောင်၊ ခုတင် (၆)၊ လူနာအမှတ်(၃၀၃)၊ လူနာ အမည် သတင်းထောက် ကိုမဟူရာ၊ ဆရာဝန်ကြီးမရှိ ခွင့်သွားနေသည်။

“မြွေဟောက်ဆို ဘယ်မှာလဲ မြွေ၊ မြွေမပြနိုင်ရင် မြွေဟောက်လို့ ပြောလို့ရမလား။ မြွေဆေးဆိုတာ ရမ်း

ထိုးလို့မရဘူး။ ကဲ . . . ကြာတယ် သွေးဖောက်စစ်မယ်”

(၇)

ကိုမဟူရာ ကံကောင်းထောက် မစွာ မြွေတိုက်ဝေဒနာ ဆေးရုံမှာပဲ ပျောက်ကင်းခဲ့သည်။ အမြီးပြတ် မြွေ ဟောက်မ၏ ရန်ငြိုးကြီးပုံကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။ ဆေးရုံက ဆင်းပြီး နောက် တောသွတ်စီးကာ တောတိုး ပြီး အမြီးပြတ်မြွေဟောက်မကို သံယော ဇဉ်ကြီးစွာဖြင့် ဇနီးမသိအောင် တိတ် တခိုးရှာမိသည်။ မတွေ့တော့။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာ အိမ်ရှင် မခင်သက်မော် လူနာမေး ရောက်လာ သည်။ သူမကိုတိုင် ခြံတွင်မှာ မြွေ ခြောက်ကြိမ်ခန့် အကိုက်ခံရဖူးသည်။ ဇွေးကိုက်သလို အကိုက်ခံရသည်။ ရေ မြွေဗျောက် မတွေ့ပါတဲ့။

မြွေတွေက ချစ်စရာပါ။ ရေမြွေ ကိုပြောတာနော်တဲ့။ ရေမြွေနှင့် မြွေ ဟောက်များ မျိုးမတူ မိတ်လိုက်ပြီး မြွေဟောက်စပ်များ ရှိနေသည်။ မြွေ ဟောက်စပ်၊ ငန်းမြွေစပ်ကိုက်လျှင် အသက်ဆုံးရှုံးတတ်သည်ကိုတော့ ကိုမဟူရာ ဆရာကြီးလုပ် မပြောချင် တော့။ ဩော် . . . မြွေနှင့် မုဆိုး မုဆိုးနှင့် မြွေမုဆိုး။

(မှတ်ချက်။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရမှု နှစ်ဖြစ်ပါသည်။ မုဆိုးကြီးဦးသာဉာဏ် နှင့် တောကျွဲအင်း သတင်းထောက် ကဆလှိုင်မြင့်တို့သို့ အမှတ်တရ)

မဟူရာဌာနများ (ရိုးအာရေ

သူသနားပုံက

မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)

ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက် အတွင်းရှိ မအေးမော်၏ အုန်းခိုခေါက် ဆွဲဆိုင်သည် ထင်ရှား၏။ အချက် အပြုတ် ကောင်းမှု၊ မအေးမော်၏ စေတနာကောင်းမှုတို့ကြောင့် မိမိတို့ ရပ်ကွက်က ဈေးနှင့်နီးသော်လည်း စားသုံးသူများက ဈေးကိုမသွား၊ မအေး မော်ဆိုင်တွင်သာ စားကြသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူက ကောင်းပြောရာတွင် ကျယ်ကျယ် ကျယ် ကျယ် ပြောတတ်သောကြောင့် သူ ဆိုင်တွင် စားသုံးသူများ၏ အသံထက် သူ့အသံက လွှမ်းမိုးနေတတ်သည်။ သူ့အသံက တစ်ရပ်ကွက်လုံး လွှမ်း မိုးကာ အဆိုတော်လုပ်စားလျှင် ရ လောက်သည်။ သူ့အဆိုတော်လုပ် လျှင် ဖြူဖြူကျော်သိန်းတို့၊ နီနီခင် ဇော်တို့၊ စိုးစန္ဒာထွန်းတို့၊ မီးမီးခဲတို့ ထမင်းငတ်သွားနိုင်သည်။

သူ့အိမ်နှင့် မိမိအိမ်က သိပ် မဝေးသောကြောင့် မကြာခဏ မိမိ အိမ်နားသို့ လာတတ်သည်။ လာရ

ခြင်း အကြောင်းက မိမိအိမ်နောက် တွင် ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီမောင်းသော ကိုစည်သူသိန်း ရှိသောကြောင့် ဟို နား၊ ဒီနားသွားရန် ကယ်ရီလာငှား ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လာလျှင် အိမ်နား တွင်ရှိသော ခွေးများက ဟောင်ကြ သည်။ ကိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ ဟောင်ခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ခွေးများ ပိုင်းဟောင် သောကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းများက ဖရို ဖရဲဖြစ်တော့သည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခွေးတစ်စီး ဖြစ် စေတာက ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ အမဲသား ရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးရယ်၊ မအေးမော်ရယ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်အိမ်တွင် ခွေးမွေးထားခြင်း မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အိမ်ကို ရောက်လာသော ခွေးသုံးကောင်ကို အစာကျွေးထားရင်း သောင်တင်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ရက် မအေးမော်သည် အိမ် နောက်က ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ ကိုစည် သူသိန်းကိုလာခေါ်ရင်း ခွေးသုံးကောင်

က ပိုင်းဟောင်ပါလေတော့သည်။ ထို သို့ဟောင်ရာတွင် ကိုစည်သူသိန်းက နာမည်ပေးထားသော အရှည်ကြီးဟု နာမည်ပေးထားသော ခွေးက ဟောင် ရာတွင် ဟောင်သံမထွက်ဘဲ ရှုံ၊ ရှုံ အသံသာ ထွက်နေသည်။ လွန် ခဲ့သော သုံးလေးရက်လောက်ကစပြီး ထိုခွေးမှာ ဘာရောဂါစွဲနေမှန်းမသိ။ ချောင်းဆိုးကာ ဟောင်မရ၊ ဟောင် လိုက်တိုင်း ခွေးဟောင်သံမထွက်၊ ရှုံ၊ ရှုံ၊ ရှုံ သာ ထွက်နေသည်။

ထိုအခါ ခွေးဟောင်သံ မထွက် ဘဲ ဟောင်နေသော ခွေးကို မအေး မော်က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ကြည့် ကာ ပြောလိုက်ပုံက -

“ဪ... သူ့မျှာ ဟောင် ချင်ပေမယ့် အသံမထွက်တော့ သနား တောင် သနားလိုက်သေး” ... တဲ့။

မောင်မြင့်မား(ရိုလ်ကလေး)

တဒန်ဒေါသအိဇ္ဇာအောင်
လွှမ်းသောအခါ

မင်းဦးမင်းမောင်

တဒင်္ဂဒေါသ

အဝိဇ္ဇာအမှောင် လွှမ်းမောအခါ

(၁)

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းတိုင်းများ ပေါများစွာ တည်ရှိပါသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် မေခါ မလိခမြစ်နှင့်သွယ် (ကချင်ပြည်နယ်)မှ စတင်ပေါင်းဆုံ၍ မြစ်ဖျားခံကာ မြောက်မှတောင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲသို့ စီးဝင်ပါသည်။ မုန်းနှင့်မုန်းချောင်းတို့သည်လည်း မကွေးတိုင်း၊ မင်းဘူးခရိုင်အတွင်းမှာ တည်ရှိသည်။ မင်းဘူးခရိုင်သည် မြို့နယ်ငါးမြို့နယ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ခရိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ငမဲမြို့နယ်၊ စေတုတ္ထရာမြို့နယ်၊ စလင်းမြို့နယ်၊ ပွင့်ဖြူမြို့နယ်နှင့် မင်းဘူး၊ စတုမြို့နယ်တို့သည် မုန်းနှင့်မုန်းတည်ရှိရာ ဤခရိုင်ကြီး၏ မြို့နယ်တွေဖြစ်သည်။ မုန်းချောင်းကြီးစီးဆင်းရာ စေတုတ္ထရာ၊ စလင်း၊ ပွင့်ဖြူ မြေကမုန်းနယ်မြေ၊ မုန်းချောင်းရေကြည်ပြာ စက်တော်ရာမြေထဲက ငမဲ၊ မင်းဘူး၊ စတုမြေက မုန်းနယ်မြေဖြစ်သည်။ မုန်းချောင်းကို ရွေးဘိုးဘွား

တို့ သမိုင်းကြောင်းအခေါ် နမက္ခာ၊ နမ္မဒါမြစ်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုမုန်းချောင်းနံဘေးတွင် ဇိတောအမည်ရှိ သာယာလှပသော ရွာကလေးတစ်ရွာရှိသည်။ ထိုရွာကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေသည် မိုးကာလ၌ ရေတက်လျှင် သဲနုန်းမြေများလွှမ်း၍ ရေပြန်ကျသွားလျှင် ရွှေသီးနိုင်သည့် မြေဆီဩဇာအနှစ်များ ကျန်ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မြေနုကျန်းများတွင် ဒေသခံများသည် ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ပဲ၊ နှမ်း၊ ပြောင်း၊ နေကြာ၊ စားတော်ပဲ သီးနှံစုံ စိုက်ပျိုးလေသောကြောင့် စီးပွားရေးလည်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်လာကြသည်။ ထိုဇိတောရွာကလေး၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်က ဖြူလှဲဝင်းဆိုသော မိန်းကလေးတည်း။ သူမမှာ စိတ်ဆတ်သော အစ်ကိုကြီးတစ်ဦး ရှိသည်။ သို့သော် ရပ်ရေးရွာရေးတွင် တော့ လက်မနှေး...။ နာမည်က ကိုကျော်ကြီးဟုခေါ်သည်။ မိဘများထားရှိခဲ့သော ဘိုးဘွားပိုင် ထန်းပင်

လေး ၂၀၊ ၂၅၊ ရွာထိပ်ရှိ ထန်းတောမှတက်လာပြီးလျှင် ထန်းရည်ရောင်းသည်။ မုန်ခေါက်ဖြင့် အလင်မခံသည့် အပင်မှ အချိုရည်ချ၍ ထန်းလျက်ချက်သည်။ သကာရည်လည်းရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရိုးသားအေးဆေးသောဘဝကို ထန်းလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့သည်။ ဖြူလှဲဝင်းသည်လည်း အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ကိုကျော်ကြီးသည် နှမလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပိုးမွေးသလို မွေးထား၏။ အလှကြည့်၏။ အဖိုဆိုင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းစေရ။ ဆုံးမစကားတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းပြောတတ်လေရဲ့။

“ညီမလေး ဖြူလှဲဝင်း... ကိုမိဘနှစ်ပါးမရှိကတည်းက ညီမလေးကို အစ်ကို ပိုးမွေးသလို မွေးထားတာနော်။ ဘယ်လောက် အလိုလိုက်တယ်ဆိုတာ ညီမလေးသိတယ်။ အစ်ကိုကြီးစေတနာကို မစော်ကား

မောင်ခက်ကျူ (ရွှေကျော်)

နဲ့နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါ အစ်ကိုကြီးရာ။ ကျွန်မက ကလေးမှမဟုတ်တာ။ ခဏခဏပြောနေတော့ ညီမလေးရဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားသလိုပဲ။ အစ်ကို ကြီးမသိအောင် တစ်ခုမှမလုပ်ဘူး။ ကဲ . . . ယုံပြီလား”

“မယုံလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ အစ်ကိုကြီးစကား နားထောင် လို့ ညီမလေးကို ချစ်ရတာ။ ညီမ လေးလိုချင်တာ အကုန်ပြော။ ဒီတစ် ခေါက်မြို့တက် ထန်းလျက်ရောင်း သွားရင် အပြန်ကျ အကုန်ဝယ်ခဲ့မယ်”

မောင်နှမနှစ်ဦးမှာ အတိုင် အဖောက်ညီလျက် ဖျော်ရွှင်ကြည်နူး နေကြပါတော့သည်။

(၂)

ကိုကျော်ကြီးမှာ ဇီးတောရွာက လေး၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုအထောက်အကူပြု ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်လေသည်။ ပြည် ထောင်စုလွှတ်တော် ဖွံ့ဖြိုးရေး ရန်ပုံ ငွေသိန်း ၁၀၀၀ မှ ကိုကျော်ကြီး တို့ရွာကလေးအတွက် ကျေးလက် ဆေးပေးခန်း၊ သောက်သုံးရေကန်၊ မီးသတ်ရေကန်၊ ရေတွင်း၊ ဒိုင်းရှင်း တို့ လိုအပ်သလို သုံးစွဲရန် သတ်မှတ် ငွေပမာဏကို ထုတ်ပေးထားပြီးဖြစ် သည်။ ကိုကျော်ကြီးက ဥက္ကဋ္ဌဆို တော့ အစစအရာရာ သူ့မှာတာဝန် ရှိသည်။ လက်ထောက်အတွင်းရေး မှူး အဖွဲ့ဝင်များနှင့်လည်း အခါ

မလပ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြရသည်။ လျာထားချက် သတ်မှတ်ကာလ အတွင်း အလျင်အမြန်ပြီးစီးနိုင်ရေး အတွက် ပြုပြင်တည်ဆောက်ဆဲ ဓာတ်ပုံများ၊ ပြီးစီးမှု ဓာတ်ပုံများ၊ စာရင်းချုပ်များ၊ မူရင်းဘောက်ချာ များပေါ်တွင် နိုင်ငံတော် တံဆိပ် ခေါင်းကပ်၍ အသိအမှတ်ပြုလက် မှတ်ထိုး၊ ကော်ပီမူပွား၍ အသင့်လုပ် ဆောင်ထား၏။ စံပြရွာကလေး အဖြစ်ဂုဏ်ယူတင်ပြနိုင်ရန် ကိုကျော် ကြီးတစ်ယောက် ကိုယ်ကျိုးမဖက် ကြိုးစားနေ၏။ သို့မှ လာမည့်ဘဏ္ဍာ ရေးနှစ် ၂၀၁၄-၁၅ တွင် မြန်မာတစ် နိုင်ငံလုံး၌ ကျေးရွာပေါင်း ခြောက် သောင်းကျော်ရှိသည့်အနက် ကျေး ရွာပေါင်း ၁၀၀၀၀(တစ်သောင်း) အား သောက်သုံးရေ လုံလောက်စွာ ရရှိရန် စီမံကိန်းချ လုပ်ဆောင်သွား မည်ဖြစ်ပြီး ပြည်ထောင်စုအစိုးရ သတ်မှတ်ချက်အပြင် နိုင်ငံတကာ အကူအညီများ၊ ပြည်တွင်းအလှူရှင် များနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သွားမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေး တစ်ခုတွင် လက်ထောက်အတွင်း ရေးမှူးအား . . .

“မြင့်ကျော်ရေ . . . ပြည်ထောင် စုလွှတ်တော်ကနေ တို့ဇီးတောရွာ ကလေးကို ပံ့ပိုးကူညီတာ စံပြရွာဆို တော့ သူများထက်ပိုတယ်ဟေ့။ တန် ကြေးရှိတဲ့ ဘိလပ်မြေ၊ သံချောင်း တွေ၊ တရုတ်နီစက်တွေ၊ ဒိုင်းရှင်းတွေ အလေအလွင့်မရှိအောင် စနစ်တကျ

သိမ်းဆည်းထားဟေ့”

“ဆရာဆူရင်လည်း ခံရတော့ မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းကျိုးပြည်ပြု လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ အဖျက် အမှောင့် ပေါ်နေတယ်ဆရာ။ ဘိလပ် မြေအိတ်တွေလည်း ပျောက်ပျောက် သွားတယ်။ သံချောင်းတွေလည်းမရှိ တော့ဘူး။ ဆောက်လုပ်ဆဲအဆောက် အအုံတွေလည်း ဖျက်ဆီးရာတွေ တွေ့တယ်ဆရာ။ လွှတ်တော်ကိုတင် ပြမယ့် စာရင်းတွေထဲမှာ ကော်ပီတွေ ပဲပါသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒီ ကောင်တွေ မိုက်ရိုင်းတာက အဲဒီစာ ရွက်ထုပ်ကို မီးရှို့ထားတာဟေ့ရ တယ် ဆရာ။ တမင်တကာကို ဖျက် ဆီးအောင်လုပ်တဲ့သဘောပဲ။ သက် ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ရဲစခန်းကိုလည်း သတင်းပို့ထားပါတယ်”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား။ တို့ရွာ မှာ ဒီလိုယုတ်မာစုတ်ပဲ့ပြီး အသား ထဲက လောက်ထွက်တဲ့ကောင်တွေ ရှိသလား။ ပိုက်စိပ်တိုက်တွေ့အောင် ရှာ။ ကျော်ကြီးအကြောင်း သိတယ် နော် . . . ကောင်းရင်ကောင်းတယ်၊ မကောင်းရင်တော့ သူများထက်ဆိုး တယ်။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ မယ်။ ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး နားမှသိ မယ်။ အမျိုးဘာသာ သာသနာနဲ့ တို့ ကျေးရွာအတွက် အဲ . . . ကျန်သေး တယ် ငါ့နှမအတွက်ဆို ငါ့အသက်၊ ငါ့ဘဝ ဘာပဲစတေးရစတေးရကွာ။ ကျော်ကြီးတဲ့ဟေ့ . . . တစ်ကျော်ကြီး တည်း ရှိတယ်”

တိုကျော်ကြီး ကြိုးဝါးချက်တွေ
လူရမ်းကား မသမာသူတို့အတွက်
အထိတ်တလန့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ချော၊

(၃)

ခက်ထန်က ဇီတောရွာကလေး
တွင် မကောင်းမှုစုစုရှိန်များ၌ ဘက်
စုံကျွမ်းကျင်သော လူလည်တည်း။
အရာရာကို အလေးအနက်မထား။
လယ်ယာချောင်းမြောင်းတွေကို ပိုင်
ဆိုင်သော ပညာတတ်။ သူဌေးသား
သာ ဖြစ်ချေသည်။ ပညာဂုဏ်၊ ငွေ
ဂုဏ်၊ ပစ္စည်းဂုဏ်ဖြင့် မိန်းကလေး
ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ခြေတော်
တင်၍ ဘဝဖျက်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ ခက်
ထန်တစ်ယောက် ပညာတတ်၍
အစစအရာရာ ပြည့်စုံခဲ့သော်လည်း
စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ်က ညံ့ဖျင်းလေ
သောကြောင့် ကျေးရွာလူထုအနေ
ဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဆယ်အိမ်မှူး၊
ကာလသားခေါင်း၊ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့်
အထောက်အကူပြုဥက္ကဋ္ဌ မည်သည့်
နေရာမှကို မတင်မြှောက်ကြ။ ရပ်ရွာ
လူထုအပေါ်တွင် ဖျက်နှာပွင့်သော
တိုကျော်ကြီးအပေါ်၌လည်း မကျေ
နပ်၊ အငြိုးအတေးထားသည်။ လက်
စားချေရမည့် အချက်အလက်များ
ကို လိုက်လံရှာဖွေ သုတေသနပြု
သောအခါ တိုကျော်ကြီးလုပ်သည့်
အလုပ်အားလုံး လိုက်လံဖျက်ဆီး
ချေမှုန်းသည်။ သူ့အသည်းကျွံဝင်

ခတ်သည့် အဓိကအချက်က သူ့ညီမ
ဖြူလှဲဝင်းကို ခြေတော်တင်ဖျက်ဆီး
မည်။ ဤစီမံကိန်းများက ခက်ထန်
၏ မဟာဗျူဟာ စီမံကိန်းများ။
ပထမအချက်အနေဖြင့် အောင်မြင်
ခဲ့ပြီ။ အောက်လက်ငယ်သားများကို
ငွေပေး၊ အာဏာနှင့်ခိုင်း၍ တိုကျော်
ကြီးလုပ်သော လုပ်ငန်းမှန်သမျှ လိုက်
လံဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ လျှို့ဝှက်စွာ
လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် လက်သည်က
မပေါ်။ သဲလွန်စမရှိ၍ တိုကျော်ကြီး
တစ်ယောက် အခက်တွေ့နေရသည်။
လူသူကင်းရှင်းသော ဇီတောရွာ ရွာ
ဦးထိပ်ရှိ ထန်းရည်ဆိုင်ကလေးထဲ
တွင် ခက်ထန်နှင့် တပည့်ကျော်ချက်
ကြီးမှာ ဇရက်မင်းစည်းစိမ် ခံစားနေ၏။

“ဟေ့ကောင်ချက်ကြီး . . .
ဖြူလှဲဝင်းကို ငါပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီကွာ။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ငွေသင်္ဃင် ဟိုပင်
မြင့်ဆီက လေသင့်ရာမွှေး ဖြူလှဲဝင်း
ကို အယူခက်တယ် နီးရက်နဲ့ဝေး . .
ဟေး . . ဟေး . . . အကြံလေး
ဉာဏ်လေးလည်း ပေးစမ်းပါဦးကွ”

“ဆရာကလည်း အစစအရာ
ရာပြည့်စုံနေတာပဲ။ အတွေ့အကြုံ
တွေ ဆရာမှာ အများကြီးရှိတယ်
လေ။ ဆရာရဲ့ဦးနှောက်ကို သူတို့
လိုက်မမီပါဘူး။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်
လို သမာဒေဝနတ် ကောင်းနတ်မြတ်
ကို တိုင်တည်နေရတာလဲ”

“မာယာကြော့ကွင်းနဲ့ ဖမ်းယူ
လို့ရပြီပဲ ယားပါတော့ကွာ။ သူ့
အစ်ကို ကျော်ကြီးက ငါအတွက်

တစောင်းစေးနဲ့မျက်ချေး ခလုတ်
ကန်သင်းပဲ”

“အချို့ဆုံး စပျစ်သီးတွေဟာ
အမြင့်ဆုံးမှာရှိတယ်။ အမြင့်ဆုံးသစ်
ပင်ဟာ လေအတိုက်ခံရဆုံးပဲ။ ပျား
ရည်သောက်ချင်ရင် ပျားတုပ်တော့
ခံရမှာပေါ့။ ကြံကြောက်ရင် အိမ်
အောက်တောင်မဝင်နဲ့။ ချိုစိမ့်တဲ့
အသီးရဲ့အဆန်ကို စားချင်ရင် မာတဲ့

“အေး . . .
ငါ့ကိုယ်ဝန်ဆိုတာ
မငြင်းပါဘူး။
အချိန်က
နည်းနည်းစော
နေသေးတယ်။
ငါစဉ်းစားပြီး
အမြန်
လုပ်ပေးပါ့မယ်။
ဒါဆို နင်
ရာခိုင်နှုန်းပြည့်
ကျေနပ်ပြီလား”

အခွံကို ခွဲနိုင်ရမယ်လေ။ ခြင်္သေ့ဆို
ဟာ သိင်္ဂီရွှေခွက်နဲ့သာ ထိုက်တန်
တာပေါ့။ ကြိုးစားအား ထုတ်နေ၍
သင်မရှုံး။ လက်မြှောက် နောက်ဆုတ်
သွားပြီဆိုရင်တော့ သင်ရှုံးပေပြီ။
ဒီနေ့ဟာ နောက်ဆုံးသေမယ့် နေ့
အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်လိုက်
စမ်းပါ။ စစ်တပ်ဝေါဟာရအရ ရဲ
ရဲတက်၊ ရဲရဲတိုက်၊ ရဲရဲချေမှုန်း။
ဆရာနားမှာ မဟာဩသမဆေး
တပည့်ကျော် ကျွန်တော်မောင်ချက်
ကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါတယ်
ဆရာ၊ အားမငယ်ပါနဲ့။”

“အေး . . မင်းပြောတဲ့ သာဓကပြ စကားပုံတွေ၊ ဝေါဟာရတွေက
ငါ့ရဲ့စိတ်အားဆေးတွေပဲ။ ဆွေးနွေး
မှု အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့
ငှက်ခါးတောင်ပင်ကျရည်၊ ကြက်
သည်းကြော် တဝကြီး တွယ်လိုက်ကြ
ရအောင်။ ငါတပည့် အဝသာသောက်၊
ကျသလောက် ဆရာရှင်းမယ်”

“ကဲ . . . ဆရာ၊ ဒီနေ့တော့
ဟက်ပီးနယူးရီးယား . . . အားလုံး
အိုကေသွားပြီ၊ ပြန်ကြရအောင်”

ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်သား
ရေချိန်ကိုက်စွာဖြင့် သိုင်းကွက်နင်း
ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

(၄)

လကွယ်ညဉ့် ဖြစ်သည့်အတွက်
အတွက် အမှောင်ထုက စိုးမိုးနေ၏။
ပုရစ်အော်မြည်သံမှတစ်ပါး အခြား

ဘာသံမှမကြားရချေ။ ကုက္ကိုပင်ကြီး
အောက်တွင် အရိပ်မည်းမည်းနှစ်ခု
က တိုးညှင်းသောလေသံများဖြင့်
ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသည်။

“ကိုခက်ထန်၊ ရှင် ကျွန်မဘဝ
ကိုပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ ထင်ရာမစိုင်းနဲ့နော်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ
မပြောစမ်းပါနဲ့ဟာ။ နင့်ကို ငါ
တကယ်မြတ်နိုးလို့ ငါအတည်ယူ
မယ်၊ ရာသက်ပန်ပေါင်းမယ် ပြော
တာပေါ့။ ငါ့လိုအရည်အချင်းရှိတဲ့
လူ ရှာကြည့်စမ်းပါ။ ငါ့ထက်သာတာ
တွေရင် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်မယ်။
နင့်ဘဝဆင်းရဲတွင်းကနေ ချက်ချင်း
လက်ငင်း ရွှေဘုံပေါ်မှာရောက်သွား
စေရမယ်။ လမ်းဆုံးတော့ ရွာတွေ၊
မှာပါဟာ။ ဗမာမပြီးခင် ကုလား
မမြင်စေနဲ့၊ အမြဲ သိုသိုသိပ်သိပ်ရှိ
ပါစေ”

“အပြောကတော့ ချောလို့၊
ကျောက်ဆင်းတုတောင် ခေါင်းညိတ်
ရမလောက်ဘဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်
လို သက်သေတွေနဲ့ ယုံရမှာလဲ”

“ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုအပေါက်
ကလေးနဲ့လား မေးနေတယ်။ နင်လို
အပ်တဲ့ အရာအားလုံး ငွေစကား
မပြောဘူး။ ငါ့လိုလေသေးမရှိ ဝယ်
ပေးနေတယ်လေ”

“ကျွန်မက ဒါတွေကို မလိုချင်
ဘူး။ အဓိကမထားဘူး”

“နင်က ဒါဆို ဘာလိုချင်တာ
လဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါဟာ”

“ကျွန်မသိကွာအတွက် လူသိ

ရှင်ကြား လက်ထပ်ယူပေးပါ။ ရှင်ကိုယ်
ဝန် ကျွန်မမှာရှိနေပြီဆိုတာ သိလား”

“အေး . . . ငါ့ကိုယ်ဝန်ဆိုတာ
မငြင်းပါဘူး။ အချိန်က နည်းနည်း
စောနေသေးတယ်။ ငါစဉ်းစားပြီး
အမြန်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒါဆို နင် ရာ
ခိုင်နှုန်းပြည့် ကျေနပ်ပြီလား”

“ရှင် တကယ်ပြောတာနော်။
အပြောနဲ့အလုပ်မညီရင်တော့ ဖြူလဲ့
ဝင်းအကြောင်းသိတယ်မဟုတ်လား။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပစ်လိုက်မှာ
ပဲ။ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ကိုကျော်ကြီး
အကြောင်း ရှင်သိတယ်နော်။ အစစ
အရာရာ သတိထားဆင်ခြင်ပြီး သွား
လာနေထိုင်စားသောက်အိပ်၊ ကျွန်မ
က တကယ်စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ။
ညဉ့်လည်းနက်ပြီ၊ အစ်ကိုကြီးသိရင်
ကျွန်မကိုသတ်မှာ။ ပြန်ကြရအောင်”

“အေး . . . အေး လုပ်စရာရှိ
တာတွေ ငါဆက်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဖြူလဲ့ဝင်းက ခက်ထန်အပေါ်
သံယောဇဉ်ပိုနေပြန်သည်။ စိုးရိမ်
စိတ်တွေဖြင့် တဖွဖွမှာကြားနေ၏။
သုငယ်အိပ်ဆိတ်ကြက်တွန်ပြီ၊ ချစ်
သူနှစ်ဦး ကြယ်လင်းသည့် ညဉ့်ကမ္ဘာ
ထဲမှ လမ်းခွဲထွက်၍ ပျောက်ကွယ်
သွားကြသည်။

(၅)

သည်ယနေ့သည် ကိုကျော်ကြီး
တစ်ယောက် ထန်းလျက်ချက်ချက်
အတွက်လည်းကောင်း၊ မြူအိုးမှာ

အသံဖြင့် 'အလင်'ခံရန်အတွက်
အညှိုးတောင်း အလုပ်များမည့်နေ့
ဖြစ်သောကြောင့် စောစောစီးစီး
အထူပဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ထန်းပင်
ဆီမှ ထန်းလက်၊ ထန်းဖူး၊ ထန်းနို့
များကို သန့်ရှင်း၍ ထန်းလှီးစားဖြင့်
သီးနေစဉ် ထန်းပင်အောက်မှ ဖြတ်
သွားသော လူငယ်နှစ်ယောက်ထံမှ
လေအသင့်တွင် စကားတွေက လွင့်
စဲယုံတက်လာ၏။ သက်ဆိုင်သည်
ထင်၍ ဝရုတစိုက်နားထောင်ကြည့်
ထိုက်ရာ တစ်ရွာတည်းသား ခက်
ထန်နှင့် အဖော်တစ်ယောက်၊ ပြော
သောစကားလုံးတွေက လက်ခံနိုင်
စရာ အကြောင်းမရှိ။

“သစ္စာဆိုပြီး
သစ္စာဖောက်တဲ့ကောင်မ၊
အသားထဲက
လောက်ထွက်တဲ့ကောင်မ။
ငါ့သမီး တော်လှ
တော်လှနဲ့
ယောက်မမြင်းစီးထွက်
တယ်။ နင့်ဘဝ
ဒါနဲ့ပဲတန်တယ်”

“ဟေ့ကောင် သူငယ်ချင်း။ တို့
ဇီးကုန်းရွာကလေးမှာ လူတွင်ကျယ်
လူလည်လုပ်နေတဲ့ ကျော်ကြီးရဲ့လုပ်
ငန်းစဉ်တွေကို စနစ်တကျ အကုန်
ဖျက်ဆီးပြီးပြီကွဲ့။ သူတို့သုံးတဲ့ ပစ္စည်း
တွေကို ငါတပည့်တွေ လစ်လာပြီး
အပြင်ထုတ်ရောင်း၊ ရတဲ့ငွေတွေနဲ့
အောင်ပွဲခံတဲ့နေ့။ တပည့်တွေ ဝေစု
ခွဲပေးလိုက်တဲ့နေ့ပဲဟေ့။ ထပ်ဆင့်ပြီး
အမြတ်ရလိုက်တာကတော့ ဖြူလဲ
ဝင်းရဲ့အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရုံတင်
မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘဝကိုပါ ပန်း
ကောင်းအညွန့်ကျိုး တစ်စစီဖျက်
ဆီးပြီး ငါခြေတော်တင်လိုက်ရလို့
ခုတော့ ဇီးတွယ် . . . ဟုတ်ပေါင်
ယောင်လို့ ကိုယ်ဝန်တောင်ရသွားပြီ။
ခက်ထန်တဲ့ကွဲ့။ သူများမျက်ခုံးမွေး
ပေါ်မှာ စကြွေလျှောက်လာတာ။ ဖား
တုလို့ခရုခုန်ရင် အိုင်ဖျက်ရုံပဲရှိတယ်။
သာမန်ထက် ခက်ခဲတဲ့ပွဲကို အနိုင်ရ
လို့ လောကမှာ ငါ့လောက်ပျော်တဲ့
သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး . . . ဟား . . .
ဟား . . . ဟား . . . ဟားဟား”
ခက်ထန်တစ်ယောက် ထန်း
ရည်ဖူးလာသဖြင့် ရှေ့မကြည့် နောက်
မကြည့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ
ကွဲခဲ့ပေါ်သလိုပြောလာ၏။ အဖော်
သူငယ်ချင်းက စိုးရိမ်သောလေသံ
ဖြင့် . . .
“တိုးတိုးပြောပါကွဲ့။ မင်းအသံ
တွေ ပတ်ဝန်းကျင်ကကြားသွားရင်
လိုသူရှိ၊ မလိုသူရှိ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်
တယ်”

ထန်းပင်ပေါ်မှာ ရှိနေသော
ကိုကျော်ကြီးတစ်ယောက် ခက်ထန်
ထံမှ မကြားဝံ့မနာသာ စကားသံ
တွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြားရ
သောအခါ အသားတွေ တဆတ်
ဆတ်တုန်လာသည်။ ထန်းပင်တွင်
ကပ်ချည်ထားသော ယင်းထောင်
(လှေကား)ပေါ်မှ မည်ကဲ့သို့ ဆင်းခဲ့
လေသည်မသိ။ နောက်ကျောပေး
ထားသော အသိမဲ့ ၎င်းလူနှစ်ယောက်
ဆီသို့ ခြေဖော့နင်းကာ လျှပ်တစ်
ပြက် အပြေးလိုက်လာ၏။ တမြန်
နေ့ကသွေးထားသော ထန်းလှီးစား
သည် အလင်းနေရောင်ကြောင့်
တပြောင်ပြောင် တလက်လက် . . .
ဒေါသတွင် အမုန်းစွက် အားဖြည့်
ထားသော ဓားချက်သည် တစ်ချက်
ခွံ ဆိုသလောက် ခက်ထန်၏ လည်
ပင်းကို စလွယ်သိုင်း ပိုင်းချလိုက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးခေါင်းပိုင်း
သည် တိခန့်ပြတ်ကာ မြေပြင်သို့
ဒုတ်ဒုတ်ထိကျသွားသည်။ ဝိညာဉ်မဲ့
ခေါင်းပိုင်းနှင့် ဆက်နေသော လည်
ပင်းမှလည်း ရဲရဲနီသောသွေးတို့သည်
ပြွတ် ပန်းလလို ငေါက်ငေါက်နင်း
ထွက်နေ၏။ ဦးခေါင်းပြတ်သွားသော
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ဝါးနှစ်ပြန်ခန့် အသိ
လျှောက်သွားနေ၏။ အဖော်ပင်လှ
သူတလည်း မြင်တွင်းစိမ်း အတွေ့
အကြုံရိုင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ် ချောက်ချားကာ ဖခေခနှင့်
တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်
ထွက်ပြေးသွားချေပြီတည်း . . .

ကိုကျော်ကြီးအဖို့ ဒေါသမုန်တိုင်းက အရှိန်မသေး။ ပိုမိုအားကောင်းလာပြီး မဝေးတော့သောရွာကို ခုန်းစိုင်းကာ အပြေးနှင့်ခဲ့ပြီ။ ကိုကျော်ကြီး၏ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း နတ်ဝင်၍ ဘီလူးစီးနေ၏။ အမှားနှင့်အမှန်ကို မခွဲခြားနိုင်တော့။ အမောတကော ပြေးလာသော ကိုကျော်ကြီးအား ဘု မသိ ဘမသိဖြင့် ဖြူလှဲဝင်းက စိုးရိမ် တကြီး ဆီးကြို၏။

“အစ်ကိုကျော်ကြီး . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်။ ညီမ လေးကိုပြောပါဦး အသည်းထိတ် လိုက်တာ”

ကိုကျော်ကြီးက အသိမဲ့တာ ဖြူလှဲဝင်းကို တစ်ချက် စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်လိုက်၏။

“သစ္စာဆိုပြီး သစ္စာဖောက်တဲ့ ကောင်မ၊ အသားထဲက လောက် ထွက်တဲ့ကောင်မ၊ ငါ့သမီးတော်လှ တော်လှနဲ့ ယောက်မခြင်းစီးထွက် တယ်။ နင့်ဘဝ ဒါနဲ့ပဲတန်တယ်”

မထင်မှတ် မမျှော်လင့်သော အချိန် စကားမှမဆုံးခင် ကိုကျော် ကြီး၏ဆောင်စား ဓားမြှောင်က မြွေ ဆိုးပေါက်သလို ဖြူလှဲဝင်းနှလုံးသား ရှိရာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ့ဆီသို့ လျှပ် တစ်ပြတ် ထိုးစိုက်ဝင်သွား၏။ ဓား၏ သွေးစီးကြောင်းလမ်းအတိုင်း သွေး တွေ ပန်းထွက်လာကာ အိုင်ထွန်း သွား၏။ ဖြူလှဲဝင်းမှာ အော်ပင်မအော် နိုင်ရှာ။ တမလွန်ဘဝသို့ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း ချက်ချင်းလက်ငင်း ရောက်

ရှိသွား၏။

ဤကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ် သော မှုခင်းအတွေ့အကြုံမျိုး ဇီး တောရွာကလေးမှာ မရှိခဲ့။ အလုပ် နားချိန် အားချိန်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက် စကားတစ်ယောက် နားဖြင့် ရွာသားတွေ စုပြုံလာ၏။ ရွာ ၏အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်သော် လည်း ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်ကျော်ကြီး၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အရင်က ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဘဝတစ်လျှောက် လုံးမှာ နာမည်ပျက်မရှိခဲ့ဘူး”

ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် ဦးအောင်သော် . . . ခက်ထန်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ လိုက်ဖျက်ဆီးနေတဲ့ ကောင်မှန်း သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ဒီကောင်ဟာ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး။ အမှိုက်ဖြစ်လို့ မြေလေး နေပြီ ဦးအောင်သော်။ ဒီထက်ပိုဆိုး ပြီး မသိနားမလည်တာက အသိ ဉာဏ်နုနဲ့နဲ့တဲ့ ကျုပ်ညီမလေးကို ခြေ တော်တင်ပြီး ဘဝဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ အတွက် ထပ်ဆင့်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ ကို အသိတရား လွတ်သွားစေခဲ့တာ ပဲ။ ကျုပ်ညီမလေး ဒီပြဿနာထဲမှာ အဆစ်ပါသွားတာပါ။ တဒင်္ဂဒေါသ အဝိဇ္ဇာအမှောင်လွှမ်းတဲ့အခါ ကျွန် တော် ဘာကိုမှ သတိမထားမိတော့ ပါဘူး ဦးအောင်သော်။ လူသတ်မှု နှစ်ခုစလုံးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်

ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အတွက် တစ်သက် တစ်ကျွန်းနဲ့ သေဒဏ်ကလွဲလို့ မှ တစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါဘူး။ ဒီလို ကောင်မျိုးကို အမှိုက်ခံ ရှင်းတဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ဇီးတောရွာကလေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပြီး သာယာဝပြော လာတော့မှာပေါ့။ ရွာသူရွာသားတွေ အတွက် အာဇာနည်ဆန်ရင်ဆန် မယ်၊ နှမလေးအတွက် မိုက်မဲသူဖြစ် ချင်ဖြစ်မယ်။ ကျေးရွာအတွက်ရော ဘဝအတွက်ပါ တာဝန်ကျေခဲ့တယ် လို့ ကျွန်တော်ယူဆ ထင်မြင်မိပါ တယ်။ ဝဋ်ကြွေးပါလို့သာ ဒီအမှုဖြစ် ရတဲ့အတွက် ပြစ်ဒဏ်ကို ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး ခံယူပါမယ်။ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ဘာသံယော ဇဉ်နှောင်ကြီး မှ မရှိတော့ပါဘူး။ တာဝန် ရှိသလို သာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပါတော့”

“အေးကွာ၊ အခုလို အမြင်မှန် ရတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်။ တဒင်္ဂ ဒေါသကြောင့် ခုလိုတွေကြုံဖြစ်ပျက် ရတာဟာ နှောင်းလူတို့အတွက် သင် ခန်းစာယူစရာပါပဲ။ မင်းအသက်ရှင် သမျှ လျှောက် လှမ်းမယ့်လမ်းမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေလို့ ငါဆု တောင်း သာဓုခေါ်လိုက်ပါတယ်။ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

[ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်း တစ်ခုအား စာဖတ်ပရိသတ် သင်ခန်းစာယူနိုင် စေရန် အမည်နာမများ လွှဲပြောင်း၍ ရသနာကော ဖွဲ့ဆိုထားပါသည်။]

မောင်ခက်ကျူ (ရွှေစတု)

ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်တစ်ခုတွင် ငွေထုတ်ရန် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ခေါ်၍ လိုက်သွားမိသည်။ သူငယ်ချင်းက အလုပ်ကို ခိုးခိုးသားသား လုပ်ကိုင်ရ ရှိသော ဝင်ငွေကို ချိုးခြံချွေတာ၍ စုဆောင်းခြင်းဖြစ်သဖြင့်၊ ငွေထုတ်ရာ ကို ဝမ်းသာအားရ လိုက်သွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်တံခါးကို ထွန်း၍ အတွင်း ဘက်ကို လှမ်းအဝင်လိုက်တွင် ဘေး နှစ်ဖက်တွင် တန်းစီ၍ ရပ်နေသော ခူးအထက်အရောက် တို့နဲ့နဲ့လေး များကို ဆင်တူဝတ်ထားသော ဘဏ် ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးများက ကျွန် တော်နှင့် သူငယ်ချင်းအပါအဝင် ဝင် လာသမျှ လူတွေကို ...

“မင်္ဂလာပါရှင်”

ဟု သံပြိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ သည်။ ဒူးလေးများ ညွတ်လိုက်သည် က ယိမ်းကသလိုပင် တစ်ဖက်ကောင် တာတွင် ငွေထုတ်ယူမှုပြီး၍ ပြန် အထွက်တွင်လည်း

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သံပြိုင်ပင် ဘဏ်ထဲကို ဝင်သည့် အတိုင်း ပြောလိုက်ကြသည်။ ကျွန် တော်နှင့် သူငယ်ချင်းတို့မှာ ဘဏ်ထဲ မှ ထွက်လာကြပြီး ကားလမ်းကို ကူး ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်လိုက် သည်။

“မင်းကတော့ ဘဏ်ကငွေ ထုတ်တာ ဘယ်လိုခံစားရလဲမသိဘူး”

“ဟ ... မင်းကလည်း ငါစု ထားတဲ့ငွေကို လုံးခနဲ ထုတ်ယူရတာ ပီတိဖြစ်တာပေါ့ကွ”

“ပြီးတော့ရော”

“ငါရည်မှန်းချက်ကို အကောင် အထည်ဖော်နိုင်ပြီလို့လည်း သိလိုက် တယ်”

ကျွန်တော်အမေး ထူးထူးဆန်း ဆန်းများကြောင့် သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့် လိုက်သည်။

“အေး ... ငါခံစားရတာက တချို့အတွက် မတန်မရာကြီးကွ။

အရှူးဘုံမြောက်သလိုပဲ”

“မင်းက ပိုနဲ့စပ်တာ လုပ်ပါဦး”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွာ။ မင်းလို ကိုယ့်ခွေးနဲ့စာကို စုဆောင်း ထားပြီးတော့ အဲဒီငွေ ပြန်ထုတ်တာ အဲဒီမှာ နှုတ်ဆက်တဲ့ ‘မင်္ဂလာပါ’ဆို တာက လိုက်ဖက်တယ်။ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ဆိုတာလည်း ပြောသင့်တယ် ထားတော့။ မတော်တရော် နည်းနဲ့ ရော၊ မမှန်မကန်တဲ့နည်းနဲ့ စီးပွားရှာ ပြီး ငွေသွင်းငွေထုတ် လုပ်တဲ့သူတွေ ကိုလည်း ဒူးလေးညွတ်ပြီး ‘မင်္ဂလာပါ’ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’လို့ပဲ ပြောရ တော့ အရှူးဘုံမြောက်တာနဲ့ မတူဘူး လား”

“မင်းခံစားချက်ကြီးကလည်း”

သူငယ်ချင်းက ပြောရင်းမှ ရယ် လိုက်သည်။

စိုးယဉ်ထွန်း

အလှူအတန်း
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
/ ၁၉၆၆/၆၇

လှပသွားသော ထီးကလေးတစ်လက်

ထိပ်တင်ထွေး(ယာဉ်/စက်)

“ဆန္ဒအလို၊ ကယ်ပြည့်ပိုသော် လိုလိုသားပင်၊
နှလုံးရွှင်၍၊ ကြည်လင်မှုရာ၊ လက္ခဏာသွက်လက်၊ ရောင်
ပျက်ဝင်းဝင်း၊ ပထွန်းလင်း၍”

ဟူသော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ဩဝါဒစာသားကို
မှတ်သားခဲ့ရဖူးပါသည်။

အလှူအိမ်တွင် ယခုတွေ့မြင်နေရသော မမြင့်မာ
၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင် အဆင်အယင်များအရ အသား
အရေကအစ လှပကြည်လင် ပြုံးရွှင်လျက် ပေါ်ထင်
ဝင်းပလို့ နေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများ
တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေလာခဲ့ကြစဉ်က ဦးမောင်ဝင်း။
ဒေါ်သန်းမြနှင့် သမီးမမြင့်မာနှင့် မမြင့်သိန်းတို့ကို မှတ်
မှတ်သားသား သတိထားမိခဲ့ပါသည်။

ဦးမောင်ဝင်းတို့ မိသားစုတွင် အိမ်ထောင်ဦးစီး
ဖြစ်သော ဦးမောင်ဝင်းမှာ လစာနည်းဝန်ထမ်း၊ ဒေါ်သန်း
မြက တိုက်ခန်းရှေ့တွင် မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အသုပ်စုံဆိုင်
လေးဖွင့်ပြီး နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ရောင်းချနေသည်။ သမီး
နှစ်ယောက်မှာ အထက(၁)တွင် ၁၀ တန်းကျောင်းသူနှင့်
၈ တန်းကျောင်းသူများ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် နေကြပေမယ့် အလွန်မရင်းနှီး
မခင်မင်ကြ၊ နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေကြရ၍ မေးဖြေခေါ်
ထူးသာ ရှိခဲ့ကြသည်။ ဝန်ထမ်းများဖြစ်၍ နံနက် ၅ နာရီ
ထပြီး ညကစီစဉ်ထားသည့် ဟင်းလျာကို ထမင်းဘူးများ
ထည့်၍ ရေချိုးပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကာ ကျောင်းသားများက
ကျောင်းသို့၊ မိဘများက အလုပ်ခွံ၊ ဖွဲ့ငှာနများသို့ အချိန်

မှန် သွားလာနေကြရသည်။ ညနေပြန်ရောက်မှ ဖွဲ့နှင့်
နီးရာဈေးမှ ဝယ်လာသော ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်ပြီး
ညနေစာ စားကြရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရောနှောရန်
လေ့လာရန် အချိန်မရှိကြပေ။ သံပတ်ပေးထားသော
စက်ရုပ်ပမာသာ။ ကိုယ့်မိသားစုနှင့် ကိုယ့်အလုပ်မှာ ပျော်
မွေ့စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဝန်ထမ်း အိမ်ရာမှ အချိန်ကာလနှင့် အခြေ
အနေ အကြောင်းအမျိုးမျိုး၏ ချယ်လှယ်မှုကြောင့်
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပါသည်။ အနှစ် ၂၀ နီးပါး အတူနေထိုင်
ခဲ့ရသော အခန်း ၃ မှ မိသားစုတို့၏ ဘုရားအနေက
ဇာတင် ဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ မလာမနေရ၊ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ
ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် ထိုနေရာသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ရပြန်
ပါသည်။ အလှူရှင် ဂိုချစ်သွင်၊ မအေးအေးနှင့် သမီး
ယုယုတို့က ခင်မင်ဖော်ရွေစွာ စောင့်ကြိုနေကြသည်။

ယခုလို အလှူအတန်းရှိ၍ တွေ့ဆုံကြစဉ် ပြော
ကြ၊ မေးကြနှင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ မိတ်ဟောင်းဆွေ
ဟောင်းများမှာ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်ကြ
ရပါသည်။ အခန်း(၅) မှ ဒေါ်နုနုအေး အခန်းကို ကြည့်
မိရာ ဒေါ်နုနုအေးမဟုတ်ဘဲ အခန်းကိုလည်း အရှေ့
ဆောင်၊ အနောက်ဆောင်များထုတ်ပြီး နှစ်ထပ်ကို လှပ
စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အခန်း(၅)က လူသစ်တွေလား အေးအေးရေ”
“မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှေ့တိုက်က ဦးမောင်ဝင်းရဲ့
သမီး မမြင့်မာတို့ ဝယ်လိုက်တာလေ။ ဒေါ်သန်းမြက
တော့ သူ့အိမ်ဟောင်းမှာပဲ။ ဦးမောင်ဝင်းလား”

မင်းတို့ပြောပြပြီးမကြာဘူး၊ မကျန်းမာလို့ ဆုံးသွားရှာတယ်”

“ဟယ် . . . ကိုယ်တ သင်္ဘောသားဝယ်ပြီး ပြင်ဆင်ထားတယ် ထင်လို့”

“ဟုတ်ပါ မခင်မြင့်ရဲ့၊ မမြင့်မာက အခု ချမ်းသာပြီး အမေနဲ့ ညီမရော သမီးလေးနှစ်ယောက်ပါ ရွှေချလိုက်သလို ပြောင်ပြောင်လက်လက် ထားနိုင်ပြီလေ”

“သမီးလေးနှစ်ယောက်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ၊ ဒေးတက်နေကြတယ်”

“သူ့ညီမတလည်း ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တယ်လေ။ လခကောင်းတယ်”

“မမြင့်မာ ခင်ပွန်းက ကန်ထရိုက်တာ ဦးကောင်းညွန့်တဲ့။ သူ့ထက် အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ကြီးမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မုဆိုးစို သားနဲ့သမီးကလည်း သူတို့အိမ်ထောင်နှင့် သူတို့ စီးပွားနှင့် ပြည့်စုံကြတယ်လေ။ ဖအေကို ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ဘူး။ ဖအေကြီး စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုပြီး ပံ့ပိုးကူညီကြသေးတယ်”

“မမြင့်မာနှင့် သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြင်နာတယ်။ ယောက္ခမနှင့် ခယ်မကိုလည်း လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ မယားပါ သမီးနှစ်ယောက်ကို သူ့သမီးရင်းလိုပဲ ချစ်ခင်ကြင်နာပြီး ဖခင်မေတ္တာမျိုး ပေးတယ်”

“သူ့ညီမ မမြင့်သိန်းကို ဘွဲ့ရအောင် အလုပ်ရအောင် ဦးကောင်းညွန့်ကြီးက လုပ်ပေးရှာတာ။ သမီးနှစ်ယောက် ဒေးတက်တာလည်း ကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြို ဖယ်ရိုကားငှါးပေးထားတယ်လေ။ ဒေါ်သန်းမြနဲ့ဆိုရင် ၄-၅ နှစ်လောက်ပဲ အသက်ကွာမယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ယောက္ခမကို သိပ်လေးစားတာပဲ။ ပြောစရာမလိုဘဲ လိုအပ်တာအားလုံး ဖြည့်စုံနေလို့ ဒေါ်သန်းမြကြီးကို တွေ့တယ်မို့လား။ မင်းကတော်ကြီး ကျနေတာပဲ။ လှလို့၊ ဝလို့ ကြည့်ရှုနေတာပဲ”

“မမြင့်မာကလည်း အစကတည်းက ရုပ်ကခေတာမဟုတ်ဘူး။ အခုဆိုရင် ဖျက်ပြီးပြင်လိုက်တဲ့ အရုပ် တစ်ရုပ်လို့ ချောမောလှပပြီး မိတ်ကပ် ခင်စနံ့ဝင်းပြင်ပေးထားတဲ့ မင်းသမီးလိုပဲ။ ဦးခင်မောင်ဝင်းကြီးက

တော့ မခံစားထိုက်ဘူးကွယ်။ ကံတရားအတိုင်းပေါ့ကွာ”

“မိခင်နဲ့ ညီမကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ အောင်ထားပေးပြီး သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ပညာတတ်ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်နိုင်တဲ့ မမြင့်မာကို အားလုံးက ချီးကျူးနေကြတာ မခင်မြင့်ရဲ့”

“ဟို . . . ကြော်ငြာလို့ပေါ့ကွာ။ သမီးအင်ဝမ်း၊ ဖိုးအင်ဝမ်းဆိုတဲ့ ကော်ဖီမစ်တွေလို လေးခုအတွက် တစ်ခုပေါ့”

“သူ့ခင်ပွန်း တာဝန်ယူဆောက်တဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်ခုမှာ သူ့ကိုတွေ့လို့ သူ့မိဘတွေကို လာပြောပြီး တောင်းရမ်းယူတာလေ။ မမြင့်မာထက် အသက်လည်း ကြီး၊ ရုပ်ကလည်း မခိုက်လောက်ဘူးဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကြင်နာတတ်ပြီး ဖခင်တစ်ယောက်လို၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာပေါ့။ ပညာတတ်သူဆိုတော့ သူ့အတွက် နှလုံးသားကို ဦးစားမပေးနိုင်ဘူးပေါ့။ အမေနဲ့ ညီမ၊ သမီးနှစ်ယောက်အတွက် သူ့ဘဝကို ပေးဆပ်လိုက်တာပေါ့ကွာ”

“သူ့ခင်ပွန်းက အမာ . . . အမာနဲ့ အရမ်းကြင်နာတာပဲ။ တိုက်ခန်းကိုလည်း ကြည့်လေ။ နှစ်ထပ်လုံး

သားသမီးဆိုတာမျိုးတွေကလည်း

ငယ်စဉ်ကသား ကြီးတော့အားတဲ့။

ငယ်စဉ်ကသမီး ကြီးတော့ထီး

ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အခုတော့

ထီးတစ်လက် ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ။

ငယ်စဉ်ကသား ကြီးတော့ကျား၊

ငယ်စဉ်ကသမီး ကြီးတော့မီးဆိုတဲ့

သမီးမျိုးတွေကိုလည်း မိဘတိုင်း

ကြုံတွေ့ကြရတာချည်းပါ။

ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာ အပြည့်အဝရှိပြီး အရှေ့မှာ အဆောင်ထုတ်လို့ ဒါနိုးကြီးလည်း ဆင်ပေးထားသေးတယ်။ ဝင်းတံခါးက နှစ်ထပ်နဲ့”

“ဘာပဲပြောပြော မမြင့်မာက မိသားစုအတွက် အကောင်းဆုံး စီမံကိန်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချပြီး ဆုံးဖြတ်တတ်တာ အရမ်းလေးစားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ လုပ်ချင်တာထက် လုပ်သင့်တာကို လုပ်လိုက်နိုင်အောင် စိတ်ကို နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“မိခင်ကြီးကို အခုမှ ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင်တယ်ဆိုပြီး သုမှာလည်း ပီတိတွေဖြစ်နေတာ”

“မွေးကျေးဇူးဇရာ၊ စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အပြစ်တွေပါ အားလုံးကျေအောင် လုပ်နိုင်တာ လူတိုင်းက ချီးကျူးမဆုံးဘူးကွာ”

“သားသမီးဆိုတာမျိုးတွေကလည်း ငယ်စဉ်က သား ကြီးတော့အားတဲ့၊ ငယ်စဉ်ကသမီး ကြီးတော့ထီးဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း အခုတော့ ထီးတစ်လက် ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ။ ငယ်စဉ်ကသား ကြီးတော့ကျား၊ ငယ်စဉ်က သမီး ကြီးတော့မီးဆိုတဲ့ သမီးမျိုးတွေကိုလည်း မိဘတိုင်း ကြုံတွေ့ကြရတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်တတ်ကြတာပါပဲ။ မိဘဆိုတာ မေတ္တာသမုဒ္ဒရာပေါ့”

မမြင့်မာ ငယ်စဉ် ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝက ၃၀ ရပ်ကွက်မှာ အတန်းသူကျောင်းသား ကျော်စိုးမောင်နှင့် ခင်မင်ကြရာမှ ရုပ်ချော၊ အပြောကောင်း၊ စည်းရုံးရေးကောင်းတော့ ချစ်မိကြသည်။ အချစ်နှင့်ဘဝကို ဖန်တီး၍ မရဆိုသော်လည်း မမြင့်မာက အသားဖြူဖြူ ဝဝလုံးလုံးလေး၊ ညိုရွှေရွှေ ဆံပင်အကောက်က ငွေးရာပါ အသားဝါဝါနှင့် ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်လျှင် ရုပ်ထွက်သူ ဖြစ်သည်။

ကျော်စိုးမောင်ကလည်း အသားမဖြူမညို၊ ကိုယ်နေဟန်ထား လှလှ၊ အရပ်ရှည်ပြီး ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပို့ရှပ်လှလှလေးများ ဝတ်ဆင်တတ်သူ အတန်းတူ၊ ကျွဲရှင်ကျောင်းတူတူ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်နေသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သည့် အရွယ်တွေမို့ ချစ်ကြိုက်ကြသည်မှာ

မဆန်း။ ကျောင်းတစ်နှစ်ကုန်ခါနီး စာမေးပွဲအတွက် အချိန်ပိုတွေသင်ကြ၊ ကျွဲရှင်အချိန်များများ တက်ကြရသဖြင့် အတွေ့များ အမြင်များပြီး တပုဒ်တုဒ် သွားကြလာကြနှင့် လမ်းပေါ်မှာအနေများလာသောအခါ အိမ်အပြန် လိုက်ပို့ခြင်း၊ လာကြိုခြင်းတွေ များလာသောအခါ မမြင့်မာ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရှိဆုံးအရွယ် ၁၇ နှစ်လောက်မို့ ရှေ့ရေးနောက်ရေး မတွေ့တော့တတ်သေး။

အကောင်းအဆိုး သင့်မသင့် မစဉ်းစားမဝေဖန်နိုင်သော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မို့ ကျော်စိုးမောင်ကို ချစ်တာလား၊ သာယာတာလား၊ တပ်မက်မှုလား၊ သံယောဇဉ်လား ဘာရယ်လို့မသိ။ လွန်ကဲစွာ ပူးတွဲသွားလာပြီး ပျော်နေကြလေသည်။

အဖေဖြစ်သူ ဦးမောင်ဝင်း ကျောင်းကြိုစဉ် မြင်တွေ့ရပြီး ကျွဲရှင်မသွားရ။ အိမ်မှာ စာကြည့်ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ကျော်စိုးမောင်ကို မတွေ့ရလို့ သူ့စိတ်တွေ မုန်တိုင်းထန်တော့သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်က ခုန်ချမယ် လုပ်လို့လုပ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ဓားနဲ့ထိုးသတ်မယ် ဆိုပြီး ဓားယူလို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဓားတွေစုပြီး သိမ်းကြ။ ခုန်ချမှာစိုးလို့ အမေနှင့်ညီမက စောင့်ပြီး ဒရဝမ်လုပ်နေကြရသည်။

အော်ဟစ်ငိုယို ဆူညံနေလို့ တစ်အိမ်လုံး စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ကြကာ လမ်းပေါ်မထွက်ရဲ ဖြစ်နေကြရသည်။ ရှက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း မမြင့်မာ ဆူပူသောင်းကျန်းနေသည်ကို မကြားချင် မမြင်ချင်အဆုံး ဖြင်နေသည်။ အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး စားမေးပွဲမဖြေခင် ကျော်စိုးမောင်နောက် လိုက်သွားပါတော့သည်။ တစ်အိမ်လုံး အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းကြပြီး စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ ဘာမှမလုပ်ကြဘဲ လက်လွှတ်ထားလိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ဘာမျှမထူးခြား၊ ယောက်ျားအိမ်မှာ အတူနေကြ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရတော့မှ ကျော်စိုးမောင် ဆေးစွဲနေမှန်း သိရသည်။ သမီးလေးနှစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်နေပြီး အိမ်

အလုပ်တွေ သိမ်းကြီးလုပ်နေရသည်မှာကလည်း ပင်ပန်းလှပေ၏။ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေသည့် မမြင့်မာတစ်ယောက် မိဘအိမ်လည်း မပြန်ရဲ။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ ကြမ်းတမ်းစူးရှလှသော ဘဝမှာ မမြင့်မာအဖြစ်က နှစ်နာလွန်းလှပေသည်။

သောကမုနိတိုင်း ထန်နေချိန်မှာ ကျော်စိုးမောင်တစ်ယောက် ဆေးအပ်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ်မိသဖြင့် ထောင်ကျသွားခဲ့တော့၏။ သည်တော့မှ ကလေးနှစ်ယောက် ရင်မှာပိုက်ပြီး ဘယ်ကိုလိုက်ရမှန်းမသိ။ ကူညီသူမရှိ အမှုတွေနှင့် မချီသည့် မမြင့်မာကို ယောက္ခမကလည်း သားမရှိတော့သည့်အတွက် မကြည်သာဘဲ ရန်ရှာကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။ သည်တော့မှ အမေအိမ်ကို သတိရ၊ ကယ်မမည်သူတွေရယ်လို့ အသိဝင်ပြီး ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

အဖေ၊ အမေကတော့ သမီးဆိုးကြီးကို ဆူပူ၍ မထွက်။ မရက်စက်နိုင်ဘဲ အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာများနှင့် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး ကိုယ်ပွားလေးနှစ်ယောက်နှင့် အတူ အပူမီးငြိမ်းစေတော့ရယ်ဟူ၍ အားပေးဝေမျှ ခံစားကြတော့သည်။ လက်ရည်တစ်ပြင်စီး မရှိအတူ ရှိအတူ အပူတွေအေးအောင် မေတ္တာတွေပေးခဲ့၏။ အဖေကြီး ဦးမောင်ဝင်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာကာ အသက်ကလည်း ကြီးလာခဲ့ပြီ။ ဇရာနုဖလ အရွယ်တော်ကျလာပြီ ဆိုခြင်းကိုသိသော မမြင့်မာ အခြားအလုပ်တစ်ခု ရလိုရငြား အလုပ်ရွာထွက် ရတော့သည်။

ထိုစဉ်အချိန်တား မမြင့်မာ၏ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ကံကြမ္မာများ နီးထနေသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ ကျော်စိုးမောင်လည်း ထောင်ထဲမှာပင် ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ခောက်လုပ်ရေးတွေ ခေတ်စားချိန်မှီ အဆောက်အဦတစ်ခု ဆောက်နေသည့် ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်ခုတွင် နေ့စားနှင့် အလုပ်ဝင်ရလေသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်အမေ ဆိုသောငြား အသက်ငယ်သေးပြီး ဝဝတစ်ကစ် ချစ်စရာရုပ်ကလေးနှင့်မို့ အပျိုလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်နေကြသည်။

ထိုအဆောက်အဦ ကန်ထရိုက် ဘာ ဘော့စ်

ဦးကောင်းညွန့် အလုပ်တွေလာကြည့်တော့ မမြင့်မာကို တွေ့သွားပြီး သဘောကျသွားခဲ့သည်။ စိတ်ဝင်စားပြီး စုံစမ်းလိုက်သည့်အခါ မမြင့်မာအမေ ဦးမောင်ဝင်းနဲ့ အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖူးသောငြား သိပ်တော့မရင်းနှီးခဲ့ဖူး။ ဤတွင် ဦးကောင်းညွန့်က သူ့အမေကို ချဉ်းကပ်ပြီး လိုအပ်ချက်တွေ ပံ့ပိုးကူညီတော့သည်။

အိမ်အသုံးစရိတ် ဖြည့်တင်းပေးခြင်းမျိုး၊ အိမ်နောက်ဖေး ရေကန်ဆောက်ပြီး အဖိုထုတ်ပေးခြင်းမျိုး၊ အိမ်ရှေ့အဆောင် ထုတ်ပေးခြင်းမျိုးတို့ ဖြစ်သည်။ မမြင့်မာ၏ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မြို့ထဲက ကျောင်းကောင်းကောင်းကိုရွှေ့ပြီး ထားပေးသည်။ သူ့ညီမ မမြင့်သိန်းကိုလည်း ကျူရှင်ကောင်းကောင်းထားပေးပြီး ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေစေခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အဝေးသင်တက်ဖို့ရာ အလုပ်ကိုလည်း သွင်းပေးခဲ့ပြန်၏။ နောက် ဦးမောင်ဝင်းကြီးလည်း ဦးကောင်းညွန့်ကို လစ်လျူရှုလို့မရတော့။ ဦးကောင်းညွန့်၏ တောင်းခံမှုကို လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။ မမြင့်မာကလည်း ကျေးဇူးရှင် ဦးကောင်းညွန့်ကို ခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်သည်။

သူပြုခဲ့သည့် အဆိုးအမိုက်တွေ၊ အပြစ်တွေ အတွက် မိဘများကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ မသေခင် လူတန်းစေ့ထားနိုင်အောင် စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ခဲ့သည့် အပြစ်များ ကြေပါစေဟူ၍ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ပါသည်။ ကြင်နာယုယတတ်ပြီး ချစ်ခင်စွာဦးဆောင် တတ်သည့် အိမ်ထောင်ဦးစီးနှင့်တွေ့တော့ စိတ်ချမ်းသာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပြည့်နှင့် ဃဝကို ပျော်ပျော်ကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်တော့သည်။

ပျက်စီးနေသည့် ထီးကလေးတစ်လက်ကို ထီးအရွက်၊ မရိုင်နှင့် အရိုးပါမကျန် ပြင်ဆင်လိုက်တော့ တောင့်တင်းခိုင်မာ လှပသွားတော့သည်။

ထိပ်တင်ထွေး(သာဠိ/စင်)

လူစွမ်းကောင်းလေးများ

■ ငြိမ်းအောင်(သစ်လုပ်ငန်း)

အဘွားနေမကောင်းကြောင်း ဒေါ်လေးဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား၍ ယုဇနဗြူသစ်ရှိ အဘွားတိုက်ခန်းသို့ လာခဲ့ရသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက် ဒေါ်လေးက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ဆီးကြိုနေရှာသည်။

“အဘွား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေါ်လေးရယ်။ သီတင်းကျွတ်လာကန်တော့ တုန်းက အဘွား မာမာချာချာကြီးပါ”

“ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး သားရယ်။ မင်းအဘွားမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတယ်တဲ့”

“ဗျာ ... အဘွားမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတယ် ... ဟုတ်လားဒေါ်လေး”

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့။ နှလုံးအထူး ကုဆရာဝန်ကိုယ်၌က ပြောလိုက်တာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ အဘွားရဲ့ နှလုံးရောဂါ ဘယ်ကနေဘယ်လို စဖြစ်တာလဲဟင်”

“ပြောကိုမပြောချင်ပါဘူး သားရယ်။ မင်းအဘွား သူငယ်ပြန်နေလားသိပါဘူး။ ရုပ်သံလိုင်းတစ်ခုက လွှင့်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းလေးများ အစီအစဉ်ကို ကြည့်ရင်း ခုလို နှလုံးရောဂါ ရသွားတော့တာကွယ် ... ဟင် .. ဟင် .. ဟင်။ ထဲ ... ကဲ ... အိပ်ခန်းထဲမှာ မင်းအဘွားလဲနေတယ်။ ဝင်တွေ့လိုက်ပါဦး” အိပ်ခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းနေရှာသည့် အဘွားကြည့်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းသွားမိသည်။ အဘွားခမျာ အသက် ၈၀ နီးပါးရင်း အရိုးပေါ်အရေတင် ပိန်နေရှာသည်။

“အဘွား။ သက်သာရဲ့လားဟင်” သစ်ကိုင်းခြောက်လေးလို ပိန်လိုနေသည့် အဘွား၏လက်မောင်းလေးကို ကျွန်တော်ယုယပြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“အို ... ဘွားမြေးလေး အောင်ငွေထွန်းလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွား”

“မြေးလေးလည်း ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားလိုက်တာကွယ်။ ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်”

“သား ဗိုလ်တထောင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သန်လျင်အမှတ်(၁၀)သစ်စက်ကို ပြောင်းသွားပြီ အဘွားရဲ့”

“အေး ... အေး ... ထမင်းကျွေးတဲ့အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်နော် သားလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ တီဗွီထဲမှ အသံလွှင်းများကြောင့် အဘွားလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“ဟော ... ရှူး ... ရှူး .. တိုးတိုးမြေးလေးရေ။ သူတို့လေးတွေ လာနေကြပြီ။ အဘွားကို ဆွဲထုစမ်းပါဦးသားရယ်။ အဘွားတီဗွီကြည့်ချင်လွန်းလို့ပါ”

အဘွားဆန္ဒအရ အဘွားအား တီဗွီစားပွဲရှေ့သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် အသက်(၃)နှစ်အရွယ် လူစွမ်းကောင်းလေးများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကိုကြည့်ရင်း အဘွားလက်ဝှေ့လက်ဝါးတီးကာ အားပါးတရ အားပေးနေရှာသည်။

“သားလေးရေ ... ဟုတ်ပြီ။

ဟုတ်ပြီ။ ဘောလုံးအဝါလေးကို ကောက်ပြီး ရွှေက ဂိုးထဲ ကန်သွင်းလိုက်စမ်း။ ဟာ ... ဟုတ်ပြီ။ ဂိုးသွားပြီတော့။ ဂိုးသွားပြီ ... ဟေး ... ဟေး”

အဘွား၏ အလန်တကြားအော်သံကြောင့် ဒေါ်လေး အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ ပြေးထွက်လာပြီး တီဗွီမှိုကို ကမန်းကတန်းလှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာဝန်က အမေ့ကိုမှာထားတယ် ဟုတ်လား။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ ဒီအစီအစဉ်ကို မကြည့်ပါနဲ့လို့”

“မေမေ တော်ကြာ ဆေးသောက်ပြီး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါမယ်သမီးရယ်။ ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်ခွင့်ပြုပါနော်”

အဘွား၏ အသနားခံ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် မျက်နှာကြောင့် ဒေါ်လေးမှာတော့ တီဗွီကို ဖွင့်ချင် ဖွင့်ချင်နဲ့ ပြန်ဖွင့်လိုက်ရသည်။

“ကဲ ... ကြည့်ကြည့်၊ တကတဲ”

တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် (၃)နှစ်အရွယ် လူစွမ်းကောင်းလေးများက ယူဟို၏လုပ်ဆောင်ချက်နှင့် စွမ်းချည်ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထုတ်ပြနေကြသည်။

ဤအစီအစဉ်ကိုသာ နှစ်နှစ်မြှောက်မြှောက် ကြိုက်နေရှာသည့် အဘွား၏ ဝါသနာနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ရက်တော့ပါ။

အကြောင်းမူ ကျွန်တော်သည်လည်း ဤအစီအစဉ်ကို နှစ်နှစ်မြှောက်မြှောက် မလွှတ်တမ်းကြည့်တတ်သူပင်တည်း။

ငြိမ်းအောင်(သစ်လုပ်ငန်း)

အမွှောင်ညက် လွန်မြောက်၍

— ဖော်ကျဉ်း - ရဲခိုင် —

♦ “တတိ၊ ဧရာ၊ မရဏ”
သင်္ခါရ၊ ထို သဘော
စစ်ကြောမြင်မိ...။

♦ နေအဝင် တစ်ရက်ပြီးလျှင်
အသက်ရွယ်တစ်ရက်ကြီးခဲ့
သေနှီးလာ၏...။ ။

ဒေါ်ခင်မေ၏ ရင်တွင်းမြစ် ကဗျာ
လေးဟူသာဆိုရချေမည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဦးညီမောင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်
နမြောတမ်းတ ပူဆွေးရသော ဗျာပါဒ
မီးကို ဆရာတော်(သံဃာတော်)တို့
ကျေးဇူးဖြင့် ကျောင်းကန်ဘုရားရိပ်
ရောက်ကာ တရားရေးအေးဖြင့်ငြိမ်းအေး
ခဲ့ပါသည်။

မကြာခဏ တရားနာယူ သီလ
ဆောက်တည်ရသောအကျိုး၊ တရား
စခန်းဝင်ရသော ဝိပဿနာဉာဏ် တို့

ဖြင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ကတည်းက
ထိုကဗျာလေးက ရင်ထဲကိန်းလာခဲ့ခြင်း
ပင်။

အသက် ခုနစ်ဆယ် ကျော်လာ
သည်ထိ ရွတ်ဆိုမိနေဆဲ။

ယခုလည်းတရား(ဆယ်ရက်)စခန်း
က ပြန်လာရင်း ရွတ်ဆိုမိပြန်သည်။
သို့သော်လည်း ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်
ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထဲ၌
လိုက်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

အတော် အတန်ရင့်ကျက် နေပြီ
ဖြစ်သော တရားအသိဖြင့် တားဆီး
လွန်ဆန်မရနိုင်သော သေခြင်းတရားကို
ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်း လိုက်ရလေသည်။
သွေးတိုးရောဂါရှိသော်လည်း ဂရုတစိုက်
ကုသခဲ့၍ ယခုလို အသေစောလိမ့်
မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပေ။

အခုတော့...

မိခင်ကိုချစ်သော သမီးကြီး...
မိခင်ကိုသံယောဇဉ်အလွန်ကြီး၍ အိမ်
ထောင်ပင်မပြုခဲ့သော သမီးအပျိုကြီး။
သူ့ချစ်သော မိခင်နှင့် ညီမလေးများကို
ရုတ်တရက်သာပဲ ကျောခိုင်းသွားလေပြီ။
မရဏခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်သွားခဲ့
လေပြီ။

“သွားနှင့်ပေဦး သမီးကြီးရေ အမေ
တို့ တစ်နေ့နေ့တော့ လိုက်ခဲ့ရမှာပါ
ကွယ်”

တရားဉာဏ်ယှဉ်ဆင်ခြင်ခဲ့ပါ၏။
ကြေကွဲချင်စိတ်ကို အသိစိတ် သတိ
လေးနှင့် ထိန်းထားသည့်ကြားက အသံ
က ကွဲအက်နေ၏။ ဒေါ်ခင်မေ၏ ပါးပြင်
ပေါ် မျက်ရည်နှစ်စက်က ဖြုတ်ခနဲ
ကြွေကျလာ၏။

အိမ်နီးချင်းများကိုအကျိုးအကြောင်း
ပြောပြကာ သမီးထွေးနှင့် သမက်ဖြစ်
သူတို့ အလုပ်ငှာနဆီ ဖုန်းဆက်
အကြောင်းကြားခိုင်း ရလေတော့သည်။

*** **

ဒေါ်ခင်မေတွင် မလှတင်(အတင်)
မလှအေး(မအေး)၊ မမြသွင်(ပေါက်စ)
ဟူသော သမီးသုံးယောက်သာရှိ၏။
သမီးအကြီး အတင်ကား အိမ်ထောင်
မပြု အပျိုကြီးဘဝဖြင့် အထည်ဆိုင်ဖွင့်
ကာ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးနေ၏။

သမီးလတ် မအေးသည် ကိုလှ
သောင်းဟူသော တစ်မြို့နယ်သားနှင့်
အိမ်ထောင်ကျကာ သျှောင်နောက်
ဆံထုံးပါလိုက်နေ၏။ သမီးထွေးမပေါက်စ
က ရပ်ကွက်သားတစ်ဦးနှင့်အိမ်ထောင်
ကျပြီး မိခင်နှင့် အစ်မကြီးတို့ အိမ်မှာ
ပင် အတူနေ အိုးခွဲစားအဖြစ် နေထိုင်
ကြလေသည်။

အချိန်ကား မွန်းလွဲ နှစ်နာရီခန့်
ရှိပေပြီ။ မပေါက်စနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ကိုလှငြိမ်းတို့ ရောက်လာကြလေ၏။
ရပ်ကွက်လူကြီးများ အိမ်နီးချင်းများ
လည်း ရောက်ရှိနေကြ၏။ အိမ်နီးချင်း
ဦးသန်းမြင့် အစီအစဉ်ဖြင့် ကိုလှငြိမ်း
အား မအေးနှင့် ကိုလှသောင်းတို့ထံ
အခေါ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

မပေါက်စသည် . . . အစ်မကြီး
အလောင်းဖက်၍ တင်၍ကြွေးနေလေ
သည်။ ဒေါ်ခင်မေနှင့် ရပ်ကွက်သားများ

“အတင် သေဆုံးနေသော ကုတင် နှင့်
မနီးမဝေးတွင် လုံးချေထားသော
မ,ဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်အား မသင်္ကာဖွယ် တွေ့ရ၏။
အတင်သေဆုံးခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုး (ရောဂါကြောင့်)
မဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပယောဂကြောင့်။”

က အသုဘကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်နေ
ကြ၏။ ဒေါ်ခင်မေ အိမ်ခန်းထဲ ထသွား
ပြီး မကြာလိုက် . . .

“သမီးငယ် ပေါက်စ သမီးစိရိ
ဖွင့်သေးလား” ဟုမေးသံပေါ်လာ၏။

မမြသွင်(ခ)ပေါက်စလည်း မိခင်
အမေးကြောင့် လက်ခုံဖြင့် မျက်ရည်
သုတ်ရင်းက . . .

“မဖွင့်ပါဘူး အမေရယ်၊ ရောက်
လာကတည်းက အခန်းထဲတောင်
မဝင်ရသေးဘူးအမေ . . . ပြီးတော့ သော့
ကလဲ အမေနဲ့ မမကြီးပဲ ကိုင်တာလေ”

“အဲတော် . . . ဘုရား ဘုရား
လာကြည့်ပါဦး သမီးရယ်၊ စိရိသော့လဲ
ပျက်နေတယ်၊ အထဲက ပိုက်ဆံနဲ့ ရွှေ
တွေလဲ မတွေ့တော့ဘူးကွယ်”

မပေါက်စ ကပျာကယာ လှမ်းဝင်
သွားလိုက်၏။ မှန်သည် စိရိသော့က
ပျက်စီးနေပြီ၊ အဝတ်များလည်း ပျက်
နေလေ၏။

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်
အမေရယ်”

“အင်း . . . ခက်တော့ ခက်နေပါ
ပြီကွယ်၊ ညည်းမမကြီးက မနက်ကတည်း
က ဆိုင်သွားမဖွင့်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး အမေ နေ့လည်(၁၁)
နာရီလောက်ကမှသူသိပ်ပြီးနေမကောင်း
လို့ ဆိုင်ပိတ်ပြီးပြန်နားတော့မယ်လို့
သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ပြောပြီးမှ ပြန်တာပါ”

ဒေါ်ခင်မေ စိတ်ထဲ “တစ်ခုခုတော့
ထူးတယ်” ဟု သိလိုက်၏။ အိမ်ရှေ့
ညောင်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ရပ်ကွက်
ဥက္ကဋ္ဌအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြ
လိုက်ရာ . . .

“ပျောက်နေတဲ့ ရွှေနဲ့ငွေက ဘယ်
လောက်များလဲ ကြီးတော်မေ”

“အင်း . . . ငွေက သမီးကြီးရထား
တာ တစ်သိန်းကျော်မယ် ထင်တယ်၊
ရွှေ ကတော့ လက်စွပ်နှစ်ကွင်းနဲ့ လက်
ကောက် လေးကွင်း၊ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးပါ”

“ဪ . . . ဪ မနည်းပါလား
ဒါနဲ့ ကြီးတော်မေ သမီးကြီးများ နေရာ
ပြောင်းထားသလား ရှာကြည့်ပါဦး”

ဒေါ်ခင်မေနှင့် မပေါက်စတို့ ခဏ
စဉ်းစားနေ၏။ မအတင် အနေနှင့်
ပြောင်းရွှေ့ထားရန်အကြောင်းမရှိ ရှိသော်
လည်း သော့ရှိသူမို့ စိရိသော့ပျက်ရန်
မလိုအပ်။

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အိမ်နီးချင်း
ဦးသန်းမြင့်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်းကို

အကဲခတ်ကြည့်ရင်း နောက်ဖေးဘက် ဝင်သွား၏။ ခဏအကြာပြန်ထွက်လာ ကြ၏။

“ကြီးတော်မေ့ရေ...ထူးခြားမှုတော့ ရှိနေပြီ...။ သေချာအောင် ရဲစခန်း အကြောင်းကြားပြီး ရဲခေါ်မှဖြစ်မယ်။ နောက်ဖေးတံခါးသော့လဲ ရိုက်ဖျက်ခံ ထားရတယ်ဗျာ”

“ဟင်”

“အို”

“ဟယ်”

ဒေါ်ခင်မေတို့ သားအမိနှင့် ကြားရ သူကို အံ့သြကျန်ကြတော့၏။ ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌသည် ဒေါ်ခင်မေ၊ မပေါက်စ တို့ သားအမိအား မေးမြန်းတိုင်ပင်ပြီးနောက် ရဲစခန်းသို့သွားကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ရလေ တော့သည်။

*** **

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ရောက်ရှိလာကြသော ရပ်ကွက်သားတို့ မနည်းလှပေ။ စိတ်ဝင် စားစရာကား ရဲများရောက်လာပြီး သေဆုံးသူ မလုတင်(ခ)အတင်အား စစ်ဆေးခြင်း၊ ဗီဒီအိုအနေထား အိပ် အတွင်းအပြင်၊ ခြံဝင်း အနေအထား များကို စေ့စုံအောင် စစ်ဆေးကြလေ သည်။ အတင်သေဆုံးနေသော ကုတင် နှင့် မနီးမဝေးတွင် လုံးချေထားသော မဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်အား မသင်္ကာ ဖွယ် တွေ့ရ၏။ အတင်သေဆုံးခြင်းမှာ

သွေးရိုးသားရိုး (ရောဂါကြောင့်) မဟုတ် ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပယောဂ ကြောင့်ဟု ရဲများ သုံးသပ်သောကြောင့် ပင်...။

စခန်းမှူး သောင်းတင်နှင့်အဖွဲ့ သည် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းအတိုင်း စစ်ဆေးဆောင်ရွက်မှုများပြုလုပ်ပြီး အလောင်းအား မှုခင်းဆရာဝန်များထံ မှ စစ်ဆေးမှုခံယူရန် ဆေရုံသို့ပို့ပေး လိုက်လေသည်။

ညနေစောင်းလာချိန်တွင် ဒေါ်ခင် မေတို့ မိသားစု စုံနေချေပြီ ထိုအချိန် မိသားစုဝင်ထဲမှ တစ်ဦးချင်းစီကို မေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်းများ ထပ်မံပြုလုပ် ရလေသည်။

“ကိုလှသောင်းဆိုတာ ခင်ဗျားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက် ပြီး လူစိမ်းအဝင်အထွက် ရှိ မရှိကို ပြောပြနိုင်မလား ပြီးတော့ ခင်ဗျားရော တစ်လ ဘယ်နှစ်ခါလောက်ရောက်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီး ကျွန်တော်တို့က ဟိုအဝေးကြီးမှာနေတာ ပါ။ ဒီအိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်လ တစ်ခေါက်တောင် မရောက်ဖြစ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကမှ တစ်ခါ ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား...အလည်သက် သက်လား ကိစ္စနဲ့လာတာလား”

“အမေ့ (ယောက္ခမ) ကို လာ ကန်တော့တာပါ”

ဒေါ်ခင်မေ၏ သမက်အကြီး ကို လှသောင်းအား မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

“အင်း...ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံ ပါပြီ အော် ဒါနဲ့ ကိုလှသောင်း ခင်ဗျား မျက်နှာက အစင်းကဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“အော်...မိလား ဟို... ဟို... အိပ်ရင်းနဲ့ ယောင်ပြီး ကုပ်မီတာပါ စခန်းမှူးကြီး”

“အော်...အင်း...အင်း”

ကိုလှသောင်းပြီး၍ သမက်အငယ် ကိုလှငြိမ်းအား စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ သည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မေးမြန်းပြီးသောအခါ...

“ကိုလှသောင်းရေ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စခန်းခဏလိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ဟိုရောက်မှ ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးချင်လို့ ဒီမှာက လူများ တယ်ဗျာ”

“ဟာ...မဟုတ်တာဘဲ စခန်းမှူး ကလဲ ကျွန်တော်က တရားခံမှ မဟုတ် တာ စခန်းကို ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

ကိုလှသောင်း ခင်ဗျားက စကား ပြော တယ်လောတာကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားကို တရားခံအဖြစ်ခေါ်သွားမယ်ထင်လို့လား ဒီလိုလေဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ဒီအိမ်နဲ့ပတ် သက်ရင် မိသားစုဝင်တစ်ဦးပဲလေဗျာ၊ အိမ်ရဲ့ အတွင်းရေးကို ဆွေးနွေးချင်လို့ ပါဗျာ၊ ဒါမှလည်း အဖြစ်မှန်ကို သိပြီး တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာလေဗျာ”

“ဆော...ဆောရိုးပါ စခန်းမှူး ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါတယ်”

*** **

ဒေါ်ခင်မေသည် လောကဓံတရားကို ဆင်ခြင်နိုင်၏။ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲခြင်းသဘောကိုသိ၏။ သို့သော် သမီးများဖြစ်ကြသော မလှအေး(ခ)မအေးနှင့် မမြသွင်(ခ) မပေါက်စတို့မှာမူ ငိုကြွေးနေကြ၏။ ယူကြမ်းမရစွာ အပူလုံးကြွနေကြလေသည်။ ရပ်ကွက်မီးကင်းမှ သံချောင်း ခေါက်သံ(၁၁)ချက်ကိုပင် မကြားနိုင်ကြပေ။

“ဟော...စခန်းမှူးတို့ ပြန်လာပါလား...လာကြပြီပါ...လှသောင်းရော စခန်းမှူး”

အိမ်နီးချင်း ဦးသန်းမြင့်က တစ်ခေါက်ပြန်လာသော စခန်းမှူးသောင်းတင်တို့အဖွဲ့အား ညှော်ဝတ်ကြိုရင်း မေးလိုက်ခြင်းပင်...

“ကိုလှသောင်းက ကိစ္စမပြီးသေးလို့ စခန်းမှာထားခဲ့တယ်ဗျ။ သေဆုံးသူ ကိစ္စပြောရင်းလာတာဗျ။ မှခင်းဆရာဝန်တွေ စစ်ဆေးချက်အရ သေဆုံးသူဟာ အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့ခြင်းခံရလို့သေတာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားလာတယ်ဗျ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဗျာ...ကိုလှသောင်း၊ မျက်နှာက အစင်းရာဟာ သေဆုံးသူ မလှတင်ကုတ်မိတဲ့ လက်သည်းရာလို့ ယူဆမိလို့ စခန်းမှာ ခေါ်ပြီးစစ်တာပါ”

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာပဲ...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုလှသောင်းဟာ မိသားစုဝင်ထဲကလဲ ဖြစ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိုလဲ အရောက်

အပေါက်နည်းပါတယ်၊ စခန်းမှူးတို့ရဲ့ အမြင် အတွေ့အကြုံအရတော့ မပြောတတ်ပါဘူးလေ”

ဦးသန်းမြင့် သူ့အမြင်ကို ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“ဦးသန်းမြင့်အနေနဲ့ အခုလို ထင်မြင်ယူဆတာလဲ မမှာပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဦးသန်းမြင့်ရေ ကိုလှသောင်းဆိုတဲ့လူက သူ့ကို သေချာတောင် မစစ်ရသေးဘူး ကြောက်ပြီး ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ”

စခန်းမှူးက မေးခွန်းလိုလိုပြောပြီး ခဏစကားရပ်ထား၏။ မည်သူမျှ ဘာမျှ မပြော စခန်းမှူးစကားကိုသာ ငဲ့လင့်နေကြ၏။

“ကိုလှသောင်းစကားက ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားဗျ ဟင်း...ဟင်း “မမကြီးကို လုငြိမ်းသတ်တာပါတဲ့ဗျာ”

“ဗျာ”

“အို”

“ဟင်”

စခန်းမှူး စကားအဆုံး အံ့အားသင့်သံများ ပြိုင်ထွက် လာလေသည်။ ကိုလှငြိမ်း မျက်နှာလည်း အံ့သြသွားရာမှ အရောင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားလေသည်။

“ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင် ကျွန်မတို့ လင်မယားက ရုံးတစ်ရုံးထဲမှာ အတူအလုပ်လုပ်နေကြတာပါ၊ တစ်နေ့လုံးအတူရှိနေကြပါတယ်ရှင် စခန်းမှူးကြီးတို့ မယုံရင် ရုံးကလူတွေကို

မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မခေါ်ပေးပါမယ်ရှင်”

“မပေါက်စ ပြောတာလက်ခံပါတယ်၊ ယုံလည်းယုံကြည်ပါတယ်၊ ကိုလှသောင်းက အကြောက်လွန်ပြီး ပြောချင်ရာ ပြောတာလား သက်သက်မဲ့ချောက်ချတာလားတော့မသိဘူးဗျာ ကိုလှငြိမ်းလက်ချက်ဖြစ်တယ်လို့ အသေချာပြောနေလေရဲ့ဗျာ”

အမှန်စင်စစ် ကိုလှသောင်းအား စစ်ဆေးခြင်းမပြုရသေးပါ။ မည်သည့်စကားမျှ ကိုသောင်း မပြောသေးပါ။ စခန်းမှူး၏ နည်းပရိယာယ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသည်ကား...

စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့ အလောင်းအား စစ်ဆေးစဉ်က သေဆုံးသူလက်သည်းတွင် မသင်္ကာစရာတွေ့ရှိပြီးကိုလှသောင်းရောက်လာချိန်တွင် မျက်နှာတွင်အစင်းရာတွေ့ရှိခြင်းကတစ်ကြောင်း၊ လူစုံရောက်ရှိချိန်တွင် အခြားလူများက ပုံမှန်ရှိနေကြသော်လည်း ကိုလှသောင်းကိုလှငြိမ်း ဟူသော မယားညီအစ်ကိုတို့မှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်ခြင်းအဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးဆောင်သော အကြည့်ဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မကြာခဏကြည့်ခြင်းတို့ဖြစ်၏။ ထိုသည်ကို အခြားလူများက မရိပ်မိသော်လည်း အကင်းဖီးသော အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော စခန်းမှူးတို့ကသိ၏။

ထို့ကြောင့် အလိမ္မာသုံး၍ စခန်းသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ကိုလုငြိမ်းကို ကိုလုသောင်း စကားဟုဆိုရခြင်းသည်လည်းအကြောင်း မဲ့မဟုတ် လှည့်ကွက်တစ်ခုသာဖြစ်လေ သည်။

“တောက် ကိုလုသောင်း ဖိုက်ရိုင်း လိုက်တာကွာ”

ကိုလုငြိမ်း၏ ပေါက်ကွဲတာလားဗျ မယာဉ်အစ်ကိုချင်းပဲဗျာ၊ မပေါက်ကွဲ ပါနဲ့”

“ပေါက်ကွဲရုံတင် မဟုတ်ဘူး စခန်း များရာ သတ်တောင် သတ်ချင်နေတာ ဟင်း- သူ့အကြောင်း သူ့အသိဆုံးဖြစ် သလို ကျွန်တော်လဲ သိတယ်၊ ဒါကို သူကများဗျာ”

ကိုလုငြိမ်း စကားမဆက်တော့ စခန်းများက...

“ခင်ဗျား သူ့အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား သိရင်လဲ ပြောပြစမ်းပါ ကိုလုငြိမ်းရာ ဒါမှအဖြစ်မှန်က ပေါ်လာ မှာ နို့မဟုတ်ရင် သူ့အပြောနဲ့ပင်ခင်ဗျား ကိုပါ မသင်္ကာတရားခံအဖြစ် ဖမ်းရမှာ ဗျ”

“ပြောမယ် စခန်းများကြီးပြောမယ် ကျုပ်လိုကောင်ကိုတောင် သူကဘလိုင်း ကြီး ချောက်တွန်းသေးတာပဲ ကျုပ်က ဘာညာနေမလဲ၊ အခု ကျုပ်အမျိုးသမီး ရော သူ့အမျိုးသမီး(မရီး) ရေမှာပဲပြော မယ်၊ ဒီလိုပါ မနစ်တုံးက သူ့ဖဲတွေရုံး ပြီး အကြွေပတ်နေလို့ မမကြီး(သေးဆုံး သူ)ဆိုမှာ ပိုက်ဆံလာချေတယ်၊မမကြီး က သူ့အကြောင်းသိလို့ မချေးဘဲ...

“နင်လို လောင်းကစားသမား ငွေ ချေးရင် အဆိပ်ပင်ရေလောင်းသလိုပါ၊ ဒီမှာ အဆိပ်ပင်ရေလောင်းမဲ့အစား ခွေးလေခွေးလွင့်ကို အကုန်ခံပြီး အစာ ကျွေးတာမှ ကုသိုလ်ရဦးမယ်” လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်၊ ဒါကိုသူက မကျေနပ်ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်မှာ လူလစ် တဲ့အချိန်ကို ကျွန်တော့်ကို မေးမေး နေတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲပြန်မေးတော့ အရင်က မဖြေဘူး၊ နောက်မှပြောပြ တယ်၊ သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက်ပြောတဲ့ မမကြီးကို မကျေနပ်လို့ အိမ်ကိုပေါက် ပြီး မမကြီး ပိုက်ဆံတွေယူမလိုတဲ့၊ ကျွန်တော်က လက်မခံဘူး၊ အဲဒီတော့ သူ့ဟာသူ မကြာမကြာလာပြီး မယောင် မလည် စုံစမ်းနေတယ်၊ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့...

“ခင်ဗျား အစီအစဉ်တွေ ဖျက်ပါ မလုပ်အပ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့”ဆိုတော့ သူက ... “လုပ်မှာပဲ” တဲ့ တားမရရင် ကျွန်တော်က ဖွင့်ပြောပြီးတိုင်လိုက်မယ် ဆိုတော့...

“အေးလုပ်လေ၊ မင်းလဲ မိန်းမ အမျိုးကြားထဲမှာ အရှက်ကွဲအောင် ငါ လုပ်မယ်” လို့ သူကပြောလို့ မတိုင်ဖြစ် ခဲ့ပါဘူး”

ကိုလုငြိမ်း စကားမဆုံးမီ စခန်းများ က...

“ခင်ဗျားက ဘာအမှားတွေလုပ်ခဲ့ လို့ သူက အကြပ်ကိုင်ရတာလဲ ကိုလု ငြိမ်း” ဟု ဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ့မယ်၊ အခုတော့ မထူးတော့ပြီပဲ ပြောတော့မှာပါ၊ ဒီလိုပါ အခု ကျွန်တော့် မိန်းမ ပေါက်စနဲ့ မညားခင်က ကိုလုသောင်းတို့ ခြွယ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ သုံးရက် လောက်ညားဖူးပါတယ်၊ မိန်းမလေး မိဘတွေက သဘောမတူလို့ ပြန်ခွဲပြီး အဲဒီ မိန်းမလေးကို တစ်ခြားလူနဲ့ ပေးစားပစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ပေါက်စ ညားတော့ ကျွန်တော်က တစ်ခုလပ်ပေါ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော်လဲ ပေါက်စကို မပြောရဲဘူး လူပျိုလိုပဲ အသာနေခဲ့တာပါ၊ ပေါက်စ ရော အခြားလူတွေပါ မသိကြပါဘူး သိတာဆိုလို့ကိုလုသောင်း တစ်ယောက် ပဲရှိပါတယ်၊ ဒါနဲ့သူက အကြပ်ကိုင်ပြီး နိုင်ကွက်လုပ်တာပါ၊ ကျွန်တော်လဲ ပေါက်စ ကျွန်တော်ကို ငြိမ့်ငြိမ့်မှာ စိုးလို့ ဒီအကြောင်းတွေသိမှာ ကြောက်နေရ တာပါ၊ စခန်းများရယ်”

ကိုလုငြိမ်း သူဇနီးမျက်နှာကို မကြည့်ရဲ မျက်နှာလွဲထား၏၊ သူစိတ်ယ “ပေါက်စဘယ်လိုနေမလဲ”ဟူ၍ သိလို နေမိ၏။

“ဪ... ဒီကိစ္စကဗျာ ခင်ဗျား အနေနဲ့ အကျိုးအကြောင်းပြောရင် မပေါက်စက နားလည်ပေးနိုင်မှာပါဗျာ၊ နောင်တစ်ချိန်ချိန် မသိဘဲနေမလား ဒါက...

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ့မယ်”

*** **

ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် အမေ (ယောက္ခမ)က ကိုလှသောင်း (မအေး) တို့ထံ မမကြီးသေဆုံးသွားကြောင်း သွားပြောခိုင်းလိုက်လေသည်။ ကိုလှသောင်းနှင့် ဦးစွာတွေ့ရလေ၏။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးနောက်...

“ကိုလှသောင်း မမကြီးသေတာ ခင်ဗျားပယောဂ မကင်းဘူးလို့ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှာ အလိုလိုသိနေတယ်”

“ဟေ့ကောင်တိုးတိုး... မအေး သိသွားဦးမယ်၊ ငါ့သတ်တာမဟုတ်ဘူးကွ ငါက ပိုက်ဆံတွေယူနေတုန်း သူပြန်လာတာနဲ့တိုးပြီး အော်လိုက်လို့ သူပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ဆွတ် ဆို့လိုက်တာ သူဟာသူသေသွားတာ ငါလဲလန့်ပြီး သူကတင်ပေါ်အသားလေး တင်ခဲ့ပြီး လစ်ထွက်ခဲ့ရတာကွ”

ကိုလှသောင်း စကားကြောင့် ကိုလှငြိမ်း ဒေါသထွက်သွားပြီး မျက်နှာကို တစ်ချက်ထိုးပစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားလေ ဇော်တော်...။ ရုပ်တယ် ရဲစခန်းအကြောင်းကြားလိုက်တာပဲကောင်းတယ်”

“ဟေ့ကောင် လှငြိမ်း မလုပ်နဲ့လေကွာ ငါ တမင်သတ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ၊ ဒီမှာ ဟေ့ ဖြစ်ပြီးမှတော့ မထူးတော့ ဘူးလေကွာ ရွှေရော ငွေပါ မင်းလဲ တစ်ဝက်ယူကွာ တိုင်လဲ တိုင်မနေနဲ့ မင်းမရိုး မအေးလဲ မသိပါစေနဲ့ကွာ”

“မရဘူးဗျာ... ယူလဲမယူဘူး”

“၏ဆိုလဲလုပ်လေ၊ အခုနေ လူစုံ

နေမှာ မင်းအကြောင်းကို ဖွင့်ချလိုက်ရင် မင်းမိန်းမလဲ တစ်ပုပေါ်နှစ်ပုဆင့်ပြီ”

“ခင်ဗျားဗျာ”

“ဟော... လှငြိမ်းပါလား မလာစဖူး အလာထူးလှချေလား”

အပြင်သွားရာမှ ပြန်လာသော မအေးစကားကြောင့် နှစ်ဦးသားစကား ပြတ်သွား၏။

“မအေးရေ အလားထူးဆို မမကြီး ဆုံးလိုလာပြောတာတဲ့ကွာ”

“ရှင်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလဲ ဖြစ်ပေါ်ကွာ ပိုက်ဆံလေးဘာလေး ယူစရာရှိယူ မြန်မြန်သွားမယ်”

“အမယ်လေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မမကြီးရယ်”

မလှအေး(ခ)မအေး ယူကြိုးမရပြောရင်း ငိုရင်း အိမ်ခန်းအတွင်းဝင်သွား၏။

“ညီလေး လှငြိမ်း အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းပါးစပ်လုံပါနော် ငါ့မှာခွဲလို့ဖြစ်တာလဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီကွာ၊ မင်းတိုင်လို့ ငါအဖမ်းခံရတော့ရော ဘာအကျိုးထူးရမှာလဲကွာမင်းစဉ်းစားပါကွာ”

ကိုလှငြိမ်း စဉ်းစားချိန်မရလိုက် ပြန်ပြောချိန်မရလိုက်ပေ၊ မအေးပြန်ထွက်လာ၍ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။ ကိုလှငြိမ်းရင်ထဲ၌ မတင်မကျခွာဖြင့် ဘဝင်မကျဖြစ်မိနေ၏။ သို့သော်လည်း ဘာလုပ်သင့်သည်ကိုတော့...။

“တောက်”
စခန်းမှူးက ကက်ဆက်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုလှသောင်း ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ကိုလှသောင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ မည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်မလာတော့ပေ။ ကိုလှငြိမ်း ပြောပြချက်များကို ကက်ဆက်(အသေးလေး)ဖြင့် လှိုက်ကန်အသံဖမ်းယူထားပြီးကိုလှသောင်းအားပြန်ဖွင့်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကိုလှသောင်း ခင်ဗျား ဝန်ခံသလားပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ငန်ခံပါတယ်၊ လှငြိမ်းပြောတာတွေဟာ အကုန်လုံး အမှန်တွေပါပဲခင်ဗျာ... ကျွန်တော် မှားမိခဲ့ပါတယ်”

ကိုလှသောင်းပြောရင်း မျက်ရည်များ စို့လာ၏။

“အေးလေ ခင်ဗျားဝန်ခံပြီဆိုတော့လည်း ရုံးတော်ကဥပဒေအညီပေးလာမဲ့ အမိန့်သံကို နာခံပေးဦးပေါ့ဗျာ”

ကိုလှသောင်း သိလိုက်ပါပြီလေ။ လောင်းကစားအမှု... လောဘအမှုနှင့် မာန်မာန အငြိုးအတေးတွေကြောင့် ဟု... ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း နက်သည်ထက် နက်လာ၏။ အမှောင်ထုလည်းကြီးစိုးလာခဲ့ချေပြီ...

မကြာမီအာရုံကျင်းသော အလင်းရောင်ကား...။

မော်ကျန်းရဲခိုင်

*** **

၂၀၀၉ နောက်ပိုင်း၌ စင်ကာပူတွင် ရာဇဝတ်မှုများတိုးလာ

■ မြသိန်း

စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ၂၀၀၉ နောက်ပိုင်း၌ ရာဇဝတ်မှုများ တိုးလာ၏။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် တာလိမ်ကျမှု ပိုများလာ၏။ ၂၀၁၃ တွင် စီးပွားရေးတာလိမ်ကျမှုမှာ ၅၁၀ မှသာ ရှိခဲ့ရာ၊ ၂၀၁၄ တွင် ၁၆၅၉ မှအထိ ရှိလာသည့်အတွက် ၂၂၅.၃ ရာခိုင်နှုန်း တိုးလာသည်ဟု သိရ၏။

၂၀၁၄ ကုန်ဆုံးသည်နှစ်၌ ချီတင်ပို့သွင်း၊ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်တွင် စုစုပေါင်း ရာဇဝတ်မှုပေါင်း ၃၂.၁၉၆ မှ ရှိခဲ့ရာ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် ၂၉.၉၈၄ သာ ရှိခဲ့သောကြောင့် ၂၀၁၄ တွင် ရာဇဝတ်မှုများ ပိုများလာ၏။ ၇.၄ ရာခိုင်နှုန်း ပိုများလာ၏။

ရဲတို့၏ပြောဆိုချက်အရ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ အင်တာနက်အသုံးပြုသူများသည် အွန်လိုင်းဖြင့် အလိမ်ခံရမှုများလာခြင်းဖြစ်၏။ အင်တာနက်မှ တစ်ဆင့် ငွေကြေးလိမ်လည်မှုသည် ၂၀၁၃ ၌ ၈၁ မှသာ ရှိခဲ့ရာမှ ၂၀၁၄ တွင် ၁၉၇ မှအထိ ရှိလာခဲ့၏။ ၂၀၁၃ တွင် ဒေါ်လာ ၅.၈ သန်းသာ အလိမ်ခံခဲ့ရရာ ၂၀၁၄ တွင် ဒေါ်လာ ၈.၈ သန်းအထိ အလိမ်ခံခဲ့ကြရ၏။

“ရှေ့သို့လည်း အင်တာနက်အွန်မှတစ်ဆင့် ငွေအလိမ်ခံရမှုများ ရှိလာဖို့များသည်”ဟု စင်ကာပူရဲတပ်ဖွဲ့ ဒုတိယအကြီးအကဲက ပြောဆိုလိုက်၏။

ရာဇဝတ်ကျူးလွန်သူ အများစုမှာ လူငယ်များဖြစ်ကြသည်ဟု အဆိုပါ အကြီးအကဲက ဆက်လက်ပြောဆိုသွား၏။

လူငယ်များ ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်မှု၊ ဆူပူမှုတို့တွင် ၂၀၁၃ ၌ ၂၈၃ မှ ရှိခဲ့ပြီး၊ ၂၀၁၄ တွင် ၃၂၂ မှအထိ တိုးလာခဲ့၏။

အင်တာနက်မှတစ်ဆင့် ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ အရှုပ်အရှင်းပြဿနာမှာလည်း တိုးပွားလာ၏။ ၂၀၁၃ တွင် ၈၁ မှသာရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၄ တွင် ၁၉၇ မှအထိ ရှိလာသည့်အတွက် ၁၄၃.၂ ရာခိုင်နှုန်း တိုးလာ၏။

မုဒိမ်းမှုသည် ၂၀၁၃ တွင် ၅၁ မှသာရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၄ တွင် ၆၆ မှရှိလာသောကြောင့် ၂၉ ရာခိုင်နှုန်း ပိုများလာ၏။

ဒေါသကြောင့် မေိန်းခိုင်ဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ထိုးကြိတ်မှု၊ ရိုက်နှက်မှုများမှာ ၃.၂ ရာခိုင်နှုန်း တိုးလာ၏။ ၂၀၁၄ တွင် ၁၃၆၇ မှ ရှိခဲ့ပြီး၊ ၂၀၁၃ တွင် ၁၃၂၅ မှ ရှိခဲ့၏။

စင်ကာပူရဲတို့သည် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကိုယ်ပေါ်၌ ကင်မရာများ တပ်ဆင်ပြီး မှတ်တမ်းများကို ရယူသွားမည်ဟု သိရ၏။ ၂၀၀၆၊ ဇွန်လမှစ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ရဲများအားလုံး၊ အထူးသဖြင့် ရာဇဝတ်မှုများကို တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်သွားသော ရဲများအားလုံး ကိုယ်ပေါ်၌ ကင်

မရာများ တပ်ဆင်သွားမည်ဖြစ်၏။ (ပုံ) ဤသည်မှာ လုပ်ငန်းပိုင်းတွင် နိုင်ငံလုံးသော သက်သေအထောက်အထား ရရန်အတွက်ဖြစ်၏။

စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် အများပြည်သူသုံး စီးရထားများ၊ ဘတ်စ်ကားများပေါ်တွင် ဘလက်ကာယပြုမှု၊ ကူဇွန်ပျက်လောက်အောင် နှောင့်ယှက်မှုများ ရှိလာ၏။ ထိုသို့သော ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို ၂၀၁၄ တွင် ကျူးလွန်သူ ၈၄၂ ယောက်ကို ဖမ်းဆီးပြီး အရေးယူခဲ့ရ၏။ ပန်းခြံများနှင့် လူပြတ်သောနေရာများ၌လည်း ထိုသို့ ဘလက်ကာယပြုကျင့်မှုများ ရှိလာ၏။

ဘတ်စ်ကား၊ စီးရထားများပေါ်တွင် လူကျပ်ချိန်၌ အမျိုးသမီးများ၏ တင်ပါးများကို ထိတွေ့မှု၊ တမင်တကာ ထိတွေ့မှုသည် အလွန်များသည်ဟု သိရ၏။

မြသိန်း

(ထေရိုက်တိုင်းမိမိ၊ ၃၀.၁.၂၀၁၅)

ပန်းတနော်
အောင်
သက်မွဲတရားခံ

သက်မဲ့တရားခံ

ပန်းတနော် နောင်လတ်

(၁)

“အား ... အီး ... ဟီး ...
အီးအီး ... အား”

မကြီးမငယ်နဲ့ ရှိုက်ကြီးတင်ငို
နေတာက အားမောင်။ အားမောင်က
ကျုပ်တို့ရဲ့သား။ အသက်က ရှစ်နှစ်
ကျော်ပြီ။ ကလေးဆိုးကြီးဆိုပါတော့။

ဒီကောင် အားမောင်ရဲ့ ဘယ်
ဘက်နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးတွေ
ထွက်နေတာ သုတ်လို့မကုန်ဘူး။ သူ့
ကို ဘယ်သူကမှ လက်သီးနဲ့ မထိုး
ဘူး။ တုတ်နဲ့ မရိုက်ဘူး။ တွန်းမလွဲဘူး။
သူ့ဘာသာသူ ချော်လဲတာလည်း
မဟုတ်ဘူး။

“အားကွေ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အားကွေ့ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့လင်။

“ဆေးခန်းပို့မယ် အေးလီ”

အားမောင်ကို ကျုပ်တို့လင်
မယားပို့တဲ့ဆေးခန်းက ကျေးလက်
ကျန်းမာရေး ဆေးခန်း။ ကျေးလက်
ကျန်းမာရေးဌာန။

(၂)

ကျေးလက် ကျန်းမာရေးဌာန
ရောက်တော့ ကျန်းမာရေးမှူးကို မတွေ့
ရဘူး။ မြို့ကိုသွားပြီး အစည်းအဝေး
ဆိုလား။ သင်တန်းဆိုလား တက်နေ
တာတဲ့။ သုံးရက်တောင် ကြာမယ်တဲ့။

ဆေးခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တာက
သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ ဝမ်းဆွဲ
ဆရာမတစ်ယောက်။ ဝမ်းဆွဲဆရာမ
တစ်ယောက်က မွေးလူနာနှစ်ယောက်
နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန်။ သူနာပြု
ဆရာမတစ်ယောက်က သွေးလွန်တုပ်
ကွေးဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့
အလုပ်ပိနေတဲ့အချိန်။ ဒီအချိန်မှာမှ
ကျုပ်တို့က ဆေးခန်းကို ရောက်ခဲ့တာ။

အားမောင် ဖြစ်နေတာကလည်း
“သွေးလွန်တုပ်ကွေး” ... တဲ့။

“မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံကို တင်
မှ ဖြစ်မယ်။ ဆရာဝန်ကြီးကိုပေးဖို့ စာ
ရေးပေးလိုက်မယ်။ ဒီမှာမြင်တဲ့အတိုင်း
အလုပ်တွေပိနေလို့ ကျွန်မလိုက်ဖို့
ချင်ပေမယ့် မလိုက်နိုင်တာ နားလည်
ပေးပါ”

မွေးမွေးဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမ
လေးက လိုအပ်တဲ့ ပြုစုကုသမှုတွေ
လုပ်ပေးပြီး စာတစ်စောင် ရေးပေးခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီစာကိုယူပြီး ကျုပ်တို့ မြို့
နယ်ဆေးရုံဆီ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

(၃)

ကျုပ်တို့ရွာနဲ့ မြို့နဲ့က တိုက်ရိုက်
ဆက်သွယ်ထားတဲ့ လမ်းမရှိဘူး။
ကျုပ်တို့ရွာလမ်းက အဝေးပြေးလမ်းမ
ကြီးကို ဦးတိုက်ဆက်သွယ်ထားတယ်။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးက ကတ္တရာ
လမ်း။ ကတ္တရာလမ်းဆိုပေမယ့် ဟိုနေ
ရာ အပေါက်၊ ဒီနေရာ အပေါက်၊
အပေါက်ဖာထားတဲ့ ကတ္တရာလမ်း။
ကျုပ်တို့ရွာကနေ အဝေးပြေး ကတ္တရာ
လမ်းကို ဦးတိုက်ဖောက်လုပ်ထားတဲ့
လမ်းကတော့ ကျောက်ကြမ်းလမ်း။
ကျုပ်တို့ရွာနဲ့ မြို့ကိုသွားတာက ဝှန်
ဒေါင်းလို့ခေါ်တဲ့ ဒိန်းဒေါင်းတွေ။ ခရီး
မရှည်ပေမယ့် လမ်းကြောင်းအကောင်း
ချည်းမဟုတ်သေးတာကြောင့် အသွား
ဖြစ်ဖြစ်၊ အပြန်ဖြစ်ဖြစ် ကြာတဲ့အချိန်
က အနည်းဆုံး တစ်နာရီ။

ဒိန်းဒေါင်းထဲမှာတော့ အမေဖြစ်
တဲ့ ကျုပ်နဲ့ အားမောင်ရဲ့အဖေ အား
ကွေ့။ အားကွေ့နဲ့ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်
နေတာက ဇော်ဂျီမူး။ ဇော်ဂျီမူးက
အားမောင်ရဲ့ဦးလေး။ အားကွေ့ရဲ့
အစ်ကို။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အိမ်နီးချင်း။

အားမောင်က သူတို့နှစ်ယောက်
နားမှာ ခြေဆင်းလို့ ပက်လက်အနေ
အထား။ လက်မောင်းမှာ အပ်စိုက်လို့
ပိုက်တန်းလန်းနဲ့။ ဒရစ်ပေးထားတာ
တဲ့။ သူ့ဘေးက လေထဲမှာ ပုလင်း
ကြီးတစ်လုံး။ ဂလူးကိုစ့်ဆိုလား ဘာဆို
လား။ ဒိန်းဒေါင်းခေါင်းမှာ ကြိုးချည်ပြီး
ဆွဲထားတာ။ ပုလင်းလှုပ်ယမ်းမနေ
အောင် ပုလင်းကို အားမောင်နဲ့ ဇော်ဂျီ

မူး တစ်လှည့်စီ ကိုင်ထားတာ။
ဒိန်းဒေါင်းက အရက်မူးပြီး လမ်း
လျှောက်နေတဲ့လူလို ဟိုယိုင်ဒီယမ်းနဲ့။
ပြီးတော့ ကဆုန်ပေါက်ပြေးနေတဲ့ မြင်း
ရိုင်းလို ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့။

(၄)

ကျုပ်တို့ရွာက ထွက်လာတဲ့
လမ်းက အဝေးပြေး ကတ္တရာကား
လမ်းမကြီးကို ဦးတိုက်ဆက်သွယ်ထား
တယ်ဆိုလို့ ကြားမှာ ရွာတွေကို မကျော်
ရဘူး မထင်နဲ့။ ကျော်ရတယ်။ ကျော်ရ
တာမှ ရွာသုံးရွာ။ သစ်ဆိမ့်ကုန်း။ လျှို
မြောင်ကျွန်းနဲ့ ယာခင်းသာ။

အားမောင်ရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာ
ကဲကို အမြဲတမ်း အကဲဖမ်းနေတဲ့
ကျုပ်။ သိပ်စိတ်မချမ်းသာဘူး။ သူ့
မျက်နှာက လင်းလာလိုက်၊ မောင်သွား
လိုက်နဲ့။ ဖြူလာလိုက်၊ ညိုသွားလိုက်
နဲ့။ ခမ္မာ ငိုရလွန်းလို့ အသံတောင်
မထွက်နိုင်တော့တဲ့အထိ။

ကြည့်နေတာက ကျုပ်လိုပဲ အား
ကျွန်းနဲ့ ဇော်ဂျီ။ သုံးဦးသား နားထဲမှာ

ဖြိုင်တူကြားလိုက်ရတာက ...

“ဖြတ်ပေး”

“ဖြတ်ပေး”တဲ့။

စကားသံက မဝီမသနဲ့။ ဖုတ်
ပေး ဖုတ်ပေးလို့ ဖြစ်နေတာ။ အား
မောင်က အားယူပြီး တော်တော်ပြော
လိုက်ရတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ့ရင်ဘတ်
က နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့။

ဖုတ်ပေးဆိုတာ ဖြတ်ပေးခိုင်း
မှန်း ကျုပ်တို့သိတယ်။

“ဒေါ်အေးလိ ... ဝိုက်ကို လမ်း
မှာဘာမှမလုပ်နဲ့နော်။ မြို့ဆေးရုံ
ရောက်ပြီးတော့မှ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့
ဆရာမတွေက လိုအပ်သလို လုပ်ပေး
လိမ့်မယ်”တဲ့။

အဲဒီလိုမှာလိုက်တဲ့ သူနာပြု
ဆရာမလေး မွေးမွေးရဲ့ စကားကို
ကျုပ်နားထဲ စွဲနေတာ။ အားမောင်
ပြောတဲ့ ဖုတ်ပေးဆိုတဲ့ ဖြတ်ပေးခိုင်း
တာက သူ့လက်မောင်းထဲ စိုက်ထိုး
ထားတဲ့အပ်။ အဲဒီအပ်ကတစ်ဆင့်
ပုလင်းကြီးထဲက အရည်တွေ ဝိုက်
ကလေးထဲကနေ သူ့ ကိုယ်ထဲ ဝင်နေ

တာ။ အပ်ကိုဖြုတ်ခိုင်းတာ ကျုပ်သိ
တယ်။ သိပေမယ့် ဆရာမလေး မွေးမွေး
ရဲ့စကား နားထောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိ
နဲ့ ဖြတ်ပေးဘဲ ...

“မဖြုတ်ပါနဲ့ သားရယ်။ ဒါမှ
နေကောင်းသွားမှာ”

ကျုပ်စကားကို အားမောင်က
လက်မခံပါဘူး။ အားတင်းပြီး အား
ကုန်အော်ပါတယ်။ သူ့အော်တက
ဖြုတ်ခိုင်းတာ။ ဖုတ်ပေးမဟုတ်တော့
ဘူး။ ဖြုတ်ပေးတဲ့။ ပီပီသသ။ တော်
တော့ကိုဖြုတ်ပေးစေချင်လို့။ ဖြုတ်
မပေးမိတာ ကျုပ်ရဲ့အားလား။ ဖြုတ်
မပေးမိတာ ကျုပ်အာမှာလား။ နှစ်သိမ့်
စကားပြောမိတာ ကျုပ်အမှားလား။

သားအမိနှစ်ယောက် စကား
ကောင်းနေတုန်း တဘုန်းဘုန်း တခိုင်း
ခိုင်း မောင်းနေတဲ့ ဒိန်းဒေါင်းက
အဝေးပြေး ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်
ရောက်လာပါပြီ။ လမ်းကြောင်း
ကောင်းလာပြီ ဆိုပါတော့။ ဆိုပါတော့
ဆိုတာက ကျောက်ကြမ်းလမ်းထက်
အများကြီးကောင်းတာကို ပြောတာ။
ဒါပေမယ့် အပေါက်ဖာတာတွေတော့
ရှိသေးတာပေါ့။

ဒိန်းဒေါင်းက အရိုက်နဲ့ပြေးတာ။
ကျောက်ကြမ်းလမ်းပေါ် မောင်းတုန်း
ကလို ကဆုန်တော့ မပေါက်တော့ပါ
ဘူး။ ပုခက်လွှဲသလိုတော့ ဟိုယိုင်
ဒီယမ်း တဒိန်းဒိန်းတော့ ဖြစ်တုန်း။

စကားလုံးဝ မပြောတော့တဲ့
အားမောင်ကို ကျုပ်ခေါ်ကြည့်တယ်။

“အားမောင်”

ထူးသံ မကြားရဘူး။

“အားမောင် ... အားမောင်
အားမောင်”

သားကြီးအားမောင်ကတော့
မသေသင့်သေးဘဲ သေခဲ့ပြီးပါပြီ။
ကျန်တဲ့ကလေးတွေ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ
မသေသင့်ဘဲ မသေကြရအောင်
အားမောင်ရဲ့အမေ အေးလိဆိုတဲ့
ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းပြောပါရစေ။

ကျုပ်လိုပဲ အားကျွေးကလည်း
ခေါ်တယ်။

“အားမောင် ... အားမောင်
သား ... သားကြီး”

အားကျွေးရဲ့အသံက ကျုပ်အသံ
လိုပဲ ငိုသံကြီးနဲ့။ ဇော်ကျီမူးကလည်း
ခေါ်တာပါပဲ။

“အားမောင် ... တူကြီး ...
အားမောင် ... အားမောင်”

အားမောင် ပြန်မထူးနိုင်တော့ပါ
ဘူး။ သေပြီဆိုတော့ ဘယ်ထူးနိုင်ပါ
တော့မလဲ။ သေမသေဆိုတာ ကျုပ်
မသိရိုး အမှန်ပါ။ စိုးရိမ်စိတ်က ဖုံးလွှမ်း
နေတာကိုး။

ဦးလေးဖြစ်တဲ့ ဇော်ကျီမူးက သူ့
တူအားမောင်ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို
စမ်းကြည့်တယ်။ မျက်ခုံးတွေကို ပင့်
ကြည့် ဆွဲဖယ်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့
သူ့နားနဲ့ အားမောင်ရဲ့ နှလုံးသားနေ
ရာကို ဖိနားထောင်ကြည့်တယ်။ နား
ကြပ်နဲ့ စမ်းနားထောင်သလို နေမှာ
ပေါ့။ သေချာတယ်ထင်တော့မှ ပြော
တယ်။

“မရတော့ဘူး” တဲ့။

“ဟာ ...”

အားကျွေးဆီက အသံထွက်လာ
တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က အားပါးတရ ငိုချ
လိုက်တော့တာပါပဲ။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ... အီး
အီး”

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆို ရှိုက်
ကြီးတင်နေကို ငိုတာ။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး သား
သားကြီး ... အား ... အားမောင်ရေ
အားမောင် ... အားမောင်”

အဲဒီအချိန်မှာ ...

“လှိုက်လှဲစွာ ကြုံဆိုပါသည်”
ဆိုတဲ့ မြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်က
အထင်အရှား။

အားကျွေးဆီက စကားသံတစ်
ချက် ထွက်လာတာ ကျုပ် မှတ်မိနေ
တုန်း။

“ဒိန်းဒေါင်းကိုပြန်ကျွေးတော့။
ရွာပြန်မယ်ဟေ့”

ရင်ထဲဆိုတက်လာတဲ့ ကျုပ်။ ငို
ဖို့ လုပ်လိုက်မိတာလား။ ငိုလိုက်မိတာ
လား မသိတော့ပါဘူး။ ဘယ်သိတော့
မလဲ။ ရှိုက်ရင်း တက်ပြီး သတိလစ်
သွားတာတဲ့။

(၅)

သားကြီးအားမောင် သေတာ
ကြာပါပြီ။ ကြာပေမယ့် ကျုပ် ဘယ်မေ့
နိုင်ပါ့မလဲ။ ရင်သွေးဟူက ရှုမဝလို့ ဆို
ထားတာ မဟုတ်လား။

အားမောင်သေရတာမှာ တရား
ခံရှိတယ်။ ရှိတဲ့တရားခံက သက်မဲ့
တရားခံ။ ဘာလို့ထင်လဲ။ ရှည်ရှည်ဝေး
ဝေး ဦးနှောက်စား မခံပါနဲ့။ လမ်း
ကြောင်းမကောင်းတာကို ပြောတာ။

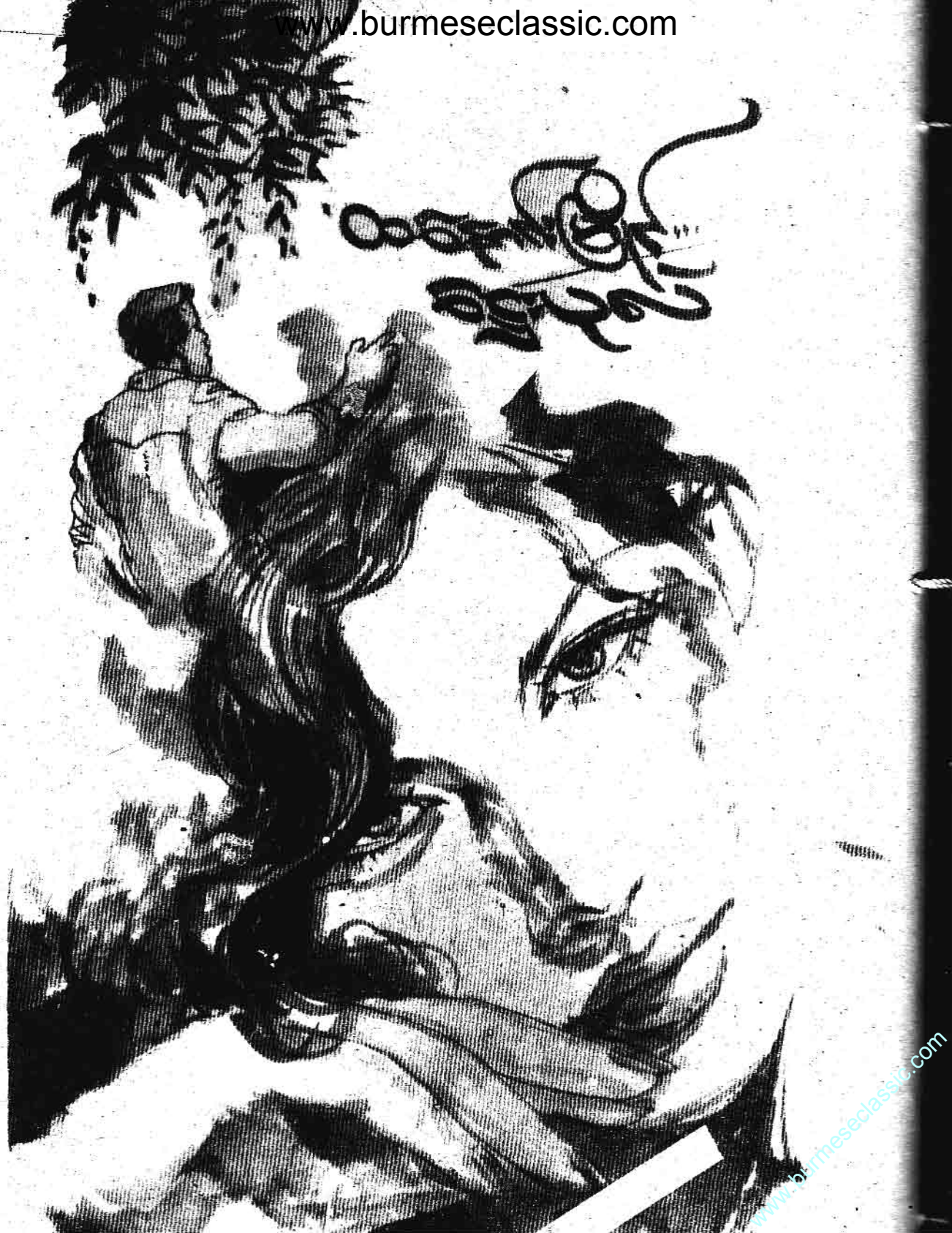
ကျုပ်တို့ ရွာကနေ မြို့အထိ
ဆက်သွယ်တဲ့လမ်းရှိမယ်။ ရှိတဲ့လမ်း
က ကောင်းမယ်။ ကောင်းမယ်ဆိုတာ
က ကတ္တရာလမ်းဖြစ်မယ်။ ဖြစ်တဲ့
ကတ္တရာလမ်းက ချောမယ်။ ကျောက်
ခင်းလမ်းဆိုလည်း ကျောက်ကြမ်း
လမ်း မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ချောလမ်း
ဖြစ်မယ်။ ပြောရရင် နေပြည်တော်
လမ်းတွေလို ကောင်းမှကောင်းတဲ့
ရှယ်တက့ရှယ် လမ်းကြောင်း လမ်း
ကောင်းတွေဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကားဘီးလို
ချောနေတဲ့ ဒိန်းဒေါင်းဘီးတွေနဲ့ ဒိန်း

ဒေါင်းတွေသွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကား
တွေသာသွားကြမယ်ဆိုရင် အား
မောင်လက်မောင်းမှာ အပ်စိုက်ပြီး
ပိုက်ကလေးနဲ့လွှတ်ထားတဲ့ ပုလင်း
ကြီးထဲက အရည်တွေက ဆရာမ
လေး မမွေးမွေးလုပ်ပေးလိုက်တဲ့
အတိုင်း ပုံမှန်ပဲကျမှာ။ အားမောင်ရဲ့
ကိုယ်ထဲကို ပုံမှန်ပဲဝင်မှာ ဒိန်းဒေါင်းက
ခုန်လွန်းဆောင့်လွန်းတော့ အားကျွေးနဲ့
ဇော်ကျီမူး တစ်လှည့်စီကိုင်ထားတဲ့
ပုလင်းမှာရှိတဲ့ ပိုက်ကလေးကို အရည်
လိုသလောက်သာ ပုံမှန်ဆင်းဖို့ ထိန်း
ထားတဲ့ ကော်ဘီးလေးရဲ့ ခွေးသွား
စိတ် စက်သွားလေးတွေက ပြန်လျှော
ကျမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ လမ်း
မကောင်းတော့ ပြန်လျှောကျပြီး ပုလင်း
ကြီးထဲက အရည်တွေ မြန်မြန်ပဲ အား
မောင်ရဲ့ ကိုယ်ထဲဝင်တာ။ ဒါကြောင့်
ဆေးကဘေးဖြစ်ပြီး အားမောင်သေ
ရတာတဲ့။

“သားကြီးအားမောင်ကတော့
မသေသင့်သေးဘဲ သေခဲ့ပြီပါပြီ။ ကျန်
တဲ့ကလေးတွေ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ
မသေသင့်ဘဲ မသေကြရအောင် အား
မောင်ရဲ့အမေ အေးလီဆိုတဲ့ ကျုပ်
စကားတစ်ခွန်းပြောပါရစေနဲ့။

“သက်မဲ့ လူသတ်တရားခံတွေ
ဖြစ်တဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို ကောင်းမှ
ကောင်းတဲ့ ရှယ်တက့ရှယ် လမ်း
ကောင်းတွေဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်
ပေးကြပါ” ... လို့။

ဝန်းထောင့် နောင်လတ်

စနေနင်းမြိုင်

ဌေးပုလဲ

“ခင်လေး ...ရေ”

အသံကုန် ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်သည်။ အချိန်က ညဉ့်အချိန်ဖြစ်သည်။ နိုးတွေက အုန်းအုန်းရွာနေသည်။ မိုးဦးအချိန်ဖြစ်သည်။ လေရူးက တဝုန်းဝုန်းတိုက်ခတ်နေသည်။ မိုးခြိမ်းသံက တုန်ဟည်းနေသည်။ မိုးကြိုးထစ်သံ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ လရောင်မလင်း၊ ကြယ်ရောင်မထွန်းနိုင်ချေ။ လျှပ်ရောင်တလက်လက်ကို အားပြုရင်း သုသာန်သင်္ချိုင်းဆီသို့ အမြန်ခရီးဖြင့် လှမ်းနေမိသည်။

“ခင်လေး ...ရေ”

ဒုတိယအကြိမ် အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။ ခင်လေးကား ကြားမှ ကြားပါလေ။ လုံးဝမကြားနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီလား မသိချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်လေးရှိရာသို့ အရောက်သွားရပေမည်။ ဒါက ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ခင်လေးနှင့် တွေ့ကိုတွေ့ရပေမည်။ ဒါကလည်း ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ခင်လေးကို တွေ့ရမည်ကိုကား မမှန်းဆဲပဲပါချေ။

“ခင်လေး ...ရေ”

တတိယအကြိမ် ခင်လေးကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ခလုတ်တိုက်၍ နှောက်လျက်လဲကျသွားသည်။ လူသွား

လမ်းက ကျဉ်းကျဉ်း၊ အဆင်းလည်း ဖြစ်နေသည်။ မိုးရေများနှင့် ချော်လဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးရေတွေ စိုရွဲသွားသည်။ ရွံ့ရေတွေထဲသို့ ဆွဲနှစ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကိုင်ထားသော ဆောင်စားရှည်သည် လွင့်စဉ်သွားသည်။ ဗိုက်အောက်တွင် ထောင်လျက် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေပါက သင်္ချိုင်းမရောက်ခင် သေနှင့်သည်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျောတွင် ကျင်စပ်နေအောင် မိုးရေပေါက်တွေက ထိမှန်နေသည်။ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျပြတ်ကျလာတော့မည် ထင်ရလောက်အောင် ကျိုးကျိုးကျိကျိ ဖြစ်နေသည်။ တဖျစ်ဖျစ် တဖြောင်းဖြောင်း ဖြည်ဟည်းလှုပ်ယမ်းနေသည်။ လမ်းဘေးချုံ့နွယ်ပင်များသည် မြေတွင် အလျားထိုးမှောက်လိုက်၊ မတ်ကနဲပြန်ထလိုက် ဖြစ်နေကြသည်။ ပရလောကသားတို့ ယိမ်းကနေကြသည့် ပုံပမာနယ်တည်း။

“အား ...ကျွတ် ...ကျွတ်”

နာကျင်နေလို့ မဖြစ်သေး။ ခင်လေးကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ အမြန်ဆုံးကို တွေ့ရမှဖြစ်မည်။ အားယူပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။ လွင့်စဉ်သွားသော ဆောင်စားရှည်ကို ငြိမ့်ရာလိုက်သည်။ ဟော...တွေ့ပြီ။

စားကိုထောက်ပြီး အားယူ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ရွံ့ရွံ့ရေထဲတွင် ခြေချော်မလဲအောင် ရှောင်ရှင်းတိမ်းရှင်းဖြင့် ခရီးဆက်ရပြန်သည်။ သုသာန်သင်္ချိုင်းအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ချေပြီတကား။

“ခင်လေးနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်လေ”

■ ■ ■

“ခင်လေးကို တွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

သူပုန်ဗိုလ် ကိုရဲမာန်က သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး ပြောသည်။ ရောင်စုံသူပုန်တို့ ကြီးစိုးသည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ “သူတစ်ဗိုလ် ငါတစ်မင်း” အချိန်ဖြစ်သည်။ အလံနီ၊ အလံဖြူ၊ ရဲဘော်ဖြူတို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ခြေရှုပ်နေကြသည်။ ဆက်ကြေးတောင်း ဆက်သားဆင့်၊ အထမ်းသမားခေါ်၊ လှည်းချော၊ လူချော စသည်တို့ဖြင့် ရွာသားတို့သည် လယ်ယာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ချိန်မရချေ။

၁၉၅၃ ခု အချိန်ကာလက ဖြစ်သည်။ “တိုင်းပြည်ကနုနု မှန်တိုင်းက ထန်ထန်” ဟု ဆိုကြသည်။ ထနောင်းမြိုင်ရွာကလေးသည် ရောင်စုံသူပုန်တို့၏ စစ်တလင်းဖြစ်နေသည်။ ကျွဲဆိုးကြီးများ အင်အားပြိုင်ပွဲ အနိုင်နဲ့သော စစ်တလင်းကြီးကြားတွင် ကြွေးနေ၏။

အခြေမလှ ဖြစ်နေ၏။ ပင်မြေစာ ကလေး ပမာတည်း။

ခင်လေးသည် ထနောင်းမြိုင်ရွာ တွင် ဖြူဖြူမွေးမွေးနှင့် လှပချောမွေ့ သည်။ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ ဆံတောက် သိမ်းစ၊ အုပ်လုံးသွင်းစ၊ ၁၈ နှစ် ၁၉ နှစ်အရွယ်ဖြစ်သည်။ ထနောင်းမြိုင်ရွာ တွင် အလှဆုံး အချောဆုံးဖြစ်သော ခင်လေးနှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ပြည့်ဝ သော မောင်ထွန်းတို့ ချစ်ကြုံးသွယ်မိ ကြသည်။ လူငယ်ချင်းကလည်း မေတ္တာ သက်ဝင် ချစ်ခင်ကြသည်။ လူကြီးချင်း ကလည်း သဘောမျှကြသည်။ ဘာလို သေးသနည်း။

ဟုတ်ကဲ့ လိုပါသေးသည်။ ရောင်စုံသူပုန် ဗိုလ်ရဲမာန်တုံး၊ သူက ခင်လေးကို ကတော်မြှောက်ချင်သည်။ တော်ကောက်ချင်နေပါသည်။

“သူ့မယားလိုချင် သူ့လင် လုံး ထိုး” တဲ့။ ရှေးစကားကို ကြားဖူး သည်။ အခုတော့ သူ့ရည်းစားလိုချင်လို့ ချစ်ဦးသူကို သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ရန် ရှာနေပြီ။ သေနတ်ပြောင်းဝတွင် အာဏာတည်သောခေတ် ဖြစ်သည်။

ခနစ်စင်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင် သည့် သန်းခေါင်ညဉ့်နက် ကြယ်မထွက် ခင် ထနောင်းမြိုင်မှ ပြေးခဲ့ရလေပြီ။

“ဝေးခဲ့ပြီ ထနောင်းမြိုင်ရေ”

■ ■ ■

“သင်္ချိုင်းကုန်းနဲ့ နီးလာချေပြီ။ သုသာန်သင်္ချိုင်း အဝင်ကို ပိတ်

ဆိုထား၏။ ဒေသတွင်းရှိသော ဆူးခက် ဆူးနွယ်များဖြင့် ပိတ်ထားခြင်းဖြစ် သည်။ မိုးနံ့ဆူ၊ ခံဆူ၊ ဆီးဆူ၊ ဘောင် ပဲဆူ၊ ဆူးနွယ်များဖြင့် အထပ်ထပ် ပိတ်ဆိုထားသည်။ သုသာန်သင်္ချိုင်း

လမ်းကို ဤသို့ ပိတ်ဆိုထားခြင်းဖြင့် အသေအပျောက် နည်းပါးနိုင်သည်ဆို သော အယူအဆ တစ်ရပ်ကြောင့် ဖြစ် ပေမည်။

လျှပ်ရောင် လင်းလင်းလက် လက်ကို အားကိုးလိုက်ရသည်။ ဆူး ခက်ဆူးနွယ်များကို ရှင်းဖယ်လိုက် သည်။ ဪ...မိုးနံ့တစ်ခက်။ ဪ... ဟင်...ခံဆူးတစ်ခက်၊ ဪ... ဘောင်ပဲဆူးတစ်နွယ်၊ ဟယ်... ဒေသ ထွက် ဆူးတွေကလည်း စုံလှချေ တကား။ တစ်ခက်ချင်း၊ တစ်နွယ်ချင်း ရှင်းလိုက်သည်။ တုန်နေအောင် ချမ်း နေသည့်မှ ချွေးများထွက်လာသည် လား ထင်မှားလိုက်သည်။

လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာသော အပေါက်ကနေပြီး သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မိုးခြိမ်းသံကား တုန် ဟည်းသွားသည်။ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ ညောင်ပင် ကြီးကို မည်းမည်းပုပ်ပုပ်ကြီး မြင်ရ သည်။ ညောင်ရွက်များအား လေတိုး ဝှေ့သွားသည်။ တရုတ် တဟဲဟဲနှင့် ပရလောကသားတို့ သံပြိုင်ရယ်မောသံ ကြီးလို ဆူညံသွားသည်။ လျှပ်စီးတစ်ခု အထက်နှင့်အောက် ဒေါင်လိုက်လင်း လက်သွားသည်။

“ဂျိမ်း...ဟိန်း...ဟိန်း”

မိုးကြိုးထစ်သံကြီး တုန်ဟည်း သွားသည်။ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် လန့် သွားသည်။

■ ■ ■

“ဟာ...လန့်လိုက်တာကွာ”

မန္တလေးမြို့ မဟာမြတ်မုနိဘုရား ကြီး ပရိဝုဏ်အတွင်းတွင် ရွာက ဦးကြီးလှကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ

သည်။ ဦးကြီးလှ၏လက်ကို မလွှတ် တမ်း ဆွဲကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဦးကြီး လှသည် လန့်သွားဟန်တူ၏။

“ကင်းဝန်မင်းကြီး စာသင်တိုက် မှာ စာသင်နေတဲ့ သားရဟန်းဆီကို လာတာကွာ”

“ထနောင်းမြိုင်ရွာရဲ့ အကြောင်း ကိုတော့ ပြောလည်း မပြောချင်ပါဘူး။ ပြောလည်းပြောချင်ရဲ့ဆိုသလိုပါပဲကွာ”

မြန်မာ့တပ်မတော်၏ စစ်ဆင် ရေးကြောင့် ရောင်စုံသူပုန်တွေ ထွက် ပြေးသွားကြပြီ။ ရောင်စုံသူပုန်တို့က မြေလှန်စနစ်ဖြင့် ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာတွေကို မီးရှို့သည်။ လမ်းတံတား များကို ချိုးဖျက်သည်။ ရေတွင်းရေကန် တွေကို သောက်သုံးမရအောင် ဖျက်ဆီး ခဲ့သည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ်၊ ဝက်၊ ကြက်များကို အကုန်မောင်းယူသွားကြ သည်။ ကျန်သော အကောင်များကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ အားကောင်း မောင်းသန် လူငယ်များကို ညှင်းဝန်း နှိပ်စက်သည်။ သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒါကို မြေလှန်စနစ်ဟု ခေါ်ကြသည်။

“စစ်ရေးအရတော့ ငြိမ်းအေးနေ ပါပြီကွာ”

အုပ်ချုပ်ရေးက မပီပြင်သေး၊ စီးပွားရေးကတော့ ဖွတ်ကျောပြာစု၊ ခရုဆန်ကျွတ်တာဝကို ရောက်ကြရသည်။ ကျန်းမာရေးကလည်း လုံးဝကို ချွတ်ခြုံ ကျနေသည်။ မီးလောင်ပြင် ပြာပူကုန်း မှာ ထန်းလက်ထိုး၍ နေကြရသည်။ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးကြရအောင်လည်း ကမ္ဘာ့က မပြည့်စုံ။ သောက်ရေသုံးစွဲ က ရှားပါးနဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြရသေး ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ဖြစ်နေ သည်။

‘နေထနောင်း ဆောင်းမန်ကျည်း
တဲ့’။ ထနောင်းပင်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်း
ပြီး အရိပ်မိုးထားသဖြင့် နေရာသီတွင်
အလွန်နေကောင်းသော ထနောင်းမြိုင်
ရွာသည် ယခုတော့ နေရှိန်က ပြင်းနေ
သည်။ ပြာနံ့က သင်းနေသည်။

ရွာကလူငယ်တွေ စုပေါင်းပြီး
တာကွယ်ရေးနှင့် ပြန်လည်ထူထောင်
ရေးကို ဦးစီးပြီးလုပ်ကိုင်နေကြသည်။

ထနောင်းမြိုင် ကာကွယ်ရေးနှင့်
ပြန်လည်ထူးထောင်ရေးအတွက် လူ
ငယ်တွေရဲ့အားကို လိုနေပြီဖြစ်သည်။

“ခင်လေးနဲ့ သူ့မိဘတွေကတော့
လိမ္မာပါးနပ်ကြပါတယ်ကွာ။ ခေတ်
ပျက်ကြီးထဲမှာ အသက်ကိုရော အရှက်
တို့ပါ စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါတယ်”

ကြားရသည့် သတင်းများထဲတွင်
ခင်းပျံ့ဆုံးသော သတင်းဖြစ်သည်။

“ထနောင်းမြိုင်ကို ကျွန်တော်
အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ် ဦးကြီးလှရေ”

■ ■ ■

“ဂျမ်း ...ဂျမ်း ...ဂျမ်း”
သင်္ချိုင်းဇရပ် သံချပ်ပြတ်နေ
သော အမိုးသွပ်ကို လေတိုးတွေသော
ကြောင့် ခြည်နေသည်။ လျှပ်စီးဝင်း
ဝင်းလက်လက်တွင် သင်္ချိုင်းဇရပ်သို့
တိုးကပ်လိုက်သည်။

“ခင်လေးရေ မင်းက ဘယ်မှာ
ထဲကွယ်”

“ကျွတ် ...ကျွတ် ...ကျွတ်”
ကိုထွန်း မှီရပ်နေသော ဇရပ်တိုင်
တစ်နေရာမှ အိမ်မြောင်(အဲလေ)ဇရပ်
မြောင် စုတ်တိုးသံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။
လျှပ်စီးတဝင်းဝင်းတွင် ဇရပ်ပေါ်၌
ထဲမကွဲမြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်
နိုင်သည်။ ဘာများ ဖြစ်နိုင်လေ

မည်နည်း။

“ကျွတ် ...ကျွတ် ...ကျွတ်”
ဒုတိယအကြိမ် အိမ်မြောင်စုတ်
တိုးသံ ကြားရပြန်သည်။ သင်္ချိုင်းဇရပ်
ပေါ်က မသဲမကွဲမြင်ကွင်းသည် ဘာ
များဖြစ်နိုင်သနည်း။ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ဝယ် လှိုက်မော
သွားရသည်။ မိုးက တပြုန်းပြုန်း ရွာ
နေသည်။ လေက တဝုန်းဝုန်း တိုက်
ခတ်နေသည်။

■ ■ ■

မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ လေ
က တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသည်။
“ရွာငယ်ဇနပုဒ် မီးကလေးမှိတ်တုတ်”
တဲ့။ ရှေးစကား ကြားဖူးသည်။ သို့
သော် ထနောင်းမြိုင်ရွာ ဇနပုဒ်တွင်
ကား မီးရောင်မှိန်တုတ် လုံးဝမမြင်ရ
ပါပေ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဝူး ...ဝူး ...ဝူး”

“ဂီး ...ဂီး ...ဂီး”

ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် ရွာရွေးတစ်အုပ်
၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မီး
လောင်သစ်ငုတ်တို့ပေါ်က ညဉ့်ငှက်
သတ္တဝါများ၏ အသံက စူးစူးဝါးဝါး
နိုင်လှပါဘိခြင်း။ ထနောင်းပင်တွေ
ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ညီညီမှိုင်းမှိုင်း အုပ်
အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရှိခဲ့သော ထနောင်းမြိုင်
၏ လှပသောပုံရိပ်က ကွယ်လေပြီ။
မီးလောင်ငုတ်တို့ အပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ထန်း
လက်တငယ်တွေသာ ကျိုးတိုးကျဲတဲရှိ
သော ထနောင်းမြိုင်ကို မကြည့်ချင်
မြင်နေရသည်။ ညဉ့်က နောင်မှိန်နေ
သည်။ အကျည်းတန် ထနောင်းမြိုင်ကို
မမြင်စေလိုသည်ထင်၏။ အနက်ရောင်
ကမ္မလာခြံစောင်ဖြင့်လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။
ကာကွယ်ရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်

အတူ အမေတို့၊ အဖေတို့အိမ်သို့ ရောက်
သွားသည်။ နှစ်ဆောင်းပြိုင် ဂျှပ်ထောင်
အိမ်ကြီးနှင့် ဂုဏ်သိမ်ကြီးခဲ့သော အဖေ
နှင့် အမေတို့သည် ထန်းလက်မိုး ထန်း
လက်ကာ မြေလွှာအခင်းနှင့် ကြုံမကြုံ
ရလေခြင်း။ မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်
စရာပါပေ။

သားအမိ သားအဖတွေ ဖက်ပြီး
ငိုကြွေးကြသည်။

မိုးကခေါင် သောက်ရေကရှား၊
အစားအစာက မသန့်ရှင်း၊ အညစ်
အကြေး စွန့်ပစ်မှုကလည်း စည်းကမ်း
မရှိ။ ဆေးဝါးက နုတ္တိ။ နည်းပညာကို
လည်း မသိ။ ထနောင်းမြိုင် ရွာသူရွာ
သားအားလုံး ဝမ်းရောဂါဖြစ်၍ နေ့စဉ်
နေ့တိုင်း သေဆုံးနေကြသည်။

ကာလဝမ်းရောဂါတဲ့။ ကူးစက်
ရောဂါတစ်မျိုးဆိုပြီး ဝမ်းလျှောလျှင်
မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေမှာပဲဆို၍
လူနာကိုသိပ်ပြီး မပြုစုကြတော့ချေ။
တစ်ထောင့်တစ်နေရာ မှောင်ရိပ်မှာသာ
ငူငူကြီးထိုင်၍ မှိုင်ပြီး ငိုကြွေးနေကြ
ရသည်။

သည်တော့လည်း ဝမ်းရောဂါ
ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် အာဟာရချို့တဲ့ခြင်း၊ ရေ
ဓာတ်ခန်းခြောက်ခြင်းတို့ကြောင့် တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသက်မီဝိန်
ကြွေနေကြရသည်။ အသက်သေပြန်
တော့လည်း ကူးစက်ရောဂါမို့တဲ့။ သေ
ဆုံးသူ သုံးစွဲခဲ့သည့် အဝတ်အထည်နှင့်
ရစ်ပတ်ပြီး ခင်းထားသော ဖျာများနှင့်
လိပ်၍ လျှော်ကြီး စသည်တို့ဖြင့် တုပ်
နှောင်ကာ အမြန်ဆုံးမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်
လိုက်ကြသည်။ လိုက်ပို့မည်သူ လုံးဝ
မရှိ။ ဘုန်းကြီးရဟန်းများနှင့် သရဏသုံး
တည်ခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်းတို့ မပြု

လုပ်နိုင်ပါပေ။

ဪ...တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း များစွာနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသော ထမင်းအိုးပေါ်တကား။

“ခင်လေးကော အမေ”

“ခင်လေး ဝမ်းရောဂါနဲ့ဆုံးပြီ”
တဲ့။ အများနည်းတူပေါ့လေ။ ခင်လေးရောဂါဖြစ်တုန်းက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ ပတ်ပြီး သူ့အိပ်တဲ့ဖျာလိပ်က ကြိုးအထပ်ထပ်တုပ်၍ လူနှစ်ယောက် ရှေ့နောက်ထမ်းပြီး သပြေဟ်သွားကြသည်။

မြေကျင်းတူးမည့် လူနှစ်ယောက်နှင့် စုစုပေါင်း လေးယောက်ဖြင့်ပင် တိတ်ဆိတ်စွာ သွားကြရသည်။

ဪ...ရွာကွမ်းတောင်ကိုင် မခင်လေး၏ နောက်ဆုံးခရီးကား ရင်နာစရာဖြစ်နေ၏။

ညဉ့်ကမှောင်လာပြီ။ မိုးရေလေပါ ကြမ်းရမ်းလာသည်။ မြေကျင်းတူးပြီးမြှုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သန့်ရှင်းစေရန်မှာ ခင်လေးရဲ့အလောင်း ဖျာလိပ်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ကြရသည်။

“မနက်လင်းမှ မြေမြှုပ်မယ့်ကိစ္စကို လုပ်ကြရမယ်တဲ့ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်လေးကို သွားတွေ့မယ် အမေ”

အညာမိုးကာလေးနှင့် ယှဉ်တွဲပြီး ဝန်းရံထားနေပြီ။ အမှောင်ထုကလည်း ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေချေပြီ။ အဖေ၊ အမေနှင့် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့များက နံနက်လင်းမှ သွားကြဖို့ ဖျောင်းဖျာပြောဆိုကြသည်။

ကျေးရွာကာကွယ်ရေး ကပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးထံမှ ဆောင်စားကို ဆွဲယူလိုက်

သည်။ ပုဆိုးပုံတစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်းလိုက်သည်။ အပေါ်အကျိုတစ်ထည်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝတ်လိုက်သည်။ ကိုထွန်း၏ လျင်မြန်လွန်းသော ပြုလုပ်မှုတွေကို အံ့သြစေသော ကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကိုထွန်းတစ်ယောက် မိုးထဲလေထဲ ပြေးလေပြီဖြစ်၏။

“ခင်လေးရေ အစ်ကိုလာပြီ”

■ ■ ■

“ခင်လေးရေ မင်းကဘယ်မှာလဲကွယ်”

“ကျွတ် ...ကျွတ် ...ကျွတ်”

“ဟင်း ...ဟင်း ...ဟင်း”

အလို ဘာသံပါလိမ့်။ တတိယအကြိမ်မြောက် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကိုတော့ ပီပီပြင်ပြင် နားလည်လိုက်ပါသည်။ အခြားအသံက ဘာသံပါလိမ့်။ ညည်းညူသံလား။ တိုးတိုးညင်းညင်းလေးပါလား။

မဝီဝီတဝါးနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သဲ့သဲ့ကလေးမှ တကယ့်သဲ့သဲ့ကလေးဖြစ်သည်။

လေအဝှေ့တွင် မိုးရေတဖြန်းဖြန်း ကြပ်ကဲနေပြန်သည်။ လျှပ်စီးကလည်း ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြစ်နေပြန်သည်။

“အဟင်း ...ဟင်း ...ဟင်း”

အသံလာရာ အရပ်ကို မှန်းဆချေပြီ။ ဟိုမည်းမည်းရှည်ရှည်ကြီးဆီက ညည်းသံဖြစ်သည်။ ဒါသည် အမှန်ဆုံးဖြစ်ရမည်။

“အဝတ်တွေနဲ့ရစ်ပတ် ဖျာနဲ့လိပ်ပြီး ဧရပ်ပေါ်ကို ပို့ထားခဲ့ရတယ်။ မြေမြှုပ်ရသေးဘူး”

ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ပြောလိုက်သောအသံကို ဖြန်လည်ကြား

ယောင်မိသည်။ ဒါဆိုရင် ဧရပ်ပေါ်က မည်းမည်းရှည်ရှည် အရာကြီးသည် လူသေအလောင်း ဧကန်ဖြစ်ရမည်။

“ခင်လေးရဲ့ အလောင်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ညည်းသံကြားရသည် ဆိုတော့ကား သူမသေသေးပေ။ သတိမေ့မြောနေသူကို သေသည်အထင်နှင့် နေမဝင်မီ သပြေဟ်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုထွန်းသည် ဧရပ်ပေါ်သို့ အမြန်တက်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ လူ သေအလောင်းကို လိပ်ထားသော ဖျာလိပ်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

“အဟင်း ...ဟင်း ...ဟင်း”

ဟော...ညည်းသံကို ကြားရပြီး သဲ့သဲ့လေးမှ တကယ့်သဲ့သဲ့ကလေး ညည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ ခင်လေး ဧကန်ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ယုံကြည်လိုက်ပါသည်။ ထိုမကုန်၍ ပြန်ဆုတ်ချေပြီထင်၏။

ဖျာလိပ်တွင် ချည်နှောင်ထားသော လျှော်များ၊ ကြိုးများကို ဆောင်စားရှည်ဖြင့် ဖြတ်လိုက်ရာ ဖျာသည် ခင်းသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ရေ ...ရေ ...ရေ”

ဒီအသံကို ရင်းနှီးဖူးသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အသည်းနှလုံးသို့ပင် ထိမှန်သွားသည်ထင်၏။ ရစ်ပတ်ထားသော အဝတ်များကို တစ်လွှာချင်း ခွာပစ်လိုက်သည်။ မိုးရေတွေ စိုရွာနေမယ့် ကိုယ်ငွေ့လေးက နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါသေးသည်။ ခင်လေးပဲ ဖြစ်စေ၊ တခြားလူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်စေ သက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်မည်။

အလို...မိုးနှင့်လေ တိတ်သွား
ချေပြီ။ အညာမိုးသဘောကလည်း
ဆန်း ကြယ်လွန်းပါ၏။ ခေါင်လိုလျှင်
လပေါင်းများစွာမက နှစ်နှင့်ချီပြီး
ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် အကဲများ
အောင် ခေါင်လွန်းသည်။ ရွာချင်ပြန်
လျှင်လည်း 'မိုးစနေ၊ လေရာဟု'
မရွေးချေ။ မိုးရော၊ လေရော ဂုန်းခိုင်း
ကျဲပြီး သည်းတတ်သည်။ ဟော...
ကြည့်။ တိတ်ချင်ပြီဆိုတော့လည်း
သဘောပင်နုကို ဆောင်စားနှင့် ပိုင်း
လိုက်သလို တိခနဲနေအောင် တိတ်သွား
သည်။ လေညင်းလေး အသွေးတွင်
မိုးသားတိမ်လိပ်များ လွင့်မျောကင်း
စင်သွားချေပြီ။

ချည်နှောင်ခြင်းမှ ကင်းစင်လွတ်
မြောက်သွားသဖြင့် အသက်ရှူသံ သဲ့
သဲ့ကိုကြားရသည်။ ညည်းညူသံသည်
ပို၍ပီပြင်လာ၏။

“မောတယ် ...ပူတယ် ...ရေ
ပေးပါ”

သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရချေပြီ။ ခင်
လေး၏အသံမှ တကယ့်ကို ခင်လေး၏
အသံဖြစ်သည်။ ထွေးပွေပြီး မထူလိုက်
သည်။ အညစ်အကြေးတွေ ပေကျိန်
စော်နေသည်။ ထွေးပွေမယူသွားပြီး
သန့်ရှင်းကုန်းကို ကွေ့ပတ်စီးဆင်းနေ
သော ချောင်းငယ်လေးသို့ ခေါ်သွား
သည်။ ဒူးတစ်ဖက်ကိုထောင်ပြီး
ဒူးတစ်ဖက်ကို ကွေးထိုင်လိုက်သည်။
ထောင်ထားသောဒူးကို မှီစေပြီး ခန္ဓာ
ကိုယ်အောက်ပိုင်းကို သန့်စင်ရေချိုး
ပေးလိုက်သည်။

“ခင်လေး ...ရေ”

“.....”

မဝီဝိုးတဝါး အသံကို ကြားရ

သည်။ ကြည်နူးမဝ ဖြစ်သွားသည်။
ခင်လေးမသေနိုင်သေးပေ။ အညစ်
အကြေးတွေကို ဆေးကြောပေး၏။
ထဘီဟောင်းကိုချွတ်ပြီး ခေါင်းပေါင်း
ထားသော ပုဆိုးနှင့် လဲပေးလိုက်၏။
နံစော်ညစ်ပတ်နေသော အင်္ကျီများကို
ဖယ်ရှားပြီး ကိုထွန်း၏ အပေါ်အင်္ကျီ
ဖြင့် ဝတ်ဆင်ရစ်ပတ်ပေးလိုက်သည်။

မိုးဦးတွင်ပေါ်သော မျှစ်စိုကြီး
အလား ဖွံ့ဖြိုးတောင့်တင်းသော
ခင်လေးသည် အရိုးပေါ်အရေတင်နေ
သည်။ ပိန်ပိန်ချပ်ချပ် ပြားပြားကပ်ကပ်
ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းကင်တွင် မိုးတိမ်ကင်း
စင်ချေပြီ။ လေပြင်းလည်း တိတ်ဆိတ်
သွားလေပြီ။ ချောင်းရေစီးသံ တသွင်
သွင်လေးကို ငြိမ့်ငြိမ့်လေးကြားနေရ
သည်။

“ကို ...ထွန်း ...လား”

“ခင်လေးချစ်တဲ့ ကိုထွန်းအစစ်
လေ”

“ခင်လေး မသေပါဘူးနော်”

“ခင်လေး မသေနိုင်ပါဘူး။
ကိုထွန်းနဲ့ အတူနေကြရဦးမှာလေ”

“အို...”

စိတ်နှလုံး ကြည်မွေ့သွားသည်
ထင်၏။ အရှက်နွယ်လေးတစ်ပင် ရစ်
ပတ်သွားသည်ကို မြင်၏။ ရင်ခွင်တွင်း
သို့ မျက်နှာလေး ဖြည်းညင်းစွာ တိုးဝင်
သွားသည်။ ရင်ငွေ့နွေးနွေးဖြင့် ထွေး
ပွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုထွန်းသည် ဆောင်စားကို
စလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်၏။ ချစ်ဦးသူ
ကို ထွေးပွေပြီး သန့်ရှင်းအတွင်းက
ထွက်ခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတွင် သွက်
လက်မြူးကြနေ၏။ ကြည်နူးလန်းဆန်း

နေ၏။

- လမင်းက ထိန်ထိန်သာနေ
သည်။

- ကြယ်ပွင့်လေးများက လင်း
လက်နေသည်။

- ချောင်းရေစီးသံလေးက ချို
လွင်နေသည်။

- ဖားဖိုမ မောင်နှံတို့က ချစ်
တေးသံပြိုင် ဆိုနေကြသည်။

■ ■ ■

ထနောင်းပင်သည် ထူးခြားသော
သတ္တိရှိ၏။

လောကဓံကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ကြံ့
တင်ပြင်ဆင်တတ်သော အပင်ဖြစ်
သည်။

ဆောင်းနှောင်းရာသီတွင် ရွက်
ဟောင်းတွေကို အမြန်ဆုံး ခြွေတော့
သည်။ နွေကို အန်တုရန် အသင့်ပြင်
ခြင်းဖြစ်သည်။ နွေဦးရောက်လျှင် ရွက်
သစ်နုနုတို့ ဝေစီနေလေပြီ။ နွေရင့်လာ
လေ ထနောင်းရွက်တွေက ဝေဆာလာ
လေဖြစ်၏။ ပူပြင်းလောင်မြိုက်သော
နွေကာလ၏အပူဒဏ်ကို အခြားအပင်
များသည် အရိုးပြင်းပြင်းဖြင့် အကျည်း
တန်စွာ ခံနေကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထနောင်းပင်သည်
သစ်လွင်နေ၏။ စိမ်းလဲ့နေ၏။ စိုပြေ
နေ၏။ ရွက်သစ်တွေနှင့် ကြည်နူးချမ်း
မြေစေအောင် အေးရိပ်ကို ပေးဝေနေ
၏။ နွေကို အန်တုရန်၏။ ဆန်ကျင်
နိုင်၏။

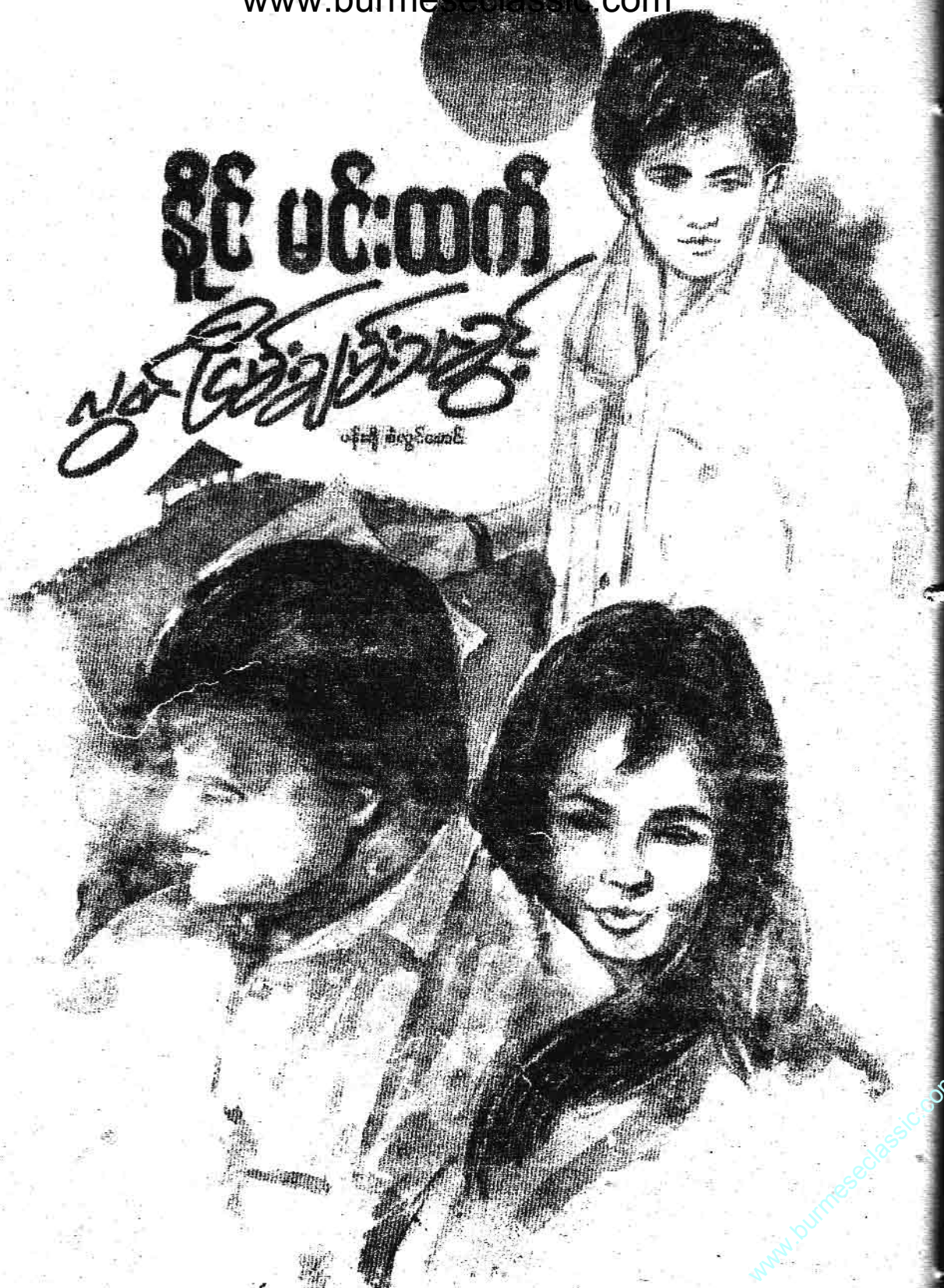
ထိုသို့သော ထနောင်းပင်များကို
အပင်ချင်းဆက်၊ အကိုင်းချင်းယှက်၍
စုစည်းနေသော ထနောင်းမြိုင်သည်
ကားဆိုလျှင်...

ဌေးပုလဲ

ဒိုင် မင်းထက်

ပွင့်ဖြူချစ်ချစ်

ဝန်ထုပ်ကုမ္ပဏီ

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်

○ နိုင်မင်းထက်

အခန်း (၁)

“ဂျိမ်း...”

အကျဉ်းထောင်ဘူးဝတ်ခါကြီး ပိတ်လိုက်သံဆုံးသွားသည်နှင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ မျက်နှာပြင်အားဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေအေးများအား တဝကြီးရှူသွင်းလိုက်ပြီး အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော လောကကြီးကို တစ်ချက်ရေဝဲကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။

လက်ထဲတွင် ဆောင်ထားသော လွတ်ငြိမ်းလေးအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တစ်စုံတစ်ဦးများလာကြိုလေမလားဟူ၍ တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ အကျဉ်းထောင်တွင်း၌ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ငါးနှစ်တာ အချိန်ကာလတို့အား ပြန်လည်မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးမှ ပေးသနားသော လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်

များလျော့ပေါ့ခံစားရ၍ လွတ်လပ်သော ကိုယ်ပိုင်ဘဝလေးအား ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။

အတွေးများစွာက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်းလဲနေခဲ့ရသည်။ အိမ်သူသက်ထားများ လာကြိုလေမလားဟူ၍ မချင်မရဲ မျှော်ငေးဆဲမှာပင် ဟိုး... ခပ်လှမ်းလှမ်း မောင်းတံဂိတ်တံခါးဆီက လှမ်းဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ဇနီးသည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တရွေ့ရွေ့ခြေလှမ်းများဖြင့် အနီးအနားမရောက်ခင်မှာပင် သေချာပေပြီ ချစ်ဇနီးလေး ခိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

ရင်တွင်းမှ လိမ်တက်လာသည့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုအစုံဖြင့် အားရဝမ်းသာအော်ဟစ်ခေါ်ရင်း လက်ယမ်းပြနေမိပြန်သည်။

“ခိုင်...“ခိုင်” ကိုဒီမှာဟေ့ ကိုဒီမှာ”

သူက ဝမ်းသာအားရခေါ်နေသော်လည်း ဇနီးသည်၏ ခြေလှမ်းတို့က ထူးခြားမလာခဲ့ပါ။ သာမန်ထက်မပိုသော အမူအရာနှင့် ဖြည်းညင်းလေးတူ စွာအနားရောက်လာပြီး -

“ကိုအောင် နေကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုလာကြိုတာ”

သူမ၏အသံတို့က အေးဆေးငြိမ်သက်လွန်းလှသည်ထင်သည်။ ရှိစေတော့ လာကြိုပေသည့် ဇနီးသည်ရှိနေသေးသည်ကပင် သူ့အတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရမည်ပင်။

“ကဲ... သွားကြရအောင် ကိုအောင်” အေးစက်စက် အပြုအမူအပြောအဆိုတို့အား သတိထားမိသော်လည်း သူမလည်း ငါးနှစ်တာအချိန်တွေကြားမှ အမှတ်မထင် လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည့် သူ့အတွက် ရုတ်တရက် အံ့ဩမှတ်တက်နေ၍များလားဟု မြေတွေးလေး

တွေ့ကာ ဇနီးသည်ခိုင်၏ ပန်းလေးအား ကြင်နာစွာဖက်လိုက်ပြီး အပျော်ခြေ လှမ်းများနှင့် အိမ်ပြန်ခရီးအား စတင် လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၂)

အိမ်အပြန်လိုင်းကားပေါ်တွင် ဇနီး သည်နှင့် ယဉ်တွဲထိုင်ရင်း ပျောက်ဆုံး နေသည့်စကားလုံးတို့အား ရှာဖွေနေမိ သည်။ သူမကတော့ ခပ်မဆိတ်ပင်။ တစ်လမ်းလုံး စကားစတို ရှာမရခဲ့။

“တစ်ဂိတ်ပါလား တစ်ဂိတ် အဆင်းပါရင် ကြိုပြောထားနော်” လိုင်း ကားစပယ်ယာ၏ အော်သံဆုံးတော့မှ သူမထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ပါတယ်...ပါတယ် တစ်ဂိတ်မှာ ဆင်းမယ်” ထိုမှပင် သူ၏စကားလုံးရာ ပုံတော်အတွေးများ ရပ်တန့်သွားပြီး ဆင်းရဲတော့မှာပါလား ဟူသည့် အသိတို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်အဝင်လမ်း တစ်လျှောက်ကျမှ စကားလုံးတို့ စဉ်းစားမိပြီး -

“ခိုင်” ကို ခုလိုလွတ်လာတာ ဝမ်းမ သာဘူးလား။ ကံကောင်းတယ် ပြောရ မယ်နော် “ခိုင်” မဟုတ်ရင် နောက်ထပ် သုံးနှစ်ကျော်လောက်နေရဦးမှာ သမ္မတ ကြီးကျေးဇူးကြောင့် ခုလိုစောပြီး လွတ် လာရတာခိုင်ရဲ့ ကိုယ်ဖြင့် ဘယ်လို ပျော်မှုနဲ့ကိုမသိဘူး။ အဘယ့်တုန်းကလဲ “ခိုင်” ကို နေတိုင်းလွမ်းနေရတာ။ ခိုင် ကော ကိုယ့်ကို သတိမရဘူးလား။ ခိုင်က လူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

မသိမသာ သက်ပြင်းမောလေးတစ်ခု ခိုးချလိုက်ကာ -

“သတိရပါတယ် ကိုအောင်ရယ် ကျွန်မလည်း ရှင်အမြန်ဆုံး လွတ်ဖို့ အမြဲဆုတောင်းနေတာပါ”

“ကလေးတွေကော “ခိုင်” နေမှ ကောင်းကြရဲ့လား”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်” သူက ခရားရေလွတ်ပြောနေပေမယ့် အေးစက် စက်နိုင်လှသည့် ဇနီးသည်၏ အမူ အရာတို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကသိ ကအောက်ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် နှစ် အကြာကြီး ခွဲခွာနေရပြီး ယခုမှ ရုတ် တရက်ပြန်တွေ့ရလို့ နေမှာပါဟု တွေး လိုက်ပြီး သူမ၏စိတ်ကို သူပြန်ဖြေသိမ့် လိုက်ရ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် သူ၏နေ အိမ်ကို သူပြန်မြင်နေရပြီ။ အိမ်ကလေး က သခင်နှင့် ကင်းကွာနေရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်းယခင်ကထက်ပင် သပ်ရပ်ခမ်းနားနေ သယောင်ယောင်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မှ အိမ်အဝင် ရေဆိုးမြောင်းကူးတံတားလေးကို သတိ ထားမိသည်။ တံတားလေးက ခိုင်ခံ့သစ် လွင်စွာ ကြိုဆိုနေသည်။ တံတားလေး ကိုကြည့်ပြီး “ခိုင်” ကဆိုသည်။

“ရှင်တုန်းက ဒီတံတားလေးက အတော်လေးပျက်စီးယိမ်းယိုင် နေခဲ့တာ လေ။ ရှင်မရှိတော့ ကျွန်မကလည်း ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမသာဆိုတော့ မလုပ် တတ်မကိုင်တတ်နဲ့ ဟိုဘက်အိမ်က ကိုထွန်းအောင် ပြန်ပြင်ထားတာပေါ့။ မီးဖိုချောင်ကိုလည်း မိုးလုံအောင် မိုးပေး

ထားသေးတယ်။ ခြံစည်းရိုးတွေ ယိုင်နေ တာလည်း သူပဲ ပြန်လုပ်ပေးထားတာ ပါ”

“အော် . . .ဟုတ်လား . . .အေး . . .အေး ကျေးဇူးတင်စရာပဲကွာ အိမ်နီး ချင်းကောင်းရှိနေလို့ တော်သေးတာပေါ့”

စိတ်ထဲမှာ ကိုထွန်းအောင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ အိမ်တံခါးဝ ရောက်တော့ ညနေ ၆ နာရီပင်ကျော် နေပြီ။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ယာပြန်ရောက် နေပြီဆိုတော့ ပြောမပြောတတ်သည့် ဝမ်းသာ ကြည်နူးမျှတို့ဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပြီး သားနဲ့သမီးကို တွေ့လိုစေဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိသည်။ ညှော်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေသည့် သားနှင့်သမီးတို့နှင့် အတူ ကိုထွန်းအောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ကလေးတွေက တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ထမင်းဆက်စားကြသည်။ အကြီးမ၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးတချို့ သမ်းသွားသော် လည်း အငယ်ကောင်က အစားမပျက်။ ကိုထွန်းအောင်က -

“အော် . . .ကိုအောင်မင်း ပြန် ရောက်လာပြီလား။ လာဗျာတစ်ခါတည်း ထမင်းဝင်စားလိုက်ပါ ခင်ဗျာလည်းဆာ လာမှာပေါ့”

“နေ . . .နေ ကိုထွန်းအောင် ကျွန် တော်အပျော်လွန်ပြီး စားနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ သုံးဆောင်ပါ။ သုံးဆောင်ပါ။ ဟေ့ သားနဲ့သမီး ဖေဖေဆီလာကြပါဦးကွ” သူကခေါ်မှပင် အကြီးမလေးက ထလာ ပြီး ပြေးဖက်သည်။ အငယ်ကောင်ကိုပါ “မောင်လေး ဖေဖေပြန်လာပြီလေ

ထားခဲ့ လာခဲ့ ဟုခေါ်ပေးရာသည်။ ထို အခါမှ အငယ်ကောင်က ထမင်းပန်း ထန်ပါဆွဲလာပြီး အနားလာကပ်သည်။

“အမယ် အဖေသမီးကြီးတောင် ကြီးလာပြီပဲ၊ သမီးဘယ်နှစ်တန်းရောက် နေပြီလဲ”

“သုံးတန်း” သမီးက လက်ကလေး သုံးချောင်းထောင်ပြပြီး ပြောသည်။
“သားလေးကောကွ”

“မောင်လေးက မူကြပ်ပဲရှိသေးတာ” သမီးကြီးက ဝင်ဖြေဖော်ရသည်။ သား ငယ်က စားမြဲစားလျက် ထမင်းဟင်း တွေက ပါးစပ်တိုက် ပေကျဲလို့။

“ဟဲ့...သားငယ် ညစ်ပတ်လိုက် တာ၊ ပေပွနေတာပဲ လာခဲ့ လာခဲ့” “ခိုင်”က ပြောပြောဆိုဆို သားငယ်ကို ဆွဲခေါ်တော့ သူက-

“သုတ်ပေးလိုက်ပေါ့ “ခိုင်”ရယ် ကလေးက ဘယ်စားတတ်ဦးမှာလည်း” သူ၏စကားသံအဆုံးမှာပင် ကိုထွန်း အောင်က ထမင်းဆက်စားနေရာမှ ထလိုက်ပြီး “ဆောရီးပဲ ကိုအောင်မင်း ရာ ခင်ဗျားအကြိုက်ကို မေ့နေတာ ထမင်းမစားသေးခင် ကျွန်တော်တို့ ချလိုက်ရအောင်ဗျာ၊ တစ်လုံးဝယ်ထား တာရှိတယ်၊ ခင်ဗျားရောက်လာရင် သောက်ရအောင် ကြိုဝယ်ထားတာ ဗျ”ဟုပြောရင်း ကြောင်အိမ်ခေါင်မိုး ပေါ်က အရက်ပုလင်းကို ဆွဲလာသည်။ မသောက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ ပုလင်း မြင်တော့ သောက်ချင်စိတ်က ထိန်းမရ “ချမယ်ဗျာ” ခိုင်က အလိုက်သိစွာ ဖန်

ခွက်နှစ်လုံးနှင့် အမြည်းပါ ချပေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိပ်ပေါက်ဝမှ-

“ဟဲ့...အောင်မင်းကြီး ပြန်ရောက် ပြီကြားလို့” အသံနှင့်အတူ ဘေးချင်း ကပ်အိပ်က ဦးသီဟတို့ လင်မယားဝင် လာကြသည်။

“ဟာ...ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေး နေ ကောင်းတယ်မို့လား၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ပြန်ရောက်တယ်” လာကြပါ...ထိုင်ကြ ပါဦး”

“မထိုင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ မနက်မှ လာကြတာပေါ့၊ မင်းကိုလာနှုတ်ဆက် တာပါ၊ သွားဦးမယ်နော်” ဦးသီဟနှင့် အရီးမြတ်လင်မယားက သူ့ကိုလာနှုတ် ဆက်သည်သာဆိုသည် ကြည့်သွား တော့ ကိုထွန်းအောင်နှင့် “ခိုင်”ကို ကြည့်သွားပြီး ပြန်အထွက်တွင် ခေါင်း လေးတဆတ်ဆတ်ညိတ်သွားလိုက်သေး သည်။ တော်တော်လေးတော့ ထူးဆန်း နေပေပြီဟူ၍ သူတို့လက်မိပြန်သည်။ သူ၏အတွေး မဆုံးခင်မှာပင် -

“ကဲ . . ချဗျာ ကိုအောင်မင်း မသောက်ရတာကြာရောပေါ့” ကိုထွန်း အောင်က ပြောပြောဆိုဆို ခွက်ထဲသို့ အရက်များငဲ့ပေးသည်။ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်လိုက်ကြရာ နောက် ဆုံးတစ်ခွက်ဆီ ကျန်သည်အထိပင်။ ကိုထွန်းအောင်က မည်သည့်စကားမျှ မဆို၊ သူပြောသမျှ ကျောင်းတော်ကြီး ဗဟုသုတများကိုသာ “အင်း” “အဲ” လိုက်နားထောင်နေသည်။ သူကလည်း ကြုံရသမျှ ကျောင်းတော်ကြီးသင်ခန်းစာ

များအား ပြောမဆုံးနိုင်၊ တော်တော် လည်း မူးနေပေပြီ။ သားနဲ့သမီးက သူတို့အရက်ဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကြမ်းပြင်ထက်ဝယ် အငယ်ကောင်က အိပ်တောင်အိပ်နေပြီ။ ခိုင်ကတော့ ကလေးတွေစားသားသည့် ပန်းကန်များ ဆေးနေ၏။ ထိုစဉ်မှာ အခန်းထဲမှ -

“အင့်...အဟင်...အဟင်...” ကလေးငိုသံထွက်ပေါ်လာရာ -

“ဟဲ့ . . သမီးသွားသွားမြန်မြန် မောင်လေးငိုနေပြီ သွားပွေ့ခေါ်ခဲ၊ သေချာချီနော် သမီးလိမ့်ကျဦးမယ်” ခိုင် အသံဆုံးတော့ သမီးကြီး ထပြေးသွား သည်။ သိပ်မကြာလိုက် တစ်နှစ်မပြည့် တပြည့် ကလေးငယ်လေးကို မနိုင် မနင်းပွေ့ချီပြီးထွက်လာသည်။ “ခိုင်” သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ကလေးကို သမီးကြီးလက်မှ ယူလိုက် ကာချောနေလေသည်။ သူ ခေါင်းနား ပန်းကြိုးသွားသည်။ မူးနေသည့်အချိန်တို့ တစ်မှဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သမီးကြီးကိုခေါ်ကာ -

“သမီး အဲဒီကလေးက ဘယ်က ကလေးလဲ”

“မေကြီးမွေးထားတာလေ” သူရင် တစ်ခုလုံး ဆွဲအလှန်ခံလိုက်ရသလား အောက်မေ့မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကလီ ဆာတွေ ဘာမှမရှိတော့၊ အခွံချည်း သက်သက်၊ ခေါင်းထဲမှာ ဖိုက်ခနဲဖြစ် သွားသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားသယောင်၊ သူန

ကိုသူမယုံနိုင်၊ သိစိတ်က လက်မခံချင်
အထစ်ထစ်အငါးငါးနှင့်ပင်။

“ဘာ . . ဘာ . . ဘာပြောတယ်
သမီး ဖေကြီးကို ပြန် ပြန်..ပြောစမ်း”

“သမီးတို့မောင်လေးလေ၊ အဲ့ဒါ
မေကြီးမိုက်ထဲက ထွက်လာတာပေါ့”

“ဝုန်း” သူ စားပွဲခုံပေါ် မှောက်ကျ
သွားပြီး အရာအားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်
ဆိတ်သွားလေတော့၏။

“ကိုမင်းအောင် . . ကိုမင်းအောင်”

“ကိုအောင် . . ကိုအောင် . .
ကိုအောင်”

“ဖေကြီး..ဖေကြီး ဟီးဟီး..ဟီး”

အခန်း (၃)

အား...ခေါင်းတွေက အုံ့ခဲပြီးကိုက်
နေသည်။ မျက်လုံးများကို အားယူပြီး
ဖွင့်ကြည့်၏။ မနက်လင်းနေပြီပဲ။ တစ်
ကိုယ်လုံးလည်း ကိုင်ရိုက်ထားသလိုပင်။
သူ ဘာဖြစ်သွားသည်ကို သတိမရချင်။
သူလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် အကျဉ်း
ထောင်ကလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ အိမ်
ပြန်လာသည်။ အရက်သောက်သည်။
ညကအကြောင်းတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း
စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်
လာသည်။ “ခိုင်” သူ၏ဇနီးသည် “ခိုင်”
ပင်။

“ကိုအောင် နီးနေပြီလား။ ဒီမှာ
ဆပ်ပြာနဲ့ သွားတိုက်ဆေး တဘက်ကော
ပုဆိုးပါ ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးထဲမှာ
ရေရှိတယ်။ လန်သွားအောင် ရေချိုး
လိုက်ပါဦး။ ကျွန်မ မနက်စာပြင်ထား

လိုက်မယ်” ခိုင်က စကားဆုံးသည်နှင့်
ထွက်သွားသည်။ သူ ဘာမှ မစဉ်းစား
ချင်တော့၊ အိပ်ရာပေါ်က အားယူထ
လိုက်ပြီး ခိုင်ထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ
ယူကာ အိမ်ရှေ့ စဉ်အိုးဆီသို့ ရေချိုး
ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး အိပ်ခန်း
ထဲရောက်တော့ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ အဆင်
သင့် ကောက်လဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့
သူ၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ လွတ်ဝရမ်း
လေး အိတ်ကပ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး
အပြင်ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ခိုင်နဲ့
ကိုထွန်းအောင်က သူ့ကိုစောင့်နေကြ
သည်။

“လာလေ...ကိုအောင် ထမင်း
ကြော်စားရအောင်” ခိုင်က ညှိုးငယ်
သောမျက်နှာလေးနှင့် ခေါ်နေပေပြီ။
ကိုထွန်းအောင်က -

“ကိုအောင်မင်း လာပါဗျာ၊ ထမင်း
စားရင်း စကားပြောရအောင် မပြောလို့
လည်းမပြီးဘူးဆိုလား” သူ့စားပွဲဆီ လှမ်း
သွားလိုက်ပြီး စတီခုံလွတ်တစ်ခုပေါ်
ထိုင်လိုက်သည်နှင့် -

“ကိုအောင် အဖမ်းခံရပြီး နစ်လ
လောက်နေတော့ ကိုအောင်သူငယ်ချင်း
တွေက ဖဲကြွေးတွေလာတောင်းကြတယ်
လေ၊ ကျွန်မမှာ ပေးစရာမှမရှိတာ
အငယ်ကောင်ကလည်း အပျင်းဖျား၊
ရှင့်ကို လာတွေ့ဖို့နဲ့ ကျွန်မတော်တော်
လေးဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပေါ့၊ ကျွန်မ
အခက်အခဲတွေကြားမှာပဲ ကိုထွန်း
အောင်က ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့တယ်၊
ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့

ကျွန်မဟာ ရှင့်ကလေးတွေ စားဝတ်နေ
ရေးရှာရာ ရှင့်ဆီလာတွေ့ရနဲ့... “ခိုင်”
စကားမဆုံးသေးပါ ကိုထွန်းအောင်က-

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်မင်း
“မခိုင်” ဒုက္ခတွေ ဝိုင်းနေတာ အိမ်နီး
ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရိုးရိုးသားသား
ကူညီရင်း ကူညီရင်းကနေ နောက်ဆုံး
ရပ်ကွက်ထဲက သွားပုပ်လေလွင့် စကား
တွေကို မခံချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့
ရပ်မိရပ်ဖတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ခင်ဗျား
အဖမ်းခံရပြီး နစ်နစ်အကြာမှာပဲ
လက်ထပ်လိုက်ကြတာ ဆိုပါတော့။

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ တော်ကြပါ
တော့ ကျုပ်ထပ်ပြီး နားမထောင်ပါရစေ
နဲ့တော့၊ ကျုပ် နားလည်ပါပြီ၊ ကျုပ်နား
လည်ပါပြီ၊ ကျုပ်အတွက် လွတ်ငြိမ်းချမ်း
သာခွင့်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံး အတွက်
ပေးလိုက်တယ်လို့ ကျုပ်နားလည်လိုက်
ပါပြီဗျာ...ကဲ ကျုပ်သွားတော့မယ်”
သူ ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်ခဲ့လိုက်
သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက စစ်ကိုင်း
တောင်က ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ
ဦးတည်လို့ သူ့အတွေးထဲမှာတော့
“ဪ...လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်၊ လွတ်
ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အကျဉ်းထောင်တင်
မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကပါ လွတ်ငြိမ်း
ချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တာပါလား...”

ခိုင်မင်းထက်

အနည်းဆုံး လူ(၆၉)ဦးထက်မနည်းသေသော ကူးတို့လှနစ်မြုပ်မှု

■ ဦးဦးသိန်း

လည်း သဘောထဲက ထွက်ကျပြီး ရေ စီးနဲ့ပျော်ပါသွားတယ်” ဟု ထိုလူငယ် က ဆက်လက်ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အမေ တို့ အတူတူပီးတာပါ။ ကျွန်တော့်အမေ တော့ သေသလား။ ရှင်သလားဆိုတာ မသိရသေးပါ” ဟု သူက ဆက်ပြော၏။

ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရဲတို့ သည် ကုန်တင်သင်္ဘောကို မောင်းသူ အပါအဝင် နစ်မြုပ်ကူးတို့သင်္ဘောမှ သင်္ဘောမောင်းသူနှင့် အခြားသူတစ်ဦး စုစုပေါင်း လူသုံးဦးကို အမှုဖွင့်အရေး ယူထား၏။

ကူးတို့ သင်္ဘောမောင်းသူမှာ မျောက်ဆုံးနေ၏။ သေသလား။ ထွက် ပြေးသလားဆိုသည့်ကိစ္စကို ရဲတို့က အပူ မပြင်းရှာဖွေနိုင်ကြပါ။

၂၀၁၅၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့ ကလည်း ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တွင် လူ ၁၀၀ ခန့်တင်ဆောင်လာသော လှေတစ်စီးမှာလည်း ပင်လယ်ထဲနစ် မြုပ်သွားခဲ့ရာ လူ ၁၀၀ ကျော် မျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။ ဗမာအများစုမှာ မလေးရှားနိုင်ငံသို့ တရားမဝင် သွား ရောက်အလုပ်လုပ်ရန် စွန့်စားသွား ကြသူများဟု သိရ၏။

ဦးဦးသိန်း

(စထဲရိတ်တိုင်းစီမံ၊ ၂၄-၂-၂၀၁၅)

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများတွင် ကူးတို့ သင်္ဘော နစ်မြုပ်မှုအများဆုံးနိုင်ငံမှာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ ဖြစ်၏။ ဂင်္ဂါမြစ်ဝ နှင့် ဗြဟ္မပူတြမြစ်ဝကျွန်းပေါ်နိုင်ငံဖြစ် သည့် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် နေထိုင်ကြသူ အများစုမှာ ကူးသန်းသွားလာရေးတွင် ကူးတို့သင်္ဘောများကိုသာ အားကိုးနေ ကြရ၏။

ဒါကာမြို့ရှိ နိုင်ငံခြားသတင်းဌာန များဖြစ်သော ဘလွန်းဘတ်နှင့် အေ အက်ဖ်ဘီသတင်းများ၌ ကလေးရှပ် ယောက်အပါဝင်၊ အနည်းဆုံး လူ ပေါင်း ၆၉ ယောက်သည် ၂၀၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ တတိယရက်သတ္တပတ် ထဲ၌ ကူးတို့သင်္ဘောနစ်မြုပ်ရာ၌ သေ ဆုံးသွားခဲ့ရာ ထိုဖြစ်ရပ်သည် ခုနစ်လ အတွင်း ဒုတိယ လူသေဆုံးမှုအများ ဆုံး ဖြစ်ရပ်ဟု ရေးသားထား၏။

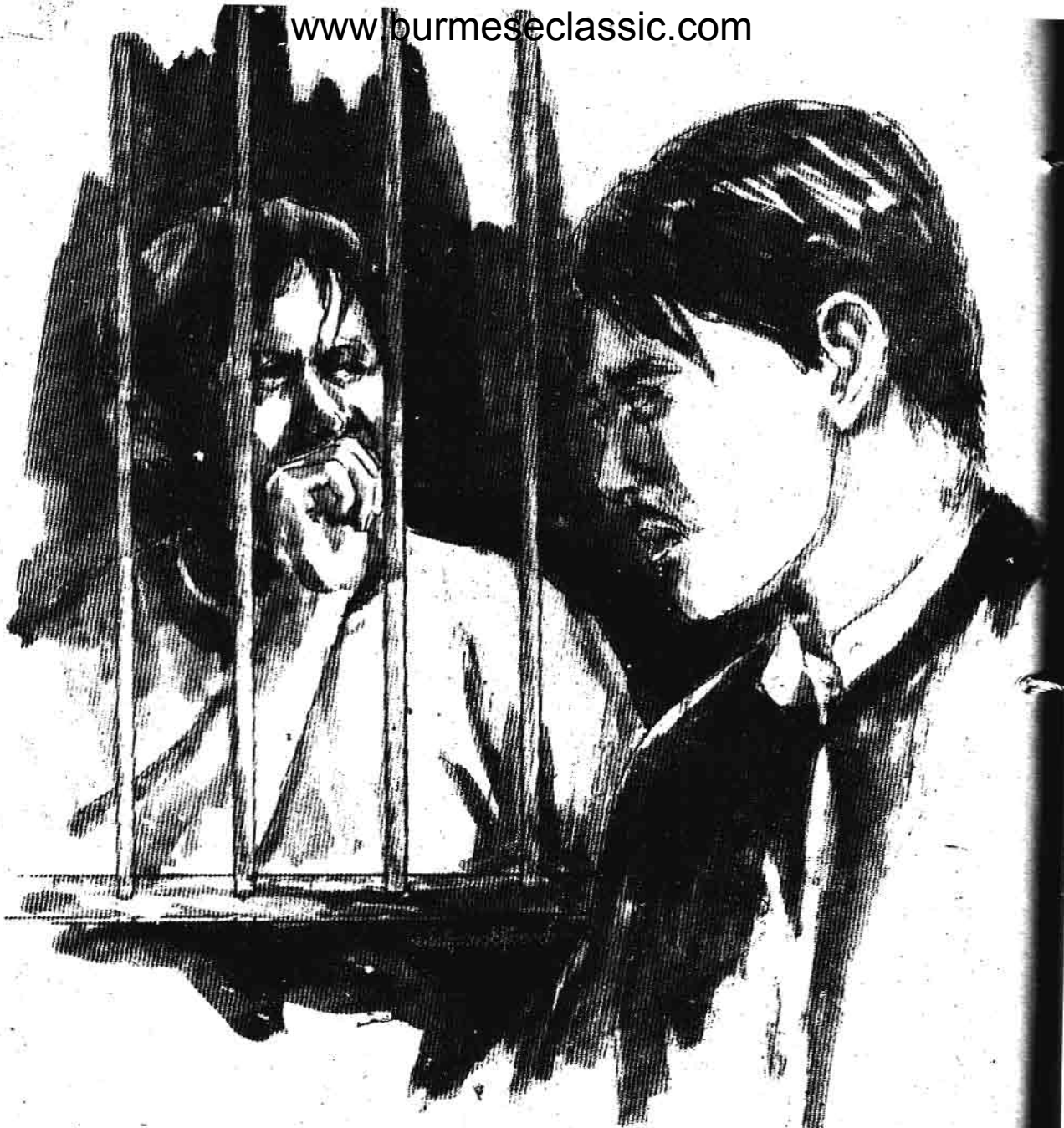
၂၀၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၂ ရက် နေ့၌ ပက်ဒမားမြစ်လယ်တွင် ကူးတို့ သင်္ဘော မှော်တာစားသည် ကုန်တင်

သင်္ဘောထစ်စင်းနှင့် ဝင်တိုက်မိရာ ထိုသို့နစ်မြုပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ အသက် မသေသူအချို့၏ အပြောအရ ကူးတို့ သင်္ဘောသည် လူများကို အဆမတန် တင်ထားပြီး၊ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ခုတ် မောင်းသွားကြောင်းဖြင့် သိရ၏။ ကူး တို့ သင်္ဘောတွင် လိုက်ပါသွားသူများ ထဲမှ လူ ၈၀ ကျော်သည် အသက်သေး မှလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး၊ ဖော်ပြပါ သေဆုံး သူ ၆၉ ယောက်ထက်မနည်းတွင် မျောက်ဆုံးနေသူ လူလေးယောက် မပါဝင်ပေ။

သက်ဆိုင်ရာတို့က သေဆုံးသူ ဦးရေသည် တီးလာဖွယ်ရှိကြောင်းဖြင့် ခန့်မှန်းချက်ပေးလိုက်ကြသည်။

“ကူးတို့သင်္ဘောကို ကုန်တင် သင်္ဘောက ဝင်တိုက်တာပါ” ဟု အသက် မသေသော အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် လူငယ်က ရဲတို့ကို ပြောပြသည်။

“နစ်မိနစ်အတွင်း ကူးတို့သင်္ဘော ဟာ မြုပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့

တို...တိုလေးတော့
သန့်ထွန်း
(ဂျေဂျေ)

ကြုံ...ကြုံသေးတော့

သန်းထွန်း(ကျေကျေ)

“တုတ်ကြီး... မင်းလည်း ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအရွယ်ယိမိတဆီ လက်ဖြန့်တောင်းနေတုန်းပဲ။ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

တုတ်ကြီးတစ်ယောက် လည်ရာပြန်စားရေးရာထူးမှ အနားပေးခံရပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်တွင် အောင်ချမ်းသာရွာ စက်လှေဆိပ်၌ လူများအုံနေသဖြင့် သွားကြည့်ရာ ပိတ်စအဖြူနှင့်...

“ဆွာမင်းကြည်... ကြွတ်နို့ပွေး၊ ဝဲ၊ ညှင်း၊ နှင်းခူး၊ တင်းတိပ်၊ ဒက်၊ ဂျွတ်၊ ယားနာ လက်တွေ့ကုသည်”

ဟု ရေးသားထားကာ ကုသနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော် ဖွေးသတ်ချင်လို့”

“တစ်ယောက်စောင့်ဦး။ ဒီကြွက်နို့သတ်ပြီးရင် မင်းအလှည့်ပဲ။ ကဲ... ကလော်မယ်နော် ခဏအောင်ခံ”

“ဆရာ ဝဲဆေးပေးပါဦး”

“ဟုတ်ပြီ ရော့၊ ပြည်တည်နေတာ ဖောက်ပြီးမှထည့်”

ဆရာမင်းကြည်၏ ရွှေတွင် ဆေးကုသမှုတွေ များနေပြီး စက်လှေထွက်သောအခါ လူရှင်းသွားသဖြင့်

တုတ်ကြီးတစ်ယောက် ဆရာမင်းကြည်အနားသို့ မဝံ့မရဲ ရှိသေးသောနှင့် ကပ်ကာ ယဉ်ကျေးစွာနှင့်...

“ဆရာ... ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ရွာက တုတ်ကြီးပါ။ ဆရာပညာကို လေးစားလို့ပါ။ တပည့်ခံပါရစေဆရာ။ ပညာသင်ကြားပေးပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ဆရာကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ။ အခုလို ဆရာပညာကို တန်ဖိုးထားသင်ကြား တပည့်ခံချင်တယ်ဆိုတော့လည်း မင်းရဲ့ထူးခြားတဲ့ ပါရမီကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆရာက ဇီဝိတဒါနအနေနဲ့ သတ္တဝါတွေကို ဆေးကုပြီး ကယ်နေတာကွ။ မင်းလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ချီးကျူးတယ်ကွ။ မင်းနဲ့ငါက ဒါပဌာန်းဆက်ပဲ။ အေး... ငါ ဒီရွာက မပြန်ခင် နက်နဲတဲ့ ဆေးပညာတွေကို သင်ပေးခဲ့မယ်။ မင်းက ဒီဆေးပညာနဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကယ်ပါ။ ဝမ်းစာအတွက်လည်း ရှာပါ။ ဒီအပြင် မင်းကို ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့ ပညာ၊ တခြား ဂန္ထိရဆန်းကြယ်တဲ့ပညာတွေလည်း လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ် ဆရာ။ ဆရာမပြန်ခင် တပည့်ကြီး ဆရာရဲ့ နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေး၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစု

ပါရစေ”

“အေး... သာဓုတွယ် သာဓု... သာဓု”

ဆရာမင်းကြည်ကို တုတ်ကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းဇရပ်မှာ ဆရာတော်အားလျှောက်ပြီး ထားပါသည်။ ထမင်းကို သူ့အိမ်မှယူ၍ ကျွေးပါသည်။

“မင်းနာမည်က တုတ်ကြီးဆိုတော့ ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာမယ့်သူနဲ့ မသင့်တော်ဖူး။ ဒီတော့ စပွတ်တွေ၊ အညွန့်တွေ၊ နေ့တွေ၊ နံတွေ အသာထားဦး။ ကက်ကင်းသဘောအရ မင်းက ဆရာဆီက နက်နဲတဲ့ပညာတွေရတာနဲ့ ကျော်ကြားရမယ်။ ဘယ်သူနဲ့ ပြိုင်ပြိုင် နိုင်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ဒီနေ့တစ်ခြား ‘ဆရာကျော်နိုင်’ကွာ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်ပေတော့”

“ဆရာကျေးဇူးမေတ္တာ ကြီးမားလှပါတယ်”

□ □ □

ဆရာကျော်နိုင်တစ်ယောက် လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် တုတ်ကြီးမဟုတ်တော့။ အောင်ချမ်းသာရွာနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ရွာမှ ကြွက်နို့တော်တော်များများ အတင်းကလော်ထုတ်ပြီး အရက်

ပြန်ထည့်ပေးတာ ပျောက်သုရှိသလို ဆေးရုံရောက်သူလည်း ရောက်ပါသည်။ ဖွေး၊ ဝဲ၊ ညင်း၊ ဒက်၊ ဂျက်သမားတွေတိုလည်း ဓားနှင့်ခြစ်ပြီး အရက်ပြန်ထည့်ပေးတာ ပျောက်သုပျောက်၊ အနာဖြစ်သူဖြစ်၊ ဆေးရုံရောက်သူရောက်မို့ ဆရာကျော်နိုင်(ခ) တုတ်ကြီး၏အဖေကို တိုင်ကြပါသည်။ ကြက်နို့ကော်ထုတ်တာ အကြောပြတ်သွားသဖြင့် လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ် ဖြစ်သူကလည်း သူ့အိမ်ကို သွားတိုင်ကြပါသည်။ ထိုအခါ သူ့အဖေမှ . . .

“ဟေ့ကောင် တုတ်ကြီး၊ မင်းထောင်ကျတာ ငါဝမ်းမနည်းဘူး။ ဆိုင်လည်းမဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါရက်တယ်။ မတတ်ဘဲနဲ့ ငါတို့မျိုးရိုးထဲမှာလည်း မရှိဘူး။ မင်းကျမှ”

“အဖေက သူတို့ဆေးရုံ တက်ရတာ ပြဿဒါးရက်မှာ အတင်းခိုင်းတာကိုး။ ပြီးတော့ ဆေးလည်း မှန်မှန် မလိမ်းကြဘူး”

“တော်ကွာ ဟေ့ကောင်၊ ဒီတစ်ခါ လာတိုင်ဟဲ့သုရှိရင် ရဲစခန်းမှာ သွားအမှုဖွင့်ခိုင်းမယ်”

ဆရာကျော်နိုင် တစ်ယောက် ဆေးမကုရဲတော့။ ဗေဒင်လိုလို၊ ယတြာလိုလို လုပ်ပြန်ပါသည်။ တစ်နေ့ ကြက်တိုက်ဖို့ ကြက်ဝိုင်းချိန်းရာတွင် ကြက်သမားမောင်မြင့်က ဆရာကျော်နိုင်ကို လမ်းမှာတွေ့သဖြင့် မယုံကြည်သော်လည်း တချို့ကိစ္စတွေကို အထင်ကြီးသေးသဖြင့် . . .

“ကိုတုတ်ကြီး . . . ဟာ . . .

မှားလို့ ဆရာကျော်နိုင် . . . မနက်ကျ ကျွန်တော့် ကြက်နဲ့ မောင်ငွေကြက်တိုက်မှာ။ အဲဒါ ယတြာလေးဖြစ်ဖြစ် ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ချီးမြှင့်ပါဦး။ နိုင်ရင် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဗျ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွ။ စိတ်ချမင်းကြက်နိုင်ရမယ်။ မနက် အကြော်ဆိုင်ကိုလာခဲ့။ ငါစောင့်နေမယ်”

“လုပ်ပါဗျာ။ ကြေးက မနည်းဘူး”

မောင်မြင့်ကို ဆရာကျော်နိုင် ကြက်နို့သတ်ပေးတုန်းက အိပ်ရာထဲမှာ ခုနစ်ရက် အဖျားဝင်သွားပါသည်။ ထိုစဉ်က မောင်မြင့် အော်ဆဲပါသည်။

“တတ်လို့ မဟုတ်ဘဲ ငတ်လို့ လုပ်စားတဲ့ကောင်။ သူများကြက်နို့ကို အမြစ်ပြတ်အောင်ဆိုပြီး အထဲက အသားတွေပါ ဆွဲထုတ်တယ်။ နွားငွေးသင်းတဲ့ ဆရာကမှ သူ့ထက်တတ်သေးတယ်”

စသဖြင့် အော်ဆဲပြောဆိုတာတွေကို ဆရာကျော်နိုင် အမှတ်ရသည်နှင့် တလဲစားချေမည်၊ တွေ့ပြီဆိုကာ တစ်ဖက်က ကြက်သမား မောင်ငွေဆီ မသိမသာသွားပါသည်။ ထိုအခါ မောင်ငွေမှလည်း . . .

“ဟာ ဆရာကျော်နိုင်ပါလား။ အတော်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ကြက်ပွဲရှိတယ်။ အဲဒါ အဆောင်လေးဘာလေး လုပ်ပါဦး”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ။ ရေတစ်ခွက်ပေး”

ဆရာကျော်နိုင် ရေကို ပါးစပ်

နားကပ်ကာ ပွစိပွစိလုပ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ကြက်ကို တိုက်ခိုင်းသည်။ ထိုရေနဲ့ တောက်ပေးသည်။

“မင်းကြက် သေချာပေါက် နိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကျရင် ငါ့အတွက် မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟာ . . . ဆရာကျော်နိုင်ရာ ကျွန်တော့်ကြက်နိုင်လို့ကတော့ ကန်တော့ပြီးသား”

“ကြက်ဝိုင်းကို မနက် ၈ နာရီ မထိုးခင် စလွှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာကျော်နိုင် ကုလားအော် ငရုတ်သီးတစ်တောင့်ကို ညက်နေအောင်ထောင်းပါသည်။ ပေါင်မုန့်ဆုပ်နယ်ပြီးသားကို အပြားကလေးလုပ်ကာ ငရုတ်သီးထောင်းပြီးသားထည့်၍ မန်းကျည်းစေ့အရွယ် အလုံးကလေးများလုံးထားပါသည်။ မနက် အကြော်ဆိုင်မှာ ကြက်သမား မောင်မြင့်ကို စောင့်နေပါသည်။

“ဟာ . . . ဆရာကျော်နိုင်။ စောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ ငါ့ကို ကြက်ပေး။ မင်း ရေတစ်ခွက် သွားခပ်”

မောင်မြင့် ရေသွားခပ်နေသည့် အချိန်တွင် ကြက်စအိုထဲသို့ ပေါင်မုန့်နှင့် ကုလားအော်သီး လုံးထားသည့် အလုံးကို ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ မောင်မြင့်ရေခပ်လာသောအခါ ထုံစံအတိုင်း ရေခွက်ကို သူ့ပါးစပ်နားတွင် ပွစိပွစိလုပ်ကာ ကြက်ကို တိုက်ခိုင်းပါ

သည်။ ပြီးလျှင် . . .

“မင်းတို့ကြက်ကို ၈ နာရီမထိုးခင် စလွှတ်။ ဒါမှ မင်းကြက်က အသာစီးရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော်သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ကြက်နိုင်ရင် ဆရာကျော်နိုင်ကန်တော့ကြေး မနည်းစေရဘူး”

“သွားပါကွာ။ မြန်မြန်သာလွှတ်”

ကြက်ဝိုင်းစပြီး သုံးရေ၊ လေးရေ ကျော်ပြီးလျှင် ကုလားအော်သီးတောင်ကြီး ပေါင်မုန့်နှင့်လုံး၍ ကြက်စအိုတွင်းထည့်ထားသည်မှာ ကြက်ချေးနှင့် အရည်ပျော်ပြီး ကြက်မှာ မနေနိုင်တော့ပါ။ စအိုထဲမှ ကုလားအော်သီးက မတရားပူစပ်ပြီး ရှေ့တကြက်ကလည်း အသည်းအသန်ခွပ်တော့မကြာမီ မောင်မြင့်၏ကြက် ပြေးပါတော့သည်။ ညနေကျလျှင် မောင်ငွေမှာ . . .

“ဆရာကျော်နိုင် ဉာဏ်ပူဇော်ခလာကန်တော့တာ”

ဆရာကျော်နိုင် ငွေနည်းနည်းသုံးဖို့ ရသွားသလို မောင်ငွေတို့ဘက်မှလည်း အထင်ကြီးသွားလို့ ပီတိဖြစ်နေပါသည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့သုံးစရာငွေ မရှိတော့သဖြင့် ရွာထဲလျှောက်သွားစဉ် မုဆိုးမ ဒေါ်ဒေါင်းအိမ်ရှေ့ ရောက်လေသော် . . .

“ဟဲ့ . . . တုတ်ကြီး၊ နင် အခုယကြာတွေ၊ အဆောင်တွေဘာတွေလုပ်တယ်ဆို၊ ငါ့နွားလေး ရောင်းချင်တာ

ရောင်းလို့မရဘူး။ နင်လုပ်ပေးဦးလေ။ ရောင်းထွက်ရင် ပွဲခရမှာပေါ့ဟ”

“ကျုပ်ကို တုတ်ကြီးလို့ခေါ်တော့သိပ်မလုပ်ပေးချင်တော့ဘူး”

“အမလေး တုတ်ကြီးရယ်။ ကဲဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ပြော၊ ခေါ်ပါမယ်”

“ဆရာကျော်နိုင်လို့ ခေါ်။ ဒါကျုပ်ဆရာ မင်းကြည်က ကက်ကင်းရိုက်ပြီး မှည့်ပေးထားတာ။ ဒီနာမည်နဲ့မှ အလုပ်လုပ်လို့ရမှာဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကျော်နိုင်ရှင်။ ကူညီပါဦး”

ဆရာကျော်နိုင် ဒေါ်ဒေါင်း၏ နွားအား သူ့အိမ်သို့ ဆွဲသွားပါသည်။ တင်းကုပ်ထဲမှာထားပါသည်။ နွားစအိုကိုလှန်၍ အတွင်းသားကို ပလာယာနှင့် အနာဖြစ်အောင် ညှပ်ပါသည်။ ညတွင် နွားကို ငရုတ်သီးညှော် တိုက်ပါသည်။ အနာရင်းသောအခါ ထိုအနာနေရာကို ကြိမ်လုံးနှင့် မကြာခဏ ထိုးပါသည်။ ကြာလျှင် နွားမှာ ကြိမ်လုံးတိုင်တာနှင့် ကြောက်၍ သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်နေပါသည်။ နွားပွဲနေ့တွင် နံနက်စောစော နွားကို ရေချိုးပေးပါသည်။ နွားပျင်း၊ နွားအိပ်တို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာ ငွေဆိုး၊ ငွေခိုက်တွေကို ကော်နှင့်သုတ်၍ ဖျက်ပါသည်။ နွားကို အရက်ဦးရေ တစ်ပိုင်းသာသာကို မော့နှင့်တိုက်ပြီး နွားပွဲကို သွားပါသည်။ နွားပွဲတွင် နွားမှာ မူးနေသဖြင့် ပျာပျာသလဲ သွက်နေပြီး ကြိမ်လုံးမြင်တာနှင့် ကြောက်နေပြီး

လျှင် အင်မတန်မှ သွက်လက်သည့် နွားချောဖြစ်သောကြောင့် ခဏနှင့် ရောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။ ရက်အနည်းငယ်ကြာမှသာ နွားမှာ လုပ်ရောင်းမှန်း သိမည်ဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါင်း လာထားလေ”

“ဒီလိုတော့လည်း တုတ်ကြီးက အဲ . . . မေ့လို့၊ ဆရာကျော်နိုင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ရော့ပါတော် ပွဲခ”

သို့နှင့် ဆရာကျော်နိုင် သူ့ဆရာမင်းကြည်ထံ သွားပြီး လုပ်ငန်းအတွက် အကြံဉာဏ်တောင်းရာ ဆရာမင်းကြည်တစ်ကိုယ်လုံး ဝဲတွေပေါက်နေပြီး အပြင်လုံးဝမထွက်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာမင်းကြည်အတွက် ဝယ်လာသည့် အမဲသားငါးဆယ်သားပေး၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ကားဂိတ်တွင် လူအုံနေပါသည်။ လူအုံလျှင် သွားမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် သွားကြည့်ပါသည်။ ဤတွင် ဆရာကျော်နိုင်အတွက် အလုပ်ဖြစ်ပြန်လေသည်။ “ဤအိမ်သည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် ယည်ရှိသည်” စသဖြင့် “ဤမော်တော်” သည်၊ “ဤဈေးဆိုင်” သည် စာစောင်များကို တစ်ခုစီဝယ်လျက် မိတ္တူ ၁၀၀ စီ ကူးကာ ရွာတွင် ကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ထိုး၍ ပြန်ရောင်းပါသည်။

“ဆရာကျော်နိုင် ကျွန်မတို့ရွာကပဲ ဆရာကျော်နိုင်ရဲ့ စာတန်းဆောင်ပုဒ် လိုချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ။ အန္တရာယ်ကင်းလို့တဲ့”

“အန္တရာယ်ကင်းရမယ်လေ။ ဗုဒ္ဓ

မြတ်စွာရဲ့ မေတ္တာတော် မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကလည်း ဘုရားတရားနဲ့ မေတ္တာ သမားပဲ။ ဟုတ်ပြီ သန်ဘက်ခါ လာပို့ မယ်လို့ ပြောလိုက်”

ဆရာကျော်နိုင် မြို့ကို သွားပါ သည်။ မိတ္ထူကူးရန်ဖြစ်သည်။ လွယ် အိတ်ကြီးနှင့်၊ ပြီးလျှင် ဝေဒင်ဟော စာတမ်းတွေလည်း နေ့သားနှင့် ရက် အပိုင်းအခြားအလိုက် မိတ္ထူကူးမည်း မော်တော်ပေါ်က ဆင်းတော့ ကား ဂိတ်မှာ လူအုံနေပါသည်။ လူအုံလျှင် မသွားရမနေနိုင်သော ထုံးစံဝါသနာ အတိုင်း သွားကြည့်တော့ ကားပေါ် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရသော အမျိုးသမီးနှင့် ခရီးသည်များကို တာဝန်ရှိသူမှ ဘယ် မှမသွားကြရန် စုစည်းထားခြင်းဖြစ် သည်။ တာဝန်ရှိသူက . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီကားက ခရီး သည်တွေ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ အပြင်က လူလည်း ဒီလိုမလာနဲ့။ ကျွန်တော် ဒီကားနဲ့ စီးလာတဲ့သူတွေကို တစ်ဦး ချင်း ရှာပေးမယ်။ အိတ်တွေပြုပြင်”

ထိုအခါ ဆရာကျော်နိုင်မှ လူ အုပ်ထဲက ပြန်ထွက်တော့ . . .

“ဟိုအစ်ကိုကြီး ဘယ်မှမသွားနဲ့ လေ”

“ကျွန်တော် ဒီကားနဲ့ ပါလာတာ မှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားက ဒီလူ အုပ်ထဲ ရောက်နေတာကို အဲဒါဆို ခင်ဗျားလွယ်အိတ် အရင်ပြပြီးမှသွား”

“ရော . . . ရှာဗျာ”

“ဒီပိုက်ဆံအိတ်က ခင်ဗျားဟာ

လား”

“အဲဒါ ကျွန်မပျောက်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပဲ။ အထဲမှာ ငါးရာတန် သုံးထောင်၊ ရွှေဝယ်ဖြတ်ပိုင်းရယ် မှတ် ပုံတင်ပါတယ် ဖွင့်ကြည့်”

“ဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန် တော် ဒီကားနဲ့ လိုက်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

လူအုပ်ထဲမှ ခါးပိုက်နှိုက်က သူ့ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်ကို မသိလိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကျော်နိုင် ထောင်တစ်နှစ် ကျ သွားပါသည်။ ထိုသတင်းကို စက်လှေ သမားတွေဆီကတစ်ဆင့် အရက် ၂၀ ခန့် ကြာလျှင် သူ့မိသားစု သိပါသည်။

“ဒီကောင် ထောင်ကျတာ ကိစ္စ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်ရှက်တယ်။ ကျွန် တော်တို့မျိုးရိုးမှာ လူလိမ်တွေ၊ ခါးပိုက် နှိုက်တွေ မရှိဘူး”

ဆရာမင်းကြည်လည်း ဝဲတွေ ပျောက်ပြီး နာလန်ထကာ စားရေး သောက်ရေးအတွက် ကြွက်နို့၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ ညှင်းကုမ္ပဏီ ဗိုလ်ချုပ်ရွာဘက် ရောက် လာပါသည်။ စက်လှေဆိပ်တွင် သူ့ တပည့်ကျော်နိုင် ထောင်တစ်နှစ်ကျ သွားသည့် သတင်းကြားသဖြင့် သူ့ မိသားစုထံ သွားရောက်သတင်းမေးပါ သည်။ သူ့အဖေမှ . . .

“ခင်ဗျားတပည့် ခင်ဗျားသနား ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထောင်ဝင်စာသွား တွေ့။ ကျုပ်က ရှက်တယ်။ ကျုပ်တို့ အမျိုးထဲမှာ လိမ်ပြီးဆေးကုတာတို့၊ ခါးပိုက်နှိုက်တို့ မရှိဘူးဗျ။ ခင်ဗျား

ထောင်သွားတွေ့မယ်ဆိုရင် ရော . . လမ်းစရိတ်နဲ့ စားစရာယူသွား။ ဒါ သူ့အမေပေးတာ။ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်အိမ်ကို နောက်မလာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာမင်းကြည် သူ့တပည့် ဆရာကျော်နိုင်ကို ထောင်ဝင်စာ သွား တွေ့သည်။

“ငါ မင်းတို့ရွာကို ဆေးကုဖို့သွား တာ စက်လှေဆိပ်ကျမှ မင်း ခါးပိုက် နှိုက်မှုနဲ့ ထောင်တစ်နှစ်ကျတာသိလို့ မင်းတို့အိမ်သွားမေးတာ အဲဒါ မင်း အဖေက ပေးလိုက်တာ။ ရှက်တယ် တဲ့။ အမျိုးထဲမှာ လိမ်ပြီးဆေးကုတာ တို့၊ ခါးပိုက်နှိုက်တာတို့ မရှိဘူးတဲ့။ ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ အိမ်မလာနဲ့တဲ့”

“ရက်စက်လိုက်တာ အဖေရာ”

“ငါ့စံမပေါက်ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဆရာ ဆရာပဲ ဝဲပေါက်ရသေး သလား”

“မင်း မသိပါဘူး။ ငါ့ဆီလာတုန်း က အမဲသားတွေ ပေးခဲ့တယ်လေ။ ငါလည်း အမဲသား မစားရတာ အခါ လည်တော့မယ်ဆိုတော့ အမဲသားငါး ဆယ်သားကို ကောင်းကောင်းချက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားလိုက် တာ။ မင်းကွာ . . . ငါ့ဝဲတွေ ပြည်တွေ တစိုစိုနဲ့ ကံကောင်းလို့ နှုမလို့ ဟေ့ ကောင်ရေ။ ဘုန်းကြီးက တမာရွက် ပြုတ်ပြီး ရေချိုးပေးလို့သာ”

“ဆရာက ဆေးဆရာပဲဟာ မသိဘူးလား”

“ငါက အမှန်တော့ ဆေးဆရာ
မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

“ဗျာ၊ ဒါနဲ့ဆရာ ကျွန်တော့်ကို”

“ဒီလိုကွ။ ငါက အလုပ်မရှိတော့
ဘူးဘုရားဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆရာ
တော်ဆီ ကပ်နေတာ။ ဒါပေမယ့် သုံးဖို့
နဲ့ အရက်ဖိုးကျတော့ လိုတာပေါ့ကွာ။
ဒါနဲ့ အလုပ်ရှာဖို့ သန်လျင်ဘက်ကို
သွားတာ။ ဦးစိန်ဝင်းဆိုတဲ့သူနဲ့ တွေ့
တော့ သူက မိန်းမငယ်ငယ်လေး ယူ
ထားပြီး အလုပ်မလုပ်ရဘဲ ငြိမ့်နေ
တာ။ သူ့မိန်းမက မြို့မဈေးမှာ ကုန်စုံ
ဆိုင်က နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး။ သူ့
ကို ဘာမှလုပ်မခိုင်းဘူး။ ဒါနဲ့ ငါက
အလုပ်မရှိလို့ ပြောတော့ သူ့အရင်က
လုပ်ခဲ့တဲ့ ပွေး၊ ဝဲ၊ ညှင်း၊ ဒက်၊ ဂျွတ်တွေ
ကုတ်တဲ့ ဇာဝနာတွေ၊ ဓားတွေ၊ ကြက်နှီ
ကလော်တဲ့ သံချောင်းတွေ၊ အရက်
ပြန်ပုလင်းတွေ ပိတ်စအဖြူကြီးနဲ့ ထုပ်
ထားတာ ပေးလိုက်တယ်။ မင်းလုပ်
စားတော့တဲ့။ ငါလည်း မြို့မှာက ဆေး
ပညာဗဟုသုတတွေ ရှိကြတယ်လေ။
ဒါ့မို့မင်းတို့ရွာဘက်မှာ လာလုပ်စား
တာ။ မင်းက ငါ့တပည့်ခံသေးတယ်”

“ဆရာဥပဓိရုပ်နဲ့ တော်ကိတွေ၊
ဆေးပညာက ဝိဇ္ဇာရဆန်ပြီး နက်နဲတာ
ကို ဆရာရဲ့”

“ငါလည်း ငါ့ဘဝမှာ မင်းလို
ကောင်တစ်ယောက်ပဲ တပည့်ခံပါရ
စေဆိုပြီး လာရောက်ဂါရဝပြုတာရှိ
တော့ ဘဝင်မြင့်သွားတာပေါ့ကွ”

“တော်ပါပြီ ဆရာရယ်။ မှတ်
သားလောက်ပါတယ်”

“ငါ့နာမည်က မင်းကြည်မဟုတ်
ဘူးကွ။ အခု ကြွက်နှီသတ်မှ ငါ့ဟာငါ
ဦးတည်ရာ ရေးထားတာ။ အရင်က
ဟိုတုန်းကမဝတ်ခင်ကပေါ့ကွာ အစိမ
တွေက မီးသွေးရောင်းတော့ ငါက
မီးသွေးကို စက်ဘီးနဲ့သယ်ရတယ်။
ဆိုင်တွေကို ပို့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့ကို
မီးသွေးမောင်ကြည်တဲ့ကွ”

“မှားပါတယ် ဆရာရယ်”

“အေး . . . ဒါနဲ့ မင်းဘာမှာ
စရာရှိသေးလဲ။ အချိန်စေ့ပြီ”

“ကျွန်တော် အယူခံဝင်ရင်
လွတ်မယ်တဲ့။ အထဲက ဘော်ဒါတွေ
က ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ခါးပိုက်
နှိုက်မှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော့်လွယ်
အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံအိတ်ထည့်ပြီး ရှောင်
သွားတဲ့ကောင်လည်း ဒီထဲရောက်
နေပြီ”

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့။ ဒါဆိုရင် မင်း
လွတ်တော့မယ်။ ပုတီးသာ မှန်မှန်စိပ်”

“ငါ့သူငယ်ချင်း ရှေ့နေကြီးရှိ
တယ်။ ကိုစောတဲ့။ သန်လျင်ကပဲ ပိုက်
ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်ဘူး။ ငါဆိုရင်
ပြီးတယ်”

“လုပ်ပါ ဆရာရယ် အားကိုး
မယ်”

ရှေ့နေကြီး ကိုစောသည် ဆရာ
မင်းကြည်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်နှင့်
အယူခံဝင်တော့ ဆရာကျော်နိုင်
ထောင်တစ်နှစ်အပြင် နောက်ထပ်
ခြောက်လ ထပ်တိုးပါသည်။

“တပည့်ကြီးရာ စိတ်မကောင်း
ပါဘူး”

“တော်ပါပြီ ဆရာရယ်။ ဆရာနဲ့
တွေ့တိုင်း အမှုတစ်ခုဟိုးတယ်။ ဆရာ
ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဝင်စာ လာ
မတွေ့ပါနဲ့တော့ ဆရာရယ်။ နိုင်ငံ
တော်ကကျွေးတဲ့ ထမင်းပဲ စားပါတော့
မယ်။ နောက်တစ်ခါလာတွေ့ရင် ကျွန်
တော် သံခြေကျင်းနဲ့ ကျောက်ထုနေ
တော့မှာ။ ထောင်ထဲမှာ ခိုး၊ ဆိုး၊ နှိုက်
ဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့”

“တပည့်ရာ မင်းက မင်းဆရာ
ကို အဲဒီလောက်တောင် အထင်သေး
သလားကွာ။ စေတနာအပြည့်နဲ့ပါ။
အဲဒီနေ့က ပြဿဒါးမှန်း မသိလိုက်
ဘူး။ အင်းချပြီး ရေစိမ်သောက်ရမှာ
မေ့သွားတယ်”

“တော်ပါပြီ ဆရာ။ ဆရာကျေး
ဇူးတွေ မမေ့ပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်လုပ်
တကယ်မေ့မှာကို မဟုတ်လို့ပါ”

“အေးပါကွာ။ ငါ့တပည့် ထောင်
ထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေ၊ စိတ်
ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာ ရှိပါစေ”

“ဒီထောင်ထဲမှာ ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်နဲ့ ဘယ်သူက စိတ်ချမ်းသာမှာ
လဲ ဆရာရယ်။ ပြန်ပါနော်”

ဆရာကျော်နိုင် တစ်ယောက်
ထောင်ထဲမှာ ဆရာမင်းကြည် ထောင်
ဝင်စာလာမတွေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း
နေရင်းမှ ကံအားလျော်စွာ လွတ်ငြိမ်း
ချမ်းသာခွင့်နှင့်တိုးပြီး လွတ်သွားပါ
တော့သည်။

သန်းထွန်း(ဂျေဂျေ)

ဗဟိုစော

ထောင့်မှန်များ...
အကဲခတ်သူ

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

အပိုင်း(၉၈)

သမ္မာရင့်ထောင်ပိုင်ကြီးများရဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ မှတ်သားဖွယ်ဩဝါဒများ(၂)

□ ဗဟိုစော

တူးတူးတို့ရေ...

အသက်တစ်ရာမနေရ၊ အမှုတစ်ရာပွေရဆိုသလို ကိုယ် ၁၉၈၅ ခုနှစ်က အမှုကြီးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းခဲ့ရဖူးသမျှ အမှုကြီးလို့ ဆိုရတာက ပြစ်မှုထင်ရှားရင် အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်ကနေ တစ်သက် တစ်ကျွန်းအထိကျနိုင်တဲ့ အထူးဥပဒေ ဖြစ်တဲ့ အ.ပ.က(၃)နဲ့ စွဲဆိုခံခဲ့ရလို့ ပါပဲ။

အဲ...ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ထောင်ပိုင် အဆင့်(၁) (လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး) သုံးယောက်ရယ်၊ ကိုယ်အပါအဝင် ထောင်မှူးကြီးသုံးယောက်ရယ်၊ တစ်ကြပ်တစ်ယောက်နဲ့ အရပ်သား ကုန်သည်တစ်ယောက်ရယ်၊ အားလုံး စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ကြီးများတောင် ဗျ၊ အမှုကတော့ အစိုးရချည်ထုပ်တွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်မှုဆိုပဲ။

ဖြစ်တာက ဗကသလို့ခေါ်တဲ့ ဗဟိုပစ္စည်းလှောင်ရေး ရုံးမှာလေ၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာနရဲ့ အကြီးဆုံးစတိုမှာ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီစတိုမှာ အကျဉ်း

ထောင်သုံး နှစ်ရှည်ခံပစ္စည်းတွေ၊ အထွေထွေပစ္စည်းတွေနဲ့ ချည်ထုပ်စတဲ့ အကျဉ်းထောင် ရက်ကန်းရုံသုံး ပစ္စည်းတွေကို သိုလှောင်ထားရတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အသုံးအဆောင်တွေကို ညွှန်ကြားရေးချုပ်ရဲ့ခွင့်ပြုမိန့်အရ သက်ဆိုင်ရာအကျဉ်းထောင်တွေဆီကိုအဝေးပြေး သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကားဂိတ်တွေကတစ်ဆင့် ပို့ပေးရတာပေါ့ဗျာ။

ကိုယ့်အပြစ်က ကမ္ဘာ့ဖျက်ခါနီးမှ လူလာဖြစ်ရသလို အမောင်တောင်မှန်း မြောက်မှန်းမသိခဲ့တဲ့ ဘဝဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ် ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီး ဇောက်လုပ်ရေး အလုပ်ခန့်ကနေ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လမှာ ဗပသကို ထောင်မှူးကြီးတာဝန်နဲ့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်လေ၊ အဲလိုရောက်ရှိလို့ အလုပ်လွှဲပြောင်းလက်ခံပြီးလို့ ဗပသဆုံးသယာဝတီအကျဉ်းထောင်ဆီ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ချည်ထုပ်တွေကစပြီး ပြဿနာတက်တော့တာကြောင့်ပါပဲ။

အဲလို သယာဝတီထောင်ကို ပို့ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဘီအက်စ်အိုင်

(စသုံးလုံး)က ဗပသရုံးကို ရောက်လာပြီး လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ ငွေစာရင်းစာအုပ် စတာတွေကို မွှေနှောက် သိမ်းဆည်းသွားပါပကောလားဗျာ။

အမှန်တော့ ရဲတို့၊ ဘီအက်စ်အိုင်တို့ ဆိုတာက သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ စစ်ချင်တဲ့နေရာကို ဝင်စစ်လိုရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တိုင်တဲ့ တောတဲလူရှိမှ အရေးယူလိုရတာလေ၊ တိုင်တဲ့အချက်အလက်တွေကလည်း တိကျခိုင်မာနေဖို့တော့ လိုသပေါ့ဗျာ။

မှန်ပါတယ်၊ အဲဒါ ဗပသမှာရှိနေတဲ့ ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ တပ်က အသွင်ပြောင်းနဲ့ ရောက်ရှိလာတဲ့ ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက်က စာရေးတိုင်ကြားခဲ့လို့ဆိုပဲ၊ အဲ...အခုမှရောက်လာတဲ့ ကိုယ့်ကို တိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အရင်ကတည်းကရှိနေတဲ့ တာဝန်ခံအရာရှိ(ထောင်ပိုင်)နဲ့ ထောင်မှူးကြီးကို တိုင်တာတို့ဗျာ၊ ကျောင်းတော်က ရန်စဆိုပါတော့လေ။

မကြာခင် ဗပသက အရာရှိတွေ

ကို ဘီအက်စ်အိုင်ရုံးချုပ်ကို တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်စစ်ဆေး
ပါလေရော၊ ထူးခြားတာက ဒီအမှုကို
တာဝန်ခံ စစ်ဆေးရတဲ့ အရာရှိဟာ
ကိုယ့်ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတာပါ
ပဲဗျာ။

“သူငယ်ချင်း...မင်း ကားဂိတ်
ကတစ်ဆင့် ဝိုလိုက်တဲ့ ချည်ထုပ်တွေ
သာယာဝတီထောင်ကိုမရောက်ဘူးကွ”

ကိုယ့်ကို ခေါ်စစ်တဲ့ အလှည့်
ရောက်တော့ သူက အရင်လို ရင်းရင်း
နှီးနှီးပဲ ပြောတယ်။ ကိုယ်က သူတို့လာ
သိမ်းသွားတဲ့ ကိုယ့်လက်မှတ်ပါတဲ့
မျှောစာအောက်ခြေမှာ “ပစ္စည်းများ
မှန်ကန်စွာရရှိပါသည်” လို့ ကားဂိတ်
တံဆိပ်နဲ့ ဂိတ်တာဝန်ခံလက်မှတ်ထိုး
ထားတာကို ထောက်ပြလိုက်တယ်။

“ဘာလို့မရောက်ရမှာလဲ။ ဒီမှာ
ကိုယ်ပို့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ လက်ခံရရှိ
ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးထားတယ်
လေ။ ပစ္စည်းမရောက်ရင် သူတို့တာ
ဝန်ပေါ့။ ကိုယ်နဲ့မှ မဆိုင်တော့တာ”

သူက “အေး...ဒါပေမယ့် မင်း
ဝိုလိုက်တဲ့ ချည်ထုပ်တွေကို သာယာ
ဝတီထောင်က လက်ခံရရှိကြောင်း
အထောက်အထားမပြနိုင်ဘူးလေကွာ”
လို့ ပြောတယ်။

ကိုယ်က သူတို့လာသိမ်းသွား
တဲ့ ဗပသက ငွေစာရင်းစာအုပ်ကိုလှန်
ပြီး “ဘာလို့ အထောက်အထားမပြနိုင်
ရမှာလဲကွ။ ဒီမှာကြည့်လေ။ ကိုယ်ပို့
လိုက်တဲ့ ချည်ထုပ်တွေအတွက် သာ
ယာဝတီထောင်က ဗပသကို ငွေပေး
ချေထားတဲ့ စာရင်းစာရွက်လေ။ ပစ္စည်း

အမှန်မှာတော့
အင်းစိန်ထောင်မှာ
အထူးဆောင်
ဆိုတာ တကယ့်
ထိပ်သီး
ဗီအိုင်ပီတွေကို
သီးသန့်ထားတဲ့
နေရာဗျ။ သူတို့ကို
တစ်ယောက်
အိမ်တစ်လုံးစီနဲ့
သပ်သပ်
တသီးတခြား
ခွဲခြားထား
ရတာလေ။

ရလို့ ငွေချေထားတာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်
ဘူးလား”

သူက ငွေစာရင်းစာအုပ်ကို စူး
စိုက်ကြည့်ပြီးမှ “ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊
ဒါပေမယ့် မင်းဝိုလိုက်တဲ့ ချည်ထုပ်
ထောင်ကိုမရောက်တာတော့ အမှန်ပဲ
ကွ”တဲ့ ပြောသေးတယ်။

ကိုယ်က “ဒါဆို ကားဂိတ်မှာ
တာဝန်ရှိတယ်လေ။ သူလျော်ပေါ့။
ဒါပေမယ့် ထောင်ကလည်း ချည်ထုပ်
တွေ အမှန်တကယ်မရဘဲနဲ့ ဗပသကို
ချည်စီးငွေ ပေးဆပ်ရောအကြောင်း
မရှိဘူးလေကွာ”

အဲဒီနေ့ကတော့ ဒီစကားတွေနဲ့
ပဲမှန်လုံးစတ္တူကပ်သလို အပြန်အလှန်
ပြောရင်း ပြီးသွားတယ်ဗျ။ ကိုယ့်ဂိတ်
ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ထိုး
လုပ်နည်းတွေ ရေပက်မဝင်အောင်
မှန်ကန်တိကျနေတော့ ဒီအမှုမှာ ကိုယ့်
ကိုယ်ထည့်မစွဲလောက်ဘူးလို့ တစ်ထပ်ချ
ယုံကြည်နေခဲ့မိတယ်ဗျ။ ဘာလို့ဆို
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဘာမဟုတ်တာတစ်
ခုမှ လုပ်မထားခဲ့လို့ပဲလေ။

ဒါပေမယ့် ဘဝမှာ ဇာတာစန်း
လက် ညံ့ဈင်းနေတဲ့အချိန်မို့လို့လား။
ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ အဲဒီအချိန်က
အသက် ၃၉ နှစ်၊ အင်္ဂါသား ဘုဒ္ဓိကြီး
ကျနေတာကြောင့်လား။ မကြာသေး
ရက်ပိုင်းကပဲ စနေသမီးတစ်ယောက်
မွေးဖွားခဲ့ပေလို့လားတော့ မပြောတတ်
ဘူး။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကိုယ်ဟာ
ကျန်တဲ့ထောင်ပိုင်း၊ ထောင်မှူးကြီးတွေ
နဲ့အတူ အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းစောင့်
ကြီးရဲ့အထူးဆောင်ထဲကို အချုပ်အ

အခြေခံရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

အမှန်မှာတော့ အင်းစိန်ထောင်မှာ အထူးဆောင်ဆိုတာ တကယ့်ထိပ်သီး ဗီအိုဒ်ပီတွေကို သီးသန့်ထားတဲ့ နေရာဗျ။ သူတို့ကို တစ်ယောက်အိမ်တစ်လုံးစီနဲ့ သပ်သပ် တသီးတခြား ခွဲခြားထားရတာလေ။

အဲဒီအချိန်က အိမ်နံပါတ်(၁) မှာ မျက်မှန်ကြီးဝိုလ်ချုပ်တင်ဦး၊ အိမ်နံပါတ်(၂)မှာ ဝန်ကြီးဦးဘိုနီနဲ့ အိမ်နံပါတ်(၃)မှာတော့ ကိုယ်တို့ ထောင်အရာရှိအဖွဲ့ပေါ့လေ... ကိုယ်တို့က ထောင်အရာရှိတွေဖြစ်နေတော့တခြား အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားတွေနဲ့ ရောနှောထားလို့ မသင့်တော်တာနဲ့ အခုလို အထူးဆောင်ထဲ ရောက်လာရတာပါ။

အိမ်နံပါတ်(၄)မှာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးလှမြင့်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက သူ့ကို ဘာမှန်းဘယ်လို ထောင်ထဲရောက်နေမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ သူလည်း အိမ်တစ်လုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပြီးငွေ့လာတယ်ထင်ပါရဲ့။ တစ်ခါတလေ ညဘက် ကိုယ်တို့အိမ်ဘက်ကူးလာပြီး စကားလာပြောတော့တာပါ။ ထောင်အရာရှိတွေမှန်း သိတော့လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့လေ။ သူ့ကြည့်ရတာ လူပျော်တစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့။ စကားပြောရင်း တဟားဟား၊ တဟဲဟဲနဲ့ ပြောလိုက်မှ ဖြင့် မဲသဝေါတိုက်ပွဲအကြောင်းတွေ ချည်းပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးနှစ်ကမှ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ထုတ်ဝေတဲ့ နရသိန်

မဂ္ဂဇင်းမှာ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး(ဆရာ မန္တလေးထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိန်ဌေး)ရေးတဲ့ “ကင်မင်ချူးရဲနောက်ဆုံးည” ဆောင်းပါးကို ဖတ်မိတော့မှပဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ဗိုလ်မှူးကြီးလှမြင့်အကြောင်း သေချာသိရတော့တာကိုးဗျ။

သူက မဆလခေတ်က မဲသဝေါတိုက်ပွဲကို ထိုင်းနိုင်ငံဘက် ကျော်နင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရင်း အထက်အမိန့်မရဘဲ K.N.U ကရင်သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ K.N.U တွေတည်ခင်းစဉ်ခံတဲ့ ညဓာစားပွဲကို တက်ရောက်ခဲ့တဲ့အပြင် အပြန်အလှန်သဘောနဲ့ K.N.U ထိပ်သီးတွေကို ခေါ်ပြီး သူစစ်စခန်းတွေကို ပြတာတို့၊ ညဓာတည်ခင်း စဉ်ခံကျွေးမွေးတာတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သတဲ့ဗျ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့နာမည်ဟာ “မဲသဝေါဗိုလ်မှူးကြီးလှမြင့်” လို့ တွင်သွားတယ်ဆိုပါ။

သူ ၈၈ အရေးအခင်းအပြီးမှာ ထောင်ကလွတ်တော့ သူနေရပ် ပုသိမ်မြို့ကို ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပုသိမ်မှာ န.တ.စ တိုင်းမှူးက ဗိုလ်ချုပ်မြင့်အောင်...တဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်မြင့်အောင်ဟာ သူနဲ့တစ်ပတ်စဉ်တည်း ကျောင်းဆင်းဖြစ်နေလို့ သူ့ကို ဧရာဝတီတိုင်းမှာ သမဝါယမအသင်းဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ပေးထားတယ်တဲ့။ သိပ်မကြာဘူး။ သမအသင်းငွေတွေ အလွဲသုံးစားမှုနဲ့ ထောင်ပြန်ကျသွားသတဲ့ဗျ။

ကိုယ်တို့ အပက(၃)နဲ့ တရားစွဲခံကြရတဲ့ ထောင်အရာရှိတွေထဲမှာတော့ ထောင်ပိုင်အဆင့်(၁) ဦးတင်

ဟိန်း(ယခု ညွှန်ကြားရေးမှူး-ငြိမ်း)ကတော့ ကံအကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့အမှုတွဲတွေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား အချုပ်မခံရဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး အာမခံရသွားလို့ပါ။

အမှန်တော့လည်း သူ့အာမခံရသွားတာ သိပ်တော့အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး။ သူက တကယ်နည်းသွေးကြောကျဉ်းရောဂါကြောင့် ဆေးစားနေရတာ ကြာပြီ။ သူ့မှာ နှစ်ချိပြီး အထူးကုနဲ့ ကုသခံနေရတဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းအခိုင်အမာ ရှိနေတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း အာမခံရသွားခဲ့တာပေါ့။

ကိုယ်တို့မှာလည်း သူ့လို နှလုံးအထူးကုနဲ့ ကုသခံနေရတဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းတွေ တင်ပြနိုင်ခဲ့တာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ဟာတွေက လတ်တလောလုပ်ထားတဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းအတုတွေလေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း အထူးဆောင်ထဲမှာ ရမန်ကြီးတစ်ပတ် အချုပ်ခံခဲ့ရတာပေါ့ဗျ။

ဆရာဦးတင်ဟိန်းက တစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် သူက သတိလက်လွတ်တော့မနေဘူး။ တရားရုံးအပိုင်း၊ ရှေ့နေအပိုင်း စသဖြင့် သူတတ်နိုင်သမျှတော့ လိုက်ထားခဲ့တယ်ဗျ။ တစ်ခုပဲ။ ဘီအက်စ်အိုင်နဲ့တော့ သူ့အဆက်အသွယ်မလုပ်နိုင်ခဲ့သေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်အာမခံနဲ့ ပြန်ထွက်လာတဲ့နေ့မှာပဲ သူကပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ရုံးချိန်းမတိုင်ခင် လဲပဲနေလောက် ကိုဇော်မြင့်နဲ့ သွားတွေ့

လိုက်ဦး။ ကျွန်တော်တို့ကိုစစ်တဲ့အခါ သိပ်ပြီးနှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မမေးပါနဲ့ လို့ မေတ္တာရပ်ခံပေးစမ်းပါဗျာ”

ကိုဇော်မြင့်ဆိုတာက ဒီအမှု မှာ ဘီအက်စ်အိုင်သက်က တရားလို အဖြစ် တာဝန်ယူမယ့် အရာရှိလေ။ ကိုယ်တို့အမှုကို တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကိုခင်သန်းက ခု အမှုမှာ တရားလိုပြသက်သေဖြစ်သွား ပြီလေ။

ကိုခင်သန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် ကိုဇော်မြင့်နဲ့ အတော်လေးရင်းနှီးစ ပြုနေခဲ့ပါပြီ။ သူကလည်း ကိုယ်ကို ကိုခင်သန်းသူငယ်ချင်းဆိုပြီး လိုလို လားလားရှိုပ်ရပါတယ်။

ကိုခင်သန်းဥပဓိရုပ်က တည် ကြည်ပြီး၊ အထက်က အမိန့်အတိုင်း တစ်သစေ့မတိမ်း လိုက်နာမယ့် အရာ ရှိရပ်မျိုးမျိုး။ ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ ရှင်း ပြခဲ့ပေမယ့် သူတာဝန်ယူထားတဲ့ အမှု ကိုတော့ တစ်ရွေးသားလေးမှ အတိမ်း အစောင်းမခံခဲ့ဘူးလေ။

ကိုဇော်မြင့်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဘူးဗျ။ အသားဖြူဖြူနဲ့ လူချည်သန့်ပုံ ပေါက်ပြီ။ ညီလာဖြူဖွေးတဲ့ သွားတန်း တွေပေါ်လာအောင် ပြုံးပြလိုက်တဲ့အခါ သူမျက်နှာဟာ နှစ်လို့ဖွယ်ရှိပြီး တစ် ဖက်လှူရဲရှင်ထဲ အေးခနဲ အားကိုးချင် စိတ်ပေါ်လာစေတဲ့ ဥပဓိရုပ်မျိုးဗျ။

“ပြည်ထဲရေးဌာန အဖိုးတစ်စု ထဲအောက်က ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း တွေပဲဗျာ...စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါ့ချွန်တော် တာဝန်ယူထားတဲ့အမှု သောင်ကျော် ပြီး မစစ်ဆေးပါဘူး။ စိတ်ချပါဗျာ”

ကိုယ် သူ့အိမ်သွားတွေ့တော့ ကိုဇော်မြင့်က ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက် သားရင်ကို အေးမြစေတဲ့ နှစ်လို့ဖွယ် ပြုံးပြရင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်က လည်း ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း တုံ့ ပြန်ရတာပေါ့လေ။ သူကလည်း သူ ယူထားတဲ့တာဝန်ကို မလျော့ဘူးဆို တဲ့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဦးတင့်ဟိန်းမှာသလို ကိုယ်တို့အပေး တမင်သက်သက် နှစ် နှာစေမယ့် မေးခွန်းမျိုးတော့ မမေးဘူး လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအကျိုးအကြောင်းကို ဆရာ ဦးတင့်ဟိန်းကို ပြန်ပြောပြတော့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုံးချိန်းနေ့ မနက်စောစော တစ်ခေါက် တော့ ကိုဇော်မြင့်ဆီ မျက်နှာသွားပြ လိုက်ဦးနော်”

ကိုယ်နှုတ်က မပြောပေမယ့် မျက်နှာအမူအရာမှာတော့ “အာ... ဆရာကလည်း။ ဒီလောက်တောင် သေချာပြောပြီးနေမှပဲဟာ။ မလိုတော့ ဘူးထင်တယ်” ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ် သွားမယ်ထင်တယ်ဗျ။ အဲဒီမျက်နှာ အရိပ်အကဲကို ဆရာဦးတင့်ဟိန်း ဖတ် မိသွားပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုစွဲမဟုတ် ရင် သိပ်အလေးအနက်မထားဘဲ သတိ မမေ့တတ်ကြတယ်ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ရုံးချိန်းနေ့မနက်စောစော တစ်ခေါက် လောက်တော့ သွားတွေ့လိုက်ပါဦးဗျာ”

အဲဒီအချိန်က ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘယ်

ဦးစိန်ဌေးဆိုလို့
'ရေမှာ ငရွေး၊
တုန်းမှာ မြွေပွေး၊
ထောင်မှာ
စိန်ဌေး' ဆိုပြီး
စာချိုးခံခဲ့ရတဲ့
မန္တလေးက
ထောင်ပိုင်ကြီး
ဦးစိန်ဌေးနဲ့တော့
မရောထွေးသွား
စေချင်ဘူး။

လိုဖြစ်နေလဲဆိုတော့ ဆရာဦးတင့် ဟိန်းဟာ နှလုံးရောဂါသမားပီပီ အစိုး ခိုင်းလွန်ပြီး အပိုတွေလုပ်ခိုင်းနေတယ် လို့ တွေးနေခဲ့မိသေးတယ်ဗျ။ ဒါပေ မယ့် သူပြောသလို အဲဒီနေ့မနက် ကိုဇော်မြင့်ကို သွားတွေ့လိုက်မိတော့ အဲဒီနေ့ရုံးချိန်းမှာ ကိုယ်ထင်ထားတာ ထက် စိတ်ချမ်းသာမှုရခဲ့တာတော့ အမှန်ကောက်ပဲဗျ။

ဒါတင်မကသေးဘူး၊ အဖူးပြီးလို့ ဆက်ပြီးတာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ ဆရာဦးတင့်ဟိန်းရဲ့ စကားကို မကြာ ခဏ ပြန်ကြားယောင်နေမိတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အထက်လူကြီး နဲ့ သွားတွေ့တဲ့အခါ ဆရာဦးတင့်ဟိန်း ပြောခဲ့တဲ့ “မနက်စောစောဗျဟာ” ဟာ အတော့်ကို ထိရောက်အောင်မြင်ခဲ့လို့ ပါပဲ။

အဲဒီကတည်းကစပြီး အဲဒီဗျူ ဟာကို သတ္တရင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ဦး ရဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ မှတ်သားဖွယ် ဩဝါဒ အဖြစ် ဒီကနေ့အထိ စွဲကိုင်ကျင့်သုံး နေဆဲပဲဗျ။

တူးတူးတို့ရေ...

နောက်ထပ် ထူးခြားတဲ့ ဩဝါဒ ပေးခဲ့တဲ့ ဝါရင့်ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ဦးက တော့ တခြားလူဟုတ်ရိုးလားဗျ။ ကိုယ် တို့ရဲ့ စီမံကိန်းဌာနရဲ့ ဘိုးတော်ဂုရုကြီး ဆရာဦးစိန်ဌေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးစိန်ဌေးဆိုလို့ “ရေမှာ ငရွေး၊ ကုန်းမှာ မွှေးမွှေး၊ ထောင်မှာ စိန်ဌေး” ဆိုပြီး စာချိုးခံခဲ့ရတဲ့ မန္တလေးက ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိန်ဌေးနဲ့တော့ မရော ထွေးသွားစေချင်ဘူး။ ဒီဦးစိန်ဌေးက

ထောင်သန္ဓေမဟုတ်ဘူး၊ ၁၉၈၂ ခုနှစ် လောက်မှာ အကျဉ်းဦးစီးကို စီမံကိန်း တာဝန်နဲ့ ကူးပြောင်းလာတဲ့ CMA ဦးစိန်ဌေးပါပဲ။

ကိုယ်တို့ဌာနမှာ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ဝန်းကျင်မှာ ရဲဘက်စခန်းတွေ၊ စိုက် ပျိုးမွေးမြူရေးစခန်းတွေ၊ ကျောက် ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတွေ ပေါ်လာတော့ အဲဒီလုပ်ငန်းစုတွေကို စီမံခန့်ခွဲဖို့ စီမံ ကိန်းလုပ်ငန်းဌာနဆိုတာပါ တစ်ပြိုင် တည်းပေါ်လာရတာပေါ့ဗျ။

ကိုယ်တို့ အကျဉ်းထောင်အဆက် ဆက်မှာ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ ငွေစာရင်းက (MD) လို့ခေါ်တဲ့ ဦးစီးရန်ပုံငွေပဲလေ။ ဒီလို စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး စတဲ့ စီမံကိန်း စခန်းတွေပေါ်လာတော့ အဲဒီစခန်းတွေ ရဲ့ ငွေစာရင်းလည်ပတ်မှုက ဦးစီးရန်ပုံ ငွေတစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်တော့ ဘူး။ လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်အရ ချက် ချင်းအသုံးပြုနိုင်မယ့် (OA) ခေါ်တဲ့ အခြားငွေစာရင်းရန်ပုံငွေတွေ လိုအပ် လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် (OA) ငွေ စာရင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ CMA ဦးစိန်ဌေး ဟာ စီမံကိန်းလုပ်ငန်းဌာနရဲ့ ဂုရုကြီး ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျ။

ဆရာဦးစိန်ဌေးက ထောင်အတွေ့ အကြံတော့ မရှိခဲ့ပေမယ့် (OA) ငွေ စာရင်းမှာတော့ တကယ့်ဘုရင်တစ် ခုလိုပါပဲ။ အစည်းအဝေးတွေမှာ ညွှန် ချုပ်ကအစ ညွှန်မှူးတွေ၊ ထောင်ပိုင် တွေဟာ အစဉ်အလာအရ (MD) ခေါ် တဲ့ ဦးစီးရန်ပုံငွေပဲနားလည်ကြတာလေ။

ဦးစီးရန်ပုံငွေမှာ “သာမန်ငွေ စာရင်းတွေကိုတော့ အချိန်နဲ့တစ်ပြေး

ညီ အသုံးပြုနိုင်စေလို့ ထောင်သစ် တို့၊ အိမ်ထောင်သစ်တို့ ဆောက်လုပ် ဆိုရင် ငွေလုံးငွေရင်း အသုံးစရိတ်ကျ လာဖို့ အချိန်ယူဆောင်ရွက်ရတာ မဟုတ်လား။

(OA) ငွေစာရင်းကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ စီမံကိန်းဌာနလက်အောက် မှာရှိတဲ့ “အကျဉ်းသားလုပ်အားဖြင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးအဖွဲ့” ရန်ပုံငွေက လတ်တလောလိုအပ်တဲ့ ငွေတွေကို အချိန်တိုအတွင်း ထုတ်ယူသုံးစွဲလို့ ရ တယ်လေ။

အဲဒီ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို တစ် ဇက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆရာဦးစိန်ဌေးပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အရေးပေါ်ရန်ပုံငွေ လိုအပ်လာရင် သူ ကိုပဲမေးကြရတယ်။ ဆရာဦးစိန်ဌေးက လည်း လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့အညီ အမြန် ဆုံးအဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေး တတ်တယ်လေ။

အဲဒါကြောင့်လည်း (OA) ဘုရင် ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျ။

ဆရာဦးစိန်ဌေးကို ပေးထားတဲ့ ရာထူးက ထောင်ပိုင်အဆင့်(၁) (ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး) အဆင့်ပဲ ရှိနေ ပေမယ့် လုပ်ငန်းသဘာဝအရ စီမံ ကိန်းလုပ်ငန်းဌာနမှာ ဆရာက အခရာ ဖြစ်နေတာကြောင့် တခြား ညွှန်မှူး တွေနဲ့ဆက်ဆံရေးမှာ တန်းအတူအနေ အထားလောက်ရှိတာ တွေ့ရသဗျ။

ဒါပေမယ့် ဆရာရဲ့ မွေးရာပါဗီဇ က ညွှန်မှူးတွေထက် တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ ဝန်ထမ်းစာရေးစာချိတွေနဲ့ ပိုပြီး နှုတ် ရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတတ်တယ်လေ။

‘ကျုပ်ဆိုတဲ့
 ကောင်က
 ကျုပ်ကို
 ဟောလို
 ပခုံးချင်း
 တစ်ချက်
 တိုက်သွားရင်
 ကျုပ်က
 နှစ်ချက်၊
 သုံးချက်လောက်
 ပြန်တိုက်
 လိုက်ရမှာ
 ကျေနပ်တဲ့
 ကောင်ဗျ’

အဲဒါကြောင့်လည်း အရာရှိဝန်ထမ်း
 တွေကလည်း ဆရာဦးစိန်ဌေးနဲ့ ဇက်
 လဲတကင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နောက်
 ပြောင်ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်ရှိသမျှ။

ဒီလိုနဲ့ ဆရာဦးစိန်ဌေး သက်
 ပြည့်ပင်စင်မသွားခင် တစ်ညမှာ ထင်
 ပါရဲ့။ အင်းစိန်ထောင်ဝင်းထဲရှိတဲ့ ဆရာ
 အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ မိတ်ဆုံစားသောက်ပွဲ
 တစ်ခု ကျင်းပခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီပွဲမှာ
 ညွှန်မှူးအဆင့် တစ်ယောက်မှမပါဝင်
 ဘဲ လက်အောက်အရာရှိ ဝန်ထမ်းနဲ့
 စာရေးစာချီတွေချည်းပဲ ရွေးဖိတ်ထား
 တယ်ဗျ။

အဲဒီမိတ်ဆုံစားပွဲမှာ ဝန်ထမ်း
 တစ်ယောက်ချင်း ထပြီးစကားပြောကြ
 ရာမှာ ဆရာဦးစိန်ဌေးက သူတို့အပေါ်
 ဘယ်လိုကောင်းခဲ့ပုံ၊ အခက်အခဲတွေ
 ပြေလည်အောင် ဘယ်လိုအကူအညီ
 ပေးခဲ့ပုံတွေကို အများဆုံးထည့်သွင်း
 ပြောကြားခဲ့ကြတယ်ဗျ။

နောက်ဆုံး ဆရာဦးစိန်ဌေး သြ
 ဝါဒစကား ပြောရာမှာတော့ အလွန်
 ထူးခြားပြီး တစ်သက်တာမပေးနိုင်မယ့်
 အလွန်အစိုးတန်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း
 ကြားခဲ့ရတယ်လေ။

“ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ကျုပ်ကို
 ဟောလို ပခုံးချင်းတစ်ချက်တိုက်သွား
 ရင် ကျုပ်က နှစ်ချက်၊ သုံးချက်
 လောက် ပြန်တိုက်လိုက်ရမှာ ကျေနပ်
 တဲ့ကောင်ဗျ”

အဲဒီနေ့က သောက်ထားတဲ့
 ဆက်ရက်မင်းအရှိန်ကြောင့်လား၊ မသိ
 သူး။ ဆရာက သူပခုံးချင်းအတိုက်ခံရ
 ပုံ၊ သူက ပြန်ပြီးတိုက်လိုက်ပုံတွေ

တကယ့်ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုလို သရုပ်
 ဆောင်ပြရင်း ပြောပြနေတာလေ။
 ဝန်ထမ်းတွေက ဆရာရဲ့ ပီပြင်တဲ့
 သရုပ်ဆောင်ချက်အပေါ်မှာ မှတ်တက်
 မိသလိုဖြစ်နေကြတယ်။ တစ်ခြံလုံးက
 လည်း အပ်ကျသံကြားရမတတ် တိတ်
 ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့။

ဆရာက ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အမှု
 အရာ၊ အရိပ်အကဲကို စေ့စေ့လိုက်
 အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ သူ့လေသံကို
 ရှုတ်တရက် ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။

“အဲဖေဖေ နီအပြုအမူဟာ ကျုပ်
 အတွက်လည်းအကျိုးမရှိသလို၊ တခြား
 ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အကျိုးမပြုနိုင်ဘူး
 ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်လို
 လိုက်မလုပ်မိဖို့၊ ကျုပ်ကိုအတုခိုးမမှား
 ကြဖို့ မှာလိုက်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့
 ဝန်ထမ်းဘဝမှာ ရာထူးအဆင့်ဆင့်
 တက်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာချင်ရင်တော့
 အထက်အောက် အားလုံးနဲ့ အဆင်
 ပြေအောင် Water follow, Fish fol-
 low နေသွားကြဖို့ပဲဗျ”

က်...တူးတူးတို့ရေ...
 ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်မှတ်
 သားနာယူဖို့ကောင်းတဲ့ စကားတွေလဲ
 လို့၊ ကိုယ်ကတော့ ဆရာဦးတင့်ဟိန်း
 ရဲ့ နံနက်ခင်းဗျူဟာနဲ့ ဆရာဦးစိန်ဌေး
 ရဲ့ Water follow, Fish follow ဆို
 တဲ့ အစိုးတန်သြဝါဒတွေကို ဒီနေ့အထိ
 ဆက်လက်လိုက်နာကျင့်သုံးလျက်ရှိ
 ကြောင်းပါဗျ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

■ ဗဟိုစော

အမှုတွေပြုအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST.) H.G.P., R.L]

ပထမဃယား၏ အမွေကို ဒုတိယဃယား ခံစားခွင့်ရှိသလား

ဆရာရှင်...

ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ လင်မယားစကားများလို့ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါမျိုးမှာ တောင်ဒဂုံမှာရှိတဲ့အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း သွားနေတတ်ပါတယ်။ စိတ်ပြေရင်တော့ ကြည့်မြင်တိုင်က ကျွန်မတို့နှစ်ဦးပိုင်အိမ်ကို ပြန်လာတတ်ပါတယ်။

တောင်ဒဂုံကအိမ်ဟာ ကျွန်မမိဘတွေဆီက အမွေရခဲ့တဲ့ အမွေပုံရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံတန်ဖိုးရှိတဲ့ အမွေပစ္စည်းပါ။ ဥပဒေအရပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မခင်ပွန်းရထိုက်တဲ့ အမွေရအိမ်လို့လည်း ခေါ်လို့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ပွန်းသည်စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတဲ့အခါတိုင်းမှာ ငါ နှင့်အိမ်မှာ နေခဲ့ဖူး။ ငါပိုင်တဲ့အိမ်မှာ သွားနေမယ်လို့တောင် ပြောတတ်ပါသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ခါတိုင်းလိုစိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွားလိုက်တာ တစ်ပတ်လည်းပြန်မလာ။ နှစ်ပတ်လည်း ပြန်မလာဖြစ်နေလို့ ကျွန်မစိုးရိမ်စိတ်ဝင်ပြီး တောင်ဒဂုံအိမ်ဆီ လိုက်သွားစုံစမ်းတော့ အိမ်ပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတော့တယ်။ ခင်ပွန်းသည်ကိုမေးကြည့်တော့ ကျွန်မနဲ့နေရတာ ငြီးငွေ့လို့ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် တရားဝင်ယူထားလိုက်သတဲ့ရှင်။

ကျွန်မ ဒေါသနဲ့ အိမ်ပြန်လာပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားတယ်။ တစ်ညလုံးအိပ်လို့မပျော်ဘူး။ တွေ့ရင်း ဖို့ကျပြန်တော့လည်း သူက ဥပဒေအရ နောက်မယားယူခွင့်ရှိတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ပြီးတော့ သူနေနေတဲ့ တောင်ဒဂုံအိမ်ကလည်း ဥပဒေအရ သူပိုင်တဲ့အိမ်လို့ ပြောလို့တယ်လေ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မစိတ်လျော့ပြီး တရားနဲ့ဖြေ
လို့ နေလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ အဲဒီ
မိန်းမနဲ့နေတာ တစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး ရှုတ်တရက်
ဆုံးပါလေရော။ သူ့မှာက နှလုံးရောဂါအခံရှိနေတယ်လေ။

အမှန်တော့ ပြဿနာက ခင်ပွန်းသည်ဆုံးမူစတော့
တာပါဆရာ။ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ နောက်မိန်းမက
တောင်ဒဂုံက အိမ်ကို သူပိုင်တယ်ဆိုပြီး ပြောနေသတဲ့ရှင်။

အဲဒါ ဥပဒေအရ ဘယ်လိုရှိလဲဆိုတာ အမြန်ဆုံး
ဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဆရာရှင်။

လေးစားစွာဖြင့်

မခင်မြင့်ရှိ

ပန်းပင်ကြီးလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။

မခင်မြင့်ရှိခင်ဗျား...

မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင်နဲ့မယား
ပစ္စည်းခန်းမှာ နိဿယနဲ့ နိဿိတ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ ရှိပါ
တယ်။ ကိန်းဂဏန်းအနေနဲ့ပြောရရင် သုံးပုံနှစ်ပုံနဲ့ သုံးပုံ
တစ်ပုံဆိုပါတော့။

ခင်ပွန်းမိဘဘက်က အမွေရရင် ခင်ပွန်းက သုံးပုံ
နှစ်ပုံ၊ ဇနီးက သုံးပုံတစ်ပုံ ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့
ဇနီးဘက်ကအမွေရရင် ဇနီးက သုံးပုံနှစ်ပုံ၊ ခင်ပွန်းက သုံးပုံ
တစ်ပုံ ခံစားခွင့်ရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအရေအတွက်ဟာ ဥပဒေကပေးအပ်ထားတဲ့
အခွင့်အရေးဖြစ်ပေမယ့်လည်း လင်နဲ့မယား အတူတကွ
ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီး အကျိုးတူစီးပွားရှာနေတဲ့အချိန်မှာ
တော့ ဒီခံစားခွင့်တွေဟာ ဘာမှမဟုတ်သလို တိမ်မြုပ်နေ
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်
သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ကွာမယ်၊ ကွဲမယ် ဖြစ်လာ
တဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီနိဿယနဲ့ နိဿိတတို့ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ
ဟာ အရမ်းကို အရေးကြီးပြီး အငြင်းပွားစရာတွေ ဖြစ်လာ
တတ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အဓိကကျတာက မခင်မြင့်ရှိတို့လင်
မယား မကွာရင်။ မပြတ်စီရသေးသလို အမွေပစ္စည်းတွေကို
လည်း နိဿယနဲ့ နိဿိယမလုပ်ရသေးတာပါပဲ။ ဆိုလိုတာ
က တောင်ဒဂုံကအိမ်ဟာ ခင်ပွန်းသည်တစ်ဦးတည်းပိုင်

မဟုတ်သေးဘဲ လင်မယားနှစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်နေဆဲပါပဲ။

အဲ...ဒါပေမယ့် အခုလက်တွေ့မှာတော့ တောင်ဒဂုံ
ကအိမ်ဟာ မခင်မြင့်ရှိရဲ့ မိဘဘက်က အမွေရထားတဲ့အိမ်
ပို့လို့ ခုချိန်မှာ မခင်မြင့်ရှိတစ်ဦးကသာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့အိမ်
ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်မယားပြိုင်၊ ဘယ်နောက်
မယားကမှ အကျိုးခံစားခွင့် မရှိပါဘူး။

အဲဒါကြောင့်ပို့ နောက်မယားက သူပိုင်တယ်ဆိုပြီး
အိမ်ပေါ်ကဆင်းမပေးရင်တော့ တရားမမှုကျွမ်းကျင်တဲ့
ဥပဒေပညာရှင်တစ်ဦးကိုသာ အပ်နှံလိုက်ပါ။ မခင်မြင့်ရှိ
သေချာပေါက်အနိုင်ရရှိပါလိမ့်မယ်လို့ ခြေကြားလိုက်ပါရစေ။

သူဟာသူ အိမ်အောက်လာနေတဲ့ခွေးက

လူတကာကိုထွက်ကိုက်ရင်...

ဆရာရှင်...

ကျွန်မအိမ်မှာ ခွေးမွေးမထားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခွေးမ
တစ်ကောင် သားပေါက်ခါနီးမှာ ကျွန်မတို့အိမ်အောက်ထဲ
အတင်းဝင်ပြီး ပေတက်နေပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ မောင်းထုတ်
လို့မရပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ အမေက သူ့မှာ နေစရာမရှိ

လို့ လာနေတာ၊ မနှင်ပါနဲ့တော့။ တနင်္လာနံ ခွေးတို့၊ ကြောင့် တို့ဆိုတာ လက်ခံကောင်းတယ်သမီး” ဆိုတာနဲ့ ဒီအတိုင်း ထားလိုက်မိပါတယ်။

ခွေးမကြီး သားမပေါက်ခင်တော့ သူဟာသူ ရှာဖွေ စားသောက်နိုင်ပေမယ့် ခွေးလေးတွေ စပေါက်တဲ့နေ့ကစပြီး ဘယ်မှမသွားနိုင်တော့ပါဘူး။ ခွေးပေါက်ကလေး ငါးကောင် ကလည်း တအားနို့ဆွဲတော့ ခွေးမကြီးဟာ နေချင်းညချင်း ပိန်ကျသွားပါတယ်။

နောက်ဆုံး အမေနဲ့ ကျွန်မတပဲ မနေနိုင်တော့လို့ ခွေးမကြီးကို ထမင်းကျွေးရပါတော့တယ်။ ခုတော့ ခွေး တလေးတွေ လမ်းကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်နေပြီး ခွေးမ ကြီးလည်း နဂိုရုပ်ရည်ပြန်ရပြီး တစ်သွေးတစ်မွှေး ဖြစ်လာ ပါတယ်။

ပြဿနာက အဲဒီအချိန်မှ စတာပါပဲရှင်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ခွေးမကြီးဟာ မြဝရောက်လာတဲ့ သူစိမ်း မှန်သမျှ ထွက်ဆွဲတော့တာကိုး။ အခုဆိုရင် ကလေးနှစ် ယောက် ခြေသလုံးတွေ အကိုက်ခံရပြီး လူကြီးတစ်ယောက် ကိုလည်း တင်ပါးတွေ၊ ပေါင်တွေအထိ ထွက်ကိုက်ခံရပြီး ပြီးလေ။

ကျွန်မတို့ကတော့ လူမှုရေးအရ ခွေးကိုက်ခံရတဲ့ သူတွေကို သွားတွေ့ပြီး ဆေးဖိုးဝါးစကူညီခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ နောက်တစ်ခါအကိုက်ခံရရင် ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်မယ်တဲ့ဆရာ။

တကယ်ဆိုရင် ဒီခွေးမကြီးကို ကျွန်မတို့မွေးထား တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ဘာသာသူ အိမ်အောက်ထဲ အတင်း ဝင်ပြီး သားမွေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဒီခွေး သူများ ကိုက်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်မတို့ကို အရေးယူလို့ရပါမလားဆရာ။

ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
မတင်တင်အေး

သီရိမင်္ဂလာလမ်း၊ အင်းစိန်မြို့။

မတင်တင်အေးခင်ဈေး -

ဘယ်ကမှန်းမသိဘဲ သားလာမွေးတဲ့ ခွေးမကြီးကို မတင်တင်အေးတို့သားအမိ မိခင်စိတ်နဲ့ရော၊ တိရစ္ဆာန်တွေ

အပေါ် သနားညှာတာစိတ်နဲ့ပါ ကျွေးမွေးထားတဲ့မိတယ်။

အခုကျတော့ ဒီခွေးမကြီးကပဲ လူတကာကိုကိုက် နေလို့ မတင်တင်အေးတို့ တရားစွဲခံရမလို့ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မတင်တင်အေးတို့အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်မွေးထား တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာအိမ်အောက်လာနေတဲ့ခွေး ထွက်ကိုက်တာ ကိုယ်မှာတာဝန်မရှိဘူးလို့ ယူဆနေကြတာ တွေရတယ်။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်ရမှာက ဒီခွေးမကြီး လမ်းဘေးမှာ သားမွေးပြီး၊ လူတွေကို ကိုက်နေမယ်ဆိုရင် ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ ခွေးဆိုပြီး အလွယ်တကူ ရိုက်သတ်လိုက်မှာ ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အခု ဒီခွေးမကြီးက မတင်တင်အေးတို့ ရဲ့ အိမ်ထဲကနေ ထွက်ထွက်ကိုက်နေတာရယ်၊ မတင်တင် အေးတို့ကလည်း ခွေးကိုက်ခံရတဲ့သူတွေကို ခေတနာ ဆေးဖိုးဝါးစတွေ သွားကူညီထားတာရယ်ကြောင့် ဒီခွေးကို မတင်တင်အေးတို့ရဲ့ ခွေးအမှတ်နဲ့ မသတ်ကြသေးတာပါ။

ဒါကြောင့် ခုချိန်ကျမှ ကျွန်မတို့ခွေးမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဖို့မလွယ်တော့ပါဘူး။ လူဆိုတာကလည်း ဘာမှမဖြစ် ရင် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့်လည်း ပြဿနာပေါ်လာရင်တော့ တရားခံရှာကြစမြဲပါ။

မြစ်မှဆိုင်ရာဗုဒ္ဓဗေဒပုဒ်မ(၂၈၉)မှာလည်း -

“တိရစ္ဆာန်ကြောင့် လူအသက်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေ မယ်၊ အပြင်းအထန်နာကျင်စေမယ်ဆိုရင် တိရစ္ဆာန်လက် ဝယ်ရှိသူကို ဒီလိုအဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကြိုတင်မကာကွယ် နိုင်တဲ့အတွက် ထောင်ဒဏ်(၆)လဖြစ်စေ၊ တစ်ထောင်အထိ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်” လို့ ပြဌာန်းထားတာရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မတင်တင်အေးတို့အနေနဲ့ ခွေးမကြီး ကို ထပ်မကိုက်နိုင်အောင် သံကြိုးနဲ့ချည်နှောင်ထားတာ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားဝေးရာကို ပို့တာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အမြန်လိုအပ်နေပြီလို့ အကြံပြုလိုက်ပါရစေ...။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလှိုင်[B.A(Hist:) H.G.P.,R.L]

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်းနည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့်
ဒေါက်တာဇောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို
မိမိဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင်
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို
ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ဗွာပါပဲ။
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ
တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့
ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့်
ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

■ အမှတ်(၂၀၅/က)
ပိတောက်(၅)လမ်း၊
မြို့သစ်(၈)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း ၀၁-၆၇၃၀၃၀

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အလှူဒါနတွေ ပြုလုပ်ရတတ်
ပါတယ်။ အလှူလုပ်နိုင်အောင်လည်း ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။
မိမိအလုပ်မှလည်းကောင်း၊ ထိပေါက်၍လည်းကောင်း ဝင်လာတတ်တယ်။
ဤကာလမျိုး၌ မိမိလုပ်ငန်းများကို အင်နှင့်အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်
လည်း ဖြတ်လမ်းမလိုက်ပါနှင့်။ အိမ်အဟောင်းကို ပြုပြင်မွမ်းမံရတတ်တယ်။
မိမိအား ပြဿနာလုပ်နေသူများရှိလျှင် အဆင်ပြေသွားမယ်။ မသင့်မြတ်သူများ
နှင့် ပြန်လည်သင့်မြတ်မယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။
အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သောကရောက်ရတတ်သောတာလ
ဖြစ်တယ်။ အထက်လူကြီး၊ မိသားစုကြီးကဲ့သို့များကြောင့် စိတ်ညစ်ရမယ်။ ခရီး

များ မကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများသည်လည်း အကျိုးပေးအောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း
အခြေအနေမြင့်တက်ခြင်းများ ကြုံရလိမ့်မယ်။ ပညာရေးကိစ္စများ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။
စာချုပ်၊ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စများအတွက် ဂရုစိုက်ပါ။ ထိုကိစ္စများအတွက် စိတ်ညစ်ရခြင်း၊ ဖြေရှင်းပေးရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်
တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်တွင် ဒုက္ခပေးခြင်း၊ အရိုးအကြော ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင်၌ သပြေညွန့်(၆)ညွန့်၊ နှင်းဆီဖြူ
(၇)ပွင့်၊ ငွေထီး(၉)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၂၇၊ ၃၂

အထူးသတိပြုရန်

လျှပ်စစ်ကြိုးများ ဂရုစိုက်ပါ။ ယခုကာလအတွင်း အရက်ပုလင်း
လက်ဆောင်မယူရ။ အရာရာ ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားရုပ်ပွားတော်အား မကြာခဏ အမွှေးနံ့သာ
သပ္ပာယ်ပေးပါ။ ဘုရားကိုးဆူ ပြုလုပ်ပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့လေးတွေလည်း ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ မထင်မှတ်သောခရီးများ၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လူမျိုးခြားကူညီခြင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ ပညာအသစ်တစ်ခု ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့မလိုလိုနှင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်တယ်။ မနာလိုသူလည်း ပေါ်လိမ့်မယ်။ မိမိထက်မြင့်သူ နိမ့်သူ နှစ်ဦးလုံးက ဒုက္ခပေးလာတတ်သောအချိန်ဖြစ်တယ်။ ကြီးကဲသူ အထက်လူကြီးများကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ယှဉ်ရယ်သူတွေအဖို့

မင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်များ အထစ်အငေါ့ကြုံခြင်း၊ ရက်ရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်သူများအတွက် အလုပ်တွင် အပျက်အစီးအဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့် များနေလိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ဖက် ငွေနှုန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။ ခါးအောက်ပိုင်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ကျောက်တပ်ဝေဒနာ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ သီဟိုဠ်ညွန့် (၆)ညွန့်၊ နှင်းဆီ(၇)ပွင့်၊ ကြက်လျှာ(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ တနင်္လာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၅၊ ၇၅၊ ၅၇၊ ၆၇

အထူးသတိပြုရန်

အမှုအခင်း မဖြစ်ရန် အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ဖြစ်လျှင် မပြီးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်၍(သကြားမထည့်ရ) လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပင်ပန်းရုံမက လူပါပင်ပန်းလာတတ်တယ်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရသလို၊ လူကပါ လိုက်ပါနေရတတ်တယ်။ နားချိန်ရ လောက်အောင် အလုပ်ရွပ်မယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရခြင်း အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုသို့ ဝင်ရောက်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ပိုက်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်။ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ လက်အောက်ငယ်သားတွေက ကိုယ့်ဆီက ထွက် သွားပြီး မတည့်တဲ့လူဆီ ရောက်သွားတတ်တယ်။ ပညာသစ်တစ်ခု ရတတ် တယ်။ အကျိုးပေးတဲ့ ပညာရပ်မျိုးဖြစ်မယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက အသက်ကြီးသူတွေ နာရေးဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုတွေ တန်းစီနေတတ်တယ်။ ငွေကြေးလည်း ဆုံးတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ သူ့ခိုးခိုးခံရခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ အမှု

အခင်းလေးတွေလည်း ဖြစ်တတ်ပါသေးတယ်။ ပြဿနာဟောင်းများ၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဘာသာရေး နှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အမျိုးသားများ ပဉ္စင်းခံရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ငွေနှင့် ရင်းနှီးရတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့ပြီး မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ လူလိမ်များဖြင့် တွေ့ရတတ်တယ်။ ရွှေဝင်ခြင်း၊ ထွက်နေသော ရတနာပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်မယ်။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရတတ်တယ်။ မိမိ မသွားချင်တဲ့နေရာကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးအား နည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ ခြေထောက်၊ ခါး ကျန်းမာရေး ညံ့ခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ မကောင်းသော အတတ်များနှင့် နှောင့်ယှက်ခြင်း ခံရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၅၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရား တစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ သပြေညွန့်(၆)ညွန့်၊ ထန်းညွန့်(၇)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၇)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ တနင်္လာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၊ ၅၊ ၅၊ ၅

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနားတွင် ငွေလိမ်၊ ကျောက်လိမ် ခံရသော နိမိတ်တွေ့ပါက အလှူမင်္ဂလာပွဲ ပျက်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာမှဖြစ်မလာလို့ စိတ်ဓာတ်မကျပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မထင်မှတ်ဘဲ အလုပ်တန်ခူး ပူးတွဲလုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်နေရာအသစ်ရခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း ပွမ်းမပြင်ဆင်ရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ လုပ်သမျှလည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သင်သည် ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလမှာ ဝါခေါင်လ၊ ကဆုန်လများ ပါဝင်နေရင်တော့ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စ စကားပြောရခြင်း၊ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ အမှုအခင်းဖြစ်ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ အပြောင်းအလဲတွေ ကြုံရတတ်တယ်။ လူအများ၏ အထင်ကြီးမှု၊ ချီးကျူးမှုတွေ ခံရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ရာထူးတိုးခြင်း၊ ရပိုင်ခွင့်တိုးခြင်းတွေ ကြုံရတတ်တယ်။

တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာအမည်ပါသော ဆွေမျိုးသားချင်းများက အကူအညီကောင်း ပေးလာလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးညံ့သော သက်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်သို့လာရောက်တည်းခိုလျှင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်တွင် အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ်။ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်တယ်။ ခါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ (၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

စနေ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၄၊ ၆၁

အထူးသတိပြုရန်

လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ သတိထားပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် အုန်းသီး(၆)စိတ်ကို ကြေးလင်ပန်းထဲထည့်ပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အဖက်ဖက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံတွေ့လာရလိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် တည်မြဲသောအိမ်ထောင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများဟာလည်း လွန်စွာအကျိုးပေးအောင်ခြင်မယ်။ အလှူအတန်းပြုရခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးရခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ ရွှေဝင်မယ်။ ရတနာပစ္စည်းဝင်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာမယ်။ သင့်အတွက် အလွန်ကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေး အလွန်ကောင်းသကဲ့သို့ ကိုယ်ကျင့်တရား အထူးအရေးကြီးသော အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်သော် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ အမှုအခင်းဖြစ်နေသူကို ငွေမချေးပါနှင့်။ အာမခံ မလိုက်ပါနှင့်။ သတိပြု၍

ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ပတ္တမြား၊ မြ၊ မြေ ထွက်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် အဆင်မပြေ ကြီးစွာဖြစ်တတ်တယ်။ သွပ်၊ သံ၊ သစ် တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်း လက်မခံပါနှင့်။ အောက်လက်ငယ်သား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂါသားသမီး၊ သောကြာသားသမီးတွေက ကိုယ့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများအဖို့ အထက်လူကြီး၏ အထင်မြင်လွှဲများမှ ခံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ရရှိတတ်သော်လည်း မိသားစုအိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျခြင်း၊ အမျိုးသားများအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဖွပ်စွဲခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိပွေးနေ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၂၆၊ ၄၁၊ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်အနီးအနား၌ ကလေးမီးဖွားသောနိမိတ်၊ ဘုရားတစ်ဆူ လက်ဆောင်ရပါက ထိထိုးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

အိမ်အနီးအနားတွင်ရှိသော ကလေးငယ်များကို ရုပ်ရှင်ပြခြင်း၊ မုန့်ဖိုးပေးခြင်း၊ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ကျွေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်ခွမ်းမံရခြင်း၊
ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ လူလွတ်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ပြုရန်
အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်တယ်။ အမွေဆိုင်ပစ္စည်း၊ မြေ ရောင်းဖို့ကြံရွယ်ထားရင်
ဒီကာလမှာ ခဏစောင့်လိုက်ပါ။ ငွေစုရတာ လွယ်ကူနေတတ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်း
သစ်ပေါ်ခြင်း(သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်သစ်များ
ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။
ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပ
ခရီးဝေးသွားဖို့အထိ ကြံရွယ်ထားသူများ ပြည်ပအထိ သွားရတတ်တယ်။ ကွဲကွာ
နေသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံမယ်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာ
တတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများအဖို့ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍

နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ သူ့ခိုး မျက်စိအကျခံရသောကာလ
ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ခိုး အခိုးခံရတတ်တယ်။ သတိထားပါ။ သွပ်၊ သံ၊ သစ် စသော သောကြာနံပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်တယ်။
ဘုရားဆင်းတုတော်၊ စွယ်တော်၊ ရတနာ ပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်မယ်။
မိသားစုအကြီးအကဲ၊ လုပ်ငန်းအကြီးအကဲတို့ ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဖခင် ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။
အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာပြီး အလုပ်လုပ်ရသောကာလဖြစ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးမှား၊ အစားမှား
ဖြစ်တတ်တယ်။ အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အဖုအပိန့်များ ပေါက်တတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းဝယ်ရင် ဂရုစိုက်ပါ။
ဝယ်တုန်းက အကောင်း၊ ကိုယ့်လက်ထဲကျမှ ပျက်နေတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့
နံနက်(ဦး၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ထန်းညွန့် (၆)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို
လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၁၊ ၄၆၊ ၆၃၊ ၆၄

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်သို့ မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမများ လာရောက်တည်းခိုလျှင် မြေ၊ အမွေနှင့်
ပတ်သက်ပြီး အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။
ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းခြင်း ဆင်ခြင်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

လပြည့်နေ့တိုင်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆွမ်းကပ်ပေးပါ။
မိမိနေအိမ်က မြတ်စွာဘုရားအား ရွှေသင်္ကန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ရန် အကြံအစည်တောင်းများ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ပေါ်လာလိမ့်မည်။ ဤကာလအတွင်း ပစ္စည်းများ ကို ထုခဲ့ရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းအသစ် ကြီးကြီးမားမား စရန်မကောင်းသေးပါ။ မသွားချင်သော ခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အထက် လူကြီး၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က မိမိအပေါ် အထင်လွှဲတတ်တယ်။ စပ်တူ ရှယ်ယာ လုပ်ငန်းများ ပေါ်လာလိမ့်မည်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ရွှေထည် ပစ္စည်း မဝယ်သင့်သေးပါ။ ဝယ်လျှင် မိမိနှင့်အတူနေသူတစ်ယောက် ထွက်သွား တတ်တယ်။ ငွေဝင်သောကာလ ဖြစ်နေသော်လည်း ငွေလူလိမ့်မရတတ်တယ်။ ခင်မင်သူ၊ ချစ်သူကြောင့် ဒုက္ခတွေ့တတ်တယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ မခင်ဖြစ်သူနှင့်လည်း စိတ်တိုင်းမကျ

ခြင်း၊ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ့်ကို အထင်မှားခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ လူလွတ်များအဖို့ ယခုကာလတွင် အိမ်ထောင်ပြု လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးများ အထူးသတိပြုပါ။ မိမိအိမ်မှာ မွေးပါက အခက်အခဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အမှုအခင်းများကို ယခုကာလတွင် မဖြေရှင်းပါနှင့်ဦး။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေ လက် မျက်ခြင်း၊ ခါးနာခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ သပြေညွန့်(၆)ညွန့်၊ နှင်းဆီ(၇)ပွင့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

ကြာသပတေး၊ တနင်္လာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၅၊ ၁၃၊ ၃၁၊ ၃၇

အထူးသတိပြုရန်

အိမ်အတွင်းသို့ ခို(သို့မဟုတ်)ကျီးတန်း ဝင်လာလျှင် ကားနှင့် ပတ်သက်သော အမှုဖြစ်ခြင်း၊ ငွေအမှုဖြစ်ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ မိခင်ဖြစ်သူ ရှိသေးလျှင် ကျန်းမာရေး ညံ့ခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ဝရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း အုန်းဆွမ်း(၄)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ပြုလုပ်နိုင်သောကာလ၊ လုပ်ငန်းဟောင်းများ သိသိသာသာ တိုးတက်မယ်။ သိကြားမ၊လိုက်သကဲ့သို့ လက်ရှိအခြေအနေထက် မြင့်တက်သွားလိမ့်မယ်။ မိဘကို ကောင်းစွာပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်အချိန် ဖြစ်တယ်။ ခရီးဝေးများ သွားရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများသည်လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ ခရီးများ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်းများ တွေ့မယ်။ ဝန်ထမ်း ဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မြင့်တက်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ ပညာကောင်းများ ရမယ်။ အဖိုးတန် စက်ဝစ္စည်းများ ဝင်မယ်။ ရပ်ဝေးမှစာများ၊ အဆက်အသွယ်များ ရလာလိမ့်မယ်။ ငွေရှာရလွယ်သလို ငွေအဝင်အထွက်လည်း ကြမ်းနေလိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့

အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စများ စကားပြောရတတ်သော်လည်း အောင်မြင်မှု ရလိမ့်မယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ဆီက ငွေတွေဝင်လာတတ်တယ်။ ဆုံးပြီလို့ထင်တဲ့ ငွေတွေလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ကျန်းမာရေး အသည်းအသန် ဖြစ်တတ်တယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း နှလုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ လေနှင့်ပတ်သက်၍ ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ ဒူး၊ နား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ ဇါးမွေးနံထောင့်၌ သီဟိုဠ်ညွန့်(၆)ညွန့်၊ နှင်းဆီ(၇)ပွင့်၊ တံခွန်ဖြူ(၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၅၊ ၃၃၊ ၅၃၊ ၃၅

BURMESE
CLASSIC

အထူးသတိပြုရန်

လာမည့်မွေးလ၊ မွေးရက်အထိ အသုဘပို့ခြင်း မပြုပါနှင့်
အထူးသတိပြုပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း
ပဲပေါက်စိ(၈)လုံး လှူဒါန်းပေးပါ။